

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times ve USA Today Çoksatır Yazarı

ALTIN ZİNCİR

CASSANDRA CLARE

SON SAATLER BİRİNCİ KİTAP

GÖLGE AVCILARI Dünyasının
Yeni Serisi

“SADAKAT BENİ BAĞLAR.”

Çocukluğu seyahatlerle geçen genç Gölge Avcısı Cordelia Carstairs, babasının korkunç bir suçla itham edilmesi üzerine ailenin itibarını geri kazanmak umuduyla abisi ve annesiyle Londra'ya gelir. Burada çocukluk arkadaşı Lucie Herondale ve abisi James Herondale'in çevresine girerek yıllardır uzak kaldığı bir dünyaya adım atar. Ancak bu yeni dünyada da gözü çocukluğundan beri gizli aşkı olan James'ten başkasını görmez. Oysa James büyük bir aşkla başka birine bağlanmıştır.

Annesi bir an evvel uygun bir adayla evlenmesini dilerken Cordelia gelin olmaktan ziyade kahraman olmanın peşindedir. Bir süredir huzur içindeki Londra'da iblis saldırıları başlamıştır. Üstelik bunlar gün ışığında da ortaya çıkan ve Gölge Avcılarına hiç ummadıkları anlarda saldıran iblislerdir. Ağır yaralananların durumu kritikken Cordelia, James ve diğer arkadaşları bu iblislerin gizemini çözüp onlardan kurtulmak için büyük bir mücadeleye girerler. Cordelia gönül meselelerini istediği gibi çözemesi de çocukluğundan beri yanından ayırmadığı silahı, meşhur kılıç Cortana'yla birlikte girdiği macera onu kahramanlık yoluna taşır.

Fantastik gençlik edebiyatının güçlü ismi Cassandra Clare, yeni kuşak Gölge Avcılarını anlattığı bir seriyle dönüyor. Yine aşk, arkadaşlık ve aile ilişkileriyle örülü bu heyecanlı hikâye, yazarı eskiden beri takip eden hayranlarına nostaljik bir tat verirken yeni okurların da bu dünyaya kolayca girmesi için imkân tanıyor.

Booklist

Artemis Severus @ArtemisSeverus artemisayrilar

YAYIN NO: 2227

SON SAATLER 1 - ALTIN ZİNCİR

Cassandra Clare

Orijinal Adı: *Last Hours 1 - Chain of Gold*

İngilizceden Çeviren: Be.il Tüccarbaşoğlu Uğur

Edilör: Müge Karahan

Kapak Tasarım: Ayşe Özcan

Sayfa Tasarım: Pınar Demirhan

1. Basım: Haziran 2021

ISBN: 978 - 605 - 304 - 675 - 2

Sertifika No: 43949

© Cassandra Clare, LLC; 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Sokak No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SON SAATLER

BİRİNCİ KİTAP

Altın Zincir

CASSANDRA CLARE

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

Clary için (gerçek olanı)

BİRİNCİ KISIM

O gün unutulmaz bir gün oldu benim için, çünkü büyük ölçüde değiştirdi beni. Ama aynısı herkesin başına gelmez mi? Ömrümüzdeki günlerden birini yaşamadığımızı varsayarsak, hayatımızın akışı kim bilir nasıl başka olurdu. Bu satırları okurken şöyle bir düşünün, sizi bağlayan, demir ya da altın, dikenli ya da çiçekli o uzun zinciri. O unutulmaz günde meydana gelmeseydi ilk halkası, bu zincir belki de hiç örülmezdi.

—Charles Dickens, Büyük Umutlar

ESKİ GÜNLER: 1897

LUCIE HERONDALE ORMANDAKİ ÇOCUKLA İLK KARŞILAŞTIĞINDA ON YAŞINDAYDI.

Londra'da büyüyen Lucie, Brocelind gibi bir yer olabileceğini hayal dahi edemezdi. Herondale Malikânesinin etrafını saran ormandaki ağaçlar aralarında fısıldaşırcasına birbirlerine sokulmuştu sanki. Yazın yaprakları koyu yeşile dönerdi ve güzün altın gibi parlarlardı. Orman tabanını bürüyen yosunlar öyle yeşil ve yumuşaktı ki babası, perilerin geceleri onları başlarına yastık yaptığını söylerdi. Yalnızca gizli Idris ülkesinde yetişen beyaz yıldız çiçekleri perilerin narin bileklerini ve parmaklarını süslerdi.

James tabii ki ona perilerin yastıkları olmadığını, yeraltında uyuduklarını ve geceleri yaramaz küçük kızları kaçırdıklarını söyledi. Lucie onun ayağına bastı ve babaları kavga çıkmasına fırsat vermeden Lucie'yi kucakladığı gibi eve götürdü. James kadim ve soylu Herondale kanı taşıyordu. Yine de gerektiğinde kız kardeşinin saçını çekmekten geri durmuyordu.

Lucie bir gece, ayın parlak ışığıyla uyandı. Bir kovadan dökülen süt gibi odasını dolduruyordu. Beyaz ıslak kuzumcları yatağına ve cilalı parkelere vuruyordu.

Yataktan kalktı ve pencereyi açıp aşağıdaki çiçek tarhına atladı. Üzerinde yalnızca geceliği olmasına rağmen sıcak yaz gecesi hiç üşütmüyordu.

Ahırların biraz ilerisindeki ormanın kıyısı büyülmüş bir ışıkla parlıyordu sanki. Lucie küçük bir hayalet gibi o tarafa doğru seğirtti. Usulca ağaçların arasına süzülürken terlikli ayakları kalın yosun tabakasında hiçbir iz bırakmadı.

Başta çiçeklerden yaptığı kolyeleri dallara asarak oyalandı. Sonra avcıdan kaçan Pamuk Prenses rolüne büründü. Nefes nefese kalana dek sık dallar arasında koştu ve durduğunda elinin tersini alnına götürüp melodrama kaçan bir tavırla iç çekti. “Beni vahşice katletmek mi? Bu ne cüret! Ben tahtın tek varisiyim. Bir gün üvey annemden iki kat daha güçlü bir kraliçe olacağım ve boynunu vurduracağım.”

Şöyle bir düşündüğünde Pamuk Prenses masalını doğru hatırladığından emin olamadı.

Ne fark ederdi? Kendince eğleniyordu işte. Ama ormanda dördüncü ya da beşinci turunu atarken kaybolduğunu fark etti. Ağaçların arasından Herondale Malikânesinin tanıdık silüetini göremiyordu.

Panikle etrafına bakındı. Orman büyülmüş bir yer değildi artık. Ağaçlar gözüne sinsi hayaletler gibi göründü. Yaprakların hışırtıları arasında esrarengiz fısıltılar duyduğunu sandı. Ay bulutların ardında kalmıştı. Karanlıkta yapayalnızdı.

Lucie cesur bir kızdı, ama daha on yaşındaydı. Hafifçe hıçkırarak doğru olduğunu düşündüğü yöne doğru koştu. Ama gölgeler daha da koyulaştı ve dikenler sıklaştı. Biri geceliğine takılarak ince kumaşı yırttı. Lucie tökezledi...

Ve düştü. Alice’in Harikalar Diyarı’na düşüşü gibiydi, ama daha kısa sürdü. Lucie bir anda tepetaklak oldu ve toprağa çarptı.

Hafifçe inleyerek doğruldu. Toprağa kazılmış yuvarlak bir çukurun dibindeydi. Parmak ucuna yükselip kollarını kaldırdığında bile düz duvarların kenarına erişemiyordu.

Lucie tırnaklarını toprağa geçirerek bir ağaca tırmanır gibi kendini yukarı çekmeye çalıştı. Ama çukurun duvarları yumuşaktı. Killi toprak parmaklarının arasında ufalanıyordu. Başarısızlıkla sonuçlanan beşinci denemesinden sonra düz duvarda beyaz, parlak bir şey gördü. Tırmanabileceği bir kök olduğunu umarak yanına gitti. Uzanıp onu kavradı...

Üzerine topraklar yağdı. Kök sandığı şey beyaz bir kemikti ve bir hayvana ait değildi...

"Sakin bağırma," dedi bir ses yukarıdan. "Hepsini başımıza toplarsın."

Lucie kafasını kaldırdı. Bir oğlan çukurun kıyısından ona bakıyordu. Abisi James'ten büyüktü. On beş on altı yaşlarındaydı. Güzel, hüzünlü bir yüzü ve sopa gibi dümdüz, siyah saçları vardı. Saçlarının uçları neredeyse gömleğinin yakasına değiyordu.

Lucie ellerini beline koydu. "Kimi?"

"Perileri," dedi delikanlı. "Bu tuzakları onlar kuruyor. Hayvan yakalamak için. Ama küçük bir kız onları daha çok memnun eder."

"Beni yerler mi?" diye inledi Lucie.

Oğlan güldü. "Yok canım. Ama hayatının geri kalanını Tepenin Altındaki Diyar'da peri asillerine hizmetçilik ederek geçirirsin. Bir daha aileni göremezsin."

Kaşlarını oynatarak Lucie'ye baktı.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi Lucie.

"Söylediklerimin her kelimesi doğru," diye mırıldandı delikanlı. "Ama senin yanlış bir yolda olduğun kesin."

"Saçmalama! Ben Lucie Herondale'im. Babam Will Herondale çok önemli biri. Beni kurtarırsan seni ödüllendirir."

"Bir Herondale ha? Şansa bak!" İç çekip çukurun kıyısına biraz daha yaklaştı ve elini uzattı. Sağ elinin üzerindeki yara izi solgun ışıktaki parlardı. Büyük bir yanık iziydi. "Yakala."

Lucie iki eliyle bileğine asıldı. Delikanlı onu nasıl yakalayacağı kadar kolayca yukarı çekti. Bir an sonra karşılıklı dikiliyorlardı. Lucie

yakından baktığında onun tahmininden daha büyük olduğunu gördü. Siyah beyaz, resmi bir kıyafet giymişti. Ay bulutların arasından yüzünü gösterdiğinde Lucie, gözlerinin ormanın tabanındaki yosunlar kadar yeşil olduğunu fark etti.

“Teşekkür ederim,” dedi ciddiyetle. Geceliğine yapışan toz toprağı silkeledi.

“Gel bakalım.” Sesi sıcak ve yumuşaktı. “Korkma. Neden bahsedelim? Hikâyeleri sever misin?”

“Bayılırım,” dedi Lucie. “Büyüyünce ünlü bir yazar olacağım.”

“Ne güzel.” Sesinde tuhaf bir özlem vardı.

Ağaçların arasındaki patikalarda yürüdüler. Oğlan ormanı avcunun içi gibi biliyordu. Lucie onun küçükken periler tarafından kaçırılan çocuklardan olduğunu düşündü. Periler hakkında çok şey biliyordu, ama onlardan biri olmadığı kesindi. Onu peri halkı tarafından kaçırılabilceğine dair uyarılmıştı. Belki de, kendi tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Lucie yine de bu konuyu açmamaya karar verdi. Ufacıkken aileden koparılmak berbat bir şey olmalıydı. Bunun yerine peri masallarındaki prensesleri kıyaslayarak onu eğlendirmeye çalıştı. Herondale Malikânesinin bahçesine girene dek zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Delikanlı saygıyla eğildi. “Prensес hazretleri buradan şatosunun yolunu bulabilir umarım?” diye sordu.

“Evet, evet.” Lucie malikânenin pencerelerine göz attı. “Kaçtığımı fark ettiler mi acaba?”

Delikanlı bir kakhaha patlattıktan sonra gitmek için arkasını döndü. Bahçe kapılarından çıkmadan önce Lucie arkasından seslendi.

“Hey, adın ne? Ben sana benimkini söyledim.”

Delikanlı bir an tereddüt etti. Gecenin karanlığında siyah beyaz giysileri içinde Lucie’nin kitaplarındaki kahraman şövalyeleri andırıyordu. Delikanlı, onlar gibi kibarca reverans yaptı.

“Beni vahşice katletmek mi?” dedi. “Bu ne cüret! Ben tahtın tek varisiyim. Bir gün üvey annemden iki kat daha güçlü bir kraliçe olacağım ve boynunu vurduracağım.”

Lucie öfkeyle inledi. Ormanda oyun oynarken gizlice onu mu izlemişti? Onunla nasıl alay ederdi? Yumruğunu kaldırdı. Ama delikanlı ardında muzip kahkahasının yankısını bırakarak çoktan geceye karışmıştı.

Lucie onu altı yıl sonra yeniden görecekti.

I

İYİ MELEKLER

Arzularımızın gölgesi içimizdeki iyi meleklerle aramızda durur.

İşte bunun için yeteri kadar parlak değildir ışıkları.

-Charles Dickens, Barnaby Rudge

JAMES HERONDALE BİR İBLİSLE SAVAŞIRKEN KENDİNİ birdenbire cehennemde buldu.

Bu ilk kez olmuyordu ve son da olmayacaktı. Dakikalar önce, Londra'nın merkezindeki bir binanın eğik çatısının kıyısında dizlerinin üzerindeydi. Ellerinde ince fırlatma bıçakları vardı ve şehrin ne kadar pis olduğunu düşünüyordu. Onca çerçöpe ilaveten boş cin şişeleriyle hayvan kemikleri saçılmıştı her yere. Ayrıca sol dizinin altındaki yağmur oluğunda bir kuş leşi yüzüyordu.

Bir Gölge Avcısı'nın hayatı hakikaten pek şatafatlıydı! *Dışı seni, içi beni yakar*, diye düşündü altındaki dar ve ıssız sokağı gözlerken. Yarımayın solgun ışığı çöp yığınlarına vuruyordu. Onlar Melek'in soyundan gelen, savaşçı bir ırktı. Parlak *adamlarla* bezeli silahları kullanmak için özel güçlere sahipti. Kutsal rünlerin siyah İşaretler'ini vücutlarında taşıyorlardı. O

rünler sayesinde bütün ölümlülerden daha güçlü, daha hızlı ve daha  l mc llerdi. R nlerle en koyu karanlıkları bile aydınlatıyorlardı. Gelgelelim kimse bir iblisin ortaya çıkmasını beklerken kazara  l  bir kuşun üzerine diz  kebileceklerinden söz etmemişt .

Sokakta bir feryat yankılandı. James bu sesi iyi tanıyordu. Matthew Fairchild'ın sesi idi. Hiç tereddütsüz çatıdan aŗağı atladı. Matthew Fairchild onun *parabatai*'siydi. Kan kardeşi ve savaŗçı ortağıydı. James onu korumaya yemin etmişt  ki aslında bunun bir önemi yoktu. Arada bir yemin olsun ya da olmasın, Matthew için canını verirdi.

Sokağın ucundaki bir sıra evin arka cephelerinin orada bir hareketlilik gözüne çarptı. Gölgelerin arasından kükreyen bir iblis fırladığında James hızla döndü. Gri, damarlı bir bedeni, kanca gibi diŗlerle bezeli, sivri ve kıvrık bir gagası ile pençeli ayakları vardı. *Bir Deumas iblisi*, diye düşündü James tiksintiyle. Jem amcasının verdiğı eski kitaplardan birinde Deumas iblisleriyle ilgili bir Şeyler okuduğundan emindi. Kayda değ r bir özellikleri vardı, ama ne? Çok mu saldırganlardı? Çok mu tehlikeliydiler? Buna hiç Őaşırmazdı doğrusu. Tek bir Şeytani faaliyeteye dahi rastlamadan geçen aylardan sonra o ve arkadaşlarının en tehlikeli iblis türlerinden birine denk gelmesi kaçınılmazdı.

Bu arada... Arkadaŗları neredeydi sahi?

Deumas bir kez daha kükredi ve yeŗil, yapıŗkan salyalarını saçarak James'e saldırdı.

James ilk bıçağını fırlatmak için elini kaldırdı. İblis bir an gözlerini yüzüne dikti. Bu parlak, yeŗil-siyah bakıŗlardaki nefret birden bambaŗka bir ifadeye dönüştü.

Yaratık onu tanı mıştı sanki. Ama iblisler, en azından bunun gibi adi türler, insanları tanımazdı. Onlar saf açgözlülük ve hın la hareket eden canavarlardı. James Őa kınlıkla tereddüt ederken yer altından kaydı. Gri bir  sesizliğe gömülmeden  n ce *Olamaz*, diye düşündü, *Hiç sırası değ l*. Etrafındaki binalar bulanık g l-

gelere dönüştü. Kapkara gökyüzünde beyaz şimşekler çakıyordu.

Sağ eliyle bıçağı kavradı. Sapını değil, bıçağın kendisini. Vücuduna yayılan ani acı dalgası onu uyuşukluktan kurtardı. Dünya bütün renkleri ve gürültüsüyle geri göndü. James, Deumas'ın havaya sıçradığını gördü. Pençelerini öne uzatmıştı. Sonra bir çift ip iblisin bacağına dolandı ve onu hızla geri çekti.

Thomas! diye düşündü James. Gerçekten de, arkadaşı dev gibi boyu ve *bolas* ıyla Deumas'ın arkasında belirdi. Onun arkasında, yayıyla Christopher ve melek bıçağıyla Matthew vardı.

James bıçaklarını fırlattı ve Deumas kükreyerek yere devrildi. Bıçakların biri iblisin boğazına, diğeri alnına saplanmıştı. Canavarın gözleri kaydı, vücudu spazmlarla kasıldı ve James birden bu iblislerle ilgili ne okuduğunu hatırladı.

“Matthew,” diye uyarmak istedi, ama o sırada yaratık bomba gibi patladı. Thomas, Christopher ve Matthew tepeden tırnağa sümüksü iblis irinine bulandı.

Ölürken ortalığı batırırlar, diye hatırladı James gecikmeli olarak. Çoğu iblis ölünce ortadan kaybolurdu. Ama Deumas iblisleri istisna türler arasındaydı.

Onlar patlıyordu.

“A-a-ama...” diye kekeledi Christopher. Sivri çenesinden ve altın çerçeve gözlüğünden irin damlıyordu. “Ama nasıl?”

“Londra'daki son iblisi nihayet yakalamamıza ve onun da bu kadar iğrenç bir yaratık çıkmasına inanamıyorsun galiba?” James hiçbir şey olmamış gibi konuşabilmesine şaşıyordu doğrusu. Gölgeler diyarına kısaca göz atmanın şokunu çabuk atlatmıştı. Üstü başı mahvolmadığı için şanslıydı. İblis patlamasının etkileri büyük bir alana yayılmıştı zira. “Biliyorsun, nedenini niçinini sormak bizim işimiz değil Christopher.”

James arkadaşlarının ona biraz içerlediğini hissetti. Thomas gözlerini devirdi. Bir yandan da yarısı yanmış, diğer yarısıysa irine bulanmış bir mendille kendini temizlemeye çalışıyordu.

Matthew'un melek bıçağından gurultular yükseliyordu.

Melek enerjisiyle dolu melek bıçakları bir Gölge Avcısı'nın iblislerle savaşında en güvenilir silahlarıydı. Ama yeterince iblis irini onlardan birini boğmaya yetebilirdi. "Bu düpedüz hakaret," dedi Matthew sönen bıçağı bir kenara fırlatarak. "Bu yeleğe kaç para verdiğimden haberin var mı?"

"Sen de iblis kovalamaya *Ciddi Olmanın Önemi*'ndeki figüranlar gibi çıkmasaydın," dedi James. Arkadaşına temiz bir mendil fırlatırken elinin acısıyla irkildi. Bıçak avcunu boydan boya kesmişti. James diğerlerinin kanlı yarayı görmemesi için yumruğunu sıktı.

"Ben bir figüran gibi giyindiğini düşünmüyorum," dedi Christopher'ın temizlenmesine yardım eden Thomas.

Matthew hafifçe eğildi. "Teşekkür ederim."

"Tıpkı başrol oyuncularından birine benziyor," diye sırttı Thomas. Yumuşacık ela bakışlarıyla James'in gördüğü en iyi niyetli yüzlerden birine sahipti. Yine de yeri geldiğinde arkadaşlarına takılmaktan kendini alamıyordu.

Matthew, James'in mendiliyle irinden matlaşan, altın sarısı saçlarını sildi. "Bir senedir ilk kez bir devriye gezisinde bir iblise rastlıyoruz. Yeleğimin başına gelecekleri tahmin edememem normal değil mi? Siz de savaş kıyafetlerinizi giymemişsiniz."

Gölge Avcıları genellikle savaş kıyafetleriyle iblis avına çıkar-
dı. Aslında onlara bir nevi esnek zırh da denebilirdi. Kıyafetlerin yapıldığı deriye benzer, sert madde iblis irinine ve kesici aletlere karşı dayanıklıydı. Ama uzun zamandır iblis faaliyetine rastlamadıkları için kuralları biraz esnetmişlerdi.

Christopher kollarını silkeledi. "Yeter, ovuşturup durma Thomas. "En iyisi, Şeytan'a dönüp orada temizlenelim."

Grubun diğer üyelerinden onu onaylayan mırıltılar yükseldi. Anacaddeye doğru yürürken James içinden Matthew'a hak verdi. Babası Will ona sık sık *parabatai*'si Jem Carstairs'le çıktığı devriye gezilerini anlatırdı. O zamanlar hemen her gece iblislerle savaşıyorlardı.

James ve diğer genç Gölge Avcıları hâlâ düzenli olarak Londra sokaklarında devriye geziyor ve ölümlülere zarar verebilecek iblisleri arıyordu. Ama son yıllarda iblisler pek görül-müyordu. Bu iyi bir şeydi. Tabii ki öyleydi. Yine de... Tuhaftı işte. Dünyanın diğer yerlerinde iblis faaliyetleri hız kesmemişken Londra'nın özelliği neydi?

Saat geç olasına rağmen kent sokakları ölümlülerle doluydu. İrine bulanmış halde Fleet Sokağı'nın aşağısına doğru yürürken kimse onlara dikkat etmedi. Gizlilik rünleri sayesinde Görü yeteneği olmayan bütün gözlerden gizlenebiliyorlardı.

James etrafındaki insanların onu görememesini daima tuhaf bulurdu. Fleet Sokağı gazetelerin merkez ofislerinin ve adliyele-rin bulunduğu bir yerdi. Bol ışıklı publar gece geç saatlere kadar çalışıp şafak sökene dek kafayı çeken matbaa işçilerini, avukatları ve hukuk kâtiplerini ağırlıyordu. Yakınlardaki Strand'de onlarca müzikhol ve tiyatro vardı. Neşeli ve gürültücü, şık giyimli genç-ler gecenin son omnibüslerine yetişmek için acele ediyordu.

Polis memurları da sabahın erken saatlerine dek çalışıyordu. Bir de, Londra'nın gidecek bir evi olmayan bahtsız sakinleri vardı tabii. Birazcık ısınma umuduyla bodrum katların havalan-dırma deliklerinin etrafını mesken tutuyorlardı. Ağustos ayında bile geceleri serin ve yağmurlu olabiliyordu. Bir grup evsizin yanından geçerlerken biri başını kaldırdı. James, onun solgun tenini ve ışıltılı vampir gözlerini gördü.

James başını çevirdi. Meclis kurallarını çiğnemedikleri sürece Aşağıdünyalılara dokunmuyorlardı. Hem öyle yorgundu ki. Enerji İşaretlerine rağmen gri ışıklı ve koyu gölgeli o dünyaya yuvarlanmak onu tüketiyordu. Bu, James'in yıllardır yaşadığı bir deneyimdi ve annesinin büyücü kanından kaynaklanan bir miras olduğunu biliyordu.

Büyücüler insanlarla iblislerin çocuklarıydı. Büyü yapabili-yorlar, ama rünleri ve melek buaklırık kristallerin oyulduğu soğuk, kristalimsi bir metal olan *adamaları* taşıyamıyorlardı. Vampirler,

kurtadamlar ve peri halkıyla birlikte dört Aşağıdünyalı topluluğundan biriydiler. James'in annesi Tessa Herondale bir büyücüydü, ama Tessa'nın annesi sıradan bir insan değil bir Gölge Avcısı'ydı. Tessa bir zamanlar şekil değiştirme gücüne sahipti. Yaşayan ya da ölü herhangi birinin görünümüne bürünebiliyordu. Bu özellik başka hiçbir büyücüde yoktu. Tessa'nın istisna olduğu bir diğer konu da çocuklarının olmasıydı. Büyücüler çocuk sahibi olamıyordu zira. Dolayısıyla insanlar James'le kardeşi Lucie'nin bir iblis ve bir insanın torunları olarak ne gibi özellikler taşıyacağını daima merak etmişti.

Uzun yıllar boyunca, iki çocuk da onlardan beklenen sıra dışı yeteneklerin hiçbirini sergilememişti. James de Lucie de İşaretler'i taşıyabiliyordu ve görünüşe bakılırsa Gölge Avcılarının diğer özelliklerine de sahipti. İkisi de Enstitü'nün geveze hayaleti Jessamine gibi tayfları görebiliyordu. Ama bu Herondale ailesinde yaygın rastlanan bir yetenektir zaten. Çocuklar neyse ki gayet normaldi. En azından bir Gölge Avcısı'nın olabileceği kadar. Bütün Gölge Avcılarının mutlak yönetim birimi Meclis bile onları unutmuş gibiydi.

Ne var ki James on üç yaşındayken işler değişti ve gölge diyarına ilk yolculuğunu yaptı. Bir an yeşil çimenlerde duruyordu. Sonraki an kendini kömürleşmiş bir toprak parçasının üzerinde buldu. Yerden eğri büğrü ağaçlar yükseliyordu. İskelet kollarıyla göğe uzanıyorlardı sanki. James eski kitaplarda buna benzeyen gravürler görmüştü. Dolayısıyla baktığı şeyin ne olduğunu biliyordu. Burası bir iblis dünyasıydı. Bir Cehennem boyutu.

Dakikalar sonra kendini yeniden dünyada bulmuş, ama o andan sonra, hayatı bir daha hiçbir zaman aynı olmamıştı. Yıllarca her an gölgelerin arasına çekilme korkusuyla yaşamıştı. İblislerin dünyasına görünmez bir iple bağlıydı sanki. O ip her an gerilip James'i tanıdık ortamından bir ateş ve küller diyarına savurabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Son birkaç yıldır Jem amcasının yardımıyla bunu kontrol

altına alabildiğini düşünmüştü. Ama bu geceki birkaç dakika bile onu derinden sarsamaya yetmişti. Şeytan Tavernası karşılığında belirmediğinde rahat bir nefes aldı.

Şeytan Tavernası, Fleet Sokağı 2 numarada, saygın görünüşlü bir matbaanın bitişiğinde faaliyet gösteriyordu. Matbaanın aksine ölümlülerin onu görmemesi ve pencereleriyle açık kapılarından geceye dökülen sarhoş naralarını duymaması için büyülerle gizlenmişti. Taş ve kerestelerle Tudor tarzında inşa edilen bina o kadar eskiydi ki ancak büyücülerin büyüleriyle ayakta duruyordu. Tavernanın kurtadam sahibi Ernie barda içki servisi yapıyordu. İçeride küçük orman perileri, vampirler, kurtadamlar ve büyücülerden oluşan karışık bir kalabalık vardı.

Gölge Avcılarının böyle bir mekâna ayak basması normalde soğuk rüzgârlar estirebilirdi. Ama Şeytan'ın müdavimleri onlara alışkındı. James, Christopher, Matthew ve Thomas'ı tezahüratlarla karşıladılar. James barmaid Polly'den içkileri almak için aşağıda kalırken diğerleri üst kattaki odaya çıktı.

Polly bir kurtkadındı. James üç yıl önce arkadaşlarıyla, ailelerinden uzakta kafa dinlemek için tavan arasındaki odayı tuttuğunda hepsini kanatları altına almıştı. Onlara Robin Hood'dan esinlenerek Neşeli Haydutlar adını da o takmıştı. James, Locksley'li Robin'in kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Matthew, Will Scarlett'tı. Thomas da hiç şüphesiz Küçük John'du.

Polly kıkırdadı. "Sizi böyle görünce neredeyse tanıyamayacaktım. Tepeden tırnağa şeye bulanmışsınız. Ne diyordunuz ona?"

"İblis irini," dedi James Ren şarabı şişesini ondan alırken. "İblis kanı da diyebiliriz."

Polly burnunu kırıştırıp birkaç eski püskü mutfak bezini James'in omzuna attı. Bir tanesini de eline tutuşturdu. James onu yarasının üzerine bastırdı. Kanaması durmuştu, ama hâlâ zonkluyordu. "Uf, kötü kesmişsin," dedi Polly.

"Londra'da iblis görmeyeli baygın oluyorum. Belki de yeterince hızlı hareket edemedik."

“Bence suratlarını göstermeye ödleri kopuyor,” dedi Polly. Tavernanın müdavimi Pickles adındaki kelpi için bir bardağa cin koydu.

James duraksadı. “Öyle mi? Neden korkuyorlar?”

Polly şaşırdı. “Ah, hiç,” dedi ve barın öbür ucuna doğru koşturdu. James kaşlarını çatarak merdivene yöneldi. Şu Aşağıdünyalıları bazen hiç anlamıyordu.

Gıcırtılı basamakları tırmanıp uzun yıllar önce üzerine tek bir cümle kazınmış tahta kapının önünde durdu: *İnsanın nasıl öldüğü değil, nasıl yaşadığı önemli. S. J.*

James kapıyı omzuyla ittiğinde Matthew’la Thomas’ı duvarları ahşap kaplamalı odanın ortasındaki yuvarlak masada buldu. Camları yılların tozuyla kirlenmiş pencereler sokak lambalarıyla aydınlanan Fleet Sokağı’na bakıyordu. Karşı kaldırımdaki Kraliyet Mahkemeleri bulutlu geceye doğru yükseliyordu.

James kırık dökük ahşap kaplamaları, eski mobilyaları ve ocağında yanan cılız ateşiyle artık ona son derece aşina gelen bu odayı seviyordu. Şöminenin üzerinde Apollo’nun mermer bir büstü vardı. Burnu uzun zaman önce kırılmıştı. Duvarlardaki raflar insan büyücüler tarafından yazılmış büyü kitaplarıyla doluydu. Enstitü’deki kütüphanede bu tür kitaplara izin verilmiyordu, ama James onları yıllardır biriktiriyordu. Büyüler ve gölgeler dünyasının içine doğmayıp da azimleriyle o kapıları açmayı öğrenenleri takdir ediyordu.

Thomas da Matthew da yıkanıp buruşuk, ama hiç olmazsa temiz kıyafetler giymişti. Thomas’ın açık kumral ve Matthew’un bal rengine çalan, koyu altın sarısı saçları hâlâ nemliydi. “James!” diye bağırdı Matthew onu görünce. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. Masadaki konyanın yarısını yuvarlamışlardı bile. “Görmeyeli ucuz şaraplara mı dadandın?”

James elindeki şişeyi masaya bırakırken Christopher küçük yatak odasından çıktı. Bu yatak odası, kapı ve duvarları mekân devralmadan önce de vardı. Odada hâlâ bir yatak duruyordu, ama Neşeli

Haydutlar orayı yalnızca yıkanmak, üstlerini değiştirmek ve silah depolamak için kullanıyordu.

“James,” dedi Christopher neşeyle. “Eve döndüğünü sandım.”

“Neden eve döneyim ki?” James, Matthew’un yanına oturup Polly’nin mutfak bezlerini masaya fırlattı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Christopher. Kendine bir iskemle çekti. “Ama insanlar bazen tuhaf şeyler yapıyor. Bir keresinde bir aşçımız alışverişe diye çıktı ve iki hafta sonra Regent’s Park’ta bulundu. Hayvanat bahçesine bekçi olmuş.”

Thomas kaşlarını kaldırdı. James ve diğerleri bazen Christopher’ın hikâyelerine inanıp inanmak konusunda kararsız kalıyordu. Christopher yalancı değildi, ama deney şişeleri ve test tüpleri dışında pek az şeyle ilgileniyordu.

Christopher, James’in Cecily halasıyla Gabriel amcasının oğluydu. Hoş yüz hatları ve koyu kumral saçları ona annesiyle babasından mirastı ve gözleri leylak rengiydi. “Ah, şu gözler bir kızda olacaktı!” diye hayıflanırdı Cecily sık sık. Christopher gibi bir delikanlının kızlar arasında fazlasıyla popüler olması beklenirdi. Gelin görün ki, suratının yarısını kaplayan kalın camlı gözlükleri ve araları barut dolu tırnaklarıyla beklenen ilgiyi çekmiyordu. Çoğu Gölge Avcısı ölümlülerin silahlarına kuşku ya da ilgisizlikle yaklaşırdı. Rünlerin metale ya da kurşunlara uygulanması barutun ateşlenmesine engel oluyordu. Rünsüz silahların da iblisler üzerinde etkisi yoktu. Ama Christopher ateşli silahları Nefilimlerin de kullanması fikrini saplantı haline getirmişti. James Enstitü’nün çatısına bir top yerleştirmeleri ihtimalinin çekici bir yanı olduğunu kabul ediyordu.

“Elin,” dedi Matthew. Öne eğilip yeşil gözlerini James’e dikmişti. “Ne oldu?”

James avcunu açtı. “Önemsiz bir kesik.” Avcunu çaprazlamasına kesen yara neredeyse bütün elini kaplıyordu. Matthew James’in elini tuttuğunda James’in sağ bileğinden bir çıkarmadığı gümüş bileklik masadaki şarap şişesine çarptı. “Neden söy-

lemedin?” dedi Matthew yeleğinin cebinden stelini çıkarırken. “Hemen hallederdik.”

“Unuttum,” dedi James.

Thomas parmağını içki bardağının ağzında gezdirdi. “Bir şey mi oldu?” diye sordu düşünceli bir tavırla.

Thomas’ın güçlü sezgileri James’in bazen sinirine dokunuyordu. “Bir anlık bir şeydi,” dedi James biraz gönülsüzce.

Matthew stelin ucunu James’in avcuna bastırdı. “Giyotinle idam edilmek de bir an sürer. Ya da Christopher’in deneyleriyle odanın havaya uçması.”

“Ne idam edildim ne de havaya uçtum,” dedi James. “Gölgeler diyarına kısa bir yolculuk yaptım hepsi o.”

Matthew hızla başını kaldırdı. Ama James’in eline iyileştirici bir rün, bir *iratze* çizen eli bir milim bile kaymadı. James acısının hafıflediğini hissetti. “O iş bitti sanıyordum,” dedi Matthew. “Hani Jem yardım etmişti?”

“Evet etti. Bir yıldır ilk kez oldu.” James başını iki yana salladı. “Tamamen bittiğini ummak boş bir iyimserlikti sanırım.”

“Bir şeye sıkıldığında ya da üzüldüğünde olmuyor muydu?” diye sordu Thomas. “İblis saldırısını mı dert ettin?”

“Hayır,” dedi James hemen. “Hayır tabii ki.” Aksine, böyle bir savaşı sabırsızlıkla bekliyordu. Uzun ve sıkıcı bir yaz olmuştu. On yılı aşkın zamandır ilk kez yazı ailesiyle Idris’te geçirmemişti.

Idris Orta Avrupa’daydı. Etrafı koruma büyülerıyla çevrili, bakir bir ülkeydi. İnsan gözlerinden ve icatlarından uzaktı. Orada demiryolları, fabrikalar ya da kömür dumanı yoktu. James ailesinin bu yaz Idris’e neden gidemediğini biliyordu, ama Londra yerine orada olmak istemesinin kendince bazı sebepleri vardı. Devriye gezmek kafasını dağıtan birkaç şeyden biriydi.

“Bizim oğlana iblisler vız gelir,” dedi Matthew iyileştirme rününü bitirdiğinde. James *parabatai*’sinden yayılan sabun ve alkol kokusunu alabiliyordu. “Başka bir dertti değil mi?”

“Öyleyse amcanla konuş Jamie,” diye önerdi Thomas.

James başını iki yana salladı. Anlık bir şey için Jem amcanın rahatını kaçırmak istemiyordu. “Büyütmeye gerek yok. İblis beni gafil avladı. Bıçağı kazara tuttum. Herhalde o yüzden oldu.”

“Bir gölgeye dönüştün mü?” diye sordu Matthew stelinin kaldırırken. James bazen gölgeler diyarına savrulduğunda arkadaşları silüetinin dış hatlarının titreyişini söylemişti. Bazen de tamamen karanlık bir gölgeye dönüşüyordu. Yine kendisiydi, ama şeffaf ve cisimsizdi.

Birkaç kez, yalnızca bir iki kere, katı bir cismin içinden geçmek için kendini bir gölgeye dönüştürmeyi başarmıştı. Ama bunlardan bahsetmek istemiyordu.

Christopher not defterinden başını kaldırdı. “İblisten bahsetmişken...”

“Ondan bahsetmiyorduk ama neyse,” dedi Matthew.

“Ne iblisiydi o?” diye sordu Christopher kaleminin ucunu kemirerek. İblislerle yaptığı savaşları yazmaya bayılıyordu. Bunun, araştırmalarına yardımcı olduğunu iddia ediyordu. “Hani şu patlayan?”

“Patlamayan da mı var?” diye sordu James.

Keskin bir hafızaya sahip Thomas söze karıştı. “Bugünkü bir Deumas iblisiydi Christopher. Aslında genelde şehirlere uğramazlar.”

“İrininin bir kısmını sakladım,” dedi Christopher. Yeşilimsi sıvıyla dolu, mantarla kapatılmış deney tüpünü çıkarıp onlara gösterdi. “Sakın içmeyin ha.”

“Öyle bir planımız olmadığından emin olabilirsiniz, şapşal,” dedi Thomas.

Matthew titredi. “Bu kadar iblis irini sohbeti yeter. Thomas’ın eve dönüşüne içelim!”

Thomas hemen karşı çıktı. James kadehini kaldırıp Matthew’un bardağına vurdu. Christopher deney tüpünü uzattığında Matthew öfkeyle söylenip Christopher’ı sarıp koydu.

Thomas bütün itirazlarına rağmen halinden memnun görü-

nüyordu. Gölge Avcılarının çoğu on sekizlerine bastıklarında yurtdışındaki bir Enstitü'de staj yapıyordu. Thomas dokuz aylık Madrid macerasından birkaç hafta önce dönmüştü. Bu gezinin amacı genç Gölge Avcılarının ufkunu genişletmekti. Thomas'ın da ufkı genişlemişti. Ama daha çok fiziksel anlamda.

Thomas grubun en büyüğü olmasına karşın ince yapılı bir gençti. James, Matthew ve Christopher İspanya'dan gelen gemiyi karşılamak için rıhtıma gittiğinde neredeyse arkadaşlarını tanıyamayacaklardı. Gemiden iskeleye uzattıkları tahtadan inen kaslı genç adam eski Thomas'ı ancak hayal meyal andırıyordu. Thomas şimdi en uzun boylularıydı ve Londra yerine bir çiftlikte büyümüş gibi esmer tenliydi. Bir palayı rahatça tek eliyle taşıyabiliyordu ve İspanya'da, iplerin ucuna bağlanan ağırlıklardan oluşan *bolas* adlı silahı kullanmakta ustalaşmıştı. Matthew dost bir devle omuz omuza savaşmanın harika hissettirdiğini söyleyip duruyordu.

"Şamatanız bittiyse, size haberlerim var," dedi Thomas iskemlesinde kaykılarak. "Dedemin Chiswick'teki eski malikânesi var ya? Hani eskiden Lightwood Evi deniyordu? Birkaç yıl önce Meclis onu Tatiana teyzeme vermişti. Ama orayı hiç kullanmadı ve Idris'te, kuzenim şöyle kalmaya..."

"Gertrude," diye atıldı Christopher.

"Grace," dedi James. "Adı Grace."

Grace Christopher'ın da kuzeniydi. Ama James hiç karşılaşmadıklarını biliyordu.

"Evet, Grace," diye onayladı Thomas. "Tatiana teyze Idris'te münzevi bir hayat sürüyordu. Ama görünüşe bakılırsa, tekrar Londra'ya taşınmaya karar vermiş. Bizimkiler bayağı heyecanlandı."

James'in yüreği hop etti. "Grace," diye başladığında Matthew'un yan yan baktığını gördü. "Grace de geliyor mu?"

"Duyduğuma göre Tatiana onu topluma takdim etmek niyetinde." Thomas kaşlarını çattı. "Siz Idris'ten tamışıyor muyunuz? Oradaki eviniz Blackthorn Malikânesine komşu değil mi?"

James otomatikman başını salladı. Onu yıllardır takmasına ve çoktan kanıksamasına rağmen sağ bileğindeki bilekliğin ağırlığını hissetti. “Onu hemen her yaz görüyorum,” dedi. “Yalnızca bu yaz göremedim.”

Bu yazı ayrı geçirmek zorunda kalmışlardı. Annesiyle babası Herondale’lerin bu yaz Londra’da kalacağını söylediğinde James onlara karşı çıkamamıştı. Idris’e neden gitmek istediğini onlara söyleyemezdi. Annesiyle babası Grace’i yalnızca uzaktan tanıdığını sanıyordu. Onu bir yıl daha göremeyecek olmanın dehşeti kalbine saplanan bir hançerden farksızdı.

James on üç yaşından beri bu sırrı taşıyordu. Blackthorn Malikânesinin kocaman bahçe kapılarının önünde durduğunu hayal etti. Yara izleri taşımayan çocuk elleriyle dikenli sarmaşıkları ayırıyordu. Malikânenin Uzun Salonunun perdeleri rüzgârda hafifçe dalgalanıyor ve içeriden müzik sesi geliyordu. Grace fildişi bir elbise giymişti.

Matthew şimdi onu yeşil gözlerinde düşünceli bir ifadeyle izliyordu. James’in arkadaşları arasında yalnızca o, Grace Blackthorn’la James arasında bir bağ olduğunu biliyordu.

“Yakında Londra epey hareketlenecek,” dedi Matthew. “Carstairs’ler de geliyor.”

James başını salladı. “Lucie, Cordelia’yı göreceği için heyecandan çılgına döndü.”

Matthew biraz daha şarap aldı. “Devon’ın kır hayatından sıkılmalarını anlayabiliyorum. Oradaki evlerinin adı neydi? Cirenworth mü? Yanılmıyorsam, bir iki güne burada...”

O sırada Thomas içkisini devirdi. James’in kadehiyle Christopher’in deney tüpü de onunla birlikte yere yuvarlandı. Thomas dünyada kapladığı yere daha yeni yeni alıştığı için bazen sakarlığı tutuyordu.

“Bütün Carstairs’ler geliyor mu?” diye sordu Thomas. “Hepsi?”

“Elias Carstairs hariç,” dedi Matthew. “Elias, Cordelia’nın babasıydı. “Ama Cordelia ve tabii...” İmalı bir tavırla duraksadı.

“Hay aksi,” dedi Christopher. “Alastair Carstairs de geliyor tabii.” Suratını buruşturdu. “Yanlış mı hatırlıyorum? O herif tam bir baş belası değil miydi?”

“Baş belası az kalır,” dedi James. Thomas içkisini kafaya diktiğinde James ona endişeyle baktı. Thomas okulun ufak tefek ve çekingen çocuğuydu. Alastair ise tam bir zorbaydı. “Eminim, onu atlatabiliriz Tom. Onunla vakit geçirmek için bir nedanimiz yok. Alastair’ın da arkadaşlığımızın hasretini çekeceğini sanmam.”

Thomas tükürükler saçarak bir şeyler söyledi, ama James’i dinlediği bile yoktu. Christopher’ın deney tüpünden dökülen sıvı patlıcan rengine dönmüş ve masayı kemirmeye başlamıştı. Polly’nin bulaşık bezlerini kapmak için ayağa fırladılar. Thomas sürahideki suyu masaya döktü. Bu arada Christopher ıslandı ve Matthew gülmekten iki büklüm oldu.

“Bravo Tom,” dedi Christopher ıslak saçlarını gözünün önünden çekerken. “Asidi etkisiz hale getirdin.”

Thomas başını iki yana sallıyordu. “Asıl etkisiz hale getirilmesi gereken sensin, sersem...”

Matthew çılgınca bir gülme krizine yakalanmıştı. Kıkırdamaktan konuşamıyordu.

O kargaşanın arasında James kendi düşüncelerine dalmıştı. Yıllardır Londra ve Idris arasındaki mektup trafiğinde, o ve Grace bir gün birlikte olmaya yemin etmişti. Büyüdüklerinde aileleri istesin istemesin evlenecekler ve Londra’da yaşayacaklardı. Bu onların en büyük hayaliydi.

Grace neden ona Londra’ya geleceğini haber vermemişti?

“Ah, bak! Royal Albert Hall!” diye bağırdı Cordelia burnunu at arabasının camına dayayarak. O gün hava açıktı. Parlak güneş ışığı Londra sokaklarını yıkıyor, Güney Kensington’ın sıra evleri pahalı bir satranç takımının fil dişi piyonları gibi parlıyordu. “Londra’nın mimarisine hayranım doğrusu.”

“Ne hoş,” dedi abisi Alastair. Yola çıktıklarından beri kol-tuğun köşesine büzülmüş, sözde bir aritmetik kitabı okuyordu. “Londra mimarisi hakkında yorum yapmak da sana düştü.”

Cordelia ona ateş püsküren gözlerle baktı, ama Alastair kitabından kafasını kaldırmadı. Cordelia’nın herkesi neşelendirmeye çalıştığını neden anlamıyordu ki? Anneleri Sona bitkin bir halde koltuğun kenarına yaslanmıştı. Gözlerinin altı mosmordu ve her zaman ışık saçan esmer cildi sarımsı bir renk almıştı. Cordelia haftalardır onun için endişeleniyordu. Babalarının Idris’ten Devon’a geldiğiyle ilgili haberi duyduklarından beri. “Buraya ziyarete gelmedik Alastair. Artık Londra’da yaşayacağız. İnsanlarla tanışıp evde misafir ağırlayabiliriz. Enstitü’de kalmamıza gerek yok. Gerçi Lucie’ye yakın olmak hoşuma giderdi...”

“Ve James’e,” dedi Alastair, kitabına bakmayı sürdürerek.

Cordelia dişlerini gıcırdattı.

“Çocuklar.” Cordelia’nın annesi onları kınayan gözlerle süzdü. Alastair’ın hemen suratı asıldı. Bir ay sonra on dokuz yaşına basacaktı. Çoktan çocukluktan çıkmıştı. En azından, o artık kendini bir yetişkin olarak görüyordu. “Bu iş ciddi. Bildiğiniz gibi, Londra’ya eğlenmeye gelmedik. Ailemiz için buradayız.”

Cordelia bu kez abisine o kadar da düşmanca olmayan bir bakış fırlattı. Alastair hiç belli etmese de Cordelia onun da Sona için endişelendiğini biliyordu. Belki milyonuncu kez abisinin babasıyla ilgili durumun ne kadarını bildiğini düşündü. Alastair kesinlikle konuya daha hâkimdi, ama ona tek kelime etmiyordu.

Araba Cornwall Bahçeleri, 102 numaranın önünde durduğunda Cordelia heyecanla camdan baktı. Sokaktaki büyük, beyaz, Viktorya tarzı evlerden biriydi ve sağındaki sütunda siyah rakamlarla numarası yazıyordu. Sütunlu girişin altında, ön basamaklarda birkaç kişi duruyordu. Cordelia, Lucie Herondale’i hemen fark etti. Son görüşmelerinden beri boyu biraz uzamıştı. Açık kumral saçlarını şapkasının altında toplamıştı. Bebek mayisi ceketıyla eteği gözleriyle uyum içindeydi.

Yanında iki kişi vardı. Biri, annesi Tessa Herondale'di. Londra Enstitüsü'nü yöneten Will Herondale'in karısı. Tessa Gölge Avcıları arasında tanınan biriydi. Kızından ancak birkaç yaş büyük duruyordu. Tessa bir ölümsüz, bir büyücü, bir şekil değiştiriciydi ve asla yaşlanmıyordu.

Diğeryse James'ti.

Cordelia küçük bir kızken evinin yakınındaki gölde bir kuğu-yu okşamak için elini uzatmıştı. Kuğu karnına doğru saldırıp onu yere devirmişti. Cordelia birkaç dakika çimenlerin üzerinde kıpırdamadan yatarak nefesinin düzene girmesini beklemiş, ciğerlerini bir daha asla havayla dolduramayacağından korkmuştu.

James Herondale'i her görüşünde kuğu saldırısına uğramış gibi hissetmesinin kulağa pek romantik gelmediğini biliyordu. Ama gerçek buydu.

O kadar yakışıklıydı ki, ona bakarken nefes almayı bile unutuyordu. Siyah, asi saçları yumuşacık bir bulut gibi yüzünü çevreliyordu. Siyah, uzun kirpikli gözleri bal ya da kehribar rengindeydi. Artık on yedi yaşındaydı. Yeniyetmeliğin hantallığını üzerinden tamamen atmıştı ve ince, sağlam bedeniyle mimari bir başyapıtı andırıyordu.

"Ah!" Cordelia'nın ayakları yere değer değmez tökezledi. Arabanın kapısını açtığını bile hatırlamıyordu. Şimdi kaldırımda dikiliyordu ve saatlerdir kullanmadığı bacakları onu güçlkle taşıyordu.

James göz açıp kapayıncaya kadar yanında biterek elini koluna koydu. "Papatya? İyi misin?" diye sordu.

Cordelia'ya taktığı ismi unutmamıştı.

"Evet. Yine sakarlığım tuttu." Üzüntüyle etrafına bakındı. "Daha şatafatlı bir karşılama töreni bekliyordum."

"Dert etme," dedi James, Cordelia'nın yüreğini eriten bir gülümsemeyle. "Güney Kensington'ın kaldırımları benim de canıma kast etti. Hem de defalarca!"

Zekice bir şey söyle, dedi Cordelia içinden. Bir espri yap.

Ama James çoktan Alastair'a dönmüştü. Onu başıyla selamladı. Cordelia, James'le Alastair'ın okulda iyi geçinemediklerini biliyordu. Ama Sona'nın bir şeyden haberi yoktu. O oğlunu pek popüler biri sanıyordu.

"Demek sen de geldin Alastair," dedi James ruhsuz bir sesle. "Ve..."

Alastair'ın beyaza çalan sarı saçlarına hayretle göz attı. Cordelia hevesle komik bir yorum yapmasını bekledi. *Civcive dönmüştün*, ya da onun gibi bir şey söylemesini.

"Seni iyi gördüm," dedi James bunun yerine.

İki delikanlı birbirlerini sessizce süzerken Lucie basamakları fırtına gibi inip Cordelia'nın boynuna sarıldı. "Ah, seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam!" diye inledi nefes nefese. Lucie duygularını uçlarda yaşayan bir kızdı. Onun için her şey çok güzel, çok heyecanlı ya da çok ürkütücüydü. "Sevgili Cordelia! Kim bilir birlikte nasıl eğleneceğiz!"

"Lucie, Cordelia ve ailesi Londra'ya ikiniz birlikte talim yapabilesiniz diye geldi," dedi Tessa usulca. "İkinizin de ağır sorumlulukları olacak. Çok çalışmanız gerekecek."

Cordelia başını eğdi. Tessa kibarlık edip Carstairs'lerin apar topar Londra'ya gelişini herkese böyle açıklıyordu. Cordelia ve Lucie'nin *parabatai* olmak için birlikte çalışacaklarını söylüyordu. Ama gerçek bu değildi.

"Gençlik işte," dedi Sona. "Genç kızlar güzel elbiselere ve dansa bayılır. Bu yaşta benim de başımda kavak yelleri eserdi. Eminim, siz de öyleydiniz Bayan Herondale?"

Cordelia, annesiyle ilgili gerçeğin tam olarak böyle olmadığını bilse de ağzını açıp tek kelime etmedi. Tessa kaşlarını kaldırdı. "Bir keresinde bir vampir eğlencesine katılmıştım. Bir de Benedict Lightwood'un evindeki bir partiye. Tabii bu Benedict iblis frengisi kapıp bir solucana dönüşmeden önceydi."

"Anne!" dedi Lucie dehşetle.

"Annem doğru söylüyor," diye söze karıştı James. "Kocaman

dan Alastair hem evin erkeği olarak vazifelendirildiği için gururlanıyor, hem de annesiyle geride kalmanın sıkıntısını yaşıyordu.

Tessa Herondale muzipçe gülümsedi. “James, sen kızlara eşlik et. Belki Kensington Bahçeleri’ne gidebilirsiniz. Buraya kısa bir yürüme mesafesinde. Şansınıza bugün hava güzel.”

“Kensington Bahçeleri güvenli olur,” dedi James ciddiyetle.

Lucie gözlerini devirip Cordelia’nın elini yakaladı. “Haydi, gidelim,” dedi onu çeğiştirerek.

James uzun bacaklarıyla onlara kolayca yetişti. “Acele etme Lucie. Annem seni geri çağırıp piyanoyu eve taşıtmayacak.”

Cordelia ona yan gözle baktı. Rüzgâr saçlarını karıştırmıştı. Sona’nın saçları bile bu kadar koyu renkli değildi. Aralarda kızıl ve altın teller vardı. Ama James’in saçları mürekkep siyahıydı.

James Cordelia’nın kaçamak bakışlarının farkında değilmiş gibi ona rahat bir tavırla gülümsedi. Ama belki de bir Gölge Avcısı olarak insanların ona bakmasına alışkındı. Görünüşü dışında dikkat çekmek için başka sebepleri de vardı.

Lucie kolunu sıktı. “İyi ki, geldin Cordelia,” dedi. “Bunun gerçek olabileceği aklımın ucundan geçmezdi.”

“Neden?” diye sordu James. “Yasa *parabatai* olmadan önce birlikte talim yapmanızı şart koyuyor. Hem babam Papatya’yı çok sever ve kuralları o koyduğuna göre...”

“Baban bütün Carstairs’lere bayılır,” dedi Cordelia. “Bana karşı özel bir sevgisi olduğunu sanmıyorum. Alastair’a karşı bile iyi duygular besliyor olabilir.”

“Belki de kendini Alastair’ın gizli derinlikleri olduğuna inandırmıştır,” dedi James.

“Bataklık kumlarının da gizli derinlikleri var,” dedi Cordelia.

James güldü.

“Bu kadar yeter,” dedi Lucie eldivenli eliyle abisinin omzuna bir yumruk patlatarak. “Papatya benim arkadaşım ve onu tekeline almana izin veremem. Haydi, sen işine bak. Bundan sonrasını biz hallederiz.”

Queen's Gate'ten Kensington Yolu'na doğru yürüyorlardı. Her taraftan omnibüsler geçiyordu. Cordelia, James'in kalabalığa karışıp gözden kaybolduğunu hayal etti. Vaktini değerlendirecek daha eğlenceli bir uğraş bulacağı muhakkaktı. Belki de ona ilk görüşte âşık olacak güzel ve soylu bir hanım tarafından kaçırılacaktı. Londra'da böyle şeyler her zaman yaşanırdı.

"Elbiselerinizin kuyruğunu taşıyan bir uşak gibi on adım gerinizden yürüyeceğim," dedi James. "Ama sizi gözümün önünden ayırırsam annem beni öldürür. O zaman yarınki baloyu kaçıırım ve Matthew beni öldürür. Kusura bakmayın, ama iki kere ölmeyi göze alamam."

Cordelia gülümsedi, ama James vaat ettiği gibi adımlarını yavaşlatmıştı bile. Kızlara sohbet etmeleri için fırsat tanımak adına geriden geliyordu. Cordelia hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. *Nasıl olsa, artık Londra'dayım,* diye avuttu kendini. James'i hemen her gün görebileceğini umuyordu.

Gizlice arkasına baktığında James'in kitabını çıkardığını gördü. Okurken bir yandan da usulca ısıklık çalıyordu.

"Hangi balodan söz ediyor?" diye sordu Cordelia Lucie'ye. Kensington Park'ın siyah, ferforje bahçe kapılarının ve sık yapraklı bir gölgeliğin altından geçtiler. Park bebek arabaları iten dadılar ve ağaçların altında gezinen genç çiftlerle doluydu. İki küçük kız papatyalardan kolye yapıyor, mavi denizci üniformalı bir oğlan çocuğu çember çeviriyordu. Çocuk uzun boylu bir adamın yanına koştu. Adam onu kucakladığı gibi havaya kaldırırken çocuk kıkır kıkır güldü. Cordelia kendi babasını hatırlayarak bir an gözlerini sıkıca yumdu. Küçükken babası onu havaya attığında o da böyle neşe ve heyecanla kıkırdardı.

Lucie onun koluna girdi. "Yarın gecekini diyor. Sizin şerefimize bir balo düzenliyoruz. Bütün Anklav orada olacak. Annem yeni balo salonuyla övünme fırsatı doğduğu için pek mutlu. Ben de seninle övüneceğim." Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Cordelia heyecan ve korkuyla karışık bir hisle usulca ürperdi.

Anklav Londralı Gölge Avcılarının resmi adıydı. Her şehirde bölgedeki Enstitü'ye ve Konsey ya da Meclis gibi daha üst mercilere rapor veren bir Anklav bulunurdu. Cordelia boşuna endişelendiğini biliyordu, ama kalabalığa girme düşüncesi tülelerini diken diken ediyordu. Şimdiye dek Cirenworth, Devon'da geçirdikleri süre dışında ailesiyle sürekli seyahat etmişti ve hayatlarında kalabalıklara yer yoktu.

Öte yandan, Londra'ya tam da bunun için gelmişlerdi. Annesini düşündü.

Yarın bir balodan ziyade bir savaşın ilk çarpışmasıydı.

Sesini alçalttı. "Herkes babamı biliyor mu?"

"Ah, hayır. Yalnızca birkaç kişi. Onlar da ağızlarını sıkı tutuyor." Lucie etrafı kuşkulu gözlerle süzdü. "Eğer bana neler olduğunu anlatmak istersen, yemin ederim, kimseye tek kelime etmem. James'e bile."

Babasını her düşündüğünde Cordelia'nın yüreği sıkışıyordu. Ama bunu Lucie'ye anlatmak zorundaydı ve belki başkalarına da tekrarlamaya mecbur kalacaktı. İsteğini açıkça dile getirmediği sürece babasına yardım edemezdi. "Bir ay kadar önce, babam Idris'e gitti," dedi. "Idris sınırlarının hemen dışında bir Kravyad yuvası keşfedilmiş, ama bu bilgi herkesten saklandı."

"Sahi mi?" dedi Lucie. "Yanlış hatırlamıyorsam, Kravyad'lar iblis ırklarının en kötülerinden biri. İnsan yiyorlar."

Cordelia başını salladı. "Bir kurtadam sürüsü onları yok etmiş. Alicante'ye haber veren de kurtlardı zaten. Meclis Başkanı hemen bir keşif kuvveti topladı. Bu nadir bulunan iblisler konusunda uzman olduğu için babamı da görevlendirdiler. İki Aşağıdünyalıyla birlikte Kravyad'ları yok etmek için plan yaptılar."

"Ne heyecanlı!" dedi Lucie. "Hele Aşağıdünyalılarla işbirliği yapmak harika olmalı."

"Hesapta öyleydi," dedi Cordelia. Arkasına göz attı. Onları geriden takip eden James kitabına dalmıştı. "Ama keşif gezisi

sırasında işler sarpa sardı. Kravyad iblisleri gitmişti ve Nefilimler bir vampir klanının, üzerinde hak iddia ettiği topraklara girdi. Aralarında bir savaş yaşandı.”

Lucie'nin rengi soldu. “Melek aşkına. Ölen oldu mu?”

“Birkaç Nefilim yaralandı,” dedi Cordelia. “Vampir klanı bizim, yani Gölge Avcılarının onlara saldırmak için kurtadamlarla işbirliği yaptığına inandı. Büyük olay çıktı tabii. Az kalsın, Anlaşma bozuluyordu.”

Lucie'nin gözleri dehşetle irileşmişti ki haksız da sayılmazdı. Anlaşma düzeni korumak için Gölge Avcıları ile Aşağıdünyalılar arasında yapılan bir barış anlaşmasıydı. Şartlarının ihlal edilmesi kanlı sonuçlar doğurabilirdi.

“Meclis soruşturma başlattı,” dedi Cordelia. “Başta her şey kanunlara uygun ilerledi. Babamı görgü tanığı olarak dinleyeceklerini sandık, ama tutuklandı. Keşif gezisinde ters giden her şeyden onu sorumlu tuttular. Ama onun bir suçu yoktu. Olayların böyle gelişeceğini bilemezdi.” Gözlerini kapadı. “Meclis'i hayal kırıklığına uğrattığı için perişan oldu. Hayatı boyunca vicdan azabı çekeceğinden eminim. Ama hiçbirimiz soruşturmanın apar topar sona erdirileceğini ve onun tutuklanacağını tahmin edemedik.” Ellerin titremesine engel olmak için parmaklarını sıkıca kenetledi. “Bana kısa bir not yolladı. Bir daha da ondan haber alamadık. Bizimle haberleşmesini yasakladılar. Duruşma gününe dek Alicante'de ev hapsinde tutuluyor.”

“Sadece o mu yargılanacak?” diye sordu Lucie hayretle. “Ama keşif birliğinde başkaları da vardı.”

“Vardı elbette, fakat babamı günah keçisi seçtiler. Bütün suç ona yıkıldı. Annem onu görmek için Idris'e gitmek istedi, ama babam bunu kesinlikle reddetti. Bunun yerine Londra'ya gitmemizi önerdi. Mahkemece suçlu bulunursa, bunun ailemiz için büyük bir utanç kaynağı olacağını ve olanlardan etkilenmemiz için hızlı davranmamız gerektiğini söyledi.”

“Ama bu haksızlık!” Lucie'nin gözleri çıkmak çıkmak

olmuştu. “Gölge Avcılığı’nın tehlikeli bir meslek olduğunu herkes bilir. Babam sorgulandıktan sonra, elinden geleni yaptığına karar vereceklerinden eminim.”

“Belki,” diye mırıldandı Cordelia. “Ama onlara bir suçlu lazım ve babam Gölge Avcıları arasında ancak üç beş dostumuz olduğunu söylerken haklıydı. Babam hasta. Onun için hiçbir yerde uzun kalamıyoruz. Paris’e, Bombay’a ve Fas’a bu yüzden gittik.”

“Ben de ne güzel geziyorlar diye oldum olası size imrenirdim.”

“Babamın sağlığına iyi gelecek bir iklim bulmaya çalışıyorduk,” dedi Cordelia. “Ama annem bizi destekleyecek insanlar olduğuna inanıyor. Londra’ya bunun için geldik. Burada kendimize bir çevre edinirsek, babam mahkûm edilse bile, hiç olmazsa yanımızda dostlarımız olacak.”

“Jem amcaya güvenebilirsiniz,” diye fikir yürüttü Lucie. “O senin kuzenin. Meclis, Sessiz Kardeşleri el üzerinde tutuyor.”

Lucie’nin Jem amca diye söz ettiği kişi, Nefilimlerin çoğunun Zachariah Kardeş olarak tanıdığı James Carstairs’di. Sessiz Kardeşler Nefilimlerin doktorları ve arşivcileriydi. Uzun ömürlü, sessiz ve güçlü bu insanlar Sessiz Şehir diye bilinen ve dünya üzerinde binlerce girişi bulunan bir yeraltı mozolesinde yaşıyordu.

Cordelia’ya göre, onlarla ilgili en tuhaf gerçek, bu yaşamı kendilerinin seçmesiydi. Tıpkı mevkidaşları ve *adama*’lardan silahlar ve steller oyan Demir Kız Kardeşler gibi. Jem bir zamanlar sıradan bir Gölge Avcısı ve Lucie’nin babası Will’in *parabatai*’siydi. Bir Sessiz Kardeş olduğunda, güçlü rünler onu susturup yaralamış ve gözleri sonsuza dek kapanmıştı. Sessiz Kardeşler fiziksel olarak yaşlanmıyordu, ama karıları, çocukları ve bir evleri de olmuyordu. Uzaktan bakıldığında, insanı ürkütecek kadar yalnız bir hayat sürüyorlardı. Cordelia, Zachariah Kardeş’i önemli günlerde görmüştü, ama onu James ya da Lucie kadar iyi tanı mıyordu. Babası bir Sessiz Kardeş’in yanında ken-

dini asla rahat hissetmemişti. Dolayısıyla Jem'in aileyi ziyaret etmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı.

Elias farklı düşünseydi, Jem şimdi onların müttefiki olabilirdi. Araları bu kadar soğukken Cordelia ona nasıl yaklaşacağını hiç bilmiyordu.

Lucie onun elini sıktı. "Görürsün, baban mahkûm olmayacak. Bizimkilerle konuşacağım."

"Lucie, hayır." Cordelia sertçe başını iki yana salladı. "Herkes ailelerimizin ne kadar yakın olduğunu biliyor. Annenle babanın tarafsız davranacağını kimse düşünmez." İç çekti. "Meclis Başkanı'yla kendim görüşeceğim. Babamı suçlayarak Aşağıdünyalılarla yaşanan bu skandalı örtbas etmeye çalıştıklarının farkında bile olmayabilir. Herkesin hatalı davrandığını kabul etmektense bir kişiyi suçlamak daha kolay tabii."

Lucie başını salladı. "Charlotte teyze çok iyi bir kadındır. Sana mutlaka yardım eder."

Charlotte Fairchild meclis başkanı seçilen ilk kadındı. Aynı zamanda, James'in *parabatai*'si Matthew'un annesi ve Herondale'lerin eski bir aile dostuydu.

Meclis Başkanı'nın olağanüstü bir gücü vardı ve Cordelia babasının tutuklandığını ilk duyduğunda, aklına gelen ilk isim Charlotte olmuştu. Ama Sona, Meclis Başkanı'nın bile dilediği gibi hareket edemeyeceğini anlatmıştı. Meclis'teki bazı güçlü gruplar ona durmadan baskı yapıyordu. Charlotte onları kızdırmayı göze alamazdı. Dolayısıyla Meclis Başkanı'yla görüşmek ailelerini daha da büyük bir açmaza sürükleyebilirdi.

Cordelia annesinin bu konuda yanıldığını düşünüyordu. Güç insanları kızdırmayı göze alabilmek değil miydi? Herkesi mutlu etme endişesini hâlâ içinde taşıdıktan sonra ilk kadın meclis başkanı olmanın ne anlamı vardı? Annesi fazla tedbirli ve korkak davranıyordu. Sona'ya kalsa bu durumdan kurtulmalarının tek yolu Cordelia'nın nüfuzuyla ailenin kurtulmasıydı. Elias hapse girse bile aile şerefini kurtarabilecek biriyle.

Cordelia Lucie'ye bundan bahsetmedi. Bu konuyu bırakın birine açmak, düşünmeye bile katlanamıyordu. Evlenme fikrine karşı değildi aslında, ama doğru kişiyle ve yalnızca aşk için evlenmeliydi. Babasının hiçbir suçu yokken sırf ailesinin onurunu kurtarmak için kendi hayatını pazarlık konusu yapmayacaktı. Bu işi zekâsı ve cesaretiyle çözecekti. Kendini birine satarak değil.

"Ne kadar üzöldüğünü biliyorum," diyordu Lucie. Cordelia daldığı düşüncelerden uyandığında arkadaşının bir süredir konuştuğunu tahmin etti. "Ama yakında her şey yoluna girecek. Baban sağ salim eve dönecek. Londra'dayken birlikte talim yapabiliriz. Ah!" Lucie, Cordelia'nın koluna yapışıp el çantasını karıştırdı. "Az kalsın unuttuyordum! *Güzel Cordelia*'nın en yeni halini okuman için gururla sunarım."

Cordelia güöümsedi ve babasını şimdilik unutmaya çalıştı. *Güzel Cordelia* Lucie'nin on iki yaşındayken yazmaya başladığı romandı. Cordelia o sıralar İsviçre'deydi ve gezi uzadığı için canı sıkılıyordu. Lucie arkadaşını neşelendirmek için Cordelia adlı, genç ve son derece güzel bir kadının maceralarını kaleme almaya karar vermişti. Güzel Cordelia ve yakışıklı Lord Hawke büyük bir aşk yaşıyordu. Ama güzel Cordelia'nın korsanlar tarafından kaçırılmasıyla ayrılmak zorunda kalmışlardı. Cordelia o günden beri âşığına kavuşmaya çalışıyor ve dönüş yolunda türlü maceralara atılarak kendini daima onunla evlenmek isteyen yakışıklı erkeklerin arasında buluyordu. Gerçek Cordelia bu soylu ve çekici taliplerin sayısını çoktan unutmıştu.

Lucie dört yıl boyunca her ay hiç aksatmadan Cordelia'ya kitabın yeni bir bölümünü yollamıştı. Cordelia roman kahramanını adaşının romantik maceralarıyla hayatının monotonluğunu hiç olmazsa bir süreliğine unutmıştu.

"Harika," dedi arkadaşının uzattığı desteyi alırken. "Cordelia'nın kötü kalpli Haydutlar Kralı'ndan nasıl kurtulacağını merak ediyorum doğrusu."

“Bu bölümde, Haydutlar Kralı’nın o kadar kötü biri olmadığı ortaya çıkıyor. Meğer bir dükün en küçük oğluymuş ve her zaman... Tamam, sustum,” diye ekledi Cordelia’nın sert bakışları üzerine. “Hikâye hakkında ipuçları vermemden nefret ettiğini hep unutuyorum.”

“Bir dahaki sefere hatırlarsın umarım.” Cordelia rulo yaptığı desteyle arkadaşının koluna yalandan vurdu. “Teşekkür ederim, canım. İlk fırsatta okuyacağım.” Omzunun üzerinden baktı. “Seninle baş başa sohbet etmeyi ben de istiyorum. Ama abinden arkamızda yürümesini istemekle biraz kabalık etmedik mi?”

“Kesinlikle, hayır,” dedi Lucie. “Hem bak, kendini kitabına kaptırmış.”

James gerçekten de okumaya dalmıştı. Ama kitabından başını kaldırmamasına rağmen parkta dolaşanların, ara sıra yoluna çıkan kaya parçalarının ya da kırık dalların arasından ustaca manevralarla ilerliyordu. Bir keresinde zarıfçe yana sıçrayarak çember çeviren küçük bir çocuğun ona çarpmasına bile engel olmuştu. Cordelia bir kitapla yürümeye kalksa karşısına çıkan ilk ağaca toslayacağından emindi.

“Çok şanslısın,” dedi. Hâlâ gözlerini James’ten alamıyordu.

“Neden?” diye sordu Lucie hayretle. Gözlerini kocaman açarak arkadaşına baktı. James’in gözleri kehribar rengiydi. Lucie’ninkiler ise babasınıninkilerden birkaç ton açık bir maviydi.

Cordelia çabucak ona döndü. “Ah, şey...” *James’i her gün gördüğün için*, diyemezdi tabii. Lucie’nin bunu bir ayrıcalık olarak görmeyeceğini biliyordu. Sonuçta James onun abisiydi. Bunun yerine, “James iyi bir abi,” dedi. “Alastair’dan on adım arkamda yürümesini istesem, mahsus burnumun dibine kadar girer.”

“Bir de bana sor!” diye inledi Lucie. “Jamie’ye tabii ki bayılıyorum, ama son günlerde canımı fena sıkıyor. Özellikle, âşık olduğundan beri.”

Cordelia yumruk yemiş gibi borseledi. Kendini tutmаса deşsetle inleyecekti. “Âşık mı?”

“Hem de sırsıslıklam!” Lucie ona sokulup bir sır verir gibi fısıldadı. “Ne yazık ki, kim olduğunu bilmiyorum. Jamie bize hiçbir şey söylemiyor. Ama babam onun birine âşık olduğundan adı gibi emin.”

“Yine de bir varsayımda bulunuyorsunuz. Kesinlikle emin değilsiniz.” Cordelia’nın başı dönüyordu. James âşık mıydı? Kime?

“Onunla biraz zaman geçersen anlarsın. İyice sararıp soldu. Ruh hali dengesiz. Bütün gün Keats gibi pencereden dışarıyı izliyor.”

“Keats de öyle mi yaparmış?” Bazen Lucie’ye ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Lucie meşhur İngiliz şairin ne yaptığını bir kenara bırakıp abisini anlatmaya devam etti. “Matthew’dan başka kimseyle bu konuyu konuşmuyor. Matthew da James hakkında ser verip sır vermez. Ama bu sabahki konuşmalarına kazara kulak misafiri oldum...”

Cordelia tek kaşını kaldırdı. “Kazara?”

“Masanın altında saklanıyor da olabilirim,” dedi Lucie bütün ciddiyetiyle. “Ama küpemi kaybetmiştim. Onu arıyordum.”

Cordelia gülmemeye çalıştı. “Devam et.”

“Jamie âşık ve Matthew aptallık ettiğini düşünüyor. Kız Londra’da yaşamıyormuş, ama yakında uzun bir ziyaret için buraya gelecekmiş. Matthew onu onaylamadığını söylüyordu ve...” Lucie bir çığlık atıp Cordelia’nın bileğine yapıştı. “Melek aşkına!”

“Lucie, ne yapıyorsun...”

“Yakında Londra’ya gelecek tatlı bir hanım. Ne aptalım! Kimi kastettiği belli!”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Cordelia. Meşhur Long Water’a varmak üzereydiler. Suyun yüzeyindeki pırıltıları görebiliyordu.

“Tabii ki, senden bahsediyordum” diye inledi Lucie. “Ah ne hoş! Jamie’yle evlenirseniz gerçekten kardeş oluruz!”

“Lucie!” Cordelia sesini alçalttı. “Benden söz ettiğine dair hiçbir kanıtımız yok.”

“Başka kim olabilir? Hem çok güzelsin hem de Matthew’un dediği gibi, Londra’ya uzun bir ziyaret için geldin. Anklav o kadar da kalabalık değil. Kesinlikle sensin!”

“Bilmem...”

Lucie gözlerini kocaman açtı. “Ona hemen âşık olmanı beklemiyorum tabii. Jamie’yi çocukluğundan beri tanıyorsun. Belki de ona o gözle bakmıyorsun. Ama zamanla alışırsın. Horlamıyor ya da soğuk şakalar yapmıyor. Aslında o kadar da kötü bir aday değil,” diye ekledi. “En azından biraz düşünsen? Yarın onunla bir kerecik dans et. Balo elbisen var mı? Ama öyle sıradan bir şey olmaz. Jamie seni gördüğünde büyülenmeli.”

“Elbisem var,” dedi Cordelia çabucak. Ama herhangi bir erkeği büyüleyebileceğinden emin değildi doğrusu.

“Jamie’nin gözlerini kamaştırıracaksın ve sana evlenme teklif edecek,” diye anlattı Lucie heyecanla. “Onu kabul edip etmeyeceğine o zaman karar veririz. Uzun bir nişanlılık dönemi daha uygun olur. Bu arada biz de *parabatai* eğitimini tamamlarız.”

“Yeter, başımı döndürdün,” dedi Cordelia. Omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlattı. James konuştuklarının bir cümlesini bile duysa yerin dibine geçerdi. Neyse ki, hâlâ kitabını okuyordu.

Cordelia kendine ihanet ettiğini bilmesine rağmen bir an onunla nişanlandığını hayal etti. Lucie düğünlerinde bir çiçek buketi taşıyacaktı. Onunla yasaların gözünde de kardeş olacaktı. Dostları James’le harika bir çift olduklarını söyleyecekti. O zamana kadar Londra’da birkaç yakın arkadaş edinirdi herhalde.

Birden kaşlarını çatı. “Matthew beni neden onaylamıyor?” diye sordu. Sonra hafifçe öksürdü. “Yani eğer bahsettikleri kız bensem ki hiç sanmıyorum.”

Lucie umursamaz bir tavırla elini salladı. “Matthew uzun James’e değer vermediğini düşünüyor. Ama demin de konuştu-

ğumuz gibi istersen ona âşık olabilirsin. Kendini biraz zorlaman gerekecek. Matthew, Jamie'yi koruma işini bazen biraz fazla ciddiye alıyor. Ama sen ona bakma. Matthew insanlara kolay ısınmaz, ama seni bir kere sevdi mi dünya tatlısı biri olup çıkar.”

Cordelia, James'in *parabatai*'si Matthew'u düşündü. Idris'te birlikte okumuşlar ve o zamandan beri hiç ayrılmamışlardı. Cordelia onu ara sıra sosyal etkinliklerde görüyordu. Matthew altın saçlı, güleç bir delikanlıydı. Ama konu James olduğunda o şirin kedicinin aslan pençelerini çıkaracağından emindi.

Öte yandan Cordelia, James'e asla zarar vermezdi. Onu seviyordu. Onu bütün hayatı boyunca sevmiştir.

Ertesi gün belki de bunu ona söyleme fırsatı bulacaktı. Meclis Başkanı'yla görüşmeye bile James'le gittiğini hayal etti. Babasına yapılan haksızlığa karşı birlikte savaşacaklardı.

Cordelia çenesini havaya dikti. Yarınki balodan sonra hayatı kökünden değişecekti.

ESKİ GÜNLER: IDRIS, 1899

JAMES KENDİNİ BİLDİ BİLELİ, O VE AİLESİ YAZLARINI Idris'teki Herondale Malikânesinde geçiriyordu. Ev altın sarısı taşlardan inşa edilmişti ve yokuşlu bahçelerin dibinde büyüğü Brocelind Ormanı göz alabildiğine uzanıyordu. Arazinin kıyısındaki yüksek duvarın diğer tarafında komşuları Blackthorn'ların malikânesi vardı.

James ve Lucie günlerini karanlık ormanın kıyısında oynayarak, yakındaki nehirde yüzüp balık tutarak ve yeşil kırlarda at binerek geçiriyordu. Bazen duvarın üzerinden Blackthorn'ların evini gözetlemeye çalışıyorlardı, ama duvarlar dikenli sarmaşıklarla kaplıydı. Bahçe kapısını bürüyen jilet gibi keskin yabangül-leri eve uzun zaman önce terk edilmiş havası veriyordu. Tatiana Blackthorn'un orada yaşadığını bilmelerine rağmen arabasını yalnızca uzaktan, bahçeye girip çıkarken görüyorlardı. Evin kapıları ve pencereleri her zaman kapalı duruyordu.

James bir keresinde, annesiyle babasına komşularıyla neden görüşmediklerini sormuştu. Üstelik Tatiana, James'in amcaları Gideon ve Gabriel Lightwood'un arabasıydı. Tessa, Tatiana'nın babasının lanetlendiğini ve onu kurtarmayı başaramadıklarını

diplomatik bir dille anlatmıştı. O günden beri, aileleri arasında bir husumet vardı. Tatiana'nın babası ve kocası aynı gün ölmüştü. Daha sonra oğlu Jesse'yi de kaybetmişti. Tatiana çektiği acılardan Will'i ve kendi kardeşlerini sorumlu tutuyordu. "Bazen insanlar umutsuzluğa düşer," demişti Tessa. "Bunun için bir başkasını suçlamak isterler. Kimi olursa. Will ve amcaların ona yardım edebilecekken etmediyse bu da onların ayıbı."

James, Tatiana'yı daha fazla düşünmemişti. Babasından sebepsiz yere nefret eden o tuhaf kadını artık merak bile etmiyordu. Sonra James'in on üç yaşına bastığı yaz, Will Londra'dan acı bir haber aldı. James'in babaannesi ve dedesi, Linette ve Edmund Herondale gripten ölmüştü.

Will annesiyle babasını kaybetmenin acısıyla içine kapanmıştı belki olaylar farklı gelişirdi.

Ama Will'in aklı başka yerdeydi ve olanlar oldu.

Linette ve Edmund'ün ölüm haberini öğrendikleri akşam, Will oturma odasında, yerde ve Tessa da arkasındaki koltukta oturuyordu. Lucie'yle James şöminenin önündeki kilime serilmişti. Will sırtını karısının bacaklarına dayamış, görmeyen gözlerle ateşi izliyordu. Sokak kapısının açıldığını duydular ve Will başını kaldırdığı sırada Jem içeri girdi. Üzerinde Sessiz Kardeşlerin giydiği cüppelerden vardı. Doğruca Will'in yanına gidip yere oturdu. Will'in başını omzuna çekti ve Will, Jem'in cüppesinin yakasına yapışarak ağlamaya başladı. Tessa başını eğip onların acısına ortak oldu. James hayatında ilk kez babasını ağlarken görüyordu. Will'in ağlayabileceğini bile hayal edemezdi.

Lucie ve James üç büyüğü yalnız bırakarak mutfaka kaçtı. Tatiana Blackthorn onları orada buldu. Aşçıları, Bridget'in yaptığı pudingi yiyorlardı. Tatiana James'ten bahçe kapısındaki yabani gülleri kesmesini istemeye gelmişti.

Gri bir kargayı andırıyordu. Aydınlık mutfakla daha uyumsuz görünmezdi. Yünlü kumestamın yakası ve kol paçazları yarıktı, eski bir elbise giymişti. Başına yanlamasına taktığı şapka-

da boncuk gözlü, içi doldurulmuş bir kuş vardı. Saçları kır, cildi kül rengi ve gözleri durgun göllerin yeşiliydi. Öfke ve çaresizlik bütün renklerini soldurmuştu sanki.

“Evlad,” dedi sert bakışlarını James’e dikerek. “Bizim bahçe kapısı sarmaşıklardan görünmüyor. Birinin şu dalları budaması gerek. Sen yapabilir misin?”

Belki her şey farklı olsaydı, James babasına yardım etme arzusuyla ve bunu nasıl yapacağını bilememenin çaresizliğiyle kıvrınmasaydı Tatiana’ya hayır diyebilirdi. Ya da belki Bayan Blackthorn’un bunca yıl sonra, neden birdenbire güllere kafayı taktığını sorabilirdi. Koskoca malikânenin neden bir bahçıvanı olmadığını merak edebilirdi.

Ama James bunları yapmadı. Masadan kalktı ve Tatiana’nın peşinden alacakaranlığa çıktı. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Brocelind Ormanı kızıl bir yangın yerine dönmüştü sanki. Tatiana iki evin arasındaki araziye geçip Blackthorn Malikânesinin kanatlı bahçe kapısının önünde durdu. Siyah ferforje demirden yapılmıştı ve tepesindeki kemerde Latince kelimeler yazılıyordu: LEX MALLA, LEX NULLA.

Kötü kanun kanun değildir.

Tatiana sarmaşık dallarının arasından kocaman bir bıçak çıkardı. Bir zamanlar oldukça keskin olduğu belliydi, ama şimdi üzeri koyu kahverengi pas lekeleriyle kaplıydı. James bir an Tatiana Blackthorn’un onu buraya öldürmek için getirdiğini hayal etti. Bıçağı kalbine saplayacak ve James’in kanı toprağı sulayacaktı.

Tatiana bunun yerine bıçağı eline tutuşturdu. “Al bakalım, evlat,” dedi. “Acele etme.”

James onun gülümsediğini sandı, ama belki de bir göz yanıltmasıydı. Tatiana sonra kuru yaprakların arasından içeri girdi ve James’i, Uyuyan Güzel’in sersem taliplerinden biri gibi, elinde paslı bir bıçakla bırakıp gitti. James derin bir iç çekerek yaban-gülleri kesmeye başladı.

En azından bunun için uğraştı. Ama kör bir bıçakla kapının parmaklıkları kadar kalın dalları kesmek ne mümkündü? Sivri dikenler defalarca ellerine battı.

Sonunda ağrıyan kolları kurşun gibi ağırlaştı. Beyaz gömleği kan içinde kalmıştı. *Saçmalık bu*, diye söylendi içinden. Bütün iyi niyetiyle komşusuna yardım etmeye çalışmıştı, ama elinden bu kadarı gelmişti işte. Anneşiyle babası bıçağı fırlatıp eve dönmesine anlayış gösterirdi şüphesiz.

Birden sarmaşıkların arasından zambaklar kadar beyaz iki el uzandı. “Herondale,” diye fısıldadı bir ses. “Dur, sana yardım edeyim.”

Sarmaşık dallarından birkaçının yere düşmesiyle James şaşkınlıkla geri sıçradı. Az sonra, oradaki boşlukta solgun ve narin bir kız yüzü belirdi. “Herondale,” dedi yine. “Dilini mi yuttun?”

“Be- ben... Merhaba. Adım James.”

Kızın yüzü dalların arasında kayboldu. Kapının altından bir tıkırtı geldi. James başını eğdiğinde, bir budama makası gördü. Yeni sayılmazdı, ama kesinlikle işe yarardı. James eğilip onu aldı.

Doğrulurken annesinin ona seslendiğini duydu.

“Gitmeliyim,” dedi. “Ama teşekkürler, Grace. Sen Grace’sin, öyle değil mi? Grace Blackthorn?”

İnlemeye benzer bir ses duydu ve kızın yüzü yine dalların arasında belirdi. “Yine gel, ne olur,” dedi Grace. “Yarın gece gelirsen, sen dalları budarken sohbet ederiz. Ne zamandır, annem dışında kimseyle konuşmadım.”

Elini parmaklıkların arasından uzattı. Dikenlerin çizdiği yerlerde kırmızı izler kalmıştı. James de elini kaldırdı ve bir an için parmakları birbirine değdi. “Söz, geleceğim,” dedi hiç düşünmeden.

2

GÜLLERİN KÜLLERİ

*Biri olsa bile güller kadar güzel ve iyi,
Gün gelir, solar ve karanır güzelliği;
Ve bel bağlasa da aşka,
O da uçup gidecek en sonunda.*

-Algernon Charles Swinburne, "Persephone'nin Bahçesi"

"MATTHEW," DEDİ JAMES. "MATTHEW, ORADA OLDUĞU-
nu biliyorum. Çık şuradan, yoksa Melek üzerine yemin ederim
ki, seni böcek gibi ezerim."

James Enstitü'nün oyun odasındaki bilardo masasının üzeri-
ne uzanmış, altına bakıyordu.

Balo en az yarım saat önce başlamıştı ve Matthew ortada yok-
tu. James *parabatai*'sinin burada saklandığını tahmin etmişti.
Tessa'nın rahat mobilyalarla dekore ettiği bu oda iki arkadaşın
en sevdiklerinden biriydi. Duvarlar koltukların hizasındaki per-
vazlara kadar gri ve siyah çizgili duvar kâğıdıyla kaplıydı. Üst
kısımları griye boyanmıştı. Yüksek arkalıklı koltuklarla kanepel-
er insanın içlerine gömülme isteğe kadar genişti. Dunhill
puro kutusunun üzerinde cilalı yüzeyi ışıktaki mücevher gibi par-

layan bir satranç takımı duruyordu. Bir de, Matthew'un altına saklandığı, devasa büyüklükteki bılardo masası vardı.

Bir hışırta geldi ve Matthew'un sarı kafası masanın altında belirdi. Yeşil gözlerini kırıştıtarak James'e baktı. "Ah, Jamie," dedi alaycı bir üzüntüyle. "Neden arkadaşına rahat vermiyorsun? Şurada mis gibi kestiriyordum."

"Şimdi uyandığına göre, balo salonunda sana acilen ihtiyaç var," dedi James. "Kızların sayısı erkeklerden daha fazla. Yarısı kenarda dans sırası bekliyor."

"Lanet balo." Matthew açık gri, şık takımıyla karşısına dikildi. Yakasına yeşil bir karanfil ilıstırmıştı. Sehpadaki kristal şişeye uzandı. "Kimseyle dans edemem. Burada kafayı çekeceğim." Şişenin üzerinden umutla James'e baktı. "İstersen katılabilirsin."

"Babamın porto şarabını hiç tavsiye etmem," dedi James. Ne kadar sert olduğunu biliyordu. Üstelik bal gibi tatlıydı. "Sabaha yastıktan başını kaldıramazsın."

"Tam aradığım şey. Babanı daima takdir etmişimdir. Bir gün onun gibi olmak isterim. Gerçi bir keresinde üç kollu bir büyücü görmüştüm. Bir eliyle düello yaparken ikinciyle iskanbil destesini karıştırıyor ve üçüncüsüyle bir hanımın korsesinin bağcıklarını çözüyordu. Al sana, örnek alınacak adam!"

"Sen *çoktan* kafayı bulmuşsun," dedi James. Şişeyi arkadaşının elinden almak için hamle yaptı. Ama Matthew ondan daha hızlıydı. Bir eliyle şişeyi havaya kaldırırken diğeriyle James'in bileğine yapıştı. Az sonra, yavru köpekler gibi halının üzerinde yuvarlanıyorlardı. Matthew bir gülme krizine tutulmuştu ve James hâlâ şişeyi almaya çalışıyordu.

"Kalk üzerimden!" diye inledi Matthew ve James'i itti. Dengesini kaybeden James sırtüstü devrildi ve bu sırada şişenin kapağı fırladı. İkisnin de üzerine şarap sıçradı.

"Beğendin mi yaptığımı?" diye bağırdı James. Cep mendiliyle gömleğine yayılan kırmızı lekeleri silmeye çalıştı. "Bıracılar gibi kokuyorum ve tıpkı bir kasaba benzedim."

“Saçmalama,” dedi Matthew. “Kızların kılığına aldırıldığı yok zaten. Hepsi altın sarısı gözlerine bakmakla meşgul.” Gözlerini kocaman açtı. Sonra kaşlarını çattı.

James kaş çatmakla yetindi. Uzun siyah kirpikli, açık çay rengi, iri gözleri yüzünden okulda durmadan arkadaşlarının alaylarına maruz kalmıştı.

Matthew ellerini uzattı. “Haydi, barışalım,” dedi en tatlı sesiyle. “İstersen şarabın kalanını başımdan aşağı dökebilirsin.”

James’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Matthew’a uzun süre kızgın kalmak imkânsızdı. Hatta neredeyse ona kızmak bile imkânsızdı. “Benimle balo salonuna gelersen barışırsın.”

Matthew ayağa kalktı. Ne kadar içtiği bilinmezdi, ama en azından ayakta sallanmadan durabiliyordu. James’in ceketini düzeltip şarap lekesini gizlemesine yardım etti. Sonra şişeyi ona uzattı. “Şundan içecek misin, yoksa yalnızca üzerinde taşımayı mı seviyorsun?”

James başını iki yana salladı. Zaten gergindi. Şarabın onu gevşeteceğini biliyordu, ama aynı zamanda düşüncelerini de bulandıracaktı. Her ihtimale karşı, tamamen ayık olmak istiyordu. Grace’in bu gece gelmeyebileceğini biliyordu. Ama gelebilirdi de. Son mektubunu altı ay önce yazmıştı, ama şimdi Londra’daydı. James kendini bütün olasılıklara hazırlamalıydı.

Matthew iç çekip şişeyi şöminenin rafına bıraktı. “Ne derler bilirsin,” dedi odadan çıkıp balo salonuna doğru ilerlediklerinde. “İçersen uyursun, uyursan günah işlemezsin ve günah işlemezsen kötülüklerden arınırsın. Bu yüzden, içki iç ve bütün kötülüklerden arın.”

“Matthew, sen uykunda bile günah işlersin,” diye mırıldandı şuh bir ses.

“Anna,” dedi Matthew, James’e yaslanarak. “Bizi almaya mı geldin?”

James’in kuzeni Anna Lighwood başakların sarımsık bir pantolonla çizgili bir gömlek giymişti. Gözleri Herondale mavi-

siydi. James bu gözlere her bakışında, karşısındaki babasıymış gibi, kendini biraz huzursuz hissedirdi. “Almakla sizi balo salonuna sürüklemeyi kastediyorsan, evet,” dedi Anna. “İçerisi kız dolu. Onlarla dans edip güzel sözler söyleyecek birilerine ihtiyaçları var. Hepsiyle ben ilgilenemem.”

Balo odasındaki orkestra neşeli bir vals çalmaya başladı.

“Tüh ya,” dedi Matthew. “Valsten nefret ederim.”

Tam sıvışacaktı ki Anna ceketinin arkasına yapıştı. “Aklından bile geçirme,” dedi ve ikisini de balo salonuna götürdü.

“Kendini seyretmekten vazgeç,” dedi Alastair bıkkın bir sesle. “Kadınlar neden durmadan kendilerine bakar? Hem neden somurtuyorsun?”

Cordelia ayaklı boy aynasından öfkeyle abisine baktı. Enstitü’nün büyük balo salonunun önünde bekliyorlardı ve Alastair briyantınle geriye yapıştırdığı sarı saçları, siyah beyaz kılığı ve oğlak derisi eldivenleriyle kusursuz görünüyordu.

Çünkü beni annem giydiriyor, ama senin istediğini giymene izin veriyor, diye düşündü Cordelia. Ama anneleri de yanlarında olduğu için bunu yüksek sesle söyleyemedi. Sona kızını son modaya uygun şekilde giydirmeye kararlıydı. Bu akşam için kenarları boru boncuklarla işli, açık leylak rengi bir elbise seçmişti. Cordelia’nın saçlarını maşayla kıvrıp dalga dalga bırakmışlardı ve korsesinin sıkılığından nefes alamıyordu.

Kendini hiç beğenmemişti. Moda dergileri pastel renkli elbiselerle doluydu. Ama bu tonlar sarışın, küçük göğüslü ve beyaz tenli kızlara yakışıyordu. Ama lila onun tenine gitmemişti ve iri memeleri sımsıkı korseye rağmen belli oluyordu. Saçları annesininkiler gibi koyu renkli ve kalın telliydi. Üstelik neredeyse beline geliyorlardı ve maşayla kıvrılınca çok komik görmüşlerdi.

“Çünkü korse giymek zorundayım,” dedi sarışın. “Suratım morardı mı diye bakıyordum.”

“Keşke,” dedi Alastair alayla. “Elbisenle uyumlu olurdu.” Cordelia babasının yanlarında olmadığına bir kez daha üzüldü. O her zaman çok güzel görüldüğünü söylerdi.

“Çocuklar,” diye uyardı anneleri. Anneleri bu gidişle, yaşlanıp tekerlekli sandalyelerinden birbirleriyle didişmeye devam ettiklerinde bile onlara *çocuklar* demekten vazgeçmeyecekti. “Cordelia, korse yalnızca vücudu güzel göstermek için takılmıyor. Ayrıca bir hanımın ne kadar iyi yetiştirildiğini ve kibarlığını gözler önüne seriyor. Alastair, kız kardeşini rahat bırak. Bu hepimiz için önemli bir akşam. İnsanlar üzerinde iyi intiba bırakmalıyız.”

Cordelia annesinin huzursuzluğunun farkındaydı. Baloda başını eşarpıla örten tek kadın oydu ve Londra’da kimseyi tanı-mıyordu. Oysa Tahran Enstitüsü’nde verilen bir davette kimin daha güçlü ve nüfuzlu olduğunu şıp diye anlardı.

Cordelia bu geceden sonra her şeyin değişeceğini düşün-dü yine. Elbisesinin üzerinde berbat durması önemli de-ğil-di. Ortamdaki güçlü Gölge Avcılarını etkilemesi ve Meclis Başkanı’na ondan iyi bahsetmeleri yeterliydi. Charlotte’a ve diğerlerine babasının iyi bir strateji belirleyemediği için hapse düşmesinin haksızlık olduğunu anlatmalıydı. Carstairs ailesinin kimseden saklayacak bir şeyleri olmadığını görmeliydiler.

Annesinin yüzü yeniden gülecekti. Bunu o sağlayacaktı.

Balo salonunun kapıları açıldı ve gül rengi, şifon elbisesiyle Tessa Herondale’i gördüler. Saçlarına minik güller takmıştı. Cordelia onun korseye ihtiyacı olmadığını düşündü. Her haliyle bir peri kızına benziyordu. Tessa’nın metal bir canavarlar ordu-sunu yenen kadın olduğuna inanmak güçtü.

“Üzgünüm, beklettim,” dedi. “Ama sizi bütün konuklar geldiğinde takdim etmek istedim. Herkes sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor. Gelin!”

Onları balo salonuna aldı. Cordelia, Lucie’yle bir keresinde burada oyun oynadıklarını hatırlıyordu. Şimdi içe-riyi aydınlık ve gürültülüydü. Orkestra dans parçaları çalıyordu.

Yıllar öncesinin brokar duvar kaplamalarıyla kadife perdeleri tarihe karışmıştı. Her şey parlak renkli ve neşeliydi. Duvar dip-lerine altın sarısı ve beyaz çizgili kumaşlarla döşeli tahta sıralar yerleştirilmişti. Perdelerin tepesindeki ağaç desenlerinin arasın-da uzun gagalı kuşlar göze çarpıyordu. Yakından bakıldığında, bunların altın renkli balıkçılar olduğu görülüyordu. Duvarlarda süslü silahlar asılıydı. Mücevher kakmalı kılıçlar, fildişi ve yeşim taşından oyulmuş yaylar, topuzları güneş ve melek kanadı şek-linde hançerler.

Geniş dans pistinin kenarındaki masalarda buzlu limonata dolu sürahiler ve bardaklar duruyordu. Odanın sağına soluna serpiştirilen beyaz örtülü masalarda yaşlı hanımlar ve dans eşleri olmayan yeniyetme kızlar etrafı gözleyerek dedikodu yapıyordu.

Cordelia'nın gözleri Lucie'yi ve James'i aradı. Lucie açık kumral bir gençle dans ediyordu. Ama James'in siyah saçlı başını kalabalığın arasında göremedi.

Ne var ki Cordelia'nın James'i daha fazla düşünecek vakti olmadı. Tessa tecrübeli bir ev sahibiydi. Cordelia'yla ailesini herkesle tanıştırtıp erdemlerini öve öve bitiremedi. Cordelia kendisinden birkaç yaş büyük ve çağla yeşili, dantelli elbisesiyle son derece rahat görünen esmer bir kızla tanıştırıldı. "Barbara Lightwood," dedi Tessa ve iki genç kız karşılıklı reverans yapar-ken Cordelia kulak kesildi. Lightwood'lar James ve Lucie'nin kuzenleriydi ve güçlü bir aileydiler.

Sona, Barbara'nın anne ve babası, Sophie ve Gideon Lightwood'la sohbetে daldı. Cordelia gözlerini Barbara'ya dikti. Babasının hikâyesiyle ilgilenir miydi acaba? Muhtemelen, hayır. Barbara gülümseyerek dans edenleri izliyordu.

"Lucie'nin dans ettiği genç kim?" diye sordu Cordelia ve Barbara'nın kahrkahasıyla irkildi.

"Kardeşim Thomas," dedi Barbara. "Her nasılsa ilk kez ayakları dolaşmıyor."

Cordelia, Lucie'nin dans eşine bir kez daha göz attı. Thomas salondaki herkese tepeden bakacak kadar uzun boyluydu ve omuzları haddinden fazla genişti. Lucie onu beğeniyor muydu? Mektuplarında ondan bahsetmişse bile, yalnızca abisinin arkadaşlarından biri olarak adı geçmişti.

Gruptan bir iki adım ötede hiç konuşmadan dikilen Alastair birden canlandı. "Charles!" diye bağırdı neşeyle. Yeleğinin önünü çekiştirdi. "İzin verir misiniz? Ne zamandır görüşmemiştik. Gidip merhaba diyeyim."

Diğerlerinin bir şey söylemesini beklemeden kalabalığa karıştı. Cordelia'nın annesi iç çekti. "Erkek çocuklar bazen çok can sıkıcı olabiliyor."

Sophie kızına gülümsedi ve Cordelia onun yanağındaki derin yara izini ilk kez fark etti. O kadar şen şakrak bir kadındı ki, dış görünüşünü incelemek insanın aklına gelmiyordu. "Kızların da aşağı kalır yanı yok," dedi. "Barbara'yla kız kardeşi Eugenia'yı çocukken görmeliydiniz. Evde terör estirirlerdi!"

Barbara güldü. Cordelia annesiyle bu kadar rahat bir ilişkisi olduğu için ona imrendi. Az sonra, kumral bir genç Barbara'yı dansa kaldırdı. Bu arada Tessa da Sona'yla Cordelia'yı yan masaya götürdü. Lucie'nin uzun, siyah saçlı, mavi gözlü güzel halası Cecily, kocası Gabriel Lightwood'la oturuyordu. Will Herondale masanın kenarına yaslanıp kollarını kavuşturmuştu ve gülerek onlarla konuşuyordu.

Yaklaştıklarında Will başını kaldırdı. Tessa'yı ve arkasındaki Cordelia'yı görünce yüz hatları yumuşadı. Cordelia James'in yaşlanınca babasına benzeyeceğini düşündü.

"Cordelia Carstairs," dedi Will kızın annesini selamladıktan sonra. "Ne kadar güzelleşmişsin."

Cordelia gülümsedi. Will güzel olduğunu düşünüyorsa, belki oğlu da onu beğenebilirdi. Gerçi Will'e kalsa, bütün Carstairs'ler pek hoştu. Hatta Alastair'ın bile kusursuz biri olduğunu iddia edebilirdi.

“Londra’ya Lucie’mizle *parabatai* olmak için geldiğini duydum,” dedi Cecily. Neredeyse Tessa kadar genç duruyordu. Ama Tessa gibi ölümsüz bir büyücü olmadığı için insan bunu nasıl başardığını merak ediyordu doğrusu. “Kızların *parabatai* olması beni memnun ediyor. Bu kurum uzun zamandır erkeklerin tekelindeydi. Şimdi kadınlar da kendilerini kanıtlama fırsatı buluyor.”

“Tabii ilk *parabatai*’ler erkekti,” dedi Will ukalaca. Bu hali Cordelia’ya Alastair’ı hatırlattı. Cecily de bir zamanlar abisi Will’e sinir oluyordu muydu acaba?

Ama Cecily gülümsedi. “Dünya değişti,” dedi. “Artık elektriğimiz ve motorlu arabalarımız var...”

“Ölümlülerin elektriği var,” dedi Will. “*Bizim* cadı ışıklarımız var.”

“Bana sorarsanız, motorlu taşıtlar geçici bir hevesten ibaret,” diye söze karıştı Gabriel Lightwood. “Yakında unutulacaklar.”

Cordelia dudaklarını ısırıyor. Bütün gece böyle mi geçecekti? İnsanları kendine hayran bırakıp etkilemesi gerekiyordu. Bunun yerine büyüklerin motorlu arabalarla ilgili sohbetini dinliyor ve kendini çocuk gibi hissediyordu. Lucie’nin Thomas’ı dans pistinde bırakıp yanına koştuğunu görünce rahat bir nefes aldı. İki kız kucaklaştı ve Cordelia, Lucie’nin mavi, dantelli elbisesine iltifatlar yağdırırken Lucie onun lila kâbusu faciasını dehşetle süzdü.

“Cordelia’yı arkadaşlarımla tanıştırebilir miyim?” diye sordu Sona’ya en şirin gülümsemesiyle.

“Elbette.” Sona buna ancak memnun olurdu. Sonuçta Cordelia’yı buraya saygın Gölge Avcısı ailelerin kızları ve oğullarıyla tanışması için getirmişti. Gerçi Cordelia annesinin kızlardan çok oğullarla vakit geçirmesini yeğleyeceğini biliyordu.

Lucie, Cordelia’yı elinden tutup bir masanın başında toplanan rengârenk elbiseli kızların yanına götürdü. Cordelia yalnızca birkaçının ismini aklında tutabildi. Catherine Townsend, Rosamund Wentworth ve Sorgucu’yla akraba olduğunu tah-

min ettiği Ariadne Bridgestock. Ariadne diğerlerinden birkaç yaş büyük, uzun boylu ve güzel bir kızıdı. Esmer teni Cordelia'ninkinden bir ton daha koyuydu.

"Elbisen ne güzel," dedi Ariadne, Cordelia'ya tatlı bir sesle. O, teninin rengini vurgulayan, şarap kıvı, ipekli bir elbise giymişti. "Bu tona *güllerin külleri* diyorlar. Paris'te pek popüler."

"Ah, evet," dedi Cordelia hevesle. Çocukluğunda fazla kız arkadaşı olmamıştı. En çok Lucie'yle vakit geçirmişti. Dolayısıyla onları nasıl etkileyeceğini pek bilmiyordu. Ama çabalamak zorundaydı. "Aslında bu elbiseyi Paris'ten aldım. Rue de la Paix'den. Jeanne Paquin kendisi dikti."

Lucie'nin gözlerinin endişeyle irileştğini gördü. Rosamund'un yüzü asıldı. "Çok şanslısın," dedi soğuk bir tavırla. "Londra Anklav'ında pek azımız Avrupa'yı görme şansı elde ediyoruz. Hepimizi çok sıkıcı buluyor olmalısın."

Cordelia pot kırdığını fark ederek durumu kurtarmaya çalıştı. "Hayır, asla. Ben..."

"Annem her zaman der ki," diye atıldı Catherine "Gölge Avcıları moda gibi, ölümlülere has ilgi alanlarıyla vakit kaybetmemeli."

"Durmadan Matthew'un kıyafetlerini övdüğüne göre, bu kuralın yalnızca kızlar için olduğunu mu varsaymalıyız?" diye sordu Ariadne alayla.

"Ariadne, aslında..." diye başladı Rosamund ve bir kahkaha attı. "İti an çomağı hazırla, diye boşuna söylememişler. Şu gele-ne bakın."

Balo salonunun en uzak kapılarından iki delikanlı giriyordu. Cordelia her zamanki gibi önce James'i gördü. Uzun boylu, yakışıklı ve güler yüzlüydü. Siyah beyaz kılığı ve abanoz rengi karmaşık saçlarıyla bir ressamın portresini andırıyordu.

Lucie homurdanırken diğer kızlar aralarında fısıldaştı. Cordelia, James'in adının geçtiğini duydu, ama başka birinden de bahsediyorlardı: *Matthew Fairchild*.

Tabii ya. James'in *parabatai*'si. Cordelia onu görmeyeli yıllar olmuştu. Sarışın, sıska bir çocuk hatırlıyordu. Ama Matthew artık uzun boylu ve yakışıklı bir genç adamdı. Sarı saçları koyulaşıp bronz rengini almıştı ve yüzü sefahat düşkününü bir meleşkinini andırıyordu.

"Uf, *çok yakışıklılar*," diye inledi Catherine. "Sence de öyle değil mi Ariadne?"

"Evet, öyle," diye geçiştirdi Ariadne.

"Onun gözü Charles'tan başkasını görmüyor," dedi Rosamund. Ariadne kızarınca diğer kızlar gülmüştü. Yalnızca Lucie gözlerini devirdi.

"Yapmayın. Bunlar daha *çocuk*."

"James senin abin," dedi Catherine. "Tarafsız olamıyorsun. Bence *müthiş* biri."

Cordelia'nın umudu kırılmaya başlamıştı doğrusu. Görünüşe bakılırsa, James'i yalnızca o keşfetmemişti. James ve Matthew Barbara ve dans eşiyle konuşmak için duraksadı. James kolunu Matthew'un omzuna atmış, gülüyordu. O kadar yakışıklıydı ki, ona bakarken Cordelia'nın yüreği sızlıyordu. Ama tabii ki, başkaları da bunun farkındaydı. James istediği kızı kendine âşık edebilirdi.

"Matthew da hiç fena değil," dedi Rosamund. "Ama bir o kadar da çapkın."

"Kesinlikle," diye atıldı Catherine parlayan gözlerle. "Ona karşı dikkatli olun Bayan Carstairs. Matthew Fairchild'ın kötü bir şöhreti var."

Lucie öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Gelin bir tahminde bulunalım," diye önerdi pembe elbiseli, sarışın bir kız. "Sizce James ilk kiminle dans edecek? Bence, seninle Rosamund. Bu akşam pek hoşsun. Hiçbir erkek cazibene karşı koyamaz."

"Acaba abim hangi şanslı kızı seçecek?" diye alay etti Lucie. "Altı yaşındayken kendi ayakkabısının içine kusmuştu."

Müzik yeniden başladığında kızlar Lucie'yi kasıtlı olarak duymazdan geldi. Cordelia'nın sonradan Rosamund'un abisi olduğunu öğrendiği genç adam pembe elbiseli sarışını dansa kaldırdı. Charles, Alastair'ı bırakıp Ariadne'yi dans pistine sürükledi. Will Tessa'yla, Lucie'nin halaları kocalarıyla dans ediyordu.

Az sonra Matthew Fairchild masaya yaklaştı. Cordelia gözlerinin uzaktan gördüğü gibi koyu kahverengi olmadığını fark etti. Orman tabanındaki yosunların rengindeydi. Lucie'yi kibarca selamladı. "Bana bu dansı lütfeder misin?"

Lucie masadaki diğer kızlara meydan okuyan gözlerle baktı. Matthew'un kötü şöhretini umursamadığını belli etmeye çalışıyordu. Çenesini havaya dikerek meclis başkanının ortanca oğluyla dans pistine doğru süzüldü.

Cordelia arkadaşının kendinden emin tavrını övgüye layık bulsa da, doğru dürüst tanımadığı kızların arasında yalnız kalmaktan memnun değildi. Birkaçının ondan *kendini beğenmiş* olarak söz ettiğini duydu. Emin değildi, ama arada babasının da adı geçmişti galiba. *Dava* sözcüğüyle birlikte.

Cordelia sırtını dikleştirdi. Paris'ten bahsetmekle hata etmişti ve zayıf biri gibi görünerek onlar üzerinde bıraktığı kötü izlenimi perçinlemeyecekti. Gülümseyerek dans pistine doğru baktı. Abisi şimdi de Thomas Lightwood'la konuşuyordu. İki delikanlı bir banka oturarak koyu bir sohbele dalmıştı. Alastair bile nüfuzlu insanları etkilemek konusunda ondan daha başarılıydı anlaşılan.

Onlardan biraz ileride, bir kız sırtını duvara yaslamış, etrafı izliyordu. Son modaya uygun şekilde giyinmişti, ama erkek modasına. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Briyantınle geriye yapıpışp uçlarını özenle kıvrıdığı kısa saçları Will ve James'inkiler gibi simsiyahtı. Mürekkep ve tütün lekeli, uzun parmaklı elleri bir heykelinki kadar biçimliydi. Keskin hatlı ve dikkat çekici yüzü sarma sigarasının dumanları ardından hayal meyal seçiliyordu.

Anna, diye düşündü Cordelia. Bu, Lucie'nin kuzeni Anna Lightwood'du ve kesinlikle koca salondaki en çekinilecek insandı.

“Ah, vals çalıyor,” dedi Catherine.

Cordelia başını eğdi. Dans etmeyi biliyordu. Annesi ona bir dans hocası tutmuştu. Kadri, menüet ve kotilyon danslarını öğrenmişti. Ama vals, eşinin vücudunu hissettiğın, baştan çıkarıcı bir danstı. İlk popüler olduğunda bazı çevrelerce bir skandal olarak nitelendirilmişti. Dolayısıyla Cordelia bu dansı hiç denememişti.

James’le vals yapmayı nasıl isterdi. Ama o belki de dans etmek yerine çoğu delikanlı gibi, arkadaşlarıyla konuşmayı yeğliyordu. Yine kıkırdamalar ve fısıltılar duydu. “Bu şey değil mi?” diyordu Catherine. “Hani babası...”

“Papatya? Dans etmek ister misin?”

Onu böyle çağıran bir tek kişi vardı. Cordelia hayretle başını kaldırdığında James’i gördü.

O güzelim saçları her zamanki kadar dağınıktı ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Bir tutamı alnına düşmüştü ve gür kirpikleri altın rengi gözlerini gölgeliyordu. Çıkık elmacık kemikleri biçimli yüz hatlarını vurguluyordu.

Kızlar suspus olmuştu. Cordelia bir an sevinçten bayılacağını sandı.

“Ben bilmiyorum.” Sonra saçmaladığını fark ederek toparlandı. “Vals yapmayı bilmiyorum,” diye açıkladı.

“Ben sana öğretirim,” dedi James ve az sonra dans pistindeki çiftlerin arasına katılmışlardı bile.

“Neyse ki seni buldum,” dedi James neşeyle. “Catherine’le dans etmek zorunda kalacağımın korkuyordum. Matthew’un kepezeliğinden başka konu konuşmuyor.”

“Seni kurtardığıma sevindim,” dedi Cordelia nefes nefese. “Ama ben gerçekten vals bilmiyorum.”

“Ben de usta sayılmam.” James gülerek ona baktı. Ne kadar yakınlardı. Vücutları birbirine değiyordu. James’in eli kolunda duruyordu. “Birbirimizin ayağına basmadığımız sürece sorun yok.”

“Denerim.” dedi Cordelia ve James onu kollarına aldığı anda hafifçe bağırdı. Bir an oda etrafında döndü. Bu onun James’iydi ve omzunu tutuyordu. James, Cordelia’nın diğer elini yakalayıp kendi koluna koydu.

Dansa başladıklarında Cordelia onun adımlarına ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. Bir dansta eşinin onu yönlendirmesine nasıl izin vereceğini biliyordu en azından. James iyi dans ediyordu ki Cordelia onun kadar zarif birinden bunu bekliyordu zaten. James onun kendisine uyum sağlayabilmesi için adımlarını hafifçe yavaşlatmayı da ihmal etmemişti.

“Hiç fena değil,” dedi. Alnına düşen saçları üfledi, ama daha da gözüne girdiler. James *Ne yaparsın?* dercesine gülümsediğinde Cordelia uzanıp saçlarını arkaya atmamak için kendini zor tuttu. “Yine de insan annesiyle babasından daha kötü dans edince utanıyor.”

“Kendi adına konuş,” dedi Cordelia. Lucie’nin birkaç adım ileride Matthew’la dans ettiğini gördü. Matthew bir şeyler söyledi ve Lucie güldü. “Belki Catherine, Matthew’a âşıktır,” diye tahmin yürüttü. “Matthew’un karanlık yanını çekici buluyordur.”

“Enteresan olurdu. Londra Anklav’ında o kadar uzun zamandır heyecanlı bir olay yaşanmadı ki.”

James’le dans etmenin zevkli tarafı bir yana Cordelia bunun onlara faydası da olabileceğini düşündü. “Buradakileri hiç tanımıyorum. Lucie ve senin dışında tabii...”

“Sana onlarla ilgili ufak tefek tüyolar vermemi ister misin?” diye teklif etti James. Birlikte zor bir dönüşü başarıyla tamamladılar. “Böylece kendini daha rahat hissedersin.”

Cordelia gülümsedi. “Minnettar olurum.”

James birlikte dans eden Ariadne’yle Charles’ı işaret etti. Ariadne’nin şarap rengi elbisesi ışıkların altında parlıyordu. “Charles’ı tanıyorsun. Yanındaki de nişanlısı Ariadne Bridgestock.”

“Nişanlı olduklarını bilmiyordum.”

James’in göz kenarları kırıştı. “Charles’ın Meclis Başkanı olmasına kesin gözüyle bakılıyor. Annesi üçüncü başkanlık döneminden sonra görevi ona devredecek. Ariadne’nin babası Sorgucu. Charles için bu, politik açıdan son derece avantajlı bir anlaşma oldu. Gerçi eminim nişanlısını seviyordur.”

James buna pek de inanmıyor gibi konuşmuştu. Cordelia’ya kalsa, Charles’ın nişanlısına bakışlarını kesinlikle aşk olarak yorumlardı. James’in insanları hor gören ve alaycı birine dönüşmediğini umdu. Onun hatırladığı James asla böyle biri değildi.

“Şu da Anna olmalı,” dedi. Lucie’nin mektuplarında sık sık bahsettiği kuzeni ondan başkası olamazdı. Lucie onu güzel ve korkusuz olarak tanımlamıştı. Jermyn Sokağı’nın en şık ve iddialı kıyafetlerini pek az kişi onun kadar iyi taşıyabilirdi. Anna şimdi misafir odasının kapısının yanında gülererek babası Gabriel’la konuşuyordu.

“Doğru tahmin,” dedi James. “Rosamund Wentworth’le dans eden de kardeşi Christopher.”

Cordelia’nın bakışları fotoğraflardan tanıdığı ince yapılı ve gözlüklü delikanlıya kaydı. Christopher’in, Matthew ve Thomas’la birlikte, James’in en yakın arkadaşlarından olduğunu biliyordu. Rosamund’la dans etmekten hiç de memnun görünmüyordu. Suratını asmış, etrafı bıkkın gözlerle izliyordu. Rosamund sıkılmaktan çok, öfkelenmiş gibiydi.

“Zavallı Christopher,” dedi James. “Eminim, şimdi evinde deney tüplerinin başında olmayı yeğlerdi. Rosamund’u servis masalarından birinin üzerine düşürmese bari.”

“Christopher ona âşık mı?”

“Yok canım. Onu doğru düzgün tanımıyor bile. Charles ve Ariadne dışında, Barbara Lightwood’la Oliver Hayward da sözlü sayılır. Ve Anna durmadan birilerinin kalbini kırıyor. Benim bütün bildiklerim bu kadar. Ama Alastair’la senin gelişin belki yaşamlarımıza biraz heyecan katar Papatya.”

“Bu ismi hatırlayacağını ummazdım.”

“Neden?” Çok yakın dans ediyorlardı. Cordelia James’in vücudundan yayılan ısıyı hissediyor ve bu, teninin karıncalanmasına sebep oluyordu. “O adı sana ben taktım. Hiç unutmuyum? Umarım kullanmamın sakıncası yoktur?”

“Yok elbette. Aksine, hoşuma gidiyor.” Kendini zorlayarak James’in gözlerinin içine baktı. Vay canına. Yakından gözleri daha da etkileyiciydi. Bal rengindeydiler ve gözbebekleri şaşılacak kadar siyahtı. Kulağına bazı fısıltılar çalınmıştı. James’in gözlerini tuhaf ve rahatsız edici bulanlar vardı. Onları diğerlerinden farklı oluşunun kanıtı olarak görüyorlardı. Cordelia ateş ve altın rengi olduklarını düşündü. Güneşin kalbini de tıpkı böyle hayal ediyordu. “Ama bana uyduğundan pek emin değilim. Papatya deyince akla saçlarına kurdeleler takan, küçük, güzel bir kız geliyor.”

“Eh,” diye mırıldandı James. “En azından bu tanımlardan birine uyuyorsun.”

Sonra gülümsedi ve bu seferki James’ten görmeye alışık olduğu tatlı gülümsemelerden biraz farklıydı. Küçük bir kız olduğunu mu ima ediyordu, yoksa güzel olduğunu mu? Belki de yalnızca bir kız olduğunu. Biriyle flört etmek ne kadar zordu.

Bir dakika. James Herondale onunla flört mü ediyordu?

“Yarın Regent’s Park’a pikniğe gideceğiz,” dedi James ve Cordelia elinde olmadan kasıldı. Onu da mı davet edecekti? Birlikte ata binmeyi ya da yürüyüşe çıkmayı yeğlerdi. Ama arkadaş grubuyla piknik yapmayı da kabul edecekti. İşin doğrusu, onunla cehenneme bile giderdi. “Belki Lucie bahsetmiştir...”

Birden sustu ve Cordelia’nın omzunun üzerinden salonun kapılarına doğru baktı. Cordelia onun bakışlarını takip ettiğinde, ölümlülerin siyah yas kıyafetleri içinde ve bir korkuluk kadar zayıf bir kadın gördü. Kır saçları onlarca yıl öncesinin modasına uygun taranmıştı. Tessa endişeli bir yüzle ona doğru koştu. Will de karısını izledi.

Tessa onun yanına vardığında, kadın yana kaydı ve arkasındaki genç kız görüldü. Üzerinde fildişi rengi bir elbise vardı. Beyaza çalacak kadar açık renkli, sarı buklelerini yüzünü ortaya çıkartacak şekilde geriye doğru toplayarak omuzlarından aşağı sarkıtmıştı. Kız büyük bir zarafetle Tessa ve Will'e doğru yürüdü ve o bunu yaptığında James Cordelia'nın ellerini bıraktı.

James sonra, hiçbir açıklama yapmadan Cordelia'yı pistin ortasında bırakarak yeni gelen konukların yanına gitti. O altın tanrıçanın elini öpmek için eğildiğinde Cordelia'nın iyice kafası karıştı. Etraftan gülüşmeler geldi. Lucie, Matthew'la dans etmeyi bırakmış, şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. Alastair ve Thomas hayretle Cordelia'ya baktı.

Cordelia annesinin er geç dans pistinde başıboş bir kayak gibi sürüklendiğini fark edeceğini biliyordu. Onu düştüğü kepaze durumdan kurtarmak için atılacak ve Cordelia işte o zaman utançtan ölecekti. En yakındaki kapıdan odadan kaçmaya hazırlanıyordu ki bir el koluna yapıştı. Cordelia birden kendini yeniden dans ederken buldu. Ayakları otomatikman dans eşinin usta adımlarını takip etti.

"Güzel." Matthew Fairchild sarı saçları, baharatlı parfümü ve küstah gülümsemesiyle karşısında duruyordu. Cordelia'yı zarıfçe döndürdü. "Gülümse. Kimse bir şey anlamayacak. Toplumun bilincinde James'le genellikle aynı kişi olarak algılanıyoruz."

"James... bırakıp gitti," dedi Cordelia dehşetle.

"Biliyorum," dedi Matthew. "Rezalet. İnsan iki eli kanda olsa bir hanımı dans pistinin ortasında bırakmamalı. Ona bir çift lafım var."

"Bir çift laf mı?" diye yineledi Cordelia. O ilk şok geçince birden tepesi attı. "*Bir çift mi?*"

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa nutuk da çekebilirim."

"Kim bu kız?" diye sordu Cordelia. Aslında Matthew'un cevabını duymak istemiyordu. Ama gerçeği bir an önce öğrenmesi onun için daha hayırlı olurdu.

“İsmi Grace Blackthorn,” dedi Matthew usulca. “Tatiana Blackthorn’un koruması altında. Londra’ya yeni geldiler. Duyduğuma göre, çocukluğu Idris kırlarında geçmiş. James onu oradan tanıyor. Yazları karşılaşıyorlarmış.”

Kız Londra’da yaşamıyormuş, ama yakında uzun bir ziyaret için buraya gelecekti.

Cordelia’nın midesi bulanmaya başlamıştı. Lucie’nin ondan bahsettiğini sanmıştı. James’in ona karşı duyguları olduğunu düşünmüştü. Ne aptallık!

“İyi görünüyorsun,” dedi Matthew. “Yoksa benimle dans etmekten mi rahatsızsın? Ya da benden mi?”

Cordelia kendini topladı. O, Cordelia Carstairs’di. Elias ve Sona’nın kızıydı ve köklü bir Gölge Avcısı aileden geliyordu. Carstairs ailesinde nesilden nesile miras kalan Cortana adlı ünlü kılıcın varislerindendi. Londra’ya babasını kurtarmaya gelmişti. İnsanların yanında kendini bırakamazdı.

“Biraz huzursuzum,” dedi. “Lucie kolay kolay kimseyi beğenmediğini söyledi.”

Matthew bir kahkaha attı ve yüzü yeniden o tembel aymazlık ifadesine büründü. “Yok canım? Boşboğaz Lucie’ye bakın hele.”

“Ama yalancı değildir.”

“Endişelenme, yok öyle bir şey,” dedi Matthew. “Seni tanı mıyorum bile. Ama abini tanıyorum. Okul hayatımın kâbusudur. Christopher ve James için de öyle.”

Cordelia, James’le Grace’e isteksizce göz attı. İtiraf etmeliydi ki hoş bir çift olmuşlardı. Esmer prens ve karlar prensesi. Kül ve gümüş. Cordelia, James Herondale gibi bir gencin onunla ilgilenebileceğini nasıl düşünürdü?

“Alastair’la çok farklıyız,” dedi. Daha fazlasını söylemek Alastair’a ihanet gibi geliyordu. “Ben Oscar Wilde’ı çok severim mesela. Alastair sevmez.”

Matthew muzipçe gülümsedi. “İnsanı bel altından vurmak

diye buna denir Cordelia Carstairs. Oscar'ın eserlerini okudun mu sahiden?"

"Yalnızca *Dorian Gray*'i," diye itiraf etti. "Onun yüzünden kâbuslar görüyorum."

"Tavan arasında bir portrem olmasını isterdim doğrusu," dedi Matthew alayla. "Ben hep genç ve yakışıklı kaldığım sürece onun günahlarını sergilemesini dert etmezdim. Hem onun üzerinde bazı değişiklikler de yapabilirdim. Saçlarını maviye boyayıp o rengin bana yakışıp yakışmayacağına bakardım."

"Bir portreye ihtiyacın yok," dedi Cordelia. "Zaten genç ve güzelsin."

"Erkeklerle güzel denmez. Yakışıklı denir."

"Thomas yakışıklı," dedi Cordelia. "Sen güzelsin." Nedense birden üzerine bir cesaret gelmişti. Yoksa hayatta böyle konuşmazdı. "James de güzel," diye ekledi.

"Çocukken pek sevimsizdi," dedi Matthew. "Neyse ki, burnu büyümeye devam etmedi."

"Başka yerleri büyümüş ama."

Matthew güldü. "Cordelia Carstairs, sizden böyle şok edici yorumlar beklemezdim. Nasıl şaşkınlık bilemezsiniz." Gözlerinin içinde minik pırıltılar oynayıyordu. "James yarınki plandan bahsetti mi?"

"Gezmeye gideceğinizi söyledi. Sanırım piknik yapacaksınız. Ama davetli olduğumdan emin değilim."

"Elbette davetlisin. Seni ben davet ediyorum."

"Ah. Bunu yapabilir misin?"

"Yakında istediğim her şeyi yapabileceğimi ve yaptığımı öğrenirsin."

"Annen Meclis Başkanı olduğu için mi?"

Matthew tek kaşını kaldırdı.

"Onunla tanışmayı hep istemiştir," dedi Cordelia. "Bu akşam burada mı?"

"Hayır, Idris'te," dedi Matthew omuz silkerek. "Birkaç gün

önce gitti. Meclis Başkanı'nın Londra'da yaşaması zor zaten. Idris'te işleri oluyor.”

“Hım,” dedi Cordelia hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. “Orada ne kadar...”

Matthew birden onu döndürdü ve diğer dansçılar onlara şaşkınlıkla baktı. “Yarınki pikniğe geleceksin değil mi?” diye sordu. “James, Grace’in peşinden koşarken Lucie’yi oyalarsın. Lucie’yi mutlu etmek hoşuna gider herhalde?”

“Elbette,” diye başladı Cordelia. Sonra etrafına bakındı. Lucie’nin bir süredir ortalıkta görünmediğini fark etmişti. Kalabalığın arasından duvarların dibindeki masalara göz attı. Ama arkadaşının mavi elbisesini ve kumral saçlarını göremedi. Şaşırarak Matthew’a döndü. “Sahi nerede o? Lucie nereye kayboldu?”

3

BU YAŞAYAN EL

*Bu yaşayan el şimdi sıcak ve muktedir
İçtenlikle kavramaya, öyle olur muydu soğusaydı
Mezarın buzdan sessizliğinde,
Ruhların uğradığı gündüzler ve ürperten kâbuslu gecelerde
Kuruyan kanı kalbini arzulardı
Damarlarımda o kızıl yaşam yeniden aksın diye.
-John Keats, "Bu Yaşayan El"*

YAŞADIĞI HİS AZ ÇOK İNSANIN RÜYASINDA RÜYA GÖRDÜ-
ğünü fark ettiği o ânınkine benliyordu. Ama aslında bunun
tam tersiydi. Lucie ormandaki delikanlıyı balo salonunda gör-
düğünde rüya gördüğünü sandı. Ancak annesiyle babası ona ve
yanındaki iki kişiye doğru koşturunca bunun bir rüya olmadığı-
nı anladı.

Sersemlemiş bir halde kalabalığın arasından kapıya doğru
yürüdü. Annesiyle babasının yanındaki kadını tanıyordu. Tafta
elbisesi kemikli omuzlarıyla cılız kollarını sarıyordu. Dantelli
ve tüllü kocaman şapkasının kenarında daha önce de gördüğü
boncuk gözlü, içi doldurulmuş kuş vardı. Tatiana Blackthorn.

Lucie ondan hep biraz çekinmişti. Özellikle de James'ten bahçe kapısındaki sarmaşıkları budamasını istemeye geldiği gece. Onu uzun boylu, iskelet gibi bir kadın olarak hatırlıyordu. Ama yıllar içinde Tatiana küçülmüştü sanki. Lucie'ye artık bir dev gibi gelmiyordu.

Yanında Grace vardı. Eskiden büyümüş de küçülmüş dedikleri türden bir çocuktü. Ama şimdi alımlı mı alımlı, ama soğuk birine dönüşmüştü.

Gelgelelim Lucie'nin asıl ilgisini çeken yanlarındaki genç adamdı. Brocelind Ormanı'nda rastladığı yarı peri delikanlı yıllar sonra, burada karşısına çıkmıştı.

Hiç değişmemişti. Siyah saçları hâlâ yüzüne dökülüyordu ve gözleri yeşilin aynı sıra dışı tonundaydı. Üstelik tıpkı ormandaki gibi, siyah bir pantolonla dirseklerine kadar sıvadığı krem rengi bol bir gömlek giymişti. Bir balo için oldukça uygunsuz bir kıyafetti.

Tessa'yla Will, Tatiana ve Grace'i selamlarken genç adam etrafı izlemeye devam etti. Will, Grace'in saten eldivenli elini öpmek için eğildi. İkisi de genç adamı selamlamadı. Lucie biraz daha yaklaştığında kaşlarını çattı. Dördü, sanki genç adam orada değilmışçesine birbirleriyle konuşuyordu. Nasıl bu kadar kaba olabilirlerdi?

Lucie ormandaki delikanlıya doğru yürüdü. Genç adam başını kaldırdı, onu gördü ve ne tuhaftır ki, yüzü dehşetle çarpıldı.

Lucie zınk diye durdu. James pistten onlara doğru yürüyordu. Ormandaki delikanlı, Tatiana ve Grace'in yanından ayrılmıştı ve şimdi Rotten Row'daki atlar gibi ona doğru koşuyordu.

Başka kimse onun farkında değil gibiydi. Lucie'nin bileğine yapışıp onu odadan dışarı sürüklediğini de gören olmadı.

"Bana bu dansı lütfeder misiniz?" diye sordu James.

Annesi, babası ve Tatiana Blackthorn yanlarındaydı. Tatiana'nın zehir gibi yeşil gözlerinden hiçbir şey kaçmadığını

tahmin edebiliyordu. Orkestranın çalmaya devam ettiğinin farkındaydı. Ve kendi kalp atışlarının da öyle. Bütün bunların farkındaydı, ama sanki bir camın arkasındaymışlar gibi, bir o kadar da uzaktardı. Odadaki tek gerçek şey Grace'ti.

Annesiyle babası onu endişeyle süzüyordu. Grace'in yanına koşmasına kim bilir nasıl şaşırmışlardı? Onu uzaktan tanıdığını sanıyorlardı. Ama vicdan azabı bile o cam duvarın ardında kalmıştı sanki. Ne yaptığını bilmiyorlardı. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlardı.

"Ne duruyorsun Grace?" dedi Tatiana. Sıska yüzü çirkin bir gülümsemeyle buruştu. "Bu kibar delikanlıyla dans etsene."

Grace başını kaldırmadan elini James'in avcuna koydu. Dans pistine doğru ilerlediler. Grace'e dokunmak ilk kez *adama*'ya dokunmak gibiydi. Bir elini omzuna, diğerini beline koyduğunda içinde kıvılcımlar çaktı. Grace çocukluklarında, Idris'teki evin bakımsız bahçesinde dans ederlerken de zarifti. Ama şimdi kollarındaki genç kadın James'te bambaşka hisler uyandırıyordu.

"Londra'ya geleceğini bana neden söylemedin?" diye fısıldadı.

Grace nihayet ona baktı ve James tanıdık bir hisle sarsıldı. Grace soğuk durabilirdi, ama içinde fırtınalar kopuyordu. Bir buzulun kalbinde yanan ateş gibiydi. "Idris'e gelmedin," dedi. "Seni bekledim, ama hiç gelmedin."

"Sana yazdım. Bu yaz gelemeyeceğimizi haber verdim."

"Mektubunu annem buldu," dedi Grace. "Önce onu benden sakladı. Bana yazmadığını sandım. Sonra mektubu onun odasında buldum. Annem küplere bindi. Ona yalnızca arkadaş olduğumuzu söyledim, ama..." Başını iki yana salladı. James odadaki herkesin onlara baktığının farkındaydı. Anna bile sarma sigarasının, onu Thames'in üzerindeki sis bulutu gibi sarmalayan dumanları arasından onları süzüyordu. "Annem bana mektupta ne yazdığını söylemedi. Gülümsemekle yetindi.

Günler geçti, ama sen gelmedin. O zaman çok korktum. Birlikte değilken aramızdaki bağ zayıflıyor. Ben hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?”

James başını iki yana salladı. “Gerçek aşk mesafe tanımaz,” dedi usulca.

“Anlamıyorsun James. Senin Londra’da bir hayatın var. Arkadaşların var. Benim kimsem yok.” Duygularının yoğunluğuyla sesi titriyordu.

“Böyle söyleme Grace.” Sonra bahçesini ayırık otları bürüyen, saatlerin durduğu o evi düşündü. Çürük yiyeceklerle dolu dolapları. Grace’in oradan kurtulmasına yardım edeceğine ant içmişti.

Grace elini kolundan aşağı kaydırды. James gümüş bilekliğin altından bileğini kavradığını hissetti. *Sadakat Beni Bağlar*. “Beni habersiz bırakmayacağını bilmeliydim,” diye fısıldadı Grace. “Beni düşündüğünü. Benim de seni düşünmediğim bir tek gecem bile olmadı.”

James, Grace’in bunları masumca söylediğini bilmesine rağmen gerildi. Onu en son öpüşünün üzerinden uzun bir zaman geçmişti. Nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordu, ama derinden sarsıldığını biliyordu. “Ben de seni her gün düşünüyorum,” dedi. “Artık burada olduğuna göre...”

“Londra’yı göreceğim aklımın ucundan geçmezdi. Sokaklar, arabalar, evler, hepsi öyle harika ki. Hele insanlar...” Odada göz gezdirdi. Bakışlarında tuhaf bir hırs, adeta bir açlık vardı. “Herkesle tanışmaya can atıyorum.”

“Yarın arkadaşlarla Regent’s Park’a gideceğiz. Annen bizimle gelmene izin verir mi?”

Grace’in gözleri parladı. “Verir sanırım. Londra’da yeni insanlarla tanışmamı istediğini söyledi. Bu arada, *parabatai*’n Matthew’u çok merak ediyorum. Sık sık bahsettiğin Thomas’la Christopher’ı da tabii. Arkadaşların beni sever umarım.”

“Elbette sevecekler,” dedi James ona biraz daha sıkı sarılarak. İncecik ve hafifti. Papatya kadar yumuşak ve sıcak değildi...

Papatya. Raziel aşkına, daha birkaç dakika önce, onunla dans ediyordu. Ondan izin istediğini hatırlamıyordu. Yanından nasıl ayrıldığını bile hatırlamıyordu.

Grace'i gördüğünden beri ilk kez etrafına bakındı. Cordelia'yı hemen gördü. Kimsenin saçları o renk değildi zira. Kandan yansıyan ateş gibi, koyu bir kızıldılar. Onun Matthew'la dans ettiğini görünce şaşırıldı. Matthew kollarını beline dolamıştı ve Cordelia gülümsüyordu.

Rahat bir nefes aldı. Demek ki, istemeden onu zor bir duruma düşürmemişti. Cordelia'yı seviyordu. Onu kızların arasında gördüğüne pek sevinmişti. Cordelia'nın onu dansa kaldırdığı için yanlış bir fikre kapılmayacağını biliyordu. Carstairs'ler onların aile dostuydu.

Orkestra bir süreliğine çalmaya ara verdi. Çiftler pisti hızla terk ediyordu. James Enstitü'nün hayaleti Jessamine'in, arkadaşlarıyla sohbet eden Rosamund Wentworth'ün başının üzerinde dolandığını görünce gülümsedi. Jessamine yirmi beş yıl önce ölmesine rağmen en son dedikoduları dinlemeye bayılıyordu.

Cordelia Matthew'la dansını bitirdiğinde hızla yanlarından geçti. Birine bakınır gibiydi. Belki de abisini arıyordu. James Alastair'ın Thomas'la koyu bir sohbe daldığını görünce şaşırıldı. Thomas'ın okulda ondan pek hoşlanmadığını hatırlıyordu.

"Annem beni çağırıyor," dedi Grace. "Gitsem iyi olur."

Tatiana gerçekten de pistin kenarından ona işaret ediyordu. James usulca Grace'in eline dokundu. Barbara ve Oliver gibi, el ele tutuşamayacaklarını biliyordu. İnsanların yanında birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunamazlardı.

En azından, şimdilik. Belki bir gün bu değişirdi.

"Yarın parkta daha uzun konuşuruz," dedi James.

Grace başını sallayıp masalara yönelen Tatiana'ya yetiştirdi. James arkasından baktı. Birlikte kim bilir kaç yaz geçirmişlerdi, ama Grace onun için hâlâ esrarını koruyordu.

“Çok güzel bir kız,” dedi tanıdık bir ses arkasından. James döndüğünde Anna’yı gördü. Yine duvara yaslanmıştı. Bir yerden kaybolup başka bir yerde ortaya çıkmak konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

James onun yanına gidip sırtını duvara yasladı. Kimseden lafını esirgemeyen kuzeniyle William Morris duvar kâğıdının desenleri arasında böyle kaybolarak sayısız dansı atlatmıştı. Başka kızlarla dans ettiğinde kendini hep Grace’e sadakatsizlik etmiş gibi hissediyordu. “Öyle mi?”

“Bisküvi gören Oscar gibi fırladığına göre sen de öyle düşünüyorsun.” Oscar, Matthew’un golden retriever’ıydı. Zekâsından çok sadakatiyle ün salmıştı. “Cordelia Carstairs’i pistin ortasında bırakman hiç hoş değildi James.”

“Gördüğüm her güzel kızın üzerine atlamadığımı biliyorsun,” dedi James. Kuzenine biraz içerlemişti doğrusu. “Belki de bana uzun zamandır görmediğim bir teyzemi hatırlatıyordur.”

“Benim annem de senin halan. Onu gördüğüne bu kadar heyecanlanmıyorsun.” Anna mavi gözleri parlayarak gülümsedi. “Eee, Grace Blackthorn’u nereden tanıyorsun?”

James, Grace’e bakındı. Charles Fairchild’a takdim ediliyordu. Zavallı Grace. Charles’ı hiç ilgi çekici bulmayacağı muhakkaktı. James, Matthew’un abisini severdi. Charles da aileden sayılırdı ama Gölge Avcısı politikalarından başka laf konuşmazdı.

Grace başını sallayıp kibarca gülümsüyordu. Onu kurtarmalı mıydı acaba? Grace’in dünyası Alicante’nin dramaları ve siyasi oyunlarından çok uzaktı.

“Şimdi de onu Charles’tan kurtarman gerektiğini düşünüyorsun,” dedi Anna. Elini briyantinli saçlarından geçirdi. “Bunun için seni suçlayamam.”

“Ne o? Charles’tan hoşlanmıyor musun yoksa?” James biraz şaşırılmıştı doğrusu. Anna alaycı ve hoşgörülü bir bakış açısına sahipti. Kimseyle onlardan özellikle hoşlanacak kadar bağ kur-

muyordu. Birinden hoşlanmamasıysa daha da nadir rastlanan bir olaydı.

“Bütün kararlarının hayranı değilim,” dedi Anna kelimeleri dikkatle seçerek. James bu kararlarla neyi kastettiğini merak etti. “Haydi Jamie. Git, kurtar prensesini.”

James birkaç adım atmıştı ki, etrafındaki dünya tamamen değişti. Anna kayboldu. Müzik ve gülüşmeler de öyle. Kendini gri ve biçimsiz bir hiçliğin ortasında buldu. Yalnızca kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Parkeler batan bir geminin güvertesi gibi ayaklarının altından kaydı.

HAYIR, diye sessiz bir çığlık attı. Ama gidişatı durduramazdı. Bütün evren griye boyanırken gölgeler etrafını sardı.

Ormandaki çocuk Lucie’yi koridorda bulduğu ilk açık kapıdan oyun odasına soktu. Kapıyı açık bırakıp şöminenin rafındaki cadı ışığını yakmaya gitti. Bunun üzerine Lucie kapıyı kapadı ve her ihtimale karşı kilitledi.

Sonra arkasını dönüp onu suçlayan gözlerle süzdü. “Burada ne işin var?”

Delikanlı gülümsedi. Lucie onu en son gördüğünden beri hiç değişmemişti. On altı on yedi yaşlarında görünüyordu. Hâlâ incedi ve şaşılacak kadar solgundu. Ormandaki ay ışığı altında, Lucie onun hafiften mora çalan bu tuhaf ten rengini fark edememişti. Yeşil gözleri sanki ateşi varmış gibi tuhaf bir ışık saçıyordu.

“Baloya davet edildim,” dedi genç adam.

Lucie ellerini beline koydu. “İmkânsız.” Cadı ışığının yanmasıyla odanın halini gördü. Biri içki sürahisini devirip bilardo masasını yerinden oynatmıştı. “Sen ormanda yaşıyorsun. Çocukken periler tarafından kaçırıldın ve artık onlardan birisin.”

Delikanlı gülmeye başladı. Gülüşü tıpkı Lucie’nin hatırladığı gibiydi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Bana peri tuzaklarından söz etmiştin! Ormanda durup dururken karşıma çıktın ve birden gözden kayboldun...”

“Ben peri değilim ya da onlar tarafından kaçırılmadım. Gölge Avcıları da peri tuzaklarını bilir.”

“Ama hiç rünün yok.”

Delikanlı ellerine baktı. Bütün Gölge Avcıları on yaşma bastıklarında, dominant elleri göz şeklindeki Kehanet rünüyle İşaretlenirdi. Bu onların Görü’de ustalaşmasına yardım ederdi. Ama delikanlının elindeki tek iz Lucie’nin ormandayken de fark ettiği eski yanık yarasıydı. “Evet yok,” dedi oğlan.

“Bir Gölge Avcısı olduğunu söylemedin,” dedi Lucie. Bilardo masasına yaslandı. “Hâlâ kim olduğuna bilmiyorum.”

“Önemli olmadığını düşündüm,” dedi genç adam. “Sorular soracak ve cevaplar bekleyecek yaşa geldiğinde artık beni göremeyeceğini sandım.”

Lucie omurgasında buzdan bir ürperti hissetti. “Neden göremeyim?”

“Balo salonunu hatırla Lucie. Sence oradakiler beni görüyor muydu? Baban bile bana selam vermedi.”

Lucie hiçbir şey söylemedi.

“Çocuklar bazen beni görebilir,” dedi genç adam. “Ama senin yaşındakiler bunu yapamaz.”

“Teşekkürler,” dedi Lucie kırılgan bir sesle. “Ama ben de o kadar yaşlı sayılmam.”

“Hayır.” Genç adamın dolgun dudaklarında bir gülümseme uçtu. “Değilsin elbette.”

“Ama baloya davetli olduğuna söyledin,” diye üsteledi Lucie. “Kimse seni göremiyorsa...”

“Bütün Blackthorn’lar davetliydi,” dedi delikanlı. “Davetiyede Tatiana Blackthorn ve ailesi yazıyordu. Ben de ailedenim. Adım Jesse Blackthorn.”

“Ama o öldü,” dedi Lucie hiç düşünmeden. Sonra gözlerini delikanlıya dikti. “Sen hayalet misin?”

“Evet,” dedi Jesse.

“Onun için baban bile dedin. Çünkü babam hayaletleri görebiliyor. Bütün Herondale’ler gibi. Babam ve abim de seni görebilmeliydi.”

“Ben sıradan bir hayalet değilim. Eğer beni görebiliyorsa, sen de sıradan bir kız değilsin.” Lucie şimdi aradaki benzerliği açıkça seçebiliyordu. Tatiana kadar uzun boyluydu ve Gabriel’in keskin hatlı, yakışıklı yüz hatlarına sahipti. Ama kuzguni siyah saçlarını babasından almıştı herhalde. Blackthorn’larla Lightwood’ların bir karışımıydı.

“Ama sana dokunabiliyorum,” dedi Lucie. “Ormanda sana dokundum. Beni çukurdan çıkardın. Kimse bir hayalete dokunamaz.”

Jesse omzunu silkti. “Bir kapının eşiğinde durduğumu hayal edebilirsin. Kapıdan geçemiyorum ve geri dönemiyorum. Ama arkamdaki kapı henüz kapanmadı.”

“Annenle kız kardeşin seni görebiliyor mu?”

Jesse iç çekerek bılardo masasının kenarına oturdu. Uzun bir sohbete hazırlanır gibiydi. Lucie buna inanamıyordu. Ormandaki çocuğu yeniden görmüştü. Ama sandığı gibi, periler tarafından büyütülen biri olmadığını öğrenmişti. Aslında başka kimsenin göremediği tuhaf bir hayaletti. Bütün bunları hazmetmek kolay değildi doğrusu.

“Evet, görebiliyorlar,” dedi Jesse. “Belki de ölüirken yanımda oldukları için. Annem Chiswick Evi’ne taşındığımızda onlara görünmeyeceğimden korktu. Ama boşuna endişe etmiş.”

“Bana adını söyleyebilirdin.”

“Daha ufacıktın. Büyüdüğünde beni göremeyeceğini düşündüm. Biliyorsun, ailelerimiz düşman. Sana kim olduğumu söylesem kafan karışacaktı.” Jesse, Herondale’lerle Blackthorn’lar arasındaki soğukluğu Montague’lerle Capulet’ler arasındaki kan davasıyla bir tutuyor gibi konuşuyordu. Halbuki onlardan nefret

eden Tatiana'ydı. Lucie evde annesiyle babasının onun hakkında kötü konuştuğunu bile hatırlamıyordu.

“Buraya neden geldik?” diye sordu Lucie. “Neden balo salonunda durmak istemedin?”

“Ailem dışında beni kimse göremiyor. Sen nasıl görüyorsun bilmiyorum. Bu ilk kez başıma geliyor. Herkesin delirdiğini düşünmesini istemedim. Ayrıca...”

Jesse birden dikildi. Yüzünden bir gölge geçti ve Lucie iliklerine dek ürperdi. Bir an için, Jesse'nin gözleri yüzüne göre çok büyük göründü. Şekilleri de bir tuhaftı ve cam gibi parlıyorlardı. Lucie içlerindeki karanlığı görebildiğini düşündü ve orada bir hareket vardı sanki. Bir şey kıpırdıyordu. Jesse ürkünç bakışlarını ona çevirdi. “Burada kal,” dedi elbisesinin üzerinden bileğine yapışarak. Lucie aradaki kumaşa rağmen elinin soğukluğuyla irkildi.

“Burada ölüm var,” dedi Jesse ve gözden kayboldu.

James hâlâ içine yuvarlandığı o gri dünyadaydı. Gölgeleler yükseldiğinde bütün vücudunun nasıl buz kestiğini unutmuştu. Gerçek dünyayı hâlâ görebildiğini, ama görüntülerin sanki onları tozlu bir camın ardından izliyormuşçasına bulanıklaştığını unutmuştu. Balo salonu bir fotoğraf karesi gibi siyah beyazdı. Dans pistindeki Nefilimler bir kâbusun uzun ve biçimsiz gölgelerine dönüşmüştü.

Birden parkeler ayrıldı ve yerden ağaçlar yükseldi. Kalın kökler odanın her yerine yayılırken James korkuyla geriye sıçradı. Bağırmanın faydasız olduğunu biliyordu. Onu kimse duyamazdı. Gerçek olmayan bir dünyada tek başınaydı. Yanık toprak ve gökyüzü görüş alanında bir belirip bir kayboluyordu. Gölge figürler etrafında dönüp duruyordu. Ara sıra tanıdık bir yüz ya da bildik bir jest gözüne çarpıyordu. Cordelia'nın parlak saçlarını, Ariadne Bridgestock'un şarap rengi elbisesini ve kuzeni Barbara'nın dans eşine elini uzattığını gördü. Sonra bir ağaç kökü Barbara'nın ayak bileğine dolanarak onu aşağı çekti.

Görüş alanının kenarında çatallı şimşekler çaktı ve James kendini yine balo salonunun ılık ve gürültüsü arasında buldu. Biri omuzlarını tutuyordu. "Jamie, Jamie, Jamie," diyordu telaşla. James sakinleşip karşısındaki kişiye odaklanmaya çalıştı.

Matthew. Arkasında diğer Gölge Avcıları vardı. Bir tiyatro oyununun figüranları gibi aralarında usulca konuşuyorlardı.

"Jamie, nefes al," dedi Matthew. James bir anda tepetaklak olan dünyasında, arkadaşının sesine tutunmaya çabaladı. Bunca insanın arasında bunun başına geldiğine inanamıyordu.

"Beni gördüler mi?" diye inledi. "Gördüler mi söyle!"

"Merak etme," dedi Matthew. "Kenarların biraz titreşti o kadar."

"Hiç komik değil," diye tısladı James. Ama Matthew'un alaycı sesi sakinleşmesine yardımcı olmuştu. "Bir gölgeye dönüşmedim mi?"

Matthew başını iki yana sallayarak ellerini omuzlarından indirdi. "Hayır."

"Öyleyse nereden anladın?"

"Hissettim," dedi Matthew. "Oraya gittiğini anladım." Usulca titreyerek yeleğinin cebinden adının baş harflerini taşıyan, minik, yassı içki şişesini çıkardı. Kapağını açtığı anda James'in burnuna keskin viski kokusu çarptı. "Neler oldu?" diye sordu Matthew. "Anna'yla konuşuyordun."

James Thomas'la Christopher'in uzaktan onları merakla izlediğini fark etti. Bir şeyler döndüğünü anlamışlardı. "Abin yüzünden oldu," dedi.

"Bu hayattaki her şey için abimi suçlayabilirim," dedi Matthew "ama bu..."

Odadan bir çılgılık yükselince cümlesi yarım kaldı.

Cordelia, Lucie için neden endişelendiğini anlayamıyordu. Misafir odalarından bazıları açıktı. Lucie belki de kafa dinlemek için onlardan birine gitmişti. Ya da yatak odasına çıkmıştı.

Enstitü'nün herhangi bir yerinde olabilirdi. Matthew telaşla yanından ayrılmadan önce, ona endişelenmemesini söylemişti. Ama Cordelia huzursuzluğunu üzerinden atamıyordu.

Alçak ve bariton bir erkek sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. "Ne olur yardım edin!" diye bağıyordu. "Biri ona yardım etsin!"

Cordelia etrafına bakındı. Herkes şaşkındı. Birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. İleride bir grup davetli halka olmuştu. Cordelia eteklerini toplayıp o tarafa doğru koştu.

Buklelerinin onları sıkıca tutan tokalardan kurtulduğunu hissetti. Annesi saçlarının bozulduğunu görünce küplere binecekti. İyi de neden kimse *kıpırdamıyordu*? Belli ki, birinin yardıma ihtiyacı vardı. Neden herkes put gibi dikiliyordu?

Cordelia halka olan insanların arasından geçtiğinde, genç bir adamın yerde Barbara Lightwood'un gevşek vücudunu kollarında tuttuğunu gördü. Cordelia adamın Barbara'nın sözlüsü, Oliver Hayward olduğunu fark etti. "Dans ediyorduk," diye anlatıyordu dehşetle. "Birden yere yığıldı..."

Cordelia dizlerinin üzerine düştü. Barbara Lightwood endişe verecek kadar solgundu ve saçları terli şakaklarına yapışmıştı. Kesik kesik soluyordu. Cordelia böyle zamanlarda çekingenliğini unutturdu. "Nefes alamıyor," dedi. "Korsesi sıkıyor. Bıçağı olan var mı?"

Anna Lightwood kalabalığı yararak zarifçe Cordelia'nın karşısına çöktü. "Benim hançerim var," dedi elini belindeki kılıfa atarak. "Ne yapacağım?"

"Korseyi kesmemiz lazım," dedi Cordelia. "Şok geçirdi. Rahat nefes alamıyor."

"Bana bırak," dedi Anna. Sesi bal gibi tatlı ve zımpara kâğıdı gibi hafifçe çatallıydı. Barbara'yı Oliver'ın kucağından kaldırıp hançerle elbisesini ve altındaki sert korseyi kesti. Barbara'yı korse den kurtarıırken başını kaldırdı. "Ari, şalını ver."

Ariadne Bridgestock ipekli şalını omzundan çekip Anna'ya uzattı. Anna onunla Barbara'yı sarmaladı. Barbara daha normal nefes almaya başlamış ve yanaklarına biraz renk gelmişti. Anna

Barbara'nın kafasının üzerinden Cordelia'ya baktı. Mavi gözleri endişeyle gölgelenmişti.

"Neler oluyor?" Sophie Lightwood peşinde kocası Gideon'la kalabalığı yararak yanlarına koştu. "Barbara!" Ne yapacağını bilemez halde dikilen Oliver'a baktı. "Düştü mü?"

"Birden yığıldı," diye yineledi Oliver. "Dans ediyorduk. Gayet iyiydi. Sonra bayıldı..."

Barbara'nın gözkapakları titreşti. Kuzenin kucığında doğrularak gözlerini kırptırdı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "İyiyim, anne," dedi. "Birden başım döndü."

Etraflarını saran kalabalık artarken Cordelia ayağa kalktı. Gideon'la Sophie kızlarının doğrulmasına yardım etti. Thomas ablasına eski bir mendil uzattı. Barbara titrek bir gülümsemeyle onu alıp dudaklarına bastırdı.

Mendil kanla lekelendi.

"Düşerken dudağımı ısırdım," diye açıkladı Barbara çabucak. "Önemli değil."

"Bize bir stel lazım," dedi Thomas. "James?"

Cordelia, James'in orada olduğunu yeni fark ediyordu. Başını çevirdiğinde tam arkasında durduğunu gördü.

Görünüşü onu şaşırttı. James yıllar önce, ağır bir ateşli hastalık geçirmişti. Tıpkı o zamanki gibi, solgun ve hasta görünüyordu. "Stelim göğüs cebimde," dedi. "Barbara'nın bir şifa rününe ihtiyacı var."

Steli çıkarmak için bir hamle yapmaması Cordelia'yı daha da şaşırttı. Nedense yumruklarını sıkıyordu ve bir heykel kadar kıpırtısız duruyordu. Cordelia uzanıp göğüs cebini karıştırdı. İpek astarın altından kalp atışlarını hissedebiliyordu. James'in cebindeki kaleme benzeyen, ince aleti çıkarıp Thomas'a uzattı. Thomas'a ilk kez dikkat ediyordu. Gür kirpikli, parlak ela rengi gözlerini annesinden almıştı.

"James." Lucie, Cordelia'yla ikisinin arasına girmiş, abisinin kolunu çektiyordu. "Jamie, yine mi..."

James başını iki yana salladı. “Şimdi olmaz Luce.”

Lucie endişeyle kaşlarını çatı. Hep birlikte, Thomas’ın şifa rününü çizmeyi bitirmesini beklediler. Barbara bir kez daha iyi olduğunu söyledi. “Sabahtan beri bir şey yemedim,” dedi ona sarılan annesine. “Ondan oldu herhalde.”

“Yine de eve dönelim.” Sophie etrafına bakındı. “Will, söyle de arabayı getirsinler.”

Eğlence bitince kalabalık dağılmaya başlamıştı. Lightwood’lar kapıya yöneldi. Barbara Thomas’ın koluna girmişti. Sonra duraksadılar. Gideon yanına koşan, siyah bıyıklı adamla heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşmaya başladı. Adamın göğüs kafesinde bir anormallik vardı. Garip bir şekilde öne fırlamıştı.

“Sorgucu, Gideon amcaya ne diyor?” diye sordu Lucie merakla. James’le Matthew başlarını olumsuz anlamda salladı. Birkaç dakika sonra Gideon, Lucie’nin Sorgucu dediği adamla birlikte, Grace Blackthorn’la konuşan Charles’ın yanına gitti. Grace gözlerini Charles’ın yüzüne dikmişti. Cordelia annesinin ona verdiği dersleri hatırladı. Bir davette insanların anlattıklarını ilgiyle dinlemek önemliydi. Görünüşe göre Grace sosyal hayata dair tüm incelikleri yalayıp yutmuş, kısa sürede sosyete uyum sağlamıştı.

Charles gözlerini Grace’ten güçlkle ayırıp Gideon Lightwood’a döndü. Bu arada Sorgucu kalabalığın arasında dolaşarak bazı Gölge Avcılarıyla konuşuyordu. Çoğu Charles’ın yaşında görünüyordu. Cordelia onun yirmilerinde olduğunu tahmin ediyordu.

“Parti bitti anlaşılan,” dedi Alastair birdenbire yanında bite-rek. Elinde bir puro vardı. Sona oğlunun tütün içtiğini görse, onu bir kaşık suda boğardı. “Seven Dials’da bir Shax iblisi saldırısı olmuş.”

“İblis saldırısı mı?” dedi James şaşkınlıkla. “Ölümlülere mi saldırmış?”

Alastair pis pis sırıttı. “Hani Melek’in emriyle bizim korumamız gereken insanlar var ya? İşte onlara.”

Matthew'un yüzü taş kesildi. Lucie ona endişeyle bakıyordu. James gözlerini kısıtı.

"Charles, Gideon Lightwood ve Sorgucu Bridgestock'la neler olduğuna bakmaya gidecek," dedi Alastair. "Onlara eşlik etmeyi teklif ettim, ama Londra'yı henüz o kadar iyi bilmiyorum. Charles bana şehri öğrettikten sonra devriyeye çıkabilirim. O görevi de layığıyla yapacağımdan şüphem yok."

"Ondan herkes emin zaten," dedi Matthew alayla ve yürüyüp gitti.

Alastair tek kaşını kaldırarak onun arkasından baktı. "Arkadaş biraz dengersiz galiba," dedi ortaya.

"Hiç de değil," diye kestirip attı James. Alastair'ın varlığına zor tahammül eder gibi çenesini sıkırmıştı. Cordelia, abisinin Akademi yıllarını düşündü. Orada neler olduğunu bilmek isterdi.

Alastair yine konuşacak gibi ağzını açtı, ama Sona kalabalığı yararak yanlarına geldi. Önce Alastair'a, sonra Cordelia'ya baktı. "Çocuklar," dedi Alastair purosunu cebine saklamaya çalışırken. "Gitme vaktimiz geldi bence."

Saldırının haberi balo salonunu hızla dolaşmıştı. Orkestra çalmayı bırakmıştı. Telaşlı anneler kızlarının ellerine şallarıyla eldivenlerini tutuşturuyordu. Will'le Tessa konuklarını geçirmek için salonun ortasındaki yerlerini almıştı. Charles Ariadne'nin elbisesiyle aynı renkteki kısa ceketini giymesine yardım ederken Gideon'la Sorgucu kapının yanında onu bekliyordu.

Az sonra, Will'le Tessa, Cordelia ve diğerlerinin yanına geldi. Sona bu güzel gece için onlara teşekkür ederken Cordelia, Fairchild'ları izlemeye koyuldu. Matthew tekerlekli sandalyede oturan, açık kızıl saçlı, zayıf bir adamın yanında duruyordu. Sonra ona doğru eğilip bir şeyler söylediğinde, yaşlı adam gülümsedi. Cordelia onun Matthew'un babası, Henry Fairchild olduğunu tahmin etti. Onun Mekanik Savaş'ta yaralanıp felç kaldığını yeni hatırlamıştı.

“Şu şanssızlığa bakın,” diyordu Tessa. “Bunu kesinlikle saymıyorum. En yakın zamanda, Londra Anklav’ına gelişinizi daha eğlenceli bir partiyle kutlamalıyız.”

Sona gülümsedi. “Baş başa verip bir şeyler düşünürüz.”

“Barbara’ya yardım ettiğin için teşekkürler Cordelia,” dedi Tessa. “Lucie için mükemmel bir *parabatai* olacaksın.”

Cordelia Lucie’ye baktığında, arkadaşı ona hafifçe gülümsedi. Ama nedense sarsılmış gibiydi. Tessa’nın sözlerine hiçbir yorum yapmayınca James kardeşini kurtarmak için aralarına girdi. “Cordelia’nın Barbara’ya büyük yardımı dokundu,” dedi. “Korsesini kesmeyi o akıl etti.”

Sona’nın gözleri dehşetle irileşti. “Cordelia hiç düşünmeden kendini olayların ortasına atar,” dedi Will’le Tessa’ya. “Anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.”

“Biz de çocuklarımıza bunu yapmalarını öğretiyoruz zaten,” dedi Will. “Her şeye bodoslama dalmayana ekmek yok diyoruz.”

Alastair kahkahasını bastırmaya çalışırken boğuk bir ses çıkardı. Sona, Will’e kuş tüyleriyle kaplı bir kertenkeleymiş gibi baktı. “İyi geceler, Bay Herondale,” dedi çocuklarıyla kapıya yönelmeden önce. “Kesinlikle enteresan bir akşamdı.”

Gece yarısından saatler sonra Tessa Herondale yirmi üç yıldır kocasıyla paylaştığı yatak odasındaki aynanın önünde saçlarını fırçalıyordu. Pencereler kapalı olmasına rağmen pervazın altından ılık yaz havası giriyordu.

Koridorda Will’in ayak seslerini duydu. Yirmi küsur yıldan sonra artık onu yürüyüşünden tanıyordu.

Will odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Karyolanın direklerinden birine yaslanarak tuvalet masasında oturan karısına baktı. Ceketini çıkarıp kravatını çözmüştü. Siyah saçları hafifçe karışmıştı ve aynaya yansıyan hafifçe bulanık aksi Tessa’nın gözüne on yedi yaşındaki halinden pek de farklı görünmüyordu.

Tessa ona gülümsedi.

“Ne oldu?” diye sordu Will.

“Bir ressama poz verir gibisin. Portreni çizsem, ona *Sarhoş Beyefendi* adını takardım.”

Will yaklaşp ellerini karısının omuzlarına koydu. “Sen düz bir çizgi bile çizemezsin Tess.” Tessa şimdi onun saçlarının arasındaki gümüş telleri görebiliyordu. “Benim olgun yakışıklılığı-mı tuvale nasıl yansıtacaksın?”

Tessa gerçekten de yaşın ona yaradığını düşündü. Gözleri hâlâ masmaviydi ve yüzündeki çizgiler biçimli hatlarına hoş bir hava katmıştı. Ama durduk yere Will’i şımartmak istemedi. Bunun yerine, uzanıp kırılan buklelerinden birini parmağına doladı. “Penelope Mayhew bütün akşam hiç utanmadan sana kur yaptı,” dedi.

Will karısının boynunu öpmek için başını yana eğdi. “Hiç fark etmedim.”

Tessa aynada ona gülümsedi. “Keyfin yerinde olduğuna göre, Seven Dials’da işler yolunda gitti. Gideon’dan haber aldın mı?” Suratını buruşturdu. “Ya da Bridgestock’tan?”

“Charles’la konuştum. Shax iblisleri birden fazlaymış. Hatta son zamanlarda bu kadar çok iblisi bir arada görmediğini söyledi. Ama Charles endişelenecek bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyor.” Will gözlerini devirdi. “Sanırım yarın Regent’s Park’taki pikniği iptal ederim diye korkuyor. Bütün gençler orada olacak.”

Zaman ve mesafeler yüzünden unuttuğu şivesi şimdiki gibi, ancak çok yorgun olduğunda ortaya çıkardı. Kelimelerin son heceleri Galler’in yeşil tepeleri gibi dalgalanarak çıkardı ağzından.

Aynada Tessa’yla göz göze geldi. “Onlar için hiç endişeleniyor musun? Lucie ve James için? Ben bazen bayağı dertleniyorum.”

Tessa saç fırçasını masaya bırakıp ona döndü. “Çocuklar için mi? Neden?”

“Bütün bunlar...” Will belli belirsiz elini salladı. “Kayıkla gezmeler, kriket maçları, yelkenli yarışları, panayırlar ve danslar. Bunların hepsi ölümlülerin eğlenceleri.”

“İnsanlara benzedikleri için mi endişe ediyorsun? Biraz önyargılı davranmıyor musun?”

“Beni yanlış anladın. Londra’da, yıllardır o kadar az iblis faaliyetine rastlıyoruz ki. Çocuklar talim yaparak büyüdü, ama böyle giderse şehirde devriye gezmelerine bile gerek kalmayacak.”

Tessa yerinden kalktığında uzun saçları omuzlarından aşağı döküldü. Bir büyücü olmasının en tuhaf yanlarından biri de, saçlarının uzamayışydı. On dokuz yaşındayken, yaşlanması sürpriz bir şekilde durunca saçları da aynı uzunlukta kalmıştı. Sırtının yarısına kadar geliyorlardı.

“Bu iyi bir şey değil mi?” diye sordu. “Çocuklarımız her gün tehlikeye atılmadığı için sevinmeliyiz.”

Will yatağa oturup pabuçlarını tekmeleyerek çıkardı. “Ama tehlikelere hazırlıksız yakalanmalarını da istemeyiz. Biz onların yaşındayken nelerle uğraşmak zorundaydık. Piknikler insanı savaşa hazırlamıyor.”

“Will.” Tessa onun yanına oturdu. “Savaşta değiliz ki.”

Will’in neden endişelendiğini biliyordu aslında. Onlar savaşta yaşamış ve sevdiklerini kaybetmişti. Tessa’nın abisi Nate. Thomas Tanner. Agatha Grant. Arkadaşları ve şimdi bir hayalet olarak Londra Enstitüsü’nü koruyan Jessamine Lovelace. Ve ikisinin de hem kaybedip hem kazandıkları Jem.

“Biliyorum.” Will onun saçlarını okşadı. “Ah, Tess. Görünüşün hiç değişmiyor, ama ya kalbin? O da yaşlanmıyor mu? Zamanla endişelerin artmıyor mu? Yoksa yalnızca ben mi kuruntulu bir ihtiyara dönüştüm?”

Tessa onun çenesini tuttu. “Sen ihtiyar değilsin,” dedi, Will başını ona çevirdiğinde. “Seksenine geldiğinde bile benim yakışıklı Will’im olacaksın.”

Kocasını aşkla öptü. Will şaşırarak hafifçe inledi ve ona sarıldı. “Canım Tess’im.”

“Korkacak bir şey yok,” diye fısıldadı Tessa dudaklarını

kocasının yanağına kaydırarak. “Bunca üzüntü yaşadıktan sonra mutlu olmayı hak ediyoruz.”

“Başkaları da hak ediyordu, ama asla elde edemediler.”

“Biliyorum...” Boğazına bir yumru oturdu. Will’le aynı kişiden bahsediyorlardı ve Tessa tuttuğu gözyaşlarının onun için mi, yoksa Will ya da kendisi için mi olduğundan emin değildi. “Biliyorum sevgilim.” Will onu yatağa yatırıp sabahlığının kuşağını çözerken Tessa onun gözlerini öptü. Az sonra, kocasının yaşına rağmen hâlâ dinç vücudu üzerine kapandı. Tessa parmaklarını onun gür buklelerinin arasına geçirdi. “Seni seviyorum,” dedi sabahlığının önü açıldığında. “Seni seviyorum Will.”

Kocası cevap vermedi, ama onu öpen dudaklarında nice kelimeler gizliydi.

James, Enstitü’nün çatısından Charles Fairchild’in arabasının büyük, siyah, demir kapılardan geçip geceye karışmasını izledi.

Uyuyamadığında sık sık buraya gelirdi ve bu gece gözüne bir damla uyku girmemişti. Balo salonunda olanları aklından çıkarıyordu. Ve önceki gece, Şeytan Tavernası’nın yakınındaki karanlık sokakta yaşadıklarını.

Gölgeler diyarı. Bazen cehennemden bir manzara gibi karşısında beliren o siyah ve gri yere bu ismi takmıştı. Orayı ilk kez on üç yaşındayken görmüştü. Sonrasında bu görüntüler, özellikle de duygularının kontrolünü kaybettiğinde bir görünüp bir kaybolmaya başlamıştı. Dünya birden gri bir yere dönüşüyor ve o sırada yanında olanlar, ailesi ya da arkadaşları, vücudunun gri bir duman gibi yarı saydamlaştığını söylüyordu.

Bir keresinde, bunu Grace’in arzusuyla bilinçli olarak yaptığında, az kalsın geri dönemiyordu. O tecrübeden sonra geceleri kâbuslarla uyanmaya başlamıştı. Ne yapacaklarını şaşırان annesiyle babası Jem amcadan yardım istemişti. James bir sabah uyandığında Jem’i ayakucundaki koltukta otururken bulmuştu. Kapalı gözkapaklarının ardından onu izliyordu.

Biliyorsun, demişti, evrenimiz içinde birçok dünyayı barındırıyor.

James başını sallamıştı.

Evreni bir bal peteği gibi düşün. Odacıklarını da farklı dünyalar olarak. Bu odacıkların bazıları birbirlerine komşu. Ben bizim dünyamızla senin gördüğün bu gölgeler dünyasının arasındaki duvarların incelendiğini düşünüyorum. Sen o diyarı görüyorsun ve içine çekiliyorsun.

“Tehlikede miyim?” diye sormuştu James.

Olabilir. İblis diyarları değişken yerler. Ve senin güçlerin hakkında yeterince bilgi sahibi değiliz. Bir gölge diyarına çekilip oradan dönemeyebilirsin.

James bir süre sessiz kalmıştı. “O halde geceleri uyurken bile tehlikedeyim,” demişti sonra.

Haklısın, demişti Jem. Etrafına bir kale örmelisin. Kontrolünün asla kaybetmemelisin. Bu gücü yakından tanımalı ve ustalaşmalısın.

“Şekil değiştiriciliğini kontrol altına almadan önce, annem de böyle zorluk çekmiş miydi?” diye sormuştu James usulca.

Annenin zalim öğretmenleri vardı. Onu iradesi dışında değiştirmeye zorladılar. Korkutucu ve eziyetli bir süreç geçirmiş olmalı. James yorumsuz kalınca sözlerine devam etmişti. Annen Mekanik Savaş bittiğinden beri gücünü kullanmadı. O zamandan beri şekil değiştirmek onun için acı verici bir eylem. O da bu özelliğini kullanmamayı seçti.

“Tüm bunların sebebi dedem mi? Annemin iblis babası? Bunlar bize ondan mı miras kaldı? Doğum günümde bana bir çift çorap almasını tercih ederdim.”

Siz doğduğunuzdan beri dedenizin kimliği benim de kafamı daha sık kurcalıyor. Onun kim olduğunu bilseydik, senin ve annenin bazı güçlerini anlamlandırmamız kolaylaşırdı. Gelgelelim, dedenin kimliği o kadar iyi gizleniyor ki, sırf bu bile başlı başına şüphe çekici. Onun Büyük İblisler’den biri olması dışında, henüz ben de seninle paylaşılabilecek bir bilgiye sahip değilim.

Jem sonraki bir yıl içinde, dedesinin kimliğini öğrenme konusunda bir ilerleme kaydedememişti. En azından, onunla paylaşmaya değer bir bilgi edinememişti. Ama o yıl James, Jem'in öğrettikleri sayesinde, gölgeler diyarına yaptığı istemsiz ziyaretleri kontrol etmeyi öğrenmişti. Soğuk ve rüzgârlı bir kış gecesi, Jem onu Hampstead Heath'in tepesine çıkarmıştı. James ayazda titrerken bile o çekime karşı koyabilmişti. Başka bir gün, talim odasında dövüşürken gücü tetikleyen duygulardan konuşmuşlardı. Jem bir Sessiz Kardeş'e göre şaşılacak kadar çevikti. James'e bir savaşın en hararetli anlarında bile nefesle hislerini kontrol altına almayı öğretmişti. Jem bir keresinde de Matthew'un köpeği Oscar Wilde'ı kızdırıp James kahvaltı ederken üzerine salmıştı.

James, Jem'in fikirlerinden bazılarını özenle planlanmış eşek şakaları olarak görüyordu. Sessiz Kardeşler ifadesiz yüzleriyle nam salmıştı. Jem de pekâlâ duygularını belli etmeyip içinden ona gülüyor olabilirdi. Ama babası Jem'in eğitim yöntemlerinin bazen tuhaf olduğunu kabul etse de niyetinin her zaman iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. James de Jem'in eğitimin bir şekilde başarılı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Uykuları giderek düzene girmiş ve zihni huzur bulmuştu. Gölge diyarı görüş alanının kıyısından çekilmişti. James artık onun etkisini her an üzerinde hissetmiyordu. Çok geçmeden, oraya yaptığı yolculukların arası açılmaya başlamıştı. Bu yıl, Deumas iblisiyle savaştıkları geceye dek bir kez bile gölgeler diyarına seyahat etmemişti.

Bu geceye kadar, bunun bir kerelik bir şey olduğunu ummuştu.

Neyse ki, kimse fark etmedi, diye düşündü. Yalnızca Matthew anlamıştı. *Parabatai* bağı kuvvetliydi tabii. Matthew onun hissettiklerini bir dereceye kadar hissedebiliyordu. Ama gördüklerini göremiyordu. Dansçıların yüzlerindeki kötü niyetli ifadeleri, ağaç köklerinin sardığı odayı ya da Barbara'nın gölgelerin arasına çekildiğini görmemişti.

Birkaç dakika sonra Barbara yere yığılmıştı.

James bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Gölge diyarında gördükleriyle gerçek dünya arasında ilk kez bir benzerlik kuruluyordu. İlk kez yalnızca dehşet görüntüleri değil de gerçekten olacakları görmüştü. Barbara aniden başının döndüğünü söylemişti. Belki de yalnızca bir tesadüftü.

Öte yandan James tesadüflere inanmazdı. Jem'le konuşmak istiyordu. Jem gölgeler dünyasını anlattığı tek kişiydi. O bir Sessiz Kardeş'ti ve Gölge Avcılarının çağlar boyu biriktirdiği kadim bilgilerin bekçisiydi. Jem ne yapacağını bilirdi.

Cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Üzerinde eski Yunan'ın haberciler tanrısı Hermes'in resmi vardı. Jem bunu ona birkaç ay önce vermiş ve nasıl kullanılacağını defalarca anlatmıştı.

James kibritlerden birini çatının demir parmaklıklarına sürttü. Kibrit yandığında, aklına bu akşam tuhaf davrandığını düşündüğü başka bir isim geldi: Cordelia. James cebinden steli ni almasını istediğinde ona tuhaf bir bakış fırlatmıştı. Sanki bir şeyler döndüğünü anlamış gibi.

Cordelia onun gölgeler diyarına çok da yabancı değildi belki de. Sonuçta aileleri yakındı. James, Cirenworth'te ateşli bir hastalığa yakalandığında defalarca o diyara gidip gelmişti. Cordelia'nın ona kitap okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Gerçi emin de değildi. O kadar hastaydı ki, belki de rüyalarla gerçekleri karıştırıyordu.

Kibrit sonuna dek yanmıştı. James onu bir kenara fırlatıp ay ışığına baktı. Cordelia'nın Londra'ya geldiğine sevindiğini fark etti. Sadece Lucie için değil, kendisi için de. Dünya karanlığa gömüldüğünde Cordelia'nın varlığıyla etrafı nasıl aydınlattığını neredeyse unutuyordu.

ESKİ GÜNLER: CIRENORTH MALİKÂNESİ, 1900

JAMES, GÖLGE AVCISI AKADEMİSİ'NDEN KOVULDUKTAN sonra, ailesi onu hayatına dair kararlar alması için Cirenworth Malikânesine yolladı.

Cirenworth Devon'da, I. James dönemi mimarisiyle inşa edilmiş eski bir yapıydı. Elias Carstairs 1895'te, bu metruk eve ilk bakışta vurulmuş ve ailesinin uzun yolculuklarından arta kalan vaktini burada geçirebileceğini düşünerek malikâneyi satın almıştı.

James, Cirenworth'ü seviyordu, çünkü Carstairs'leri seviyordu. Ona göre, ailenin tek çürük elması Alastair'dı ve neyse ki, o da yazı Idris'te, Augustus Pounceby'le geçirecekti. Daha Londra'dan ayrılmadan önce çiselemeye başlayan yağmur zamanla sağanağa dönüşmüştü. Cirenworth'ün tepesindeki kara bulutlar daha uzun bir süre dağılacağa benzemiyordu. Londra yağmuru zaten yeteri kadar sinir bozucuyken, Cirenworth'ün gökten çamur yağdıran havası, James'i neredeyse bütün İngiltere'den soğutacaktı.

En azından, buradaki ziyareti uzun sürmeyecekti. Annesiyle babasının Alicante'de bir dizi sıkıcı toplantıya katılması gereki-

yordu. Dolayısıyla o ve Lucie, Cirenworth'te bir aydan biraz kısa kalacaktı. Sonra hep birlikte Herondale Malikânesine dönecekler ve Carstairs'ler onları sezonda orada ziyaret edecekleri. James uzun ve bol güneşli bir yaz geçireceklerini umuyordu.

İşin kötüsü, herkes ona alan tanımak için elinden geleni yapıyordu. Kafasında bazı şeyleri oturtması için kendisiyle baş başa kalması gerektiğine inanıyorlardı. Lucie ve Cordelia birlikte talim yaparken James günlerini misafir odasında kitap okuyarak geçiriyordu. Kızlar bazen yağmur çizimlerini ayaklarına geçirip böğürtlen toplamaya çıkıyordu. Resim çiziyor, çay demleyip içiyor ve bunun için hiç uygun olmayan odalarda kılıç oyunu oynuyorlardı. Bir keresinde, yakaladıkları küçük, şamatacı bir kuşu birkaç gün kafeste tutmak için ısrar etmişlerdi. Ve bir de James'e alan tanıyorlardı tabii. James ev halkının ilgisizliği yüzünden kendini görünmez gibi hissetmeye başlamıştı.

İdris'in sakinliğini özlüyordu doğrusu. Herondale Malikânesine gittiklerinde, saatlerce ormanda dolaşmaya çıkacak ve onu kimse sorgulamayacaktı. (Belki Grace dışında. Ona ne söyleyecekti? Bir şey duymuş muydu acaba? Söylentilerin onun ve annesinin kulağına çalınmadığını umuyordu.)

James, Cordelia'nın nezaketine aynı şekilde karşılık veriyordu. Başka türlüşünü düşünemezdi zaten. Ama bir akşamüzeri, Lucie'nin yağcı tavırları canına tak etti. "Benimle konuşurken bu kadar dikkat etmek zorunda değilsin," diye patladı. "İyiyim ben. Bir şeyim yok."

"Biliyorum," dedi Lucie şaşkınlıkla. "Neden kızdığını anlamadım."

"Özür dilerim," diye homurdandı James ve Lucie'nin bakışlarının hemen yumuşadığını gördü. "Yarın ben de talim yapacağım," diye ekledi.

"Tamam..." Lucie sıkıntıyla dudaklarını kemirdi.

"Lucie," dedi James, "Benim işte James, hadi ne söyleyeceksen söyle."

“Be-ben şeyi merak ettim. Cordelia’yla ben de seninle talim yapalım mı? Yoksa yalnız kalmak mı istersin?”

“İstemem. Birlikte daha eğlenceli olur.”

Lucie ona gülümsedi. James de gülümsedi ve bugün olmasa bile bir gün her şeyin yoluna gireceğini düşündü.

Ertesi gün, Lucie ve Cordelia’yla talim yapmak için hazırlandı. Cordelia yanında Carstairs’lerin ünlü kılıcı Cortana’yı getirmişti. James onu yakından görmeyi uzun zamandır istiyordu. Ama bu meşhur silahla talim yapmanın keyfini süremeden dayanılmaz bir sancıyla yere yığıldı.

Kızlar bağırarak yanına koştu. James ipleri kesilen bir kukla gibi iki büklüm olmuştu. Yıllardır talim yapmasa, kazara kılıcının üzerine bile düşebilirdi. Gözlerini açtığı anda yerde yatıyordu.

Lucie eline alnına koyduğunda, gözleri dehşetle irileşti.

“Melek aşkına,” diye bağırdı. “Sen yanıyorsun.”

Cordelia kapıya koştu. “*Mâmân!*” diye bağırdı telaşla. “*Mâmân!*” James onu bir hayal gibi gördü ve yine gözleri karardı.

Cehennem ateşi, diye teşhis koydu Sona ve Elias. Bunu daha önce de görmüşlerdi. Gölge Avcılarına has bir hastalıktı. Çoğu ona çocukken yakalanırdı. Bir kere geçiren de bir daha hastalanmazdı. James henüz talim odasında yerde yatarken Sona ağır eteklerini toplayarak koşturmaya ve sağa sola emirler yağdırmaya başladı. James yatak odasına götürüldü. Lucie kendi dairesine gönderildi. Will’le Tessa’ya ve Sessiz Kardeşlere haber salındı.

James ateşler içinde yanarken penceresinden güneşin batışını izledi. Hava karardığında, yaprak gibi titremeye başladı. Battaniyesine sarınıp Sessiz Kardeşlerin gelmesini bekledi. Onlar James’i muayene etmeden odasına kimse giremezdi.

Jem amca yerine Enoch Kardeş’in gelmesi James’i hayal kırıklığına uğrattı. *Evet, kesinlikle cehennem ateşi*, dedi Enoch. *Hastalığı geçirmeyen herkes evden derhal ayrılmalı. Onlarla konuşacağım.*

Lucie cehennem ateşi geçirmemişti. James diğerlerini bilmiyordu. Enoch'un geri dönmesini uzun bir süre bekledi. Sonra uyuyakalmış olmalıydı ki, gözlerini açtığında, odaya sabah ışığı doluyordu. Kapı açıldı ve Cordelia içeri girdi.

James onu neredeyse her zaman Lucie'yle görüyordu. Yalnız kaldıkları nadir anlardan birinde, karşısına şu halde çıkmak istemezdi doğrusu. Battaniyenin altında huzursuzca kıpırdandı. Yanakları ateşten pençe pençe kızarmış, gecelik entarisi terden üzerine yapışmıştı.

Konuşmak için derin bir nefes aldı, ama öksürmeye başladı. "Su," diyebilirdi sadece.

Cordelia hemen başucundaki sürahiye uzandı. Bardağı eline tutuşturmaya çalıştı, ama James'in parmakları tutmuyordu. Cordelia elini ensesine destek yapıp bardağı dudaklarına yaklaştırdı.

James'in başı yastığa düştüğünde gözlerini kapadı. "Ne olur bu hastalığı geçirdiğini söyle."

"Evet. Annem de geçirdi. Ölümlü hizmetlilerin zaten bağışıklığı var. Diğer herkes gitti. Daha çok su içmelisin."

"Tedavisi bu mu?"

"Hayır," dedi Cordelia. "Enoch Kardeş sana bir ilaç hazırladı. Gri renkli, tuhaf bir karışım. Burnunu tutup içersin. O ateşini düşürecek, ama tamamen iyileşmen için biraz daha zaman lazım. Sana kitap getirdim," diye ekledi. "Bak, buradalar. Komodinin üzerinde. Halin yoksa ben de okuyabilirim."

Işık gözlerini yakmasına rağmen kendini zorlayarak Cordelia'ya baktı. Koyu kızıl saçları yanaklarına düşmüştü. James'e Jem amcanın o güzelim kemanının süslü kıvrımlarını hatırlatıyorlardı.

Gözleri komodinin üzerindeki kitap yığınının kaydı. Cordelia özür dilercesine gülümsedi. "Kitap zevkini bilmediğim için bulduğumu getirdim. *İki Şehrin Hikâyesi*'nin ikinci kısmı eksik. Onun için, belki de yalnızca bir şehrin hikâyesini okuyabilirsin.

Byron'ın şiirleri de var. Fareler sayfaları kemirmiş, ama olsun. Şiir sevmem dersene sana İran edebiyatını önerebilirim. Evde sadece bir tane Gölge Avcısı kitabı bulabildim. Adı *İblisler, İblisler, İblisler*.”

James'in yeniden gözleri kapanırken hafifçe gülümsedi. “Onu okudum. Babamın favorisidir. En son baskısında adına bir *İblisler* daha eklemişler.”

“Londra Enstitüsü'nün kütüphanesi yanında bizimki hiç kalır,” dedi Cordelia. O sırada odaya giren Sona kızını görünce şaşırdı.

“Cordelia,” dedi James'in şakayla karışık olduğunu umduğu bir öfkeyle. “Bir erkeğin yatak odasında ne işin var?”

“*Mâmân*, baksana, ayağa kalkacak hali yok,” dedi Cordelia. “Hem ben mistik bir kılıç taşıyan, eğitilmiş bir savaşçıyım. Kendimi korumayı bilirim.”

“Çok konuşma,” diye azarladı Sona kızını ve onu odadan kovdu. Sonra hazırladığı kocakarı ilaçlarını James'in göğsüne ve sırtına sürdü.

“Cordelia eğer isterse gelip bana kitap okuyabilir,” dedi James. “Tabii siz de izin verirsiniz.”

“Bakarız,” diye homurdandı Sona, alnına nemli bir bez koyarken.

Cordelia yine geldi ve James'e kitap okudu. Ve sonrasında düzenli aralıklarla gelmeye devam etti. James günleri karıştırıyordu. Ateşi hâlâ yüksekti. Uyuyup uyandığında dışarısı bazen aydınlık, bazen de zifiri karanlık oluyordu. Gün içinde bir iki lokma ancak yiyebiliyor, elinden geldiğince su içiyor ve Enoch'un zehir gibi ilacını zorla yutuyordu. Ateşi yükseldiğinde su gibi terliyor, sonra yine titremeye başlıyordu. Bazen iliklerine dek ürperiyor ve ne battaniyeler ne de şöminede yanan ateş onu ısıtabiliyordu. Cordelia çoğu zaman başucundaydı. Usulca ona kitap okuyor ve ara sıra alnını siliyor ya da bardağına su dolduruyordu.

James'e Nizâmî'nin şiirlerini okuyordu. Özellikle de, çocukluğundan beri çok sevdiği, Leyla ile Mecnun'un hikâyesini. Romantik kısımlarda yanakları kıpkırmızı kesiliyordu. Zavallı, fakir delikanlı güzeller güzeli Leyla'ya ilk görüşte âşık oluyor ve ayrı düştüklerinde kendini çöllere vuruyordu.

“Öyle güzeldi ki, daha ilk bakışta bütün düşünceleri allak bullak oldu, kalbi yerinden fırlayacaktı sanki. Ona baktı ve ona bakarken ikisi de aşka düştü. Ayrılmak akıllarının ucundan bile geçmedi.”

Cordelia, James'e şöyle bir bakıp çabucak gözlerini kaçırdı. James irkildi. Yoksa farkında olmadan ona gözlerini mi dikmişti? Onu rahatsız edecek bir şey mi yapmıştı?

“O güzelim, kapkara gözleri her bakını büyülyordu. Ve ay yüzüyle nice kalpleri fethediyordu. Sultanlar bile boy ölçüşemezdi böyle bir güçle. Leyla'ydı adı.”

“Leyla,” diye mırıldandı James, ama Cordelia'nın onu duyduğunu sanmıyordu. Gözlerini kapadı.

James hastalığı sırasında gölgeler diyarına, bildiği kadarıyla, yalnızca bir kere gitti. Uyanıktı ve ateşi çıktığı için titriyordu. Terle ıslanan saçları alnına yapışmıştı. Bedenindeki değişimi Cordelia'nın dehşetle irileşen gözlerinde gördü. Cordelia ayağa fırlarken *Yardım çağırarak*, diye düşündü. *Benden korkuyor.*

Ona uzandı ve elinin gölgesi onun parmaklarını yakaladı. Karanlık yaşamla buluştu. Dokunuşunun ona neler hissettirdiğini bilmiyordu. James gök gürültüsünden ürken bir at gibi kaskatı kesildi. Oda gökyüzünde çakan şimşeklerin kokusuyla doldu.

“James, dayan,” dedi Cordelia. “Hiçbir yere gitme. Benimle kal.”

“Donuyorum,” diye mırıldandı titrek sesiyle. “Hiç ısınamıyorum.”

Bedeninde kalabilseydi, titremesini durdurmak için gözlerini sımsıkı yumardı. Ama bir gölge olarak, gözlerini kapayamıyordu. Cordelia'nın çaresizce odada dolaştığını gördü. James hiçbir

şeyin işe yaramayacağını biliyordu. Ateş güröl güröl yanıyordu. Battaniyelere sarınmıştı ve ayaklarının altında sıcak su torbası vardı. Yine de buz gibi rüzgâr her yerini ısıırıyordu.

Cordelia sıkıntıyla homurdandı. Sonra kararlılıkla kaşlarını çatıttı. James'in aklından hayal meyal bir düşünce geçti. Rüzgârın uğultusu arasında, *Ne kadar güzel*, diye geçirdi içinden. Tamamen istemsiz bir şeydi ve şu anda buna kafa yoracak hali yoktu.

Cordelia dağ gibi battaniyelerin üzerine yattığında şaşkınlıkla irkildi. Ama az sonra, o buz gibi rüzgâr yerini Cordelia'nın sıcaklığına bıraktı. James battaniyelerin altından onun yana kaydığını ve kalçasını onunkine yasladığını hissetti. James tavana bakıyordu ve Cordelia şimdi yanındaydı. Ama yüzü ona çok yakındı. Saçları yasemin ve biraz da is kokuyordu. Kolunu James'in göğsüne attı ve ona mümkün olduğunca sokuldu.

James büyük bir çaba harcayarak başını yana çevirdi. Cordelia'nın gözleri açıktı. Ona bakıyordu. Nefesini güçlkle duyuyordu.

"Ben ateşin peşine düşmedim, ama kalbim alev gibi tutuştu. Bu aşk dünyevi değil Leyla."

James titreyerek bu dünyaya geri döndü. Vücudunun, kapladığı alanı yeniden doldurduğunu hissetti. Cordelia gözlerini ondan ayırmıyordu. Ama alt dudaklarını ısırmaktan vazgeçti ve vücudu gevşedi.

James eskisi gibi olmasa da hâlâ üşüyordu. Cordelia uzanıp yüzüne düşen saçları arkaya attı. James yine titredti, ama bu seferki soğuktan değildi. Gözleri kapandı. Uyandığında sabah olmuş ve Cordelia gitmişti.

James'in ateşi bir iki gün içinde düştü. Enoch Kardeş hastalığının artık bulaşıcı olmadığını söyledi ve annesiyle babası Lucie'yi de yanlarına alarak onu görmeye geldi. James yataktan kalkacak kadar iyileştiğinde Idris'teki Herondale Malikânesine gideceklerdi. Babası orada havanın iyi olduğunu söylüyordu.

James hastalığı atlattığında Cordelia'yla her zamanki dostane ilişkilerine geri döndüler. İkisi de James'in hastalığı sırasında birlikte geçirdikleri dakikalardan hiç söz etmedi. James Cordelia'nın sevdiği herkese gösterdiği sonsuz şefkatle ona hastabakıcılık ettiğini düşündü. Vedalaşırken kucaklaşmadılar. (Cordelia o yaz ailesiyle birlikte Herondale Malikânesine geleceğini defalarca söylemesine rağmen Lucie ona sülük gibi yapıştı.) James boyut kapısından geçmeden önce Cordelia'ya son kez el salladı ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

James uzun bir süre boyunca, geceleri onun yasemin ve hafif is kokusunu, kolunun göğsündeki ağırlığını ve dipsiz kuyuları andıran kara gözlerini düşündü.

“Şevkle seçtiği gizli yolda, Leyla'nın evi yükseliyordu uzakta ve defalarca öptü kapısını. Binlerce kanat takıp uçtu sanki aşkını sunmaya ve binlerce diken çıktı yoluna. Gece gündüz yol aldı, Leyla hep orada, karşısında.”

4

GÖLGELERDEN USANDIM

*Ya da ay tepedeyken
Yeni evli genç âşıklar geldi;
“Bıktım usandım gölgelerden,”
dedi Shalott Leydisi.*

–Alfred, Lord Tennyson, “Shalott Leydisi”

ERTESİ GÜN, GÜZEL VE GÜNEŞLİ BİR HAVA VARDI. YORK Kapısı’ndan gölün oradaki çimenliğe dek bütün Regent’s Park akşam güneşiyle yıkanıyordu. Cordelia ve Alastair oraya vardığında genç Gölge Avcıları çoktan doğu kıyısını doldurmuştu. Çimlere kiraz kırmızısı ve gök mavisi piknik örtüleri serilmişti. Bazıları piknik sepetlerinin etrafında otururken kimileri de göl kıyısında gezintiye çıkmıştı.

Küçüklerin suda yüzdürdüğü minyatür teknelerin beyaz yelkenleri uzaktan kuğuları andırıyordu. Kızlar genelde pastel renkli elbiseler ya da dik yakalı bluzlarla uzun etekler tercih etmişti. Erkekler örgü yeleklerle golf pantolonları giymişti. Ölümlü kürekçiler gibi, ceket ve beyaz pamuklu pantolon giyen delikanlılar da vardı. Halbuki beyaz, Gölge Avcılarının yas rengiydi.

Rezalet, diye düşündü Cordelia alayla. Alastair'la kalabalığa yaklaştıklarında, balonun aksine, burada daha çok yaşlıları olduğunu gördü. Aralarında babasına yardımcı dokunacak kimse yoktu, ama güçlü ailelerin çocuklarıyla yakınlık kurabilirdi. Balo umduğu gibi geçmemişti. Dolayısıyla Cordelia bugünü iyi değerlendirmeye kararlıydı.

Rosamund Wentworth'le yanındaki kızları balodan hatırlıyordu. Cordelia yine aynı kaygıya kapıldı. Sosyal ortamlarda nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Bu kızların onu aralarına almalarını nasıl sağlayacaktı?

Cordelia, sabahı Risa ve Lightwood'ların aşçısıyla geçirmişti. Hayatında gördüğü en şahane piknik sepetini hazırlamalarına yardım etmişti. Kolunun altındaki örtüyü gölün yakınına, kumlarla taşların hemen kıyısına serdi.

Cordelia buradan herkesi görebileceğini umuyordu. Örtüye otururken Alastair'a ona katılmasını işaret etti. Alastair ağır piknik sepetini yere pat diye bırakıp yanına oturdu.

Gri çizgili, pamuklu bir ceket giymişti. Bu renk esmer teninde pek silik duruyordu. Koyu kahverengi gözleriyle sinirli bir tavırla etrafına bakındı. "Buraya neden geldiğimizi hiç anlamadım."

"Hayatımızı evde saklanarak geçiremeyiz Alastair," dedi Cordelia. "Arkadaş edinmeliyiz. İnsanlara kendimizi sevdirmeliyiz."

Cordelia abisinin surat asmasına aldırmandan sepeti açtı. Bahçeden yeni toplanan çiçekleri örtünün ortasına yerleştirdi. Söğüş tavuğu, av etiyle yapılan turtayı, aşçının reçel kavanozuna koyduğu tereyağını, üç çeşit marmeladı, beyaz ve esmer ekmekleri, somonlu ve mayonezli minik sandviçleri çıkardı.

Alastair kaşlarını kaldırdı.

"Hepsi bizim için değil," diye açıkladı Cordelia. "İnsanlar yemek yemeyi sever."

Alastair ters bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı, ama sonra gülümseyerek ayağa fırladı. "Akademi'den çocukları gördüm," dedi. "Piers'la Thoby. Gidip merhaba diyeyim."

"Alastair," diye itiraz etti Cordelia, ama abisi onu ekoseli piknik örtüsünün üzerinde yalnız bırakarak gitti. Cordelia kendinden emin bir tavır takınmaya çalıştı ve sepeti boşaltmaya devam etti. Taptaze çilekler, krema, limonlu tartlar ve zencefilli biralar da örtüdeki yerlerini aldı. Cordelia Lucie'nin yanında olmasını isterdi, ama arkadaşı henüz gelmediği için tek başına idare etmek zorundaydı.

Sen bir Gölge Avcısı'sın, diye hatırlattı kendine. İran'ın en köklü Gölge Avcısı ailelerinden birinin kızıydı. Jahanshah'lar Rosamund Wentworth gibilerin hayal bile edemeyeceği kadar uzun bir süredir iblislerle savaşıyordu. Sona damarlarında kahr-aman Rüstem'in kanının dolaştığını söylüyordu. Cordelia bir piknikle başa çıkabilirdi şüphesiz.

"Cordelia Carstairs?" Cordelia başını kaldırdığında Anna'nın tepesinde dikildiğini gördü. Açık renk keten gömleği, bol paçalı pantolonuyla her zamanki gibi şık ve havalıydı. "Sana katılabilir miyim?"

"Elbette!" Cordelia sevinçle ona yer açtı. Anna'nın efsanevi bir kişilik olduğunu biliyordu. Dilediğini yapıyor, istediği gibi giyiniyor ve hayatını kafasına göre yaşıyordu. Hakkında anlatılanlar da kıyafetleri kadar renkliyd. Anna onunla vakit geçirmek istediğine göre Cordelia da sıkıcı biri olarak görülemezdi.

Anna zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü ve sepetten bir bira aldı. "Sanırım resmi olarak tanıştırılmadık," dedi. "Ama dün akşamki tatsız olaydan sonra seni uzun zamandır tanıyor gibiyim."

"Lucie yıllardır senden o kadar çok bahsetti ki, ben de *seni* tanıyor gibiyim."

"Görüyorum ki, yemeklerini etrafına bir kale gibi dizmişsin," dedi Anna. "Çok akıllıca. Ben girdiğim her sosyal ortamı bir savaş olarak düşünürüm ve daima zırhımı kuşanırım." Bir bacağına diğerinin üzerine attığında, dizine kadar gelen botları gözler önüne serildi.

“Ben de kılıcımı yanımdan ayırmam.” Cordelia yarısı örtünün kıvrımları arasına kalan Cortana’nın kabzasına vurdu.

“Meşhur Cortana.” Anna’nın gözleri parladı. “Üzerinde hiç rün olmadığı halde iblisleri öldürebildiğini söylüyorlar. Doğru mu?”

Cordelia gururla başını salladı. “Babam onunla büyük iblis Yanluo’yu öldürdü. Hiçbir şey Cortana’nın karşısında duramaz.”

“Kullanışlı bir silah ha?” dedi Anna. Uzanıp usulca kabzasına dokunduktan sonra elini çekti. “Londra’yı nasıl buldun?”

“Açık konuşayım mı? Biraz bunaltıcı. Hayatımın çoğu seyahatlerde geçti. Londra’da, yalnızca James ve Lucie’yi tanıyorum.”

Anna bir sfenks gibi gülümsedi. “Yine de yanında bir orduya yetecek kadar yemek getirmişsin.” Başını yana eğdi. “Seni evime çaya davet etmek istiyorum Cordelia Carstairs. Tartışmamız gereken meseleler var.”

Cordelia az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Meşhur Anna Lightwood onunla ne konuşacaktı? Belki de babasıyla ilgiliydi. Tam soracaktı ki Anna’nın gözleri parladı ve onlara doğru yürüyen iki kişiye el salladı.

Cordelia başını çevirdiğinde Anna’nın kardeşi Christopher’la Thomas Lightwood’un kıyı boyunca yürüdüğünü gördü. Uzun boyuyla Christopher’a tepeden bakan Thomas ona heyecanla bir şeyler anlatırken gözlüğünün camlarından güneş ışığı yansıyor.

Anna’nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Christopher! Thomas! Gelsenize!”

Cordelia yüzüne tatlı bir gülümseme oturttu. “Buyurmaz mısınız? Şu limonlu tartlar nefis. Zencefilli biram da var.”

İki delikanlı birbirlerine baktı. Az sonra, yanlarına oturmuşlardı ve Christopher, Cordelia’nın sepetinden çıkan yiyeceklerle yumulmuştu. Thomas uzun kolları ve bacaklarıyla bir şeyleri devirmekten çekinir gibi daha dikkatliydi. James gibi güzel

“Alastair,” diye itiraz etti Cordelia, ama abisi onu ekoseli piknik örtüsünün üzerinde yalnız bırakarak gitti. Cordelia kendinden emin bir tavır takınmaya çalıştı ve sepeti boşaltmaya devam etti. Taptaze çilekler, krema, limonlu tartlar ve zencefilli biralar da örtüdeki yerlerini aldı. Cordelia Lucie’nin yanında olmasını isterdi, ama arkadaşı henüz gelmediği için tek başına idare etmek zorundaydı.

Sen bir Gölge Avcısı’sın, diye hatırlattı kendine. İran’ın en köklü Gölge Avcısı ailelerinden birinin kızıydı. Jahanshah’lar Rosamund Wentworth gibilerin hayal bile edemeyeceği kadar uzun bir süredir iblislerle savaşıyordu. Sona damarlarında kahr-aman Rüstem’in kanının dolaştığını söylüyordu. Cordelia bir piknikle başa çıkabilirdi şüphesiz.

“Cordelia Carstairs?” Cordelia başını kaldırdığında Anna’nın tepesinde dikildiğini gördü. Açık renk keten gömleği, bol paçalı pantolonuyla her zamanki gibi şık ve havalıydı. “Sana katılabilir miyim?”

“Elbette!” Cordelia sevinçle ona yer açtı. Anna’nın efsanevi bir kişilik olduğunu biliyordu. Dilediğini yapıyor, istediği gibi giyiniyor ve hayatını kafasına göre yaşıyordu. Hakkında anlatılanlar da kıyafetleri kadar renkliyd. Anna onunla vakit geçirmek istediğine göre Cordelia da sıkıcı biri olarak görülemezdi.

Anna zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü ve sepetten bir bira aldı. “Sanırım resmi olarak tanıştırılmadık,” dedi. “Ama dün akşamki tatsız olaydan sonra seni uzun zamandır tanıyor gibiyim.”

“Lucie yıllardır senden o kadar çok bahsetti ki, ben de *seni* tanıyor gibiyim.”

“Görüyorum ki, yemeklerini etrafına bir kale gibi dizmişsin,” dedi Anna. “Çok akıllıca. Ben girdiğim her sosyal ortamı bir savaş olarak düşünürüm ve daima zırhımı kuşanırım.” Bir bacağına diğerinin üzerine attığında, dizine kadar gelen botları gözler önüne serildi.

“Ben de kılıcımı yanımdan ayırmam.” Cordelia yarısı örtünün kıvrımları arasına kalan Cortana’nın kabzasına vurdu.

“Meşhur Cortana.” Anna’nın gözleri parladı. “Üzerinde hiç rün olmadığı halde iblisleri öldürebildiğini söylüyorlar. Doğru mu?”

Cordelia gururla başını salladı. “Babam onunla büyük iblis Yanluo’yu öldürdü. Hiçbir şey Cortana’nın karşısında duramaz.”

“Kullanışlı bir silah ha?” dedi Anna. Uzanıp usulca kabzasına dokunduktan sonra elini çekti. “Londra’yı nasıl buldun?”

“Açık konuşayım mı? Biraz bunaltıcı. Hayatımın çoğu seyahatlerde geçti. Londra’da, yalnızca James ve Lucie’yi tanıyorum.”

Anna bir sfenks gibi gülümsedi. “Yine de yanında bir orduya yetecek kadar yemek getirmişsin.” Başını yana eğdi. “Seni evime çaya davet etmek istiyorum Cordelia Carstairs. Tartışmamız gereken meseleler var.”

Cordelia az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Meşhur Anna Lightwood onunla ne konuşacaktı? Belki de babasıyla ilgiliydi. Tam soracaktı ki Anna’nın gözleri parladı ve onlara doğru yürüyen iki kişiye el salladı.

Cordelia başını çevirdiğinde Anna’nın kardeşi Christopher’la Thomas Lightwood’un kıyı boyunca yürüdüğünü gördü. Uzun boyuyla Christopher’a tepeden bakan Thomas ona heyecanla bir şeyler anlatırken gözlüğünün camlarından güneş ışığı yansıyor.

Anna’nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Christopher! Thomas! Gelsenize!”

Cordelia yüzüne tatlı bir gülümseme oturttu. “Buyurmaz mısınız? Şu limonlu tartlar nefis. Zencefilli biram da var.”

İki delikanlı birbirlerine baktı. Az sonra, yanlarına oturmuşlardı ve Christopher, Cordelia’nın sepetinden çıkan yiyeceklerle yumulmuştu. Thomas uzun kolları ve bacaklarıyla bir şeyleri devirmekten çekinir gibi daha dikkatliydi. James gibi güzel

değildi, ama birçok kızın kalbini çalacağından şüphe yoktu. Christopher biçimli yüz hatlarıyla Anna'ya yakından daha da çok benziyordu.

Thomas ela gözlerini piknik örtüsünde gezdirdi. "Neden yardım çağırdığınız belli oldu," dedi. "Siz bunların hepsini bitiremezsiniz."

Christopher ağzına limonlu bir tart attı. "Thomas eskiden bizim kileri bir saatte silip süpürürdü. Hele Lucie'yle yaptıkları yemek yeme yarışmalarını hatırlamak bile istemiyorum."

"Birazını biliyorum," dedi Cordelia. *Thomas zencefilli biraya bayılır*, demişti Lucie bir keresinde. *Christopher da limonlu tartlara*. Gizlice gülümsedi. "Sizi az çok tanıyorum. Artık Londra'da olduğuma göre arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum."

"Kesinlikle," dedi Christopher. "Ama her görüşmemizde bu nefis tartlardan isterim ona göre."

"Kızcağız sürekli yanında tartlarla dolaşmıyor herhalde?" dedi Thomas. "Oldu olacak, şapkasını da onlarla doldursun."

"Silah kemerimde melek bıçakları yerine limonlu tartlarla geziyorum," dedi Cordelia ve iki delikanlı da güldü.

"Barbara nasıl Thomas?" diye sordu Anna bir elma alırken. "Umarım kendini daha iyi hissediyordur."

"Bence gayet iyi görünüyor," dedi Thomas. Oliver'la göl kıyısında gezinen Barbara'yı işaret etti. Barbara mavi güneş şemsiyesini döndürerek Oliver'a bir şeyler anlatıyordu. Thomas kıymalı böreğinden bir ısırık aldı.

"İyi bir kardeş olsaydın, ablanın yanından ayrılmazdın," dedi Anna. "Bayılan ben olsaydım Christopher'ın börek tıkmak yerine benimle ilgilenmesini tercih ederdim."

"Barbara beni yanında istemiyor," dedi Thomas istifini bozmadan. "Oliver'ın ona evlenme teklif etmesini bekliyor."

Anna alayla tek kaşını kaldırdı. "Bak sen."

"Alastair!" diye seslendi Cordelia. "Gel, bir şeyler ye. Yemeklerimiz hızla tükeniyor!"

Akademi'den arkadaşlarını bahane ederek onu yalnız bırakan abisi göl kıyısında tek başına dikiliyordu. Cordelia'yı öfkeyle süzmekle yetindi.

"Ah, Alastair da buradaymış," dedi Thomas umursamaz bir tavırla. Rahatsız olduğu belliydi, ama bozuntuya vermiyordu.

"Evet," dedi Cordelia. "Babam Idris'te olduğu için şimdi evimizin erkeği o."

Christopher küçük, siyah bir not defterine bir şeyler karalıyordu. Anna aralarında Rosamund, Ariadne ve Catherine'in de olduğu bir grup genç kadına doğru baktı. "Onu anlayabiliyorum," dedi Thomas gülerek. "Benim babam da sık sık Meclis Başkanı'yla Idris'e gidiyor."

Biliyorum, diye düşündü Cordelia. Ama Thomas'a bu konuda hiçbir şey sormadan Lucie'nin ona seslendiğini duydu. Müstakbel *parabatai*'si bir eliyle hasır şapkasını zapt etmeye çalışırken diğer elinde bir piknik sepetiyle onlara doğru koşuyordu. James ellerini çizgili pantolonunun ceplerine sokmuş, arkasından geliyordu. Şapka takmamıştı ve rüzgâr zaten her zaman dağınık görünen siyah saçlarını yüzüne savuruyordu.

Lucie, Cordelia'nın önündeki yemek yığını beğeniyle süzdü. "Uf, nefis! Bizimkileri de çıkaralım. Hep beraber yeriz."

Anna'yla Christopher Lucie'ye yer açtı. Lucie diz çöküp sepetinden peynirli ve reçelli minik börekler, sandviçler ve limonata çıkardı. James, Christopher'ın yanına oturup not defterine göz attı. Sonra bir şeyler fısıldayarak Thomas'la Christopher'ı güldürdü.

Cordelia nefesini tuttuğunu fark etti. James'le önceki gece ettikleri danstan beri konuşmamışlardı. Barbara bayıldığında James ondan ceketinin cebinden stelini almasını istemişti o kadar. Cordelia onun yumruklarını nasıl sıkıtiğini hatırladı. Şimdi bambaşka biri gibi görünüyordu.

"Dün geceki olay ne oldu?" diye sordu Lucie'ye. "Seven Dials'daki iblis saldırısı?"

James ona baktı. Gülümsemesi biraz fazla rahattı. Sahnede rol yapıyordu sanki. “Shax iblisleri Monmouth Sokağı’na tutmuş. Ölümlülerin olan biteni görmemesi için Ragnor Fell’i çağırmak zorunda kaldılar. Sokağa görünmezlik büyüsü yaptı.”

Thomas kaşlarını çattı. “Bunca zaman sonra, geçen gece, şu iblise rastladık. Sonra da dünkü saldırı oldu.”

“Bir ibisle mi savaştınız?” diye sordu Lucie. “Ne zaman?”

“Şey,” diye geveledi Thomas. Ela gözlerinde huzursuz bir ifade belirmişti. “Yanılıyor da olabilirim tabii. Belki de bir iblis değildi. Belki de iblislerle ilgili bir ders kitabıydı.”

“Thomas, berbat bir yalancısın,” dedi Lucie. “Neler oldu bilmek istiyorum.”

“Matthew anlatır,” dedi James. “Onun ağzından laf almakta üzerine yok Luce.” Göl kıyısına doğru baktı. “Sahi nerede o? Pikniğe geleceğini söylemişti.”

Cordelia’ya baktı ve Cordelia birden öfkelen-di. Türlü hilelerle bu insanları buraya toplamıştı, ama dut yemiş bülbül gibi susuyordu. Babasının konusunu nasıl açacağına bir türlü karar veremiyordu. Ama James’in söyledikleri onu önceki gecenin çirkin hatıralarına götürdü. James, Matthew’un nerede olduğunu ona sorar gibiydi, çünkü Matthew’la dans ettiğini görmüştü. Ütelik Cordelia’nın Matthew’la dans etmesinin tek nedeni, James’in onu pistin ortasında bırakıp gitmesiydi.

Ani bir kararla ayağa fırlarken az kalsın bir bira şişesini deviriyordu. Derin bir nefes alıp mavi eteğini silkeledi. “James,” dedi “biraz konuşabilir miyiz?”

Herkes şaşırdı. Lucie bile. James başını sallamakla yetindi.

“Önden buyur,” dedi Cordelia’ya.

Göl kıyısında beyaz sütunlu, küçük bir çardak vardı. Cordelia James’i piknikçilerin şamatasından uzağa sürükledi. Çimenlerde gezinen birkaç ölümlünün yanından geçtiler. Cordelia çardağın basamaklarını çıkıp ortasına doğru yürüdü ve James’e döndü.

“Dün akşam bana büyük bir kabalık ettin ve senden özür bekliyorum.”

James başını kaldırıp ona baktı. Demek, James’ten daha uzun boylu olmak böyle bir histi. James’in yüzü sakindi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ona hâlâ dostça bakıyordu, ama kendini kapatmıştı sanki. Cordelia, James’in bu mesafeli ifadesini daha önce de görmüştü. Hatta içinden ona Maske adını takmıştı.

Kaşını kaldırdı. “Özür dilemeyecek misin?”

Belki de, ondan daha uzun olmak o kadar da hoş bir şey değildi. James ona kirpiklerinin arasından bakmak zorunda kalıyordu ve tıpkı bir eşarbın kenarındaki ipek saçaklar kadar sık ve simsiyahtılar. “Bunu en kibar şekilde nasıl yapacağımı düşünüyorum,” dedi James. “Seni dans pistinde bırakmam bağışlanamaz bir hareketti. Beni affetmen için iyi bir bahane bulmaya çalışıyorum, çünkü seninle küs kalmak beni derinden yaralar.”

Cordelia boğazını temizledi. “İyi bir başlangıç yaptığını kabul etmeliyim.”

James’in belli belirsiz, ama içten gülümsemesi Maske’yi kırdı. “Sen her zaman şefkatli ve anlayışlı oldun Papatya.”

Cordelia ona parmağını salladı. “Bana Papatya deme. Bir kızı böyle bir durumda bırakmanın ne kadar korkunç olduğunu anlayabiliyor musun? Bir kız bir erkeği dansa kaldıramaz. Tamamen karşı cinsin insafına kalır. Dansa kaldırıldığında, hayır bile diyemez. Bir erkeğin onu dans pistinin ortasında bırakıp gitmesiye büyük hakaret. Hele bunun rezalet bir elbise giyerken başına gelmesi daha da küçük düşürücü. Şimdi herkes benim bir kusurum olduğunu düşünecek.”

“Kusur mu?” dedi James hayretle. “Senin hiçbir kusurun yok. Söylediklerinin hepsi doğru. Ne aptalım. Bunları daha önce düşünmeliydim. Ama şunun sözünü verebilirim. Bir daha hiçbir sosyal etkinlikte böyle zor bir duruma düşmeyeceksin. Her zaman yanında seninle sohbet edecek ve seni dansa kaldı-

racak birileri olacak. Henüz onları yeterince tanıımıyorsun, ama Thomas, Christopher ve Matthew bizim çevrede oldukça popülerler. Seni sezonun gözdesi yapabiliriz.”

“Sahi mi?” diye sordu Cordelia. “Thomas, Christopher ve Matthew gerçekten *popüler* mi?”

James güldü. “Evet. Ve sana bir söz daha verebilirim. Bir daha seni herkesin içinde utandırırsam sonraki ilk davette korkunç bir kıyafet giyeceğim.”

“Anlaştık.” Cordelia ona elini uzattı. “Şimdi iki beyefendi gibi tokalaşabiliriz.”

James elini sıkamak için ona yaklaştı. Sıcak parmakları elini kavradı. Hâlâ gülümseyen dudakları yumuşacık görünüyordu. Bakışlarını Cordelia’nın yüzünde dolaştırdı. Orada bir şey arar gibiydi.

“James,” dedi Cordelia.

“Efendim?”

“Çirkin bir kıyafet giymektense belki bana başka türlü yardım edebilirsin.”

“Ne istersen.” Elini hâlâ bırakmamıştı.

“Anklav’daki genç beylerden hangisinin benim için daha uygun olacağını söyleyebilirsin. Eğer evlenmem gerekirse... Ben hiçbirini tanıımıyorum. Yanlış bir seçim yapmak istemem. En azından, geçinebileceğim biri olsun.”

James ona hayretle baktı. “Ama sen evlenemezsin...”

Cordelia elini çekti. “Neden? Beni kimse istemez mi?”

James’in suratı tuhaf bir renk almıştı ve Cordelia çardağın yakınında duran arabayı fark edene kadar bunun nedenini anlamamıştı.

Arabanın kapısında Meclis ve Konsey’in baş harfleri vardı ve arabacı koltuğunda sarı bukleleri rüzgârda savrulan Matthew oturuyordu.

Az sonra Matthew’un abisi Charles’la başına hasır bir bone takan ve dantel işli, mavi bir elbise giyen Grace görüldü.

Cordelia, James'e baktığında, gözbebeklerinin ardında titreyen karanlık bir ışık gördü. Charles'ın Grace'in arabadan inmesine yardım edişini izliyordu. Matthew dizginleri bırakarak aşağı atladı.

"Grace Blackthorn'la aranızda ne var?" diye sordu Cordelia usulca. "Onunla yakın mısınız?"

Birbirlerine açılmışlar mıydı? Gizlice sözlenmişler miydi? Yakınlıkla ima ettikleri bunlardı.

James'in gözlerinde hâlâ o tuhaf ışık görülüyordu, altın rengi gözlerini buğulu bir cama döndürmüştü. "Biliyorsun, bu hayatta canım kadar sevdiğim insanlar var."

Cordelia kimleri kastettiğini biliyordu: Lucie, Will, Tessa, Christopher, Matthew, Thomas ve Jem Carstairs.

"Grace de onlardan biri," dedi James. "İdris'te komşuyuz. Yıllardır her yaz görüşüyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Ama henüz kimse bilmiyor. Bizimkilerin de, onun annesinin de ilişkimizden haberi yok." Elini kaldırdığında, bilekliği güneşi yakalayarak parladı. "Bunu bana verdiğinde ikimiz de on üç yaşındaydık. Bu bileklik aramızdaki sözü simgeliyor." Duyduğu bir hikâyeyi anlatır gibi, sesinde tuhaf bir mesafe vardı. Kendi anılarından söz etmiyordu sanki. Ama belki de bu kadar özel bir şeyden bahsetmenin mahcubiyeti yüzündendi.

"Anladım," dedi Cordelia. Arabaya doğru baktı. Ariadne Charles'ı karşılamaya gelmişti. Grace başını çevirip çardağa doğru baktı.

"Bu yıl İdris'e gitmeyeceğimizi Grace'e yazdım," dedi James. "Ama annesi mektubumu ondan saklamış. İkimiz de birbirimizden haber alamadığımız için endişelendik. Londra'ya geldiğinden yeni haberim oldu. Onu ilk kez dünkü baloda gördüm."

Cordelia uyuşmuş gibiydi. Demek James bu yüzden onu pistin ortasında bırakıp gitmişti. Grace'i kim bilir nasıl özlemişti. Cordelia, James'in Londra'daki hayatını hiç bilmediğinin farkındaydı zaten. Ama onu bu kadar az tanıdığını yeni anlıyordu.

James aslında bir yabancıydı ve bir başkasına âşıktı. Cordelia birden kendini fazlalık gibi hissetti.

“Yeniden arkadaş olduğumuza sevindim,” dedi. “Artık sizi Grace’le baş başa bırakayım. Ona işaret etsene. Burada meraklı gözlerden uzakta konuşabilirsiniz.”

James bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, Cordelia yanından geçip göle ve piknikçilere doğru yürüdü. James’in ona gittiği için teşekkür etmesine dayanabileceğini sanmıyordu.

Lucie, Cordelia’nın James’le kozlarını paylaşmak istemesini anlıyordu. James önceki gece ona karşı büyük saygısızlık etmişti. Yalnızca arkadaş olduğun bir kızı bile dans pistinin ortasında bırakıp gide-mezdin. James bu davranışıyla Rosamund Wentworth gibi dedikoducuların ağzına laf vermişti. Yalnız kaldıklarında Cordelia’ya Eugenia Lightwood’un başına gelenleri anlatmayı unutmamalıydı.

Aslında Cordelia’yla konuşacağı konular birikmişti. *Dün gece başka kimsenin göremediği bir hayaletle tanıştım. Ölen bir gencin hayaleti, ama tam da ölmüş sayılmaz.*

Birkaç kez, James’e ya da annesiyle babasına Jesse’den bahsetmesine ramak kalmıştı. Ama sonra bundan vazgeçmişti. Anlam veremediği bir sebepten ötürü, kendini bu sırrı taşımaya mecbur hissediyordu. Onu görebilmesi Jesse’nin suçu değildi. Üstelik yıllar önce Brocelind’de hayatını kurtarmıştı. Jesse’ye büyüdü-günde yazar olmak istediğini söylediğini hatırlıyordu. *Ne güzel,* demişti Jesse özlemle. Lucie o zaman gelecekteki ıslıklı kariyerini kışkandığını sanmıştı. Ama şimdi Jesse’nin belki de asıl özlem duyduğunun büyümek olduğunu düşünüyordu.

“Cordelia geliyor,” dedi Anna. Dirseklerine yaslanmıştı. Koyu kumral saçları güneşte parlıyordu. “Ama James yanında değil. Enteresan.”

Anna da tıpkı Lucie gibi, insan davranışlarına dair her şeyi ilgi çekici buluyordu. Lucie bazen Anna’nın da yazar olması gerektiğini düşünüyordu. Anılarını yazsa skandal olurdu.

Cordelia parlak renkli piknik örtülerine basmamaya dikkat ederek onlara doğru yürüyordu. Lucie'nin yanına oturup hasır şapkasıyla yüzünü yelpazeledi. Yine pastel tonlarında, çirkin bir elbise giymişti. Sona belki de artık kızının kılığına kıyafetine karışmaktan vazgeçmeliydi.

"James'e dersini verseydin," dedi. "Ayaklarına kapanıp özür diledi mi?"

Cordelia gülümsedi. "Onu yeterince utandırdığımdan emin olabilirsin. Ama barıştık."

"Eee, şimdi nereye kayboldu?" diyesordu Thomas. Gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Lucie sol kolunun önündeki dövmenin ucunu görebiliyordu. Gölge Avcıları sık sık rünlerle İşaretlendikleri için dövme yaptırmayı tercih etmezdi. Ama Thomas İspanya'da bu dövme yaptırmakla ezber bozmuştu. "Yoksa onu öldürüp cesedini parkın ıssız bir köşesine mi gömdün?"

Cordelia limonata şişelerinden birini aldı. "Grace Blackthorn'la konuşuyor." Lucie hızla ona baktı. Önceki gece, abisinin âşık olduğu kızın Papatya olmadığını anlamıştı. James, Grace Blackthorn'u seviyordu. Parkta boş umutlara kapılarak Cordelia'nın aklına yanlış fikirler soktuğuna pişman olmuştu.

Gelgelelim Cordelia hiç de üzgün görünmüyordu. Kensington Bahçeleri'nde de Lucie'nin heyecanına ortak olmamıştı. Belki de James'i kardeşi gibi görüyordu. Ama Lucie'nin hayal kırıklığına uğradığı muhakkaktı. Papatya aileden biriydi. abisiyle evlenmesi halinde gerçekten kardeş olacaktı. Öte yandan, Grace'i bir türlü kendine yakın bulamıyordu. O kıızı daha bir kere gülerken görmemişti. Will'in iblis frengisiyle ilgili şarkılarıyla eğlenecek bir tipi de yoktu.

Christopher altıncı limonlu tartını ağzına attı. "Grace'in burada olduğunu fark etmemiştim."

Matthew birdenbire yanlarında bitti. "Yeni geldi," dedi Anna'nın yanına otururken. Anna ona göz kırptı. Matthew'la pek sıkı fıkı görünüyordlardı. İkisi de modayı takip ediyor ve kötü

şöhretli meyhanelerde vakit geçirmeye, şok edici sanat eserlerine ve başkalarınca kepezelik olarak adlandırılan oyunlar oynamaya bayılıyordu. “Charles dün akşam onu buraya getirmeye söz vermiş. Ta Chiswick’e gitmek zorunda kaldık.”

“Lightwood, yani Chiswick Evi’ni görebildin mi?” diye sordu Thomas. “Çok bakımsız kaldığını söylüyorlar.”

Matthew başını iki yana salladı. “Grace bizi bahçe kapısında bekliyordu. Aslında bunu biraz tuhaf bulduğumu itiraf etmeliyim.”

Chiswick Evi bir zamanlar Benedict Lightwood’undu ve oğulları Gabriel ve Gideon’a miras kalması bekleniyordu. Benedict’in şerefine sürülen lekeden sonra her şey değişmiş ve yeni adıyla Chiswick, bir Blackthorn’la evlenmesine rağmen Tatiana’ya verilmişti.

Tatiana evin göz göre göre bir harabeye dönüşmesine izin vermişti. Belki de Jesse’nin ölümünden sonra evi miras bırakabileceği bir Blackthorn olmadığı içindi. Grace, Tatiana’nın evlatlık kızıydı. Tatiana öldüğünde ev Meclis’in malı olacaktı ve bir ihtimal, orayı Lightwood’lara geri verebilirlerdi. Hoş, Tatiana bunun olmasındansa Chiswick’i yakmayı yeğleyebilirdi.

Jesse annesiyle kız kardeşinin onu görebildiğini söylemişti. Bu iki taraf için de garip bir tecrübe olmalıydı. Önceki geceyi anımsadı. Jesse ölümün balo salonunda kol gezdiğini söylemişti. Ama kimse ölmemişti. Şehirdeki iblis saldırısı da kolayca bertaraf edilmişti.

Jesse ölümünden bahsederken belki de pusuda bekleyen büyük bir tehlikeye işaret ediyordu.

Lucie hafifçe ürpererek göle doğru baktı. Her şey o kadar normal görünüyordu ki. Charles’la Ariadne, Barbara ve Oliver’la sohbet ediyordu. Alastair, Augustus Pounceby’le suda taş sektiriyordu. Rosamund ve Piers Wentworth her zamanki kadar kibirli görünüyordu. Catherine Townsend küçük bir yelkenliyi büyük bir ustalikle yүzdürüyordu.

Yanındaki Cordelia'nın Matthew'a yağmur yağması ihtimaliyle ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Gökyüzünde toplanan birkaç kara bulutun gölgesi gölün üzerine düşmüş ve suyun yüzeyi gümüşü bir renk almıştı. Lucie nefesini tuttu. Herhalde hayal görüyordu. Bulutların gölgeleri giderek sıklaşıp kararıyor muydu sahiden?

"Cordelia," diye fısıldadı. "Cortana yanında mı?"

Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. "Elbette. Örtünün altında."

"Çıkar." Lucie ayağa fırladı ve Cordelia'nın tek kelime etmeden altın kılıcını çektiğini gördü. Diğerlerine seslenecekti ki gölün suları etrafa saçılarak ayrıldı ve bir iblis yüzeye çıktı.

"Yanındaki kız Cordelia Carstairs mıydı?" Grace, James'in işareti üzerine yaklaşmış, ama James'e birkaç adım kala durmuştu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

James onu nadiren gün ışığında görmüştü. Güneşte kolayca solan, narin bir gece çiçeğini andırıyordu. Başlığı gözlerini gölgeliyordu. Fildişi rengindeki oğlak derisi botları uzun çimenlere gömülmüştü. Hayatta her şeye boş vermiş gibi görünen Tatiana'nın, Grace'in kıyafetlerine neden bu kadar para harcadığına akıl sır erdirmek mümkün değildi.

"Evet?" dedi James tereddütle. Grace'in onu kuskanacağını sanmıyordu. Zaten daha ziyade endişeli görünüyordu ki bunun birçok sebebi olabilirdi. "Biliyorsun, Carstairs'ler bizim aile dostlarımız." Elini uzattığında gümüş bileklik güneşte parladı. "Grace. Neden uzak duruyorsun? Birbirimizden yeteri kadar uzak kalmadık mı?"

Grace ona bir adım yaklaştı. "Bana Cordelia'yı anlatmıştın, hatırlıyor musun? Cehennem ateşine yakalandığın yaz?"

James şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Hastalandığını hatırlıyordu tabii. Ateşler içinde yanarken Cordelia hep yanı başındaydı. Ona gönüllü hemşirelik yapmıştı. Ama Grace'e bundan bahsettiğini anımsamıyordu. "Hayır," dedi dürüstçe.

“Ama ben sana her şeyi anlatıyorum. Belki onun da adı geçmiştir.”

“Yalnızca hastalığın sırasında yanında olmasından bahsetmiyorum,” dedi Grace. “Bana *onu* anlattın. Cordelia’yı.”

“Cordelia’yı mı?” Brocelind Ormanı’nı hatırlayarak elini indirdi. Yeşil yaprakların arasından sızan güneş ışığını. Grace’le çimenlere uzanıp hemen her şeyden konuşmalarını. “Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum,” dedi ve hayretle bunun doğru olduğunu fark etti. Cordelia’nın uygun eş adayları konusunda ona akıl danıştığını söyleyebilirdi belki, ama nedense bunu kendine sakladı. “O ve ailesi her zaman hayatımızdaydı. Ama Cordelia asıl Lucie’nin arkadaşı. Hatırlıyorum da, bir keresinde...”

“Evet?” Grace nihayet ona yaklaşmıştı. James onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Tıpkı menekşeler gibi kokuyordu. “Ne hatırlıyorsun?” diye mırıldandı.

“Lucie bir gezintisi sırasında bir yarın kıyısından yuvarlandı,” dedi James usulca. Olanları hayal meyal hatırlıyordu. Bir papatya tarlasındaydılar ve Cordelia çok cesur davranmıştı. Takma adı oradan geliyordu. “Fransa’daydık. Cordelia yanındaydı. Son anda Lucie’nin bileğini yakalamış. Biz onları bulana dek, onu saatlerce bırakmamış. Kardeşimi kurtardığı için ona ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım.”

Grace hafifçe rahatlamış görünüyordu, ama James bunun nedenini anlayamadı. “Arkadaşınla sohbetini böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Ama o kadar uzun zamandır baş başa kalamadık ki.”

James tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı. “Matthew, Christopher ve Thomas’ı yakından tanımak istediğini söylüyordun. Gel, yanlarına...”

Grace başını iki yana salladı ve James bir kez daha güzelliğiyle sersemledi. Soğuk ve kusursuzdu. *Hayır, soğuk değil,* diye hatırlattı kendine. Grace ailesini kaybetmiş ve sonrasında Tatiana

gibi zalim ve kaprisli bir kadının elinde büyümüşü. İnsanlara mesafeli durması kadar doğal bir şey olamazdı. Bunu soğukluk olarak nitelendirmek kızcağıza büyük haksızlıktı. Hem şimdi yanakları pespembeydi ve gözleri parlıyordu.

“Öp beni,” dedi Grace.

James ona hayır demeyi aklından bile geçirmedi.

Grace’e uzandığında, güneş o kadar parlaktı ki, gözlerini yakıyordu. Onu kendine doğru çekti. Grace bir kuş kadar minik ve narindi. Başını yana eğdiğinde, başlığı hafifçe kaydı. Belindeki dantel kuşak James’in kollarının baskısıyla hışırdadı. Dudakları Grace’in serin ve yumuşak dudaklarının üzerine kapandı.

Güneş onları oldukları yere mihlayan kızgın bir iğneydi. Grace’in göğsü körük gibi inip kalkıyor ve ince bedeni yaprak gibi titriyordu. Elleri James’in omuzlarını yakaladı. James bir an yalnızca dudaklarının birbirine dokunuşunu hissetti. Grace’in tadı dilinde erittiği bir şeker kadar nefisti.

Gözleri, kapamasına rağmen yanmaya başlamışlardı. James tuzlu suya dalmış ve uzun bir süre soluksuz kalmış gibi kendini hasta hissediyordu. Bir terslik vardı. Mide bulantısıyla inleyerek Grace’ten ayrıldı.

Grace elini ağzına götürdü. Yüzü James’i şaşırtacak kadar büyük bir panikle çarpılmıştı.

“Grace...” diye başladı ve birden gölün oradan çığlıklar geldi. Üstelik balodaki gibi sadece bir kişi bağırıyordu. Dört bir yandan korku dolu feryatlar yükseliyordu.

James Grace’i yakalayıp çardağa doğru itti. Grace bir savaşçı değildi. Hiç eğitim görmemişti. James’e hâlâ dehşetle bakıyordu. “Burada kal,” dedi James ve göle doğru koştu.

Cordelia yaklaşan tehlikeyi görmedi. Cortana’yı kılıfından çıkardığında iblis sudan fırlayıp doğruca Piers Wentworth’e saldırdı. Piers acıyla uluyarak ve tekmeler savurarak yaratığa karşı koymaya çalıştı.

Bununla birlikte, ortalık karıştı. Gölge Avcılarından çığlıklar yükseldi. Alastair ve Rosamund'un da aralarında olduğu birkaç kişi Piers'ı ona yapışan iblisten kurtarmak için atıldı. Charles, Ariadne öfkeyle karşı çıkmasına rağmen onu arkasına itti ve her-kese gölden uzaklaşmalarını haykırdı. Barbara "Neler oluyor?" diye bağıırıyordu. "Nedir bu?"

Ama Cordelia'nın aklında bir tek kişi vardı: Alastair. Kıyıya koştu. Şimdi Alastair'ın parlak saçlarını kalabalığın arasında seçebiliyordu. Yaklaştığında Piers'ın kıyıda hareketsiz yattığını gördü. Suyun kenarı kanla kızarmıştı. Rosamund, Piers'ın yanına diz çökmüş, bağıırıyordu. Cordelia kimsenin onu öldürdüğünü görmemişti ama iblis ortada yoktu.

Alastair, Piers'tan birkaç adım uzaklaşırken Ariadne yaralının yanına diz çöktü. Elbisesi kana ve kuma bulandı. Cordelia abisine doğru yürüdüğünde onun da üzerinde kan olduğunu gördü. Nefesini tutarak yanına koştu.

"Alastair..."

Abisi onun sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. Cordelia'yı kolundan tutup çimenlere doğru sürükledi. "Cordelia, uzak dur..."

Cordelia çılgınca etrafına bakındı. Dört bir taraftan, Gölge Avcıları piknik sepetlerini devirip örtüleri çiğneyerek olay yerine doğru koşuyordu. "Alastair, ne oldu? Neydi o?"

Alastair üzüntüyle başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

James çimenlik yokuştan göle doğru koştu. Gökyüzü kararmış ve bulutlarla lekelenmişti. İleride ölümlüler yaklaşan yağmura yakalanmamak için parkı hızla boşaltıyordu. Gölün üzerindeki pırıltılar kaybolmuş ve sert rüzgârla harelenen su kurşuni bir renk almıştı. Göl kıyısında küçük bir grubun toplandığını görebiliyordu. Piknik çoktan unutulmuştu. Şişeler ve sepetler devrilmiş, örtülerden bazıları uçmuştu. Gölge Avcıları telaşla silah kuşanıyordu. James kalabalığın arasında Matthew'la Lucie'yi

gördü. Matthew kemerinden çıkardığı melek bıçağını Lucie'ye uzattı. James bir ara göl kıyısında Cordelia'nın kızıl saçlarını da görür gibi oldu. O sırada Barbara yanına koştu.

Gözleri dehşetle irileşmişti. Oliver ona yetişmeye çalışıyordu. "Jamie! Jamie!" diye bağırdı Barbara. Koluna yapıştı. "Bir iblis Piers'a saldırdı."

"Piers yaralandı mı?" James daha iyi görmek için başını uzattı. Piers Wentworth'le yıldızı hiçbir zaman barışmamıştı. Ama başına kötü bir şey gelmesini istemezdi tabii.

"Barbara." Oliver yanlarına vardığında, antrenmansızlıktan nefes nefese kalmıştı. "Sevgilim. Biliyorsun, iblisler güneş ışığına dayanamaz."

Barbara ona aldırmadı. "James," dedi sesini alçaltarak. "Sen bazen başkalarının göremediklerini görebiliyorsun. Dün gece bir şey gördün mü?"

James ona şaşkınlıkla baktı. Gölgele diyarına yuvarlandığını nereden biliyordu? "Barbara, ben..."

"Ben gördüm," diye fısıldadı. "Bazı şekiller vardı. Karaltılar. Bir şey beni aşağı çekti."

James'in kalp atışları hızlandı.

"Bugün yine onlardan birini gördüm. Piers'ın üzerine atladı ve kayboldu. Ama buradaydı..."

Oliver, James'e imalı bir bakış fırlattı. "Barbara, lütfen, biraz sakin ol," diye başladı ve o sırada Matthew, James'e yöneldi. James kalabalığın dağılmaya başladığını gördü. Anna, Ariadne ve Thomas yerde yatan Piers'ın başına çömelmişti. Thomas ceketini Piers'ın boynuna bastırıyordu. James bu mesafeden bile Piers'ın çok kan kaybettiğini görebiliyordu.

"Charles nerede?" diye seslendi Matthew'a. Ne de olsa aralarındaki en yetkili kişi oydu.

"Ölümlüleri uzak tutmak için koruma kalkanları kurmaya gitti," dedi Matthew. Rüzgâr hızlanmıştı. Yerdeki yapraklar döne döne yükseldi. "Birin Piers'ı revire götürmesi gerek."

“Piers yaşıyor mu?” diye sordu James.

“Evet, ama durumu ağır,” dedi Matthew. Rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı. “İratze’ler işe yaramıyor.”

James, Matthew’la göz göze geldi. Şifa rünlerinin iyileştiremediği yalnızca birkaç tür yara vardı. İblis zehri bulaşanlar da bunlardan biriydi.

“Sana söyledim,” diye bağırdı Barbara. “İblis boynunu tırmaladı...” Birden sustu ve çimenliğin kıyısındaki ağaçlara baktı.

James onun bakışlarını takip ettiğinde dehşetle taş kesildi. Park sert rüzgârların süpürdüğü gri bir yere dönüşmüştü. Göl siyahtı ve suyun üzerindeki yelkenliler eciş bücüş şekiller almıştı. Kurşuni gökyüzünde mor bulutlar sürükleniyordu. James’in görebildiği tek pırıltı uzaktaki altın sarısı ışıktı. Ama o da kavanoza kapatılan bir ateşböceği gibi Nefilimlerin arasına hapsolmüştü. James bu mesafeden ne olduğunu anlayamıyordu.

Ağaçların dalları rüzgârda sarsılıyordu. James, Barbara’nın tarif ettiği gibi karaltılar gördü. Daha da büyük bir karanlığı pençeleriyle yırtan gölgeler. Sayılarını kestiremiyordu. Ama düzinelerce karaltı vardı.

Matthew ona bakıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. *Benim gördüklerimi o da görebiliyor,* diye fark etti James. *Onları görüyor.*

Ağaçların arasından fırlayan iblisler üzerlerine koşmaya başladı.

İblisler çimenlerin üzerinde tazi gibi koşuyor ama hiç ses çıkarmıyorlardı. Oniks rengi derileri sert ve buruştu. Gözleri siyah kıvılcımlar saçıyordu. Karanlık ve bulutlu gökyüzünün altında, göl kıyısındaki çimenliği yıldırım hızıyla geçtiler.

Cordelia’nın yanındaki Alastair ceketinin cebinden bir melek bıçağı çıkarıp “*Micah!*” diye bağırdı. Melek bıçakları ancak meleklerin isimleriyle harekete geçerci.

Boyutuyla bir kılıcı andıran bıçağın soğuk ısıltısı yerini bir şenlik ateşinin parlaklığına bıraktı. Cordelia, Gölge Avcılarının meleklerin isimlerini haykırdıklarını duydu ve melek bıçakları birer birer ısıdı. Ama Cordelia, Gölge Avcılarının seslerindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. Uzun zamandır nispeten barış içinde yaşıyorlardı. Kimse gün ışığında bir iblis saldırısıyla karşılaşmayı beklemiyordu.

Gelgelelim, iblisler bir dalga gibi üzerlerine geldi ve kızılca kıyamet koptu.

Cordelia bir iblis savaşının ortasında kalabileceğini hiç düşünmemişti. Devriyeye çıktığında birkaç iblisi yok etmeyi umuyordu, ama bu... Bu tam bir kargaşaydı. Vahşi köpek suratlı iki iblis Charles ve Ariadne'ye saldırdı. Charles kendini Ariadne'nin önüne atmaya çalıştı, ama yere yuvarlandı. Cordelia birinin Charles'ın adını haykırdığını duydu ve az sonra ikinci iblis Ariadne'yi hedef aldı. Sivri dişleriyle omzunu kaptı ve tekmeler savurup çırpınan Ariadne'yi çimenlerde sürükledi.

Cordelia ona doğru koşuyordu ki, siyah bir gölge yolunu kesti. Gözleri kızgın kömürler gibiydi ve ağzının kenarlarından salyalar akıyordu. Cordelia çılgık atacak vakti bile bulamadı. Bıçağıyla havada bir yay çizdi ve altın pırıltısı gölgeyi biçti. Her tarafa iblis irini saçıldı. Cordelia az kalsın yere yuvarlanıyordu. Ariadne'ye baktığında Anna'nın elinde uzun, gümüş bir hançerle ona yardıma koştuğunu gördü. Anna hançeri iblisin sırtına sapladı ve iblis etrafa irin püskürterek kayboldu.

İblislerin ardı arkası kesilmiyordu. Anna kanlı çimenlerde yatan Ariadne'ye umutsuz bir bakış fırlattı ve bir çılgık atarak üzerine gelen iblise saldırdı. Çok geçmeden, diğerleri ona yardıma koştu. Thomas *bolas*'ını savurdu. Barbara ve Lucie melek bıçaklarını çekti.

Bir iblis Alastair'a doğru atıldı. Cordelia Cortana'yla havada bir yay çizdi ve altın kılıç iblisin kafasını kesti.

Alastair'ın yüzünde hırçın bir ifade belirdi. "Sen neden karı-
şıyorsun? Ben hallederdim."

Cordelia o an Alastair'ı öldürmeyi düşündü, ama buna vakit
yoktu. Biri bağıırıyordu. Yaralanan erkek kardeşinin yanından
ayrılmayı reddeden Rosamund Wentworth'tü. Piers'in üzerine
kapandığı sırada bir iblisin saldırısına uğradı.

James melek bıçağıyla ona doğru koştu. Havaya sıçrayıp
iblisin sırtına bindi ve bıçağı ensesine sapladı. İblis kaybolurken
etrafa irin saçıldı. Cordelia James'in arkasını dönüp Matthew'a
baktığını gördü. Matthew ucu kıvrık bıçağıyla bir fedai gibi
Lucie'nin yanında duruyordu.

James arkadaşıyla kardeşine doğru koşarken bir çığlık yankı-
landı.

Bağıran Barbara'ydı. Gölge iblislerden biri Oliver'ı yere
çalarken Barbara'nın bacağını kapdı. Barbara acıyla feryat ederek
yere yığıldı.

James göz açıp kapayıncaya kadar yanlarında bitti. Barbara'nın
üzerine kapanan yaratığa çarpıp onu yana devirdi. Gölge
Avcısı ve iblis yerde yuvarlanmaya başladığında etraftaki Gölge
Avcılarından çığlıklar yükseldi.

Matthew yerinden fırladı. Havada kusursuz bir takla atarak
botlu ayağını savurdu. Matthew'un tekmesiyle sersemleyen iblis
James'i bıraktı. Matthew yere indiğinde James çoktan ayağa fırlayıp
kemerindeki hançeri çekmişti. Onu iblisin böğrüne doğru
savurdu. İblis tıslayarak ve irin saçarak kayboldu.

Sonra bir sessizlik oldu.

Cordelia iblisleri bozguna uğrattıklarından emin değildi doğ-
rusu. Belki de istedikleri zararı verip parktan zaferle ayrılmışlar-
dı. Bir akşamüzeri pikniği için Regent's Park'a gelen genç Gölge
Avcıları kanlı çimenlerin üzerinde şokla birbirlerine bakıyordu.

Piknik yeri tanınmaz haldeydi. İblis irini çimenleri yer yer
yakmıştı. Piknik sepetleri parçalanmış, yiyecekler etrafa saçılmış
ve örtüler yırtılmıştı. Ama bütün bunların önemi yoktu. Önemli

olan yerde hareketsiz yatan üç kişiydi. Piers Wentworth'ün gömleğinin önü kendi kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Kız kardeşi yanı başında ağlıyordu. Barbara Lightwood Thomas'ın kollarında baygın yatıyordu. Oliver steliyle sallanan koluna şifa rünleri çiziyordu. Ariadne pembe elbisesinde koyu kızıl kan lekeleriyle yere yığılmıştı. Charles onun yanına diz çökmüştü. Ariadne'nin başı Anna'nın kucağındaydı. Dudaklarının kenarından kanlar süzülüyordu.

İblisler gitmişti, ama arkalarında büyük bir yıkım ve acı bırakmışlardı.

5

GECEYLE BİRLİKTE

*Gaz lambaları karanlıkta parlayan altın bir çizgi;
Faytonların yakut renkli ışıkları parlıyor,
Ve pırıldıyor titreyerek ateşböcekleri misali;
Rüzgâr dindi geceyle birlikte,
Kent bir kez gösterdi aydınlık yüzünü,
Havada asılı sisin arasından.*

-Amy Levy, "Londra'da bir Mart Günü"

CORDELIA, ENSTİTÜ'NÜN ARABASINDA LUCIE'YE BİRAZ daha sokuldu. Sokaklar omnibüsler, motorlu arabalar ve yayalarla doluydu. Her yerde tabelalar vardı. AT NALI OTEL. BİRA ÜÇ GİNE. YENİ FLAMALAR GELDİ. Terzi ve balıkçı tabelaları, saç toniği ve ucuz matbaa reklamları. Burası Cordelia'nın Regent's Park'ta bıraktığı dünyadan ne kadar farklıydı. Burada küçük şeyler önemliydi.

Matthew arabanın döşemeli koltuklarında karşılarında oturuyordu. Küçük minderlerden birini kucağına almıştı. Saçları birbirine girmişti. Keten ceketiyse ipek kravatı kana ve iblis irinine bulanmıştı.

İblisler gittiğinde James babasının Balios adındaki atına atlayarak Enstitü'nün yolunu tutmuştu. Yaralılar için hazırlık yapılması gerekiyordu. Charles Ariadne'yle Meclis Başkanı'nın arabasına binmişti. Lucie'yle Cordelia'ya eşlik etmek de Matthew'a düşmüştü.

Alastair, Sona'yı olan bitenden haberdar etmek için Kensington'a dönmüştü. Cordelia ellerindeki iblis irini yanıklarcını bahane ederek Enstitü'nün revirinde tedavi görmesi gerektiğini söylemişti. Böylece orada yaralılara yardım edebilecekti. Ne de olsa Anklav'da iyi bir intiba bırakmaları önemliydi.

"Şu anda derdin bu mu?" diye paylamıştı abisi onu. "Hâlâ Londra'daki imajımızı mı düşünüyorsun?"

"Bu tür fırsatları kaçırmamalıyız Alastair," demişti. "Babam için."

Alastair daha fazla karşı çıkmamıştı. Cordelia biraz şaşırmıştı doğrusu. Alastair'ın planlarını anlamsız bulduğunu biliyordu. Cirenworth'te bu konuda tartışmışlardı. Cordelia abisinin neden babasının arkasında durmadığını anlayamıyordu. Henüz her yolu denememişken neden bu kadar umutsuzdu? "Anlatsam da anlamazsın," diye kestirip atmıştı Alastair.

"Olanlara hâlâ inanamıyorum," dedi Lucie. "İblisler gündüzleri ortaya çıkmaz. Görülmüş şey değil."

"Hava bulutluyken bu tür saldırılar yaşanabileceğini duymuştum," dedi Cordelia. "Bir ara ortalık gece gibi oldu ve..."

Matthew boğuk bir kahkaha attı. "Bugünkü doğal bir fırtına değildi. Ama iblislerin hava durumuna müdahale edebildiğini bilmezdim."

Cebinden gümüş bir içki şişesi çıkardı. Lucie ona sert bir bakış fırlattıktan sonra başını çevirdi.

"Yaralarını gördünüz mü?" diye sordu. "Ömrümde ilk kez böyle bir şeye şahit oluyorum. Barbara'nın iblisin ısırıldığı yerleri simsiyah olmuştu..."

"Şaşıрман normal, çünkü böyle bir şey ilk kez yaşanıyor,"

dedi Matthew. “Kendi karanlıklarını yanlarında getiren ve en güvende olduğumuzu düşündüğümüz saatlerde bize saldıran iblislerle ilk kez karşılaşıyoruz.”

“Matthew,” dedi Cordelia sertçe. “Neyle savaştığımızı henüz bilmiyoruz. Böyle konuşarak Lucie’yi korkutma.”

Araba sarsılarak Ludgate Meydanı’ndan Fleet Sokağı’na doğru ilerlerken Matthew içkisinden bir fırt aldı. Keskin ve tatlı alkol kokusu Cordelia’ya çocukluğunu hatırlattı. “Lucie hiçbir şeyden korkmaz. Öyle değil mi Luce?”

Lucie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben Barbara, Ariadne ve Piers için korkuyorum,” dedi. “Siz korkmuyor musunuz? Barbara akrabamız ve Ariadne tanıdığım en iyi insanlardan biri.”

“Bu dünyada iyi insanların başına kötü şeyler gelmez diye bir kaide yok,” dedi Matthew. Gerisini de getirecekti ki Cordelia’nın sert bakışlarıyla sustu. İçkisinden bir yudum daha alıp dişlerini gösterdi. “Tamam, hayvanlık ettiğimi kabul ediyorum.”

“Daha fazla uzatma öyleyse,” dedi Cordelia sertçe. “Babam her zaman söyler, bütün gerçekleri bilmeden telaşa kapılmak düşmanın ekmeğine yağ sürmekten başka işe yaramaz.”

“İyi de düşman kim?” diye söylendi Lucie. “İblisler tabii. Ama iblisler genelde plansız saldırır. Oysa bugünküler parktaki ölümlülere aldırmayıp doğruca bizi hedef aldı.”

“İblislerin her zaman plansız hareket ettiği doğru değil,” dedi Cordelia. “Belki onları bir büyücü yönlendiriyor. Bunların arkasında Büyük İblisler’den biri bile olabilir. Sıradan iblisler hayvanlar gibi hareket eder, ama yanlış bilmiyorsam, Büyük İblisler daha çok insanlara benziyor.”

Bu arada, Enstitü’ye gelmişlerdi. Araba Latince yazılı kapıdan geçerken Matthew ona şaşkın bir bakış fırlattı. PULVIS ET UMBRA SUMUS.

Biz toz ve gölgeyiz.

Avluda durduklarında Matthew kapıyı açıp aşağı atladı. Cordelia’nın ve sonra Lucie’nin arabadan inmesine yardım etti.

Avlu araba doluydu. Cordelia arabalardan birinin üzerindeki, Sorgucu'nun ailesinin kemerli köprü armasını hemen tanıdı. Balios basamakların oradaki bir direğe bağlanmıştı. Sağrısının terden köpürmesine bakılırsa James onu dörtmala koşturmuştu.

Kapıdan başka bir araba geçerken Matthew öfkeyle cep şişesi-ne baktı. "Ben yürüyeceğim," dedi. "Birazdan dönerim."

"Matthew!" diye bağırdı Lucie dehşetle. "Hastalar ne olacak? Thomas'ın bize ihtiyacı..."

"Ben hasta görmeye dayanmam," diye kestirip attı Matthew ve çekip gitti. Cordelia arkasından bakarken adımlarını dikkatle attığını fark etti. Şişedeki oldukça sert bir içki olmalıydı.

Lucie kaşlarını çatı. "Bencil!"

O sırada, yanlarında duran arabadan Gabriel ve Cecily Lightwood indi. Gabriel'in yüzü asıktı ve Cecily'nin kucağında koyu renk saçlı, mavi gözlü bir oğlan çocuğu vardı. Cordelia onun Lucie'nin en küçük kuzeni Alexander olduğunu tahmin etti.

"Lucie!" diye bağırdı Cecily ve yeğeninin yanına koştu. Cordelia bir an yabancı gibi hissederek biraz geride durdu. Tüm bunlardan ne kadar uzak kalmıştı. Yalnızca coğrafi olarak değil, sosyal açıdan da. Alastair en azından Akademi'de eğitim görmüştü. Lucie ve James'in dünyasında, birbirini seven akraba ve arkadaşlardan oluşan bu dünyada Cordelia'ya yer yoktu.

"Hiçbir şey anlamadım," diyordu Cecily. "Anna'nın mesajını alınca şaşırıp kaldım. Güpegündüz iblis saldırısı mı olurmuş? Bu işte bir bityeniği olmasın?"

"Bilmiyorum Cecily hala," dedi Lucie. "Ama iblise benziyorlardı. Öldüklerinde irin saçıp ortadan kayboluyorlardı. Açıkları yaralar da iblis yaralarına benziyor."

Gabriel elini Lucie'nin omzuna koydu. "Anklav'ın yarısı orada kalanlara yardım için parka gönderildi. Olanları araştıracaklar. Ama muhtemelen, bir kerelik bir şeydi. Bir daha tekrarlanacağını sanmıyorum."

“Jem... Zachariah Kardeş diğer Sessiz Kardeşlerle birlikte birazdan burada olur,” dedi Cecily. “Barbara’yla diğerlerini iyileştirecekler. Üçü de kurtulacak.”

Zachariah Kardeş. Jem.

Tabii ya, diye düşündü Cordelia. Jem Carstairs Sessiz Kardeşlerden biriydi ve Londra Enstitüsü’ne sadıktı. Onunla babam hakkında konuşabilirim.

Jem buraya yaralıları iyileştirmeye gelecekti. Ama babasının da herkes kadar yardıma ihtiyacı vardı. Hem Enstitü’deki tek Sessiz Kardeş o değildi.

Cordelia Gabriel’la karısına baktı. “Ben de sizinle revire gelsem? Ellerimi sarmak gerekebilir.”

“Papatya, ellerin!” diye bağırdı Lucie üzüntüyle. “Nasıl fark edemedim? Ama sen de hiç söylemedin! Belki *iratze*’lerle seni iyileştirebilirdim!”

Hay aksi. Cordelia Lucie’nin kendini suçlamasını istemiyordu. “Üzülme,” dedi hemen. “Yolda hiç acımadılar. Ben bile unutmuştum.”

Cecily ona gülümsedi. “İşte şimdi tam bir Carstairs gibi konuştun. Jem de acısını hiç belli etmez.” Alexander kucağından inmek için çırpındığında başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Gel bakalım Lucie. Müstakbel *parabatai*’ni revire götürelim.”

James reviri ilk kez böyle görüyordu. Annesiyle babasının Mekanik Savaş sonrası hikâyelerini az dinlememişti tabii. Revirin ölü ve yaralılarla dolup taşıdığını anlatıyorlardı. Ama James daha önce burada en fazla bir iki hasta görmüştü. Thomas ağaçtan düşüp bacağını kırdığında burada bir hafta yatmıştı. Geceleri geç saatlere kadar kâğıt oynayıp Bridget’in reçelli çöreklerinden yiyorlardı. Şifa rünleri nihayet faydasını gösterip Thomas eve döndüğünde James’in biraz keyfi kaçmıştı doğrusu.

Gelgelelim, şimdi içeride bambaşka bir manzara vardı. Bir kere oda çok kalabalıktı. Birçok Gölge Avcısı iblis iriniyle yan-

miş ya da hafif yaralanmıştı. Köşeye kurulan geçici acil bakım servisinde Tessa ve Will, Sessiz Kardeşlerin yardımıyla ihtiyacı olanlara şifa rünleri yapıyor ve yaraları sarıyordu.

Üç ağır yaralı Gölge Avcısı odanın ucundaki yataklara yatırılmıştı. Aradaki paravan sayesinde revirin geri kalanındaki karğasadan nispeten uzaklardı. James'in gözleri ister istemez oraya kayıyordu. Özellikle de Thomas'a. Diğer Lightwood'lar henüz gelmemişti. Thomas, Barbara'nın yanında sessizce oturuyordu. James ona eşlik etmeyi teklif ettiğinde Barbara'yla yalnız kalmak istediğini söylemişti. Jem amca Barbara'yla ilgilenirken Thomas ablasının elini tutuyordu. Barbara usulca inip kalkan göğsü dışında tamamen hareketsizdi.

Sessiz Kardeşler -Shadrach, Enoch ve Jem- James'in Enstitü'ye saldırı haberini vermesinden yalnızca birkaç dakika sonra gelmişti. Shadrach Piers'in üzerine eğilmiş, hazırladığı tentürle kaybettiği kanı yerine koymaya çalışıyordu. Enoch Kardeş Ariadne'nin yanındaydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa hastasının durumu pek parlak değildi. Sorgucu Bridgestock'la karısı biraz ileride birbirlerine sarılmış, korkuyla kızlarını izliyordu. Ariadne'yi Bombay Enstitüsü'den evlat edinene dek çocuksuz bir çifttiler. Küçük yaşta kimsesiz kalan kızı ilk günden beri baş tacı etmişlerdi. Charles bir iskemleye yığılmıştı. Tıpkı Barbara gibi Ariadne de sığ nefes alıp verişleri dışında hiç hareket etmiyordu. Bileklerinin iç kısımlarıyla şakaklarındaki damarlar daha da belirginleşmişti sanki.

James daha terini kurulamadan kendini sargıları yuvarlayıp keserken buldu. Thomas'a yardımcı olamasa da, en azından bunu yapabiliirdi. Arada fısıltıyla konuşulanları bölük pörçük duyuyordu:

"Bize iblisler saldırdı Townsend. O yaratıklar ya iblisti, ya da daha önce hiç görmediğimiz türden canavarlardı..."

"Bu yaralar iblislere işaret ediyor. Aşağıdünyalıların sebep olduğu hiçbir yara şifa rünlerine direnç göstermez."

Ama bunlar öyle değil. Nasıl bir şeyle zehirlendiklerini bulmak zorundayız. Yoksa...”

“Güpegündüz saldırmalarına ne diyorsun? İblisler gece yaratıkları...”

“Parkta şu anda kimler var? Pikniğe katılanların listesini çıkaralım. Kimsenin kaybolmadığından emin olmalıyız...”

James, Grace’i düşündü. Saldırıdan sonra onunla konuşma imkânı bulamadığına üzülyordu. Ama Balios neredeyse yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen o sırada parkta bulunan atların en hızlısıydı ve yalnızca James ona binebilirdi. James ya da Lucie. Lucie de Cordelia’yla kalmak istemişti.

Sonunda, Christopher Grace’i arabasıyla eve götürmeyi teklif etmişti. İblis savaşı sırasında bile bu kadar korkmuş görünmüyordu. Charles tabii ki çoktan Ariadne’yi Enstitü’ye yetiştirmek için yola çıkmıştı. James, Tatiana’nın saldırı haberini nasıl karşılayacağını düşünmeden edemedi. Londra’nın tekinsiz olduğuna karar verip zavallı Grace’i Idris’e götürmeye bile kalkışabilirdi.

James. Adını söyleyen sesi yalnızca kafasının içinde bir yankı olarak duydu. Kim olduğunu hemen anladı. Yalnızca Sessiz Kardeşler böyle konuşurdu ve ona seslenenin Jem’den başkası olamayacağını biliyordu.

James, konuşabilir miyiz?

James başını kaldırdığında, Jem’in parşömen rengi cüppesini savurarak revirin kapısından çıktığını gördü. Uzun boyuyla gerçekten etkileyici bir görüntüsü vardı. James sargıları bırakıp koridora çıktı. Jem müzik odasına doğru yürüyordu. James tek kelime etmeden peşine takıldı.

Tessa birkaç yıl önce Enstitü’nün koridorlarını dekore ettirmişti. Viktorya döneminden kalma, kasvetli duvar kâğıtları sökülüp duvarların bir kısmı doğal taşla kaplanmış ve geri kalan kısımları açık renklere boyanmıştı. Düzenli aralıklarla asılan şık aplikler yollarını aydınlatıyordu. Her biri bir Gölge

Avcısı ailenin arması şeklindeydi. Tessa bu jestiyle Carstairs, Ke, Herondale, Wrayburn, Starkweather, Lightwood, Blackthorn, Monteverde, Rosales ve Bellefleur ailelerinin bu Enstitü’de daima eşit görüldüğünü bir kez daha vurgulamıştı.

Ama Meclis, annesine her zaman aynı özeni göstermiyordu ne yazık ki. James, Jem’in arkasından yürürken annesi, kendisi ve kız kardeşi hakkında söylenenleri öfkeyle hatırladı.

Müzik odası nadiren kullanılıyordu. Lucie’nin müzik kulağı yoktu. James de birkaç yıl piyano çaldıktan sonra bir daha müzikle haşır neşir olmamıştı. Camlardan giren altın rengi güneş ışığı havada dolanan tozları aydınlatıyordu. Köşedeki büyük piyanonun üzeri beyaz bir örtüyle örtülüydü.

Jem’in orijinal Stradivarius kemanı yüksek bir masanın üzerinde, kapağı açık kılıfında duruyordu. James babasının bazen bu odaya sırf bu kemanı okşamak için geldiğini biliyordu. Belki o da bir gün *parabatai*’si Matthew’u kaybedip onun eşyalarıyla avunacaktı.

Bu düşünceyi hemen kafasından çıkardı. Matthew onun için yemek ve su gibi vazgeçilmezdi. Onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Mesajını aldım, dedi Jem. Dün gece yolladığımı.

James şaşırdı. “Ah, ben onu unutmuşum.” Duvardaki altın yaldızlı aynada kendi aksi gözüne takıldı. Saçlarına otlar yapışmış, yanağındaki sıyrığın etrafında kanlar kurumuştı. Tıpkı bir Bedlam kaçkını andırıyordu. “Zaten artık önemi olduğunu sanmıyorum.”

Olabilir, dedi Jem. Gergin görünüyor. Bir Sessiz Kardeş ne kadar gergin görünebilirse o kadar. Buraya geldiğimde Barbara’nın bilinci yerindeydi. Bana senin adını fısıldadı.

“Benim mi?” diye sordu James hayretle.

“James korunmalı,” dedi. Gölde gölgeye dönüştün mü?

“Hayır,” dedi James. “Dün gece gölgeler diyarını gördüm. Bugün de öyle. Ama gölgeye dönüşmedim. Kendimi kontrol edebildim.”

Jem rahat bir nefes aldı. *James, dedi. Biliyorsun, büyükbabanın hangi Büyük İblis olduğunu araştırıyordum. Bu yeteneğin...*

"Yetenek mi?" diye araya girdi James. "Lanet demek daha doğru."

Hayır, asla, dedi Jem sertçe. O zaman büyücülerin büyüleri de lanet. Annenin yetenekleri de lanet. Böyle düşünme.

"Ama sen hep tehlikeli olduğunu söyledin."

Bazı yetenekler öyledir. Ve düşmüş meleklerin soyundan kaynaklanan bir şey olsa da bu bir yetenek James.

"Hiçbir işe yaramayan bir yetenek," dedi James. "Dün gece, baloda karanlığın içine çekildiğimde bir gölgenin Barbara'yı aşağı çektiğini gördüm. Sonra bugün, göl kıyısında, bir iblis dişlerini bacağına geçirdi ve onu yerde sürükledi." Çenesini sıkı. "Bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum. Ama gördüklerimin ne bana bir faydası oldu ne de Barbara'yla ötekilere." Duraksadı. "Belki derslerimize yeniden başlarsak, gölgeler diyarı hakkında daha fazla bilgi edilebiliriz. Belki de oradaki biri ya da bir şey beni uyardıma çalışıyordu, ama ben anlamadım."

Haklısın, derslerimize devam etmeliyiz, dedi Jem. Ama şimdi olmaz. Saldırıya uğrayanlara bulaşan zehir onları yavaşça öldürüyor. Hayatımda böyle şey görmedim. Onları bir an önce tedavi etmeliyiz.

Kapı açıldı ve Will başını içeri uzattı. Yorgunluktan avurtları çökmüştü. Kollarını sıvadığı gömleğinin önü leke içindeydi. Yine de, James'le Jem'e gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Jem amca beni merak etmiş," dedi James. "Ama gördüğünüz gibi gayet iyiyim."

Will yanlarına gelip oğluna sıkıca sarıldı. "Bunu duyduğuma sevindim evlat. Gideon'la Sophie geldi. Barbara'yı görünce perişan oldular." James'in başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Yerlerinde olsam ne yapardım bilmem."

Revire dönmeliyim, dedi Jem. Yapacak işlerim var.

Will başını sallayarak James'i bıraktı. "Barbara'yla sen ilgile-

nirsen Gideon'la Sophie'nin içi rahat eder. Shadrach Kardeş'e güvenmedikleri için değil tabii. Ama seni daha iyi tanıyorlar.”

Jem kendince gülümsemeye en yakın şeyi yaparak başını iki yana salladı. Müzik odasından hep birlikte çıktılar. James, Thomas'ın koridorda beklediğini görünce şaşırdı.

Will, James'le göz göze geldi ve oğlunu arkadaşıyla yalnız bırakarak gitti. James onun gibi anlayışlı bir babası olduğuna bir kez daha sevindi.

Yetişkinler gözden kaybolur kaybolmaz Thomas “Bizimkiler geldi,” diye fısıldadı. “James bir şeyler yapmalıyım. Ablama yardım etmeliyim. Yoksa çıldıracağım.”

“Elbette,” dedi James. “Hepimiz ona yardım etmeliyiz. Thomas, Barbara iblisleri herkesten önce gördü. Beni uyaran oydu.”

“Kehanet rününden önce de Görü yeteneği çok kuvvetliydi,” dedi Thomas. “Belki de annem Gölge Avcısı olmadan önce Görü sahibi bir ölümlü olduğu içindir. Hiçbir zaman emin olmadık, çünkü Barbara yeteneklerinin sınanmasından hoşlanmıyordu. Ama başkalarından farklı olduğunu biliyorum.”

“Benim gölgeler diyarımı görebiliyor gibiydi,” diye mırıldandı James. Barbara'nın sözlerini hatırlamıştı. Baloda karaltılar gördüğünden ve aşağı çekildiğini hissettiğinden bahsetmişti. Aklında bir fikir şekillenmeye başladı. Belki de yine Jem'e danışmalıydı. Ama buna asla izin vermezdi. Yapacağı şeyi tehlikeli bulur ve James'i düşüncesizce hareket etmekle suçlardı.

Yine de James burada eli kolu bağlı oturmak istemiyordu. O da Thomas gibi huzursuzdu. “Matthew'la Christopher'a haber verelim,” dedi. “Bir fikrim var.”

Thomas'ın yüzüne biraz renk geldi. “Christopher Chiswick'ten yeni döndü,” dedi. “Onu girişte gördüm. Ama Matthew nerede bilmiyorum.”

Cordelia revirde işe yaramakta kararlıydı, çünkü ancak bu şekil-

de orada kalabilirdi. Yoksa yaralılar onun akrabaları ya da arkadaşları değildi. Böyle bir ortamda arkadaş edinmesi de mümkün değildi.

Lucie de elinden geldiğince her işin ucundan tutmaya çalışıyordu. Mermer tezgâhın arkasındaki dolaplarda ne var ne yoksa indirmişlerdi. Tessa ilaçlar için hangi malzemelerin kullanılacağına karar vermeye çalışıyordu. Cordelia'nın ellerine merhem sürüp sarmışlardı. Havanla tokmağa uzanırken elleri hayvan pençelerine benziyordu.

Revirin ön kısmı durumu ağır olmayanlara ayrılmıştı. Merhemler daha çok onlar içindi. Lucie hazırlanan ilaçları onlara verirken bir yandan da hepsine geçmiş olsun dileklerini sunuyordu. Odanın arka kısmı bir paravanla ayrılmıştı. Cordelia o tarafı görmediğine memnundu doğrusu. Kızlarının başında ağlayan Sophie'yle Gideon'ı, hatta Piers'in yanında sessizce oturan Rosamund'u bile görmeye dayanamıyordu. Wentworth'ler hakkındaki nahoş düşünceleri yüzünden vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Kimse bunları yaşamayı hak etmezdi.

“Umudunu kaybetme,” dedi Tessa şefkatle. James'in annesi bir tutam pelin otunu bir kâseye koyarken Cordelia'ya göz attı. “Sessiz Kardeşlerin daha kötü durumdakileri bile ölümün pençesinden çekip aldığını gördüm.”

Cordelia başını iki yana salladı. “Ben görmedim. Galiba çok korunaklı büyüdüm.”

“Bir süredir hepimiz öyleydik,” dedi Tessa. “Halbuki Gölge Avcılarının varoluş nedeni savaşmak. Savaşırken durup mutlu muyum diye düşünmeye vakit bulamıyorsun. Gölge Avcıları huzura alışkın değil. Ama on küsur yıldır barış içinde yaşıyoruz ve belki de bu yüzden yenilmez olduğumuzu düşünmeye başladık.”

“Yalnızca kitap kahramanları yenilmez,” dedi Cordelia.

“Bazen onlar bile yenilir,” dedi Tessa. “Ama en azından bir kitabı alıp yeniden okuyabiliyorsun. Hikâyeler insana binlerce yeni başlangıç sunuyor.”

Doğru, diye düşündü Cordelia. Leyla ile Mecnun'un hikâyesini defalarca okumuştı ve her seferinde sonunun kötü biteceğini bile bile heyecanlanmıştı.

"Gerçek hayatın tek dengi anılar," dedi Tessa ve Kuzen Jem'le birlikte kapıdan giren kocasına baktı. "Ve bütün anılar tatlı değil ne yazık ki."

Will karısına gülümsedi. James'in annesiyle babası birbirlerine daima aşkla bakıyordu. Will Herondale doğruca Barbara'nın başında toplanan Lightwood'ların yanına gitti. Cordelia, Sophie'nin endişeli sesini duydu. Bu arada Jem, tezgâhtan bazı ilaçlar almaya gelmişti. *Ya şimdi ya da asla*, diye düşündü Cordelia.

"Kuzen Jem," diye fısıldadı. "Sizinle konuşmalıyım."

Jem şaşkınlıkla başını kaldırdı. Cordelia irkildiğini belli etmemeye çalıştı, ama bir Sessiz Kardeş'i yakından görmek daima tuhaf bir tecrübeydi. Annesinin ikide bir babasına Alicante'deki Gölge Avcısı hastanesi Basilius'a gidip geçmeyen hastalığını tedavi ettirmesi için yalvardığını hatırladı. Ama Elias, Sessiz Kardeşlerin etrafında olmasına dayanamayacağını söylüyordu. Babasına göre onlar buz ve kandan oluşan tuhaf yaratıklardı. Kırmızı rünleri, fildişi rengi uzun cüppeleri ve solgun ciltleri sinirlerini altüst ediyordu. Çoğu keldi ve en korkuncu da boş göz çukurları kalın iplerle dikilmişti.

Jem onlara benzemiyordu. Yüzü genç ve bir Haçlı şövalyesinin mermer mezara oyulan yüzü kadar ifadesizdi. Siyah beyaz saç telleri iç içe geçmişti. Gözleri dua eder gibi her zaman kapalıydı.

İyi misin, Cordelia? diye sordu Jem'in sesi kafasının içinde.

Tessa hemen önlerine geçerek ikisini odanın geri kalanından gizledi. Cordelia gözlerini havanda ezdiği krizantem ve altınmöhür karışımına dikti.

"Lütfen, söyleyin Kuzen Jem. Idris'te babamı gördünüz mü? Sizce ne zaman eve dönebilir?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Evet, onu gördüm, dedi Jem.

Cordelia ne zamandır babasını düşünmemeye çalışıyordu. Geçmişin tatlı hatıralarına gömülmek yerine bugün onun için ne yapabileceğine odaklanmalıydı. Ama ona dövmüşmeyi babası öğretmişti. Herkes gibi Elias'ın da kusurları vardı, fakat asla zalim biri olmamıştı. Babasının dikkati onun üzerindeyken Cordelia kendini bir dev gibi heybetli ve güçlü hissedirdi. Alastair, Sona'ya benziyordu. İkisinin de sert tarafları vardı. Cordelia daha çok babasına çekmişti.

Bütün anılar tatlı değil ne yazık ki.

“Sen bir Sessiz Kardeş'sin,” dedi. “Babamın sana her zaman iyi davranmadığını biliyorum...”

Sakın ona gücendiğimi sanma, dedi Jem. *Sen ve ailen için elimden geleni yapmaya hazırım.*

“Bana bir not yazmış. Olanlardan sorumlu olmadığını ve ona inanmamı söylüyor. Meclis'i onun masumiyetine inandırmanın hiçbir yolu yok mu?”

Jem uzun bir süre cevap vermedi. *Yüzde yüz emin olmadığım bir konuda Meclis'i ikna edemem.*

“Ona orada neler yaşandığını sormak zorundalar,” dedi Cordelia. “Onu Ölümcül Kılıç'la sorguya çeksinler. En azından bunu yapacaklar mı?”

Jem duraksadı. Cordelia, Lucie'nin yanlarına geldiğini gördü ve havadaki bitkilerin yeşil bir balçığa dönüştüğünü fark etti.

“Papatya,” dedi Lucie usulca. Cordelia birden panikledi, çünkü normalde hiçbir kuvvet Lucie'ye sesini alçalttıramazdı. “Bir dakika bakar mısın? Yardımın lazım.”

“Elbette,” dedi Cordelia tereddütlü bir tavırla. “Ama...”

Sorusunun cevabını alma umuduyla Jem'e döndü, fakat çoktan revirin kalabalığına karıştığını gördü.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı Cordelia Enstitü'nün koridorlarında koşuştururlarken. “Lucie, cevap ver. Beni böyle kaçıramazsın.”

“Seni kaçırmak isteseydim, bunu gece karanlığında sessizce yapardım.” Bu arada binanın girişine varmışlardı. Lucie portmantodan bir pelerin aldı. Bir tane de Cordelia’ya verdi. “Babama kan görmeye dayanamadığın için seni evine götüreceğimi söyledim.”

“Lucie!” Cordelia arkadaşının peşinden avluya çıktı. Güneş yeni batmış ve gökyüzünün mavisine bir tutam kızılık çalınmıştı. Avluda Gölge Avcısı ailelerin armalarını taşıyan arabalar vardı.

“Bütün iyi hikâyeler harfiyen doğru olacak diye bir kural yok,” dedi Lucie. Yanakları pespembe olmuştu. Cordelia havanın serinlediğini fark ederek pelerinine sarındı. “Önemli olan, hikâyenin kendisi.”

“Ama ben eve dönmek istemiyorum,” dedi Cordelia. Lucie’yle arabaların arasından geçiyorlardı. Gözlerini kısıtı. “Baybrook’ların arabasında biri şarkı mı söylüyor?”

Lucie *boş versene* dercesine elini salladı. “Tabii, eve gitmiyorsunuz. Birlikte bir maceraya atılacağız.” Wentworth’lerin arabasının arkasında saklanan birine el salladı. “Bridget!”

Gerçekten de oydu. Aralarında gümüş tellerin parladığı kızıl saçlarını topuz yapmıştı. Enstitü’nün kupa arabasına Balios’un kardeşi Xanthos’u bağlamıştı. Cordelia çocukluğunda bu iki atın hikâyelerini az dinlememişti. Lucie, Xanthos’un beyaz leke- li, kadifemsi burnunu okşadı. Cordelia ikisini şüpheyle süzen Bridget’a gülümsedi.

“Arabanız hazır, küçük hanım,” dedi Bridget Lucie’ye. “Başınızı derde sokmamaya çalışın. Sonra annenizle babanız bana çok kızar.”

Lucie masumca gözlerini kırıştırdı. “Yalnızca Cordelia’yı eve götürüyorum.” Bridget *biz bu masalları çok dinledik* gibisinden bir şeyler homurdanarak söylene söylene gitti. Lucie eğilip Xanthos’un kulağına fısıldadı ve Cordelia’ya arabaya binmesini işaret etti. Araba açık bahçe kapısından geçip Londra sokaklarına

çıktığında “Merak etme,” dedi Lucie. “Ölümlüler bizi göremez. Kendi kendine giden bir arabanın boşuna merak uyandıracağını düşünerek onu gizledim.”

“At bizi nereye götüreceğini biliyor mu yani?” diye sordu Cordelia arkasına yaslanarak. “Sanırım Cornwall Bahçeleri’ne gitmiyoruz.”

Lucie başını iki yana salladı. “Balios ve Xanthos özel atlar. Ve Chiswick’e gidiyoruz.”

Cordelia ona bakakaldı. “Neden? Grace’le Tatiana’yı mı göreceğiz? Ama...”

Lucie elini kaldırdı. “Kısa bir süreliğine onların dikkatini dağıtmak zorunda kalabilirsin. Bu sıradan bir ziyaret değil. Önemli bir görevim var.”

Cordelia, Grace’i kolay kolay kandırabileceğini sanmıyordu. “Bana görevinin ne olduğunu söylemezsen sana yardım etmem,” diye tehdit etti.

Lucie bir an sessiz kaldı. Arabanın gölgeleri arasında yüzü ufacık ve solgun görünüyordu. “Biliyorsun, hayaletleri görebiliyorum.”

Cordelia gözlerini kırıştırdı. Bu Lucie’den duymayı beklediği en son şeydi. Bütün Gölge Avcıları hayaletlerin varlığından haberdardı ve hayaletler görülmek istediklerinde Nefilimlerin çoğu onları görebilirdi. Ama Herondale’lerin özel bir yeteneği vardı. Will, James ve Lucie görülmek istemeyen hayaletleri de görebiliyordu. “Evet, ama...”

“Bir hayalet...” Lucie bir an duraksadı. “Yani Jessamine bana Chiswick Evi’nde, parktaki gündüz iblisleriyle ilgili bilgisi olabilecek bir hayalet olduğunu söyledi. Barbara ve diğerleri için bir şeyler yapmalıyım. Herkes otlardan merhem hazırlayabilir. Madem bazı yeteneklerim var, neden onları kullanmayayım?”

“Anlıyorum, ama annenle babana söyleseydin keşke. Sana engel olmazlardı.”

“Kimseyi boşuna umutlandırmak istemedim,” dedi Lucie.

“Ayrıca başkalarına da söyleyebilirler ve hayaletleri görmenin bir genç kızda aranan bir özellik olduğunu sanmıyorum. En azından, bana böyle söylendi.”

Cordelia sargılı parmaklarıyla arkadaşının elini yakaladı. “Kim söyledi bunu? Hemen cezasını vereyim.”

Lucie burnunu çekti ve gülümsedi. “Kimseye bir şey yapma. Benimle Chiswick’e gel yeter.”

“Kapının önüne bir şey koyalım,” dedi James. “Kilidi yok ve kimsenin bizi rahatsız etmesini istemeyiz.” Kaşlarını çattı. “Matthew, sen iyi misin?”

Balo salonu balodan sonra kapatılmıştı ve sosyal etkinlikler dışında kullanılmıyordu. Oda yeterince sıcak olduğu için, James, Christopher ve Thomas ceketlerini çıkarıp kollarını sıvadı. Çoğunun belinde hâlâ parktaki silah kemerleri vardı. Yalnızca James yanına fazladan birkaç hançer daha almıştı.

İçlerinde bir tek Matthew silahsızdı. Ayaklarını sürüyerek gidip bir koltuğa oturdu. “Evet, çok,” deyip elini salladı. “Devam et, lütfen.” Gözlerini kırıştırdı. “Sahi, ne anlatıyordun?”

“Dur bir dakika,” dedi James. Hiçbirinin bundan hoşlanmayacağından emindi. “Thomas?”

Thomas başını sallayıp ağır bir büfeyi kanatlı kapılara doğru itti. Christopher Matthew’a endişeyle baktı. “Su ister misin?”

“Hayır, iyiyim,” dedi Matthew.

“Baybrook’ların arabasında kafayı çekmek de nereden aklına geldi?” diye homurdandı Thomas. “Bir de avaz avaz ‘Chelsea’li Elsie’yi söylüyordun.”

Matthew omuz silkti. “Araba boştu ve koltuklar çok rahattı.”

“En azından, Bridgestock’ların arabasına binmemişsin,” dedi Christopher. “Bugün yeterince büyük bir trajedi yaşadılar. Baybrook’lara hiçbir şey olmadı.”

“Şimdilik,” dedi James. “Christopher, Bayan Blackthorn’la yolculuğunuz iyi geçti mi?”

Arkadaşının cevabıyla ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Matthew tek kaşını kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Evet,” dedi Christopher. “Ona bakteri kültürlerinden söz ettim. O kadar etkilendi ki dili tutuldu. Yol boyunca ağzından tek kelime çıkmadı.”

James misafir odasına açılan kapının önüne birkaç iskemle yığdı. Grace’in sıkıntıdan patlamadığını umuyordu. “Yaşlı Bayan Blackthorn’a parkta olanları anlattın mı? Hiç hoşuna gitmeyecek.”

Christopher başını iki yana salladı. “Onu görmedim. Bayan Blackthorn bahçe kapısında inmek istedi.”

Matthew uzun uzun esnedi. “Evin halini kimseye göstermek istemiyor. Bahçe kapısı yalnızca tozlu.”

James gözlerini ona dikti. “Thomas,” dedi alçak sesle. “Bir şifa rünü işe yarayabilir.”

Thomas başını sallayıp Matthew’a dikkatle yanaştı. James bir süre önce, şifa rünlerinin Matthew’u kısmen ayılttığını keşfetmişti.

Thomas, Matthew’un koltuğunun koluna tünedi. “Kolunu sıva ahabap,” dedi. “Önce seni kendine getirelim. Sonra James bize çılgın planını anlatsın.”

James sandalyeleri taşıırken tozlanan ellerini silkeledi. “Pencereleri de kontrol edelim.”

“Alkolün etkilerini geçirmek için İşaret’leri kullanmak bana biraz kutsal değerlerimize hakaret etmek gibi geliyor,” dedi Matthew. Thomas stelini kaldırırken Matthew’un bileğine çizdiği İşaret alev almış gibi parlıyordu. Matthew şimdiden daha iyi görünüyordu. Deminki uykulu halinden eser kalmamıştı.

“Konuşana bakın hele,” dedi James kuru bir sesle. “Stelini saçlarını ayırmak için kullandığını bile gördüm.” Pencerelerin kilitlerine tek tek bakıyordu.

“Bana bu saçları Melek verdi,” diye yanıtladı Matthew. “Onlar da Ölümcül Kılıç gibi, Gölge Avcılarına bahşedilen armağanlardan.”

“Kutsal değerlere hakaret diye buna denir!” diye homurdandı Thomas. Bu arada Christopher, James’e yardıma koştu. James içeri biraz temiz hava girmesi için neler vermezdi, ama az sonra yapacağı şey için odanın bütün girişlerini kapatmaya mecburdu.

“Bu hayatta güzel olan her şey kutsanmalı Thomas,” dedi Matthew ukalaca. “James, pencereleri neden kilitliyoruz? Casus güvercinlerden mi korkuyoruz?”

James son sürgüyü de çekip arkadaşlarına döndü. “Dört yıldır, biraz sonra yapacağımı yapmamak için kendimi eğitmeye çalışıyorum. Birilerinin bizi rahatsız etme ihtimalini düşünmek bile istemiyorum.”

“Kimlerin mesela?” diye sordu Matthew. “Güvercinlerin mi?” Sesi alaycı olmasına rağmen James’i anlayışla süzüyordu. “Jamie, gerçekten biz ne yapıyoruz burada?”

James derin bir nefes aldı. “Bilerek ve isteyerek gölgeler diyarına gideceğim.”

Neşeli Haydutlar’dan protestolar yükseldi. Matthew ayağa fırladı. “Kesinlikle olmaz. Çok tehlikeli.”

“Sanmıyorum,” dedi James. “Hayatım boyunca oraya birçok kez gittim. Daha bu hafta orayı üç kez gördüm. Biri de bugün, hemen saldırıdan önce. Ben bunun tesadüf olduğuna inanmıyorum. Barbara, Ariadne ve diğerlerine yardım etme fırsatını kaçırmak istemiyorum.”

“Kahretsin.” Matthew gözlerini ovuşturdu. “Şimdi sana yardım etmezsek, bunu yalnız başına yapacaksın. Doğru mu?”

“Evet,” dedi James dürüstçe. Belindeki hançerlere dokundu. “En azından silahlıyım.”

Matthew parmağındaki, adının baş harflerini taşıyan mühür yüzüğü çevirdi. *Parabatai* olduklarında bu yüzüğü ona James hediye etmişti. Matthew sadece stresliyken onunla oynardı. “Pekâlâ Jamie. Nasıl istersen öyle olsun.”

James boğazını temizledi. “O halde işe koyulalım.”

Arkadaşları ona beklentiyle baktı.

“Evet?” dedi Thomas uzun bir sessizliğin ardından. “Ne bekliyorsun?”

James dikkatini topladı. Cilalı parkelere baktı ve gölgeler diyarına ait görüntüleri gözünde canlandırmaya çalıştı. Gri gökyüzünü ve solgun güneşi düşündü. Balo salonunu bozuk bir biçimde zihninde canlandırdı, pencerelerin yamulduğunu ve bütün mobilyaların şekil değiştirdiğini hayal etti.

Birden gözlerini kocaman açtı ve bağırды. Bir çift göz ona bakıyordu. O kadar yakındı ki James yeşil irislerin içindeki siyah ve kahverengi benekleri görebiliyordu. “*Matthew!*”

“Burnunun dibine kadar girmenin yardımı olacağını sanmıyorum Matthew,” dedi Thomas. Matthew isteksizce *para-batai*’sinden iki adım uzaklaştı. “Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu. “Hepimiz oraya gittiğini gördük. Vücut hatların dalgalanmaya başlıyor ve tıpkı bir gölgeye benziyorsun.”

“Gölgeler diyarına gittiğimde, buradaki varlığım solmaya başlıyor,” dedi James. Eskiden bir duvarın içinden geçecek kadar silikleştiğini söylemedi. Bunu tekrarlamaya niyeti yoktu zaten. “Ama beni oraya götüren şey bu değil. Bir gölgeye dönüşmem daha çok, orada olmamın bir yan etkisi.”

“Genelde üzüldüğünde ya da çok şaşırdığında oluyor,” dedi Christopher. “Bence seni üzme ya da şok etmeye çalışmalıyız.”

“Bugün yaşadıklarımızdan sonra bu hiç zor değil,” dedi James.

“Saçmalık,” dedi Matthew yakınlardaki bir sehpanın üzerine sıçrayarak. James masanın kürdan kadar ince, yaldızlı bacaklarına endişeyle baktı. “Son şokunu şu İfrit iblisi Christopher’a aşk mektupları yolladığında yaşamıştın.”

“Karanlık bir cazibem var,” dedi Christopher üzüntüyle.

“Unutma, nevroitik olan benim,” dedi Matthew. “Kahraman da sen. Rollerini karıştırmayalım lütfen. Seni şaşırtmak için yaratıcı bir fikir üretmeliyiz.”

“Benim rolüm ne?” diye sordu Christopher.

“Tabii ki, deli dâhi,” dedi Matthew hemen. “Thomas da iyilik meleğimiz.”

“En sıkıcı benim,” diye homurdandı Thomas. “James, biraz yaklaşır mısın?”

James Thomas’a doğru yürüdü. Arkadaşının ela gözlerinde kararlı bir ifade belirmişti. Böyle anlarda tıpkı annesine benziyordu.

James birden karnına yediği bir yumrukla şaşaladı. Arkaya doğru savruldu ve kendini yerde buldu. Başı dönüyordu.

James dirseklerine yaslanıp doğrulmaya çalışırken Matthew yanına çömeldi. James’in can acısı geçmişti, ama hâlâ rahat nefes alamıyordu.

“Thomas!” diye bağırdı Matthew. “Ne yapıyorsun?”

“Onu şaşırtmaya çalışıyordum! Sen daha dalganı geç, ama bu iş önemli Matthew.” James’e baktı. “Jamie, iyi misin? Bana kızmadın değil mi?”

“Hayır,” dedi James kesik kesik soluyarak. “Ama işe yaramadı. Her yumruk yediğimde bir gölgeye dönüşseydim, devriyeye çıkamazdım.” Aynalı tavana baktı. Açık renkli parkelere serilmişti. Saçları aydınlık odada siyah parlıyordu. Matthew ölen bir şövalyenin üzerine eğilen uşağı gibi, endişeyle ona uzanmıştı.

Aynada Christopher’la Thomas’ı da görebiliyordu. En azından, başlarının tepesini. Christopher duvardaki bir şeye uzanıyordu. Thomas kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Matthew bir tilki çevikliğiyle ayağa fırlayıp ona elini uzattı. James henüz dengesini bulmuştu ki, kafasının yanından bir ok geçti. Camlardan biri kırıldığında Matthew James’in üzerine atladı. Birlikte yere yuvarlandılar ve James yine soluksuz kaldı.

James Matthew’u üzerinden iterek doğrulup oturdu. Thomas hayretle Christopher’a bakıyordu ve Christopher’ın elinde duvardaki yaylardan biri vardı.

“Onları süs sandıysan değiller,” dedi James ayağa kalkarken.

“Hay bin Melek aşkına,” dedi Matthew. “Christopher, ne yapıyorsun? James’i öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Christopher yayı indirdi. James, Enstitü’nün içindeki sesleri duydu. Uzakta kapılar çarpıldı ve birileri koştu. *Kahretsin.*

“Tabii ki, hayır,” dedi Christopher kırılgan bir sesle. “Yalnızca onu şaşırtmaya çalışıyordum. Ne yazık ki, bu da işe yaramadı. Derhal James’in ödünü patlatacak bir şey bulmalıyız.”

“Christopher!” diye bağırdı James. “Ne biçim konuşuyorsun? Ayrıca bana bir ok fırlattığına inanamıyorum!”

“Kusursuz laboratuvar ortamında işe yarama olasılığı yüzde yetmiş ikiye ve...”

“Laboratuvar ortamında değiliz!” diye bağırdı James. “Evimin balo salonundayız!”

O sırada, biri kapıyı zorladı. “Neler oluyor? James, orada mısın?” diye seslendi Will.

“Kahretsin, babam,” dedi James. “Siz pencereden çıkın. Kırılından. Ben bütün suçu üstlenirim. Camı atış talimi yaparken kazara kırdığımı söyleyeceğim.”

“Balo salonunda mı?” dedi Thomas. “Neden böyle bir saçmalık yapasın?”

“Şeytana uydum derim.” James Christopher’ın elindeki yayı kapmaya çalıştı. Christopher Thomas’ın arkasına saklandı. “Haydi, Kit, ver şunu...”

Thomas gözlerini devirdi. “Şimdi ‘Ben bir Herondale’im,’ vaazına başlayacak.”

Will kapıyı yumruklamaya başlamıştı. James diğerlerine öfkeyle baktı. “Ben bir Herondale’im ve size Enstitü’mden derhal toz olmanızı söylüyorum. Böylece yalnızca ben cezalandırılacağım.”

“James, cevap ver!” diye bağırdı Will. “Bu kapı neden kapalı? Neler oluyor?”

“James burada değil,” diye seslendi Matthew. “Yok bir şey. Siz işinize bakın.”

James arkadaşına şaşkınlıkla baktı. “Gerçekten mi?”

“Neydi o şangırtı? Cam mı kırıldı?” diye seslendi Will.

“Yeni dövüş hamleleri çalışıyordum,” dedi Matthew.

“Balo salonunda mı?”

“Thomas’ın kafasını dağıtmaya çalışıyoruz,” diye seslendi Matthew. “Oldukça duygusal bir gün geçiriyor.”

“Ne?” Will duyduklarına inanamıyor gibiydi.

“Sakin beni karıştıрма,” diye fısıldadı Thomas.

“James.” Matthew ellerini James’in omuzlarına koyup onu kendine çevirdi. Çatlayan camdan içeri serin hava giriyordu. Matthew’un terli alnına yapışan saçları hafif esintiyle dikildi. Keskin bakışlarını James’e dikmişti. James onun ne kadar ciddi görüldüğünü fark edince şaşırıldı. “Eğer bunu yapacaksan, şimdi yapmak zorundasın.”

“Biliyorum,” dedi James. “Math, bana yardım et.”

Will bu ismi ona Galli kral ve dünyanın bütün bilgeliliğinin koruyucusu, Mathonwy oğlu Math’tan esinlenerek takmıştı. Her zaman Matthew’un birçok şeyi bilerek doğduğunu söylerdi. Şimdi de James’in kulağına doğru eğilirken gözlerinde karanlık bir farkındalık vardı.

“Jamie,” diye fısıldadı. “Üzgünüm, ama bunu yapmak zorundayım.” Yutkundu. “Sen lanetlisin. İblislerin çocuğusun. Onun için gölgeler diyarını görüyorsun. Gerçekte ait olduğun yeri görüyorsun.”

James irkilerek geri çekildi ve arkadaşına bakakaldı. Matthew içki ve samimiyet kokuyordu. Herkese karşı zalim olabilirdi, ama James’e karşı asla.

James’in görüş alanını koyu bir grilik kaplamaya başladı.

Matthew sapsarı kesildi. “James,” dedi. “Ben öyle demek...”

Ama James artık arkadaşının omuzlarını tutan ellerini hissedemiyordu. Ayaklarının altındaki parkeleri de öyle. Balo salonunun kanatlı kapısı gıcırdayarak açıldı, fakat sonra bütün sesler kesildi.

Dünya tek renge boyandı. James siyah duvarların çatladığını, parkelerin ayrıldığını ve Barbara'nın düştüğü yere saçılan tozların donuk kristaller gibi parladığını gördü. Tüm evren ayaklarının altından kayarken James tozlara doğru eğildi ve hiçliğe yuvarlandı.

ESKİ GÜNLER: IDRİS, 1900

JAMES CEHENNEM ATEŞİNİ YENİP IDRİS'İN SERİN ormanlarıyla yemyeşil çayırlarında ailesiyle buluşmuştu. Yine de Herondale Malikânesindeki odasını aylardır ilk kez havalandırırken tuhaf bir şekilde huzursuzdu. Belki de Boyut Kapıları sayesinde ışık hızıyla seyahat edebildiği içindi. Daha biraz önce Cordelia'yla ailesine el sallıyor ve Cordelia'ya karşı adını tam koyamadığı türden hisler besliyordu. İçinde hem güzel hem de kafa karıştırıcı bir heyecan vardı. Günler süren bir tren ya da deniz yolculuğu aklını toplaması açısından ona iyi gelebilirdi. Manzarayı izleyip duygularını anlamaya çalışabilirdi. Bunun yerine Cirenworth'ten ayrılalı henüz on dakika olmuşken mobilyaların üzerindeki örtüleri açıp cadı ışıklarını yakıyor ve İdris'in havasından övgüyle söz eden babasını dinliyordu.

James eşyalarını yerleştirirken annesi ona küçük bir zarf uzattı. "Bu sana gelmiş," dedi ve odadan çıkıp James'i yalnız bıraktı.

James zarfın üzerindeki zarif el yazısını tanııyordu, ama bir kadına ait olduğunu tahmin etti. *İdris'te kimseyi tanıımıyorum ki,* diye düşündü ve birden aklına geldi: *Grace*.

Mektubu okumak için yatağa oturdu. Grace bir tek cüm-

le yazmıştı: *Yarın, gün batarken, bizim yerimizde buluşalım. Sevgiler, GB.*

James, Grace'i bir süredir düşünmediği için kendini suçlu hissetti. Aradan geçen bir yılda neler yaptığını merak etti. Ama sonra muhtemelen hiçbir yere gitmediğini ve hiç kimseyle konuşmadığını düşündü. Tatiana Blackthorn Gölge Avcılarının arasına karışmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle Herondale'ler yokken geriye görüşebileceği ancak birkaç komşusu kalıyordu ve onların evleri de epey uzaktı.

Melek aşkına, diye düşündü James. Grace'in tek arkadaşı ben miyim?

"Hayır, senden başka kimsem yok," dedi Grace.

Ormanın yosun kaplı tabanında yan yana oturuyorlardı. James sırtını bir meşe ağacının köküne yaslamış, Grace de bir taşa dayanmıştı. Bakışları yalnızca bir anlığına bulutlandı. Sonra yine o sakın ve mesafeli tavrını takındı.

"Korkarım, son görüşmemizden beri sana verecek bir hava-disim yok," dedi. "Ama bir mücadeleden çıkmış gibisin. Çok yorgun görünüyorsun."

"Benim de hayatımdaki tek değişiklik o zaten," dedi James. "Cehennem ateşine yakalandım. Daha yeni iyileşiyorum."

Grace yalandan ondan kaçır gibi yaptı. Sonra güldü. "Merak etme. O belayı ben de geçirdim. Zavallı James. Yalnız değildin umarım."

"Şanslıydım," dedi James ve anlamadığı bir sebepten ötürü vicdanı sızladı. "Cordelia da, annesi de hastalığı geçirmiş. Bana çok iyi baktılar. Özellikle Cordelia. O olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum. Yani en azından yalnızlık çekmedim. O bakımdan söylüyorum. Yoksa tek başıma kalacaktım."

Abuk sabuk konuştuğunun o bile farkındaydı. Grace başını sallamakla yetindi.

Ertesi gün James geç kalktı. Annesiyle babası dışarı çıkmıştı ve kız kardeşi salondaki rahat koltuklardan birine kurulmuş, not defterine çalakalem yazıyordu.

“Bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordu Lucie’ye.

Lucie defterinden başını kaldırmadı. “Ben bir şey yapıyorum zaten. Yazı yazıyorum.”

“Hangi konuda?”

“Beni rahat bırakmazsan, tek konum sen olursun.”

Yapacak başka işi olmayan James, Blackthorn Malikânesinin yolunu tuttu.

Ev tıpkı bir yıl önce, gülleri budamaya gittiğinde bıraktığı gibiydi. James orayı gündüzleri uyuyan ve geceleri kocaman kanatlarını açan dev bir yarasaya benzetiyordu. Yalnızca yaban gülleri uzamış, dalları daha da sıklaşıp her yerlerini dikenler kaplamıştı. Kapının üzerindeki yazının sadece LEX NULLA kısmı görünüyordu.

James taş duvar boyunca yürüdü. Kendini aptal gibi hissediyordu. Yanında bir kitap, bir kılıç ya da başka bir şey getirmemişti. Ama yeniden bahçe kapısına geldiğinde Grace parmaklıkların ardında onu bekliyordu.

“Seni odamın penceresinden gördüm,” dedi. “Yolunu kaybetmiş gibiydin.”

“Günaydın,” dedi James ve Grace onun kibarlığına gülümse-di. “Annen yine gülleri budamamı ister mi?”

Tuhaf bir sessizlik oldu. “Aslına bakarsan, dalları kesmen çok makbule geçer,” dedi Grace sonra. “Dur, sana makas getireyim. Ben de kalıp sana arkadaşlık ederim.”

James sırtıttı. “Anlaştık.”

“Ama anlatacak bir şeyim yok. İstersen, sana kitap okuyabilirim.”

“Hayır, teşekkürler!” dedi James ve Grace ona şaşkınlıkla bakınca çabucak ekledi. “Ben buradaki hayatını merak ediyorum. Neler yapıyorsun? Günlerini nasıl geçiriyorsun?”

“Benim bütün hayatım bu ev,” dedi Grace.

“O zaman, bana evi anlat.”

Grace gerçekten de ona evi anlattı. James annesiyle babasına nereye gittiğini asla söylemedi. Öğleden sonra evden çıkıyor ve malikânenin duvarlarını bürüyen dalları budarken Grace’le iki üç saat sohbet ediyordu. Yorulup susadığında ondan izin istiyor ve eve koşuyordu.

Grace ona malikânenin eski saltanatlı günlerinden çok uzak olduğunu söyledi. Hâlâ güzeldi, ama bakımsız kalmıştı. “Bazen kocaman bir örümcek ağında yaşıyorum gibi geliyor. Ama annem temizlik konusunda kimseye güvenmiyor. Koca evi iki kişi silip süpüremediğimiz için her yer toz içinde kaldı.” Grace ona meşe tırabzanlardaki sarmaşık oymalarını, şömine rafının üzerinde asılı hanedan armasını ve ikinci katta birdenbire karşına çıkan bronz heykelin ne kadar ürkütücü olduğunu anlattı. James onun betimlemelerini biraz korkunç buluyordu doğrusu. Grace evden yavaşça çürüyen, güzel, canlı bir varlık gibi söz ediyordu.

Bu düşünce onu iliklerine dek titretiyor, ama eve döndüğünde her şeyi unutuyordu. Ve geceleri Cordelia’nın tatlı mırıltısının hayaliyle uykuya dalıyordu.

Lucie, James’e günlerdir yazdığı, *Korkunç Ailesinden Kurtulan Gizemli Prenses Lucie* adlı kitaptan bir bölüm okumak istediğini bildirdi. James, Zalim Prens James isimli karakterin onlarca hikâyesine maruz kalmasına rağmen istifini bozmadan kardeşinin eserini ilgiyle dinledi.

Bir noktada dayanamayıp “Bence Zalim Prens James’e biraz haksızlık etmişsin,” dedi. Ama Lucie yaratım sürecinde iyi ya da kötü eleştirilere açık olmadığını dile getirdi.

“Gizemli Prenses Lucie yalnızca iyi biri olmak istiyor,” dedi. “Ama Zalim Prens James hemen her konuda Lucie’nin gerisinde kaldığı için giderek daha da zalim birine dönüşüyor.”

“Ben çıkıyorum,” dedi James.

Lucie defterini kapayıp ona dik dik baktı. “Şu Grace Blackthorn denen kız nasıl biri? Çalıları budarken onu görüyor musun?”

“Ara sıra,” dedi hazırlıksız yakalanan James. “Bence mutlu değil. Çok yalnız. O tuhaf evde bütün gün annesiyle oturuyor.”

“Yazık.”

“Evet. Acınacak halde.”

“Kesinlikle,” dedi Lucie.

Ormandaki gizli köşelerinde James, Grace’e arkadaşlarını anlattı. Grace, Matthew’u Meclis Başkanı’nın oğlu olarak tanıyordu. James, Thomas ve Christopher’dan *kuzenlerin* diye bahsettiğinde Grace en ufak bir heyecan belirtisi göstermedi. “Doğrusu burada olmadıklarına seviniyorum,” demekle yetindi mahcup bir bakışla. “Eminim, çok eğlenirdiniz. Ama o zaman seni görmezdim ve birlikte geçirdiğimiz zamanları özlerdim.”

James, Grace için endişeleniyordu. Grace’in tek arkadaşı o olmamalıydı. Yazın ilerleyen günlerinde Cordelia, Idris’e gelecekti. Belki iki kız tanışıp kaynaşabilirdi. Öte yandan Grace’le gizlice arkadaşlık ediyordu. Belki de onunla görüştüğünü sır olarak saklaması daha doğru olurdu.

Grace’in gözlerinde tereddütlü bir ifade belirmişti. “Gölge Avcısı Akademisi’nde olanları sorsam bana darılmazsın umarım,” dedi. “Kulağıma bazı söylentiler çalındı.”

James ona gölgelere karışabildiğinden ve Akademi’dekilerin bu gücüne tanık olmasıyla oradan atıldığından söz etti. “Aslında sır değildi,” dedi yine de kendini büyük bir itirafta bulunuyormuş gibi hissederek. “Annem büyücü sayılır. Bunu herkes biliyor. Ama hâlâ arkamızdan konuşuyorlar.”

“Ben her zaman büyücülerin iblislerle savaşımızda bizim en önemli müttefiklerimiz olduğunu düşünürüm,” dedi Grace. “Çünkü onlar da yarı iblis ve iblisler hakkında çok şey biliyorlar. Diğerlerinin bunu neden dert ettiğini anlamıyorum.”

“Gölge Avcıları farklı olanları kolay kolay aralarına kabul etmez. Değişimin kötülük getireceğine inanıyorlar. Bak, ben sana bir sırrımı anlattım. Şimdi sıra sende.”

Grace gülümsedi. “Benim sırrım yok.”

“Tabii ki, var. Söyle bakalım, Grace Blackthorn, annenle babanı hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi. “İblisler tarafından öldürüldüklerinde sekiz yaşındaydım. Tatiana annem olmasaydı, tek başıma ne yapardım bilmiyorum.”

Grace’in neden sadece tek bir rünü olduğu şimdi anlaşılmıştı. Gölge Avcıları ilk İşaretleri olan Kehanet rününe daha çocukken sahip olurdu. Tatiana belli ki Grace’in Gölge Avcısı eğitimine devam etmesine sıcak bakmamıştı.

“Bir Enstitü seni himayesine alırdı,” dedi James. “Gölge Avcıları kendilerinden olanları yalnız bırakmaz.”

“Evet, herhalde,” dedi Grace. “Ama bir ailem olmayacaktı. Şimdi bir annem, bir soyadım ve bir evim var.” Böyle diyordu, ama bunlardan pek de memnun görünmüyordu. “Tek üzüntüm annemle babamdan bana hiçbir hatıra kalmaması.”

James şaşırı. “Sahiden hiçbir şey kalmadı mı?”

“Yalnızca annemin gümüş bilekliği. Tatiana anne çok değerli olduğunu söylüyor. Çalışma odasında bir kutuda duruyor. Büyüdüğümde onu takmama izin vereceğini söylemişti. Ama her yıl sorduğumda ‘Daha yaşın gelmedi,’ diyor.”

“Sen kutudan alamaz mısın?”

“Hayır, kilitli. Tatiana anne kilitlere bayılır. Evde tüm çekmecelerin, dolapların, hatta kutuların bile anahtarları var. Tatiana anne hangi anahtar hangi kilidin nasıl hatırlıyor bilmiyorum.” Birden yüz ifadesi değişti. “Artık üzücü konulardan bahsetmeye-
lim. Tatiana anne Carstairs’lerin sizi ziyarete geleceğini söyledi. Misafirleriniz buradayken herhalde vaktini onlarla geçirirsin.”

“Hayır,” dedi James. “Cordelia Lucie’yle yakın arkadaş. Bir gün *parabatai* olacaklar. Ama Lucie bir kitap yazıyor ve onunla

meşgulken iyi bir ev sahibi olarak Cordelia'yla ilgilenmek bana düşer. Tabii o da benimle zaman geçirmeyi arzu ederse. Her gün birlikte bir yerlere gitmemizi isterse, o zaman..."

Çok konuştuğunu fark ederek sustu. Grace kibarlık edip yorum yapmadı. "Özür dilerim," dedi James. "Ben öyle demek..."

Grace güldü. "Saçmalama! Seni iyi tanıyorum James. Sen Cordelia'ya âşıksın."

James dehşete kapıldı. "Yok canım. O da nereden çıktı? Cordelia benim arkadaşım. Tıpkı senin gibi."

"Öyle mi?" dedi Grace. "İdris'e geldiğinde, hayatının aşkıyla tanıştığını ve sözlendiklerini söylese onu bir arkadaş gibi tebrik eder miydin?"

"Ona evlenmek için henüz çok genç olduğunu söyledim," dedi James sertçe. Cordelia'nın biriyle evlenmesi fikrinin yüreğini sıkıştırdığını belli etmemeye çalıştı. Ama gerçek buydu. Farkında olmadan, gelecekle ilgili hayallerinde, Cordelia'nın hep hayatında olacağını farz etmişti. Bilinmeyenin karanlığında varlığıyla ona ışık tutacaktı.

"Zalim Prens James pelerininin eteklerini savurarak odasına daldı," dedi Lucie, James kapıdan girerken. "O kadar hiddetliydi ki, çirkin mi çirkin pos bıyığı fırça gibi dikilmişti."

"Bir tane çirkin yetmedi mi?" diye homurdandı James.

"Bütün gün yağdırdığı zalim emirlerden boğazı kurumuştur. Bir fincan çay iyi gelecekti şüphesiz. Çay ve *intikam*!"

James iç çekti. "Çaydanlığı ocağa koyayım."

"Ne tuhaf bir arkadaşlığımız var," dedi Grace. Yine Blackthorn Malikânesindeydiler. James yüksek, taş duvarı bürüyen dalları keserken Grace de diğer taraftan onunla birlikte ilerliyordu. James ara sıra taşların arasındaki yarıklardan onu görüyordu. "Keşke bir gölgeye dönüşüp duvardan bu tarafa geçsen."

James duraksadı. “Bunu hiç düşünmemiştim.” *Belki yapabilirim.* Makası çimenlere bırakıp ellerine baktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiçliği düşündü. Gölge diyarının gri dünyasını. Birden duvara doğru tökezledi.

Kendine geldiğinde hâlâ bir gölgeydi, ama gölge diyarında değildi. Blackthorn Malikânesinin bahçesindeydi. Duvarın iç tarafında. Her yeri ayırık otları bürümüştü. Grace ona hayretle bakıyordu.

Geri dönebilir misin? Bunu muhtemelen yüksek sesle söylüyordu, ama James yalnızca dudaklarını kıpırdattığını görüyordu. Büyük bir çaba harcayarak fiziksel bedenine geri döndüğünde yumruklarını sıkıp bıraktı.

“Müthiştin,” dedi Grace. “Bence sık sık alıştırma yaparsan bu hisse alışırısın.”

Olabilir. “Ama şimdilik kapıdan çıksam daha iyi olur.”

Grace güldü. Kapıda vedalaşırken Grace kolunu yakaladı. “James, dur. Düşündüm de, belki bir gece uykun kaçarsa ve bir gölgeye dönüşürsen buraya gelebilirsin. Duvardan geçip eve girer ve Tatiana annemin çalışma odasındaki kutudan bileziğimi alabilirsin. Kilitte uğraşmana bile gerek yok. Kutuya elini daldırman yeterli.”

James’in kalbi sevgiyle doldu. Grace’in gölge varlığından korkabileceğinden endişe etmişti. Ama Grace onu kabullenmekle kalmayıp gücünü bir fırsat olarak görüyordu. Nedenini bilmiyordu, ama ona bu iyiliği borçlu olduğunu hissetti. “Tabii,” dedi. “Sana bileziğini getireceğim.”

“Bana bir işaret bırak,” dedi Grace. “Ertesi gece ormanda buluşuruz. Eğer bunu yaparsan, gerçek bir dost olduğunu kanıtlarsın.”

“Yapacağım,” diye söz verdi James.

6

BURADA NEŞEYE YER YOK

*Gece kadar karanlık içi:
Ne pencerelerde bir ışık var,
Ne de evvelce menteşeleri gıcırdayan
Kapıda bir ses.*

*Kapat kapıyı; indir kepenkleri
Yoksa pencerelerden göreceğiz
O karanlık ve terk edilmiş evin
Çıplaklığını ve boşluğunu.*

*Çık git: burada neşeye yer yok artık
Ya da şen kahkahalara.
Topraktan yapılan ev,
Yine toprağa karışacak.*
-Alfred, Lord Tennyson, "Terk Edilmiş Ev"

"BURADA YAŞIYOR OLAMAZLAR," DİYE FISILDADI LUCIE
hayret ve dehşetle karışık.

Annesi bir keresinde ona Chiswick Evi'ni anlatmıştı. Tessa

yıllar önce Jessamine kılığında orada bir baloya katılmıştı. Annesiyle babası o balodan birbirlerine âşık bakışlar fırlatmadan bahsedemiyordu. İğrenç!

Gabriel da bir keresinde annesinininkinden daha heyecanlı bir hikâyenin arasında evden bahsetmişti. Cecily hala, Jem amca, annesiyle babası ve Gideon amca, iblis bir solucana dönüşüp Lightwood bahçelerini yağmalayan Benedict Lightwood'u elbirliğiyle oradan kovmuştu. Oldukça kanlı ve heyecanlı bir hikâyeydi; Lucie bahçelerin o zamanlar olağanüstü güzellikte olduğunu gayet iyi anlamıştı. Beyaz taş ev de öyleydi. Geniş çimenlikleri Thames kıyılarına dek uzanıyordu. Muhteşem Antik Yunan sunakları yerden birkaç santim yüksekte asılı duruyor gibi görünüyordu. İtalyan bahçeleri, ay ışığıyla yıkanan balkonlar, yüksek ve mağrur sütunlar, Floransa'daki Uffizi Galerisi'nde bulunan *Venus de' Medici* heykelinin ünlü bir röprodüksiyonu ve sedir ağaçlı bahçe yolu Chiswick'in diğer alameti farikalarındı.

"Annem bakımsız kaldığını söylemişti, ama bu kadarını beklemiyordum," diye fısıldadı Cordelia. O da Lucie gibi, gözlerini evin devasa kapılarından ayıramıyordu. Demire Latince bir söz kazınmıştı.

ULTIMA FORSAN. *Son, sandığından daha yakın.*

Lucie ürperdiğini hissetti ve eli gayriihtiyari belindeki silah kemerine gitti. Bridget arabaya onlar için steller, melek bıçakları ve silah kemerleri bırakmıştı. İki kız da kendilerini rünlerle donatmıştı. Güç, Gizlilik ve Gece Görüşü rünleriyle. Muhtemelen hayaletli bu evde hepsine ihtiyaçları olacaktı.

Lucie'nin tek pişmanlığı piknikte giydiği elbiseyi değiştirmeye fırsat bulamamasıydı. Cordelia da aynı durumdaydı ve ikisinin de üstü başı kan içindeydi. Gölge Avcılarının rahat dövüşmeye imkân veren kıyafetleri olası bir tehlikede onlara avantaj sağlayabilirdi.

"Bakımsızlık başka bir şey," dedi. "Burası doğal bir afet geçirmiş gibi. Grace bu evde yaşamaya nasıl katlanıyor?"

“Onu mutlu eden başka şeyler buluyor herhalde,” diye fikir yürüttü Cordelia. Lucie kapıdaki Açma rününün üzerini tırnağıyla hafifçe kazıdığında, kanatlı kapılar etrafa kızıl tozlar saçarak ardına dek açıldı.

Bir zamanlar, saksılı servilerle sedir ağaçlarının gölgelediği güzeller güzeli yolun kaldırım taşları kırılmış ve aralarında yabani otlar bitmişti. Çürüyen bitkilerin kokusu Lucie’nin genzini yakıyordu. Yıllardır budanmayan ağaçların dalları iç içe geçip eğrilmiş ya da kırılmıştı. Yere kuru dallar saçılmıştı.

Evin önündeki geniş, yuvarlak kavşağa geldiklerinde Lucie malikânenin harap güzelliğiyle sersemledi. Evin kapısına geniş girişin iki yanındaki gösterişli basamaklardan çıkılıyordu. Sütunlu kapının taş sarmaşıkları yıllar içinde kararmıştı. Lucie başını yukarı kaldırsa annesinin anlattığı balkonları görecekti. Ama her taraflarını dikenli dallar sarmıştı.

“Uyuyan Güzel’in şatosuna benziyor,” diye mırıldandı Lucie.

“Ben de aynısını düşündüm!” dedi Cordelia. “Eski per masallarını okudun mu? Çok daha ürkütücü olduklarını hatırlıyorum. Birinde Uyuyan Güzel’in şatosunun etrafı dikenli sarmaşıklarla çevriliydi ve onları geçmeye çalışan prensler dikenlere takılıp ölüyor ve kemikleri güneşten ağarıyordu.”

“Müthiş!” dedi Lucie. “Bunu kitaplarımdan birinde kullanacağım.”

“*Güzel Cordelia*’da kullanma da,” dedi Cordelia ve eve biraz daha yaklaştı. “Hiç ışık yok. Evde değiller galiba.”

“Bak,” dedi Lucie işaret ederek. “Ben bir ışık gördüm. Şu pencerede. Kapıyı çalmak istemezsen anlarım. Burası bayağı korkunçmuş.”

Cordelia sırtını dikleştirdi. “Ben hiç korkmuyorum.”

Lucie gizlice gülümsedi. “O zaman sen ev sakinlerini oyala, ben de şu hayaleti bulayım. On beş dakika sonra bahçe kapısının önünde buluşuruz.”

Cordelia başını salladı ve kırık mermer basamakları çıktı.

Lucie evin arkasına doğru yürürken arkadaşının kapıyı çaldığını hayal meyal duydu. Çimenliğin dibinde nehrin karanlık suları vardı. Lucie evin taş duvarını ilgiyle inceledi. Yer yer çatlayan arka cepheyi sık sarmaşık dalları bürümüşü. Tıpkı derinin altından görünen damarları andırıyorlardı.

Lucie birkaç adım geriledikten sonra koşup sıçradı ve üst dallardan birini yakalayarak tırmanmaya başladı. Talim odasındaki halatlara her gün tırmandığı için hiç zorlanmadı. Açık bir pencere arıyordu. Duvarın ortasına doğru bir balkon gördü. Bu daha da iyiydi.

Lucie parmaklıklara tutunarak kendini yukarı çekti ve korkuluğun üzerinden diğer tarafa atladı. Pelerinini dikenli dallara kaptırmadan buraya kadar gelmeyi başarmıştı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Bu kadar usta bir tırmanıcı olduğunu bilseydi, babası da onunla övünür müydü acaba?

Lucie hiç sanmıyordu. Burada olduğunu bilse, muhtemelen küplere binerdi. Anne ve babalar çocuklarının neler başarabileceğini kestiremiyordu ne yazık ki. Lucie kirden arkası görünmeyen camlı kapıları hafifçe itti.

Balkon kocaman ve bomboş bir balo salonuna açılıyordu. Aslında... Pek de boş sayılmazdı. Zira Lucie içeri girer girmez, Jesse Blackthorn'un onu öfkeyle süzen yeşil gözleriyle karşılaştı.

"Raziel aşkına, burada ne arıyorsun?" diye tısladı Jesse.

Gölgeler diyarı buz gibiydi. James buranın soğuşunu ilk kez hissediyordu. Önceleri bu karanlık dünyaya daima biraz uzak durmuştu. Şimdiyse içindeydi. Artık sessiz de değildi. Rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu. Uzaklardan gelen ve bir cam kırıldığında kopan şangırtıyı andıran bir ses daha vardı.

Etrafında tozlar uçuyordu. Belki burası bir zamanlar okyanusu tu ve kuruyup kumları sert rüzgârlarla dört bir yana saçılmıştı. Baktığı her yerde uçsuz bucaksız bir kum denizi görüyordu.

Balo odasına giden bir yol var mı diye kendi etrafında döndü. Londra'nın silüetini görünce şaşırdı. St. Paul Katedrali'nin kubbesine, Londra Kalesi'nin mazgallı siperlerine ve Kule Köprüsü'nün kulelerine baktı. Köprü kırmızı, tuhaf bir ışıkla parlıyordu. James öksürdü. Ağzındaki toz tadı tuz gibi acıydı.

Tuz gibi acı. Çömelip bu dünyanın kemik rengi toprağını avuçladı. Daha önce buradaki hiçbir şey dokunamamıştı. Toprak diğer her yerinki kadar somut ve tozluysa da. James bir avuç dolusu toprağı cebine koydu ve doğrulurken Londra'nın silüeti giderek soldu.

Şimdi etrafında yalnızca göremediğı bir kaynaktan yayılan hayal meyal bir pırıltının aydınlattığı kurşuni bir karanlık vardı. Çorak topraklar dört bir yana doğru alabildiğine uzanıyordu. Giderek artan paniğini bastırmaya çalıştı, ama bir yanı ısrarla burada öleceğini söylüyordu. Karanlıkta donup kalacağını.

Sonra onu gördü. Uzakta bir ateşböceğı kadar minik, altın sarısı bir ışık vardı.

James ona doğru yürüdü. Başta adımları tereddütlüydü, ama ışık bir aleve dönüştüğünde hızlandı. Soğuk giderek azaldı. James dünyaya dönerken etrafını yaşayan şeylerin, köklerin, yaprakların ve çiçeklerin kokusu sardı.

Cordelia neredeyse arkasını dönüp gidecekti ki Chiswick Evi'nin kapıları açıldı. Grace eşikte belirdi. İşin tuhafı, yanında hiç kimse yoktu. Halbuki kapıya evin hanımları değil, hizmetkârlar bakardı. Gelgelelim, Görü sahibi bile olsa, hangi sıradan insan evladı burada çalışmak isterdi ki? Grace'in bahçe kapısından alınıp oraya bırakılmak için ısrar etmesine şaşmamak lazımdı.

Grace piknikte giydiğı elbiseyi değiştirmemişti. Etek uçları yırtılıp her yeri çimen lekesi içinde kalmıştı. Ama Cordelia bunları dert etmedi. Aksine, ufak tefek kusurlar Grace'i hiç olmazsa birazcık insanlaştırıyordu.

Grace sağ elinde bir meşale tutuyordu ve arkasındaki hol zifiri karanlıktı. Hava rutuber kokuyordu. Grace, Cordelia'yı süzerken donuk bakışlarında belli belirsiz bir hayret ifadesi belirdi.

"Bayan Carstairs," dedi sonunda. Cordelia'yı içeri davet etmedi ya da neden geldiğini sormadı. Kapıda dikilmelerinden memnun görünüyordu.

Cordelia boğazını temizledi. "Bayan Blackthorn," dedi. Onu nasıl oyalayacaktı? Lucie evde gizlice dolaşarak bir hayaleti arıyordu. Cordelia onu Tatiana'nın karşılayacağını düşünmüştü. Ama Grace'i bir şekilde meşgul etmek zorundaydı. "Bugün yaşananlardan sonra iyi misiniz diye bakmaya geldim," dedi. "Siz de bizim gibi Londra'da henüz yenisiniz. Bunun ne kadar zor olduğunu..."

"Gayet iyiyim," dedi Grace. Yüzü ifadesizdi, ama bakışlarıyla Cordelia'yı tartar gibiydi.

"Siz ve ben birbirimizden çok farklı değiliz," dedi Cordelia. "İkimiz de buraya uzun bir yoldan geldik ve..."

"Blackthorn Malikânesinin serasında bir Boyut Kapısı var," dedi Grace buz gibi bir sesle. "Bu bahçeye açılıyor. Dolayısıyla bizimki kısa bir yolculuktu."

"Ah, anlıyorum. Ama ikimiz de Anklav'dakileri iyi tanımıyoruz. Bu şehirdeki tek dostlarımız Lucie ve James. İnsanlarla kaynaşıp yeni arkadaşlar edinmeye..."

Meşalenin ışığında Grace'in yüzünde tuhaf şekilli gölgeler oynayıyordu. "Ben aynı durumda olduğumuzu düşünmüyorum," dedi ruhsuzca. "Benim sizin anlayamayacağız türden mecburiyetlerim var."

"Mecburiyet mi?" Bu kelime seçimi Cordelia'yı şaşırttı. "Ne gibi? Yani..." *James'i kastetmiyor herhalde? Yok canım. Aşık olmadığın bir erkekle alınan evlilik kararı mecburiyet olarak adlandırılabilirdi belki. Ama Grace annesinden habersiz James'le sözlendiğine göre bu evliliği istiyordu.*

Grace'in yüzüne gergin bir gülümseme yayıldı. "Bu durumu eğlenceli bulduğunuz için mi geldiniz?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

Grace derin bir iç çekip arkasını dönmeye hazırlandı. Cordelia kolunu yakalamak için atıldı. Grace küçük bir çığlık atarak kolunu hızla çekti.

"Be-ben..." Cordelia onun bu tepkisini anlayamamıştı doğrusu. Koluna yalnızca parmak uçlarıyla dokunmuştu. "Canınız mı yanıyor? Yardımcı olabilir miyim?"

Grace çılgınca başını iki yana sallarken arkasında koyu bir gölge belirdi. Tatiana Blackthorn'du.

Tatiana, Cecily Lightwood'la yaşıt olmasına rağmen ondan çok daha yaşlı duruyordu. Öfke ve nefreti yüzüne bıçak yaraları gibi kazınmıştı. Üzerinde fuşya rengi, lekeli bir elbise vardı. Gri ve kahverengi kırçillı saçları şelale gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Cordelia'yı nefretle süzdü.

"Sen de tıpkı kuzenin gibisin," diye tısladı. "Hiç yol yordam bilmiyorsun." Grace'i hafifçe itip önüne geçti. "Defol evimden," dedi ve kapıyı Cordelia'nın suratına çarptı.

Cordelia bahçe kapısına doğru yürürken bir ses duydu.

Lucie'yi arabada beklemeye karar vermişti. Tatiana'yla bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Tatiana'nın Jem'den nefretle bahsetmesi Cordelia'yı rahatsız etmişti doğrusu. Aradan yıllar geçmesine rağmen demek hâlâ Jem'e karşı büyük bir kin besliyordu? Halbuki geçmişte yaşanan o korkunç olay Tatiana'nın suçladığı insanların hatası değildi. Will, Jem ve ötekiler onu öldürdüğünde Benedict Lightwood çoktan bir canavara dönüşmüştü. Birçok karar kolay alınmıyordu. Hele bazıları çok zordu. Onları almak zorunda kalan insanlardan nefret etmek anlamsızdı.

Ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Birileri öfkeyle fısıldıyor gibiydi. Ön bahçedeki tepesi kubbeli, cam ve ahşap

limonluktan geliyordu sanki. Camları uzaktan kapkara görünüyordu. Evin geri kalanı kadar kirli olduğuna şüphe yoktu. İyi de gecenin bu saatinde kimin orada ne işi olabilirdi? Malikânede Grace ve Tatiana dışında kimse yaşamıyordu ki.

Cordelia bir an duraksadı. Sonra ellerindeki sargıları açtı. Merhemin yanıklarına iyi geldiğini görünce rahatladı. Elleri neredeyse tamamen iyileşmişti. Limonluğun kapısına doğru süzülürken Cortana'yı kılıfından çıkardı.

Kapı hiç gıcırdamadan açıldığında şaşırdı. Bahçedeki çardakların hepsini dikenli çalılar bürümüş ve küçük amfiteatr ayrık otlarının arasında kaybolmuştu. Ama görünüşe bakılırsa, limonluk hâlâ kullanılıyordu.

Cordelia içerinin koyu gölgeleri arasına karıştığında burnuna çürüyen bitkilerin kokusu çarptı. Tek ışık kaynağı kirli camlardan giren soluk ay ışığıydı.

Cordelia cebinden cadı ışığını çıkardı. Alastair bunu ona on üçüncü yaşına girdiği gün armağan etmişti. Demir Kız Kardeşler'in *adamalar*'dan oyduğu serin ve yuvarlak cisim içinde parlak bir ışığı saklıyordu.

Cordelia taşı avcunun içine hapsedtiğinde canlanıp ışık verdi. Cordelia bir meşale gibi parlamaması için ışığı kontrol altına aldı. Saksılarında kuruyan portakal ağaçlarının arasından usulca yürüdü.

Kubbeli tavan gölgelerin arasında kalacak kadar yüksekti. Tepesinde karaltılar uçuşuyordu. *Yarasalar*, diye düşündü Cordelia. Kırılarda çok olurlardı. Onlardan korkmuyordu.

Ama örümceklerle arası pek iyi değildi doğrusu. Ağaçların arasında kalın, gümüşü ağlar gözüne çarptı. Neyse ki tozlu toprak zemin düzdü. Biri yakın zamanda buraya gelmişti. Cordelia topuklu pabuçların bıraktığı izleri görebiliyordu.

Az sonra, örümcek ağlarının hepsinin boş olduğunu fark etti. Bir köşede unutulmuş eski bir gelinliğin dantelleri gibi ışığı yakaladıkça parlıyorlardı. Üstlerinde ne bir örümcek vardı ne de

ölü böcekler. *Garip*, diye düşündü Cordelia etrafına bakınırken. Buranın eskiden ne kadar güzel olduğunu tahmin etmek güç değildi. Gündüzleri beyaz ahşapların arasındaki camlardan göz kırpan mavi gökyüzünü hayal edebiliyordu. İçeride yalnızca birkaç tane bitki kalmıştı. Cordelia biraz ileride mor yemişlerle ağırlaşan dallar gördü. Karşı duvarın dibinde yükselen çıplak ve heybetli ağacın etrafında da bu salkımlardan vardı.

Bak sen, diye düşündü Cordelia. Gölge Avcılarının, kara büyülerin ana malzemelerinden biri olan köpeküzümü gibi bitkileri yetiştirmelerine iyi gözle bakılmazdı. Tanımadığı bitkiler de vardı. Beyaz laleyi andıran bir şey ve bir de kırmızı Venüs sinekkapanına benzeyen bir bitki daha. Ama hepsi fazlasıyla bakımsız kalmıştı. Gövdelerini saran sık ayrık otları her bahçıvanın kâbusu olabilirdi.

Bu arada, havadaki çürük kokusu giderek yoğunlaştı. Bütün bitkiler çürümeye terk edilmişti sanki. Can çekişen bir bahçe gibi. Cordelia gözlerini kısarak ileri doğru baktığında karanlığın arasında bir hareket gözüne çarptı.

Siyah bir pençe kafasına teğet geçerken çömeldi. *İblis!* diye bağırdı kafasının içinde bir ses. Çürüyen yaprakların kokusuyla maskelenen o leş gibi koku, içeride kuşların ya da örümceklerin bile olmayışı. Tabii ya.

Karanlıkta bir hareketlilik daha oldu. Cordelia üzerine doğru eğilen kocaman ve şekilsiz suratı gördü. Dişleri sipsivri ve derisi ölü beyazıydı. İblis tıslayarak yeniden gölgelere karıştı.

Cordelia kaçmak için arkasını döndüğü sırada bir dokunaç ayak bileğine dolanarak onu çekti. Bir anda yere kapaklandı ve cadı ışığı elinden fırladı. Cordelia karanlığa doğru sürüklenirken avazı çıktığı kadar bağırdı.

Lucie sırtını dikleştirip çenesini havaya dikti. Ama karşı tarafın gözünü korkutabileceğinden emin değildi. Ailenin en kısa boy-lusu oydu. “Gayet açık değil mi?” dedi. “Casusluk yapıyorum.”

Jesse'nin gözleri parladı. "Hay aksi..." Geri çekildi. "Çabuk içeri gir."

Lucie dediğini yaptığında kendini kocaman bir odada buldu. Jesse balodaki ve ondan önce de ormandaki kılığıyla karşısında dikiliyordu. Bir beyefendiyi ceketsiz görmek pek olası değildi. Hele de böyle yalnızca gömlekle. Erkek kardeşin ya da bir akrabası olmadığı sürece tabii. Lucie çocukken bunu fark edemezdi, ama şimdi fazlasıyla farkındaydı. Jesse'nin boynunda yuvarlak bir şey parlıyordu. Belki de bir madalyondu ve yüzeyine dikenli dal desenleri kazanmıştı.

"Buraya gelmen çılgınlık," dedi. "Çok tehlikeli."

Lucie etrafına bakındı. Odanın büyüklüğü ve kubbeli tavanı terk edilmişliğini vurguluyordu. Kırık bir camdan içeri ay ışığı süzülüyordu. Koyu mavi duvarlar pislikten siyaha dönmüştü. Tozla ağırlaşan eski perdeler hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Lucie büyük, kristal avizenin altına doğru yürüdü. Avize kocaman, parlak bir örümcek şeklinde tasarlanmıştı. Ama yıllar içinde kristalleri düşüp donuk gözyaşları gibi parkelere saçılmıştı.

Lucie eğilip birini eline aldı. Üzerindeki kalın toz tabakasına rağmen hâlâ parlıyordu. "Burası balo salonuymuş," dedi usulca.

"Hâlâ öyle," dedi Jesse ve Lucie ona döndü. Hareket ettiğini duymamasına rağmen Jesse şimdi başka bir yerde dikiliyordu. Baştan aşağı siyah ve beyazlar içindeydi. Üzerindeki tek renk yanık elindeki gümüş Blackthorn yüzüğü ve yeşil gözleriydi.

"Ama çürüyüp gitti," diye devam etti Jesse. "Annem zamanın burayı ele geçirmesinden gizli bir keyif alıyor. Yılların Lightwood'ların onurunu yerle bir etmesine bayılıyor."

"Bir gün onlardan nefret etmekten vazgeçer mi dersin?"

"Sadece Lightwood'lardan değil, babamın ölümünden sorumlu tuttuğu herkesten nefret ediyor. Erkek kardeşlerinden, senin annenle babandan ve Jem Carstairs'den. Bunun dışında, Anklav'ın tamamından. Benim başıma gelenler yüzünden onları suçluyor."

“Sana ne oldu?” diye sordu Lucie kırık kristali pelerininin cebine atarken.

Jesse odada dolaşmaya başladı. Loş ışıktaki uzun, kıvrak vücudu ve katlı saçlarıyla kara bir kediye andırıyordu. Gölgelemin arasında görünüp kaybolurken Lucie onu izlemek için döndü. Avize sallanmaya başladı ve kalan kristalleri karanlıkta bir ışık yağmuru gibi yağdı. Lucie bir an gölgelerin arasında genç bir adam gördüğünü sandı. Açık sarı saçlı, sert ifadeli bir adam. Bir yerlerden tanıdık geliyordu, ama nereden?

“Ölüleri ne zamandan beri görebiliyorsun?” diye sordu Jesse.

Lucie gözlerini kırptırdığında sarışın genç adam kayboldu. “Herondale’lerin çoğu hayaletleri görebilir,” dedi. “Jessamine’i hep gördüm. James de onu görebiliyor. Açıkçası bunun özel bir yetenek olduğunu düşünmemiştim.”

Jesse şimdi avizenin altında duruyordu. Bu kadar sakın biri için fazlasıyla hareketliydi. “Altı yıl önce seninle Brocelind’de karşılaşmamızdan beri annemle kız kardeşim dışında kimse beni görmemişti.”

Lucie kaşlarını çatı. “Sen diğer hayaletlere benzemiyorsun. Babamla abim bile seni göremiyor. Ne tuhaf. Seni gömdüler mi? Bir mezarın var mı?”

“Bir beyefendiye gömüldün mü diye sormak biraz ayıp olmuyor mu?”

Lucie istifini bozmadı. “Kaç yaşındasın?”

Jesse iç çekip avizeye baktı. “İki tane yaşım var,” dedi. “Hem yirmi dördüm hem on yedi.”

“Kimsenin iki tane yaşı olmaz.”

“Benim var,” dedi Jesse. “On yedi yaşındayken öldüm. Ama annem beni dönüştürdü.”

Lucie kuruyan dudaklarını yaladı. “O ne demek?”

Jesse kendini işaret etti. “Bu gördüğün ruhumun tecellisi. Ölümümden sonra annem Sessiz Kardeşlere benden kalanları onlara asla teslim etmeyeceğini söyledi. Bana bir daha

dokunmalarına ve ölümü yakmalarına izin vermedi. O zaman annemin yaptıklarını sorguladılar mı bilmiyorum, ama annem ben öldükten sonraki saatlerde fiziksel bedenimi koruyup saklaması için odaya bir büyücü getirdi. Ruhum gerçek dünyayla öteki dünya arasında serbestçe dolaşması için özgür bırakıldı. Dolayısıyla yaşlanmıyorum, nefes almıyorum ve sadece geceleri yaşıyorum.”

“Onun için de balo salonlarında ve karanlık ormanlarda dolaşıyorsun.”

Jesse ona sert bir bakış fırlattı. “Genelde vaktimi okuyarak geçiriyorum. Idris’teki malikânenin de, Chiswick Evi’nin de kütüphaneleri oldukça zengin. Büyükbabam Benedict’in yayınlanmamış yazılarını bile okudum. Bacada saklıydılar. Korkunç şeyler yazmış. İblisleri saplantı haline getirmiş. Onlarla sosyalleşip ilişki kurmuş...”

“Sus,” dedi Lucie suratını buruşturarak. Benedict Lightwood’un sapkınlıklarını bilmeyen yoktu. “Gün içinde ne yapıyorsun?”

Jesse hafifçe gülümsedi. “Kayboluyorum.”

“Sahi mi? Nereye?”

“Ne çok soru soruyorsun.”

“Evet,” dedi Lucie. “Aslında buraya sana önemli bir soru sormaya geldim. Dün gece burada ölüm var derken neyi kastettin? Baloda kimse ölmedi.”

“Ama bugün öldü. Grace söyledi.”

Lucie, Grace’le Jesse’yi yarı karanlık odada günün olaylarını konuşurken hayal etti:

Bugün Regent’s Park’ta güpegündüz bir iblis saldırısı oldu.

Yapma yahu? Bende yeni bir haber yok. Hâlâ ölüyüm.

Boğazını temizledi. “O halde geleceği görebiliyorsun?”

Jesse duraksadı. Şakakları, boynu ve bileklerindeki gölgelerle ay ışığı ve örümcek ağlarından yapılmış gibi görünüyordu. “Daha fazla konuşmadan önce,” dedi “benden kimseye bahset-

meyeceğine söz vermelisin. Abisine, Cordelia'ya ya da annenle babana. Anlaşıldı mı?"

"Benden sır saklamamı istiyorsun," dedi. Lucie sırlara hem bayılır hem de onlardan nefret ederdi. Biri ona bir sır verecek kadar güvendiğinde koltukları kabarıp, ama duyduklarını hemen birine anlatmak isterdi. "Neden? Herkes hayaletleri görebildiğimi biliyor zaten."

"Ama senin de açıkça dile getirdiğin gibi, ben sıradan bir hayalet değilim," dedi Jesse. "Büyülerle bu hale getirildim ve Meclis bu tür şeyleri kesinlikle yasaklar. Benden haberleri olursa cesedimi arayıp bulur ve yakarlar. Ben de gerçekten ölürüm. Sonsuza dek."

Lucie yutkundu. "Yani hâlâ bir umudun mu var? Gerçek dünyaya geri dönebileceğini mi düşünüyorsun?"

Jesse arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Hâlâ söz vermedin."

"Senden kimseye söz etmeyeceğime söz veriyorum. Şimdi dün geceki uyarının ne anlama geldiğini açıkla."

Jesse'nin geleceğini ya da onunla alay edeceğini düşündü, ama gayet ciddi görünüyordu. "Bu halimle iki dünya arasında sıkışıp kaldım," dedi. "Hem buraya aitim hem de değilim. Onun için, bazen buraya ait olmayan şeyleri görebiliyorum. Tabii diğer hayaletleri ve iblisleri de. Balo salonunda uğursuz bir varlık vardı ve bugün aynı şeyin geri döndüğünü düşünüyorum."

"Ama neden?" diye fısıldadı Lucie.

Jesse başını iki yana salladı. "Onu bilmiyorum."

"Yine gelecek mi..." diye başladı Lucie. O sırada, bir ışık parladı. Jesse şaşırarak evin arka duvarına doğru döndü. Kanatlı kapılar beyaz, keskin bir ışık saçıyordu.

Lucie pencerelerden birine koştu. Bahçe karanlıktı. Biraz ilerideki limonlukta yıldız gibi bir ışık yanıyordu.

Cadı ışıdı.

Az sonra, ışık söndü. Lucie'nin yüreğine buz gibi bir endişe

çörelendi. “Papatya,” diye inleyerek balkona koştu. Jesse’ye son bir kez bile bakmadan duvardan aşağı indi.

*

Cordelia gölgelere doğru sürüklenirken serbest eliyle toprağı eşeliyordu. Bacağına dolanan iblis dokunacı fazlasıyla canını yakıyordu. Milyonlarca minik diş derisine saplanmıştı sanki. Ama daha da beteri, onu kaçırın yaratığın sıcak nefesini ense-sinde hissediyordu.

Bir şey elini yakaladı. *Lucie*, diye düşündü. Birden durup bacağındaki baskı arttığında ve yana doğru çekildiğinde acıyla bağırdı. Onu yakalayan ele doğru uzandığında kime ait olduğunu gördü.

Limonluk loştı, ama onu hemen tanıdı. Siyah saçlar, altın sarısı gözler ve her ayrıntısını ezberlediğı bir yüz. James.

Üzerinde Gölge Avcısı kıyafeti yoktu. Pantolon ve gömlekeydi. Yüzü yaşadığı şok yüzünden bembeyaz kesilmişti. Yine de bileğini sımsıkı tutarak onu kapıya doğru çekiştiriyordu. Bacağına dolanan dokunaçsa onu limonluğun deriliklerine doğru çekmeye çalışıyordu. Cordelia hızlı davranmazsa ikiye ayrılacaktı.

Kendisini tutan James’i bir çapa gibi kullanarak altında kalan Cortana’yı çıkarmak için yan döndü. Kılıcını kurtardığı anda kendini esir alan dokunaca saldırdı.

Cortana iblis etini keserken altın kıvılcımlar saçtı. Yeri göğü inleten bir feryat koptu. Serbest kalan Cordelia kendi kanı ve iblis irini içinde kayarak James’e doğru ilerledi.

James onu ayağı kaldırdığında, can acısıyla bütün vücudu alev aldı sanki. James nezaketi bir kenara bırakmış, onu çekiştiriyordu. Cordelia daha fazla ayakta duramayıp üzerine yığıldığında James onu yakaladı. Cadı ışığı onu düşürdüğü yerde solgun bir ışık saçıyordu.

“Papatya, neler oluyor...” diye başladı James.

Cordelia cadı ışığını almak için onun kollarında döndü. Tazelenen ışıktaki, demin ağaç sandığı şeyin aslında ne olduğunu gördü.

Bir iblisti, ama daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Kocaman açtığı kanatlarıyla uzaktan dev bir kelebeği ya da per-vaneyi andırıyordu. Ama bu kanatlar aslında kırmızı damarlarla kaplı, zar gibi uzantılardı. Kanatların birleştiği yerde bir bitkinin sapına benzeyen, kalın bir damar vardı ve onun ucunda üç tane baş bulunuyordu. Bunlar kurt kafalarını andırıyordu, ama göz-leri böceklerinki gibi kapkara ve yuvarlaktı.

Sapın alt ucunda bir mürekkepbalığının kolları gibi uzun dokunaçlar sallanıyordu. Üzerleri zarı andıran tohumlarla doluydu ve limonluğun toprak zemininde bitki kökleri gibi uzuyorlardı. Ağaçların ve saksıların arasından kıvrılıyor, çiçekli çalılıkların köklerini boğuyor ve Cordelia'yla James'in dikildiği yere doğru ilerliyorlardı.

Cordelia'nın kestiği dokunaç yerde zonklayarak etrafa usulca irin saçıyordu. Diğerleri hızlı olmasa bile istikrarlı bir şekilde ilerleyişlerini sürdürdü.

Cordelia cadı ışığını cebine attı. Savaşacaksa iki eline de ihtiyaçı vardı.

James de belli ki aynısını düşünüyordu. Silah kemerinden bir hançer çıkarıp gözlerini kısıtı. "Papatya," dedi ona bakmadan. "Koş."

Bir fırlatma bıçağıyla böyle bir yaratığı durdurabileceğini mi sanıyordu? Bu intihar olurdu. Cordelia koluna yapışıp onu hızla çekti. James bir an sersemledi ve onun arkasından fırladı. Cordelia sadece bir kez arkasına baktı. Siyah pençelerin üzerlerine geldiğini görünce hızlandı. Raziel aşkına, limonluk ne kadar büyüktü.

Cordelia saksılı portakal ağaçlarının sonuncusunun yanından geçtiğinde durdu. Nihayet kapı görünmüştü. Ama sonra tüm umutları tükendi. Siyah pençeler kapıyı sarmalayıp duvarlara kadar taşmıştı. Kapıyı açmaları mümkün değildi. James'in bileğini sıkı.

"Kapı bu mu?" diye fısıldadı James. Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. Nasıl bilmezdi? Buradan gelmemiş miydi?

“Evet,” dedi. “Sadece bir tane melek bıçağım var. Yine de şansımızı deneyebiliriz...”

James bıçağı rünlerle parlayan hançeri fırlattı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, bir an bıçak elindeydi ve sonraki an iblisin zar kanadına saplanarak arkasındaki camı kırmıştı. İblis bir çığlık kopardı ve duvardan ayrıldı.

James küfrederek iki bıçak daha çıkardı ve onları da göz açıp kapayıncaya kadar savurdu. İblis, bıçakların gövdesine saplanmasıyla kulakları sağır eden, tiz bir ses çıkardı. Kramplarla sarıslırken deriyi andıran tohumlar yere yağmur gibi yağdı. Yaratık son kez boğuk bir sesle tısladı ve gözden kayboldu.

Limonluğun kapısı ardına kadar açıldı. James Cordelia’nın elini tuttu. Birlikte kırık camların üzerinden koşup leş gibi iblis kanı kokusunu geride bırakarak geceye yuvarlandılar.

James ve Cordelia ayaklarına dolanan otların ve iç içe geçmiş çalılıkların arasından koştular. Limonluktan birkaç metre uzaklaştıklarında, bir zamanlar İtalyan bahçelerine açılan boş bir alana geldiler. James zınk diye durdu.

Cordelia az kalsın ona çarpacaktı. Başı dönüyor ve gözleri kararıyordu. Bacağı yine acımaya başlamıştı. Cortana’yı sırtındaki kılıfına koyup yere çöktü.

Küçük bir açıklıktaydılar. Limonluk uzakta büyük, siyah bir yıldız gibi parlıyordu. Başlarının tepesinde ağaçlar birbirine yaslanmış ve dalları adeta düğüm olmuştu. Hava temiz ve serindi.

James diz çöktü. “Papatya neren acıyor? Göster.”

Cordelia başını salladı. James ellerini usulca ayak bileğine, alçak, deri botunun biraz üzerine koyup elbisesinin eteğini kaldırdı. İç eteğinin ucu kan içinde kalmıştı. Cordelia yarayı gördüğünde hafifçe inlemekten kendini alamadı.

Derisi testere dişli bir bıçakla kesilmiş gibiydi. Botunun üzeri kana bulanmıştı.

“Kötü görünüyor,” dedi James yumuşak bir sesle. “Ama yalnızca bir kesik. Zehir yok.” Kemerinden stelinı çıkardı. Onu incitmekten korkar gibi stelin ucunu dikkatle bacağına değdirdi ve bir şifa rününün dış hatlarını çizdi. Cordelia annesinin şu manzaraya nasıl bir yorum yapacağını düşündü.

Biri bacağına soğuk su dökmüştü sanki. Yarasının hızla kapanmasını ve normal şartlar altında belki haftalar sürebilecek bir iyileşme sürecinin saniyeler içinde tamamlanmasını izledi.

“Hayatında ilk kez bir *iratze* görüyor gibisin,” dedi James. Dudaklarının kenarı inceden bir alayla kıvrılmıştı. “Daha önce hiç yaralanmadın mı?”

“Bu kadar kötü değil,” dedi Cordelia. “Tam bir acemi çaylak gibi davrandığımı düşünüyorsun biliyorum. O iblisin beni yere çalmasına nasıl izin verdim?”

“Kendini suçlama,” dedi James sertçe. “Herkes bir iblis saldırısında yaralanabilir. Kimseye bir şey olmasaydı şifa rünlerimiz olmazdı.” Maske’yi kıran o tatlı gülümsemelerinden biriyle ona baktı. “Aslına bakarsan, bana *Uğultulu Tepeler*’deki Catherine Earnshaw’u hatırlattığını düşünüyordum. Annem en çok bir buldog bir tarafından ısırıldığı kısmı sever. *Cathy hiç bağırmadı. Onu azgın bir boğanın boynuzlarına geçirseler bile bağırmayı kendine yediremezdi.*”

Cordelia *Uğultulu Tepeler*’i yıllardır eline almamasına rağmen gülümsedi. Başlarına gelenlerden sonra James’in hâlâ yüzünü güldürebilmesi gerçekten inanılmazdı. “Performansın çok etkileyiciydi doğrusu,” dedi. “O büyüklükte bir iblisi fırlatma bıçaklarıyla öldürdün.”

James kafasını arkaya atıp güldü. “Aslında Christopher’ı tebrik etmen gerekir. Bu bıçakları o tasarladı. Yıllardır en güçlü rünlere bile dayanabilen yeni maddeler üzerinde araştırmalar yapıyor. Çoğu metal parçalanırdı. Ama onlardan birini bile kaybedince üzülüyorum,” diye ekledi kederle limonluğa bakarak.

“Sakın,” dedi Cordelia. “Oraya dönmeyi aklının ucundan bile geçirme.”

James “Seni bırakmam,” deyince kalbi eriyiverdi. James gözlerini ona dikti. “Papatya, seninle bir sırrımı paylaşırsam, başka kimseye söylememeye söz verir misin?”

James ona Papatya dediği sürece Cordelia ona her şeyin sözünü verebilirdi.

“Bir gölgeye dönüşebildiğimi biliyorsun,” dedi James. “Önceleri dönüşümümü kontrol edemiyordum.”

Cordelia başını salladı. James cehennem ateşiyle yatağa düştüğünde, ona tutunmaya çalıştığı ve elinin gözlerinin önünde buharlaştığı anı ömrü boyunca unutmayacaktı.

“Kuzenin Jem’le yıllarca bunun üzerinde çalıştık. Tek amacım dönüşümü ve sanrıları kontrol etmeyi öğrenmekti.” Alt dudağını ısırıldı. “Ama bu gece kendi isteğimle gölgeler diyarına girdim. O da beni buraya getirdi.”

“Anlamıyorum,” dedi Cordelia. “Neden buraya?”

James onun gözlerinin içine baktı. “Gölgelerin arasında bir ışık gördüm ve onu takip ettim. Sanırım Cortana’nın ışığıydı.”

Cordelia sırtındaki kılıcı yoklayıp hâlâ orada olduğundan emin olmak istedi. Ama kendini tuttu. “Cortana özel bir kılıç,” dedi. “Babam ‘Kimse onun yapabileceklerine akıl sır erdiremez,’ derdi.”

“Kendimi birdenbire limonlukta bulduğumda önce nerede olduğumu anlamadım,” dedi James. “Tozdan boğulacak gibiydim. Yanan kemiklerinki gibi, gri beyaz bir toz. Bak, yanımda bir avuç getirdim.” Pantolonunun cebinden bir çimdik toz çıkardı. Küle benziyordu. “Bunu Henry ve Christopher’a vereceğim. Belki ne olduğunu anlarlar. Daha önce gölgeler diyarından hiçbir şey getirememiştim. Belki de bu kez oraya kendi isteğimle gittiğim için işler değişti.”

“Sence seni buraya çeken şey Cortana’yla bir iblisle savaşmam mıydı? Sahi nasıl bir iblisti o?”

James limonluğa doğru baktı. “Bir Kerberos iblisiydi ve muhtemelen yıllardır buradaydı.”

“Kerberosların resimlerini gördüm.” Güçlkle ayağa kalktı. James de doğruldu ve Cordelia’ya yardım etmek için kolunu beline doladı. Bu yakınlık Cordelia’nın gerilmesine neden oldu. “Bu onlara benzemiyordu.”

“Benedict Lightwood iblislere hayrandı,” dedi James. “Onun ölümünden sonra burayı temizlerken bir düzine Kerberos iblisi buldular. Bunlar bekçi köpeği gibi yaratıklardır. Benedict onları buraya evini ve ailesini korumaları için getirmiş. Sanırım limonluktakini gözden kaçırdılar.”

Cordelia hiç istemese de James’ten biraz uzaklaştı. “Yıllar içinde değiştiğini mi söylüyorsun? Buranın bir parçası olduğunu?”

“*Türlerin Kökeni*’ni okudun mu? Hayvanların nesiller boyunca bulundukları ortamlara uyum sağlayışını anlatıyor. İblislerin nesilleri yok. Biz onları öldürmediğimiz sürece ölmüyorlar. Bu da çevresine uyum sağlamış.”

“Sence başkaları da olabilir mi?” Ayak bileğinin acısı deminkine nazaran daha dayanılır bir hale gelmişti. Bahçede etrafına bakındı. “Tehlikede miyiz? Lucie...”

James bembeyaz kesildi. “Lucie mi?”

Cordelia’nın yüreği hop etti. *Melek aşkına*. “Lucie’yle buraya birlikte geldik.”

“Ah budala...” Birden büyük bir endişeye kapılmıştı. Cordelia bunu yüzünden ve gözlerinden okuyabiliyordu. “Neden?”

“Lucie, Grace’i merak etti,” diye yalan söyledi Cordelia. “Benden de ona eşlik etmemi rica etti. Şimdi evde Grace’le Tatiana’nın yanında. Ben bahçeyi gezmek istedim...”

James çok önemli bir şeyi hatırlamış gibi gözlerini kocaman açtı.

“Grace,” dedi.

“Onu görmek istemeni anlıyorum. Ama seni uyarmalıyım. Tatiana hiç havasında değil.”

James cevap vermedi. Hâlâ şaşkın görünüyordu. Sonra bir hışırtı duydu ve Lucie çalılarının arasından fırladı.

“Cordelia!” diye bağırdı gözleri parlayarak. “Jamie!” Birden yüzünü buruşturarak durdu. “Jamie, burada ne işin var?”

“Gecenin bir yarısı bir başkasının mülkünde dolaşmak için senin ne gibi bir mazeretin var acaba?” James saniyeler içinde o endişeli genç adamdan korumacı abiye dönüşmüştü. “Annemle babam seni öldürecek.”

“Sen onlara söylersen, evet,” dedi Lucie çakmak çakmak gözleriyle. “Yoksa nereden bilecekler?”

“Bunu duymayacaklarını mı sanıyorsun? Limonluktaki Kerberos iblisinin hikâyesi yarın herkesin diline dolanacak.”

Lucie’nin gözleri hayretle irileşti. “Neredeki ne iblisi?”

“Limonluktaki Kerberos iblisi,” diye yineledi James. “Müstakbel *parabatai*’ni yalnız başına yolladığın limonluk.”

“Hayır,” diye atıldı Cordelia. “O tamamen benim tedbirsizliğim. Aslında arabayı uzağa çekmeye gidiyordum. Tatiana pencereden bakarsa görüp kızmasın diye.”

“Buradan bir an önce gitsek iyi olur,” dedi Lucie. “James, bizimle mi geliyorsun, yoksa geldiğin yoldan mı döneceksin?” Gözlerini kıstı. “Bir dakika. Sen buraya nasıl geldin?”

“Boş ver,” dedi James çarpık gülümsemesiyle. “Siz arabaya gidin. Ben hemen geliyorum. İkiniz de doğru eve.”

“James, Grace’i görmek istedi herhalde,” diye fısıldadı Lucie. Cordelia’yla Chiswick Evi’nin bahçe kapısına doğru koşuyorlardı. Arabayı tam da bıraktıkları yerde buldular. Xanthos ona göz kulak olur gibi başını havaya dikmiş, geceyi dinliyordu. “Belki de penceresinin altında serenat yapacak. Umarım Tatiana kafasını koparmaz.”

“Misafir ağırlamaktan hoşlanmadığını bana açıkça belli etti,” dedi Cordelia arabaya binerken. “Zavallı Grace.”

Araba hareket etti. “Eskiden James de ona acırdı,” dedi

Lucie. “Sonra birden ona âşık oldu. Doğrusu bunu hiç bekle-miyordum. Aşkta acıma duygusuna yer yoktur diye bilirdim.”

Birden rengi soldu. Karışık ağaç dalları arasından ışık sızıyord-u. Yolda malikâneye doğru ilerleyen karaltılar vardı.

“Babam,” dedi Lucie. Sesi bir Kerberos iblisi görmüş gibi dehşet doluydu. “Ve diğer herkes.”

Cordelia yolda cadı ışıkları parladığını gördü. Evin karanlık bahçe kapıları, yolun iki yanındaki sedir ağaçları ve malikânenin silueti kısmen aydınlanmıştı. Lucie herkesin burada olduğunu söylerken biraz abartmıştı. Ama kalabalık bir Gölge Avcısı gru-bu Blackthorn’ların evine doğru yürüyordu. Aralarında tanıdık simalar da vardı. Gabriel ve Cecily Lightwood, kızıl saçlarıyla hemen ayırt edilen Charles Fairchild ve tabii Will Herondale.

“Burada ne işleri var?” diye mırıldandı Cordelia. “Geri dönüp James’i uyarsak mı?”

Ama araba hızlanmıştı. Son Anklav üyeleri de kapılardan içeri akın ederken Xanthos onları oradan hızla uzaklaştırdı.

Lucie arkasını dönüp eve son kez baktı ve başını iki yana salladı. “James’in bunun için bize teşekkür edeceğini sanıyorsan yanıyorsun.” İç çekti. “Başımızı belaya soktuğumuz için bizi azarlar. Hem o erkek. Bizim kadar tepki çekmez. Bizi bulurlarsa, annenle aran bozulur. Biliyorum, haksızlık, ama gerçek bu.”

Limonluğun kırık camlarından içeri ay ışığı sızıyordu. Nefilimler gideli çok olmuştu. Etrafa bakmışlar ve evin hanımına taleplerini iletmişlerdi. Nihayet ortalık durulmuştu.

Kerberos iblisinin ölürken etrafa saçtığı tohumlar, içinden civciv çıkan yumurtalar gibi titremeye ve sarsılmaya başladı. Derimsi dış yüzeyleri diken gibi dişlerle içeriden yırtıldı. Kaygan bir zarla kaplı ve hamamböcekleri gibi sesler çıkaran, yeni doğan iblisler limonluğun toprak zeminine yuvarlandı. Her biri ancak bir çocuğun eli kadardı.

Ama uzun süre aynı ebatta kalmayacaklardı.

ESKİ GÜNLER: IDRİS, 1900

BİR GÖLGE OLARAK BLACKTHORN MALİKÂNESİNE GİZlice sızmaya söz vermek kolaydı belki. Ama sıra bu sözü tutmaya geldiğinde işler değişmişti. James, Grace'le konuşmasından sonraki günlerde durmadan mazeretler üretti. Bir akşam babasının geç yatmasını bahane etti, başka bir akşam kötü havayı ya da ay ışığının olmayışını.

Sonra bir gece, bir kâbustan sıçrayarak uyandı. Bir canavar-
dan kaçmış gibi kan ter içinde kalmıştı. Kesik kesik soluyordu ve
çarşaf altında top gibi olmuştu. James kalkıp bir süre odasında
dolaştı. Ani bir kararla giyindi ve pencereden aşağı indi.

Yolda Grace yerine Cordelia'yı düşündü. Ama ayakları onu
Blackthorn Malikânesine götürdü. Oraya kadar gitmişken
geri dönmek istemediği için kendini bir gölgeye dönüştürdü.
Duvarın içinden geçti ve evin kapısına doğru süzüldü.

Gecenin bir yarısı Blackthorn Malikânesinin ölüm sessizli-
ğine hazırlıksız yakalanmıştı, açık bir mezar gibi huzursuzluk
yayıyordu. Tırabzanların ve mobilyaların üzeri iki parmak tozla
kaplıydı. Tavanın köşelerini örümcek ağları sarmıştı. James
görüş alanının kıyısındaki griliğin gölgeler diyarının sınırı

olduğunu biliyordu. Etini gölgeye dönüştürerek o dünyaya göz kırptığının farkındaydı.

Ama bir söz vermişti.

James hayaletleri görebiliyordu, ama burada hiç hayalet yoktu. Yine de evin kötücül enerjisini hissedebiliyordu. Gölgeler dikkatle ayak seslerini dinliyordu sanki. Ne tuhaftır ki evdeki bütün saatler dokuza yirmi kalada durmuştu.

James merdivenlerden yukarı çıktı. Uzun koridorun ucundaki taş duvarın önünde, bir insanın iki katı boyunda, ürkütücü bir zırh takımı duruyordu. Neyse ki, yalnızca dekorasyon amaçlı kullanılıyordu. Çelik ve bakırdan yapılmıştı ve bir devin iskeletini andırıyordu. Göğse takılan parça kaburga kemiği şeklindeydi ve miğferiyle yüz maskesi kötü bakışlı bir kurukafaya benziyordu. James durup onu uzun uzun seyrettikten sonra ne olduğunu anladı. Axel Mortmain'in ünlü mekanik yaratıklarından biriydi. Bir zamanlar bir iblise ev sahipliği yapan boş bir kılıftı. Annesiyle babası henüz onun yaşında bile değilken bu iblislerle çarpışmıştı.

Grace ona Tatiana'nın yıllardır evde tek bir değişiklik bile yapmadığını anlatmıştı. Ama bu tamamen doğru sayılmazdı. Bu mekanik yaratığın cesedini buraya yerleştirmişti. Neden acaba? Onun için ne gibi bir anlamı vardı? Gölge Avcılarının kökünü kurutmaya ant içen Mortmain'e hayran mıydı yoksa?

James o şeye sırtını dönmekten nefret ediyordu, ama başka çaresi yoktu. Az sonra, Tatiana'nın çalışma odasının kapısını buldu. İçerisi kutular, sandıklar ve eski kitap yığınlarıyla doluydu. Duvarda James'le aynı yaşlarda bir çocuğun portresi asılıydı. İnce yüzünün en dikkat çekici özelliği iri ve parlak yeşil gözleriydi. James, Jesse Blackthorn'u hiç görmemesine rağmen resimdeki o olduğunu tahmin etti.

Ölen çocuğun portresinin altındaki ferforje masada bir kutu duruyordu. Kapağına Blackthorn'ların hemen her yerde kullandığı sarmaşık dalları figürü oyulmuştu. Kilit kapağın içinde gömülüydü ve pürüzsüz yüzeyinde basit bir anahtar deliği vardı.

James kutuya bakmadan elini kapağına uzattı. O sırada, vücudunun gölge formuna girip çıktığını hissetti ve berbat bir an için öteki dünyanın yanık, eğri büğrü ağaçlarını gördü.

James hayalet elini kutunun içine daldırdı. Parmakları soğuk metale değdi ve onu çekip kutudan çıkardı. Grace'in annesinin bileziği tam da tarif ettiği gibiydi.

James odadan da malikânenen de elinden geldigince hızla kaçtı. Koridorların tozlu camlarından sızan ay ışığı huzmeleri dev yılanlar gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Eve yaklaştığında hâlâ gölge formunda olduğunu fark etti. İki yanında sık ağaçların ve çalılıkların olduğu yolda durdu. Bulunduğu noktadan Blackthorn Malikânesi de kendi evi de görünmüyordu. Yeniay karanlık gökyüzünde incecik parlıyordu. James gözlerini kapayıp yeniden ete kemiğe bürünmek için iradesini zorlarken o gri dünya hâlâ görüş alanının kıyısında titreşiyordu.

Bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

James o sırada nefes alabilen bir canlı olmamasına karşın nefesinin kesildiğini hissetti. Cehennem ateşiyle hasta yataarken bir anlığına gölgeye dönüşmüştü. Gölge Avcısı Akademisi'ndeki dönüşümü de birkaç dakikadan uzun sürmemişti. Ama bu iki seferde de isteyerek dönüşmemişti.

Ne tuhaftır ki aklına yine Cordelia geldi. Ateşten yanarken sesi gölgelerin arasından kulağına bir mırıltı gibi geliyordu. James dizlerinin üzerine düştü. Elleri toprakta hiçbir iz bırakmadı. Gözlerini kapadı. *Lütfen, geri dönmeme yardım et.*

Beni gölgelerin arasında bırakma.

Birden düşüp yere sertçe çarpmış gibi bir hisle sersemledi. Gözleri açıldı. Artık bir gölge değildi. Temiz ve soğuk havayı ciğerlerine çekerek güçlkle ayağa kalktı. Görüş alanının kıyısındaki grilik kaybolmuştu.

"Ucuz kurtuldum," dedi yüksek sesle. "Bunu bir daha asla yapamayacağım."

*

Ertesi akşam Grace onu Brocelind Ormanı'nın kıyısına yakın bir porsuk ağacının altında bekliyordu. James tek kelime etmeden bilekliği avcuna koydu.

Grace onu beyaz parmaklarının arasında evirip çevirdi. James ay ışığında iç kısmına kazınan yazıyı gördü.

LOYAULTÉ ME LIE. James bunun anlamını biliyordu. Uzun yıllar önce ölen bir İngiltere kralının sözüydü. *Sadakat Beni Bağlar.*

"Cartwright'ların düsturu," dedi Grace kadife gibi bir sesle. "Ben de bir zamanlar Grace Cartwright'tım." Dudaklarının kıyısına kış gecesinin ay ışığı kadar soluk bir gülümseme değdi. "Seni beklerken bunu senden istemekle ne büyük bir aptallık ettiğimi düşündüm. Onu takarsam Tatiana anne hemen görür. Odama saklarsam da er geç bulur." James'e döndü. "Onu *sen* takar mısın? Sen benim tek arkadaşımısın. Böylece seni her görüşümde gerçekte kim olduğumu hatırlarım."

James bir kez daha onun için üzüldü. "Elbette takarım," deyiverdi.

"Elini uzat," diye fısıldadı Grace.

James daha sonra kendine parmaklarının tenine dokunuşunu asla unutmayacağını söyleyecekti. Grace bileziği bileğine usulca geçirirken Brocelind Ormanı, hatta bütün Idris derin bir iç çekti sanki.

James, Grace'e baktı. Gözlerinin gümüşü pırıltılarını daha önce nasıl fark edememişti? Tıpkı koluna taktığı bilekliğin renkindeydiler.

James, Grace'in bileziğini o yaz ve sonrasında hiç çıkarmadı. Bugün bile hâlâ bileğindeydi.

7

KULAĞA YARAŞIR ŞARKILAR

*Neşelidir kelimelerin tınısı
Doğru erkek söylediğinde onları,
Kulağa yaraşır şarkılar
Şarkıcı söylediğinde onları.*

–Robert Louis Stevenson, “Neşelidir Kelimelerin Tınısı”

“ŞUNU İYİCE ANLAMAK ZORUNDASIN JAMES,” DEDİ Charles dürüst bakışlarını yüzüne dikerek. “Anklav senin davranışlarından fazlasıyla rahatsız. Hatta bazılarını kızdırdığın söylenebilir.”

James, Chiswick’e yaptığı tuhaf ziyaretin ertesi sabahı, babasının çalışma masasının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Tessa, Enstitü’deki çalışma odasını yenilememişti. Oda, Viktorya tarzı mobilyaları, çam rengi duvar kâğıdı ve Aubusson kilimleriyle hâlâ eskisi kadar kasvetliydi. Babası kolları yer yer soyulup çizilmiş, büyük, maun bir koltukta oturuyordu. Charles Fairchild kapının yanında duvara yaslanmıştı. Kapı kapalı ve kilitliydi. Charles’ın kızıl saçları cadı ışığında eski, bakır paralar gibi parlıyordu.

Tessa kahvaltıdan sonra Lucie'ye revirde yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Barbara, Piers ve Ariadne, Sessiz Kardeşler tarafından derin ve sihirli bir uykuya yatırılmıştı. Dinlendikleri sürece vücutlarının zehre dayanacağını umuyorlardı. James evdeki hastaların yarattığı hüznü kadar, çalışma odasındaki gerginliğin de farkındaydı.

"Anklav için üzüldüm," dedi. "Fazla stres sindirim sistemini zorlar."

Hâlâ kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da bu savaşı kaybettiğini biliyordu. Gece babasıyla Enstitü'ye döndükten sonra, iyi uyuyamamıştı. Babası ona kızsaydı belki daha kolay olurdu. Ama Will belli ki onun için gerçekten endişelenmişti. James'in yürüyüşe çıktığını ve kendini Chiswick Evi'nde bulduğunu söylemesi de içini rahatlatmamıştı.

"James, bu iş ciddi," dedi Charles. "Seni bulmak için İz Sürme rünü kullanmak zorunda kaldık ve..."

"Neden?" diye üste çıkmaya çalıştı James. "Ne yardıma ihtiyacım vardı ne de yolumu kaybetmiştim."

"James," dedi babası sabırla. "Birdenbire ortadan kayboldun."

"Dışarı çıkacağımı haber vermeliydim," dedi James. "Ama dün gündüz ortası iblislerin saldırısına uğradık. Üç Gölge Avcısı yaralandı ve onları tedavi edemiyoruz. Anklav bunca derdin arasında neden benimle uğraşıyor?"

Charles'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Anklav bugün iblislerle yaşananları konuşmak üzere toplanıyor. Ama biz Gölge Avcılarıyız. Bir iblis saldırısı oldu diye hayat durmadı ya? Tatiana dün gece kapısına dayandığını ve Grace'le görüşme isteğin geri çevrildiği için limonluğu yerle bir ettiğini söylüyor."

Will ellerini kaldırdı. "James bir kızı göremedi diye neden insanların malına zarar versin? Bu çok saçma Charles. Sen de biliyorsun."

James gözlerini kıstı. Babasının perişan halini görmek istemi-

yordu. Will'in boyunbağı kaymış, ceketi buruşmuş ve gözlerinin altında koyu gölgeler belirmişti. "Bin kere söyledim, Charles," dedi. "Dün gece Bayan Tatiana Blackthorn'la ya da Grace'le hiç konuşmadım. Limonlukta bir Kerberos iblisi vardı."

"Olabilir," dedi Charles. James'e ucunu kemirdiği pabucu bırakmayı reddeden bir köpeği hatırlatmaya başlamıştı. "Ama Chiswick arazisinde gezinip bir hırsız gibi limonluğa gizlice girmeseydin onu görmeyecektin."

"Ben limonluğa gizlice girmedim," dedi James ki teknik açıdan bu doğrudu.

"Ya ne yaptın?" Charles sağ yumruğunu sol avcuna vurdu. "Madem Tatiana yalan söylüyor, bana şu işin doğrusunu anlat!"

İblis saldırısıyla ilgili bir ipucu bulma umuduyla gölgeler diyarına gittim. Cortana olduğunu düşündüğüm bir ışığı takip ettim ve kendimi limonlukta buldum. Cordelia Carstairs de oradaydı ve bir Kerberos iblisinin saldırısına uğramıştı.

Hayır. Bunlara kimse inanmazdı. Çıldırıldığını düşüneceklerdi. Üstelik Cordelia, Matthew, Lucie, Thomas ve Christopher'ın da başını derde sokacaktı.

Sessizliğini koruyarak dişlerini gıcırdattı.

Charles iç çekti. "Sen konuşmadıkça en kötüsünü düşünüyoruz James."

"Akılsız bir vandal olduğunu mu?" dedi Will. "Yapma, Charles. Tatiana'nın bizim aileye dış bilemediğini bilmeyen yok."

"Limonlukta bir iblis öldürdüm," dedi James sakın bir sesle. "Yapmam gerekeni yaptım. Ama Anklav, arazisinde bir iblis besleyen Gölge Avcısı yerine beni suçluyor."

Will iç çekti. "Jamie, Kerberosları Benedict besliyordu."

"Orada bir iblis olduğuna inanıyorum," dedi Charles. "Ama Tatiana'nın bununla ilgisi yok. Araziyi karış karış aradık. Başka bir iblis bulamadık. O canavara rastlaman senin talihsizliğin oldu."

"Limonluk kara büyü bitkileriyle dolu," dedi James. "Birileri fark etmiştir muhakkak."

“Doğru,” dedi Charles. “Ama Tatiana senin hakkında ağır suçlamalarda bulunuyor. Dolayısıyla kimse serasındaki birkaç güzellavratotunu sorgulamayacak. Her halükârda, araziye izinsiz girmeseydin o iblise rastlayamayacaktın.”

Will başını kaşdı. “Tatiana’ya zararı karşılayacağımızı söyle. Açıkçası, hâlâ Tatiana’nın meseleyi bilerek büyüttüğünü düşünüyorum. James bir şekilde oradaydı, bir iblise rastladı ve onu öldürdü. Bütün mahalleyi yutmasına izin verecek hali yoktu ya?”

Charles boğazını temizledi. “Gelelim diğer meselelere.” James bazen onun bir Gölge Avcısı olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Charles her sabah Fleet Sokağı’nda işe yetişmek için koşturan melon şapkalı ve takım elbiseli bankacılara benziyordu. “Sabah Bridgestock’la uzun uzun konuştuk.”

Will, Galce küfretti.

“Sen istediğin kadar beğenme, ama adam hâlâ Sorgucu,” dedi Charles. “Annem Idris’te Elias Carstairs sorunuyla uğraşırken Londra’da onu ben temsil ediyorum. Dolayısıyla Sorgucu’yla görüşmek zorundayım.”

James şaşırıldı. Charlotte’ın Idris’e gidişini Cordelia’nın babasıyla nedense hiç bağdaştırmamıştı. Ama belki de hata etmişti. Kensington Bahçeleri’nde, Cordelia’nın Lucie’ye anlattıklarına kulak misafiri olmuştu. Cordelia babasının büyük bir hata yaptığını söylerken sesi titriyordu.

“Şimdilik James ceza almayacak,” dedi Charles. “Ama sana Chiswick Evi’nden de Tatiana’yla kızından da uzak durmanı tavsiye ediyorum James.”

James donup kaldı. Ayaklı duvar saatinin akreple yelkovanı, zamanı kesen iki bıçak, usulca hareket ediyordu.

Gümüş bilekliği tenini yakıyordu sanki. “Ondan özür dileyeceğim,” derken Tatiana’yı mı, yoksa Grace’i mi kastettiğini kendi de bilmiyordu.

“James,” dedi Charles bütün ciddiyetiyle. “Genç bir hanımı seninle ailesi arasında bir seçim yapmaya zorlamamalısın. Bu hoş

bir davranış değil. Grace bana kendisi söyledi, eğer annesinin onaylamadığı bir erkekle evlenirse ailesi tarafından reddedilecek.”

“Onu tanıyorsun,” dedi James öfkeyle. “Bir araba yolculuğu yaptınız diye...”

“Onu sandığından daha iyi tanıyorum,” diye tısladı Charles sınıfın kabadayısı edasıyla.

Will kaşlarını kaldırdı. “Aynı kızdan mı bahsediyorsunuz? Grace Blackthorn’dan? Bunun onunla ne ilgisi...”

“Önemli değil,” diye kestirip attı James. Bu konuşmalara daha fazla dayanamayacaktı. Ayağa kalkıp ceketini ilikledi. “Ben gidiyorum. Kensington Bahçeleri’nde kırılıp dökülecek bir sera varmış. Hanımlar, müstemilatlarınızın kapılarını kilitleyin. James Herondale iş başında!”

Charles suratını buruşturdu. “*James*,” dedi, ama James hışımla yanından geçip odadan çıktı.

Cordelia gergin bir tavırla süslü elbisesinin kumaşını çekiştiriyordu. O sabah, Anna Lightwood’un onu evinde çaya davet eden zarif kartı gelmişti. Cordelia, Anna’nın olanlardan sonra, piknikte laf arasında ettiği teklifi hatırlamasına şaşırılmıştı doğrusu. Yine de, boğulmak üzereyken ona atılan halata sıkı sıkı tutunan bir adam gibi, evden uzaklaşma fırsatını kaçırmamıştı.

Önceki gece eve döndükten sonra gözüne uyku girmemişti. Kuzen Jem’i, babasını ve ister istemez James’in nazıkçe bacağına dokunuşunu aklından çıkaramıyordu. James’in, yalnızca kendisinin görebildiği gölgeler diyarından bahsederkenki bakışlarını unutamıyordu. Cordelia tıpkı babasına yardım edemediği gibi, ona da yardım edemiyordu. İnsanın sevdiklerine yardım edemesi belki de dünyanın en kötü duygusuydu.

Ögle yemeğinde, Cordelia annesi ve Alastair sayesinde son dedikodulardan geri kalmadı. Şu ikisi bunları kimden duyuyordu? James, Tatiana Blackthorn’un bahçesinde dolanırken

bulunmuştu. Alkolün etkisiyle camları kırmış ve anne kızın ödünü patlatmıştı. Risa demliği doldururken bıyık altından güldü.

Cordelia duydukları yüzünden dehşete kapıldı. “Kuyruklu yalan!” diye bağırды. “James’e iftira atıyorlar!”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Alastair imalı bir bakışla. Yoksa Cordelia’nın orada olduğunu tahmin ediyor muydu? Ama Alastair bilmediği konularda bile bir uzman edasıyla konuşmaya bayılırdı. Cordelia bazen anlaşmazlıklarını birbirlerinin kafasına oyuncak çay takımının parçalarıyla vurarak giderdikleri günleri özlüyordu doğrusu.

Anna’ya onu çaya çağırdığı için minnettardı. Giyecek doğru düzgün bir şeyi olmadığından kendini rahat hissetmese de en azından evden uzaklaşacaktı. Portmantonun aynasında son kez kendine baktı. Pembe işlemeli, yeşil elma rengi, prenses elbisesi son modaıya uygun olmasına rağmen Cordelia bütün o farbalalarla kendini antika bir lambaya benzetti. Dantelli yakasını çekıştırıp kaşlarını çatdı. Sonra derin bir iç çekti, holdeki masadan eldivenleriyle el çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

“Cordelia!” Sona topuklarını parkelere vura vura peşinden koştu. “Nereye gidiyorsun?”

“Anna Lightwood’la çay içeceğim,” dedi. “Dün beni davet etti.”

“Abin de öyle söyledi, ama ben ihtimal vermedim. Yeni arkadaşlar edinmeni çok istiyorum Leyla.” Sona ancak çok kaygılandığında ona ikisinin de sevdiği şiirin kadın kahramanının adıyla seslenirdi. “Sen de biliyorsun. Ama Bayan Lightwood’u ziyaret etmen konusunda kararsızım.”

Cordelia gerildiğini hissetti. Alastair yemek odasının kapısına yaslanmış, pis pis sırtarak onları dinliyordu. “Daveti kabul ettim,” dedi Cordelia. “Gideceğim.”

“Baloda Anna Lightwood hakkında bazı söylentiler duıydum. Hiçbiri hoş şeyler değildi. Onu küstah ve ahlaksız bulanlar var. Buraya yeni dostlar edinmeye geldik. Henüz buradaki yerimizi

sağlamlaştırmamışken, adı kötüye çıkmış birine yanaşmak akıllıca olmaz. Bu ziyaretin doğru tercih olduğundan emin misin?”

Cordelia ipek çiçekler ve kurdelelerle süslü, yeni hasır şapkasına uzandı. “Bence gayet hoş ve kibar biri.”

“Eski nesilden onu tasvip etmeyenler olabilir,” diye söze karıştı Alastair. “Ama Anna bizim yaş grubu arasında Londra’nın en renkli Gölge Avcılarından biri olarak kabul ediliyor. Cordelia’nın onun davetini geri çevirmesi aptallık olur.”

“Sahi mi?” dedi Sona kararsızca.

“Evet.” Alastair yüzüne düşen saç buklesini arkaya attı. Saçlarını açık sarıya boyamadan önce kuzguni siyahtılar. Cordelia abisinin o halini iyi hatırlıyordu. “Anna’nın dayısı Enstitü’nün başkanı. Vaftiz annesi Meclis Başkanı. Herondale’ler, Lightwood’lar ve Fairchild’lar Londra’nın en saygıdeğer aileleri ve Anna’nın hepsiyle akrabalığı var.”

“Pekâlâ,” dedi Sona kısa bir duraksamanın ardından. “Ama sen de onunla git Alastair. Ziyareti kısa tutun. Şöyle bir havayı koklayın yeter. Sonra isterseniz, Leadenhall Pazarı’na alışverişe gidebilirsiniz.”

Cordelia Alastair’ın itiraz etmesini bekledi, ama abisi omuz silkmekle yetindi. “Nasıl istersen anne,” dedi ve kapıya yöneldi. Cordelia onun dışarı çıkmak için hazırlandığını fark etti. Alastair koyu kahverengi gözleriyle uyumlu, kurşuni gri, uzun bir ceket giymişti. Belindeki silah kemeri kalın kumaşın altından hafifçe belli oluyordu. Anklav gündüzleri bile silah kuşanmalarını tavsiye etmişti. Cordelia da Cortana’yı sırtına bağlamış ve ölümlülerin onu görememesi için sihirle gizlemişti.

Belki Alastair gerçekten de belli ettiğinden çok daha fazla şey biliyordu.

Matthew’un babası Henry, Meclis Başkanına ait evin kapısını çalan kişiyi karşılamak kapıyı açtığında Grosvenor Meydanı akşam güneşiyle pırıldıyordu.

James kapıyı biraz sert yumrukladığından çekinerek duraksamıştı ki Henry'yi karşısında buldu. Henry onu görünce gülümsedi. Özellihsiz, ama müşfik bir yüzü vardı. Kızıl saçları yıllar içinde matlaşıp kahverengiye dönmüş ve bazı yerleri kırılmıştı. Matthew gülümsemesini ondan almıştı.

"James, hoş geldin," dedi tekerlekli sandalyesiyle geri çekilerek. Yirmi beş yıl önce, Cadair Idris Savaşı'nda ağır yaralanmış ve bir daha asla yürüyememişti. Yaratıcılığını kullanarak standart bir tekerlekli sandalyeye minyatür boyutlarda otomobil lastikleri eklemişti ve kollarından birinde, Henry'nin omzunun üstünde, elektrikle çalışan uzun saplı bir lamba duruyordu. Diğer koldaki bir pençeye benzeyen eklentiye Henry'nin yüksekteki şeylere kolayca uzanmasını sağlıyordu. Koltuğun altındaki rafta da kitaplar vardı.

Christopher vaftiz babasına bayılır ve laboratuvarında saatler geçirirdi. Birlikte hem Henry'nin tekerlekli sandalyesi hem de yeni icatlar üzerinde çalışırlardı. Bazı buluşları gerçekten işe yarıyordu. Henry'nin bodrum kattaki laboratuvara kolayca inip çıkması için eve buharlı bir asansör kurmuşlardı. Ama iblis-savar merhemleri ne yazık ki şimdiye dek başarıya ulaşmamıştı.

Henry iyi bir insandı. James'i Matthew'la ikisi Sessiz Şehir'deki seremoniyle *parabatai* olmadan çok önceleri bile oğlunun silah arkadaşı olarak kabul etmişti. "Matthew arka bahçede," derken gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Tabiat ananın kucağında, onun koşulsuz sevgisiyle kutsanarak kitap okumakla ilgili bir şeyler söyledi."

James arkadaşının süslü cümlelerine alışkındı. "Yalnız mı?"

"Oscar'ı saymazsan, evet." Oscar Wilde Matthew'un köpeğiydi. James onu Londra sokaklarında başıboş gezerken bulup Matthew'a götürmüştü. Köpek de tıpkı tabiat ana gibi, Matthew'u kayıtsız şartsız sevmişti.

James boğazını temizledi. "Ben biraz garip bir toprak buldum," dedi. "Acaba laboratuvarda inceleyebilir misiniz?"

Birçok insan bunu tuhaf karşıladı. Ama Henry Fairchild'ın gözleri parladı. "Seve seve! Ver bakayım."

James toprağı doldurduğu küçük, cam şişeyi ona uzattı.

"Bunu ilk fırsatta inceleyeceğim," dedi Henry. "İdris'e, Charlotte'ı görmeye gidiyorum, ama uzun kalmayacağım." James'e göz kırpıp tekerlekli sandalyesini asansöre doğru sürdü.

James oturma odasından, yemek odasından ve mutfaktan geçti. Kıbarca eğilerek selamladığı aşçı onu selamlamak -ya da kim bilir belki de tehdit etmek- için elindeki kepeyi salladı. James arka kapıdan bahçeye çıktı. Matthew'la orada saatlerce talim yapmışlardı. Dümdüz çimenliğin ortasında ulu bir çınar ağacı vardı. Matthew ağacın gölgesinde ayakta kitap okuyordu. O kadar dalmıştı ki James burnunun ucuna girene kadar onu fark etmedi.

Başını kaldırdığında yeşil gözleri hayretle irileşti. "James," dedi. Onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Ama sonra kaşlarını çat-tı. "Seni bir kardeş gibi kucaklamalı mıyım, yoksa bir düşman gibi yumruklamalı mıyım bilemiyorum."

"Benim oyum ilkinden yana," dedi James.

"Aslında sana dün geceyle ilgili kızmak haksızlık olur," dedi Matthew. "Gölgeler diyarına gittiğinde olayları kontrol edemiyorsun. Ama baban camı kırduğumuz için hepimizi Galce azarladıktan sonra seni Chiswick Evi'nde bulduklarını söylediğinde içime kurt düştü."

James beyaz bankın koluna tünedi. "Neden?"

"Acaba gölgeler diyarını Grace'i görmek için mi kullandın diye merak ettim. Yani neden Chiswick? Başka yer mi yok?"

"Oraya kendi isteğimle gitmedim."

Matthew romanını ağacın dalları arasına sıkıştırdı. "Anlat, dinliyorum. Ya da bir dakika." James konuşmak için ikinci kez ağzını açtığında yine elini kaldırdı. "Dur, bekle..."

"Beni bir kere daha susturursan, seni öldürürüm," diye tehdit etti James.

Matthew sırtıttı ve bir köpek havlaması geldi. Thomas'la Christopher onları görünce sevinçten çılgına dönen Oscar'ı sevmek için duraksadı. Sonra evin arka basamaklarını koşarak indiler. "James!" diye seslendi Christopher. "Dün gece ne oldu? Nereye kayboldun?"

"Buyur," dedi Matthew ukalaca. "İki kere anlatma diye yaptım. Sana iyilik de yaramıyor."

"Evet, neler oldu?" diye sordu Thomas. "Birden ortadan kayboldun. Yanlışlıkla bir mezar odasına filan düştüğünü sandık. Matthew az kalsın Enstitü'yü yerinden sökecekti. Sonra baban seni Chiswick'te buldu."

"Neden Chiswick?" diye sordu Christopher. "Orada heycanlı hiçbir şey olmaz."

"Artık oluyor," dedi Matthew neşeyle.

James arkadaşlarının işi sululuğa vurmasına fırsat vermeden gölgeler diyarına gittiğini ve bir ışığı takip ederek kendini limonlukta bulduğunu anlattı. Şekil değiştiren Kerberos iblisini ve onu nasıl öldürdüğünü en ince ayrıntısına dek tarif etti. Hikâyenin Lucie ve Cordelia'lı kısmına geldiğinde Matthew'un neşesi kaçtı.

"Orada ne işleri varmış?" diye sordu.

"Bayan Blackthorn'u merak etmişler," dedi James. Gerçi o da bunu yuttuğundan pek emin değildi. Lucie'nin gözleri tıpkı yazdığı romanlardan birini anlatırkenki gibi parlıyordu. Cordelia'ya gelince... James birden irkildi. Onun yalan söylediğini anlayabilir miydi? Cordelia'yı çok iyi tanıdığını düşünmesine rağmen aslında ona dair pek az şey biliyordu.

"İblis saldırılarından sonra geceleri dışarıda dolaşmak akıllıca değil," dedi Matthew. "Lucie... Kızlar böyle riskler almamalı."

"Konuşana bakın," dedi Thomas. O ve Christopher, James'i dinlerken çimenlere serilmişti. Matthew çınarın gövdesine yaslanmış, dalgın bir tavırla Oscar'ın başını okşuyordu. "Benim sorum, neden Lightwood, yani Chiswick Evi? Neden *limonluk*?"

"Bilmem," dedi James, Cortana'yla ilgili fikirlerini kendine

saklayarak. Şimdi ortalığı karıştırmanın âlemi yoktu. “Belki iblis orada olduğu içindir.”

“İblisler harabelere bayılır,” dedi Christopher. “Özellikle kara büyüünün izlerini taşıyan yerleri severler. Benedict dedenin o evde nelerle meşgul olduğunu hepimiz biliyoruz. Zaten onun için bir solucana dönüştü.”

“Mutlu aile hatıraları,” dedi Matthew.

“Meclis de seninle aynı fikirde,” diye homurdandı James. “İblisin Benedict’ten beri orada olduğunu düşünüyorlar. Şimdilik parktaki olaydan ilgisiz gibi görünse de son günlerde sıra dışı yerlerde, sıra dışı saldırılara uğruyoruz.”

“*Sıra dışı yerlerde iblisler,*” dedi Matthew. “Benedict’in en sevdiği sözdü.” Oscar’ın getirmesi için bir sopayı uzağa fırlattı. “Meclis’in ne düşündüğünü nereden biliyorsun? Charles ser verip sır vermiyor.”

“Bana karşı öyle değil. Bu sabah beni görmeye geldi.”

Thomas’ın kaşları çatıldı. “Bayan Blackthorn’u göremediğin için ortalığı dağıttığın saçmalığına inandığını söyleme.”

“Ne yazık ki, inanıyor,” dedi James. Charles’ın Grace konusunda ona nutuk atmasına izin verdiğini düşündükçe hırslanıyordu. “Ben de daha mantıklı bir açıklama yapamadım. Gölgele diyarında gezintiye çıktığımı söyleyecek halim yoktu ya? Beni gözü kara bir âşık sanmaları daha iyi.”

“Ama Bayan Blackthorn’u doğru dürüst tanıımıyorsun bile,” dedi Christopher elindeki çimeni kemirerek.

James Matthew’la göz göze geldi. Matthew ona anlayışla bakıyordu, ama yeşil gözlerinde kararlı bir ifade vardı. *Şimdi tam sırası,* der gibiydi.

“Grace’i tanıyorum,” dedi James. “Ve onu seviyorum.” Arkadaşlarına Idris’te komşu olduklarını anlattı. Brocelind’de birlikte saatler geçirdiklerini. Grace’e hiç görmediği Londra’yı uzun uzun anlattığını. “Tatiana benden nefret ediyor,” diye bitirdi sözlerini. “Charles’a bütün Blackthorn’lardan uzak dur-

mamı istediğini söylemiş.” Konuşması bittiğinde hava kararmaya, gökyüzünde ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı.

İlk konuşan Christopher oldu. “Birine âşık olduğunu bilmiyordum James. Özür dilerim. Sana daha çok dikkat etmeliydim.”

“Ben de bilmiyordum,” dedi Thomas. “Ve ben yeterince dikkat ettiğimi düşünüyordum.”

James başını eğdi. “Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Grace hep annesinin öğrenmesinden korktu. Lucie bile bilmiyor.”

Ama Cordelia biliyordu. Ona söylemek ne kadar doğal gelmişti.

Thomas’ın kaşları hâlâ çatıktı. “Tatiana halam zırdeli. Babam hep söyler. ‘Babamıza ve kocasına olanlar yüzünden kardeşim aklını kaçırdı,’ der. Tatiana onların ölümünden bizim anne babalarımızı sorumlu tutuyor.”

“Ama James ona hiçbir şey yapmadı,” dedi Christopher.

“Bir Herondale olması yeterli,” dedi Thomas.

Christopher suratını buruşturdu. “Saçmalık bu. Yıllar önce bir ördek seni ısırtıyor. Sonra sen başka bir ördeği vurup akşam yemeğinde yiyorsun ve buna intikam diyorsun. Tatiana’nınki de aynı hesap.”

“Sen benzetme yapma lütfen Christopher,” dedi Matthew. “Durduk yere sinirim bozuluyor.”

“Keşke ördekleri hiç karıştırmasaydın,” dedi James. Küçükken Hyde Park’ta, bir ördeğin saldırısına uğradığından beri bu hayvanlarla yıldızı barışmamıştı. “Üzgünüm Thomas. Barbara’ya yardım edemedim.”

“Dur bakalım,” dedi Thomas. “Daha yeni başladık. Düşünüyorum da, belki sen, ben ve Matthew Şeytan Tavernası’na gidip kitapları karıştırabiliriz. Orada Meclis’in, Enstitü’nün kütüphanesinde görmekten hoşlanmayacağı türden bir sürü kitap var. Belki şu gündüz yaratıklarıyla ilgili bir şeyler buluruz.”

“Christopher neden gelmiyor?” diye sordu Matthew.

Christopher cebinden içi kırmızı bir sıvıyla dolu bir şişe çıkardı. “Sessiz Kardeşlerin hastalardan aldığı kanlardan küçük bir numune araklamayı başardım,” dedi gururla. “Bunu modern tıp ve Gölge Avcısı sihri kullanarak bir panzehire dönüştürmeyi planlıyorum. Henry, o Idris’teyken laboratuvarı kullanabileceğimi söyledi.”

Thomas gözlerini kısıtı. “O elindeki ablamın kanı değildir umarım.”

“Hayır, Piers’ın,” dedi Christopher. “Ama Barbara’nınki olsa da fark etmezdi. Bilim uğruna bu tür fedakârlıklar yapılır.”

“Yine de içimiz rahatladı,” dedi James. “Matthew’la ben Fleet Sokağı’na gidebiliriz. Thomas, sen laboratuvarda Christopher’a yardım etsen daha iyi olur.”

Thomas iç çekti. “Neden Christopher’a hep ben yardım ediyorum?”

“Patlamaları bertaraf etmek konusunda ustasın,” dedi James “ve İspanyolca küfredabiliyorsun.”

“Ne alakası var?”

“Bir alakası yok,” dedi James. “Ama Christopher’ın hoşuna gidiyor. Pekâlâ, beyler...”

O sırada evden Henry’nin sesi geldi. “*James!*”

James eve doğru seğırtti. Oscar çimenlerin üzerinde sırtüstü uyuyakalmıştı.

Kısa bir sessizlik oldu. Matthew kitabını ağaçtan alıp kapağına yapışan yaprakları süpürdü.

“Şu Grace,” dedi Thomas. “Nasıl bir kız? Galiba onunla hiç konuşmadım.”

“Çok çekingen,” diye yanıtladı Matthew. “Sessiz. İçine kapanık. Etrafa ürkek bir tavşan gibi bakıyor. Ama sosyal etkinliklerde, herkesi kendine hayran bırakıyor.”

“Enteresan,” dedi Thomas.

“Hiç de değil,” diye atıldı Christopher. “Erkekler şövalyelik

duygularını kabartan, kurtarabileceklerini düşündükleri kadınlardan hoşlanır.”

Matthew’la Thomas ona hayretle baktı. Christopher omzunu silkti.

“Annem söylemişti. Grace de bunun canlı kanıtı.”

“Sence o da James’e âşık mı?” diye sordu Thomas. “Bizimki abayı fena yakmış gibi görünüyor. Umarım duyguları karşılıksız değildir.”

“Grace de onu bu kadar sevse iyi olur,” dedi Matthew. “James bunu hak ediyor.”

“Her zaman seilmeyi hak eden insanları sevmiyoruz,” diye mırıldandı Thomas.

“Belki,” dedi Matthew. “Ama genellikle seilmeyi hak etmeyenleri de sevmiyoruz ve çok da iyi yapıyoruz.” Kitabı o kadar sıkıyordu ki, parmakları bembeyaz olmuştu.

Thomas James’in geldiğini görerek susmalarını işaret etti. James’in elinde bir zarf vardı. Üzerinde bir kadının zarif el yazısıyla *Bay James Herondale’e iletmek üzere, Bay Matthew Fairchild* yazıyordu ve en alta *ACİLDİR* notu eklenmişti.

“Biri senin için buraya bir mektup mu yollamış?” diye sordu Thomas merakla. “Grace’ten mi?”

Çoktan zarfı açan James başını salladı. “Anklav’la başımın belaya girmesini istememiş. Burada olacağımı ya da Matthew’un beni bulup mesajı ileteceğini tahmin etmiş.” Yokluğunda arkadaşlarının ondan bahsettiğinden emindi, ama umursamadı. Grace’ten haber almak yüreğine su serpmişti. Hafif yatık el yazısı Herondale Malikânesinin kıyısındaki orman kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı.

“Eee, ne diyor?” diye sordu Matthew. “Yüzünün güzelliğine hayran olduğunu ve parmaklarını dağınık saçlarında gezdirmek istediğini mi yazmış?”

“Bu gece saat onda buluşmak istiyor,” dedi James. Mektubu cebine koyarken düşünceliydi. “Ben çıkıyorum. Ona cevap

gönderemem. Yürüyerek gideceğim. Sokaklarda çok trafik var.”

“Chiswick’e kadar yürüyemezsin,” diye karşı çıktı Thomas.

James başını iki yana salladı. “Yok canım. Şehirde buluşacağız. Matthew’la denge egzersizleri yaptığımız yerde. Daha önce ona bahsetmiştim.”

“Yine de...” Matthew kararsız görünüyordu. “Bu doğru olur mu? Abim budalanın teki, ama Anklav Blackthorn’lardan uzak durmanı istiyorsa...”

“Gitmek zorundayım,” dedi James. Daha fazla açıklama yapmak istemiyordu. Aksi takdirde, arkadaşları da onunla gelmek için ısrar edecekti. Bunun yalnızca iki sevgilinin buluşması olduğuna inanmaları daha iyi olurdu. Oscar’ın başını okşamak için eğildi. “Thomas, Christopher, siz laboratuvara gidin. Matthew, Grace’ten sonra seni bulurum. Birlikte Şeytan’a gideriz.”

“Benim bütün yollarım şeytana çıkıyor,” dedi Matthew ona göz kırparak. “Gece yarısı tavernada olacağım. Geldiğinde görüşürüz.”

James arkadaşlarına veda edip evden çıktı. Cebindeki mektup göğsünde ikinci bir kalp gibi atıyordu. Grace’in son satırları gözlerinin önünde uçuşuyordu.

Seni orada bekleyecek ve gelmen için dua edeceğim. Bana yardım et James. Tehlikedeyim.

Alastair, Anna’nın evinin önünde, formalite icabı Cordelia’nın başını okşadı ve dokuzdan önce döneceğine söz verdi. Annelerinin akşam saat tam dokuzda sofraya oturulması konusundaki ısrarını bilen Cordelia sekiz buçuğu geçirmemesini söyleyecekti ki, araba hızla uzaklaştı. Alastair’a nereye gittiğini bile soramamıştı. Ama abisinin bu tuhaf davranışlarına çoktan alışmıştı.

Cordelia iç çekerek yüzünü Percy Sokağı’na döndü. Burası Tottenham Adliye Yolu’na yakın küçük bir ara sokaktı. Kırmızı tuğladan sıra evler birbirinin tıpatıp aynısıydı. Hepsinin sürmeli pencereleri, beyaz kapıları, tuğla bacaları ve önlerinde birkaç tane

basamakları vardı. Hizmetkârların kullandığı, kaldırım seviyesinin altındaki kapılar sokaktan siyah, demir parmaklıklarla ayrılmıştı.

30 numaranın önünde, sarışın bir kız basamaklara oturmuş, ağlıyordu. İpek-keten karışımı, dantel etekli, mavi elbisesiyle pek şıktı. Hıçkırıklarla sarsıldıkça başındaki tacın ipek gülleri titreşiyordu.

Cordelia not aldığı adresi kontrol etti. Evet, doğru gelmişti. İç çekip omuzlarını dikleştirdi ve kıza yaklaştı.

“Pardon,” dedi. Aslında onu rahatsız etmek istemiyordu. Ama kapıya ulaşmak için kızın üzerinden atlayacak hali yoktu ya? “Anna Lightwood’a gelmiştim. İzin verir misiniz?”

Kız başını kaldırdı. Yüzü ağlamaktan şişip kızarmasına rağmen hâlâ çok güzeldi. “Sen de kimsin?” diye sordu sertçe.

“Be-ben...” Cordelia kıza daha dikkatli baktı. Kesinlikle bir ölümlüydü. İşaretler’i yoktu, görünüşünü de değiştirmemişti. “Kuzeniyim.” Bu doğru değildi, ama içinden öyle söylemek gelmişti.

“Hım.” Kız gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Ben kapı önünde oturuyorum, çünkü... Ah, söylemeye dilim varmıyor. Ne büyük rezillik...”

“Çekinmeyin, söyleyin lütfen,” dedi Cordelia. Aslında duyacaklarından biraz korkuyordu, ama kızcağıza acımişti.

“Anna,” diye ağladı sarışın kız. “Ona âşık oldum. Hâlâ da âşığım! Onun için her şeyi feda etmeye hazırdım. İnsanların ne diyeceği umurumda değildi. Ama o beni kovdu. Köpek gibi sokağa attı!”

“Gerçekleri çarpıtma Evangeline,” dedi bir ses ve Cordelia başını kaldırdığında, üst kat pencerelerinden birinde, Anna’yı gördü. Koyu mor ve altın sarısı, brokar bir erkek robdöşambırı giymişti. Kısa, dalgalı saçları açıktı. “Annen, iki uşağın ve kâhyan seni almaya gelirken, köpek gibi sokağa atıldığını söyleyemezsin.” El salladı. “Merhaba Cordelia.”

“Vah vah,” diye mırıldandı Cordelia, elini Evangeline’in omzuna koyarak.

“Ayrıca çarşamba günü bir baronetle evleniyorsun,” dedi Anna.

Evangeline ayağa fırladı. “Onu sevmiyorum! Seni istiyorum!”

“Hayır,” dedi Anna. “Sen bir baronet istiyorsun. Benim küçük, dağınık apartman dairemde yaşayamazsın. Şimdi uslu bir kız ol ve git buradan Evangeline.”

Evangeline yeniden gözyaşlarına boğuldu. “Beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Senin için diğer kadınlardan farklı olduğumu sanıyordum. Onların önemi yoktu...”

“Evet, yoktu,” dedi Anna neşeyle. “Senin de yok. Yukarı gel Cordelia. Çayı koydum.”

Evangeline yeri göğü titreten bir çığlık atınca Cordelia az kalsın aklından oluyordu. Evangeline sarı buklelerini savurarak kalktı. “Beni bu şekilde başından atamazsın! İçeri geliyorum!”

Anna telaşlandı. “Cordelia, rica ederim, durdur şunu! Ev sahibiyle başım derde girecek!”

O sırada yoldan nal sesleri geldi. İki kır atın sürdüğü bir araba hızla yaklaşıyordu. Arabacı koltuğunda redingotlu ve kloş etekli güzel ve azametli bir kadın oturuyordu. Araba evin önünde durdu.

“Evangeline!” diye kükredi kadın. “Bin arabaya! Derhal!”

Evangeline’in öfkesi balon gibi söndü. “Peki, anneciğim,” dedi ve arabaya koştu.

Evangeline’in annesi şapkasının kenarındaki kuştüylerini titreterek, elinde yanmayan purosuyla camda duran Anna’yı küçümseyen bakışlarla süzdü. “Siz rezil ve kalpsiz bir insansınız, bayım! Utanmalısınız! Yüz yıl önce yaşasaydık, şu arabadan inip eldivenimle suratınızın ortasına bir şaplak atardım!”

Anna katıla katıla gülmeye başladı. Evangeline arabanın kapısını çarptı ve atlar hızla ileri atıldı. Araba az sonra son süratle köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Anna Cordelia’ya baktı. “Yukarı gel,” dedi. “İkinci kat. Kapıyı açık bırakacağım.”

Cordelia kendini bir fırtınaya tutulmuş gibi hissederek merdiveni çıktı. Binanın içi epey eski ve bakımsızdı. Yerdeki halının iplikleri sökülmişti ve tırabzanlar bir dokunuşuyla dağılıverecek gibi duruyordu. Cordelia onlara tutunmaya çekindiği için, az kalsın, son üç sıg basamakta yere kapaklanacaktı.

Anna'nın kapısı açıktı. Dairenin içi Cordelia'nın hayal ettiği-
ğinden daha hoştu. Koyu yeşil ve altın renklerinde, eski Viktorya tarzı duvar kâğıdı ortama sıcak bir hava katmıştı. Birbiriyle uyumsuz gibi görünen mobilyalar fevkalade bir ahenk yakalamıştı. Salonun ortasına koyu altın sarısı ve devasa büyüklükte bir kanepeler yerleştirilmişti. Tüvit döşemeli koltuklar, rengârenk, mozaik camlı lamba ve yerdeki Türk halısı bu karmaşık, ama Anna'nın nevi şahsına münhasır tarzına mükemmel bir şekilde hizmet ediyordu. Şömine rafında farklı açılarla yerleştirilen, sapları mücevher kakmalı hançerlerle bıçaklar vardı. Yatak odası kapısının yanındaki küçük sehpa iki başlı ve parlak renkli, içi doldurulmuş bir yılan duruyordu.

"Percival," dedi Anna yılanı işaret ederek. "Olağanüstü değil mi?"

Pencerenin önünde, Londra'nın çatılarının ardında batan güneşi izliyordu. Robdöşambri uzun boyunu öne çıkarıyordu. Cordelia onun altına bir erkek gömleğiyle siyah bir pantolon giydiğini gördü. Yakası köprücük kemiklerinin altına dek açıktı ve cildi gömleğin beyazından yalnızca bir ton koyuydu. James'inkilerle aynı renk saçları ensesinde hafifçe kıvrılmıştı. Herondale siyahıydılar. Bir kuzgunun kanadı kadar koyu ve parlaktılar.

"Evet, renkleri nefis," dedi Cordelia.

"Bir sevgilim hediye etti. Sıkıcı kızlarla işim olmaz." Anna robdöşambri eteklerini savurarak ona döndü. Sadece güzel değildi. İnsanı çarpan, adeta sersemleten bir havası vardı. Anna'ya *güzel* demek onun kadar karizmatik biri için çok basit kaçardı.

“O kadın sana *bayım* mı dedi?” diye sordu Cordelia. “Erkek olduğunu mu sandı?”

“Muhtemelen.” Purosunu şömineye attı. “İnsanların istedikleri şeye inanmasına izin vermek en iyisi. Tecrübe konuşuyor.”

Kendini kanepeye attı. Pantolon askısı takmamıştı. Gerek de yoktu zaten. Biçimli kalçaları pantolonunu tam da durması gereken yerde tutuyordu.

“Zavallı Evangeline,” dedi Cordelia. Cortana’nın kayışlarını açtı ve kılıfı içindeki kılıcı duvara yasladı. Koltuklardan birine yerleştiğinde, eğilip eteğini düzeltti.

Anna iç çekti. “Ondan daha önce de ayrılmaya çalıştım. Hem de birkaç kere. Başlarda daha yumuşak davranıyordum, ama düğün günü yaklaştıkça mecburen sertleştim. Zalim olmak zorundaydım, çünkü hayatını mahvetmek istemiyorum.” Öne eğilip gözlerini Cordelia’nın yüzüne dikti. “Gelelim, sana. Bana bütün sırlarını anlat Cordelia Carstairs.”

“Anlatmasam daha iyi,” dedi Cordelia. “Seni neredeyse hiç tanımıyorum.”

Anna güldü. “Hep böyle açık sözlü müsün? Dedikodu yapmak istemiyorsan, neden çaya geldin?”

“Dedikodu yapmak istemediğimi söylemedim ki. Başkaları hakkında pekâlâ konuşabiliriz.”

Anna’nın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Beklediğimden daha çetin ceviz çıktın. Ah, çayı unuttum!”

Yerinden fırlayıp küçük mutfığa girdi. Duvarları parlak renklere boyanmıştı ve yan evin tuğla cephesine bakan, minik bir penceresi vardı.

“Madem dedikodu yapmak istiyorsun, ama kendinden bahsetmeyi tercih etmiyorsun, o zaman bana abini anlat. Hâlâ okuldaki kadar sevimsiz mi?”

“Alastair’la aynı dönemden misin?” Cordelia şaşırmıştı. Alastair bundan hiç bahsetmemişti.

“Hayır,” dedi Anna. “Abin James, Matthew ve öteki Neşeli

Haydutlar'la birlikte okudu. Matthew onun ezik ve gıcık bir tip olduğunu söyler. Diğerleri de aynı fikirde. Böyle konuşuyorum diye alınmıyorsun umarım? Bak, Thomas'ın hakkını yemeyeyim. O asla kötü kelimeler kullanmaz. Şeker? Evde süt kalmamış."

"İstemem," dedi Cordelia. Anna eline eski bir çay fincanı tutuşturdu. Cordelia onu bırakabileceği bir yer aradı. Bulamayınca dizlerinin üzerine koydu.

"Alastair biraz sinir bir çocuktur," diye itiraf etti. "Ama kötü niyetli değildir."

"Belki de âşıkır," dedi Anna. "İnsanlar âşıkken saçma sapan davranabiliyor."

"Zannetmem. Daha Londra'ya yeni geldik. Sonra da yaşananlar malum."

"Baban ne kabahat işledi?" diye sordu Anna pat diye.

Cordelia az kalsın çayını döküyordu. "Efendim?"

"Hepimiz kötü bir şey yaptığını biliyoruz. Annen buraya Gölge Avcıları arasında kendine yeniden yer edinmeye geldi. Umarım onu dışlamaya kalkışmazlar. Anneni seviyorum. Bana peri masallarındaki kraliçeleri hatırlatıyor. Ya da *Lalla Rookh*'taki bir periyi. Sen yarı İranlısın sanırım?"

"Evet," dedi Cordelia.

"Abin nasıl o kadar sarışın? Hoş, sen de kızıl saçlısın. İranlılar esmer olur sanırdım."

Cordelia fincanını indirdi. "Hayır, İranlılar arasında her türden insan var. Hepimiz farklıyız. Nasıl bütün İngilizler aynı görünmüyorsa, biz de öyleyiz. Babam İngiliz ve oldukça sarışın bir adam. Annemin de küçükken saçları kızılımış. Sonradan koyulaşmışlar. Ama Alastair saçlarını boyuyor."

Anna kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neden?"

"Esmer olmayı sevmiyor da ondan. Devon'da bir kır evimiz var. Köye indiğimizde, herkes bize bakardı."

Anna kaşlarını çattı. "İnsanlar çok..." diye başladı. Sonra iç

çekip Cordelia'nın anlamını bilmediği bir kelime mırıldandı. "Bak, şimdi abine biraz sempati duymaya başladım. Haydi, bana bir soru sor."

"Benimle neden ilgileniyorsun?" diye sordu Cordelia. "Benden büyüksün ve eminim, çevrende daha renkli insanlar vardır."

Anna robdöşambrının eteklerini savurarak kalktı. "Üzerimi değiştirmeliyim," dedi ve yatak odasına gitti. Kapıyı kapadı, ama duvarlar inceydi. Yeniden konuştuğunda Cordelia onu yanındaymış gibi rahatça duydu. "Öncelikle aramıza yeni katıldın," dedi. "Jamie'ciğime ya da Matthew'ımıza layık mısın diye merak ettim."

"Hangi anlamda?"

"Tabii ki evlilik anlamında. Başka şeyleri düşünmek skandal olur."

Cordelia ağzındaki çayı püskürttü ve Anna'nın güldüğünü duydu. Ateşte eriyen tereyağı gibi, tatlı ve zengin bir kahkahası vardı.

"Alınma, ama sana takılmaya bayılıyorum," dedi. "Bizimkilerin sırlarını öğrenmeye layık olup olmadığını kasetmiştim. Christopher'la Thomas'ınkileri de tabii. O dörtlüye pek düşkün olduğumu fark etmişsindir. Londra'da düzgün kız bulmak zor. Lucie'yi hariç tutuyorum. O bal gibi tatlıdır, ama Lucie de bizim çocukları abi gibi görür."

"Normal tabii. James abisi zaten," diye mırıldandı Cordelia.

"Onlara bir ilham kaynağı lazım," dedi Anna. "Bir esin perisi. Onların sırlarını bilecek biri. İlham perisi olmak ister miydin?"

"Hayır. Ben peri değil, kahraman olmak istiyorum."

Anna kapıdan başını uzattı ve siyah kirpiklerinin arasından onu uzun uzun süzdü. Sonra gülümsedi. "Tahmin etmiştim," dedi yeniden gözden kaybolurken. Kapıyı pat diye kapadı. "Aslında seni onun için çağırdım."

Cordelia'nın başı dönüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

“Tehlikedeyiz,” diye seslendi Anna. “Hepimiz. Meclis bunu göremiyor. Bir an önce doğru adımlar atılmazsa, korkarım, Barbara, Piers ve Ariadne için çok geç olacak.” Sesi hafifçe titriyordu. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Ama ben ne yaparım?” diye söze başlayan Cordelia’nın cümlesi apartmanın kapısı güm diye kapandığında yarım kaldı.

“Anna!” diye bağırdı gür bir erkek sesi. Cordelia birinin aceleyle yukarı çıktığını duydu ve Matthew Fairchild içeri daldı.

8

GARİP OLMAYAN BİR YER

Ama (daha çok üzülemeyeceğin kadar üzüldüğünde)

Haykır; acı kaybının üzerine

İşildasın Yakup'un Merdiveni

Gökyüzüyle Charing Cross arasına kurulan.

-Francis Thompson, "Garip Olmayan Bir Yerde"

MATTHEW SIRMALI BİR YELEK GİYMİŞTİ VE ELİNDE yeni, ipek bir şapka vardı. Bukleleri birbirine girmişti. Taşlı kravat iğnesi ve kol düğmeleri ışığı yakaladıkça parlıyordu. Mühür yüzüğü yine parmağındaydı. "Anna, olanlara inanamayacaksın..." Cordelia'yı görünce duraksadı. "Senin burada ne işin var?"

Cordelia bu kaba soruya cevap vermekle vermemek arasında bocaladı. "Çay içiyorduk," dedi.

Matthew bakışlarını odada gezdirdi. Cordelia ilk kez böyle bir göz rengi görüyordu. Bazı ışıklarda ormanın en koyu tonlarını alırken bazen de su yeşili parlıyorlardı. "Anna nerede," dedi şüpheli bir sesle. Cordelia'nın onu çaydanlığa sakladığını filan mı düşünüyordu?

“Odasında,” dedi Cordelia elinden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalışarak.

“Yalnız mı?” diye sordu Matthew.

“Matthew!” diye bağırды Anna odadan. “Ağzını topla!”

Matthew gidip yatak odasının kapısına yaslandı ve yüzünü aralığa doğru çevirdi. Cordelia’nın söylediklerini duymasına aldırmıyor gibiydi. “Çılgın bir gün geçirdim,” dedi. “Tatiana Blackthorn, James’e iftira attı ve tıynetsiz abim ona arka çıkıyor. James, Grace’le gizlice buluşmaya gitti. Ben de sarhoş olup *para-batai*’min aptallıklarını unutmak için buraya geldim.” Saatine baktı. “Gece yarısı Fleet Sokağı’nda olacağım.”

Anna siyah, kadife ceket-pantolon takımı ve boynunda fiyonk yaptığı beyaz, ipek bluzuyla odadan çıktı. Boynuna astığı monoklü ve siyah, cilalı botlarıyla yine son derece çapıcıydı. Matthew’la ikisi arasında, hangisinin daha şık olduğuna karar vermek güçtü. *Punch*’ın moda sayfasındaki resimlerden fırlamış gibiydiler.

“Berbat bir hikâye,” dedi Anna. “Gidelim mi?”

“Elbette,” dedi Matthew. “Cordelia, seni burada görmek hoş bir sürpriz oldu.”

“Vedalaşmanıza lüzum yok,” dedi Anna beyaz eldivenlerini takarken. “Cordelia da bizimle geliyor. Onu asıl davet etme nedenim buydu.”

“Çay içeceğimizi sanıyordum,” dedi Cordelia.

“Kimse sadece çay içmek istemez. Çay her zaman gizli gündemlerin mazeretidir.”

“Anna, Cordelia kibar bir genç hanım,” dedi Matthew. “Aşağıdünyalılar ve yoldan çıkmışlarla görünerek itibarını tehlikeye atmak istemeyebilir.”

“Cordelia kahraman olmak istiyor,” dedi Anna. “Kimse evde nakış işleyerek bunu başaramaz.” Gözleri parladı. “Bugün Anklav toplantısındaydım. Mevcut sorunu nasıl çözmeyi düşündüklerini duydum. Bu gidişle ne yaralılara bir faydaları olacak ne de göldeki saldırının tekrarlanmasını engelleyebilecekler.”

Matthew tekrar konuştuğunda sesindeki küstahlık kaybolmuştu. “Barbara’nın iyiye gittiğini sanıyordum. Thomas...”

“Sessiz Kardeşler yaralıları uyutuyor,” dedi Cordelia, Alastair’dan duyduklarını tekrarlayarak. “İyileşeceklerini umuyorlar, ama...”

“Umut etmek yetmez,” dedi Anna. “Meclis bunun sıradan bir saldırı olduğu konusunda ısrarcı. O gün hava bulutlu olduğu için iblislerin ortaya çıktığını söylüyorlar. Regent’s Park’taki devriyeleri artırmak dışında bir önlem almayacaklar.”

“Sıradan bir saldırı değildi,” dedi Cordelia. “Parkta ölümlüler de vardı. İblisler onlara saldırmadı.”

“Ayrıca iblisler bulutlardan önce geldi,” dedi Matthew. “Piers yaralandığında güneş vardı.”

“Sorunu görmeye başladınız,” dedi Anna. “Anklav’da bunları dile getirenler oldu. Annemle babam da onlar arasındaydı. Ama çoğunluk ortada yeni bir durum yok havasında.”

“Sen yeni bir durum olduğunu düşünüyorsun,” dedi Cordelia.

“Düşünmüyorum, eminim,” dedi Anna. “Londra’da ne zaman yeni bir doğüstü tehdit unsuru oluşsa bundan ilk kimlerin haberi olur biliyor musunuz? *Aşağıdünyalılar*ın. Dolayısıyla sorularımızı Aşağıdünya’da sormalıyız. Meclis’in bir zamanlar Baş Büyücülerle ve vampir ve kurtadam klanlarının liderleriyle bağlantısı vardı. Hatta Seelie Sarayı’nın kraliçesiyle.” Öfkeyle başını salladı. “Will dayı ve Tessa ellerinden geleni yaptılar, ama o müttefiklik anlaşmaları çoktan bozuldu. Şimdi Gölge Avcıları kendilerinden başka kimseye güvenmiyor.”

“Anladım,” dedi Matthew. Gözleri parlamaya başlamıştı. “Hell Ruelle’e* gidiyoruz.”

“Matthew’la ara sıra bir sanat salonuna takılıyorruz,” diye açıkladı Anna. “Bulunduğu bina Londra Baş Büyücüsü Malcolm Fade’e ait.”

* (Fr.) Cehennem Geçidi/Sokağı gibi anlamlara gelir. *Ruelle* ayrıca iki yatak arasındaki ya da yatakla duvar arasındaki boşluk anlamına gelmektedir. -ed.n.

“Malcolm Fade mi?” Cordelia bu adı duymuştu. Şehirlerin Baş Büyücüleri bazen seçimle göreve gelirdi. Bazen de kendiliklerinden bu unvanı alırlardı. Malcolm Fade geçen yüzyılın sonuna doğru Londra’da ortaya çıkmıştı. Ragnor Fell emekliye ayrılırken ve Magnus Bane’i uzun süredir gören olmamışken bu unvana sahip çıkmıştı.

Malcolm Fade, Will ve Tessa’yla görüşmek için Enstitü’yü ziyaret ettiğinde Lucie çok heyecanlanmıştı. Fade’in beyaz saçlarıyla menekşe rengi gözlerini anlata anlata bitirememişti. Bu platonik aşk bir hafta kadar sürmüş ve Lucie mektuplarında yalnızca onu yazmıştı.

“Aşağıdünya’nın bütün hatırı sayılır isimleri orada olacak,” dedi Anna. “En iyi yaptığımız şeyi yapma zamanı.”

“İçmek mi?” diye sordu Matthew.

“İnsanları büyüleyeceğiz. Sorular soracak ve mümkün olduğunca bilgi toplamaya çalışacağız.” Anna eldivenli elini uzattı. “Haydi. Araban aşağıda mı Matthew?”

“Hizmetinizde,” diye yanıtladı Matthew. “Bizimle gelmek istediğinden emin misin Cordelia? Gördüklerin seni şaşırtabilir.”

Cordelia cevap vermeye gerek duymadı. Daireden çıkarken Cortana’yı aldı. Dışarısı karanlıktı. Serin ve nemli bir hava vardı. Meclis Başkanı’nın armasını taşıyan araba kaldırımın yanında onları bekliyordu. Biri apartmanın önündeki basamaklara kafaları koparılmış bir gül demeti bırakmıştı. Belki de Evangeline’in marifetiydi. Ya da başka bir kızın.

“Bu salon nasıl bir yer?” diye sordu Cordelia. Matthew arabanın kapısını açıp binmesine yardım etti. Arabacı koltuğunda Meclis Başkanı’nın uşaklarından orta yaşlı, kumral bir adam oturuyordu.

Cordelia ünlü isimlerle asilzadelerin bir araya gelip sanat ve edebiyat sohbetleri yaptığı salonlardan söz edildiğini duymuştu. Söylentilere bakılırsa bu tür yerlerin karanlık köşeleri âşıkların gizli kapaklı buluşmalarına da sahne oluyordu.

Anna ve Matthew onun arkasından arabaya bindi. Anna Matthew'un ona uzattığı yardım elini reddetti. "Daha çok ayrıcalıklı bir kulüp gibi düşünebilirsin," dedi kadife koltuğa yerleştiğinde. "Dünyanın en ünlü Aşağıdünyalıların müdavimi olduğu bir yer."

Araba sarsılarak yola çıktı.

"Bazılarının adını duymuşsundur," diye devam etti Anna. "Kimileri hak etmedikleri kadar şöhretliyken kimileri de daha çok tanınmayı hak ediyor."

"Aşağıdünyalıların sanata ve edebiyata düşkün olduğunu bilmezdim," dedi Cordelia. "Ama olmamaları için bir neden yok tabii. Yalnızca biz Gölge Avcıları yaratıcılığımızı o şekilde kullanmıyoruz."

"Aslında kullanabiliriz," dedi Matthew. "Ama bize kullanmamız söyleniyor. Şartlanmayı doğuştan gelen yeteneksizliklerle karıştırmayalım, lütfen."

Cordelia ona sertçe baktı. "Sen bir şeyler yaratıyor musun Matthew? Resim yapıyor musun ya da şiir yazıyor musun?"

"Lucie yazıyor," dedi Matthew. Gözleri dipsiz göllerin rengini almıştı. "Bazen sana da yazdığını sanıyordum."

"Lucie söylemiyor, ama yazdıklarının değer görmeyeceğinden endişeleniyor. Bir Gölge Avcısı olduğu için ileride ondan yalnızca görevine odaklanmasının bekleneceğini düşünüyor." Duraksadı. "Hell Ruelle ne demek?"

Anna'nın gözleri parladı. "Paris'te resmi akademik toplantılar daima erkeklerin kontrolündeydi. Ama salonlar kadınların yönettiği yerler. Ünlü ve asil bir hanımefendi, sanatçı dostlarını *ruelle*'inde ağırlıyordu. Yani hanımefendinin yatağıyla duvar arasında; utanılacak gizli bir yerde. Sonrasında bir kadının başkanlığında yürütülen sanat buluşmaları *ruelle* olarak bilinmeye başladı."

"Ama burayı Malcolm Fade'in işlettiğini söylediniz."

"Binanın sahibi o," dedi Anna. "Ama orayı kimin işlettiğini yakında göreceksin."

Cordelia merakını gidermek için beklemek zorunda kalmaktan nefret ederdi. İç çekip camdan baktı. “Bu salon hangi semtte?”

“Berwick Sokağı’nda,” dedi Anna ve ona göz kırptı. “Soho’da.”

Cordelia Londra’yı iyi bilmiyordu, ama Soho bohemlerin mekânıydı. Hovarda yazarların, beş parasız sanatçıların, sosyalistlerin, ünlenmeye çalışan müzisyenlerin, gözden düşmüş tüccarların ya da aristokratların ve itibarını kaybetmiş leydilerin cirit attığı bir yerdi.

Annesinin asla gitmesine izin vermeyeceği, ama kulağa çok heyecanlı gelen, bambaşka bir dünyaydı.

“Soho,” diye iç çekti, araba pazar tezgâhlarının kurulduğu dar ve karanlık bir sokağa saparken. Eski porselenler ve ikinci el kıyafetler için müşterileriyle pazarlık eden satıcıların suratları gaz lambalarının ışığında ay gibi parlıyordu. Müşterilerin büyük çoğunluğunu beyefendiler oluşturuyordu. Gerçi onları böyle adlandırmak fazla iyimserce kaçıyordu. Erkekler tezgâhlardaki paltolarla yelekleri denerken karıları da kalitesine bakmak için kumaşları yokluyordu. Boswell kasabı kapılarını açmış, gelen geçene elinde kalan parça etleri satmaya çalışıyordu. Anna, Cordelia’nın etrafı merakla süzdüğünü fark ederek güldü. “Malları yarına kalırsa bozulur,” dedi. Fırıncılar ve manavlar da aynısını yapıyordu. Bir çay salonunun ve ışıkları geceyi aydınlatan Mavi Direk meyhanesinin önünden geçtiler.

“Burası,” dedi Anna ve araba durdu. Berwick Sokağı’yla Tyler’s Court adlı küçük bir arka sokağın köşesinde arabadan indiler. Her yerden bağrışmalar ve şen kahkahalar geliyordu. Kavru lan kuruyemişlerin kokusu havayı sarmıştı.

Anna, Matthew’la birkaç dakika fısıldaştıktan sonra arka sokağa doğru yürüdü. Siyahlar içindeki, uzun boylu silueti anında gölgelere karıştı. Cordelia, Matthew’la yalnız kaldı. Matthew şapkasını hafifçe yan yatırarak onu düşünceli gözlerle süzdü.

Cordelia tabelaları okudu. Kapı eşiklerinde bekleyen kadınlar gördü. Kafasının içinde annesinin fısıltısını duydu: *Aman uzak dur, kızım. Bunlar körü yola düşmüş kadınlar.* Para için erkekleri öptüğünü hayal etti. Öpmekten başka şeyler de yaptığını...

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Matthew.

Cordelia bol, işçi kıyafetleri içindeki bir adama sırttan ağır makyajlı kadından gözlerini güçlükle ayırdı. “Hakkak nedir?” diye sordu. Aslında bunu merak etmiyordu, ama Matthew’un yanında kendini rahat hissetmediği için aklına ilk geleni sormuştu. Karşısındaki tabelayı işaret etti. Üzerinde, A. JONES, HAKKAK yazıyordu.

“Değerli taşlara ya da ahşaba yazı ve motifler kazıyanlara denir,” dedi Matthew. “‘Biz toz ve gölgeyiz,’ gibi sözleri mesela. Ya da neyi istersen onu.”

“Burada o tür sözler de satılıyor mu?” diye sordu Cordelia.

“Hayır. Ama bilinen deyişlerin kazındığı hazır taşlar da vardır eminim. Özel yaptırmak istersen daha çok para isterler. Alyansına bir şeyler yazdırabilirsin. Ya da mezar taşına. Ben mezar taşım için övgü dolu sözler düşünüyorum.”

“Çok şaşırdım,” dedi Cordelia alayla.

Matthew kollarını yana açtı. “Belki yalnızca *Ey mezar, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?* yazdırırım. Ama bu sözler dostlarımin ve tanıdıklarımin hayatlarına getirdiğim ışıgı ve benim yokluğumla çekecekleri acıyı gerçekten yansıtabilecek mi? Belki şöyle yazdırırım:

*Onun için dökme acı gözyaşları
Kalbin boşa çekmesin pişmanlık;
Burada yatan yalnızca bir tabut,
İçindeki mücevher hâlâ ısıldamaya devam ediyor.”*

* Yeni Ahit, “1. Korintliler”, 15:55. -ed.n.

** Amerikalı kanun kaçağı Belle Starr’ın sözleri. -ed.n.

Matthew sesini giderek yükseltmişti ve bitirdiğinde Mavi Direk'in önündeki kalabalıktan alkışlar ve tezahüratlar geldi. Anna köşeyi döndüğünde Matthew kollarını indirdi.

"Bırak laf salatasını da gidelim," dedi Anna. "Bizi bekliyorlar."

Ay ışığından nasibini almamış, kapkaranlık bir geceydi. Ormanın derinliklerinde sinsi gölgeler kol geziyordu. Güzel Cordelia beyaz atıyla yılan gibi kıvrılan patikada dörtmala ilerliyordu. Kızıl saçları bayrak gibi dalgalanıyordu ve ılık saçan o güzelim yüzünde çelik gibi bir kararlılık vardı.

Birden bağırды. Siyah bir aygır ağaçların arasından fırlayarak yolunu kesti. Cordelia dizginlere asıldı.

Oydu! Handaki adam! Yakışıklı yüzünü ve yemyeşil gözlerini hemen tanıdı. Başı dönmeye başladı. Gecenin bir yarısı bu karanlık ormanda, şu sımsıkı binici pantolonuyla ne arıyordu?

"Şu işe bakın," dedi yabancı alaycı bir sesle. "Bu yörenin kadınları hızlıdır demişlerdi, ama bu kadarını bekle-miyordum."

Cordelia hayretle inledi. 'Küstahlığın böylesine de pes doğrusu,' diye düşündü. "Çekilin yolumdan bayım!" dedi. "Bu geceki işim önemli! Birçok hayat buna bağlı!"

Lucie cümlesinin ve daktilo şeridinin sonuna gelmişti. Keyifle el çırpı. *Çekilin yolumdan bayım!* Şu Cordelia ne sıkı hatundu ama! O sahnede, Cordelia'yla yakışıklı eşkıya arasında uçuşan kıvılcımları hayal edebiliyordu. Yakışıklı yabancı aslında bir dükün oğluydu. İşlemediği bir suç yüzünden mahkûm edilince, yerini yurdunu bırakıp yollara düşmüştü. Hikâyenin ilerleyen kısımlarında romantizm doruklara çıkacaktı...

"Bayan Herondale?" dedi biri usulca arkasından.

Pencere kenarındaki masasında oturan Lucie hayretle döndü. Cadı ışığını yakmayı unutmuştu ve alacakaranlıkta odasının ortasında dikilen adamı görünce korkuyla sıçradı.

Lucie çılgılığı bastı. Hiçbir şey olmayınca yine bağırdı ve masanın kenarına koyduğu kâğıt destesini kapığı gibi karaltıya fırlattı.

Adam yana sıçradı. Ama yeterince hızlı davranamadığı için kâğıt destesi ona çarptı ve darmadağın oldu.

Lucie masasındaki lambaya uzandı. Ortalık birden aydınlandı ve adamı gördü. Abisininkiler kadar siyah ve sopa gibi dümdüz saçları karmakarışıktı. Yeşil gözleri koyu kirpiklerinin arasından parlıyordu.

“Hani *su gibi aktı sayfalar* derler ya?” diye homurdandı Jesse. “Seninkiler de kuş gibi uçtu. Bunu yapmak zorunda mıydın?”

Lucie ellerini beline koydu. “Sen yatak odama sessizce gelmek zorunda mıydın?” Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Aslında kendine şaşıyordu. Hayaletleri görmek onun için sıradan bir şeydi. Jessamine sık sık odasına geliyordu. Lucie’nin kıyafetlerine bakıyor ve ona zorla moda üzerine tavsiyeler veriyordu. Lucie çoğu kızın onları sıkboğaz eden hayalet arkadaşları olmadığını öğrendiğinde neredeyse on yaşındaydı. Rosamund ve Piers Wentworth onunla dalga geçmeseydi, belki de bu gerçeği daha uzun yıllar öğrenemeyecekti.

Jesse yere düşen sayfalardan birini aldı. “*Işık saçmak* tabirini çok kullanıyorsun,” dedi bir eleştirmen edasıyla. “*Pırlıtlı ve ııııtlı* kelimelerini de öyle.”

“Fikrini soran olmadı,” dedi Lucie. Neyse ki akşam yemeği için üzerini değiştirmişti de geceliğiyle oturmuyordu. Bazen bir hikâyeye daldığında ve kelimeler parmaklarının ucundan dökülürken saçını taramayı bile unutuyordu. “En son okuduğun kitap neydi acaba?”

“*Büyük Umutlar*,” dedi Jesse hemen. “Daha önce de söylemişim. Ben çok okurum.”

Lucie’nin yatağının kenarına oturmasıyla hafifçe kızarak ayağa kalkması bir oldu. Lucie ellerini belinden indirerek güldü.

“Görgü kurallarına uyan bir hayalet,” dedi. “Çok komik.”

Jesse ona ters bir bakış fırlattı. Gerçekten de dikkat çekici bir yüzü vardı. Siyah saçlarıyla yeşil gözleri solgun teniyle çarpıcı bir zıtlık yaratıyordu. Lucie bir yazar olarak bu tür ayrıntılara dikkat etmeliydi. Betimlemeler önemliydi zira.

“Buraya gelmemin bir nedeni var,” dedi Jesse.

“Beni küçümsemek ve yazarlığımın alay etmekten başka mı? Sevindim!”

Jesse ona aldırmadı. “Kız kardeşimle abin bu gece gizlice buluşmak için sözleştiler.”

“Melek aşkına.” Lucie yatağın kenarına çöküp kaldı. “Seninle bunu konuşmak beni biraz rahatsız ediyor açıkçası.”

Jesse başka bir şey söyleyemeden yatak odasının kapısı açıldı. Lucie’nin babası eşikten ona baktı. “Lucie?” dedi telaşla. “Bize mi seslendin? Sesini duydum gibi geldi.”

Lucie yay gibi gerildi. Ama babasının mavi gözlerindeki kaygılı ifade değişmedi. Jesse’yi göremiyordu.

Jesse ona baktı ve *Sana söylemiştim*, der gibi omuz silkti.

“Hayır, baba,” dedi Lucie. “Merak etme, iyiyim.”

Will yere saçılan kâğıtlara baktı. “Hayrola, Lulu? İlham perin seni terk mi etti?”

Jesse tek kaşını kaldırdı. *Lulu?* diye sordu yalnızca dudaklarını kıpırdatarak.

Lucie utançtan ölmenin mümkün olup olmadığını düşündü. Jesse’ye bakamıyordu. Gözlerini babasına dikmişti. Will hâlâ endişeliydi. “Baba, bir sorun mu var?” diye sordu.

Will başını iki yana salladı. Lucie, babasının şakaklarına düşen akların ilk ne zaman ortaya çıktığını hatırlamıyordu. “Uzun yıllar önce Meclis’i, yaklaşan tehlikeyle ilgili uyarmıştım. O tehditle nasıl baş edeceğimizi bile bilmiyorduk. Şimdi Meclis benim ve hâlâ etrafımdakileri ikna edemiyorum. Şehrin parklarından yalnızca bir tanesindeki devriyeleri artırarak neyi başaracaklarını sanıyorlar?”

“Başka bir önlem almayacaklar mı?”

“Annen kütüphanede araştırma yapmamız gerektiğini söylüyor.” Will parmaklarıyla saçlarını arkaya taradı. Ellerinin üzerinde yıllar önceki bir iblis saldırısından kalma yara izleri vardı. Lucie o zamanlar daha çocuktü. “Jem amcan büyücülerin Spiral Labirent’te işe yarayacak bilgiler sakladığına inanıyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Lucie.

“Kolay cevaplara inanmaktansa gerçeği arayanlar her zaman çıkar,” dedi Will. Belli ki, hiç havasında olmamasına rağmen kızını üzmemek için gülümsemeye çalıştı. “Bu arada annenle ben kütüphanede olacağız. *En Sıra Dışı İblisler* kitabının birinci cildindeyiz. Sri Lanka’da, Aardshak diye solucana benzeyen bir yaratık hayli yaygınmiş. Şimdiye kadar adını bile duymamıştım.”

“Cordelia biliyordur belki,” dedi Lucie. “O çok gezdi.” Kaşlarını çattı. “Bu işin *parabatai* olmamızı geciktirebileceği konusunda endişelenmem bencillik mi? Seremoniden sonra daha iyi bir Gölge Avcısı olacağımı hissediyorum. Sen de Jem amcayla *parabatai* olduktan sonra daha güçlü bir savaşçı olmadın mı?”

“Hem daha iyi bir savaşçı hem de daha iyi bir insan oldum,” dedi Will. “Jem’den ve annenden çok şey öğrendim. Umarım Cordelia’yla hayatını şekillendiren ve uzun ömürlü bir dostluğunuz olur.”

Lucie annesiyle babasının, başardıklarıyla bütün Nefilimlere örnek olduğunu, ama aynı zamanda, büyük acılar da çektiklerini biliyordu. Dolayısıyla uzun yıllar önce, kahramanlık öykülerinde yaşamaktansa onların yazarı olmaya karar vermişti. Ne de olsa hikâyeleri dilediğince şekillendirebiliyor ve çok üzücü ya da çok korkunç olmalarına asla izin vermiyordu.

Will iç çekti. “Uyu, *fy nghariad bach*. Umarım yarın revirdeki hastalar için daha güzel bir gün olur.”

Babası kapıyı kapar kapamaz Lucie etrafına bakındı. Hayalet arkadaşı neredeydi?

“İşte bu enteresan,” dedi Jesse düşünceli bir sesle.

Lucie arkasını dönüp pervazda oturan Jesse'ye öfkeyle baktı. Camda yansıması yoktu. Arkasında yalnızca siyah gece görünüyordu.

"Ona burada olduğunu söylemediğim için şanslısın," dedi. "Babam bana inanırdı ve kızının odasına gizlice girdiğin için seni lime lime etmenin mutlaka bir yolunu bulurdu."

Jesse pek de endişelenmişe benzemiyordu. "Odadan çıkarken sana ne dedi?"

"*Fy nghariad bach*. Galce *sevgilim* demek. *Benim küçük sevgilim*."

Jesse'yi meydan okuyan gözlerle süzdü, ama hayalet arkadaşı onunla alay etmedi. "Annem babandan sık sık bahseder," dedi. "Onu hiç böyle hayal etmemiştim."

"Nasıl birini bekliyordun?"

Jesse gözlerini uzak bir noktaya dikti. "Benim babam ben doğmadan önce ölmüş. Öldüğümde belki onu görürüm dedim, ama görmedim. Ölüler uzaklara gidiyor. Peşlerinden gidemiyorum."

"Neden?" Lucie bir keresinde Jessamine'e ölümünden sonra ne olduğunu sormuştu. O da bilmediğini, çünkü Araf'taki hayaletlerin ölüler diyarına gitmediğini söylemişti."

"Burada mahsur kaldım," dedi Jesse. "Güneş doğduğunda ben karanlığa gömülüyorum ve tekrar gece oluncaya kadar şuurumu kaybediyorum. Bir öbür dünya varsa bile, ben hiç görmedim."

"Ama annen ve kız kardeşinle konuşabiliyorsun," dedi Lucie. "Bunun ne kadar tuhaf olduğunu biliyorlardır ve seni sır olarak saklıyorlar. Grace, James'e söyledi mi acaba?"

"Hayır," dedi Jesse. "Blackthorn'lar sır saklamaya alışkın. Grace'in bu gece abinle bulaşacağını tesadüfen öğrendim. James'e bir not yazdığını gördüm. O beni fark etmedi."

"Şu gizli buluşma," dedi Lucie. "Grace'in itibarının zedelenmesinden mi korkuyorsun?"

Bir genç kızın itibarının zedelenmesi o kadar kolaydı ki. Bir erkekle yalnız kalması bile bunun için yeterliydi. Bir anne söz

konusu beyefendinin en doğrusunu yaparak kızıyla evlenmesini umut ederdi. Onu sevmese bile. Ama eğer böyle bir evlilik gerçekleşmezse, bir daha hiçbir erkek o kıza evlenme niyetiyle yaklaşmazdı. Kızcağız evde kalırdı.

Lucie, Eugenia'yı düşündü.

"Korkarım, bundan daha fazlası var," dedi Jesse. "Dedemin hikâyelerini bildiğinden eminim."

Lucie kaşını kaldırdı. "İblis frengisi yüzünden kocaman bir solucana dönüştü ve babamla halalarımın kocaları tarafından öldürüldü."

"Annenle babanın bu hikâyeyi senin gibi genç bir hanıma anlatmayı uygun bulmayabileceğini düşünmüştüm. Belli ki yanlışmışım."

"Her Noel'de anlatırlar," dedi Lucie ukalaca.

Jesse pervazdan doğruldu. Lucie gayriihtiyari tuvalet masasının aynasına baktı. Kendi yüzü oradaydı, ama Jesse aynada görünmüyordu. Gerçeği bilmeyen biri onun kendi kendine konuştuğunu sanırdı. "Benedict dede kara büyüyle uğraşıyordu," dedi Jesse. "İblislerle yakın ilişkiler kuruyordu." Hafifçe titredi. "Öldüğünde, ardında bir Kerberos iblisi bıraktı. Ailemizi koruması için."

"James'in limonlukta karşılaştığı iblisi mi söylüyorsun? James onu öldürdü. Anklav araziye aradı ve başka bir iblise rastladılar."

"Kerberoslar bir iblis bitkisinden yetişir," dedi Jesse. "Öldürüldüklerinde, etrafa başta zararsız gibi görünen tohum kılıfları saçarlar. Birkaç saat sonra bu tohumlar çatlar ve içlerinden Kerberos yavruları çıkar. Şimdiye kadar çoktan büyümüşlerdir."

Lucie'nin sırtından aşağı doğru bir ürperti yayıldı. "Tam olarak neden korkuyorsun?"

"Grace annemden habersiz evden çıktı. Onun koyduğu yasağa karşı geldi. Yeni doğan Kerberoslar bunu tabii ki hissedecek-

tir. Dedem onları aileyi korumaları için vekil tayin etti. Grace'i aramaya çıktılar ve onu eve geri getirecekler."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Deden ölen iblisi görevlendirmişti. Yavruları bunu bilemez ki."

"Büyükbabamın yazdıklarını okudum," dedi Jesse. "İtaatkâr bir iblis yaratmayı hayal ediyormuş. Ölse bile onun bilgileriyle donanmış yavrular doğurabilecek bir iblis. Önce bana da saçma geldi. Dedem kaçıgın tekiydi. Neler olduğunu fark ettiğimde işi şten geçmişti."

"Eyyvah!" diye inledi Lucie. "Grace'e zarar verirler mi?"

"Hayır. Onu bir Blackthorn olarak görüyorlar. Ama bir Herondale'i düşman olarak görecekləri kesin. Abini Grace'in yanında bulurlarsa ona saldırırlar. James limonlukta ana iblisi öldürdü, fakat bir iblis ordusuyla tek başına savaşıamaz."

James sadece yalnız olmayacaktı. Lucie onun evden çıkarken silah kuşandığından bile emin değildi. "Annen bunları biliyor mu? Evinde iblis beslemek istemez herhalde?"

"Annem Gölge Avcılarına kin besliyor ve kendince haklı nedenleri var. Bence limonluktaki Kerberos ona kendini güvende hissettiriyordu." Jesse iç çekti. "Açıkkçası, yeni iblislerden haberi var mı emin değilim. Ben de onları evden çıkarken görünce neler olduğunu anladım. Bir hayalet olarak, onları durdurmam imkânsızdı." Sesi öfke doluydu. "Kendi annemi bile bulup uyaramadım."

Lucie başını iki yana sallayarak yatağının ucundaki sandığın önünde diz çöktü. Silahlarını orada saklıyordu. Sandığın kapağını açmasıyla bir toz bulutu odaya yayıldı. Lucie kadife kılıflardaki hançerleri, melek bıçaklarını, zincirleri ve okları gözden geçirdi.

Jesse sessizce yanında bitti. "Kerberoslar iblislerin en büyüklerinden. Desteğe ihtiyacın olabilir."

"Tahmin ettim," dedi Lucie sandıktan küçük bir balta çıkarırken. "Bu arada sen ne yapacaksın?"

“Annemi bulup Grace’in peşinden yollamaya çalışacağım. Kerberoslar onu dinler. James’le Grace’in nerede buluşacağı hakkında bir fikrin var mı?”

Lucie hançerler ve melek bıçaklarıyla dolu bir heybeyi omzuna astı. “Sen bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedi Jesse. “Notu okumadım. Sence onları bulabilir miyiz?”

“Deneyeceğim.” Lucie elinde baltayla ayağa kalktı. “Bana bak Jesse Blackthorn. Annen Gölge Avcılarına kızmakta haklı olabilir. Ama evcil iblisleri abimin canını yakarsa kimseye acımam. Anneni o aptal şapkasıyla öldüresiye döverim.”

Bununla birlikte pencereyi açtı ve sessizce geceye atladı.

9

ÖLÜMCÜL ŞARAP

*Ne ağaç büyür ne çalı,
Ne fundalık ne de asma,
Çiçeksiz gelincik filizlerinden
Ve Persephone'nin yeşil üzümlerinden başka,
Rüzgârın süpürdüğü çorak tarhlarda,
Ne bir yaprak çıkar ne de kızanır bir yemiş
Ölümlere ölümcül şarap yaptığı
Üzümlerden başka.*

–Algernon Charles Swinburne, “Persephone'nin Bahçesi”

CORDELIA VE MATTHEW DAHA SOKAKTA BİRKAÇ ADIM yürümüştü ki karşılarında bir kapı çıktı. Eski bir duvarın içinde pırıldıyordu ve Cordelia ölümlülerin onu göremediğini tahmin etti.

Duvarları tavandan yere kadar kırmızı perdelerle kaplı, dar bir koridordan geçtiler. Koridorun ucunda kırmızı bir kapı göründü.

“Eskiden burası kumarhaneydi,” diye fısıldadı Matthew, Cordelia'ya. “Polis baskınlarında kaçmak için çatıya açılan bir kapı bile var.”

Kırmızı kapı birden açıldı. Ardında gri ceket ve pantolonlu, uzun boylu bir adam görüldü. Loş ışıktaki saçları bembeyaz parlıyordu. Cordelia en az altmış yaşında olduğunu tahmin etti. Ama yakundan, keskin hatlı yüzü gencecikti ve gözleri koyu mordu.

Bu, Londra Baş Büyücüsü Malcolm Fade olmalıydı. Çoğu büyücünün onları diğerlerinden ayıran bir işareti olurdu. İblis kanı taşıdıklarını gösteren fiziksel bir kanıt. Mavi bir cilt, boy-nuzlar ya da taştan pençeler. Malcolm'ın gözleri de başka kimse-de bulunmayan bir renkti. Ametist taşı gibi parlıyorlardı.

"Bu kez üç kişi gelmişsiniz," dedi Anna'ya.

Anna başını salladı. "Evet."

"Salondaki Gölge Avcısı sayısını sınırlı tutmaya çalışıyoruz," dedi Malcolm. "Nefilimlerin Aşağıdünyalılar arasında kendilerini azınlık olarak hissetmelerini tercih ediyorum. Çünkü genellikle tam aksi oluyor." Arkasından bir kadının sesi geldi. Malcolm ona dönmedi, ama gülümsedi. "Gerçi Hypatia'nın hatırlattığı gibi, ortama renk katıyorsunuz." Kapıyı ardına kadar açıp onlara yol verdi. "Buyurun. Silahlı mısınız? Boş verin. Tabii ki, öylesiniz. Siz Gölge Avcıları-sınız."

Matthew'la Cordelia, Anna'nın peşine takıldı. Malcolm, Cordelia'yı dikkatle süzdü. "Blackthorn'larla akraba değilsin umarım?" diye sordu birden.

Cordelia şaşırdı. "Bildğim kadarıyla hayır."

"İyi." Malcolm onlara yolu gösterdi. İçeride kırmızı, yeşil, mavi ya da altın sarısı gibi mücevher renklerinde döşenmiş odalar vardı. Duvarları bronz rengi bir koridordan geçip sekiz köşeli bir odaya girdiler. Aşağıdünyalılar her yerdeydi. Gürültü ve şamata suratlarına tokat gibi çarptı.

Cordelia birden heyecana kapıldı. Bu gecenin tehlikeli bir yanı vardı. Ama bunun Aşağıdünyalılarla dolu bir mekânda olmasıyla ilgisi yoktu. Gerçek kimliklerini saklamamaları insanın endişelerini biraz olsun gideriyordu. Vampirler salonun ışıklarında parlayan kâğıt beyazı suratlarıyla gururla dolanıyor-

du. Kurtadamlar şık davet kıyafetleriyle gölgelerde geziniyordu. Odanın ortasındaki kiraz ağacından platformda dört kişilik bir orkestra müzik yapıyordu. Cordelia'nın gözü yakışıklı kemançıya takıldı. Gözleri kurtadamlarınki gibi altın sarısı ve yeşildi. Kumral bukleli klarnetçinin keçi toynakları vardı.

Koyu mavi duvarlarda mitolojik sahneleri betimleyen, yaldızlı çerçeveli tablolar asılıydı. En azından Cordelia onların mitolojik sahneler olduğunu tahmin ediyordu. İnsanların çıplak resmedildiği tabloların ressamı Antik Yunan ve Roma'da yaşayanların kıyafetlere ihtiyaç duymadığını düşünüyor olmalıydı. İşin tuhafı, bu insanlar genellikle minotorlarla dövüşüp yılanlarla güreşiyordu. En çaylak Gölge Avcısı bile savaşırken vücudunu koruyan bir kıyafet giymenin önemini bilirdi.

"İnsan neden çıplak piknik yapar ki?" diye sordu Cordelia. "En olmayacak yerlerine karıncalar girer."

Anna güldü. "Ah, Cordelia! Grubumuza neşe kattın." O sırada, siyah saçlı bir kadın gümüş bir tepsiyle onlara yaklaştı. Saçlarına ipek şakayıklarla süslü, fildişi bir tarak takmış ve koyu kırmızı, işlemeli bir elbise giymişti. Tepside kristal kadehler vardı.

"Şampanya?" dedi ve gülümsediğinde sivri dişleri göründü. Bir vampirdi.

"Teşekkürler Lily," dedi Anna tepside bir kadeh alırken. Matthew da aynısını yaptı. Cordelia kısa bir duraksamanın ardından elini kadehlere uzattı. Daha önce hiç şampanya ya da ona benzer bir içki tatmamıştı. Annesine göre, kadınlar yalnızca şeri ya da ratafia gibi tatlı içkiler içebilirdi.

Matthew şampanyasını bir dikişte bitirdi. Boş kadehi Lily'nin tepsisine bırakıp yenisini aldı. Cordelia içkisini dudaklarına götürürken boynuna kuştüyle takmış süslü bir büyücü, yakut kırmızısı elbiseli, sarışın bir vampir kadınla kol kola yanlarından geçti. Kadın yeni düşen kar kadar beyaz ve güzeldi. Cordelia beyaz pudra ve boyalarla güzelleşmeye çalışan ölümlü kadınları düşündü.

Vampir olsalar onca masraftan kurtulurlar, diye söylendi içinden.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Matthew.

Cordelia şampanyasını yudumladı. Tadı hava kabarcıkları gibiydi. “Hiç, öylesine güldüm,” dedi.

“Bu ortam çoğu kızı korkuturdu,” dedi Matthew. “Anna ve Lucie hariç tabii.”

“Ben kolay kolay korkmam,” diye meydan okudu Cordelia.

“Onu görüyorum.” Anna’yla Lily’e baktı. Vampir kız Anna’ya sokulmuş, kıkırdıyordu. “Anna istediği herkesi baştan çıkarabilir,” diye fısıldadı Matthew. “Bu da bir yetenek.”

“Tek yeteneğimin bu olduğunu düşünmüyorsun umarım,” dedi Anna ve yanlarına gelen Malcolm Fade’e baktı. Baş Büyücü Lily’e bir işaret çaktığında vampir kız eteğini savurarak uzaklaştı.

“Hypatia seni görmek istiyor Anna,” dedi Malcolm. “Şehir dışından bir misafiri seninle görüşmek istemiş.”

Anna gülümsedi. “Bu misafir nereden gelmiş?”

“Deniz kıyısından,” dedi Malcolm. “Gel, seni götürüyüm. Hypatia beklemeyi sevmez, bilirsin.”

Anna Cordelia’yla Matthew’a göz kırptı ve Malcolm’la duvarları ipek kaplı bir koridorda gözden kayboldular.

“Ne kadar güzel,” diye mırıldandı Cordelia. “Anna’yı diyorum.”

“Kendine has bir havası var.” Matthew düşünceli bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Fransızların *jolie laide* dediklerinden.”

Cordelia kaşlarını çatacak kadar iyi Fransızca biliyordu. “Güzel çirkin mi? Anna hiç çirkin değil!”

“Asıl anlamı başka,” dedi Matthew. “Sıra dışı bir güzelliği, karakterli bir yüzü olan demek.” Cordelia’yı tepeden tırnağa süzdü. “Sen de öylesin.”

Yanından geçen bir tepsiden kendine içki aldı. Cordelia orkestradaki yakışıklı kurtadamın gülümsediğini gördü.

Matthew fark etmeden onun içkisini almıştı. Yeni kadehinin üzerinden Cordelia'ya baktı.

Cordelia “güzel-çirkin” olarak tanımlanmakla ilgili ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Ama gündemde daha önemli konular vardı. Bir daha Matthew'la ne zaman yalnız kalabileceğini bilmiyordu. “Hatırlıyor musun?” dedi. “Sana baloda anneni sormuştum.”

“Eğlenceli partilerde annemden konuşmaya bayılırım.”

Cordelia şampanyasından bir yudum daha alırken hıçkırığını bastırmaya çalıştı. “Annen Meclis Başkanı,” dedi.

“Evet, farkındayım.”

“Şimdi Idris'te. Babamı yargılamaya hazırlanıyorlar.”

Matthew gözlerini kıstı. “Ben...” Başını iki yana salladı. Bir grup vampir balerin onlara bakıp kıkırdadı. “Boş ver. Çok düşünüyorum ve çok içiyorum. Benim en büyük sorunum bu.”

“Anlayamadığım bir şey var,” dedi Cordelia. “Babamı neden Ölümcül Kılıç'la sorguya çekmiyorlar? Bunu yaptıklarında masum olduğunu anlayacaklar.”

Matthew biraz şaşırmış gibiydi. “Kesinlikle. Yoksa onu elinde tutanlara yalnızca gerçekleri söyleten sihirli bir kılıca sahip olmanın ne anlamı var? Suçlular mutlaka onunla yargılanmalı.”

“Suçlu” kelimesi Cordelia'yı derinden sarstı. “Babamdan haber alamıyoruz,” dedi. “Ama abimin Idris'te okul arkadaşları var. Duruşmada Ölümcül Kılıç'ı kullanmayı düşünmüyorlarmış. Sen annenle konuşsan? Onu bunun gerekliliğiyle ilgili ikna etsen?”

Matthew'un elinde yeni bir kadeh belirdi. Cordelia onu bir tepsiden aldığını bile görmemişti. Kadehin üzerinden onu süzdü. Salonun ışığında koyulaşan yeşil gözleri ve keskin bakışları karşısındakini ipnotize ediyordu sanki. “Bu konu seni çok üzüyor,” dedi.

“Ailemi düşünüyorum. Babam suçlu bulunursa yalnızca onu kaybetmekle kalmayacağız. Benedict'in ölümünden sonra

Lightwood'ların yaşadıkları bizim de başımıza gelecek. Her şeyimizi elimizden alacaklar. Adımız lekelenecek."

"Bu senin için çok mu önemli? Aile şerefi?"

"Hayır," dedi Cordelia. "Ama annemle abim için her şey demek. Bu utançla yaşayabilirler mi bilmiyorum."

Matthew kadehini oymalarla süslü bir sehpaye bıraktı. "Anneme yazacağım," dedi.

Cordelia rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Ama annen bize yazmak isterse, lütfen, mektubu Lucie'ye yollasın. Annemin gelen cevabı benden önce görmesini istemiyorum. Teklifim reddedilirse bunu anneme alıştırma alıştırma söylemeliyim."

Matthew kaşlarını çatı. "Annem asla..." Birden susup odanın köşesinden onlara el sallayan Lily'e baktı. "Anna bizi çağırıyor," dedi. "Gitmeliyiz."

Cordelia tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı. "Nereye?"

"Her şeyin tam kalbine," dedi Matthew. Anna'nın gözden kaybolduğu, duvarları ipek kaplı koridoru işaret etti. "Kendini hazırla. Büyücüler kafalarına koyduklarında periler kadar aldatıcı olabilir."

Meraka kapılan Cordelia Matthew'un peşinden koridora girdi. Kâğıt fenerler yolu aydınlatıyordu. Koridorun sonunda fildişinden oyulmuş, vitrinli bir dolap vardı. Cordelia camlı kapakların ardındaki antika eşyalara ilgiyle göz attı. Matthew gülümseyerek camı tıklattı.

Dolap içeri doğru açıldı.

Arkasında altın bir oda vardı. İçerisi tavandan yere kadar altın yaldızlı bir kâğıtla kaplanmış gibi parlıyordu. Altın yaldızlı masalarda lapis ve altın kakmalı mekanik kuşlar, ince peri işçiliğiyle yapılan bıçaklar ve zırhlı eldivenler, kendi kuyruğunu ısırarak yılan *ouroboros* sembolüyle süslü tahta bir kutu ve yakuttan oyulmuş bir elma gibi hazineler sergileniyordu. Odanın ucunda, Cordelia'nın evdeki yatak odası büyüklüğünde, bakır ve pirinç kakmalı, dört direkli bir karyola duruyordu. Üzerinde en az

bir düzine altın sarısı yastık vardı. Yatağın ayakucunda oturan büyücü kadın bir tahta kurulmuş edasıyla onları süzüyordu. İnce ve uzundu. Teni maun rengi, saçları bronzdu ve altın sarısı bir elbise giymişti.

Cordelia eşikte duraksadı. Odada büyücü kadından başka iki kişi daha vardı. Malcolm Fade ve altın sarısı, kadife döşemeli, ceviz bir kanepede tek başına oturan Anna Lightwood. Anna uzun bacaklarını kanepenin ince kolundan aşağı sarkıtmıştı.

Malcolm Fade gülümsedi. “Hoş geldiniz küçük Gölge Avcıları. Hypatia Vex’in özel dairesini görme şerefi pek az kişiye nail olur.”

Hypatia gülümserken tıpkı bir kediye benzedi. “Bakalım, buna degecek mi? Kıza söyleyin, yaklaşsın.”

Cordelia ve Matthew birlikte yürüdü. Cordelia altın yaldızlı ve incili antika sandalyelerle sehparların arasından dikkatle geçti. Yakından Hypatia Vex’in gözbebeklerinin yıldız şeklinde olduğunu gördü. Bunlar onun büyücü işaretiydi. “Bir sürü Nefilimin odamı kirletmesi fikrinden hoşlandığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Hypatia. “Söyle Cordelia Carstairs. Sen ilginç biri misin?”

Cordelia duraksadı.

“Bu kadar düşünüyorsan, demek ki değilsin,” dedi Hypatia.

“Bence saçma bir mantık kurdunuz,” dedi Cordelia. “Düşünmeyen biri nasıl ilgi çekici olabilir ki?”

Hypatia gözlerini kırıştırdığında, yıldızlar iki lamba gibi yanıp söndü. Sonra gülümsedi. “Sanırım birkaç dakika kalabilirsin.”

“Bravo Cordelia,” dedi Anna. Hâlâ fütursuzca bacaklarını sallıyordu. “Arabella, içkilerden ne haber?”

Cordelia arkasına baktığında odada mavi ve yeşil saçlı bir peri kadın olduğunu gördü. Duvardaki bir girintide dikildiği için onu hemen fark edememişti. Önündeki büfede içki hazırlıyordu. Suda salınan yosunlar gibi hareket eden elleriyle, kristal sürahilerin kapaklarını açıyor ve kupalarla, incecik cam kadehlere kırmızı bir içki dolduruyordu.

Cordelia gözlerini kısıtı.

“Geliyor hayatım!” dedi Arabella ve içkileri dağıtmak için koş-turdu. Matthew ona uzatılan kadehi neredeyse havada kapacaktı. Cordelia, Arabella’nın ayakları birbirine dolanarak yürüdüğünü fark etti. Karada olmaya alışık olmayan bir gemiciyi andırıyordu.

Anna içkisini aldıktan sonra Arabella’yı kucağına çekti. Arabella kıkırdarak topuklu pabuçlarıyla havayı tekmeledi. Bacakları çınlıplıplaktı ve belli belirsiz, yanardöner renkli pullarla kaplıydı. Altın sarısı ışıktaki gökkuşağı gibi parlıyorlardı.

Bir denizkızı. Hypatia’nın deniz kıyısından gelen arkadaşı oydu demek? Perilerin bu türü su dışında nadiren görülürdü, çünkü insan bacaklarıyla yürümek canlarını acıttırdı.

Arabella Cordelia’nın meraklı bakışlarını fark ederek omuz silkti. Mavi ve yeşil, gür saçlarının gizlediği omzu ahenkle hareket etti. “Yıllardır karaya çıkmıyordum,” dedi. “Bu çirkin şehre son gelişimde Aşağıdünyalılarla Gölge Avcıları uzlaşmaya varmaya çalışıyordu. O zamanlar Nefilimleri pek gözüm tutmamıştı. Hâlâ da Gölge Avcılarına bayıldığımı söyleyemem. Bazı istisnalar var tabii.”

Anlaşma’dan önceki günlerden söz ediyordu. Bu kadın otuz küsur yıldır karaya ayak basmamıştı.

Arabella konuşurken Anna’ya doğru eğilmişti ve Anna’nın yara izleriyle kaplı parmakları denizkızının dalgalı saçlarını okşuyordu. Bir ateşin kıvılcımları kadar minik, parlak mavi balıklar Anna’nın saç telleri arasında hoplayıp zıplıyordu.

“Saçların bir nehir kadar güzel aşkım,” diye mırıldandı Anna. “İçinde balıklar bile yüzüyor.”

Görünüşe bakılırsa Anna bir gecede birkaç kişiyi birden baştan çıkarabiliyordu. Arabella kızarak kucağından kalktı ve büfeye doğru yürüdü.

“Anna’nın *seni* neden yanında getirdiği malum Matthew,” dedi Malcolm. “Eğlencelisin. Ama bu genç Carstairs’in size eşlik etmesi için özel bir neden var mı?”

“Yardımaınıza ihtiyacımız var,” dedi Cordelia.

Odadaki herkes güldü. Malcolm gülümseyerek boş kadehini Cordelia’nın şerefine kaldırdı. Arabella iki şarap kadehine çiçekler serpiştirirken kendi kendine mırıldanıyordu.

Anna ve Matthew sıkıntılı görünüyordu.

“Magnus Bane onlara yardım ederdi,” dedi Hypatia gözlerinde parlayan yıldızlarla. “Onun için buradalar. Magnus onları bütün büyücülerin birer iyilik meleği olduğuna inandırdığı için.”

“Magnus burada değil,” dedi Malcolm. Bakışlarında mesafeli bir ifade belirmişti. “Sana bir garezim yok, evlat. Ama bir kere sinde bir Gölge Avcısı’nı sevmiştim ve çok acı çektim.”

“Bir Demir Kız Kardeş oldu,” diye açıkladı Hypatia. “Malcolm’ın kalbini kırdı.”

“Öyle mi?” dedi Cordelia şaşkınlıkla. Demir Kız Kardeşler Sessiz Kardeşlerden bile daha gizemliydi. Bin yıldır, gizli kalelerinde Nefilimler için *adamalar*’dan rünlerle bezeli silahlar üretiyorlardı. Tıpkı Sessiz Kardeşler gibi, asla evlenmiyor ve yeni doğan Gölge Avcısı bebeklere koruyucu büyüler yapıyorlardı. Adamant Kalesi’ne, onlardan başka hiç kimseyi kabul etmiyorlardı. Yalnızca kadınlar Demir Kız Kardeş olabiliyordu ve Cordelia bu hayatı Sessiz Kardeşlerinki kadar zor ve sıkıcı buluyordu. “Çok yazık.”

“Kesinlikle,” diye homurdandı Malcolm. “Bane ne derse desin, birbirimizden uzak durmamız en doğrusu.”

Hypatia altın tırnaklarını birbirine vurdu. “Bane’le hiç tanışmadım. Londra’dan ayrılmadan önce Nefilimlere yardım etmiş. Ama bu nezaketini hatırlıyorlar mı? Yoksa yalnızca başları sıkıştığında yardım mı bekliyorlar? Salonuma gelmene izin verdim, çünkü beni eğlendiriyorsun Matthew Fairchild. Sen daha çocuksun. Güzel olduğu için elini ateşe uzatan, ama her seferinde seni yakacağını unutan aptal bir çocuk. Ama bu benden iyilik isteyebileceğin anlamına gelmiyor.”

“Belki önce ne istediklerini duymak istersin,” dedi Anna tarafsızca. “Bu da seni eğlendirebilir.”

“Sanki bilmiyorum,” dedi Hypatia, ama Anna’ya sempatiyle bakıyordu. Anna gülümsedi.

“İyiliğinizin karşılığını ödesem?” diye önerdi Cordelia. Arabella çiçekli içkileri büyücülere verdi. Malcolm kadehini kaldırıp düşünceli gözlerle dibine baktı. “Hayatınızı kurtarmayı teklif etsem?”

Bu sefer gülmediler. Ona hayretle baktılar. “Ne hoş,” dedi Hypatia. “Ama biz tehlikede değiliz.”

“Buna katılmıyorum,” dedi Cordelia.

Birden elini sırtına atıp Cortana’yı çekti. Kılıç odadaki bütün ışıkları yakalayarak alev gibi parladı.

Cordelia Cortana’yı Hypatia’nın kristal kadehine doğru savurdu. Kadeh patladı ve her tarafa cam kırıkları saçıldı. Arabella öfkeyle bağırdı ve Cordelia kılıcın ucunu ona doğrulttu.

“İlk kez bir denizkızıyla karşılaşıyorum,” dedi. “Keşke insanları zehirlemeye çalışan biri çıkmasaydın.”

İçkisini çoktan bitiren Matthew kadehi masaya vurdu. “Zehir mi?”

“Yalnızca büyücüler için,” dedi Cordelia. “Öldürmeye çalıştığı onlardı.”

“Bu çılgın fikre nereden kapıldığını sorabilir miyim?” diye güürledi Hypatia.

“Annem şifalı bitkilerden iyi anlar,” dedi Cordelia. “Bildiklerini bana da öğretti. Denizkızlarının su altında yetiştirdiği bir bitki var. Köpeküzümünün bir türü. O kadar ölümcül ki Gölge Pazarlarında bile satılmıyor. Bir yudumu öldürmeye yetiyor. Kadehlerinize o bitkinin çiçeklerinden serpiştirdiğini gördüm.”

Malcolm Fade elini kadehin üzerinden geçirdiğinde mor kıvılcımlar çaktı. Halıdaki kırmızı şarap lekesi bir çiçek gibi açıldı ve mor dumanlara doğru süzüldü. Hypatia elindeki kırık kadehe bir sıçana dönüşmüş gibi tiksintiyle baktı.

“Çocukluğumun geçtiği Cornwall’da, *Atropa Belladonna* yetiştirirdi,” dedi Malcolm usulca. “Güzelvratörü olarak da bilinir. Kullanım alanları konusunda uzman sayılırım. Ölümcül gecedenizi de onun bir türü. Bayan Carstairs haklı. Hayatımızı kurtardı.”

“Yakalayın,” diye tısladı Hypatia.

Anna çoktan ayağa kalkmıştı. Hançerini çekti ve bir kedi çevikliği ve zarafetiyle ileri atıldı. Arabella telaşla korsajını yokluyordu. Anna bileğini yakalayıp sertçe büküğünde Arabella’nın parmakları arasından bir şey altın sarısı halıya düştü. Bir deniz yaratığının sivri boynuzuydu.

“Bırak, canımı alayım,” diye tısladı Arabella çılginca kıvranaarak. Ama Anna onu sıkıca tutmaya devam etti. İnce, çıplak kolu rünlerle kaplıydı. Diğer elindeki hançer elmas gibi parlıyordu. “Bütün deniz insanları gibi, onurumla ölmeme izin ver.”

“Sen kimsin ki onurdan söz ediyorsun?” dedi Hypatia. “Birini zehirlemeye çalışmak kadar alçakça bir şey olabilir mi? Malcolm Fade’i ve beni öldürmekle eline ne geçecekti? Konuş, neyin peşindesin?”

“Tabii ki, intikam peşinde,” dedi Malcolm. “Seninle ilgili kulağıma bazı söylentiler geldi Arabella. Nefilimlerin yıllar önce, sana hakaret ettiğini düşünüyorsun. Hypatia bu gece bazılarının buraya geleceğini söylediğinde planını yaptın.” Gözlerini kıstı. “Hypatia ve ben ölecektik. Sen de suçu Gölge Avcılarına atacaktın. Böylece Londra’nın bütün Aşağıdünyalıları Nefilimlere karşı ayaklanacaktı.”

Hypatia mermerden oyulmuş gibi ifadesiz bir suratla küçük altın bir çanı çaldı. Saçlarına kovan çiçekleri takan, mavi derili bir peri kızı kapıdan başını uzattı. “Beni mi çağırdınız hanımefendi?”

Hypatia çenesini sıktı. “Hyacinth, muhafızlara haber ver. Bu denizkızını şarap mahzenine kapatsınlar.”

“Bir zehirleyiciyi şarap mahzenine hapsedme fikrini yeniden

gözden geçirseniz?” diye önerdi Matthew. “Canım içkilerin hepsi heba olmasın.”

Hypatia elini salladı. “Onu Fısıldayan Oda’ya götürsünler. Orada sorun çıkaramaz. Yakında onu Spiral Labirent’e götüreceğiz.”

“Ya sonra?” diye sordu Cordelia. Altın sırmalı üniformalar giymiş iki trol, Arabella’yı Anna’nın elinden alıp odadan çıkardı. “Ona ne olacak?”

“Mahkemeye çıkacak,” dedi Hypatia. “Bir Aşağıdünyalının akıbeti seni hiç ilgilendirmez. Ama adil bir yargılama olacak. Aşağıdünyalılar daima adaletlidir.”

Anna kollarındaki tozları silkeledi. “Bu durumda Cordelia’dan yardımını esirgemeyeceksin demektir. Sonuçta hayatınızı kurtardı.”

“Anna haklı,” dedi Malcolm. “Borç borçtur. Bizden ne istiyorsun Nefilim?”

Cordelia hikâyeyi Matthew’un anlatmasına izin verdi. Pikniği, James’in gölgeler diyarıyla ilgili sanrılarını, gün ışığında saldıran iblisleri, yaralı Gölge Avcılarını ve Sessiz Kardeşlerin bile tedavi edemediği zehri.

“Arkadaşınız başka kimsenin göremediği bir gölge diyar mı görebiliyor?” diye sordu Hypatia. “Kim bu? Şekil değiştirici büyücü kızla onunla evlenecek kadar çılgın Gölge Avcısı’nın çocuğu mu? O birlikteliğin bir sorun doğuracağını biliyordum.”

Matthew öfkeyle kaşlarını çatı. “Evet, başkalarının göremediklerini görebiliyor,” dedi Cordelia. “Nadir bulunan bir yetenek.”

“Demek bu iblis türü gündüz saldırıyor ve sizin şifacıların daha önce hiç rastlamadığı bir zehir saçıyor,” dedi Malcolm. “Enteresan.”

“Bu iblislerin Londra’da başıboş dolaşması kimse için iyi olmaz,” dedi Anna.

“Bütün iblisler başka dünyalardan gelir,” dedi Hypatia.

“Ama iblislerin çocukları olarak bizlerin tüm iblis türlerine aşına olduğumuzu varsayıyorsanız, çok yanılıyorsunuz.”

“Bayan Vex,” dedi Cordelia. “Bunu bir hakaret olarak almayın, lütfen. Ama Aşağıdünya’yı bizden daha iyi biliyorsunuz. Orada olan biten her şeyden haberinizi oluyor. Bu tuhaf iblislerden bahsedildiğini duymuşsunuzdur belki ve...”

“Hayır, duymadım,” dedi Hypatia sertçe. “Sadece Londra’da neden hiç iblis olmadığı konuşuluyor. Bunu herkes biraz garip buluyor doğrusu.”

Malcolm başını salladı. “Ragnor ‘fırtınadan önceki sessizlik’ diyor. Ama Ragnor tam bir felaket tellalıdır.”

“İblisler Londra’ya dönüyor,” dedi Anna. “Önceki gün, Seven Dials’da bir Shax iblisi sürüsü görüldü.”

“Deumas iblislerini de unutmayalım,” diye atıldı Matthew. “Kocaman, iğrenç yaratıklar.”

Hypatia’yla Malcolm göz göze geldi. İblisler herkesin sorunuydu. Bilinmeyen yaratıkların Gölge Avcılarına saldırması belki iki büyücü için çok da büyütülecek bir olay değildi ama Shax ve Deumas iblisleri tür gözetmeyen katillerdi.

“Bazı söylentiler duydum,” dedi Malcolm. “Güçlü biri, belki de bir büyücü, iblis sürülerine Londra’dan uzak durmalarını söylemiş.”

“İblisler kimseye kulak asmaz,” dedi Anna.

Malcolm omuz silkti. “Dediğim gibi, bu yalnızca bir söylenti. Bence en doğrusu, bu meseleye hiç karışmamak.”

“O günler geçti,” dedi Cordelia. “Gündüz iblisleri hepimiz için daha kötü şeylerin habercisi olabilir. İşbirliği yapmalıyız.”

“Gölge Avcılarının mantıklı konuşmasından nefret ediyorum,” diye iç çekti Hypatia. “Ragnor Fell Londra’ya döndü ve geçmişte sık sık Gölge Avcılarıyla çalıştı. İblis dünyaları hakkın-da engin bilgiye sahip. Boyutsal büyülerle ilgili çalışmalar yapıyor. Güneş ışığına dayanıklı iblislerin yetiştiği bir boyut varsa, Ragnor bunu mutlaka biliyordur.”

“İyi bir başlangıç noktasına benziyor,” dedi Matthew. “Onu nasıl buluruz?”

“Ona acil bir mesaj yollayacağım,” diye yanıtladı Hypatia. “Sizinle temas kurar.” Yıldızlı gözlerini kapadı. “Şimdi gidin. Meleklerden yoruldum.”

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Matthew, Anna ve Cordelia ana salona döndüğünde bir vampir kanla ilgili bir şiir okuyordu. Az sonra, yine Berwick Sokağı’nda, ölümlülerin dünyasındaydılar. Cordelia serin gece havasını içine çekti. Buram buram toz toprak ve şehir kokuyordu.

“Nefilim!” Seslenen, Hypatia’nın Hyacinth dediği mavi derili peri kızıydı. Matthew’a kadife bir bohça uzatırken şehrin ışıklarını nefretle süzdü. “Fade bunu almanızı istedi,” dedi. “Yaptıklarınız için minnettarmış. Sahi ne yaptınız?” diye sordu merakla. “Bir büyücünün birine minnettar olması görülmüş şey değil.”

Anna ona göz kırptı. “Birazdan anlatırım.”

Cordelia’yla Matthew şaşkınlıkla ona baktı. Hyacinth hafifçe kızarıp kıkırdayarak geldiği arka sokağa geri döndü.

Anna bir kedi gibi gerindi. “Ben biraz daha kalacağım,” dedi. “Siz arabayı alın. Ben bir şekilde dönerim.”

Matthew kadife kumaşın ucunu kaldırdı. İçinde perilerin ince işçiliğiyle üretilmiş, yarım düzine kadar bıçak vardı.

Matthew ısıklık çaldı. “Vay canına.” Sokak lambalarının altında saçları bronz bir ışık saçıyordu. Cordelia’yı hayranlıkla süzdü. “Ben Arabella’nın içkilere zehir koyduğunu hayatta anlamazdım.”

“Sana söylemiştim,” dedi Anna arabaya işaret ederken. “Sıkıcı kızlarla işim olmaz.”

ESKİ GÜNLER: PARİS, 1902

“PARİS’E GİTMELİSİN,” DEMİŞTİ MATTHEW THOMAS’A, Thomas’ın Madrid’e doğru yola çıkmasından bir gün önce. O, James ve Matthew Şeytan’da Christopher’ı bekliyordu. “Bu sıkıcı adadan nihayet kurtuluyorsun. Bari önce buna değecek bir şehre git.”

“Paris yolumun üzerinde değil,” demişti Thomas. “Hem İspanya’yı yeterince heyecanlı bulacağımdan eminim.”

“Saçmalama,” dedi Matthew. “Şu koca dünyada Paris gibi bir yer daha yok. Nehrin sol yakasındaki, Hotel d’Alsace’ta kalmalısın. Herkes oraya L’Hotel der.”

“Bu, Fransızcada yalnızca *otel* anlamına gelmiyor mu?” diye sormuştu James kitabından başını kaldırmadan.

“Tüm önemli kişilerin kaldığı otel olduğu için öyle deniyor.”

“Ben önemli biri değilim ki,” dedi Thomas.

“Oscar Wilde orada kaldı,” diye atıldı James. “Matthew önemli kişiler derken genelde onu kasteder.”

“Sadece o değil,” diye itiraz etti Matthew. “Ama evet, Oscar Wilde orada öldü.”

“Eminim, sen daha iyi vakit geçirirsin,” dedi James.

Thomas kendini İspanya yolculuğuna hazırlamıştı. Ama Matthew'un sözleri aklını çelmişti ve Madrid Enstitüsü'nün başkanı dünyayı gezmek için iki hafta izin almasını önerdiğinde, Matthew'un Işıklar Şehri'yle ilgili söylediklerini hatırladı. İnsan orayı bir kere gördü mü, bir daha dünyaya asla aynı gözlerle bakamazdı.

L'Hotel biraz pis ve dağınık birinin evi gibiydi. Paris'in fazlasıyla renkli, ama biraz da pespaye kılıklı altıncı bölgesindeydi. Her yer yakındaki, Sorbonne'da okuyan ölümlülerle doluydu ve Thomas günbatımında sokakları arşınlarken kendini o kalabalığın bir parçası gibi hissetti. Paris Enstitüsü'yle bilerek haberleşmemişti. Rastladığı Aşağıdünyalıların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve buraya tamamen kendi zevki için gelmişti.

Gelgelelim Thomas yakın arkadaşlarıyla yapışık yaşamaya alışkındı. Madrid Enstitüsü'nün dost canlısı atmosferinde hiç yabancılık çekmemişti. Ancak Paris'teki yalnızlığından çabuk sıkıldı. Kimseyi tanımıyor ve bu ülkenin dilini bilmiyordu. Gün içinde yalnızca bir garsonla, bir müze görevlisiyle ya da L'Hotel'in resepsiyonundaki adamla konuşuyordu.

Herkesin öve öve bitiremediği Louvre'u ziyaret etti. Ama gördüklerini kimseyle paylaşamadıktan sonra hiçbir şeyin tadı kalmıyordu. İzlenimlerini bir deftere not ederken bir gün bunları okuyup okumayacağını merak etti. İspanya'ya dönmeyi iple çekiyordu. Matthew'a güzelliği dillere destan bir şehrin bile yanında bir dost olmadan çekilmediğini nasıl anlatacaktı?

Sonra hiç beklemediği bir anda tanıdığı birini gördü.

Bu kişi arkadaşı değildi. Alastair Carstairs'le kesinlikle arkadaş değillerdi. Ama uzaktan tanıdığı biri de değildi. Akademi'de birlikte okumuşlardı. Alastair kötü çocuklardandı. Zalimce eşek şakaları yapanlardan. Herkesin bamtelini keşfedip onları oradan vurmaya çalışanlardan. Thomas'ı da yaşından küçük görünmesine neden olan kısa boyu ve dar omuzlarından vurmuştu.

Tüm bunların üzerinden yıllar geçmişti tabii. Thomas artık herkese tepeden bakıyordu. Alastair'ı da bu özelliği sayesinde o kalabalığın arasında görebilmişti zaten.

Matthew, Thomas'a Rue de Rivoli'deki Librairie Galignani'yi mutlaka ziyaret etmesini söylemişti. "Kıtanın en eski İngilizce kitaplar satan kitapçısı!" demişti. Thomas bir süredir şiir kitaplarını inceliyordu. Nasıl olsa acelesi yoktu. Sonra birden Alastair çıkageldi.

Thomas bir an bocaladı. Onu selamlamalı mıydı yoksa görmezden mi gelmeliydi? Ama Alastair gözlerini ona dikmişti. Üstelik suratı şekilden şekle giriyordu.

Thomas ona hafifçe el salladı.

Alastair kalabalığı yararak ona doğru ilerledi. "Melek aşkına, Lightwood," dedi. "Görmeyeli, dev gibi olmuşsun."

Thomas kaşlarını kaldırdı. Etraflarındaki birkaç kişi onlara baktı.

Alastair pişkin pişkin sırtıttı. "Sana *yarım porsiyon* dediğim günlerin acısını mı çıkarıyorsun? Daha yaratıcı lakaplar da taktığımdan eminim, ama unuttum gitti."

"Paris'te ne yapıyorsun?" diye sordu Thomas.

"Ya sen?" Thomas'ı uygunsuz bir şey yaparken yakalamış gibi, tuhaf bir ses tonuyla konuşmuştu.

"İspanya'da seyahat yılımdayım," dedi Thomas. "İki haftalık iznimi burada kullanmak istedim."

Alastair başını salladı. Sonra bir sessizlik oldu. Thomas paniklemeye başladı. Alastair'la arkadaş değillerdi ve şimdiye kadar onun hep en kötü yönlerini görmüştü.

Kitapçıya belki birkaç saat sonra dönmek üzere kibarca izin isteyip gitmeye hazırlanıyordu ki Alastair konuştu. "Benimle Louvre'a gelmek ister misin? Buradan oraya gideceğim."

Thomas *Ben orayı gezdim, ya da Üzgünüm, ama bir öğle yemeği randevum var*, diyebilirdi. Ama bunu yapmadı. Günlerdir yalnızdı ve canı sıkılıyordu. "Tamam," dedi.

Kitapçıdan çıkıp Louvre'a gittiler. Alastair kalabalığı görünce suratını astı, ama bunun acısını Thomas'tan çıkarmadı. Sanat eserlerini küçümsemedi. Mübalağalı davranışlarda da bulunmadı. Thomas onun eserlere sessizce, uzun uzun bakmasına şaşırды. Yüzü ciddiydi ve alnı hafifçe kıvrılmıştı, ama Thomas onu ilk kez mutlu gördüğünü düşündü.

Thomas müzeyi daha önce gezdiği için bazı eserlerle ilgili kendince fikirler edinmişti. Ukalalıktan uzak bir tavırla bunları Alastair'la paylaştı. Alastair'ın onunla alay etmesini bekledi, ama o yine sessizce başını salladı. Thomas'ın ondan hoşlanmak için hiçbir sebebi yokken, hoşlanmamak için birçok nedeni vardı. Ama birlikte bir sanat eserini incelerlerken Alastair'ın varlığından memnun olduğunu fark etti. Paris'e geldiğinden beri, ilk kez biriyle arkadaşlık ediyordu.

Belki de değişmiştir, diye düşündü. Nihayetinde herkes olgunlaşırdı. Ya da belki eskiden de o kadar kötü niyetli biri değildi.

Sonra Akademi'yi düşündü. Hayır, Alastair o zamanlar berbat biriydi. Ama şimdi daha sakın ve düşünceli görünüyordu.

Müzeden çıktuktan sonra Sen Nehri boyunca yürüdüler. Alastair Madrid'i merak ediyordu. Thomas ona yalnızca orayı değil, Fas, Şam ve Paris maceralarını da anlattı. Thomas şu son yıla dek, Idris ve Londra dışında hiçbir yeri görmemişti. Alastair ailesiyle birlikte sürekli gezdiği için şanslıydı. Öte yandan, acaba bu kadar sık yer değiştirmek insanı yalnızlığa mı sürüklüyordu?

Eyfel Kulesi görüldüğünde Alastair onu işaret etti. "Tepesine çıktın mı?"

"Evet," dedi Thomas. "Manzara müthiş."

"Sence bu manzara nasıl?" diye sordu Alastair.

Thomas'ın içinden bir ses ona bir tuzak kurulduğunu haykırıyordu. "Bence olağanüstü bir yapı," dedi dürüstçe. "Eşi benzeri yok."

Alastair neşesizce kıkırdadı. "Hakikaten yok. Aslında

Parislilerin çoğu ondan nefret ediyor. Onu çirkin ve zevksiz buluyorlar. Hatta ona Eyfel Çılgınlığı diyorlar.”

Thomas yine kuleye baktı. Akşam güneşinde demirleri turuncu-pembe bir pırıltıyla parlıyordu. Bir an aklına Gölge Avcılarının başkenti, Alicante’nin *adama* kuleleri geldi. Batan güneşin ışığını yakalayıp uzun süre bırakmamaları. “Çirkin değil,” dedi. “Yalnızca sıra dışı.”

Aldığı cevap Alastair’ı memnun etmiş benziyordu. “Haklısın. Gustave Eiffel bir dâhi ve bir gün hak ettiği şekilde takdir göreceğinden eminim. Bazen birkaç adım geri çekilip insanların iyi oldukları şeyi yapmalarına izin vermelisin. Bu o sırada çılgınlık gibi görünse bile.”

Yakınlardaki bir bistroda yemek yediler. Thomas ortamı beğendi, ama Alastair sıradan buldu. Geç saatlere kadar konuştular. İçeride sadece onlar kaldı; kitaplardan, müzikten, tarihten ve seyahatlerden konuşmaya devam ettiler. Thomas, Alastair’a kolunun iç kısmına pusula gülü dövmesi yaptırmak istediğini söyledi. Bundan başka kimseye bahsetmemiştii.

“Nereye?” diye sordu Alastair ilgiyle. Thomas’ın gösterdiği noktaya dokundu ve farkında olmadan parmak uçlarını Thomas’ın nazik derisinde, bileğinin iç kısmından dirseğine doğru kaydırđı.

Aslında sıcak basmasına rağmen Thomas ürperdiğini hissetti. Alastair ona bakmadan elini çekti, garsona işaret etti ve hesabı ödedi. Nerede kaldığını Thomas’tan ısrarla gizledi. Ama ertesi akşamüzeri verdiği adreste buluşmalarını ve ona bir sürprizi olduğunu söyledi.

Sözleştikleri saatte on beş dakika sonra Thomas, Alastair’ın gelmeyeceğine karar verdi. Muhtemelen bir yerlerde ona gülüyordu. Ama Alastair geldi ve geç kaldığı için özür diledi. Thomas’ı Théâtre Robert-Houdin’in kapılarına doğru çekeştirdi.

“Ölümlülerin yaptıklarını yapmaktan kaçınmamız gerektiğini biliyorum,” dedi. “Ama bunu görmelisin. Bir sinema

filmi. Daha yeni gösterime girdi. Adı *Le Voyage dans la Lune*.”

Thomas’ın bile bunu tercüme edecek kadar Fransızcası vardı. On yedi dakika boyunca, birlikte ölümlülerin son eserini hayranlıkla izlediler. Tıpkı bir tiyatro gibiydi, ama bunda görüntüler bir ekrana yansıtılıyordu. Thomas anlatıcının söylediklerini takip edemese de tuhaf kostümler giyen ölümlülerin bir topçu mermisini andıran, büyük, metal bir araçla aya gitmelerini ve orada yaşayan garip yaratıklar tarafından kovalanmalarını zevkle seyretti.

“Sence bunlar gerçek mi?” diye sordu Thomas. Salonun karanlığından gün ışığına çıkınca gözlerini kırptırdı.

“Ne? Saçmalama,” dedi Alastair siyah buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırırken. İnsanlar Matthew’unki gibi, sarı saçlara bayılırdı. Ama Thomas koyu saç ve göz renginin daha çarpıcı olduğunu düşünüyordu. “Bunu bir oyun gibi düşün. Bir sihirbazlık numarası gibi. Ölümlüler sihir yapamaz. Onun için bazı numaralarla gerçek olmayanı gerçek gibi yuttururlar.”

Alastair caddenin sonunda ona veda etti. Ertesi gün, Paris’ten ayrılacaktı. Ama Thomas’a ne neden orada olduğunu ne de Paris’ten sonra nereye gideceğini söyledi. Thomas arkadaş olmasalar bile, birlikte güzel birkaç gün geçirdiklerini düşündü. Gerçi birlikte hoşça vakit geçirdiğin birine arkadaş diyemiyorsan ne demen gerektiğinden emin değildi.

Paris seyahatinde kendi dünyasından kopmuştu sanki. Burada yaşadıkları diğer hayatıyla tamamen uyumsuzdu. Alastair birdenbire karşısına çıkmıştı ve şimdi de ayrılıyorlardı işte. Thomas birbirlerini bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyordu. Ya da görüştüklerinde nasıl davranacaklarını. Artık Alastair’ı arkadaş olarak kabul edebilir miydi?

“Ben de birkaç gün sonra, İspanya’ya döneceğim,” dedi.

Alastair hafifçe kıkırdadı. “Madrid’den buraya gelmen enteresan. Tatil içinde tatil gibi olmuş.”

“Galiba öyle.” Sonra kaşlarını çatı. “Aslında seyahat yılını tatil olarak düşünmek yanlış olur. Ben görev icabı Madrid’deyim. Her şeyle dalga geçmek zorunda mısınız?”

Alastair şaşırdı. “Özür dilerim,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Körü bir niyetim yoktu.”

O kadar kaygılı ve kırılgan görünüyordu ki Thomas bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra Alastair’a elini uzattı. Alastair bir an hayretle duraksadı ve o da yavaşça elini uzattı.

Thomas’ın elini kavrayan parmakları sıcak ve nasırlıydı. Thomas onun lokantada koluna dokunuşunu hatırladı ve yüzündeki ifadeyi korumak için epey çaba harcadı. Tokalaştılar.

Alastair Thomas’a ailesini ya da arkadaşlarını sormamıştı. Thomas da bu konuyu hiç açmamıştı. Paris’te geçirdikleri günler boyunca koca dünyada yalnızca ikisi vardı sanki.

“Hoşça kal Carstairs,” dedi Thomas.

“Hoşça kal Lightwood. Daha uzamamaya çalış. Sonra herkesin gözünü korkutursun.”

Thomas onun arkasından baktı ve son kez dönmesini bekledi. Ama Alastair arkasına bakmadan köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

10

SADAKAT BENİ BAĞLAR

*Sabahtan akşama yan yana,
Öpüşüp oynaşarak aşkla,
İnsan tesellisinden kaçarken sen
Karşılıksız aşktan ölüyorsun.
-Nizâmî-i Gencevî, Leyla ile Mecnun*

ŞEYTAN TAVERNASI'NIN SAHİBİ LUCIE'NİN NEŞELİ Haydutlar'ın odasına çıkmasına izin vermeyince Lucie kurtkadın barmaid Polly'le haber göndermeye mecbur oldu. Sonra tavernanın köşesindeki rahatsız bir iskemleye tüneyip onu merakla süzen Aşağıdünyalılara aldırmamaya çalıştı. Aslında bakmalarını anlayabiliyordu. Nefilim rünleri taşıyan, hanımefendi kılıklı bir kızın elinde bir baltayla buraya geldiği görülmüş şey değildi. Koca bir cin şişesiyle demlenen bir kelpi boncuk gözlerini ona dikmişti.

"İçer misin, küçük fare?" diye sordu kabarık saçlı bir vampir. Elindeki yarısı dolu cin şişesini ona doğru salladı.

"Onu rahat bırak," diye gürledi Thomas bütün heybetiyle ve vampir korkuyla geri çekildi. Thomas'ın arkasında beliren Christopher gözlerini kırptırdı.

“Sizi burada bulacağımı biliyordum,” dedi Lucie zaferle.

“Az kalsın bulamayacaktın,” dedi Christopher. “Hazır Matthew’la James yokken, Grosvenor’daki laboratuvar yerine burayı kullanmaya karar verdik. Nasıl olsa, tavernayı patlatmamıza kimse aldırılmaz ve...”

Thomas onu susturdu. “Christopher yeter. Lucie, neden geldin? Bir şey mi oldu?”

Lucie onları tavernadan çıkardı ve Jesse’yi karıştırmadan, durumu elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. Jessamine’den ve hayaletler arası bir haberleşme ağından söz etti. Neyse ki, Christopher da, Thomas da kuşkucu tipler değildi.

“Matthew, Anna’ya gidecek zamanı buldu,” diye homurdandı Thomas. Lucie’ye Matthew’un evine, James’in adına gelen mektubu ve abisinin gece saat onda Grace’le buluşacağını anlattı. “Matthew buluşma yerini biliyor. James ikisinin orada denge alıştırılmaları yaptığını söyledi.”

“Ya geç kaldıysak?” diye inledi Christopher kaygıyla.

Lucie Batı St. Dunstan Kilisesi’nin, Londra’nın çatıları üzerinde yükselen ihtişamlı kulesine göz attı. “Saat dokuz,” dedi. “Birinizin arabası vardır. Anna’ya gidelim.”

On beş dakika sonra Percy Sokağı’ndaydılar ve Thomas Lucie’nin ailesine ait arabadan inmesine yardım ediyordu. Sokak ıssız olmasına karşın evlerin ışıkları yanıyordu. Lucie Anna’nın evinin önünde oturan karaltıyı görünce şaşırmadı. Anna’nın kapısından kalbi kırık genç kızlar eksik olmazdı.

Lucie sonra karaltının geniş omuzlu bir erkek olduğunu fark etti.

Onları görünce ayağa kalktı ve sokağın köşesindeki fenerin sarı ışığı yüzüne vurdu. Lucie genç adamın parlak saçlarıyla asık suratını hemen tanıdı.

“Alastair?” dedi Thomas hayretle.

Alastair Carstairs düğmelerini iliklemediği paltosunun eteklerini savurarak yanlarına koşarken Christopher sıkıntıyla homur-

dandı. Alastair'ın yeleği yana kaymış ve dik yakalarından biri aşağı sarkmıştı. Perişan görünüyordu.

“Şapkanı kaybetmişsin Alastair,” dedi Lucie.

“Asıl kız kardeşimi kaybettim!”

Lucie'nin yüzü bembeyaz kesildi. “Ne demek o? Cordelia'ya bir şey mi oldu?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Alastair. “Anna Lightwood'la çay içecekti. Onu buraya ben bıraktım. Sözleştiğimiz saatte almaya geldiğimde ikisi de yoktu. Onu o kadınla asla yalnız bırakmamalıydım.”

“Anna hakkındaki sözlerine dikkat et,” dedi Christopher buz gibi bir sesle. Lucie başka zaman olsa bunu komik bulabilirdi, çünkü Christopher kolay kolay kimseye sinirlenmezdi.

Alastair tehditkâr bir tavırla Christopher'ın üzerine yürüdü. Thomas araya girip onun kolunu yakaladı. Lucie, Alastair'ın zıncı diye durduğunu görünce şaşırıldı. Thomas onu tutmak için çaba bile harcamıyordu. Alastair uzun boylu ve belli ki güçlü biriydi. Ama Thomas'a direnmedi.

“Sakin ol Alastair,” dedi Thomas. “Kardeşin için endişelendiğini biliyorum. Biz de James için endişeleniyoruz. Sokak ortasında hırlaşmak yerine, ne yapabileceğimizi konuşalım.”

Alastair onun gözlerinin içine baktı ve “Bırak beni,” diye tısladı. “Ayrıca bana ilk isimimle hitap etmekten vazgeç. Artık peşimde dolanan aptal bir okul çocuğu değilsin.”

Thomas'ın yanakları pençe pençe kızardı ve elini hızla çekti.

“Yeter!” diye bağırdı Lucie. Thomas yalnızca ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Anna'yla Cordelia'nın yalnız olduğunu sanmıyorum. Bence Matthew da onlarla ve...”

Alastair'ın yüzü ifadesizleşti. “Cordelia *Matthew*'la diye rahatlamalı mıyım? O ayyaş kardeşimi tehlikeye atarsa ben yapacağımı bilirim.”

Birden kaldırım taşlı yolda tekerlek sesleri yankılandı. Hepsi gürültüye doğru döndü ve Meclis Başkanı'nın arabası-

nın Anna'nın evinin önünde durduğunu gördüler. Arabanın kapısı açıldı ve Cordelia'yla elinde kadife bir bohçayla Matthew göründü.

İkisi de evin önündeki kalabalığa bakakaldı. "Burada ne işiniz var?" diye sordu Matthew. "Barbara'yla diğerlerine bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Thomas telaşla. "Ama durum acil. James tehlikede."

James King's Road'dan Thames'a doğru yürüyordu. Matthew aklına estikçe ona Chelsea'yi gezdiriyordu. İki arkadaş önlerinde kocaman taş basamakları olan ve güneşte renkleri altın sarısına dönen, kızıl, balçık cepheli, Kraliçe Anne dönemi evlerinin önünden geçiyordu. Matthew ona skandallarla dolu hayatlar yaşayan meşhur şairlerle sanatçıların yaşadıkları yerleri göstermişti. Şimdi bu evlerin ışıklı pencereleri gece sisinin arasında belli belirsiz parlıyordu. James nehre yaklaştığında sis daha da yoğunlaştı.

Chelsea kıyısında sık yapraklı çınarların altında bir yürüyüş yolu vardı. Ferforje sokak lambalarının ışıkları ağaçların ıslak gövdelerine vuruyordu. Kalın sis tabakası arasında, nehir güçlkle seçiliyordu. Benzinle çalışan bir polis teknesinin gürültüsü ve güvertesinde asılı fenerin ışığı olmasa, insan Thames'ın orada olduğunu kolayca unutabilirdi.

James erken gelmişti. Battersea Köprüsü'ne doğru yavaşça yürürken sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. *Ah, Grace.* Parktaki öpüşmelerini hatırladı. O sırada bir iğne batması gibi hafifçe duyumsadığı ıstırabı. Belki de iblislerin gelişinin habercisiydi. Onu yaklaşan tehlikeye karşı uyarıyordu. Emin değildi tabii. Grace'le ilgili hiçbir şeyden emin olamıyordu. Bazen onu düşündüğünde, dayanılmaz bir fiziksel acı çekiyordu. Bütün kemiklerini tek bir tel tutuyordu sanki ve o tel gerildiğinde ölecekti.

"Aşk acısı nasıl bir şey?" diye sormuştu babasına.

“Berbat,” demişti babası gülerek. “Ama aşk uğruna acı çekmeye değer.”

Grace birdenbire köprünün ucundaki üç kollu sokak lambasının altında belirdi. Her zamanki gibi, açık renkler giymişti ve yüzü lambanın ışığında ay kadar solgundu. James sevdiği kadının narin silüetine doğru koştu ve Grace onu karşılamak için kıyıya indi.

Buluştuklarında Grace kollarını boynuna doladı. Ensesini okşayan serin elleri James’i yine anılara doğru yolculuğa çıkardı. Blackthorn Malikânesinin yıkık duvarlarını, saatler geçirdikleri ormanın koyu gölgelerini ve Grace’in gümüş bilekliği bileğine takışını hatırladı.

Hafifçe geri çekilip Grace’e baktı. “Ne oldu? Mektubunda tehlikede olduğunu yazmışsın.”

Grace elini indirdi ve gümüş halkanın hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine bileğini yokladı. Parmakları James’in nabzını buldu. “Annem çok kızgın. Ne yapacak bilmiyorum. Charles’la konuştum.”

“Biliyorum,” dedi James. “Bu üzüntünün kaynağı ben değilim umarım?”

“Eve beni görmeye geldin. Cordelia’nın orada olduğunu biliyor muydun?”

James duraksadı. Chiswick’e onu görmeye gitmediğini nasıl söyleyebilirdi? Cordelia Grace’ten bahsettiğinde James onu hiç düşünmediğini fark ederek büyük bir vicdan azabına kapılmıştı. İnsan adını duyduğunda bile acı çektiği birini nasıl unutturdu? Jem stresin aklın en büyük düşmanlarından biri olduğunu söylardı. Muhtemelen James de üzerindeki baskının ağırlığına yenik düşmüştü.

“Oraya gelene kadar bilmiyordum,” dedi. “Lucie’yle seni yoklamaya gelmişler. Sonra limonluktaki gürültüyü duydum.” Omuz silkti. Grace’e yalan söylemekten nefret ediyordu. “İblis oradaydı.”

“Çok cesurca davrandın, ama annem olayı böyle görmüyor.

Bizim eve onu aşağılamak ve babasının yanlışlarını herkese hatırlatmak için geldiğini düşünüyor.”

James sokak lambasını tekmelemek istedi. “Onunla bir de ben konuşsam? Annem, babam, sen, ben oturur...”

“James!” Grace bir an gerçekten öfkelenmiş gibi göründü. “Böyle bir şeyi teklif ettiğimi bile düşünmüyorum!” Başını iki yana salladı. “Annemin gözü sürekli üzerimde. Bu gece evden zor çıktım. Londra’da, sana karşı yumuşayabileceğini umut ediyordum, ama tam aksi oldu. Herondale’ler Chiswick Evi’ne son ayak bastığında babasıyla kocasının öldüğünü söyleyip duruyor. Senin bizi mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Tatiana aklını kaçırmış, diye düşündü James çaresizce. Bu denli zıvanadan çıktığını fark edememişti. “Grace, neler söylüyorsun?”

“Beni Idris’e geri götürecekmış. Senin, kız kardeşinin ve Lightwood’ların katıldığı sosyal etkinliklerde bulunmam bile büyük hataymış. Sizin varlığınızla lekeleneceğimi ve geleceğimin mahvolacağını söylüyor. Beni eve kapatacak James. Önümüzdeki iki yıl boyunca görüşmeyeceğiz. Hatta mektuplaşamayacağız ve...”

“Söz ettiğin tehlike buydu,” dedi James usulca. Nihayet anlamıştı. Bu tür bir yalnızlık Grace için tehlikelerin en büyüğüydü. Ölüm gibiydi. “Benimle Enstitü’ye gel. Orası bütün Nefilimlere kucak açar. Annemle babam iyi insanlar. Seni koruyup kollarlar.”

Grace başını küçük, çiçekli şapkasını yana kaydırarak kadar şiddetli salladı. “Annem Meclis’e dilekçe yazar. Henüz on sekizimde olmadığım için beni ona geri verirler.”

“Bunu bilemezsin. Bizimkilerin Meclis’te güçlü bağlantıları var.”

“Beni gerçekten seviyorsan,” dedi gri gözlerinde kıvılcımlar çakarak “benimle evlenirsin. Hem de hemen. Kaçalım James. İki ölümlü olsaydık, Gretna Green’e kaçıp evlenirdik ve bir daha hiçbir kuvvet bizi ayıramazdı. Tatiana anneye değil, sana ait olurdum.”

James bu teklif karşısında afalladı. “Ama biz ölümlü değiliz. Meclis onların evliliklerini geçerli saymaz. Bir Gölge Avcısı töreniyle evlenelim. Annenin iznine ihtiyacın yok.”

“Olmaz,” dedi Grace. “Gölge Avcılarının arasında kalırsak, annem bana her zaman ulaşabilir. O etkili biri. Bizi en korkunç şekilde cezalandırabilir. Gretna’da evlenmeliyiz. Hatta gerekirse İşaretlerimizi bile feda etmeliyiz.”

“Ne?” James’in eli ayağı buz kesti. İşaretlerinin silinmesi bir Gölge Avcısı’na verilebilecek en korkunç cezaydı. Bu sürgün demekti. Bir ölümlü olmak demekti.

James annesiyle babasını, Lucie’yi, Christopher’ı ve Thomas’ı bir daha hiç görmeyeceğini hayal etmeye çalıştı. Matthew’la bağının kesilmesi sağ elini kaybetmesiyle eşdeğerdi. Bir ölümlü olduğunda onu bir Gölge Avcısı yapan bütün özelliklerini yitirecekti. “Grace, *hayır*,” dedi. “Bu işin çözümü bu olamaz.”

“Tabii,” dedi Grace buz gibi bir tavırla. “*Senin* için çözüm bu olamaz, çünkü sen her zaman bir Gölge Avcısı’ydın. Ben eğitim görmedim. Yalnızca birkaç tane işaretim var. Gölge Avcılarının tarihini bilmiyorum. Bir savaş ortağım ya da can dostlarım yok. Bir ölümlüden farksızım!”

“Diğer bir deyişle, senin kaybedecek bir şeyin yok, ama benim var,” dedi James.

Grace onun kollarından kurtuldu. James’in yüreğine yine müthiş bir acı saplandı. Fiziksel, tarifsiz ve açıklanamaz bir ıstıraba kapıldı. Grace’in yokluğu onun için kanayan bir yara demekti.

“*Beni* kaybetmeyeceksin,” dedi Grace. “Yetmez mi?”

“Elbette seni kaybetmek istemiyorum,” dedi James çektiği acıya dayanmaya çalışarak. “Ama biraz sabredersek, hiçbir şeyi kaybetmek zorunda kalmadan birlikte olabiliriz.”

“*Anlamıyorsun!*” diye bağırды Grace. “Anlayamazsın. Bilmiyorsun!”

“Öyleyse anlamama yardımcı ol. Bilmediğim nedir?”

“Bunu benim için yapmak zorundasın James,” dedi Grace boğuk bir sesle. “Çok önemli. Sadece evet de.”

James’e istemediği bir şeyi yaptırmaya çalışıyordu. Ama neden? Onun için bildiği tek hayatı ve bütün sevdiklerini unutmamasını istiyordu. James gözlerini kapadı. Annesiyle babası gözünün önüne geldi. Kardeşi. Jem. Thomas, Christopher ve Matthew. Matthew’a tamiri mümkün olmayan bir zarar verecekti.

Grace’e cevap vermek için kendini zorladı. Konuştuğunda çektiği acıdan sesi kısılmıştı. “Hayır,” dedi. “Yapamam.”

Grace’in irkildiğini gördü. “Hepsi yazın başında Idris’e gelmediğin için oldu. Beni unuttun.”

“Ben seni asla unutamam Grace. Aradan yıllar geçse bile.”

“Yerinde hangi erkek olsa benimle evlenirdi. Ama sen beni reddettin.” Dudakları öfkeyle çarpıldı. “Çünkü sen kimseye benzemiyorsun.”

“Grace, ben seninle evlenmek istiyorum...”

“Yeterince değil!” Ondan birkaç adım uzaklaştı. Sonra gözleri hayretle irileşti ve çılgılık attı. James’in vücudu aklından daha hızlı harekete geçti. Grace’in üzerine atladı ve yere yuvarlandılar. Bir iblis onlara teğet geçti.

Bir iblisti. Bir ağaç kökü gibi eğri büğrüydü. Gözleri ve burunu yoktu. Yalnızca sipsivri dişleri vardı ve bedeni siyah, yapışkan bir maddeyle kaplıydı. Kanatlı değildi, ama bacakları bir kurbağaninkiler gibi uzundu. Onlara doğru sıçradığında James belinden bir bıçak çekip fırlattı. Bıçak havada bir yay çizerken üzerindeki rünler ışıladı. İblisin göğsünün ortasına saplandı ve yaratık iblis irinleri saçarak kendi boyutuna döndü.

Grace ayağa kalkmıştı. James onu taş basamaklardan köprüye çıkardı. “Bir Kerberos,” dedi Grace. “Ama limonluktaki iblis ölmüştü. Evden onun için çıkabildim.” Nefesini tuttu. “Ah, Tanrım. Başkaları da var.”

Köprünün üzerine çöken pusun arasında beliren iblisleri engelleyebilecekmiş gibi ellerini öne uzattı. Kurbağaya benzeyen

cehennem yaratıkları ıslak yolda kayıyor ve sürünüyordu. Biri onlara doğru sıçradığında uzun, siyah ve yapışkan diliyle talihsiz bir güvercini yakalayıp sivri dişleriyle midesine indirdi.

James arka arkaya üç tane bıçak fırlattı. Her seferinde bir iblis düştü. Grace'in titreyen eline bir bıçak tutuşturdu ve onu köprü'nün duvarına doğru itti. O sırada, bir iblis Grace'e saldırdı. Grace onu omzundan bıçakladı. İblis ulumaya benzer bir ses çıkardı ve siyah-kızıl irinler saçarak geriledi. Sonra Grace'e doğru bir hamle daha yaptı. Grace hızla çömeldi. James fırlattığı bıçakla yaratığın işini bitirdi. Ama bıçakları hızla tükeniyordu. Geriye yalnızca melek bıçağı kalacaktı.

Grace'le ikisini tek başına koruyamazdı. Kaçmaya kalkışarlarsa, iblisler onları kolayca yakalayabilirdi.

İki yaratık üzerlerine atıldı. James son bıçağını fırlattı ve Kerberos köprüye iblis kanı yağdırarak oradan kayboldu. O sırada, diğeri bir baltayla ikiye bölündü.

James donup kaldı. Bu baltayı tanıyordu.

Arkasını döndüğünde Lucie'nin ona doğru koştuğunu gördü. Üstelik yalnız değildi.

Cordelia Cortana'yı çekmişti. Matthew kadim Hint silahı *chakram*'la Cordelia'nın yanında koşuyordu. Christopher'ın elinde kıvılcımlar saçan iki melek bıçağı vardı ve Thomas *bolas*'ını savuruyordu. Thomas silahını iblislerden birine doladı ve onu sertçe çekerek suya düşürdü.

Yaklaşan grubun en şaşırtıcı üyesi Alastair Carstairs'di. James'in şaşkın bakışları arasında, köprü'nün demir kenarına sıçradı. Elindeki kılıçla bir kedi zarafetiyle yürüdü ve bir iblisi ikiye doğradı. İblis hiçlikte kaybolurken Alastair'ın üstü başı kanlı iblis irini içinde kaldı. *Bir taşla iki kuş*, diye düşündü James. Alastair tiksintiyle homurdanarak köprüye atladı.

Gölge Avcıları etraflarını sararken, iblislerden boğuk bir ses yükseldi. James ancak çürümeye yüz tutan bir cesedin böyle bir ses çıkarabileceğini düşündü. Koşup sıçradı ve iblislerden birini

tekmeledi. Bir altın ısıltısı gördü ve iblis kayboldu. James başını kaldırdığında, elinde Cortana'yla Cordelia'yı gördü. Kadim kılıç iblis kanıyla lekelenmişti.

James Cordelia'ya teşekkür edemedi, başka bir iblisin saldırısına uğradı. “*Zerachiel!*” diye bağırdı ve kılıcı tutuştu.

Arkadaşları canlarını dişlerine takarak savaşıyordu. Yalnızca Grace elinde hançerle bir köşeye büzülmüştü. James yeni bir iblis saldırısını savuşturmak için atılmadan önce Tatiana'nın inadını bir kez daha lanetledi. Kızcağıza kendini korumasını bile öğretmemişti. Üzerine gelen iblis bir melek kılıcıyla biçildiğinde, çaydanlıkta fokurdayan su gibi ses çıkardı. Onun yok olmasıyla, arkasındaki Christopher'ı gördü. Elindeki kılıçtan bir cızırtı yükseliyordu.

“Bu da ne?” diye bağırdı James.

“Melek bıçağım. Elektrikle gücünü artırmaya çalıştım.”

“İşe yaradı mı?”

“Maalesef, hayır,” dedi Christopher. Bıçağını savurdu, ama iblisi iskaladı. Neyse ki Lucie'yle Thomas yardımına koştu. Lucie'nin baltasıyla Thomas'ın *bolas'*ı yaratığın vücuduna neredeyse aynı anda çarptı. Yaratık yok olduğu anda yerini bir başkası aldı.

Christopher melek bıçağını bırakıp yeleğinin içinden bir hançer çıkardı ve yaratığa sapladı. İblis sendeleyerek birkaç adım geriledi ve aniden sisi yaran bir mızrağın hedefi oldu. Yaratık bir mektup kâğıdı gibi kıvrılarak gözden kayboldu.

James çılgınca sağına soluna bakındığında Alastair Carstairs'i sol elinde bir mızrakla, iblisin kaybolduğu noktayı düşünceli gözlerle izlerken buldu.

“Yanında mızrak mı taşıyorsun?” diye sordu.

“Mızraklarım olmadan evden dışarı adımımı atmam!” diye bağırdı Alastair. Hepsini, hatta Grace bile dönüp ona baktı.

James ona bir şeyler daha sormak istedi, ama buna vakit bulamadı. Kız kardeşinin çığlığını duydu ve o tarafa koştuğunda Cordelia'yla sırt sırta verdiğini gördü. Lucie'nin elinde bir han-

çer, Cordelia'da Cortana vardı. Cortana altın pırıltıları saçarak hedeflerini vuruyordu. Bu arada Matthew demir korkuluğun üzerinde dengede durarak halka şeklindeki *chakram*'ları iblislere fırlatıyordu.

Bolas'ını bir iblise dolayan (galiba boynuna, ama bu iblislerin anatomisini anlamak biraz güçtü), Thomas'ın arkasında başka bir iblis belirdi.

"*Lightwood!*" diye bağırdı Alastair. "Arkanda!"

Alastair'dan başka kimse bir savaşın ortasında bağıracak kadar zevzek olamazdı zaten. Christopher dönüp ona baktı, ama Thomas tabii ki bakmadı. James kendini yere atarak Thomas'a doğru yuvarlandı. Aynı anda iblis Thomas'ın üzerine atıldı. Dişleri ve pençelerini Thomas'ın koluna saplayarak kanını akıttı. Yeterince alan olmadığı için Thomas *bolas*'ını kullanamadı. Bağırarak iblisi yumrukladı. İblis geriye doğru savruldu ve ayağa fırlayan James bıçağını sırtına daldırdı.

Soluklanmaya bile vakit bulamadılar. Matthew korkuluktan köprüye atladı ve onlara doğru koştu. Son birkaç metreyi ıslak kaldırım taşlarında kayarak kat etti ki, süsüne püsüne düşkün Matthew için bu büyük bir fedakârlıktı. Elindeki yuvarlak bıçağı bir iblis sürüsünün ortasına fırlattı. Birini indirdi, ama diğer bir düzinesi hâlâ ayaktaydı. Alastair mızraklarıyla attığını vuruyordu ve Cordelia Cortana'sıyla savaşçı bir tanrıça gibi dövüşüyordu. Hepsi iblislere var güçleriyle karşı koyuyordu. Yine de...

İblislerin en büyüğü James'in yolunu kesti. James hiç düşünmeden melek bıçağını yaratığa sapladı. Eline ve ayaklarına siyah iblis irini sıçradı. İblis fokurdamaya benzeyen sesler çıkardı ve kurbağa bacakları бүкүldü. James bıçağını kaldırdı. Yaratık ona siyah, ölümcül gözleriyle baktı.

James o an yaratığın gözlerinde kendini gördü. Siyah saçlarını, solgun yüzünü ve altın sarısı gözlerini. Fleet Sokağı'nın yakınındaki Deumas iblisinin yüzünde de aynı ifade vardı.

Onu tanımişti sanki.

"*Heronedale,*" dedi iblis ocakta sönen ateşin son tıslamasını andıran bir sesle. "*Seni tanıyorum. Hakkında her şeyi biliyorum. Damarlarında iblislerin kanı dolaşıyor. Annenin babasına tapan-ları neden öldürüyorsun? Kendi türünü neden yok ediyorsun?*"

James donup kaldı. Dostlarının ona baktığını fark etti. Matthew öfkeliydi. Diğerleri dehşete kapılmıştı. Lucie elini ağzına götürdü. James'in en yakınındaki Alastair kara gözleriyle onları izliyordu.

James titrek bir nefes verdi. "Benim seninle hiçbir ilgim yok."
"Yazık," dedi iblis. "*Daha ne olduğunu bilmiyorsun.*"

Yeter, diye düşündü James. *Bu kadar yeter.* "Dedeme tapı-yorsan onun adına git buradan!" dedi vahşi bir sesle. "Chiswick Evi'nden uzak dur. Geldiğin boyuta dön."

İblis duraksadı ve diğer bütün iblisler onunla birlikte hare-ketsiz kaldı. Şimdi nehir kıyısındaki herkes James'e bakıyordu.

"*O halde gideceğiz,*" dedi iblis. "*Asil kanını onurlandırmak için hayatlarınızı bağışlayacağız. Ama bir şartım var. Bu gece burada olanlar hakkında Meclis'e tek kelime ederseniz, geri döne-riz. İhanetinizin bedelini aileleriniz kanları ve canlarıyla öder.*"

"Ne cüretle..." diye başladı James.

İblis sıırıttı. "*Cehennem en kurnaz prensi aşkına.*" Bunu yalnızca James'in duyabileceği kadar alçak bir sesle söylemişti.

Sonra birden kayboldu. Hepsi yok oldu. Deminki ses ve hareket bombardımanı başladığı gibi aniden son buldu. James nehrin şırıltısını, üç beş adım ötedeki Alastair'ın kesik kesik solumasını ve kendi kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Hâlâ ışık saçan bıçağı elinden düştü. Lucie'yle Cordelia'nın silahlarını indirdiğini gördü. Thomas'la Matthew güçlükle ayağa kalktı. Matthew'un yanağı boydan boya kesilmişti. Thomas'ın gömleği yırtılmıştı ve kolundan kanlar süzülüyordu.

Hepsi gözlerini James'e dikmişti. James uyuşmuş gibiydi.

Dedesinin Büyük İblisler'den biri olduğunu biliyordu. Ama bir Cehennem Prensi olabileceği aklının ucundan geçmemişti.

Onlar düşmüş meleklerdi. Raziel kadar güçlüydüler ve şeytanlık içlerine işlemiştii.

Cehennemın en kurnaz prensi. Gözleri Lucie'yi buldu. Ama kardeşi belli ki iblisin son sözlerini duymamıştı. Gülümseyerek Cordelia'ya bir şeyler söylüyordu.

İblisler yalan söylerdi. Lucie doğruluğu tartışılır bir bilgi yüzünden kendine neden işkence edecekti ki? James hızlı düşünmeye çalıştı. Bir an önce Jem amcayla konuşmalıydı. Ne zamandır dedelerini araştırıyordu. O ne yapılacağını bilirdi.

Sessizliğı Christopher bozdu. "Biri bana demin neler olduğunu anlatabilir mi?"

"İblisler kayboldu," dedi Matthew. Yüzündeki kanları sildi. "Elebaşları James'in dedesinin ahababı çıktı."

"Ah, iblis dedenin mi?" diye sordu Christopher.

"Başka kimin olacak?" diye homurdandı James.

"Diğeri Galli zaten," dedi Thomas bu, olanları açıklıyormuş gibi. Konuşurken bilhassa Alastair ve Cordelia'ya bakmıştı.

"Herondale'i bize anlatmana gerek yok," dedi Alastair memnuniyetsiz bir sırıtmayla. "Göreceğimizi gördük zaten. Belli ki bu tür olayları sıkça yaşıyor."

Cordelia abisinin ayağına bastı.

Bu arada, Grace gölgelerin arasından çıkmıştı. Yanlarına gelip ellerini göğsünde kavuşturdu. Yüzü bembeyaz ve ifadesizdi. "Özür dilerim. Size hiç faydam dokunmadı. Ama dövüşmeyi bilmiyorum..."

"Önemli değil," dedi James. "Bundan sonra birlikte talim yapacağız."

"James! Grace!" Lucie yolu işaret ediyordu. James önce bir tıngırtı duydu. Sonra iki sıska, doru atın çektiğı, eski arabayı gördü. Arabacı koltuğunda Tatiana Blackthorn oturuyordu.

Tatiana dizginleri çekerek arabayı durdurdu ve aşağı atladı. Her zamanki gibi, tuhaf bir kılıktaydı. Fırfırlı ve dantelli elbisesi başka bir çağda yaşayan daha genç, daha tombul bir kız için

dikilmiş gibiydi. Kafasındaki kocaman şapka kumaştan yapılmış meyveler ve içi doldurulmuş kuşlarla süslüydü. Hepsini müthiş bir öfkeyle süzdükten sonra gözlerini üvey kızına dikti.

“Grace!” dedi şapkasını titreterek. “Derhal arabaya bin!”

Grace sapsarı bir yüzle James’e döndü. “Her söylediğini yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı James. “Yalvarırım, benimle Enstitü’ye gel.”

Grace’in yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. Ama birden bakışları donuklaştı. “Yapamam,” dedi. “Beni arabaya götür, lütfen.”

James duraksadı.

“James? Rica ederim, dediğimi yap.”

James isteksizce ona kolunu uzattı. Tatiana’nın dudaklarının ince bir çizgi halini aldığını gördü. Ters bir laf etmesini bekledi, ama Tatiana sessizliğini korudu. Böyle kalabalık bir grupla karşılaşmayı beklemiyordu belki. Üstelik hepsi de nefret ettiği ailelerin çocuklarıydı. Herondale’lerin, Lightwood’ların ve Carstairs’lerin. Oradan bir an önce ayrılmak için can atması normaldi.

James kolunda Grace’le arabaya doğru yürürken, Tatiana’nın kindar bakışlarını üzerinde hissetti. Grace’in arabaya binmesine yardım etti. Grace oturduğunda bitkin bir tavırla gözlerini kapadı. James ona bir şeyler söylemek istedi. Bugün ilk kez tartışmışlardı. Grace’e Chiswick’e dönmemesi için yalvarmayı bile düşündü, ama ortalığı daha da karıştırmak istemiyordu.

“Yarın sana yazarım,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı Grace bembeyaz dudaklarının arasından. “Biraz zamana ihtiyacım var James. Hazır hissettiğimde ben sana yazarım.”

“Amma uzattınız,” diye tısladı Tatiana ve James’i eliyle kovaladı. “Kızımı rahat bırak Herondale. Onu tehlikeye atıyorsun.”

“Asıl tehlike *sizin* ailenizin Kerberos iblisleri,” dedi James alçak, ama öfkeli bir sesle. “Meclis’e onlardan bahsetmemi istemiyorsanız, beni tehdit etmekten vazgeçin.”

İblis tehdidinden tabii ki kimseye söz edemezdi, ama Tatiana

bunu bilmiyordu. “Bizim iblislerimiz mi?” diye kıkırdadı Tatiana. “Şimdi neredeler Herondale?”

“Öldüler,” dedi James. “Onları öldürdük.”

“Bravo,” diye alay etti Tatiana. “Elinden geleni ardına koyma çocuk. Meclis’e iblisleri Grace’in beslediğini ve boğazına kadar kara büyüye battığını söylerim. Onu Meclis’in insafına bıraktığımda ne olacağını sanıyorsun? Şerefi lekelenecek ve hayatı mahvolacak. Sakın o kıt aklınla benimle oyun oynamaya kalkışma.” Parmağıyla James’in göğsünü dürttü. “Sevdiklerini fazla umursuyorsun Herondale. Senin zayıf noktan bu.”

James nefretle geri çekildi ve Tatiana arabaya bindi. Doru atlar ileri atıldı ve araba tıngır mıngır uzaklaştı.

Gölge Avcıları Blackthorn’ların arabasının sisin arasında gözden kaybolmasını izlerken, uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

“Biz artık gidelim,” dedi Alastair kardeşine bakarak.

“Acele etme,” dedi Cordelia, kolunu gösterdiğinde abisinin gözleri hayretle irileşti. Dirseğiyle bileği arasında büyük, kanlı bir yara açılmıştı. Savaşırken fark etmemişti, ama şimdi canı yanıyordu. “Şifa rününe ihtiyacım var. Böyle dönersem, annem fenalaşır.”

“Çoğumuz yaralandık,” dedi Christopher. “Burada olanlar hakkında açıklama yapmak istemiyorsak *iratze*’leri kullanmalıyız.” Thomas’a döndü. “Seninkini ben yaparım.”

“Hayır lütfen,” dedi Thomas. Christopher’ın rünler konusunda her zaman şansı yaver gitmiyordu.

“Dur, ben yapayım,” dedi Alastair ve ayaklarını yere vura vura Thomas’a doğru yürüdü. Thomas onun stelinin çıkıp koluna uzanmasını hayretle izledi.

Lucie de stelinin çıkardı. “İlk şifa rünümüz,” dedi Cordelia’ya. “Müstakbel *parabata*’lerin tarihi anlarından biri. Görürsün, yakında herkes bizim kahramanlığımızdan söz edecek.”

“Nankörlük ettiğimi sanmayın,” dedi James. “Ama buraya neden geldiniz? İblis saldırısını nasıl tahmin ettiniz?”

“Kerberosları Jess’ten, yani Jessamine’den duydum,” dedi Lucie Cordelia’nın şifa rûnünü tamamlarken. İkisi de kıyı boyunca ilerleyen alçak duvara yaslanmıştı. “Hayaletler dedi-kodu yapmaya bayılıyor.” Chelsea yolunda diğerlerine anlattığı hikâyeyi tekrarladı. “Senin anlayacağın, limonlukta öldürdüğün iblis yavrulmuş,” dedi James’e. “Yeni doğan iblisler Grace’in Chiswick’ten ayrıldığını hissetti ve onu aramaya çıktı.”

“Limonluktaki bir taneydi,” dedi Cordelia. “Şimdi bir sürü iblisle uğraşmak zorundayız.”

“Belki de Grace’le gizli bir bağlantıları var,” dedi Lucie.

Alastair alayla homurdandı. “O kocakarı bahçesinde iblis besleyerek ateşle oynuyor,” dedi stelini kaldırırken. Thomas hayretle koluna dokundu. Yarası kapanmaya başlamıştı. Alastair gıcık bir tip olabilirdi, ama bayağı becerikliydi.

James şifa rûnünü çizerken elinin kaymaması için Matthew’a yere oturmasını işaret etmişti. Stelini arkadaşının yanağına değdirir değdirmez Matthew hemen şikâyeteye başladı. “Tatiana’nın ne kadarını bildiğini söylemek zor,” dedi James. “Limonluktaki iblisten haberi olduğundan eminim. Ama yavrularıyla ilgili kesin konuşamıyorum.”

“Her halükârda nereye geleceğini biliyordu,” dedi Christopher. “Gerçi belki yalnızca Grace’in peşindeydi.”

James düşünceliydi. Cordelia, arabanın orada Tatiana’yla neler konuştuklarını merak etti. Tatiana son sözünü söylediğinde James suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi sendelemişti.

“Senin bir sözünle ortadan kayboldular,” dedi Cordelia.

“Öyle görünüyor.” James, Matthew’un yanağını son kez kontrol ettikten sonra arkasına yaslandı. Matthew rahat bir nefes alıp cep şişesini başına dikti. “Geldikleri boyuta geri döndüler. Dedemin hatırına,” diye ekledi James buruk bir gülümseyle.

Sesi sıkıntılıydı.

“Bu kadar önemli bir iblisle akraba olman ne hoş,” dedi Alastair soğuk bir tavırla.

“Eğer James’in sözünü bu ‘önemli’ iblis için dinlediysen, benimle de konuşmalıydı,” dedi Lucie. “Sonuçta o ibisle ben de akrabayım ve göz ardı edilmekten nefret ederim.”

Cordelia, Lucie’nin abisini neşelendirmeye çalıştığını düşündü. İşe de yaradı. James gülümsediğinde göz kamaştırıcı gamzesi belirdi. Kimsenin bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu.

“Nedense Blackthorn’lara sadıklar,” dedi Lucie düşünceli bir tavırla. “Onun için, bu gece burada olanları hiç kimseye anlatmamamızı istediler.”

“Çünkü Meclis Blackthorn’ların bir Kerberos sürüsü beslemesini hoş karşılamaz,” dedi Alastair. “Herondale karakterinin bütün nahoş taraflarına rağmen hâlâ bir Gölge Avcısı. Blackthorn’ların, evcil iblislerini peşine takması kimsenin kabul edebileceği bir durum değil.”

Lucie kaşlarını çatı. “Size söyledim. İblisleri Benedict Lightwood besliyordu.”

“Olumlu düşünelim,” dedi Matthew. “Karanlıkta sıradan iblislerle dövüşmek, gün ortası zehirli iblislerle dövüşmekten iyidir.”

“Az kalsın unuttuyordum,” diye inledi Cordelia. “Matthew, onlara Hypatia’yı anlatmadık. Parktaki iblislerle ilgili Ragnor Fell’le konuşmamız gerektiğini söyledi.”

Herkes koro halinde konuşmaya başladı. Matthew elini kaldırdı. “Evet, Hell Ruelle’de Hypatia Vex’le görüştük. Ragnor’a bir mesaj yollayacağını söyledi. Henüz hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Bence Anna haklıydı,” dedi Cordelia. “Aşağıdünyalılarla konuşmalıyız. Magnus Bane’in adını çok duydum ve...”

“Magnus Bane!” diye bağırdı Matthew. “Kahramanım!”

James başını salladı. “Bir keresinde ‘Oscar Wilde’ın sihirli güçleri olsaydı, onun gibi olurdu,’ demiştin.”

“İspanya’da Magnus Bane’in partisine gitmiştim,” dedi Thomas. “Kimseyi tanımadığım için başta biraz çekindim. Ama kafayı çekince rahatladım.”

Matthew sırtarak şişesini indirdi. “Dövmeni o gün mü yaptırdın?”

Lucie el çırpı. “Bizimkiler Thomas’ın İspanya’da yaptırdığı dövmeyle alay etmeye bayılır,” dedi Cordelia’ya. “Ama Thomas onu bana göstermiyor. O kadar dil döktüm, yine de ikna edemedim. Halbuki ben bir *yazarım*. Bir dövmeği yakından görmemin betimlemelerime faydası olur.”

“Hiç ümitlenme,” dedi Thomas.

“Yoksa uygunsuz bir yerinde mi?” diye sordu Lucie.

“Hayır,” diye homurdandı Thomas.

“Doğrusu, ben de merak ettim,” diye mırıldandı Alastair şaşırtıcı bir şekilde.

Thomas bir an duraksadı. Sonra sağlam kolunu öne uzatıp gömleğini sıyırdı. Herkes öne eğildi. Thomas’ın kaslı kolunun iç kısmına gri ve siyah bir pusula gülü resmedilmişti. Kuzey, güney, doğu ve batı yönleri hançerlerle gösterilmişti ve pusulanın tam ortasında siyah bir gül goncası vardı.

Cordelia onların İşaretlerine benzeyen bir dövme görmeyi bekliyordu. Ama bu ona mürekkepli kalemle yazılan ve kalıcı bir hikâye anlatan kitaplarla şiirleri hatırlattı.

Lucie, Thomas’ı alkışladı. Alastair tuhaf bir ses çıkardı. Thomas’ın çıplak kolundan rahatsız olmuş gibi gözlerini uzaklara dikmişti.

“Ben beğendim,” dedi Cordelia. “Kuzey yönü kolunun üst kısmını işaret ediyor. Kalbine giden damarları.”

“Partisine gittiğine göre Magnus Bane’i tanıyorsun,” diye atıldı Lucie. “Ona bir şekilde ulaşabilir misin?”

Thomas gömleğinin kolunu indirdi. “Hayır, Bane’le hiç tanışmadım. Kendi partisine bile gelmedi. Ama Ragnor Fell’le konuşmak iyi bir fikir olabilir.”

“Duyduklarını kendine sakladığı sürece,” dedi Christopher burnuna düşen gözlüğünü iterek. “Bu gece burada olanları Gölge Avcılarına anlatamayız. İblisin ne dediğini hepimiz duyduk.”

Diğerleri onu onaylarcasına kafa sallarken Alastair araya girdi. “Biz gidiyoruz. Küçük sırrınıza gelince, iblislere güvenemezsiniz. Bir bakarsınız, size söylediklerinin tam tersini yaparlar.”

Cordelia abisinin bu ses tonunu iyi tanıyordu. “Alastair, söz ver. Burada yaşananları kendine saklayacaksın.”

“Ben neden söz veriyorum?”

“Çünkü iblisler yalancı bile olsa, bu riski alamayız,” dedi Cordelia umutsuzca. “İblis ailelerimizi hedef alacaklarını söyledi. Annemle babamı düşün.”

Alastair asi bir tavırla gözlerini kıstı.

“Söz vermezsen seninle eve gelmem,” diye directti Cordelia. “Bütün geceyi dışarıda geçiririm ve adım lekelenir. Thomas’la ya da Christopher’la evlenmek zorunda kalırım.”

“Hey,” dedi Christopher şaşkınlıkla. Thomas gülümsedi.

“Aileni düşünüyorsan söz vermelisin,” dedi Cordelia. “Alastair, lütfen.”

Gruptan homurtular yükseldi. Lucie endişeli görünüyordu. James, Cordelia’nın çözemediği tuhaf bir ifadeyle onu süzüyordu.

Alastair gözlerini kıstı. “Tamam, söz,” diye mırıldandı. “Şimdi düş önüme. Evde konuşacağız.”

Beşi, -Lucie, James, Matthew, Thomas ve Christopher- nihayet Enstitü’ye döndüklerinde vakit gece yarısına geliyordu. Lucie pencerelerden avluya yansıyan ışıklara şaşkınlıkla baktı. Bu saatte binanın bu kadar aydınlık olması şaşırtıcıydı.

James geniş kanatlı kapıları itmeden önce parmağını dudağına götürdü. Enstitü kapıları Gölge Avcılarının bir dokunuşuyla açılırdı. İçeri girip yukarı çıktılar.

Birinci kat koridoru cadı ışıklarıyla apaydınlıktı. Oturma odasının kapısı açıldı ve biri Galce şarkı söylüyordu.

*Nid wy’n gofyn bywyd moethus,
Aur y byd na’i berlau mân:*

*Gofyn wyf am galon hapus,
Calon onest, calon lân.*

James'le Lucie endişeyle bakıştı. Şarkıyı söyleyen Will'se keyfi yerinde demekti. Onları dakikalarca lafa tutacak, Galler'i ve ördekleri anlatacaktı.

"Bence aşağı inip duvardan üst katın penceresine tırmanalım," diye fısıldadı James.

O sırada, odanın kapısında Tessa belirdi. Beşini birlikte görünce kaşlarını kaldırdı. Lucie'yle James yine birbirlerine baktı. Tırmanma planını uygulamak için geç kalmışlardı.

Lucie annesinin beline sarıldı. "Özür dileriz, anne. Nehir kıyısında gece pikniği yaptık. Başımız deritte mi?"

Tessa gülümsedi. "Siz hiç büyümeyecek misiniz? Eğlendiniz mi bari? Neyse bunu sonra konuşuruz. Babanızın misafiri var. Gidip hoş geldiniz deyin. Ben revire bakacağım."

James öne geçti. Thomas, Matthew ve Christopher onun peşine takılırken Tessa'yı kibarca selamladılar. Will'le konuğu, uzun boylu, yeşil derili, beyaz saçlı ve boynuzlu büyücü gri, kadife koltuklarda karşılıklı oturuyordu.

Will onları tanıştırdı. "Ragnor Fell, bunlar benim sevgili oğlum James ve kızım Lucie. Diğerleri de haylaz arkadaşları. Eski Londra Baş Büyücüsü Ragnor Fell'i sanırım hepiniz tanıyor sunuz."

"Akademi'de öğretmenimizdi," dedi Christopher.

Ragnor Fell ona dik dik baktı. "Lilith adına," dedi. "Etrafta kırılacak ne varsa kaldırın. Hatta bütün evi saklayın. Christopher Lightwood burada."

"Christopher hep burada zaten," dedi James. "Ev hâlâ yerli yerinde duruyor."

Will sırtıttı. "Bay Fell kibarlık edip bizi ziyarete gelmiş."

Will Enstitü'nün kapılarının bütün Aşağıdünyalılara açık olduğunu defalarca dile getirmesine rağmen ancak birkaçı dost-

luğuna karşılık vermişti. Will'le Henry, Magnus Bane'den sık sık söz ederdi. Ama Bane neredeyse Lucie doğduğundan beri Amerika'daydı.

"Bay Fell Galler müziğine ilgi duyduğundan bahsedince ona birkaç şarkı söyledim," dedi Will. "Birkaç kadeh de Porto şarabı içtik. Pek güzel bir akşamdı doğrusu."

"Geleli epey oldu," dedi Ragnor efkârlı bir sesle. "Sayenizde Galler müziğine doydum."

"Ne mutlu bana," diye şakıdı Will. Gözleri parlıyordu. Lucie yukarıdan bir ses duydu. Belki de bir lamba yere düşmüştü.

"Resmen Galler'e gidip geldik," dedi Ragnor. Bakışları Matthew'a kilitlendi. "Meclis Başkanı'nın oğlu," dedi. "Seni hatırlıyorum. Anneni severim. Hastaydı, iyileşti mi?"

"Evet, çoktan," dedi Matthew. Gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. Lucie dudaklarını ısırды. Matthew on beş yaşındayken Charlotte'ın ciddi bir rahatsızlık geçirdiğini ve karnındaki bebeğini kaybettiğini pek az kişi biliyordu. Zavallı Matthew o kötü günleri hatırlamıştı.

Matthew şöminenin rafındaki şeri şişesine uzanırken eli hafifçe titriyordu. Lucie babasının ona baktığını fark etti, ama Will ağzını açamadan Tessa elinde bir şamdanla kapıda belirdi. Yüzü gölgede kalıyordu.

"Will, *bach*," dedi usulca. "Bir dakika gelir misin? Yardımın lazım."

Will hemen ayağa fırladı. Tessa'nın bir dediğini iki etmezdi. Lucie annesiyle babasının sıra dışı bir aşkı olduğunu biliyordu. Yazılarında böyle bir aşkı anlatmaya çalıştığında doğru kelimeleri bulamıyordu.

Will kapıdan çıkar çıkmaz Ragnor Fell, James'e baktı.

"Yeni nesil Gölge Avcıları da eskiler kadar münasebetsiz," dedi sertçe. "Madem benimle konuşmak istiyorsunuz, neden gecenin bu vakti şehirde fink atıyorsunuz?"

"Babamla eğlenceli sohbetinizi bölmek istemedik," diye

yanıtladı James sırtarak. “Yoksa sizi Galler şarkıları dinleme zevkenden mahrum bırakırdık.”

“Münasebetsizliği yetmiyormuş gibi, bir de hazırcevap geçiyor.” Ragnor sabırsızca elini salladı. “Dostum, Hypatia bu gece birkaç genç Gölge Avcısı’nın salonuna gelip bazı sıra dışı iblislerle ilgili sorular sorduğunu söyledi. Hepimizi karanlık bir geleceğin beklediğini ima etmişler. Hypatia senin adını verdi,” dedi işaretparmağını Matthew’a doğru sallayarak. “Sana borçluymuş. Benden size yardım etmemi istedi.”

Thomas odaya girdiğinden beri ilk kez konuştu. “Peki, edecek misin? Saldırıda yaralananlardan biri de ablam.”

Ragnor ona hayretle baktı. “Thomas Lightwood? İnanamıyorum! Görmeyeli dev gibi olmuşsun. Nefilimler seni neyle besliyor?”

“Evet, biraz boy attım,” dedi Thomas sabırsızca. “Barbara’ya yardım edebilir misin? Sessiz Kardeşler yaralıları uyutuyor. Ama henüz bir tedavi yolu bulamadılar.”

Thomas bir iskemlenin birbirini çaprazlama kesen, iki melek bıçağı şeklinde oyulmuş arkalığını yakaladı. Buğday tenli olmasına rağmen sandalyeyi öyle bir sıkıyordu ki, parmakları bembeyaz kesilmişti. Ragnor Fell soluk kaşlarını kaldırarak odadakilere baktı.

“Son yıllarda iblislerin Londra’ya rağbet etmemesi benim de gözümden kaçmadı,” dedi. “Bu işin perde arkasında güçlü bir büyücünün olduğu konuşuluyor.”

“Buna inanıyor musunuz?” diye sordu Lucie.

“Hayır. Büyücüler iblisleri şehirlerden kolayca uzak tutabilseydi, bunu yapardık zaten. Ama bu tür büyülerle oynamak için yalnızca güçlü değil, aynı zamanda kötü bir büyücü olmak gerek.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu James. “İblisleri uzak tutmak kötü bir şey değil ki.”

Ragnor yavaşça başını iki yana salladı. “İlk bakışta öyle görünüyor. Ama Londra’da olan bu değil. Belli ki biri daha tehlike-

lilere yol açmak için küçük iblisleri temizlemiş.” Ragnor duraksadı. “Boyutsal büyüler denince akla ilk gelenlerden biriyim. Bu tür büyüler yaparken birçok aksilik yaşanabilir. Sonuçta yalnızca bu dünyayı değil, başka dünyaları da hesaba katmak zorundasın. Ben bu konuda kapsamlı araştırmalar yaptım ve herkesten daha bilgiliyim. İblisler gün ışığında ortaya çıkmaz. Bu bir doğa kanunu. Yine de... İblisleri gün ışığından etkilenmeyecekleri şekilde bu dünyaya getirmenin yolları var mı?”

“Evet?” diye sordu Lucie risk alarak.

Ragnor ona ters bir bakış fırlattı. “Size bunları anlatacak değilim. Spiral Labirent onlardan bahsedilmesini bile yasaklamıştır. Zira dünyanın kumaşına zarar verebilecek karmaşık boyutsal büyüler içeriyorlar.” Beyaz saçlı başını salladı. “Elimde kesin veriler yok. Yalnızca söylentilere dayanarak konuşuyorum. Kendi türümden birini aleyhinde hiçbir kanıtım olmadan, Meclis’e ispiyonlamam. Çünkü Meclis’in onu önce tutuklayıp sonra kanıt arayacağını biliyorum. Ama siz daha çocuk sayılırsınız. Meclis üyesi değilsiniz. Bu meseleyi illa kurcalayacağız dersiniz...”

“Eğer istemezsen babama tek kelime etmeyiz,” diye söz verdi James. “Kimseye söylemeyiz. Raziel’in adına yemin ederiz.”

“Cordelia dışında,” diye atıldı Lucie. “Onunla *parabatai* olacağız. Bu kadar önemli bir şeyi ondan saklayamam. Ama büyüklerimize söylemeyiz.”

Diğerleri de onunla birlikte söz verdi. Gölge Avcıları yeminlerini kutsal sayardı. Hele Melek’in adı üzerine edilen yeminler asla bozulmazdı.

Ragnor, James’e döndü. “Bu büyüyü yapabilecek sadece birkaç tane büyücü var. Ama yapmak isteyebileceklerin sayısı daha da az. Aslında bir kişiden şüpheleniyorum. Emmanuel Gast. Büyücüler arasında karşılığını aldığı sürece her türlü alçaklığı yapabileceği konuşuluyor. Onun hakkında kesin konuşamam, ama adresini biliyorum.”

Ragnor odanın köşesindeki yazı masasına doğru yürüdü ve bir kâğıda alelacele bir adres karaladı. Lucie onun altın kaplama Waterman dolmakalemi tutan eline baktı. Parmaklarındaki fazladan eklemler elinin kâğıda düşen gölgesini bir pençe gibi gösteriyordu.

“Teşekkür ederiz,” dedi James.

“Gast’a benden bahsetmemenizi hatırlatmama gerek yoktur herhalde?” dedi Ragnor masadan doğrulurken. “Ona tek kelime ederseniz, hepinizi bir çay takımına dönüştürürüm. Bu arada, ben Capri’ye gidiyorum. Zaten sinirlerim bozuk. Londra iblislerle yem olacaksa, bir an önce uzaklaşsam iyi olur. Size iyi şanslar.”

Lucie eski Baş Büyücü’ye bu tutumu yakıştıramamıştı doğrusu. Ama Fell kapıya yönelirken çenesini tuttu. Ragnor Fell’in tek kelime daha etmeden çıkıp gideceğini sandı, fakat büyücü kapıda duraksadı.

“Size nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum, Herondale’ler,” dedi dürüstçe. “Daha önce hiçbir büyücünün çocuğu olmadı. Sizin neye dönüşeceğinizi düşünmeden edemiyorum.”

Bunları söylerken gözlerini James’e dikmişti. Sonra Lucie’ye baktı. Şöminede yanan odunların cıvıltısı dışında odada çıt çıkmıyordu. Lucie köprüdeki iblisi düşündü. James’e asil kanını onurlandıracağını söylemişti. Aynı kandan onun damarlarında da dolaşıyordu.

Ragnor omuz silkti.

“Hepsi bu kadar,” dedi ve gitti.

Lucie yazı masasına koşup not kâğıdını kaptı. Diğerlerine döndüğünde gülümsüyordu. Thomas’la James ona aynı şekilde karşılık verdi. Thomas’ın gülüşü umutlu, James’inki ihtiyatlıydı. Matthew gözlerini kasvetle kadehine dikmişti.

Kapı açıldı ve Will’le Tessa içeri girdi.

Lucie bir an Ragnor Fell’in söylediklerini duyduklarından endişelenerek kâğıdı elbisesinin cebine attı. Sonra yüzlerini gördü ve her şeyi unuttu.

İdris'te yazın sonunun gelmesi gibiydi. James'le ormanda yeşil ağaçların ve yosunlu toprakta biten çiçeklerin arasında oyun oynarlardı. Sonra hava birden değişir ve Lucie o zaman, ertesi gün don olacağını anlardı.

Thomas sapsarı kesilen yüzüyle iki adım geriledi. Omzu Matthew'a çarptı. Matthew'un kadehi elinden fırladı ve ayaklarının dibine düşerek kırıldı.

Donu beklemeyeceklerdi. Bütün dünya buz kesmişti zaten.

Tessa ellerini öne uzattı. "Thomas, çok üzgünüz. Annenle baban yolda. Barbara öldü."

11

TILSIMLAR VE BÜYÜLER

*Bilgi çok şey öğrendiği için gururlu,
Bilgelikse daha fazlasını bilmediği için mütevazıdır.
Kitaplar sıkça tılsımlı ve büyüdür.*

–William Cowper,

“Görev, VI. Kitap: Öğle Vakti Kış Yürüyüşü”

“*TAHDİĞ* BUZ GİBİ OLDU.” SONA EVİN KAPISINDA KOLLARINI kavuşturarak çocuklarına öfkeyle baktı. “Risa sofrayı iki saat önce kurdu. Canım pilavın ne çıtırılığı kaldı ne tadı tuzu. *Neredesiniz siz?*”

Alastair suratına masum bir ifade oturtarak gözlerini kocaman açtı. “Enstitü’ye uğradık. Revire,” dedi. Cordelia abisinin tam da öfkeli bir İranlı anneye uygun bir oğul olduğunu düşündü. Cordelia da arabada elinden geldiğince kendine çeki düzen vermişti. Yine de Alastair’ın aksine ürkek bir ceylan gibi görüldüğünden emindi. “Londra cemiyetinin yeni üyeleri olarak bizim de yaralılara iyi dileklerimizi sunmamız gerekir diye düşündük.”

Sona biraz yatıştırıcı gibi oldu. “Zavallı çocuklar,” dedi. “Umarım

bir an önce iyileşirler. Haydi, içeri girin. Çamurlu ayaklarınızla halılara basmayın sakın!”

Tahdig dedikleri, soğumuş İran pilavı ve *khoresh bademjan* denen patlıcanlı yahniden oluşan yemeklerini çabucak bitirdiler. Alastair’ın ikna kabiliyeti sayesinde Sona onları payladığı için özür dileycek kıvama gelmişti. “Aferin oğlum,” dedi ve masadan kalkarken Alastair’ın başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Sana da kızım. Ama hastalara götürülecek çiçekleri kendin toplamasaydın keşke. Elbisen çamur içinde kalmış.” Başını iki yana salladı.

“İyi oldu,” dedi Cordelia. “Zaten korkunç bir elbiseydi.”

Sona onu kırgın gözlerle süzdü. “Ben senin yaşındayken...” diye başladı. Cordelia annesinin yine kendini övmeye başlayacağını biliyordu. Sona genç kızken annesiyle babasının sözünden çıkmadığını, görev bilinci yüksek bir Gölge Avcısı olduğunu ve bu arada kıyafetlerini her zaman temiz tuttuğunu anlatacaktı.

Alastair peçetesini masaya fırlattı. “Anneciğim, Leyla çok yoruldu. Yaralılara yardım etmek kolay iş değil. Ben kardeşime odasına kadar eşlik edeyim.”

Üç katlı evin en üst katında, Cordelia’yla Alastair’ın yatak odaları ve küçük bir çalışma odası vardı. Elmas şeklindeki pencereler Kensington’ın üzerindeki karanlık gökyüzüne bakıyordu. Alastair merdivenin tepesinde duraksadı ve damasko duvar kâğıdına yaslandı. “Var mısın, bir daha o korkunç insanlarla hiç konuşmayalım?”

Çin mızraklarından birini parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Yaprak şeklindeki sivri ucu alt kattan gelen ışıktaki parlıyordu. Alastair’ın zengin bir mızrak koleksiyonu vardı. Bazıları katlanıp cebine sığacak kadar küçülebiliyordu. Uzun olanlarını da paltosunun astarında saklıyordu.

“Ben onları seviyorum,” dedi Cordelia kaşlarını çatarak. “Hepsini.”

Annesinin kendi odasında bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordu. Eskiden Alastair da şarkı söyleyip piyano çalardı. Bir zamanlar müziksever bir aileydiler. Ancak o günlerden beri çok şey değişmişti. Cordelia bu gece çocukken abisiyle ne kadar yakın olduklarını hatırlamıştı. Birbirlerinden başka neredeyse hiç arkadaşları yoktu ve ayrılmaz bir ikilydiler. Ama Alastair okuldan eve döndüğünde mesafeli biri olup çıkmıştı.

“Sahi mi?” diye sordu Alastair. “En çok hangisini? Herondale’den bahsediyorsan, seni hiçbir zaman Bayan Blackthorn’dan daha çok sevmeyecek. Fairchild’sa seni hiçbir zaman içki şişesinden fazla sevmeyecek.”

Cordelia dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen istediğini söyle,” dedi. “Onlar Gölge Avcıları arasında etkili insanlar ve senin de en az benim kadar, babamın iyiliğini düşündüğünden eminim.”

Alastair alayla homurdandı. “Babamı bu insanlara kendini *sevdire*rek kurtarabileceğine mi inanıyorsun?”

“Belli ki, sen sevilen biri olmayı önemsemiyorsun, Alastair. Ama ben senin gibi değilim.”

Alastair bir an afalladı, ama çabuk toparlandı. “Sen de insanlara kendini sevdirmek için yaltaklanmak yerine, sana *borçlanmalarının* daha çok işine yarayacağını anla artık.”

“Alastair...”

O sırada, sokak kapısı çalındı. Biri kapıyı üç kere sertçe tıklattı ve durdu.

Alastair’ın yüz ifadesi hızla değişti. “Ben diyeceğimi dedim. İyi geceler Cordelia.”

Artık ona *Leyla* demiyordu. Aşağı inmek için arkasını dönerken öfkeyle kaşlarını çatı.

Cordelia atılıp ceketini yakaladı. “Bu saatte kim olabilir? Kötü bir haber mi acaba?”

Alastair onun varlığını unutmuş gibi irkildi. Ceketini Cordelia’nın parmaklarının arasından kaydı.

“Ben kim olduğunu biliyorum,” dedi Cordelia’ya hiç bakmadan. “Sen yat. Annem hâlâ ayakta olduğunu görmesin.”

Koşarak merdiveni indi.

Cordelia tırabzana yaslanıp aşağı baktı. İki kat aşağıdaki holün yıldız ve kılıç desenli, yeni karolarını görebiliyordu. Abisi kapıyı açtığı anda, karolara bir gölge düştü. Adam şapkasını çıkardı ve Cordelia, Charles Fairchild’ı tanıyınca şaşırды.

Alastair endişeyle etrafına bakındı, ama belli ki annesi de, Risa da yatmıştı. Charles’ın şapkasıyla paltosunu aldı ve salona girdiler.

Cordelia’nın kalp atışları hızlandı. Charles Fairchild. James’e Grace’in etrafında dolaşmamasını söylemişti. Matthew’un ona hiç güvenmediği belliydi. Ama görünüşe bakılırsa Alastair’la arası iyiydi.

Alastair, James’in sırlarını söylemeyeceğine söz vermişti. Yemin etmişti.

Ama önce, bunu yapmamak için ayak diremişti. Cordelia usulca küfredip dudağını ısırды ve basamakları inmeye başladı. Yeni evlerinin gri merdiveni meşe ağacından yapılmıştı. Ortasından sarı bir halı geçiyordu ve ferforje parmaklıklar da yine griye boyanmıştı. Cordelia’ya kalsa, fırtına gibi aşağı koşardı. Ama çoraplı ayaklarının ucuna basarak basamakları ağır ağır indi.

Salonun iki kapısı vardı. Cordelia kirli tabakların hâlâ sofrada durduğu yemek odasından geçti ve yalnızca hizmetçilerin kullandığı servis koridoruna girdi. Salonun arka kapısı aralık kalmıştı. Cordelia çıt çıkarmadan gözünü aralığa uydurdu. Charles beyaz alçılı şöminede ellerini ısıtıyordu.

Her zamanki gibi özenle arkaya taradığı kızıl saçları loş ışıktaki koyu kumrala dönmüştü. Az sonra Alastair ona yaklaştı. Cordelia şimdi abisini görebiliyordu. Alastair karışmış saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı.

“Alastair.” Charles ona döndü. “İyi görünmüyorsun. Ne oldu?”

“Bugün sana uğradım,” dedi Alastair. Küskün ses tonu Cordelia’yı şaşırttı. “Kardeşim Anna’yla’yı. Evine gittim. Sonra da kulübüne. Neredeydin?”

“Tabii ki Enstitü’de. Nişanlım hâlâ canıyla uğraşiyor. Unuttun mu?”

“Nişanlını unutacak son kişi benim herhalde,” dedi Alastair buz gibi bir sesle.

Cordelia gölgelerin arasında şaşkınlıkla gözlerini kıpırtırdı. Alastair Ariadne’den hoşlanmıyor muydu? Hayret. Halbuki ondan bir kere bile bahsetmemişti.

“Alastair,” diye uyardı Charles. “Bunu konuşmuştuk.”

“Yalnızca göstermelik bir nişan olduğunu söylemiştin. Uzun sürmez demiştin. Ama Ariadne’yle konuştum Charles. Bu evliliğin gerçekleşeceğinden emin.”

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, gölgeleri birbirine değişiyordu. Alastair birden Charles’a sırtını dönüp kitaplığa doğru yürüdü. Cordelia geri çekilmeye çalışırken eteğine bastı. Neyse ki, Alastair onu görebileceği açığa girmeden önce durup gözlerini kitaplara dikti. Cordelia abisini hiç bu kadar üzgün görmemişti.

“Ona da, bana da haksızlık ediyorsun Charles,” dedi.

“Ariadne’nin bana aldırdığı yok. İlgi alanları bambaşka.” Bir an duraksadı. “İyi bir evlilik yaparak ailesini mutlu edecek. Ben de Sorgucu’yla akraba olacağım. İleride meclis başkanı olursam, büyük işler başaracağım. Mevkimin sana da faydası dokunacak. Annem duygusal. Benim önderliğimde, halkımız yine güçlenecek. Hayatım boyunca bunun hayalini kurdum Alastair. Paris’te sana gelecek planlarımı anlattım. Beni anladığını sanıyordum.”

Alastair “Paris” ismini duyduğunda acı çeker gibi gözlerini kapadı. “Ama başka şeyler de söyledin. Ben de düşündüm ki...”

“Yapma, Alastair. Ben kimseye boş vaatlerde bulunmam. İkimiz de görmüş geçirmiş insanlarız.”

Alastair gözlerini açtı. “Biliyorum.” Charles’a döndü. “Ama elimde değil. Seni seviyorum.”

Cordelia nefesini tuttu. *Ah, Alastair.*

Son cümlesinde abisinin sesi çatlamıştı. Charles'inki de çatladı, ama onunki üzüntüden ziyade öfkeden.

"Ne diyorsun?" diye payladı Alastair'ı. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Ya biri duyarsa?"

"Kimse duyamaz," dedi Alastair. "Paris'ten beri sana âşığım. Senin de beni sevdiğini sanıyordum."

Charles hiçbir şey söylemedi. Cordelia önce abisini üzdüğü için ondan nefret etti. Ama sonra, alelacele cebine soktuğu elinin nasıl titrediğini gördü ve Charles'ın belki de duygularını dile getirmekten korktuğunu fark etti.

Charles derin bir iç çekip Alastair'a doğru yürüdü. Cordelia onları net bir şekilde görebiliyordu. Charles elini cebinden çıkarıp Alastair'ın omuzlarını yakaladığında Cordelia bir an onları gözetlediği için vicdan azabı duydu. Alastair dudaklarını araladı.

"Seviyorum," dedi Charles. "Sen de biliyorsun."

Ellerini Alastair'ın saçlarına doğru kaydırды. Eldivenlerini hâlâ çıkarmamıştı. Siyah parmaklarını Alastair'ın açık sarı saçlarına geçirdi ve onu kendine çekti. Öpüşmeye başladıklarında, Alastair teslim olurcasına hafifçe inledi. Kolunu Charles'ın boynuna sarıp onu kanepeye doğru çekti.

Charles, Alastair'ın üzerine uzandı. Bu kez Alastair parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Sonra onu biraz daha kendine doğru çekerek ellerini paltosunun içine kaydırды. Charles avuçlarını Alastair'ın göğsüne koymuştu. Şehvetle öpüşüyorlardı.

Cordelia gözlerini yumdu. Abisinin özel hayatı yalnızca onu ilgilendirirdi. Buraya hiç gelmemeliydi. İçeriden gelen boğuk iniltileri duyabiliyordu. Alastair, Charles'a Farsça sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Cordelia abisinin biriyle böyle konuştuğuna ömrümde ilk kez tanık oluyordu.

Salondakilerden biri gürültüyle iç geçirdi. Cordelia orada daha fazla kalamayacağına karar verdi. Abisiyle konuğuna çaktırmadan kaçmaya hazırlandı.

Sonra Charles'ın "Alastair, yapamam," dediğini duydu. Hışırtilar geldi ve Cordelia gözlerini açtığı anda, abisinin üstü başı dağılmış bir halde kanepede oturduğunu gördü. Charles ayakta paltosunu düzeltiyordu. Alastair'ın ceketi kanepenin arkasına fırlatılmıştı. "Şimdi olmaz."

Alastair artık piyano çalmıyordu, ama parmakları bir piyanistinkiler gibi uzun ve incedi. Cordelia abisinin parmaklarını kenetlediğini gördü.

"Sorun ne?" diye sordu boğuk bir sesle. "Buraya bunun için gelmediysen, neden geldin?"

"Ariadne'yle durumumuzu kabullendiğini sanıyordum," dedi Charles Fairchild. "Seni bırakmayacağım, Alastair. Evlendiğimde de ilişkimiz şimdiki gibi devam edecek. Hem ben senin de vakti geldiğinde evleneceğini sanıyordum."

"Ne?" Alastair ayağa fırladı. "Sana bunu daha kaç kere söyleyeceğim? Seninle olmasam bile, zavallı bir kadını yalan aşkımla kandırmayacağım. Annemi ikna ettim. Siyasete atılacağım."

"Evli olmadan politikada başarılı olman kolay değil," dedi Charles. "Ayrıca bir kadını kandırmak zorunda olduğunu kim söyledi?"

"Ariadne bir istisna. Kadınlardan hoşlanmasaydı, muhtemelen seninle evlenmek istemeyecekti."

Charles gözlerini onun yüzüne dikti. "Ya Ariadne olmasaydı?"

Alastair şaşırdı. "Açık konuş, Charles. Ne demek istiyorsun?"

Charles başını iki yana salladı. "Hiç. Yorgunum, Alastair. Olaylı bir geceydi ve maalesef haberler iyi değil."

Cordelia gerildi. Battersea Köprüsü'ndeki iblis saldırısını duymuş olamazdı. Biri daha mı hastalanmıştı?

"Barbara Lightwood öldü," dedi Charles kederle.

Cordelia karnına yumruk yemiş gibi sendeledi. Alastair'ın sesi ni uzaklardan geliyormuş gibi hayal meyal duydu. "Thomas'ın ablası öldü mü?"

“Bu kadar sarsılacağını tahmin etmemiştim,” dedi Charles. “O insanlardan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Alastair, Cordelia’yı şaşırtarak. “Ya Ariadne? O nasıl?”

“Hâlâ direniyor. Ama onlara ne olacağını ancak Raziel bilir.”

Alastair tekrar oturdu. “Belki de Londra’dan ayrılmalıyız. Burası annemle Cordelia için güvenli olmayabilir.”

Cordelia abisinin onu düşünmesine hayret etti.

Alastair başını ellerinin arasına aldı. “*Nemidoonam*,” diye fısıldadı. Charles ona boş boş baktı, ama Cordelia abisinin ne dediğini anladı: *Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.*

“Biz Gölge Avcılarıyız,” dedi Charles. Matthew’un ya da Henry’nin başına bir şey gelmesinden hiç mi korkmuyordu? Cordelia bunu merak ediyordu doğrusu. “Hayatımızı kaçırmakla ya da yas tutmakla geçiremeyiz. Savaşmalı ve kazanmalıyız. Anklav’ın yeni bir lidere ihtiyacı var. Annem Idris’te olduğuna göre, kendimi kanıtlamamın tam sırası!” Usulca Alastair’ın omzuna dokundu. Alastair başını kaldırdı ve Cordelia gözlerini kapadı. Abisinin Charles’a bakışında müthiş bir hassasiyet vardı. Bütün savunma mekanizmalarını bir kenara bırakmıştı sanki.

“Gitmeliyim,” dedi Charles. “Ama unutma Alastair. Ne yaparsam yapayım, aklımdan hiç çıkmıyorsun.”

“Onu buraya at, Alexander,” dedi Lucie alçak bir sesle.

O dediği küçük, kırmızı bir lastik toptu. Lucie’nin küçük kuzeni kütüphanenin mermer zemininde koşturdu. Ama top zıplayarak Lucie’nin kucağına düştü.

Alexander’ın suratı asıldı. “Haksızlık,” diye isyan etti. Yatma vaktini epey geçirdiği için huysuzluğu tutmuştu. Lucie kuzeninin saat kaçta yattığını bilmiyordu aslında. Ama Barbara’nın ölüm haberini almasının üzerinden saatler geçtiğinden emindi. Yine de her şey kötü bir rüya gibi, zamansız ve yanlış geliyordu.

Lucie başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Jessamine. Çocuğun topuna dokunma."

"Sadece oyuna katılmaya çalışıyordum," dedi Jessamine. Büyükler konuşurken Lucie, Alexander'ı oyalamak için kitap raflarının arasına götürmüştü. Enstitü'deki kasvetli ortamı hissedenden Jessamine bir ara ortaya çıkmıştı ve şimdi uzun, sarı saçlarını dalgalandırarak havada süzülüyordu.

"Londra'dan ayrılmak onlara iyi gelebilir," diyordu Tessa. O ve Will, Cecily hala ve eşi Gabriel'la kütüphanenin ortasındaki uzun masada oturuyorlardı. Yeşil masa lambalarından odaya yumuşak bir ışık yayılıyordu. "Sophie'yle Gideon Idris'e gidebilir. Charlotte ve Henry orada onlara gayet iyi bakar. Burada etrafları Barbara'nın hatıralarıyla çevriliyken acılarını dindiremezler."

Lucie, Sophie'yle Gideon'ı Barbara'ya veda etmek ve Thomas'ı almak için geldiklerinde kısa bir süreliğine görebilmişti. İkisi de ruh gibiydi. Yine de, Barbara'nın başında ağlayan Oliver'ı teselli etmeye çalışmışlardı. Barbara, Tessa revire gelmeden birkaç dakika önce ölmüştü. Oliver'ın ellerini tırmalamış ve Oliver'ın, kendi gözyaşlarıyla ıslanan beyaz gömleğinin kolları kan içinde kalmıştı.

Barbara'nın ölümüyle yıkılan Oliver, York'a, ailesinin yanına gidecekti. Gideon'la Sophie'ye de Idris yolu görünmüştü anlaşılan. Diğer kızları Eugenia, ablasının ölüm haberini alınca yığılıp kalmıştı. Boyut Kapıları'yla seyahat edebilecek durumda değildi. Ama Thomas onlarla gitmeyecekti. Londra'da, Cecily'le Gabriel'in Bedford Meydanı'ndaki evinde kalmak için ısrar etmişti.

"Thomas'la elimizden geldiğince ilgileneceğiz tabii," dedi Cecily. "Christopher onun bizimle kalmasına bayılacak. Ama Thomas sonradan Idris'e gitmediğine pişman olur mu acaba? Böyle bir zamanda ailesinden ayrılacak."

"Siz de ailesi sayılırsınız," dedi Will. "Christopher'la Thomas kardeş gibi büyüdü Cecy."

“Ben pişman olacağını sanmıyorum,” dedi Gabriel. Aslında son derece yumuşak huylu bir adamdı. Ama Anna ve Christopher’inkine benzeyen, kartal bakışları ve keskin yüz hatları onu sert biri gibi gösteriyordu. “Thomas, Gideon’a benziyor. Başına bir felaket geldiğinde, köşesine çekilmek yerine çevresine faydalı olmak istiyor. Christopher panzehir çalışmalarında ona yardım etmesini teklif etti.”

“Ama Kit daha çocuk sayılır,” dedi Cecily. “Kimse ondan büyük işler başarmasını beklemiyor.”

“Christopher’la Thomas çabalarının karşılığını almayacak diye bir şey yok,” dedi Will. “Meclis bir zamanlar bizden ve Henry’den de şüphe etmişti, ama onları haksız çıkardık.”

“Zavallı Sophie,” dedi Jessamine birden. “Her zaman iyi niyetliydi. Ama bir keresinde bir aynayla kafama vurup beni yatağıma bağladı.”

Lucie bu hikâyeyi kurcalamadı. Jessamine bir kere başladı mı susmak bilmezdi. Alexander’ı kucaklayıp çenesini başının tepesine koydu.

“Yaşayanların başına her türlü felaket geliyor,” dedi Jessamine. “İnsan üzüntülerden kaçamıyor.”

Lucie bunun alternatifinin daha kötü görüldüğü söylemedi. Jessamine koruyucu hayalet rolünden gayet memnundu. *Jesse’den ne kadar farklı*, diye düşündü Lucie. Sürdüğü yarı canlı, tuhaf hayatı kaybetmemek için Lucie’den onu sır olarak saklamasını istemişti. Yaşamayı bu denli çok istiyordu.

“O zamanlar hepimiz çok cesurduk,” dedi Tessa. “Bazen merak ediyorum. Acaba gençken cesur olmak daha mı kolay diye? Neler kaybedebileceğinin henüz farkına varmamışken?”

Cecily cevaben bir şeyler mırıldandı. Lucie kollarında uyuyan Alexander’a sınıksız sarıldı. Daha üç yaşında ve mızımızın teki olmasına rağmen varlığı insanı rahatlatıyordu. Lucie annesinin deminki sözlerinin doğruluğunu yüreğinin derinliklerinde hissetti. İnsan kitaplarda gerçeklerden bahsetmeliydi, ama bu, *Güzel*

Cordelia'ya ekleyebileceği türden bir şey değildi. Kitaplar sevinci tecrübe etmekle ilgiliydi. Ama bu, hayatın acımasız hakikatlerinden biriydi.

Fazlasıyla korkunç ve ürkütücüydü.

James önünde bir kitapla yazı masasında oturuyordu. Okumaya çalışıyor, ama kelimelere odaklanamıyordu. Barbara aklından çıkmıyordu. Kuzeniyle yakın sayılmazdı. Aralarındaki yaş farkı yüzünden Barbara onu hep çocuk gibi görmüştü. James daha çok Thomas'ın arkadaşıydı. Ama Barbara hayatı boyunca hep yanındaydı. İyi yürekli ve hayat doluydu. Kız kardeşi gibi sivri dilli değildi. Herkes için en iyisini isterdi. James şimdi Barbara'sız bir dünyada nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Lucie kütüphanede, diğerlerinin yanındaydı. Ama James teselliye daima kitaplarda bulmuştu. Ama şu anda okumaya çabaladığı türden kitaplarda değil tabii.

Kütüphanede Cehennem Prensleriyle ilgili bu kadar az kaynak olmasına şaşırmıştı doğrusu. Onlar Gölge Avcılarının *savaş-tığı* türden iblisler değillerdi. Mitolojide, Razel gibi meleklerle benzer şekilde anlatılıyorlardı. Emelleri karınca gibi gördükleri insanlığın anlayamayacağı kadar büyüktü. Meleklerle ve diğer diyarların hükümdarlarıyla savaşıyorlar; başka dünyaları ve boyutları fethediyorlardı. Onlarla bir satranç tahtasının taşları gibi oynuyorlardı. Cehennem Prensleri öldürülemezdi. Ama bazen birbirlerini yaralayabiliyorlardı ve yaralı tarafın eski gücüne kavuşması yıllar alabiliyordu.

Toplamda dokuz taneydiler. Sammael, iblisleri dünyaya ilk salandı. Demirci Azazel insanlara, şiddetin oyuncaklarını, silahları armağan ettiğinde gözden düşmüştü. İnsanlar arasına karışmayan Belial kâhinlerin ile büyücülerin prensi ve krallıklar hırsızıydı. Açgözlülüğün ve zenginliğin prensi Mammon para ve servetle kandırılabilirdi. Astaroth acı çekenlerden faydalanıp insanları başkaları hakkında yalan söylemeye teşvik ediyordu.

Asmodeus'un temsil ettiği günah şehvetti ve Cehennem ordusunun generali olduğu söyleniyordu. Üçkâğıtçıların prensi Belphegor insanları aldatıp baştan çıkarıyordu. Kıskançlık, kargaşa ve denizler prensi Leviathan bir canavarı andırıyor ve nadiren çağırılıyordu. Sonuncusuysa tabii ki Lucifer'dı. Baş meleklerin lideri, tüm prenslerin en güzeli ve cennete karşı başlatılan isyanın lideriydi.

Dedesinin bunlardan biri olması James'e hiç de mümkün gelmiyordu. Bu bir dağın ya da bir süpernovanın deden olması gibi bir şeydi. İblislerin annesi Lilith dışında, hiçbir kötücül güç bir Cehennem Prensi'nin gücüyle kıyaslanamazdı.

James iç çekip kitabı kapadı. Grace yine aklına düşmüştü. Nehir kıyısında kötü ayrılmışlardı. Grace zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. James şimdilik ona ilişmemesi gerektiğini biliyor yine de onu düşündükçe içi yanıyordu.

Kapıdaki tıkırtıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Ayağa kalktığı anda her yerinin ağrıdığını fark etti.

"Girin," diye seslendi.

Babası gelmişti, ama yalnız değildi. Jem de onunlaydı. Enstitü'deyken ekseri yaptığı gibi kukuletasını indirmişti. Will James'e yıllar önce, Sessiz Kardeşlere yeni katıldığında Jem'in insanlara yara izlerini göstermekten hoşlanmadığını söylemişti. Jem amcanın bu tür duyguları olabileceğini düşünmek tuhaf geliyordu.

"Misafirin var," dedi Will. Jem'e yol açmak için yana kaydı. Gözleri oğlundan eski *parabatai*'sine kaydı. James babasının durmadan şarkılar söyleyip şakalar yapmasına rağmen aslında çok duygusal biri olduğunu biliyordu. Bu bakımdan, o da babasına benziyordu. Sevgilerini de, ıstıraplarını da yoğun yaşıyorlardı.

James'le Jem'in bazı ortak sırları olması, Will'i rahatsız ediyorsa bile bunu iyi gizliyordu. James, Jem'le çalışmaya başlamadan önce gölge gücünü nasıl kullanacağını bilmediği için ken-

dini çaresiz hissediyordu. Will şüphesiz Jem'in oğluna ne kadar yardımcı olduğunu görüyordu ve buna ancak sevinebilirdi.

Will'in mavi gözlerinde yorgun bir ifade vardı. Tessa'yla saatlerdir ayaktaydılar. Önce revirde, sonra da kütüphanede. James ve Lucie, Thomas Christopher'ın evine gidene dek onunla kalmışlardı. Sonrasında Lucie Alexander'la ilgilenmek için kütüphanenin yolunu tutmuş, ama James odasına dönmüştü. Eskiden beri, üzüldüğünde yalnız kalmayı yeğleyen biri olmuştü.

Will, James'in saçlarını karıştırdı ve gitmesi gerektiğini söyleyerek odadan çıktı. James tekrar masasına oturup Jem amcaya baktı.

Beni mi görmek istedin? diye sordu Jem.

"Evet. Sana bir şey söylemem gerek. Daha doğrusu, bir sorum var."

Barbara'yla mı ilgili? Ya da diğerleriyle? Neden öldüğünü bilmiyoruz James. Zehrin kalbine yayıldığını düşünüyoruz. Piers'la Ariadne'nin durumu aynı. Ama Kardeşler'in uygun tedaviyi bulması aciliyet kazandı.

James, Christopher'ın revirden alıp Grosvenor Meydanı'ndaki laboratuvara götürdüğü kanı düşündü. Christopher'ın bir panzehir bulmak için çırpındığını biliyordu. Yine de Henry'nin Idris'ten bir an önce dönmesini umdu. Bir de, gölgeler diyarından aldığı toprak numunesi meselesi vardı tabii.

"Sana mesaj yolladığımda Barbara hayattaydı," dedi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Böyle bir zamanda benim problemlerimin önemi..."

Anlat James, dedi Jem. *Önemli olup olmadığına ben karar veririm.*

James duraksadı. "Açıklayamayacağım bazı nedenlerden ötürü, hepsini anlatamam. Ama bir iblise rastladım ve bana dedemin bir Cehennem Prensi olduğunu söyledi." Jem'e baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Jem başını sallarken beyaz saç tutamı dalgalandı. *Dedenin kimliğini araştırırken çeşitli kaynaklardan çok farklı hikâyeler duy-*

dum. Bir büyücü kadın bana onun bir Cehennem Prensi olduğunu söyledi. Ama başka iblislerin adlarını verenler de vardı. Kimin sözüne güveneceğimi bilmediğim için, emin olmadan sizi telaşlandırmak istemedim.

“Belki gölgeler diyarında bir ipucu bulabilirim. Londra’daki iblisler arttıkça orayı daha sık görmeye başladım. Aralarında bir bağlantı varsa...”

Göldeki iblisler seninle konuştu mu? Dedenden bahsettiler mi?

James başını iki yana salladı.

O halde, büyükbaban hakkında konuşan iblisin Chiswick’teki Kerberos olduğunu varsayıyorum. James gerçeğe oldukça yakın bir tahmin yaptığı için ona karşı çıkmadı. Bu iblis Benedict ve Tatiana’ya bir şekilde bağlıydı. Belki de, adını duyunca seni en çok incitecek şeyi söyledi. İblisler insanları kandırmaya bayılır.

“Ama ya doğruysa?” diye fısıldadı James. “Ya ben bir Cehennem Prensi’nin torunuysam?”

Kimliğini onunla tanımlayamazsın James. Annene bak. Kız kardeşine. İkisi de harika insanlar. Sen annenle babanın oğlusun. Önemli olan bu.

“Sen iyi birisin,” dedi James. “Bu doğruysa ve duyulursa, Meclis senin kadar anlayışlı davranmayacak.”

Jem ellerini onun yanaklarına koydu. Dokunuşu her zaman-ki gibi serindi. Yüzüyse hem genç hem de yaşlıydı. Nasıl oluyor da aynı zamanda hem James kadar genç hem de yaşsız görünebiliyordu?

Eğer insanlığı benim gözlerimden görseydin, dedi Jem, bu dünyada benim için pek az ışık ve sıcaklık olduğunu anlardın. Şu koskoca dünyada kendim gibi hissetmeme sebep dört tanecik ateş var. Annen, baban, Lucie ve sen. Sen seviyorsun, korkuyor ve yanıyorsun. Gerçeği göremeyenlerin sana kim olduğunu söylemesine izin verme. Sen asla sönmeyecek bir alevsin. Hiç kaybolmayacak bir yıldırınsın. Sen daima olduğun kişisin ve bu kadarı yeterli. Sana bakıp da karanlığı gören biri ancak kördür.

Çok konuştuğunu düşünmüş olmalıydı ki, birden James'i bıraktı.

Ama ne yazık ki, bu kadarı sana yetmiyor, dedi. İçine şüphe düştü bir kere. Gerçeği öğrenmek istiyorsun.

"Üzgünüm, ama evet," dedi James.

Pekâlâ. Eski bir arkadaşım la görüşeceğim, ama bir şartla. Ondan haber alana kadar bir daha bundan kimseye söz etmeyeceksin.

James duraksadı. Sakladığı sırlar giderek artıyordu. Grace'in sırları, Chelsea'deki saldırı, Emmanuel Gast. Cevap veremeden, dışarıdan tekerlek sesleri geldi. Sonra bir gürültü koptu. James Enstitü'nün kapılarının açıldığını duydu.

Pencereye koştu. Jem bir hayalet kadar sessizce yanında bitti.

Avluda arabalar vardı. Ayın solgun ışığında James Baybrook ve Greenmantle armalarını seçebildi. Diğerlerini göremiyordu. Bağışmalar duydu. Will'le Tessa dışarı koştu. Greenmantle'ların arabasının kapısı açıldı ve iki kadın bir adamı arabadan indirdi. Beyaz gömleğinin önü kan içindeydi ve başı kırık bir oyuncak bebeğinki gibi öne sarkmıştı.

James Jem amcanın taş kesildiğini hissetti. Gözlerinde uzak bir ifade belirmişti. James onun diğer Sessiz Kardeşlerle konuşup bilgi topladığını biliyordu. *Korktuğum başıma geldi, dedi Jem. Yeni bir saldırı olmuş.*

Geç sabah güneşi tereyağı sarısıydı. Cornwall Bahçeleri'ndeki evin kılıklı ve yıldızlı karolarında koşan Cordelia'nın gözlerini yakıyordu. Sona'yla Alastair hâlâ uyuyordu. Risa mutfakta Berberi ekmeği pişirirken bir şarkı mırıldanıyordu. Gözlemeyi andıran bu ekmek Risa'nın spesiyallerinden biriydi.

Cordelia'nın gözüne uyku girmemişti. Babasının durumuna zaten üzülyordu. Şimdi buna Alastair'la ilgili endişeleri de eklenmişti. Barbara'nın ölüm haberini de alınca bırakın gözlerini kapamayı, yatağına uzanamamıştı bile.

Zavallı Thomas, diye düşündü. Ah, Barbara. Baloda Oliver'la

dans ederken nasıl da mutlu görünüyordu. Onunla Regent's Park'ta yürürken.

Gölge Avcıları ölümü iyi bilirdi. Vakti geldiğinde onu kabul-
lenirlerdi. Bir bıçak, bir kılıç ya da bir iblisin dişleriyle hayatları
son bulabilirdi. Ama bir hayalet ya da hırsız gibi, insan hayatını
uykuda çalan tuhaf bir zehrin Gölge Avcılarının hayatında yeri
yoktu. Ters giyilen bir pabuç gibi, yanlış geliyordu. Ya da baba-
sını Meclis'in adaletsizliğine kurban verme fikri gibi.

Sokak kapısı tıklatılınca Cordelia boş bulunup irkildi.
Lightwood'ların hizmetçisi sabah izinliydi. Cordelia mutfağa
doğru baktı, ama Risa kapının çalındığını duymamıştı. İş başa
düşmüştü. Cordelia üstünü düzeltip kapıyı ardına kadar açtı.

James Herondale'le burun buruna gelince nefesini tuttu.
Onu savaş kıyafetiyle ilk kez görüyordu. Baştan aşağı siyahlara
bürünmek, saçlarının koyuluğunu daha da ortaya çıkarmıştı ve
gözleri bir aslanın altın sarısı bakışları gibi ateş saçıyordu. Sol üst
kolunda beyaz, ipek bir yas bandı vardı.

Cordelia'nın gözlerinin içine baktı. Siyah saçları başka kim-
senin hissetmediği bir fırtınaya tutulmuş gibi daima karmakarış-
ıktı. "Papatya, haberler kötü," dedi.

Cordelia Barbara'yı bilmiyormuş gibi yapabiliirdi, ama birden
dayanamadı. "Ah, James," diye inledi. "Barbara. Charles dün
akşam bize uğradı. Alastair'la arkadaşlar ve..."

"Tahmin etmeliydim. Aynı dönemde Paris'teydiler."
Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ama Charles'ın o
saatte size gelmesine anlam veremedim. Henüz saldırıyı da duy-
mamıştı."

"Saldırı mı?" diye atıldı Cordelia. "Ne saldırısı?"

"Dün gece, Baybrook'larda küçük bir davet varmış. Misafirler
evden ayrılırken parktaki iblislerin saldırısına uğramış."

Cordelia duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Kimse ölmüş mü?"

"Randolph Townsend," dedi James. "Onu iyi tanı mıyordum,
ama cansız bedenini Enstitü'ye getirdiklerini gördüm. Vespasia

Greenmantle ve Gerald Highsmith yaralı. Zehirlenmişler.” James bir kez daha ellerini saçlarından geçirdi.

“Meclis bunun Regent’s Park’la sınırlı bir problem olmadığını kabul etti mi?”

“Evet,” dedi James acı bir sesle. “Daha geniş bir bölgede devriye gezilecek. Annemle babam onlara büyücülerle ve Spiral Labirent’le konuşmaları için yalvarıyor. Saldırının gece gerçekleşmesi onları biraz rahatlatmış. Ama ben aynı fikirde değilim. Bir grup yetişkin Gölge Avcısı’nı hedef aldılar. Üstelik silahlıydılar. Piknikten beri herkes öyle zaten. Ama Baybrook’lar her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar olup bittiğini söyledi. Yalnızca Randolph melek bıçağını çekebilmiş. Sonra iblisler dişlerini onlara geçirmiş.”

“İblisler göldeki gibi birdenbire mi ortadan kaybolmuş?”

“Evet. Baybrook’lar neye uğradıklarını şaşırmış.”

“Düşünüyorum da,” dedi Cordelia “bence iblislerin asıl amacı onları öldürmek değil, ısırmaktı. Yaralayıp hasta etmek.”

James kaşlarını çatmış. “Ama Randolph öldü.”

“Muhtemelen iblislere karşı koyan tek kişi olduğu için. Eğer gerçekten öldürmek isteseydiler, Barbara ya da Piers kan kaybından ölebilirdi. Ama onlar bu hastalığı yaymaya çalışıyor.”

“Bir liderleri olduğunu düşünüyorsun,” dedi James. “Güzel. Çünkü seninle aynı fikirdeyim. Umarım Gast bize bu kişinin kim olduğunu söyler.”

“Gast mı?” diye sordu Cordelia hayretle.

James’in gözleri koyu altın ışıltılarıyla parladı. “Dün gecenin tek iyi yanı. Hell Ruelle geziniz başarıya ulaştı. Hypatia Vex, Ragnor Fell’den bize yardım etmesini istemiş. Görünüşe bakılırsa, bu iblisleri çağırabilecek bir tek büyücü var. Adı Emmanuel Gast.” Gözü pencereye kaydı. “Ragnor bu bilgiyi sır olarak saklamamızı istiyor.”

“Bir sır daha,” dedi Cordelia. “Bir sürü sırrımız oldu. Zavallı Thomas. O biliyor mu?”

“Gast’ı mı? Evet. Ragnor’la Barbara’nın ölüm haberini almadan hemen önce görüştük.” Yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Thomas ablası konusunda kendini suçluyor. Ama ne yapabildi ki?”

Cordelia, James’in yorgun göründüğünü fark etti. Barbara’nın ölüm haberini vermek için buraya kadar gelmişti. Bunu Thomas’ı tanımayan ya da onu umursamayan insanlardan duymasını istememişti.

Gitmek için sabırsızlanıyor, diye düşündü. Şüphesiz ailesinin ya da Grace’in yanında olmak isterken onu lafa tutmak haksızlık olurdu.

Cordelia omzunu kapının çerçevesine dayadı. “Evimize kadar gelip olanları haber verdiğin için teşekkürler. Sana çay ikram ederdim, ama ailenin yanına dönmek için acele etmeni anlıyorum.”

“Aslında Enstitü’ye dönmeyeceğim. Matthew ve Lucie’yle plan yaptık. Gast’ı evinde sıkıştıracağız. Onlarla orada buluşacağım. Bize katılmak ister misin diye sormaya geldim.”

Cordelia şaşırdı. “Gelip beni almanı Lucie mi istedi?”

James duraksadı. “Evet. O istedi.”

“Müstakbel *parabatai*’m için yapmayacağım yok,” dedi Cordelia içtenlikle. Lucie’yi görmeyi ve faydalı olmayı gerçekten istiyordu. Bütün gece hakkında pek az şey bildiği Barbara’yı düşünmüştü. Daha gencecikti. Baloda ona yakınlık göstermişti. Hayat dolu ve iyi bir kıza benziyordu.

“Şu büyücünün bizi sevinçle karşılayacağını sanmam,” dedi James. “Cortana’yı yanına al ve savaşmaya hazır ol.”

Emmanuel Gast, Cheapside’la Friday Sokağı’nın arasındaki kavşağa yakın, bir mendil imalatçısının üst katında oturuyordu. Matthew Friday Sokağı’nı işaret etti. “Eskiden burada Denizkızı Tavernası vardı. Shakespeare oraya içmeye gelirdi.”

Lucie bir yazar olarak, ortamı pek ilham verici bulmamıştı doğrusu. Sokağın iki yanındaki kahverengi binalar geleneksel

Hollanda evleri tarzında inşa edilmişti. Dar pencerelerinin pervazları kurşun kaplamaydı. Tenteleri sokağın tozu ve şehrin dumanlı sisi yüzünden alacalı bulacalı, çirkin bir kahverengiye dönmüştü. Cheapside Londra'nın en işlek caddelerinden biriydi. Balıkçı tezgâhlarından St. Mary-le-Bow'un beyaz çan kulesine dek, iğne atsan yere düşmeyecek kadar yoğun bir kalabalık vardı.

Lucie burnunu kırıştırdı. "Shakespeare'in zevkinden şüphe duydum."

Matthew gülümsemesine rağmen en az Lucie kadar bitkin görünüyordu. Siyah savaş kıyafeti giyip bileğine beyaz bir yas bandı takmış ve yakasına beyaz bir çiçek ilıştirmişti. Sabah art arda espriler patlatmış ve Lucie ona elinden geldiğince ayak uydurmaya çalışmıştı. Ama Barbara'yı ve revirde artan hasta sayısını aklından çıkaramıyordu. Bir sonraki saldırı ne zaman olacaktı? Kim yaralanacak ya da kim ölecekti?

"Luce." Matthew hafifçe koluna dokundu. Görünmezlik büyüsü yapmışlardı. Bir adanın etrafında iki kola ayrılan bir nehir gibi, kalabalıklar yanlarından akıp geçiyordu. Gazeteci çocuklar koltuklarının altında *Evening Standard* desteleriyle sağa sola koşturuyordu. Matthew az önce, birini selamlamış ve Lucie'ye onun bir Kurlsız olduğunu açıklamıştı. Şeytan Tavernası'na çalışan ve hem patronlar hem de müdavimler için dışarıdaki ayak işlerine koşan birçok Aşağıdünyalı sokak çocuğundan biriydi. "Seninle konuşmak istediğim biraz tuhaf bir konu var. Charles, yani Charles her zaman acayip bir insandı, ama Charles'la Grace..."

"James! Cordelia!" Lucie parmak ucuna yükselip el salladı. Abisiyle Cordelia ileride arabalarından inmiş, onlara doğru yürüyordu. Lucie'yi fark etmediler. Kafa kafaya vermiş, konuşuyorlardı.

Lucie topuklarının üzerine indi. Biraz akli karışmıştı doğrusu. James üç yakın arkadaşı dışında, kimseyle böyle koyu bir sohbele dalmazdı.

Matthew yeşil gözlerini kısıtı. “Enteresan.” Elini kaldırdı ve bu kez James onları gördü. O ve Cordelia köşede onlarla buluşmak için kalabalığı yararak ilerlediler. Lucie’yi bir sürpriz daha bekliyordu. Cordelia annesinin giydirdiği o korkunç elbiselerden kurtulunca bambaşka bir görünüme bürünmüştü. Üzerinde Gölge Avcılarının savaş kıyafeti vardı. Ayağına sağlam botlar, üzerine bir pantolonla uzun bir tunik giymişti. Kızıl saçlarını örüp omzuna deri bir heybe asmıştı. Balodakinden de daha genç ve güzel görünüyordu.

“Aradığımız adres bir pansiyon,” dedi Matthew. “İçeri baktık. Pansiyoncu kadın, Emmanuel Gast’ın orada olmadığını söyledi. Belirsiz bir süreliğine buralardan gitmiş.”

“Matthew ağzından başka laf alamadı,” dedi Lucie. “Kadın insan kılığında beton bir duvar. Ama Gast’ın dairesinin üçüncü katta olduğunu öğrendik.”

James belli belirsiz gülümsedi. Devriye görevlerinin en sevdiği yanı çatılarda gezmekti. “Yan duvardan tırmanalım,” dedi.

“Ben de bundan korkuyordum,” diye mırıldandı Matthew, James’in peşinden çöp yığınlarıyla dolu arka sokağa girerken. “Keşke yeni botlarımı giymeseydim.”

“Kaya gibi sağlam olsun sinirlerin Matthew,” dedi James. “Tanrı’nın adına, İngiltere Kralı Henry ve Aziz George için!”

“Shakespeare,” dedi Cordelia. “*V. Henry*.”

“Bravo,” dedi James ve ucu kancalı bir halat çıkardı. Onu fırlatmak için birkaç adım geriledi. Atışı her zamanki gibi isabetliydi. Kanca üçüncü kat penceresinin üst pervazına takıldı ve halat aşağı sarktı. “Bir kez daha saldırın açılan gedige!” dedi James teatral bir tavırla ve tırmanmaya başladı.

James’i Cordelia izledi. Sonra halata Lucie ve en son Matthew tutundu. Hâlâ botlarına hayıflanıyordu. Lucie yarı yoldayken boğuk bir feryatla irkildi. Arkasına baktığında Matthew’u sokakta elleri ve dizleri üzerinde gördü. İpten düşmüş olmalıydı.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Matthew ayağa kalktığında elleri titriyordu. Yeniden halatı yakalarken gözlerini kaçırdı. “Söylemiştim,” diye homurdandı. “Botlarım yeni. Daha alışamadım.”

Lucie yeniden tırmanmaya başladı. James pencereye ulaşmıştı. Pervazda dengede durup pencereye bir tekme savurdu. İçeri cam ve tahta kırıkları yağdı. James ve ardından Cordelia gözden kayboldu. Lucie’yle Matthew onları izledi.

Loş dairede ağır bir çürük kokusu vardı. Kahverengi duvar kâğıdı yağ lekeleriyle doluydu. Dergilerden yırtılan resimler duvarlara yapıştırılmıştı. Lucie eski kanepeyle lekeli Türk halısını güçlkle seçebiliyordu. James kitaplıktaki eski ciltleri şüpheyle süzdü.

“Ragnor haklı bence,” dedi. “Burada boyutsal büyülerle ilgili ciddi bir araştırma yapılmış.”

“Peşinen söyleyeyim,” dedi Matthew. “Kitapları alıp Şeytan’a götürmeyi teklif edersen, ben yokum. Kitap hırsızlığın yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı.”

James masumca ellerini kaldırıp mobilyaların altına bakmaya başladı. Cordelia da ondan ilham alarak Kraliçe Elizabeth’in küçük bir yağlıboya tablosunun arkasına baktı. Kızıl saçlı ve beyaz pudralı kraliçenin gerçekten de ürkütücü bir suratı vardı.

“Şunlara bakın.” James saçlarına yapışan toz yumaklarıyla doğruldu. “Bir tür silah olabilirler mi?”

Kanepenin arkasındaki kırık tahtaları gösterdi. “Toz içinde kalmışlar,” dedi Cordelia. “Uzun zamandır kimse bunlara el sürmemiş gibi.”

James eğilip birini aldığında kaşlarını çattı. O sırada Matthew küçük yazı masasından doğruldu. Elinde karmaşık bir çizim vardı. “James, şuna bak.”

James gözlerini kıstı. “Bir kutu. Bütün yüzlerinde yazılar var.”

“Bir kutu değil,” dedi Matthew. “Bir kutu resmi.”

“Sağ ol Matthew,” dedi James kuru bir sesle. Başını yana eğdi. “Nedense tanıdık geliyor.”

“Daha önce gördüğün bir şey mi? Yazılara yakından bak. Rünlere benzemiyorlar mı?”

James kâğıdı *parabatai*’sinden aldı. “Evet,” dedi hayretle. “Çok benziyorlar. Bizim kullandığımız rünler değiller, ama onlara yakınlar...”

Cordelia çömelip kırık tahtalara baktı. “Bunlara da rünler çizilmiş. Bizimkilerden. Ama bazı yerleri asitle yakılmış gibi.”

James yanına geldi. “Tahtadaki çiziklere bak.” Yeniden Gast’ın eskizine göz attı. “Sanki şey gibi...”

Lucie, Matthew’un bir şeyler söylediğini hayal meyal duydu. Hazır onlar meşgulken yatak odasının aralık kapısından süzülmenin tam sırasıydı.

İçeri adımını atmasıyla elini ağzına götürmesi bir oldu. Aniden bastıran mide bulantısıyla öğürdü.

Tek pencereci odada demir direkci bir karyoladan başka mobilya yoktu. Ve Emmanuel Gast’tan geriye kalanlar çıplak parkelerin üzerinde çürümüştü. Etleri kemiklerinden sıyrılmış, kaburgaları ortadan ikiye ayrılmıştı. Kanı parkelerin arasında kurumuştı. En insani tarafı elleriydi. Katilinden boşuna merhamet dilenircesine, avuçları açık duruyordu.

Öleli uzun zaman olmuştu. İçeride dayanılmaz bir koku vardı.

Lucie bir adım geriledi. Arkasındaki kapı birden duvarı titretecek kadar hızlı kapandı. Lucie ağzında kan tadıyla elini indirdi. Yerdeki şey iç geçirdi ve beyaz kaburga kemiklerinin arasından siyah bir gölge süzüldü.

Bir hayaletti. Ama Jessamine ya da Jesse gibi gerçek bir insana benzemiyordu. Etrafındaki havada çirkin bir pırıltı vardı. Onun uğradığı vahşetle birlikte dünyada bir delik açılmıştı sanki. Hayaletin dış hatları bir paçavra gibi yırtık pırtıktı. Kahverengi saçlarının çevrelediği yüzü kemik rengiydi. Lucie hayaletin şeffaf bedeninin arkasındaki desenli duvar kâğıdını görebiliyordu.

Emmanuel Gast’ın hayaleti mavi, sulu gözlerini kırıştırtarak

ona baktı. “Beni neden çağırdın, aptal?” diye sordu. Sesi bir borudan kaçan havanın tıslamasını andırıyordu.

“Ben seni çağırmadım,” dedi Lucie. “Bu korkunç manzarayı görene kadar öldüğünü bile biliyordum.”

“Ben burada büyük acılar çektim,” diye tısladı Gast. “Ne istiyorsun Gölge Avcısı?”

Lucie arkasındaki kapı tokmağını kavradı, ama sıkışmıştı. Diğerlerinin salondan ona seslendiğini duyabiliyordu.

Pis kokulu havayı içine çektiğinde boğulacak gibi oldu. Gast artık bir ölü olmasına rağmen Barbara’yı öldüren iblislerle tek bağlantılarıydı oydu.

Lucie sırtını dikleştirdi. “Nefilimlere gün ışığında saldıran iblisleri sen mi çağırdın?”

Hayalet sesini çıkarmadı. Lucie boğazındaki yarıktan omurgasını görebiliyordu. Onu her kim katlettiyse öldüğünden kesinlikle emin olmak istemişti.

“Cevap ver!” diye bağırdı Lucie.

Lucie’nin şaşkın bakışları arasında, büyücünün titreşen dış hatları biraz daha belirginleşti. Hayaletin gözleri müthiş bir öfkeyle parlıyordu, ama ruhsuz bir sesle konuştu. “Onu dünyaya ben getirdim, evet. Emmanuel Gast, büyücülerin en alçağı ve en değersiz. Yıllar önce, Spiral Labirent bana sırt çevirdi. Beni büyücü toplumundan dışladılar. Altın ödülüm elimden alındı. Geçinmek için en pis işleri bile yapmaya mecbur kaldım. Ama bunca zaman çalıştım. Kendimi geliştirdim. Sandıklarından daha akıllıydım.”

Akıllı mı? Görünüşe bakılırsa, Gast’ın son kararları pek de akıllıca olmamıştı.

“Bana bakışlarından belli.” Hayaletin yaralarından kanlar damlıyor, çıplak parkeler siyah damlacıklarla lekeleniyordu. “Böyle bir iblisi çağırdığım için beni kınıyorsun. Bir ölüm taciri, bir hayat zehirleyici. Ama altın. Ona ihtiyacım vardı. Ve iblis yalnızca Gölge Avcılarını öldürecek.”

“Biri sana bunun için para mı verdi?” diye fısıldadı Lucie. “Kim?”

Hayalet öfkeyle tısladı. “Nesin sen? Yalnızca bir Gölge Avcısı olamazsın. Beni uçurumun kenarından buraya sürükledin.” Hayalet elini uzattı ve parmakları bir pençe gibi kıvrıldı. “Bu uğursuz gücün kaynağı ne?”

“Uğursuz mu?” diye bağırdı Lucie. “Bunu sen mi söylüyorsun? Bu yaratıkları dünyaya sen çağırdın. Hem de neler yapabileceklerini bile bile.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Gast. “İblisi çağırmak için köprüye gittim. Onu bu dünyaya getirdim ve sonra yakalayıp güvene aldım. Bana altın veren kişiye bir hediye olarak. Ama buraya döndüğümde, ihanete uğradım. Onu durduramadım. Katilim iblisi saklandığı yerden çekip alırken ben kanımdan ve canımdan oldum.”

Lucie bunları dinlemeye daha fazla dayanamadı. “Sana bunu kim yaptı? Seni kim tuttu?”

Gast’ın bir an gölgelere ve Londra’nın sisine karışacağını sandı. Hayalet iğneyle panoya mihlanan bir kelebek gibi sarsılıp titriyordu. “Söyleyemem,” diye inledi.

“Söyleyeceksin!” diye bağırdı Lucie. Elini hızla uzattı ve bir şey elektrik gibi içinden geçti. Bir rünün derisini yakması gibiydi.

Hayalet başını arkaya atıp kükredi ve Gast’ın büyücü işareti göründü. Köpekbalıkları gibi birkaç sıra dişi vardı. Lucie’nin arkasındaki kapıya bir şey çarptı. Lucie tam vaktinde yana sıçradı ve James kapının menteşelerini sökerek içeri daldı. Peşinden omzunda heybesiyle Cordelia odaya girdi. Matthew onu izledi. Cordelia’yla Matthew yerdeki cesede dehşetle bakakaldı.

Lucie James’e baktı. Abisi başını salladı. Bütün Herondale’ler gibi, o da hayaleti görebiliyordu. Hem bu sıradan bir hayaletti. Jesse gibi değildi.

“Beni kiralayan kişi maskeliydi,” diye yanıtladı Emmanuel Gast isteksizce. “Yüzü bir kumaşla örtülüydü ve üzerine birkaç

tane pelerin giymişti. Kadın mıydı, erkek miydi, genç miydi, yaşlı mıydı, onu bile bilmiyorum.”

“Başka?” diye sordu James sertçe. Hayalet hâlâ çırpınıyordu. “İblisleri şimdi kim yönetiyor?”

“Senden kat be kat daha güçlü biri, çıkırıldım Nefilim,” diye tısladı hayalet. “Koruma kalkanlarımı söküp beni param-parça edecek kadar güçlü biri.” Birden şirret bir sesle bağırmaya başladı. “Bana ölümümü hatırlattınız! Melek kanınıza rağmen hepiniz canavarsınız!”

Lucie’nin sabrı taştı. “Git!” diye bağırdı. “Bizi rahat bırak!”

Hayaletin varlığı bir nefeste sönüverdi. Cordelia yataktaki kirli battaniyeyle Gast’ın üzerini örttü. Lucie kokudan boğulacak gibi olmuştu. James ona yardım eli uzattı.

“Buradan çıkmalıyım,” diye fısıldadı Lucie. “Nefes alamıyorum.”

Diğerlerini bırakıp sendeleyerek salona gitti. Dairenin kapısı kilitli değildi. Lucie tırabzana tutunarak dar merdivenden indi ve kendini sokağa attı.

Etrafını Doğu Londra şivesiyle konuşan erkek sesleri sardı. Herkes bir yerlere koşturuyordu. Lucie ağız dolusu nefesler aldı. Hayaletlerden hiçbir zaman korkmamıştı. Onlar acı çeken, huzursuz ölülerdi. Ama Gast’ın, tüylerini diken diken eden bir yanı vardı.

Biri omuzlarına en iyi kalite yünlü kumaştan, ördekbaşı yeşili ve buram buram pahalı parfüm kokan bir palto koydu. Lucie başını kaldırdığında Matthew’un yüzünü gördü. Güneş ışığında saçları olduğundan parlak görünüyordu. Matthew ciddi bir ifadeyle Lucie’ye paltoyu giydirip düğmelerini ilikledi. Konuşurken havalı bir tavırla savurduğu elleri bu küçük görevi büyük bir titizlikle yerine getirdi. Lucie onun usulca iç çektiğini duydu.

“Luca,” dedi. “Orada neler oldu? İyi misin?”

Lucie istemsizce titredi. “İyiyim,” dedi. “Bu tür hayaletlere sık rastlamıyorum.”

“Lucie!” James’le Cordelia yanlarına koştı. Cordelia Lucie’nin elini yakalayıp dostça sıktı. James kardeşinin saçlarını karıştırdı.

“Gast kolay ölmemiş,” dedi. “Aferin Lucie. Çok cesur davranmış.”

Bana canavar dedi. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. “Ben odadayken başka bir şey buldunuz mu?” diye sordu.

James başını salladı. “Birkaçını yanımıza aldık. Çizimleri. Tahta kırıkları da Cordelia’nın heybesinde.”

“İyi hatırlattın,” dedi Matthew ve Cordelia’dan heybeyi aldı. Daha önce selamlaştığı, tombul yanaklı gazeteci çocuğun yanma gitti. İkisi bir süre konuştu. Sonra Matthew heybeyi ona uzattı.

“Matthew heybemi bir gazeteci çocuğa mı satıyor?” diye sordu Cordelia hayretle.

James gülümsedi. “Sana Kurationsızlar’ı bir an önce anlatsak iyi olur. Yoksa Londralı çocukları suça teşvik ettiğimizi düşünmeye başlayacaksınız.”

Matthew altın saçları rüzgârda savrulurken yanlarına döndü. “Neddy heybeyi Christopher’a götürecektir. Tahta kırıklarının ne olduğunu öğrendiğimizde belki bir ipucu yakalarız.” Hâlâ şaşkın görünen Cordelia’ya baktı. “Christopher’ın bütün gece Tom’un yanından ayrıldığını sanmıyorum. Belki bu iş onları biraz oyalar.”

“Olabilir,” dedi Lucie. “Enstitü’ye dönebilirsek Gast’ın söylediklerini yazmak istiyorum. Zamanla ayrıntıları unutabilirim.”

Aslında başka fikirleri de vardı. Diğerlerine Jessamine’in hayalet dedikodu ağının bir parçası olduğu konusunda yalan söylemişti. Jessamine Enstitü’den hiç çıkmıyor ve diğer hayaletlerle görüşmüyordu. Ama Lucie bütün ruhların onun gibi olmadığını biliyordu. Birçoğu durmadan dolaşıyordu. Aniden, başka bir hayaletin Emmanuel Gast’ın ölümüyle ilgili neler bildiğini merak etmişti. Jesse’yle konuşmalıydı.

12

BİR VEDA

*Sever beni gücü yettiğinde,
Ayak uydurmaya çalışır hayatıma;
Ama yaratılmamış ki hiçbir erkek için,
Ve tamamen benim de olmayacak asla.*
-Edna St. Vincent Millay, "Cadı Karım"

ARABA ENSTİTÜ'NÜN KAPISINDAN GİRERKEN JAMES annesiyle babasının avluda olduğunu gördü. Babası şık, günlük bir ceket giyip Tessa'nın yirminci evlilik yıldönümlerinde hediye ettiği, mavi safirli kravat iğnesini takmıştı. Tessa'nın üzerinde resmi bir elbise vardı. Belli ki dışarı çıkıyorlardı.

"Neredeydin?" diye sordu Will, James arabadan inerken. Diğerleri de aşağı atladı. Kızlar Gölge Avcısı kıyafetleriyle olduğu için yardıma ihtiyaç duymadılar. "Arabamızı kaçırmışsın."

James babasına yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu, ama Ragnor'a söz vermişti.

"Asıl arabanız bu değil," diye karşı çıktı.

"Hatırlıyor musun, babam bir keresinde Gabriel amcanın

arabasını çalmıştı?” dedi Lucie. “Araba kaçırmak bizde aile geleneği haline geldi.”

“Ben sizi at hırsız olasınz diye büyütmedim,” dedi Will. “Hem ben sana dedim ki...”

“Beni evimden almaları için onlara arabayı vermeniz büyük incelik,” dedi Cordelia. Gözlerini kocaman açmıştı ve son derece masum görünüyordu. James onu hayretle ve biraz da eğlenerek izliyordu. Cordelia şaşılacak kadar usta bir yalancıydı. En azından, annesiyle babası neden savaş kıyafetleriyle olduklarını merak etmeyecekti. Will çocuklarına evden çıkarken artık gece gündüz her türlü duruma karşı hazırlıklı olmalarını tembihlemişti. James’e ayrıca Matthew’la birlikte dolaşmalarını da söylemişti ki James’in onsuz bir yere gitmeye niyeti yoktu zaten. “Enstitü’ye gelmeyi ben istedim,” dedi Cordelia. “Burada bir şekilde faydalı olabilirim diye düşündüm.”

Will anında yumuşadı. “Elbette. Kapımız sana her zaman açık Cordelia. Biz çıkıyoruz, çocuklar. Charles Meclis Başkanı’nın yetkisiyle Grosvenor Meydanı’ndaki evde bir toplantı yapıyor. Dün geceki saldırıyı konuşacağız. Yalnızca Anklav’ın üst rütbeli üyeleri katılacak.”

Matthew suratını buruşturdu. “Melek aşkına! Kulağa çok kötü geliyor. Bu gece burada kalabilir miyim?”

Tessa gülümsedi. “Misafir odalarından birini senin için hazırlattık zaten.”

“Charles elime doğdu,” dedi Will. “Şimdi onu bir otorite figürü olarak göremiyorum. Umarım hoşuma gitmeyen bir şeyler söyler de, poposuna bir şaplak atılması için emir veririm.”

“Ah, lütfen,” dedi Matthew. “Birinin ona bunu yapma vakti geldi de geçiyor.”

“Will...” diye uyardı Tessa sabırsızca. O sırada, Bridget devasa büyüklükte bir ortaçağ mızrağıyla çıkageldi. Sapı epey yıpranmış ve uzundu, demir ucu pas tutmuştu. Bridget ciddi

bir yüzle arabacı koltuğuna tırmanıp oturdu ve Will'le Tessa'yı beklemeye başladı.

"O arabayı gizlemeyi düşünüyorsunuz umarım?" dedi James. "İnsanlar Romalıların Britanya adalarını fethetmek için geri döndüğünü sanabilir."

Tessa'yla Will arabaya bindi. Bridget dizginleri eline alırken Tessa camdan başını uzattı. "Jem amcanız diğer Sessiz Kardeşlerle birlikte revirde," diye seslendi. "Sakın onları rahatsız etmeyin ve ara sıra bir ihtiyaçları var mı diye sorun."

James başını salladı ve araba avludan çıktı. Enstitü'nün muhafızlar tarafından korunduğunu biliyordu. Birkaçını görmüştü bile. Siyah kıyafetleriyle etrafta gölge gibi dolaşıyorlardı. Annesiyle babası orayı korunmasız bırakmayacak kadar tecrübeliydi.

Kardeşine baktı. O da aynısını mı düşünüyordu acaba? Ama Lucie gözlerini üst katlara dikmişti. Belki de revire bakıyordu. James kardeşinin kabına sığmayan hallerine alışmıştı. Onu ne zamandır böyle solgun ve düşünceli görmemişti.

"Haydi, Luce," dedi. "İçeri girelim."

Lucie kaşlarını çatı. "Merak etme, iyiyim."

James kolunu onun omzuna attı. "Her gün kendi yatak odasının parkelerine saçılmış bir büyücü görmüyorsun," dedi. "Sarsılman normal. Razel biliyor ya, bu aralar hepimizin biraz soluklanmaya ihtiyacı var."

James diğerleriyle kapıya yürürken bütün gün Grace'i bile düşünmeye fırsat bulamadığını fark etti. Annesi her zaman endişenin başlıca ilacının harekete geçmek olduğunu söylerdi. James de bunu yapmıştı. Ama Grace'le ilgili sorunlarını sonsuza dek erteleyemezdi. Tatiana'nın önlerinde bu kadar büyük bir engel olacağını hesaba katmamıştı doğrusu. Grace er geç ona yazacak ve birlikte bir çözüm düşüneceklerdi. Grace o kadınla kalmaya devam edemezdi.

Yakında büyük değişiklikler olacaktı.

“Peki, Jessamine” dedi Lucie. “Hayaletler yalan söyleyebilir mi?”

Hepsi Lucie’nin odasında idi. Matthew’la James Lucie’nin itirazlarına kulak asmadan onu kanepeye yatırıp battaniyelere sarmıştı. James, Gast’ın evinden çıktıklarından beri suratının rengini hiç beğenmediğini söylemişti.

Cordelia, Lucie’nin yanında oturuyordu. James’le Matthew iki koltuğa yayılmıştı. Ceketlerini gelişigüzel yatağa fırlatmışlardı. Çamurlu botları halıyı kirletmişti. Jessamine’i yalnızca James görebilmesine rağmen Matthew da gözlerini yukarı dikmişti.

“Kesinlikle, hayır!” dedi Jessamine kaypak bir tavırla. “Hayaletler çok dürüsttür. Söyledim ya, gümüş aynanı fareler düşürüp kırdı.”

“Bence hayaletler yalan söyleyebiliyor ve sen berbat bir yalan-cısın,” dedi James.

Matthew iç çekti. “Görünmez biriyle konuşmanız çok tuhaf.”

“Saygısız,” dedi Jessamine. Hafifçe titredi ve yere doğru süzülürken hatları belirginleşti. Görü sahibi Gölge Avcıları görülmek isteyen hayaletleri genellikle görebilirdi. Ama Lucie, Jessamine’in kendini herkese görünür kılmak için büyük çaba harcadığını biliyordu.

“Ah, merhaba!” dedi Cordelia. “Tanıştığımıza memnun oldum Jessamine. Lucie senden sık sık bahsediyor.”

Jessamine sırıttı.

“Çok çekici bir hayaletsin,” dedi Matthew yüzüklü parmaklarını göğsüne vurarak. “Umarım James’le Lucie en azından bu kadarını söylemiştir.”

“Hayır,” dedi Jessamine.

“İhmalkârlığın böylesi,” diye mırıldandı Matthew. Gözlerinde muzip pırıltılar oynasıyordu.

“Henry’ye hiç benzemiyorsun,” dedi Jessamine onu dikkatle süzerek. “Durmadan bir şeyleri tutuşturuyordu ve ağzından tek bir iltifat duymadım.”

“Jessamine,” dedi Lucie. “Bu önemli! Hayaletler yalan söyleyebilir mi? Tabii ki, senden bahsetmiyorum, hayatım.”

“Evet, söyleyebilir,” dedi Jessamine sonunda. “Ama onlara yalnızca gerçekleri söyletecek bazı büyüler var. Hatta yaşayanların onları kontrol etmesini mümkün kılan büyüler.” Hafifçe ürperdi. “Ruh çağırma büyülerinin bunun için yasak.”

“Öyle mi?” Cordelia’nın sesi şüpheliydi. Lucie’ye döndü. “Gast’ın hayaletinin yalan söylediğini mi düşünüyorsun?”

Lucie duraksadı. Aslında bir yanı söylediklerinin yalan olmasını istiyordu, çünkü Gast iblislerin yalnızca Gölge Avcılarını öldürmek istediğini söylemişti. Bu korkutucu bir düşünceydi. “Boşa kürek çekmek istemiyorum,” dedi. “Gast güçlü birinin bu iblisleri çağırmak için onu kiraladığını söyledi. O kişinin kim olduğunu bulmalıyız.”

“İblislerin türünü de öğrensek fena olmaz,” dedi Cordelia. “Anklav’a yalnızca Gast’ın bir grup zehirli iblisi çağırdığını söyleyemeyiz. Bu iblislerin zehirli olduğunu zaten biliyoruz. Bilmediğimiz, zehirlerinin neden bu kadar öldürücü olduğu. Ya da Gast’ın onları gün ışığına dayanıklı hale getirmek için ne yaptığı.”

“Ne kadar sıkıcı konular konuşuyorsunuz,” dedi Jessamine. “Bana ihtiyacınız yoksa gidiyorum.” Görünür formundan kurtulacağına sevinir gibi derin bir oh çekti ve ortadan kayboldu.

Lucie bir not defteri almak için masasına uzandı. Düşüncelerini kâğıda dökmek işe yarayabilirdi. “Dikkatimi çeken bir ayrıntı daha var,” dedi. “Gast’ın birden çok iblisi çağırdığını biliyoruz, ama bir tek iblisten bahsedip durdu. *Onlar* değil, *o* dedi hep.”

“Belki iblis yavruladı,” diye fikir yürüttü James. “Bazı iblislerin düzinelerce yavrusu olur. Tıpkı örümcekler gibi.”

Dışarıda tekerlek sesleri ve at kışnemeleri geldi. Az sonra, çığlıklar yükseldi. James’le Lucie pencereye koştu.

Enstitü’nün önünde arabacısı olmayan bir araba duruyordu.

Lucie Meclis Başkanı'nın armasını hemen tanıdı. Bu, Charles Fairchild'ın arabasıydı.

Arabanın kapısı açıldı ve Grace kendini dışarı attı. Saçları omuzlarından aşağı şelale gibi dökülüyordu. Elbisesi kan içindeydi ve çaresizce inliyordu.

James korkudan taş kesildi.

Enstitü'nün kapıları açıldı ve Enoch Kardeş binanın önündeki basamakları koşarak indi. Grace'le birlikte arabanın arkasındaki yaralıyı içeri taşıdılar. Fuşya elbiseli bir kadındı. Vücudu seğiriyor, sargılı kolundan kanlar süzülüyordu.

Tatiana Blackthorn.

Cordelia'yla Matthew da cama koştu. Cordelia elini ağzına götürdü. "Melek aşkına," dedi Matthew. "Bir saldırı daha."

Lucie, James'e Grace'in yanına koşmasını söylemek için döndü. Ama James çoktan gitmişti.

James'i revirde korkunç bir manzara bekliyordu. Batı duvarındaki yatakların arasına paravanlar yerleştirilmişti. Yaralılar zehirli uykularında can çekiyordu. James örtülerin altında cesetler gibi hareketsiz yattıklarını gördü. Odanın karşı ucunda iki yatağı birleştirmişlerdi. Yerlerde kan izleri vardı ve Tatiana'yı yataklara yanlamasına yatırmışlardı. Nöbet geçirir gibi titriyor ve bütün vücudu seğiriyordu. Omzu ve kolu parçalanmıştı. Başında şapkası yoktu. Cılız, kır saçları kafasına yapışmıştı.

Enoch Kardeş, Tatiana'nın, hava almaya çalışır gibi araladığı dudaklarına bir deney tüpünden koyu mavi bir sıvı akıtıyordu. Ne düşüneceğini şaşırان James'in aklına annelerinin beslediği yavru kuşlar geldi. Jem antiseptik solüsyona batırdığı sargı bezleriyle yanlarında dikiliyordu. Grace annesinin ayakucuna çömelip ellerini kavuşturmuştu.

James ilaçla yatıştırılan yaralıların yanından geçti. Olanlardan habersiz biri Ariadne, Vespasia ve Gerald'ı derin bir uykuda

sanabilirdi. Ama derilerinin altında kopkoyu görünen damarları her geçen gün daha da belirginleşiyordu.

Merhaba James.

Jem'in yumuşak sesi kafasının içinde yankılandı. James ona olanları anlatmak, giderek karmaşıklaşan bu esrarla ilgili akıl danışmak istedi. Ama Jem bunca işinin arasında bir de büyük-babasının kimliğini araştırıyordu. Cevabı olmayan sorularla onu bunaltmanın kimseye faydası olmazdı.

Yaşayacak mı? diye sordu Tatiana'yı işaret ederek.

Jem'in sesi şaşılacak kadar gergindi. *Ölürse bunun sebebi görünen yaraları olmayacak.*

Zehir. Bir ölüm taciri, bir hayat zehirleyici, demişti Gast. Melek aşkına, bu adam neyi uyandırmıştı?

"James." Bir el koluna yapıştı. James başını eğdiğinde, Grace'in kül rengi yüzünü ve ölü beyazı dudaklarını gördü. İki eliyle birden koluna asıldı. "Beni buradan götür."

James hafifçe yan dönerek Grace'i gizledi. "Nereye gidelim?" diye fısıldadı. "Ne yapmak istersin?"

Grace'in elleri titriyordu. "Konuşmalıyız James. Baş başa kalabileceğimiz bir yere gidelim."

"James nerede kaldı?" diye söylendi Lucie. Bir süredir defterine not alıyordu, ama akli başka yerde gibiydi. "Cordelia, sen gidip bakar mısın?"

Cordelia James'in peşinden gitmek istemiyordu. Grace'i Charles'ın arabasından inerken gördüğünde James'in yüzünün aldığı şekli uzun süre unutamayacaktı. Gözlerinde bir anlığına beliren özlem yerini çabucak endişeye bırakmıştı. Eli gayriihtiyari gümüş bilekliğine gitmişti. Cordelia onun Tatiana'dan haklı olarak nefret ettiğini biliyordu. Ama Grace'in acısını dindirmek için her şeyi yapardı.

Cordelia böyle sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Üzüntüsü bir yana, onların aşkına tuhaf bir hayranlık beslemeye

başlamıştı. James'in Grace'i hayatının merkezinde tutuşunda insanın yüreğine dokunan bir şeyler vardı.

Gelgelelim James'le büyük aşkının peşinde dolanıp işlerine burnunu sokmayı hiç istemiyordu. Ama Lucie ondan abisini bulmasını istiyordu ve Cordelia'nın bunu reddetmek için bir nedeni yoktu. Hafifçe gülümsedi. "Seni bir erkekle yalnız bırakmam doğru olur mu? Sonra herkes ne der?"

Lucie kıkırdadı. "Biz Matthew'la kardeş sayılırız. Çocukken çorba kepçeleriyle birbirimize vururduk."

Cordelia Matthew'un da gülmesini bekledi, ama o gözlerini kaçırarak kolundaki bir lekeyle ilgilenmeyi tercih etti. Cordelia usulca iç çekip Lucie'nin saçlarını karıştırdı ve odadan çıktı.

Enstitü'yü daha yeni öğreniyordu. Her yerde Gölge Avcısı ailelerin armaları vardı. Cordelia cadı ışıklarının aydınlattığı kanatlı ve kuleli sembollerin yanından geçti. Taş basamaklardan inmeye başladı. Merdivenin ortasına doğru, gözleri kirişle tavan arasındaki mermer bir melek heykeline kaydı. Arkasında Galler ejderi görünüyordu. Aniden bir sütunun arkasından Anna Lightwood fırladı.

Fransız tarzı, jilet gibi bir ceket pantolon takım giymişti. Mavi gözleri Will'inkilerle aynı tonda ve Lucie'ninkilerden daha koyuydu. Ceket ve bastonunun lapis başıyla göz alıcı bir uyum yakalıyorlardı.

"James'i gördün mü?" diye sordu Cordelia.

"Hayır," dedi Anna. "Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Bu cevaptan ziyade Anna'nın yüzündeki ifade Cordelia'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Anna? Bir sorun mu var?"

Anna'nın suratı asıldı. "Buraya Charles'la kozlarımı paylaşmaya geldim, ama beyefendi ortada yok."

"Charles Fairchild mı?" diye sordu Cordelia. "Sanırım evinde. Yüksek rütbeli Anklav üyeleriyle toplantı yapıyor. İstersen onu orada bulabilirsin."

“Yüksek rütbeli üyeler ha?” Anna gözlerini devirdi. “Demek bu yüzden benim bir şeyden haberim yok. Ona hakkında ne düşündüğümü daha sonra bildirmem gerekecek anlaşılan.” Dar merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Ah, Charles. Aşağılık adam! Herkesi kendi hırslarına kurban edecek.” Birden arkasını dönüp bastonunu yere vurdu. “Korkunç bir şey yaptı. Revire gitmeliyim. Onu görmeliyim. Böyle bir zamanda yalnız kalmamalı.”

Cordelia’nın aklı karışmıştı. “Kimden bahsediyorsun?”

“Ariadne,” dedi Anna. “Cordelia, bana revire kadar eşlik eder misin?”

Cordelia ona hayretle baktı. Şık ve soğukkanlı Anna. Gerçi şimdi saçları dağılmış ve yanakları kızarmıştı. Her zamankinden daha genç duruyordu.

“Elbette,” dedi.

Neyse ki Anna revirin yolunu biliyordu. Konuşmadan ilerlediler. İki de düşüncelere dalmıştı. Revir Cordelia’nın orayı son görüşünden daha sessizdi. Yataklarda yatanların çoğunu tanııyordu. Odanın arkası büyük bir paravanla ayrılmıştı. Tatiana Blackthorn’un orada olduğunu tahmin etti. Enoch Kardeş’le Jem Kardeş’in yatağın etrafında dönüp duran gölgeleri paravana vuruyordu.

Anna’nın ilgisi bir tek hastanın üzerindeydi. Ariadne Bridgestock beyaz örtülü yatağında sessizce yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Esmer cildi matlaşıp kül rengini almıştı. Derisinin altından siyah damarlar görünüyordu. Yatağın yanındaki küçük masada renkli ilaçlarla dolu kavanozlar ve sargı bezleri duruyordu.

Anna yatağın kenarlarındaki paravanların arasından süzüldü. Cordelia kendini rahatsız hissederek onu izledi. Anna hastayla yalnız kalmak isterdi belki. Ama Anna Cordelia’nın orada olduğundan emin olmak istercesine başını kaldırıp ona baktı. Sonra Ariadne’nin yatağının kenarına diz çöküp bastonunu yere koydu.

Cordelia ilk kez onu bu kadar savunmasız görüyordu. Omuzları öne düşmüş ve hafifçe kamburu çıkmıştı. Bir elini aşağı sarkıtmıştı. Diğer elini örtünün üzerinden Ariadne'nin eline doğru uzattı.

Ama Ariadne'nin elini tutmadı. Son anda parmaklarını kıvrırdı. "Ariadne," diye fısıldadı. "Uyandığında ki uyanacağından eminim, bunu hatırlamanı istiyorum. Senin değerini Charles Fairchild'in seni müstakbel eşi olarak seçmesiyle ölçülemezdi. Aynı şekilde, şimdi seni istememesiyle de ölçülemez."

"Charles nişanı bozdu mu?" diye fısıldadı Cordelia hayretle. Resmi bir nişanın bozulması ciddi bir konuydu. İki taraftan biri büyük bir suç işlemekle ya da bir başkasıyla ilişki yaşamadıkça hemen hemen bütün nişanlar evlilikle sonuçlanırdı. Dolayısıyla Charles'ın, kanındaki zehir yüzünden baygın yatan nişanlısını terk etmesi şok edici bir olaydı. Herkes onun Ariadne'yle ilgili korkunç bir sır öğrendiğini düşünecekti. Kendine geldiğinde Ariadne'yi büyük bir üzüntü ve utanç bekliyordu.

Anna Cordelia'ya cevap vermedi. Yalnızca başını kaldırdı ve Ariadne'nin yüzüne uzun uzun baktı.

"Lütfen, ölme," dedi usulca ve ayağa kalktı. Bastonunu kap-
tığı gibi, Cordelia'nın şaşkın bakışları arasında revirden çıktı.

Lucie defterini bir kenara bıraktı. Matthew parmağıyla havada daireler çizerken tembel bir tavırla kaşlarını çatmıştı. Kibriyle dünyaya nam salan bir hükümdar edasıyla tahtından tebaasını izliyordu sanki.

"Nasılsın, Luce?" diye sordu. Bir ara kalkıp kanepeye, onun yanına oturmuştu. "Bana doğruyu söyle."

"Sen nasılsın Matthew? Bana doğruyu söyle."

"Gast'ın hayaletini gören ben değilim," dedi Matthew sırtarak. "Bitmemiş bir Dickens romanı gibi değil mi? *Gast'ın Hayaleti*."

"Kolayca tırmanabileceğim bir ipten düşen de ben değilim," diye misilleme yaptı Lucie.

Matthew gözlerini kısıtı. Gerçekten de sıra dışı gözleri vardı. Uzaktan koyu duruyorlardı. Ancak çok yakından yeşil oldukları anlaşıyordu. Lucie tabii ki onu defalarca yakından görmüştü. Şimdi de yakınlardı. Öyle ki, Lucie bir günlük sakalının hafif altın ışıltısını ve gözlerinin altındaki gölgeleri seçebiliyordu.

“İyi ki hatırlattın,” dedi Matthew kolunu sıvayarak. Ön kolunda bir sıyrık vardı. “Bir *iratze* işime yarayabilir.” Lucie’ye çekici bir gülümsemeyle baktı. Matthew’un bütün gülümsemeleri öyleydi zaten. “Al,” dedi stelinu uzatarak. “Benimkini kullan.”

Lucie elini uzattı ve Matthew’un avcu usulca elinin üzerine kapandı. “Lucie,” diye fısıldadı. Sokakta paltosunun onu sıcacık sarmalayışını hatırlayan Lucie az kalsın gözlerini kapatacak. Kumaşa kokusu sinmişti. Kuru yapraklar ve konyak.

Ama daha çok konyak.

Ellerine baktı. Matthew’uninde daha çok yara izi vardı. Hiç çıkarmadığı yüzükleri soluk bir pırıltı saçıyordu. Avcunu öpecekmiş gibi elini çevirdi.

“Sen bir Gölge Avcısı’sın Matthew,” dedi Lucie. “Bir duvara tırmanırken zorlanmaman gerekir.”

“Söyledim ya? Botlarım yeni. Ayağım kaydı.”

“Hayır Matthew. Sarhoştun. Şimdi de öylesin. Hiç ayık gezmiyorsun ki.”

Matthew birden elini bıraktı. Gözlerinde hem hayret hem de müthiş bir kırgınlık vardı. “Hayır. Ben...”

“Yapma. Bunu anlamayacağımı nasıl düşünürsün?”

Matthew dudaklarını birbirine bastırdı. “Alkol beni eğlenceli biri yapıyor.”

“Kendine zarar verdiğini görmek beni eğlendirmiyor. Seni abim gibi severim...”

Matthew irkildi. “Sahi mi? Ama senden başka kimse benden şikâyetçi değil.”

“Sana bizim kadar yakın olmayanlar bunu dile getirmekten

çekiniyor. Annemle babam ya da abim de görmek istemediklerini görmez. Ama ben görüyor ve endişeleniyorum.”

Matthew hafifçe gülümsedi. “Benim için mi? Koltuklarım kabardı.”

“Abimin ölümüne sebep olursun diye korkuyorum.”

Matthew kadim hikâyelerde adı geçen Gorgon tarafından bir taşla çevrilmişçesine hiç kıpırdamadan durdu. Will, Gorgon’un Gölge Avcılarından önceki çağlarda yaşayan bir iblis olduğunu anlatmıştı Lucie’ye. O zamanlar, tanrılar ve yarı tanrılar dünyada geziyor ve gökten güz yaprakları gibi mucizeler yağıyordu. Ama burada, bu odada gerçekleşen bir mucize yoktu. Lucie’nin Matthew’u kalbinden bıçaklanmıştan beter etmesi dışında.

“Sen onun *parabatai*’sisin,” derken sesi hafifçe titriyordu. “James sana güveniyor. Savaşırken sırtını sana yaslıyor. Eğer kendinde olmazsan...”

Matthew birden ayağa fırladı. Gözleri öfkeyle kararmıştı. “Bana bunları söyleyen sen değil de, başka biri olsaydı...”

“Evet?” Lucie de ayağa kalktı. Matthew’un omzuna bile gelmiyordu, ama onu ateş püsküren gözlerle süzdü. Çocukken yaptıkları kepçe savaşlarında da asla altta kalmazdı. “Ne yapardın?”

Matthew ona cevap vermeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

James Grace’i salona götürdü.

Burası sessiz ve ıssızdı. Şöminede ateş yanıyor. Grace’in ateşe yakın bir koltuğa oturmasına yardım etti. Eldivenlerini çıkarmak için eğildi. Onun ellerini öpmek istedi. Tıpkı ormanda geçirdikleri gece ve gündüzlerde yaptığı gibi. Ama geri çekilip Grace’in ısınmasını bekledi. Hava soğuk değildi, ama Grace geçirdiği şok yüzünden titriyordu.

Alevlerin gölgesi William Morris duvar kâğıdında ve parke-leri kaplayan Axminster kilimlerde oynayıyordu. Grace nihayet

doğruldu ve şöminenin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kafasında kalan son tokaları da çıkardığı için saçları buzlu su gibi omuzlarından aşağı akıyordu.

“Grace?” Odada yalnızca saatin tik takları duyuluyordu. James revirde daha atak davranmıştı. Ama şimdi onunla yalnızken bocalıyordu. “Neler olduğunu anlatmayacak mısın? Nerede saldırıya uğradınız? Nasıl kaçtınız?”

“Tatiana anneme evde saldırmışlar,” dedi Grace ruhsuz bir sesle. “Nasıl olduğunu bilmiyorum. Onu merdivenin dibinde baygın buldum. Omzunda ve kolunda diş izleri vardı.”

“Çok üzgünüm.”

“Bunu söylemek zorunda değilsin.” Yeniden yürümeye başladı. “Bilmediğin şeyler var James. Şimdi Tatiana anne hasta olduğu için o uyanmadan bazı kararlarımı uygulamak zorundayım.”

James onun yanına gitti. “İyileşeceğine inanmana sevindim.” Grace durmasına ve gözlerini yüzüne dikmesine rağmen James ona dokunmakta tereddüt ediyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. “İnsan umudunu kaybetmemeli.”

“Annem ölmeyecek,” dedi Grace. “Bundan eminim. Yıllardır nefretini içinde büyüttü. Bu duygu sayesinde ölümü de yenecek.” Elini uzatıp James’in yüzünü okşadı. Dokunuşu bir yusufluğun kanadı kadar narindi. James gözlerini kapadı.

“James,” dedi Grace. “Lütfen, gözlerini aç. Beni hâlâ severken seni doya doya seyredeyim.”

James gözlerini açtı. “Ben seni yıllardır seviyorum. Sonsuza kadar da seveceğim.”

Grace elini indirdi. “Hayır.” Yüzünde ve hareketlerinde büyük bir hüznün vardı. “Yakında benden nefret edeceksin.”

“Senden asla nefret edemem.”

“Ben evleniyorum,” dedi Grace.

James’in yaşadığı şok o kadar yoğundu ki bir an duyduklarını kavrayamadı. *Bir hata yaptı, diye düşündü. Akli karıştı. Bu yanlışlı düzeltceğim.*

"Charles'la evleneceğim," dedi Grace. "Charles Fairchild'la. Sen farkında değilsin, ama Londra'ya geldiğimden beri onunla epey vakit geçirdim."

James'in gözleri saatin tik taklarıyla eşzamanlı olarak zonklamaya başladı. "Grace, aklını mı kaçırdın? Daha dün akşam evlenelim diyordun!"

"Sen de hayır dedin. Gayet de kararlıydın." Omzunu silkti. "*Charles* evet dedi."

"*Charles* Ariadne Bridgestock'la nişanlı."

"O nişan bozuldu. Charles bu sabah Sorgucu Bridgestock'la konuştu. Ariadne, Charles'ı sevmiyor. Ayrılmalarına üzölmeyecektir."

"Sahi mi? Bunu kendisinden mi duydun?" diye sordu James sertçe. Grace irkildi. "Anlayamıyorum, Grace! Daha Londra'ya geleli bir hafta bile olmadı..."

Grace'in gözleri parladı. "Bir haftadan kısa sürede çok şey başardım."

"Farkındayım. Sana en ufak bir kötölüğü dokunmamış Ariadne Bridgestock'a büyük zarar verdin. Charles soğuk ve kalpsiz bir adam. Ama senden böyle bir hainliği beklemezdim."

Grace'in yanakları kızardı. "Ariadne güzel ve zengin. Charles da herkese nişanı Ariadne'nin bozduğunu söylemeye hazır."

"Bunu bayginken mi yaptı?"

"Charles tabii ki daha önce ayrıldıklarını söyleyecek," dedi Grace.

James'in kalbi ağrıyordu. Kulaklarına inanamıyordu. "Ölürse de meydan size kalacak ve kimseye açıklama yapmak zorunda kalmayacaksınız."

"Benden nefret edeceğini söylemiştim," dedi Grace. Bakışlarında tuhaf bir gaddarlık vardı. "Sana söyledim. Ariadne, Charles'ı sevmiyor. Ve evet, ölürse, ona şimdikinden de daha az ihtiyacı kalacak!" Soluklanmak için duraksadı. "Ariadne asla

benim kadar çaresiz olamaz. Bunu neden göremediğini anlayamıyorum.”

“Gerçeği anlatmıyorsun ki,” dedi James usulca. “İzin ver, sana yardım edeyim.”

“Ben sana bu fırsatı *sundum* James. Sana evlenmek istediğimi söyledim. Ama kabul etmedin. Buradaki hayatını bana tercih ettin.”

“Hayır...”

Grace acı bir kahkaha attı. “İnsan birini sevdiğinde onu herkesten üstün tutmalı. Evlenseydik sonsuza dek annemin gazabından kurtulamayacaktık. Çocuklarımız bile bu nefretten nasiplerini alacaktı. Sen buna değer misin? Değmeyeceğini çoktan beri biliyordum. Dün gece seni denemek için evlenmeyi teklif ettim. Beni yeterince sevip sevmediğini merak ettim. Beni korumak için her şeyi göze alır mısın diye görmek istedim. Ve cevabımı aldım.”

“Charles’ın senin için her türlü fedakârlığı yapacağından emin misin? Onu doğru dürüst tanıyorsun.”

“Önemli değil. Charles güçlü biri. Meclis Başkanı olacak. Beni sevmek zorunda değil.” Halının kıyısından gözlerini ona dikti. “Annem uyanmadan evlenmeliyim. Yoksa karşı çıkar. Ama uyandığında iş işten geçmiş olacak. Ondan sonra, Meclis ve Konsey kararlarını sorgulayamaz. Görmüyor musun James? Biz zaten evlenemezdik.”

“Evlenmemizi sen imkânsız kılıyorsun.”

Grace üşümüş gibi şalına sarındı. “Beni yeterince sevmiyorsun. Yakında bunu fark edecek ve bana minnettar kalacaksın.” Elini uzattı. “Bileziğimi geri istiyorum.”

James bir kez daha acıyla irkildi. Gümüş bilekliğın klipsini yavaşça açtı. Onu o kadar uzun zamandır takıyordu ki, bileğinin o kısmı şerit halinde beyaz kalmıştı. Bir alyansın ardında bıraktığı ize benziyordu. “Grace,” dedi bileziği uzatırken. “Bize bunu yapma.”

Grace bileziği aldığı anda James kendini bir anda çıplak kalmış gibi hissetti. “Bizimki çocukluk aşkıydı,” dedi Grace. “Yaz güneşinde kar gibi eriyecek. Beni unutacaksın.”

James’in kafatası ikiye ayrılıyordu sanki. Nefes alamıyordu. Kendi sesi kulağına ta uzaklardan bir fısıltı gibi geldi. “Ben bir Herondale’im. Biz bir kere severiz.”

“Hikâye.”

“Duymadın mı?” dedi James buruk bir gülümsemeyle. “Bütün hikâyeler doğru çıkar.”

Ondan bir an önce kaçmak istiyordu. Kapıyı açtı ve koridor-da koşarken yabancıların yüzlerini hayal meyal gördü. Biri adını seslendi. James merdiveni uçarak indi ve portmantodan paltosunu aldı. Hava bulutluydu. Gölgeler ağaç dallarında kuzgunlar gibi toplanmıştı.

“Jamie...”

Matthew karanlık eşikte duruyordu. “Jamie, ne oldu?” diye sordu endişeyle.

“Grace Charles’la evleniyor. Lütfen, Math. Yalnız kalmak istiyorum.”

Matthew’un bir şey söylemesine fırsat vermeden yürüdü. Enstitü’nün kemerli bahçe kapılarından çıktı. Üzerlerindeki yazı solgun güneşte parlıyordu.

Biz toz ve gölgeyiz.

Matthew küfrederek paltosunun düğmelerini iliklemeye çalıştı. James silahsız olarak Enstitü’den çıkmıştı. Ama Matthew onu bir yerlerde yakalayacağından emindi. Arkadaşının şehirdeki bütün gizli yerlerini biliyordu.

Ellerinin titremesinden düğmeleri bir türlü ilikleyemiyordu. Tekrar küfretti ve iç cebinden içki şişesini çıkardı. Şundan bir fırt alırsa kendine geleceğinden emindi.

“James iyi mi?” dedi bir ses arkasından.

Matthew elini indirerek döndü. Grace basamaklarda duru-

yordu. Cılız omuzlarına örümcek ağı gibi incecik, gri bir şal sarmıştı. Herkes onun dillere destan bir güzelliği olduğunu söylüyordu. Ama Matthew'a kalırsa, Grace bir gölgenin de gölgesi kadar solgun ve renksizdi.

"Tabii ki değil," dedi. "Ben de değilim. Nasıl olalım ki? Charles'la evlenecekmışsin."

Grace şalına sarındı. "Anlamıyorsunuz. Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız."

"James çocukluğundan beri seni seviyor," dedi Matthew. "Onun kalbini kırdın. Hem de kim için! Charles seni James'in yarısı kadar bile sevmeyebilir."

"Erkekler kadınları çok duygusal sanıyor. Şu hayattaki tek arzumuzun sevilmek olduğunu sanıyorlar. Aşk meşk, bunlar hep boş şeyler. Ben hiç kimseye karşı böyle yoğun duygular beslemedim."

"Nasıl yani?" diye sordu Matthew merakla karışık bir öfkeyle. "Hiç kimseyi sevmedin mi?"

Grace uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "Abim," dedi sonunda. Dudaklarında küçük, tuhaf bir gülümseme uçtu. "Ama o da öldü gitti."

"Demek James'e asla değer vermedin?" diye sordu Matthew usulca. "Seni bir bakımdan hayal kırıklığına mı uğrattı? Yoksa daha Londra'ya gelmeden önce ondan bıkmış mıydın? Charles'la geçirdiğin onca zaman. Araba yolculukları, köşelerde fısıldaşmalar. Melek aşkına, sen resmen bunu planladın. Bu süreci askeri bir sefer planı gibi yürüttün. Bir birlik düşerse, diğerleriyle yola devam." Acı acı güldü. "James'in arkasından iş çevirdiğinden şüphelendiğimde kendime kızmıştım. Yok canım, olmaz öyle şey dedim. Ama sen sandığımdan da hesapçı çıktın."

Grace her zamankinden de daha solgun görünüyordu. "Umarım bu tür fikirlerini kendine saklarsın. Bizi rahat bırak Matthew."

“Çok beklersin.” Öfke tuhaf bir şekilde sinirlerini yatıştırmıştı. Bu kez düğmelerini bir çırpıda ilikledi. “Charles pisliğin teki. Ama o bile bunu hak etmiyor.”

“Matthew.” Yaklaşp elini dirseğine koydu. Matthew ona şaşkınlıkla baktı. İnsanların onda ne bulduğunu şimdi anlıyordu. Yüzü oyuncak bir bebeğinki kadar kusursuzdu.

Grace elini usulca kolundan bileğine doğru kaydırdı. Matthew geri çekilmesi gerektiğini biliyordu, ama yere kök salmıştı sanki. Bu durumda kalmaktan nefret etmesine rağmen bir şey onu Grace’e doğru çekiyordu.

“Hissediyorsun değil mi?” diye fısıldadı Grace. “Şimdi öp beni.”

Matthew rüyada gibi başını ona doğru eğdi. Grace’in incecik belini kavradı ve onu oburca öptü. Tadı şekerli çay gibiydi. Matthew onu arzulamıyordu. Öpüşmeleri içinde şehvete dair hisler uyandırmıyordu. Yalnızca mecburiyet ve çaresizlik hissediyordu. Grace’in dudaklarını, yanaklarını öpüyordu ve Grace hâlâ bileğini tutuyordu.

Sonra Grace onu bırakarak geri çekildi. Bir rüyadan uyanmak gibiydi.

Matthew dehşetle irkilerek birkaç adım geriledi. Grace artık baloda gördüğü o ürkek ve ağırbaşı kız değildi. Gözleri çelik rengine dönmüştü.

“Sen,” diye başladı Matthew ve sustu. Söylemek istediğini bile söylemiyordu. *Bunu bana sen yaptırdın*, diyemiyordu. Grace onu tuhaf bir şekilde etkisi altına alıp iradesini kırmıştı.

Grace konuştuğunda sesi ruhsuzdu. Matthew onun kendi öpücükleriyle kızaran dudaklarına daha fazla bakamadı. Başını çevirirken midesi bulanıyordu. “Bundan sonra yoluma çıkar-san,” dedi Grace “Charles’la evlenmeme engel olmaya kalkışır-san James’e beni öptüğünü söylerim. Tabii abine de.”

“Korkunç biri olduğumu biliyorlar zaten,” diye meydan okudu Matthew hissetmediği bir cesaretle.

“Ah, Matthew.” Grace buz gibi bir tavırla ona arkasını döndü. “Sen korkunç biri nasıl olunur onu bile bilmiyorsun.”

13

MAVİ YIKIM

*Kule'den Kew'a kadar yirmi köprü
Öğrenmek istedi nehrin neler bildiğini,
Onlar genç, Thames yaşlıydı çünkü,
Ve bu da nehrin anlattığı hikâyeydi.*
-Rudyard Kipling, "Nehrin Hikâyesi"

JAMES, BLACKFRIARS KÖPRÜSÜ'NÜN KIYISINDAKİ TAŞ burçlardan birinin tepesinde oturuyordu. Bacaklarını kenardan sarkıtmıştı. Thames'in koyu yeşim taşı suları altından akıyordu. Küçük kayıklarla kırmızı, kahverengi yelkenli tekneler nehir mavnalarının arasında geziniyordu. Bazılarının yelkenleri koyu bulutların kapladığı gökyüzünün altında kan damlacıkları gibi görünüyordu. Güvertelerindeki kasketli adamlar bağışarak birbirlerini selamlıyordu.

Kuzeyde, St. Paul'ün kubbesi fırtına bulutlarının arasında parlıyordu. Nehrin karşı kıyısındaki Bankside Power İstasyonu'ndan havaya kara dumanlar yayılıyordu.

Köprünün granit ayaklarına vuran suyun ritmik çırpıntısı James'e bir ninni kadar aşına geliyordu. Blackfriars, ailesi için

özel bir yerdı. Annesiyle babasının hikâyelerinde çoğunlukla adı geçerdi. Dolayısıyla burada vakit geçirmeyi rahatlatıcı buluyordu. Nehir sudaki ya da köprüdeki insanların hayatlarındaki tüm kargaşalardan habersiz her zamanki gibi akıyordu. Dertleri zamanda gerçek bir iz bırakmadığı gibi, onlar da nehirde bir iz bırakmıyordu.

Gelgelelim, bugün köprü bile avutamıyordu onu. Nefes alamıyor, kaburgalarının arasına demir çubuklar batırılmış gibi, fiziksel bir acı çekiyordu.

“James?”

Başını kaldırdı. Matthew ona doğru yürüyordu. Paltosunun önü açıktı ve başında şapka yoktu. Sarı saçları kömür ve tuz kokulu nehir esintisinde dalgalanıyordu.

“Her yerde seni aradım,” dedi. James’in yanına oturdu. James ona dikkatli olmasını söylemek istedi. Burası epey yüksekti. Ama Matthew dengesini korumakta zorlanmıyor gibiydi. “Anlat. Neler oldu?”

James hislerini açıklayamıyordu. Başı dönüyor, boğulacak gibi oluyordu. Babası aşk acısından söz etmişti, ama bu başka bir şeydi. Çaresizce nefes almaya çalışıyor ve başaramıyordu. Can çekişmekten farksızdı. Doğru kelimeleri bulamadığı için başını arkadaşının omzuna koymakla yetindi.

“Ah, Jamie,” dedi Matthew. Elini sırtına, kürek kemiklerinin arasına koydu. “Yapma, ne olur.”

James yüzünü Matthew’un tüvit paltosuna gömdü. Konyak ve Matthew’un Thomas’tan yürüttüğü Penhaligon’s parfümü kokuyordu. Rahatsız bir pozisyonda durduklarının farkındaydı. Eliyle Matthew’un gömleğine yapışmış suratını omzuna bastırıyordu. Yine de *parabatai*’sinin yanında olmak onu avutuyordu. Şu anda ne annesi ne babası ne kız kardeşi ne de bir sevgili onu böyle rahatlatabilirdi.

İnsanlar kıyafetleri, şakaları ve hiçbir şeyi ciddiye almaması yüzünden Matthew’a önyargıyla yaklaşırdı. Onu ilk zorlukta

kaçacak biri olarak görürlerdi. Ama yanılıyorlardı. Matthew yine yanı başındaydı işte. Onu sıkıca tutuyor ve her zamanki gibi, insana derdini unutturuyordu.

“Sana bir sürü boş laf edebilirim,” dedi, James başını kaldırdığında. “Seni daha fazla oyalamadığı için sevinmelisin ya da hiç sevmemektense sevip kaybetmek daha iyi diyebilirim. Ama saçma geliyorlar ha?”

“Şu anda, evet,” dedi James. Ellerin titremesi ona bir şeyler hatırlatıyordu, ama ne olduğunu bulamıyordu. Odaklanmakta güçlük çekiyor ve düşünceleri bir kediden kaçışan fareler gibi her yöne dağılıyordu. “Hayatımın gidişatı belli sanıyordum. Şimdi her şey altüst oldu.”

Matthew suratını buruşturdu. Annesiyle babası bu halini pek sevimli bulurdu. James Oscar’a benzediğini düşündü. “Seni o kadar iyi anlıyorum ki,” dedi.

James biraz şaşırды. Onun daha önce kızlar ve oğlanlarla sıkı fıkı olduğunu görmüştü. Ama Matthew’un birine gönül verebileceğini hiç düşünmemişti.

Bir de Lucie vardı tabii. Ama James Matthew’un ona da âşık olmadığını düşünüyordu. Onunki yalnızca küllenmiş bir çocukluk aşkıydı. James, Matthew’un bir noktada birçok şeye inancını kaybettiğini hissediyordu. Lucie’ye inancının sağlam kalması için birçok neden vardı. Ama insan her inanıp güvendiğine âşık olmuyordu.

James elini Matthew’un paltosunun içine soktu. Matthew homurdandı, ama eline vurmadı. James onun iç cebinden gümüş içki şişesini çıkardı.

“Emin misin?” diye sordu Matthew. “Geçen sefer, kalbin kırıldığında bir ölümlü silahıyla bir avizeye ateş ettin ve az kalsın Serpentine’de kendini boğuyordun.”

“Kendimi boğmuyordum,” dedi James. “Ayrıca Magnus Bane beni kurtardı.”

Matthew şişeyi açtı. “Şansa bak. Ben yıllardır Magnus

Bane'in sıkı bir hayranıyım ve onunla sen tanıştın. Bir de hepimizi rezil ettin."

"Ona herhangi birinizden bahsettiğimi hatırlamıyorum," dedi James içkiden bir fırt alırken. Sonra başladı öksürmeye. Şişedeki mavi yıkımdı. Piyasadaki en ucuz ve en sert cin. İnsanı yıldırım gibi çarpıyordu. Boğulurcasına öksürmeye devam ederek şişeyi arkadaşının eline tutuşturdu.

"Bir de utanmadan söylüyor!" diye bağırdı Matthew. "Nankör bir *parabatai* bir ejderin dışından bile daha çok acıtıyor kalbimi!"

"Shakespeare'cilik oynama," dedi James. "İyi ki Bane oradaydı. Ayakta zor duruyordum. Hayal meyal hatırlıyorum. Ama yine Grace'e üzülmüştüm. Bana yazıp ilişkimizi bitirmek istediğini söylemişti. Nedenini anlayamamıştım. İçmeye gittim. Unutmak için." Başını iki yana salladı. "Ertesi gün, özür mektubu geldi. Korktuğunu söylüyordu. Şimdi düşünüyorum da, keşke o zaman bitseydi."

"Hayatta ne zaman acı çekeceğimizi kendimiz seçemiyoruz," dedi Matthew. "Kendiliğinden geliveriyor ve hiç geçmeyeceğini zannediyorsun. Sonra bir bakıyorsun, hepsi unutulmuş. İnsanoğlu her zaman ışığa doğru çekiliyor, karanlığa değil."

Londra'nın gökyüzü kara dumanlarla kaplıydı. Matthew renkli paltosu ve sarı saçlarıyla fırtına havasında silik bir işaret gibi parlıyordu. "Math," dedi James. "Sakın inkâr etme. Sen Grace'i hiç sevmedin."

Matthew iç çekti. "Benim düşüncem önemli değil. Asla olmadı."

"Beni sevmediğini biliyordun," dedi James. Başı dönüyordu.

"Hayır. Korktum. İkisi aynı şey değil. Ama bu kadar ileri gidebileceğini ben bile tahmin edemezdim. Charles onu asla mutlu edemeyecek."

"Dün gece evlenmemizi istedi. Birlikte kaçalım ve gizlice evlenelim dedi. Kabul etmedim. Bugün beni denediğini söyledi. Aşkımıza inancını çoktan kaybetmiş gibi konuştu." Titrek

bir nefes aldı. “Halbuki ben onu bundan daha çok sevemem.”

Matthew’un şişeyi tutan parmakları bembeyaz kesildi. Uzun bir an sonra güçlkle konuştu. “Kendine işkence etmekten vazgeç. Öyle ya da böyle senden ayrılmak için bir bahane bulacaktı. Buradaki mesele aşk değil, hırs. Grace Meclis Başkanı’nın eşi olmak istiyor. Bu planda sevgiye yer yok.”

James arkadaşının yüzüne odaklanmaya çalıştı. Bu her zamanki kadar kolay değildi. Gözlerini kapadığında, gözkapaklarının arkasında yıldızlar çakıyordu. Elleri hâlâ titriyordu. Bunun sebebi bir yudum mavi yıkım olamazdı. Sarhoş olmadığını bilmesine rağmen o tuhaf dağılma hissi geçmiyordu. Artık hiçbir yaptığının önemi yoktu sanki. “Söyle Matthew,” dedi. “bana üzerine düşen gölgenin adını söyle. Ben de bir gölge olabilirim. Senin adına onunla savaşabilirim.”

Matthew acı çeker gibi gözlerini yumdu. “Ah, Jamie,” diye iç çekti. “Sana öyle bir gölge olmadığını söylesem?”

“İnanmam,” dedi James. “Kendi kalbimde ne hissettiğimi biliyorum.”

“James,” dedi Matthew. “Dikkat et, kayıyorsun.”

“Ne güzel.” James gözlerini kapadı. “Belki bu gece uyuyabilirim.”

Matthew son anda atılıp arkaya doğru düşmesine ramak kalan arkadaşını yakaladı.

James Enstitü’nün çatısında diz çöktü. Rüya gördüğünü biliyordu. Ama bunların gerçek olmadığına inanması gelmiyordu. Bütün Londra ayaklarının altındaydı. Caddeleri, arka sokakları ve bulvarları görebiliyordu. Şehrin üzerinde bir oyuncak bebeğin inci dişleri gibi bembeyaz parlayan yıldızlar asılıydı. Kendini uzaktan görebiliyordu. Sırtında yavaşça açılan kanatları saçlarından bile daha siyahtı.

Kanatlarının ağırlığını taşımakta zorlandığını gördü. Üzerleri kuzguni siyahtan griye doğru gölgelenen kat kat tüy-

lerle kaplıydı. James sonra birden bunların onun kanatları olmadığını fark etti. Sırtında bir canavar vardı. Yüzünü göremiyordu. Açık gri paçavralara sarınmış, kambur ve şekilsiz bir yaratıktı. Sivri pençelerini etine geçirmişti.

James'in canı yandı. Bir ateş tenini yalamış gibi keskin, berbat bir acıydı. Yaratığı sırtından atmak ister gibi fırpındı. Sonra etrafı bir ışıkla sarıldı. Soluk, altın sarısı bir ışık. Gölgeler diyarında da görmüştü onu. Ve Chiswick'in limonluğunda.

Cortana'nın ışığı.

Sonra onu gördü. Kılıcı elindeydi ve saçları ateş rengiydi. James'in sırtına binen yaratığa saldırdı ve kılıç canavara saplandığında acı bıçak gibi kesildi. Canavar çatının kenarından aşağı yuvarlandı.

James'in gömleği yırtılmış ve kana bulanmıştı. Kürekkemiklerinin arasından süzülen kanları hissedebiliyordu. Cordelia yanına koştu. Adını fısıldadı. James, James. Sanki ilk kez biri ona sesleniyordu.

Gökyüzünde parlak ışıklar patladı. James artık Cordelia'yı göremiyordu. Işıklar şekiller ve desenler oluştuyordu. Onları daha önce de görmüştü. Gast'ın dairesinde bulunduğu kâğıtlarda. Aklının kıyısında onların ne olabileceğine dair bir fikir oluştu. Cordelia'ya seslendi, ama gitmişti. James onun bir hayal olduğunu biliyordu zaten.

James sabah kendi yatağında uyandı. Biri ceketiyle pabuçlarını çıkarıp bir iskemleye koymuştu. Onun dışında, tamamen giyinikti. Matthew kadife koltukta, yanağını eline dayamış, uyuyordu.

Matthew uyurken çok farklı görünürdü. Uyanırken durmadan hareket halinde olduğu için insanın dikkatini dağıtıyordu. Ama şimdi çok sevdiği şu tabloların birine benzemişti. Belki Frederic Leighton'ın bir eserine. Leighton masum çocuk tablo-

larıyla ünlüydü. Matthew da uyurken kederin hiç ilişmediği bir çocuğa benziyordu.

İzlendiğini sezmiş gibi kıpırdandı. Doğrulup gözlerini James'e dikti. "Uyanmışsın." Sırıttı. "Başın nasıl? Çan gibi çınlıyor mu?"

James yavaşça doğruldu. Matthew'un akşamdan kalma günlerini iyi bilirdi. Baş ve eklem ağrılarından, yorgunluktan şikâyet ederdi. Kendine gelmek için karabiberli çiğ yumurta içerdi. Ama James öyle hissetmiyordu. Ağrısı sızısı yoktu. "Hayır. Nasıl görünüyorum?"

"Berbat," dedi Matthew neşeyle. "Yaşlı Mol'un hayaletini görmüş gibisin. Saçların fırça gibi olmuş."

James avuçlarına baktı. Bileğindeki çıplaklık gözüne hâlâ tuhaf geliyordu. Ama artık kanayan bir yara gibi acıımıyordu.

"Ayrıca başın dertte olabilir." Matthew'un gözlerinde şeytani pırıltılar yanıp söndü. "Dün gece seni yatağına ben taşıdım ve annenler bundan pek hoşlanmadı."

James yataktan fırladı. Üstü başı köprü altında uyumuş gibi buruşmuştu. "Beni sen mi taşıdın? Annemle babam burada mıydı?"

"Evet, sıkıcı abimle toplantıları çabuk bitmiş. Ama ben demiştim. Charles dünyanın en..."

"MATTHEW!"

Matthew masumca ellerini kaldırdı. "Onlara hiçbir şey söylemedim. Ama Charles toplantıda Grace'le nişanlandıklarını duyurmuş. Senin neden o halde olduğunu tahmin ettiler tabii. Bir yudumcuk cinle kafayı bulduğunu duyunca ne çıkırdıldım oğlumuz varmış diye dövündüler."

"Ulu Tanrım." James sendeleyerek elini yüzünü yıkamaya gitti. Neyse ki, testi doluydu ve yanında bir kalıp sandal ağacı sabunu duruyordu. Çabucak yüzünü yıkayıp saçlarını ıslattı. Giyinme odasına giderken kendini daha iyi hissediyordu. Üzerini değiştirdi ve yatak odasına döndüğünde Matthew yatağın ayakucuna bağdaş kurmuştu. Tek kelime etmeden eline

bir fincan çay tutuşturdu. Tam sevdiği gibi, sütsüz, şekersiz ve koyuydu.

“Nereden buldun bunu?” diye sordu James fincanı göstererek.

Matthew ayağa kalktı. “Gel,” dedi. “Kahvaltı hazır. Bridget’in nefis yumurtalarını mideye indirirken anlatırım.”

James onu şüpheyle süzdü. Bridget yumurtayı kıvamında pişirmeyi hiç beceremezdi zira. “Ne anlatacaksın?”

Matthew parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. James gözlerini devirdi. Pabuçlarını giyip dolambaçlı koridorlarda arkadaşını izledi. Gerçekten de sofrayı hâlâ toplamamışlardı. Gümüş çaydanlıktaki kahve soğumuştur. Bir servis tabağı tepelene dana pizolalarla doluydu ve başka birinde James’in hiç sevmediği, balıklı ve yumurtalı pilav vardı. Tabağına kızarmış ekmekle biraz mantar aldı. Bir sis bulutunun içinden çıkmış gibi, düşünceleri şaşılacak kadar berraktı. Yemeğin tadı bile farklı geldi.

Kaşlarını çattı. “Bir terslik var,” dedi etrafın ne kadar sessiz olduğunu fark ederek. Yalnızca saatlerin tik takları duyuluyordu. Koridorlarda kimseye rastlamamışlardı. Kalkıp avluya bakan pencerenin yanına gitti. Dışarıda bir tek araba bile yoktu. Pervaza tutundu. “Matthew, birine bir şey mi...”

“Hayır Jamie,” dedi Matthew hemen. “Kimse ölmedi. Anklav yaralıların Sessiz Şehir’e nakledilmesine karar verdi. Durumları boyut kapılarını kullanmaya uygun değil. Onun için annenle baban gerekli organizasyonları yapıyor. Christopher’inkiler de onlara yardım ediyor. Charles bile bizim arabayı yaralılara tahsis etti.”

“Ya Grace?” diye sordu James. Bu isim bile yeni bir tını kazanmıştı. Önceki gün çektiği acıyı düşündü. Göğsü ortadan yarıyor ve kemikleri un ufak oluyordu sanki. Şimdi öyle hissetmiyordu. Canının yandığını hatırlıyor, ama zihinsel ve fiziksel olarak neler hissettiğini hatırlayamıyordu. Şüphesiz, geri gelecekti. Dolayısıyla vakti varken kendini hazırlamalıydı.

"Pounceby'lerde kalıyor," dedi Matthew. "Highgate, Sessiz Şehir'in girişine yakın. Annesini ziyaret edebilecek." Duraksadı. "Artık merak etme James. Eminim başının çaresine bakabilir."

"Herhalde," dedi James dalgınca. "Lucie nerede? Olanları biliyor mu?"

Matthew kaşlarını kaldırdı. "Evet... Grace hakkında söylediklerimi duydu mu?"

James cevap veremeden Lucie geldi. Üzerinde talim kıyafeti vardı. Bacaklarını saran bir pantolonun üzerine uzun bir tunik giymiş, beline kalın bir kemer takmıştı. Elinde bir mektup destesi vardı. Onu büfede duran posta kutusuna atıp endişeyle abisine baktı. "Jamie! Çok şükür, iyi görünüyorsun! Annem Charles'la Grace'i söyledi. Kimseye tek laf etmedim. Nasılsın? Ruhun daralıyor mu?"

"Zalim Prens James gayet iyi, teşekkürler," dedi. Bu arada Matthew'un çaktırmadan Lucie'nin arkasından geçip posta kutusunu karıştırdığını görünce şaşırdı. "Sen nerelerdeydin, Luce?"

"Cordelia'yla talim yaptık. Alastair, Charles'la yaralıların nakledilmesine yardım etmeye gitti. Cordelia da benimle kaldı. Belki yine gizli bir göreve gideriz diye hazırlık yapalım dedik."

"Şimdilik bir şey yok," dedi James ve Matthew ona tuhaf bir bakış fırlattı.

"James," dedi Lucie sertçe. "Evlenme teklifi reddedilen Lord Wingrave gibi rol yapmana gerek yok."

James bu ismi hatırlamaya çalıştı. "O da kim?" diye sordu sonunda.

"*Güzel Cordelia*'da bir karakter," dedi Lucie. "Geçen Noel'de, hikâyenin bu kısmını size okumuştum. Babam çok etkilenmişti."

Matthew dönüp ellerini arkasında kavuşturdu. "Ah, Lucie," dedi haddinden yüksek bir sesle. "Bakıyorum İngiltere'nin büyük savaşçıları gibi, talimlerini hiç aksatmıyorsun. James, kardeşin Romalıları bozguna uğratan Boadicea'nın izinde. Otursana! Ballı ekmek ister misin? Hemen hazırlarım."

Lucie kısa bir duraksamanın ardından omuz silkerek bu teklifi kabul etti. “Sen gerçekten zirdelisin Matthew,” dedi. “Ama ballı ekmeklerine bayılıyorum.” Bir iskemle çekip çaydanlığa uzandı. “Sanırım Charles’la Grace nişanlarını henüz resmi olarak duyurmadı. Ariadne bu kadar hastayken hiç utanmayacaklar mı? Sorgucu’nun şimdiye kadar Charles’a ilişmemesine şaşıyorum doğrusu.”

Matthew büfeden bal kavanozunu alırken James’in avcuna bir kâğıt tutuşturdu. “Üzerinde Lucie yazıyor, ama aslında Cordelia’nın,” diye fısıldadı. “Bunu ona götür.”

Parabatai’nin istekleri emir sayılırdı. “Çorap giymeyi unuttum,” dedi James. Lucie ona dik dik baktı. James kardeşi ayaklarını görmesin diye kıyın kıyın kapıya yaklaştı. “Hemen dönerim.”

James basamakları ikişer üçer çıktı. Aylardır olmadığı kadar enerjikti. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi. Üçüncü katın sahanlığında Matthew’un ona bir mektup verdiğini gördü. Meclis Başkanı’nın tanıdık el yazısıyla Lucie Herondale adına gönderilmişti.

Talim odasının kapısı açıktı. Burası eskiden de büyük bir odaydı, ama birkaç yıl önce, tavan arasının geri kalanıyla birleştirilerek daha da genişletilmişti. Cilalı parkeler tatami minderlerle kaplıydı. Kirişlerden elastik ipler sallanıyordu. Tırmanmayı kolaylaştırmak için çeşitli aralıklarla düğümlenmişlerdi. Cadı ışığı meşaleler odayı aydınlatıyordu. Yüksek pencerelerden içeri bulutlu gün ışığı sızıyordu.

Cordelia odanın kuzey ucundaki gümüş çerçeveli, büyük aynanın önündeydi. Elinde altın pırıltıları saçan Cortana vardı. Talim kıyafetini belli ki Lucie’den ödünç almıştı. Pantolonu sıkışmış, paçaları kısa kalmıştı.

Kılıcıyla dans edercesine döndü. Buğday teni cadı ışığında parlıyordu. Köprücük kemiklerinin üzeri ve boynu tere bulanmıştı. Tokasından fırlayan asi saçları güz yapraklarından bir

şelaleyi andırıyordu. O ve Cortana ateşe ve kana yazılan bir şiir gibiydi.

James fark etmeden gürültü yapmış olmalıydı ki Cordelia ona döndü. Gözleri hayretle irileşmişti. Göğsü hızla inip kalıyordu. James bir hayalle irkildi. Cordelia yanında yatıyordu. Yumuşacık saçları boynunu gıdıklıyordu. Kalçalarının sıcaklığını hissediyordu...

James bunu unutmaya çalıştı. Gerçek hayatta onunla asla yakınlaşmamıştı. Belki de dün gece gördüğü rüyadan aklında kalanlardı.

Mektubu cebinden çıkarıp ona uzattı. "Papatya," dedi. "Sana bir şey getirdim."

Cordelia yıllarca tek başına talim yaptığı için buna alışıktı. Gelgelelim, babası kılıç sanatının inceliklerini öğrenmek için bir eşin gerekliliğine inanıyordu. Karşında seninkini karşılayacak bir kılıç olmadan yakın dövüşte tecrübe kazanman imkânsızdı. Alastair, Gölge Avcılarının özel bir eğitimden geçmesi taraf-tarıydı. Sonuçta nadiren kılıçlı bir düşmanla dövüşüyorlardı. Genellikle karşılarında tuhaf şekilli bir canavar oluyordu.

Alastair'ın bu sözleri Cordelia'yı güldürmüştü ve Elias gözle-rini devirerek tartışmayı daha fazla uzatmamıştı. Elias'ın sağlığı için o kadar sık seyahat ediyorlardı ki, iki kardeşin birbirlerinden başka kimseyle dövüşmeye pek fırsatı olmuyordu zaten. Boy ve kiloları aynı olmadığı için de bu talimlerden yeterince verim alamıyorlardı. Lucie çay molası vermek istediğini söylediğinde Cordelia eski alışkanlığıyla ayak hareketlerini çalışmaya başla-mıştı. Elinde Cortana'yla art arda hamleler yapmak onun için bir merdivenden inmek kadar doğaldı. Cortana'yı kaldırdı ve dönüp hamlesini yaparken James'i kapıda görünce az kalsın yere yuvarlanıyordu.

Bir an hazırlıksız yakalanarak ona bakakaldı. James'te bir değişiklik vardı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama kıyafeti

sıradandı. Spor bir ceketle gri bir pantolon giymişti. Saçları her zamanki gibi darmadağınktı. Gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler vardı ki gece geç yatan biri için bu da normaldi.

James cebinden bir mektup çıkarıp gülümseyerek ona uzattığında Cortana'yı kılıfına koydu. Zarfta Lucie'nin adı yazıyordu.

"Bana geldiğini nereden anladın?" diye sordu. Zarfı alırken eli titredi.

"Matthew söyledi. Galiba yemek odasında Lucie'yi oyalamaya çalışıyor. Daha ne kadar dayanabilir bilmem."

"Dert değil," dedi Cordelia. "Lucie'ye güveniyorum. Mektubun ona gönderilmesini ben istedim."

"Biliyorum," dedi James. "Ama bu sana yazılmış. Önce sen okumalısın. İstersen, çıkayım."

"Hayır." Cordelia Charlotte'ın yazdıklarına göz attı. "Kal, lütfen."

Sevgili Lucie,

Sen ve sevgili Cordelia iyisinizdir umarım. Ne yazık ki, verecek fazla bir haberim yok. Halihazırdaki acil durum yüzünden Elias Carstairs'in davası ertelendi. Elias'ı elbette Ölümcül Kılıç'la sorgulamayı denedik. Ama o gece olanlara dair hiçbir şey hatırlamadığı için olayın üzerindeki sır perdesi henüz aralanmadı. Bu son derece karmaşık bir mesele. Lütfen Cordelia'ya iyi dileklerimi ilet. Londra'ya dönüp sizi görmeyi iple çekiyorum.

*Sevgiler,
Charlotte*

Cordelia pervaza yığıldı. "Anlayamıyorum," diye fısıldadı. "Neden hatırlamıyor?"

James gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu ki?"

"Biliyorsun, babam yakında yargılanacak. Idris'te," diye ekledi usulca.

“Evet,” dedi James. “Ailenizi ilgilendiren bir konuya burnu-
mu sokmak istemedim. Merak etmeme rağmen Lucie’ye bile
sormadım.” Cordelia’nın yanma oturdu. “Yalan söylemeyece-
ğim,” dedi. “Bazı söylentiler duydum. Ama ben dedikodulara
kulak asmam. Ben ve ailem hakkında da bir sürü şey söylendi.
Çoğu doğru değildi.” Elini onunkinin üzerine koydu. “Gerçeği
benimle paylaşmak istersen seni seve seve dinlerim. Ama bu
tamamen senin seçimin olmalı Papatya.”

Sıcak ve nasırlı parmakları yara izleriyle doluydu. Cordelia
bir kez daha onun farklı göründüğünü düşündü. İlk kez bütün
varlığıyla yanındaydı sanki. Eskisi gibi, dünyaya bir kol boyu
mesafede durmuyordu.

Cordelia ona hikâyeyi başından sonuna kadar, hiçbir ayrıntı-
yı atlamadan anlattı. Babasının yıllardır savaştığı hastalık yüzün-
den oradan oraya savrulmalarını, keşif gezisine çıkmayı kabul
edişini, sonraki felaketi, tutuklanmasını, Londra’ya gelişlerini ve
yaklaşan davayı. “Matthew sağ olsun, bu mektubu almama vesile
oldu. Ama yine bir arpa boyu yol kat edemedim. Babama nasıl
yardım edeceğimi bilmiyorum.”

James düşünceli görünüyordu. “Papatya, çok üzgünüm. Bu
zor dönemde arkadaşların sana yardım etmeli. Ben de onlardan
biriyim.”

“Kimsenin yapabileceği bir şey yok,” dedi Cordelia. Babası
konusunda ilk kez umutsuzluğa kapılmıştı.

“Dur bakalım,” dedi James. “*Parabatai*’min annesinin görevi
icabı, Meclis’in yasal süreçleriyle ilgili tercih ettiğimden de faz-
lasını öğreniyorum. Mahkemede Ölümcül Kılıç kullanılmaya-
caksa, demek ki ifadeleri ve karakter tanıklarını esas alacaklar.”

“Karakter tanığı mı?” dedi Cordelia. “Ama babamın hiç çev-
resi yok. Yıllardır dolanıp duruyoruz. Cirenworth’te bile uzun
kalmıyorduk...”

“Babanla ilgili bir sürü hikâye duydum,” diye devam etti
James. “Çoğunu Jem anlattı. Yanluo denen iblis Jem’in annesiy-

le babasını katlettikten sonra Elias, Ke Yiwen'le birlikte iblisin izini sürüp onu öldürmüş. Sayısız hayatı kurtarmışlar. Baban son yıllarda hasta ve yorgun olabilir, ama o bir kahramandı. Birilerinin bunu Meclis'e hatırlatması gerek."

Cordelia'nın içinde bir umut filizlendi. "Babam bizden önceki hayatını nadiren anlatır. Ondan övgüyle söz edecek tanıklar bulmama yardım eder misin? Ama," diye ekledi çabucak "istemersen anlarım. Grace'in sana ihtiyacı var. Şimdi annesi de hasta."

James duraksadı. "Artık Grace'le hiçbir ilgim kalmadı."
"Ne?"

James elini çekmişti. Şimdi iki eli de yaprak gibi titriyordu. Cordelia gümüş bilekliğin yerinde olmadığını hayretle fark etti. Grace onu geri istemişti anlaşılan. "Matthew dışında şimdilik bunu bir tek sen biliyorsun. Dün gece..."

Christopher fırtına gibi odaya daldı. Başında şapka yoktu ve muhtemelen babasına ait ve kollarında delikler olan, balıksırtı desenli bir palto giymişti. "Demek buradasınız!" dedi sitemle. Onları kolay bulamadığına bozulmuş gibiydi. "Haberlerim var."

James ayağa kalktı. "Ne oldu Kit?"

"Bana yolladığın tahta kırıkları var ya? Thomas'la tavernadaki laboratuvarıda onları inceledik."

"Tahta kırıkları mı?" diye atıldı Cordelia. "Hani silah olabilirler demiştik. Onlar mı?"

Christopher başını salladı. "Tahtayı yakan asidin bir tür iblisin kanı olduğunu tespit ettik. Tahtalarda iblis kalıntısı vardı. Ama yalnızca bir yüzlerinde."

James ona hayretle baktı. "Ne?"

"Her bir tahta parçasının bir yüzünde iblis kalıntısı bulduk," diye yineledi Christopher. "Biri bunu bilerek yapmış gibi."

"Hayır." James cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. Cordelia onun Gast'ın dairesinde buldukları çizim olduğunu gördü. James kâğıdı Cordelia'ya uzattı. "Sana daha önce soracaktım," dedi. Sesinde hafif bir telaş vardı. "İlk bakışta bunları rün

sandım. Aklım neredeydi bilmem. Bazıları simya sembolleri, ama diğerleri kesinlikle eski Farsça yazılar. Büyük olasılıkla Ahamenişler zamanından kalma.”

Cordelia kâğıdı aldı. Ona ilk kez yakından bakıyordu ve James haklıydı. Tuhaf sembollerin altında eski Farsça bir isim vardı. Çiviyazısına benzeyen yazı gerçekten de rünleri andırıyordu, ama Cordelia onu hemen tanımişti. Anneleri, Alastair’la ikisinin Büyük Darius’un dilini biraz olsun öğrenmesi için ısrar etmişti. “*Merthykhuwar*,” dedi usulca. “Uzun zaman önce Pers İmparatorluğu’nda var olan bir tür iblis. Gölge Avcıları ona *Mandikhor* der.”

“Ölümlülerin bile ona verdiği bir isim var,” dedi James. “*Mantikor*.” Christopher’a baktı. “Tahta parçalarının ne olduğunu biliyorum. Daha önce nasıl anlamadım? Onlar bir Pyxis kutusunun kalıntıları.”

“Pyxis mi?” Cordelia şaşırmıştı. Uzun zaman önce, Gölge Avcıları Pyxis kutuları denen tahta kaplar geliştirmişti. Avladıkları iblislerin özlerini onlarda muhafaza ediyorlardı. Mekanik Savaş’tan sonra Axel Mortmain iblis ruhlarını mekanik canavarlara aktarmak için bir Pyxis kutusu kullandığında Nefilimler bir daha bu alete el sürmemişti. Uzun yıllardır ortada yoklardı.

“Bir Pyxis görmüştüm,” dedi James. “Akademi’de. Bir iblis o kutuda tutsaktı ve dışarı çıktı. Bu da tahta parçalarının neden bir yüzünde, yani iç kısmında iblis kalıntısı olduğunu açıklıyor. Tahtalardaki semboller Pyxis kutularına oyulan simya sembollerine benziyor.”

Koridordan gelen ayak sesleriyle duraksadı. Birileri koşuyordu. Az sonra, kapı ardına kadar açıldı ve Matthew’la Lucie içeri daldı. Christopher telaşla çektiği melek bıçağını indirdi. “Raziel’e şükürler olsun,” dedi. “İblislerin saldırısına uğradığımızı sandım.”

Matthew ona ters ters baktı. “Kaldır şunu. Sonra elinden bir kaza çıkacak. Henüz ölemeyecek kadar genç ve güzelim.”

“Çoraplarını ararken yolunu mu kaybettin James?” diye hesap sordu Lucie. “Bridget, Christopher’ın geldiğini söyledi. Neler oluyor? Bir gelişme var mı?”

“Bir değil, bir sürü var,” dedi Christopher. “Ama sohbetimize Şeytan’da devam etsek olur mu? Thomas orada bekliyor. Onu yalnız bırakmak istemiyorum.”

Şeytan Tavernası Fleet Sokağı’nda, taş ve keresteden inşa edilmiş bir binaydı. Geniş ve parlak camları ışığı kestiği için içerisi daima loştu. Bugün fazla müşterisi yoktu. Birkaç kişi önlerinde bira kupalarıyla oturuyordu. Barda kır saçlı bir kurtadamlı bir kız vardı. Kız Lucie, Cordelia, James, Christopher ve Matthew’u merdivenlere kadar gözleriyle takip etti.

Cordelia Neşeli Haydutlar’ın zengin kitap koleksiyonunu görünce pek de şaşırmadı. Duvarda antika görünüşlü bir nişan tahtası asılıydı. Kırmızı ve siyah, çentikli yüzeyine birkaç tane fırlatma bıçağı saplanmıştı. Bir köşede duvarlar metal plakalarla kaplanmıştı. Çelik tezgâhta pirinç ölçekler, çeşitli laboratuvar aletleri ve bir bira kasası dolusu deney tüpü vardı. Cordelia Christopher’ın buraya portatif bir laboratuvar kurduğunu görebiliyordu.

Şöminenin karşısına atkılından bir kanepa yerleştirilmişti. Şömine rafında Apollo’nun büstü duruyordu ve altına şarapla ilgili bir söz kazınmıştı. Thomas elinde bir kitapla kanepede oturuyordu. Geniş omuzları hafifçe çökmüştü ve bakışları yorgunluğun izlerini taşıyordu. Yine de arkadaşlarını gördüğünde gözleri parladı.

“Tom,” dedi James. Gidip arkadaşının yanına oturdu ve elini omzuna koydu. Diğerlerinin kararsızca dikildiğini görünce yaklaşmalarını işaret etti. Cordelia bu grubun temel direğinin James olduğunu düşündü. Zor zamanlarda hepsini o toparlıyordu.

Thomas elindeki kitabı bıraktı. Cordelia bir Sufi şiirleri kitabı olduğunu gördü. Hafız ve İbn-i Farid’in Farsça ve Arapça

şiiirlerini içeri-yordu. “Cordelia,” dedi bitkin bir sesle. “Lucie. Sizi gördüğüme sevindim.”

“Kutsal sığınağı-mıza hoş geldiniz hanımlar,” dedi Matthew cep şişesinin kapağını açarken. “Şu gördüğünüz mobilyaların çoğunu yüce gönüllü arkadaşımız Christopher bağışladı. Tıpkı Kral Arthur ve şövalyeleri gibi hepimizin eşit olduğu yuvarlak bir masada oturmayı tercih ediyoruz.”

“Ayrıca,” diye ekledi Christopher raftan bir kitap alıp James’e verirken “annemin evde vazgeçebileceği tek masa da buydu.”

Thomas içlerinden biri neden Londra’da kaldığını sormuş gibi “İdris’e gidemezdim,” dedi. “Eugenia’yı görmek isterdim, ama burada kalmalıyım. Kit’in bu iblis hastalığının ya da zehrinin tedavisini bulmasına yardım etmeliyim. Başka hiç kimse ablamla aynı kaderi paylaşmamalı.”

“Acı çekerken bir köşede oturmak zor,” dedi Cordelia. “Bazen harekete geçmek insana iyi gelir.”

Thomas ona minnetle baktı. “Kesinlikle,” dedi. “Christopher size tahta parçalarında bulduklarımızı anlattı mı?”

“Evet,” diye atıldı Christopher. “James onların bir Pyxis’in kırık parçaları olduğunu fark etti.”

“Pyxis mi?” dedi Thomas. “Ama Mekanik Savaş’tan sonra hepsi yok edildi. Onları saklamak çok tehlikeli. Okulda olanları hatırlayın.”

“Evet, Mekanik Savaş’tan sonra çoğu yok edildi,” dedi James. “Ama Gast’ın evinde bir çizim buldum. Sıradan bir kutu resmi-ne benziyordu. Gast iyi resim çizemiyordu anlaşılan.”

“Üzerinde eğri büğrü rünler olan bir kutu mu?” diye sordu Matthew.

“Onlar rün değil,” dedi James. “Simya sembolleri. Pyxis kutularının üzerine oyulanlar gibi.”

“Ah!” diye inledi Lucie. “Tahta parçalarındaki işaretler. Onlar da simya sembolleriydi. Doğru ya.”

“Dahası var,” dedi James. “Gast o kâğıda Farsça bir kelime karalamış. Cordelia tercüme etti.”

Gözlerini Cordelia’ya dikti.

“Bir iblisin adıydı,” dedi Cordelia. “*Merthykhuwar*.” Kaşlarını çattı. Çocukluğunda dinlediği masallarda bu tür iblislerin adı sıkça geçerdi. Onları her zaman ejderhalar gibi, yarı mitolojik varlıklar olarak görmüştü. “Modern Farsçada *Mardykhor* deniyor. Ama Gölge avcılarında Mandikhor olarak bilinir. Çok zehirli oldukları söylenir.”

“Gast’ın bir Mandikhor iblisini çağırdığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Matthew. “Ama onların nesli tükenmemiş miydi? Hem Pyxis kutularıyla ne ilgileri var?”

James, Christopher’ın verdiği kitabı açıp burnunun ucuna küçük, altın çerçeveli bir okuma gözlüğü oturttu. Cordelia’nın göğsü sıkıştı. Biri kalbine minik bir diken saplamıştı sanki. Gözlükle pek sevimli görünen James’i görmemek için başını çevirdi. Ona bunları ya da başka şeyler hissettirecek birini bulmalıydı. Ona James’i biraz olsun unutturacak herhangi birini.

Talim odasında söylediğini düşünmemeye çalıştı. *Artık Grace’le hiçbir ilgim kalmadı*. Ama neden? Aralarında neler geçmişti? Birbirleri için deli divane olurken birden ne değişmişti?

“Mandikhorlar bir oradadır bir burada, hem bir tanedir hem de birden fazla,” diye okudu James. “Bu yaratıklar birçok parçaya bölünebiliyor ve her biri hem kendi başına bir iblis hem de ana iblisin bir parçası oluyor. Onun için Pyxis onları hapsedmenin en iyi yolu. Mandikhorları öldürmek çok zor, çünkü sürekli küçük iblisler üretebiliyorlar ve ana iblisin yanına bile yaklaşmıyorsun. Ama bir Pyxis kutusuyla Mandikhor’u yakaladığında küçük iblisler kayboluyor.” Kitaptan başını kaldırdı. “Christopher tahta kırıklarından bahsettiğinde onun bir Pyxis olabileceğini tahmin ettim. Cordelia’nın tercümesi de düşüncemi doğruladı. Gast’ın ancak bir Pyxis’le yakalanabilecek türden bir iblis çağırdığını biliyordum. Aradığımız iblis bir Mandikhor dostlarım.”

“Parkta bize saldıran yaratıklara hiç benzemiyor,” dedi Christopher James’in omzunun üzerinden bakarak. Kitapta resimler vardı, ama Cordelia’nın onları görmesine gerek yoktu. Bir Mandikhor’un neye benzediğini biliyordu. Akrep kuyruklu ve aslan gövdeliydi; üç sıra dışından zehir damlıyordu.

“Onlar Khoraydı,” dedi Cordelia. “Mandikhor’dan üreyen daha küçük iblisler. Ana iblise benzemezler. Gast’ın neden tek bir iblisten bahsettiği anlaşıldı. O sadece bir Mandikhor’u uyanırdı. Küçük iblisler sonradan türedi.”

“O halde, biri Gast’a bir Mandikhor’u çağırıp onu bir Pyxis’e hapsedmesi için para verdi,” dedi Lucie. “Ama kutuya hapsedtiği iblisle evine döndüğünde pusuya düşürölüp öldürölldü ve yaratık serbest kaldı.”

“Gast yalnızca bir piyundu,” dedi James. “Bir Pyxis yapması ve iblisi çağırması için onu kullandılar. Yaratık başka birinin kontrolünde.”

“Gast onu çağırarak kalmadı,” dedi Lucie. “Ragnor’un söylediklerini hatırla. Gast iblisi bir boyut büyüsü kullanarak çağırdı. Böylece gün ışığına dayanıklı hale geldi.”

Birbirlerine baktılar. Cordelia herkesin aklında bir tek soru olduğunu biliyordu. Gast’ı kim kiralamıştı? Bu katliamı, zehirlenmeleri ve ölümleri nasıl durduracaklardı?

Thomas parmaklarını gür saçlarının arasından geçirdi. “İblisi yakalayıp öldürölsek zehirlenenlere ne olacak? Birdenbire iyileşecekler mi?”

James başını iki yana salladı. “Hayır. Hâlâ bir panzehre ihtiyacımız var. Ama hiç olmazsa iblislerden kurtulacağız.” Kitabı bıraktı. “Anklav boşuna bu iblisleri arıyor. Nesli tükenen bir yaratığın yavruları oldukları kimin aklına gelirdi? Ama şimdi düşmanımızın bir Mandikhor olduğunu biliyoruz...”

“*Merthykhuwar* iblislerinin geçtiği masallarda yuvalarını aralıklara kurdukları söylenir,” dedi Cordelia. “Mesela iki ülkenin sınırına. Ya da bir köprünün ortasına. Arada bir yere.”

James gözlüğünü çıkarıp düşünceli bir tavırla dudağını kemirdi. “Balo salonundan gölgeler diyarına gittiğimde başka şeylerin arasında Kule Köprüsü’nü gördüm. Tuhaf, kırmızı bir ışık saçıyordu.”

Matthew sırtını dikleştirdi. “Gast’ın iblisi bir köprüden çağır-
dığını biliyoruz,” dedi. “Cordelia’nın söylediği gibi, aradaki bir
yerden. Belki orayı mesken tutmuştur?”

“Bir Pyxis’le Kule Köprüsü’ne gidersek, Mandikhor’u yaka-
layabilir miyiz?” diye sordu Lucie. “O zaman, Khora iblisleri de
kaybolur.”

“Evet, ama önce bir Pyxis bulmalıyız,” dedi Christopher. “Ve
bu kolay olmayabilir.”

“Yine de imkânsız değil,” dedi Matthew. Parmaklarıyla
koltuğun kenarında tempo tutuyordu. Saçları karışmış, boyun
bağı yana kaymıştı. “Mekanik Savaş’tan sonra çoğu yok edilmiş
ama...”

“Evet, birkaçı ne yazık ki hâlâ Idris’te,” dedi James.

“Bunu söylemeden korkuyorum,” diye mırıldandı Matthew
yeniden şişesine uzanarak. “Londra’da kaybolup Idris’te ortaya
çıkarsak Meclis şüphelenir. Gard’da, define avcıları gibi dolaş-
mayı teklif etmiyorsun umarım?”

James ona bezgin bir bakış fırlattı. “Meclis’in elindeki Pyxis
kutularının hepsi Idris’te. Ama başkaları da var. Limehouse’daki
bir dükkânda...”

“Bir dakika,” diye atıldı Cordelia. “Simya sembolleriyle kaplı
bir kutu aramıyor muyuz? *Ouroboros* da bir simya sembolü değil
mi? Matthew, Hell Ruelle’de, yılan desenli bir kutu görmemiş
miydik?”

Matthew şaşırdı. “Evet,” dedi. “Hypatia Vex’in odasındaki
tahta bir kutunun iki yüzünde de *ouroboros* sembolü var. Çok
mantıklı. Hypatia uslanmaz bir koleksiyoner.”

“Harika!” diye şakıdı Christopher. “Ona ihtiyacımız olduğu-
nu söyleriz olur biter.”

“Bundan sonraki hayatını vitrinli bir dolap olarak geçirmek istiyorsan hiç durma,” dedi James. “Hypatia Gölge Avcılarından hazzetmez.” Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Aklınla bin yaşa Papatya. O kutuyu bir şekilde ele geçireceğiz.”

“Hell Ruelle’i soyalım,” diye önerdi Thomas.

“Haydutlar gibi maske takalım,” dedi Lucie hevesle.

“Ancak bir budala Hypatia Vex’i soymaya kalkışır,” dedi Matthew. “Ben kendime aptal dedirtmem. En azından benim yanımda demesinler. Çok kırılırım.”

“Bence Christopher haklı,” dedi Cordelia. “Hypatia’nın izni lazım.”

Christopher hem şaşırıldı hem sevindi. “Aklın yolu bir.”

“Ama bu izni biz almayacağız,” dedi Cordelia. “Gölge Avcılarının çoğundan hoşlanmadığı doğru. Fakat bir istisna var.”

“Papatya, hayatım, seni gördüğüme sevindim,” dedi Anna. “Gerçi insan pat diye çaya gelmez ki. Kızlara birer dilim kek ikram edeceğim. Ama erkekler avuçlarını yalar.”

Percy Sokağı’ndaki daire her zamanki gibi sevimli ve dağınıktı. Hatta Cordelia’nın son gördüğünden bile daha karmaşık bir haldeydi. Şömine rafındaki hançerlerden birinin değerli taşlarla süslü sapından dantelli bir kurdele sarkıyordu. Cordelia bunun bir hanımın korsesinden koptuğunu tahmin etti. O ve arkadaşları Anna’nın altın sarısı divanıyla birbiriyle uyumsuz koltuklarına oturmuştu. Uzun boyuyla hiçbir yere sığmayan Thomas şöminenin önündeki kilime serilip ayaklarını kömür kovasına uzatmıştı. Anna mükemmel bir ev sahibi edasıyla orta sehpaye pastaneden aldığı bir dilim meyveli kekle bir dilim de Victoria sünger keki koydu.

“Haksızlık,” diye homurdandı James.

“Dünya haksızlıklarla dolu aşkım,” dedi Anna. Christopher’ın oturduğu yüksek arkalıklı koltuğun koluna tüneyip borlu ayağını sallayarak Thomas’ın saçlarını okşadı. İpeksi bukleler yara

izleriyle kaplı parmaklarının arasından kaydı. “Acını dindireceğini bilsem sana da kek ikram ederdim, kuzen,” dedi.

Thomas yorgun gözleriyle ona sevgiyle baktı. “Yardımanın daha çok makbule geçer,” dedi.

“Elbette! Anlatın bakalım, neler oluyor?”

James iblis saldırılarıyla bağlantısına değinmeden bir Pyxis kutusuna ihtiyaçları olduğunu anlattı. Cordelia iki kuzeni izledi. James’le Lucie bu kadar benzemiyordu. Aynı şekilde, Anna’yla Christopher da birbirlerini ancak biraz andırıyordu. Onlara uzaktan bakan biri James’le Anna’yı şüphesiz kardeş sanırdı. İkisinin de saçları Will’le Cecily’ninkiler gibi simsiyah-tı. Yüzleri bir heykeltıraşın keskiyle oyulmuş gibi sert hatlı ve biçimliydi. İkisi de keskin zekâlarını bir zırh gibi kuşanıyor ve hazırcevaplıkları sayesinde duygusallıklarını kolayca gizleyebiliyorlardı.

“Biz de düşündük ki,” dedi James “belki bu akşam Hell Ruelle’e...”

Anna tek kaşını kaldırdı. “Antika bir kutuyu size ödünç vermesi için bir büyücüyü baştan çıkarmamı istiyorsun. Doğru anlamış mıyım?” Gözlerini odada gezdirdi. “Bu planın başarıya ulaşacağından nasıl emin olabiliyorsunuz? Raziel aşkına, neden bundan başka kimseye söz etmiyorsunuz?”

“Emin değiliz,” dedi Matthew. “Sadece tahmin yürütüyoruz.”

“Ve kimseye konuşamayız, çünkü bilgi aldığımız kaynağı gizli tutmaya yemin ettik,” diye ekledi Lucie. “Sana bile söyleyemeyiz, sevgili Anna. Ama bunları iyi bir amaç uğruna yaptığımızdan emin olabilirsiniz.”

Anna ellerini savurdu. “Pekâlâ. Siz aklınızı kaçırmışsınız.”

James muzipçe sırıttı. “Neden? Bu görevi başaramayacağını mı düşünüyorsun?”

“Hah, güleyim bari.” Anna cep saatinin zinciriyle oynadı. “Tabii ki başarırım. Ama birini iki kere baştan çıkarmama kuralıma aykırı.”

“Hypatia’yla o tür bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum,” dedi Matthew.

Anna sabırsızca elini salladı. “Yıllar önceydi. Hell Ruelle’e nasıl davet edildiğimi sanıyorsun Matthew?”

“Nasıl ayrıldınız?” diye sordu Lucie. “Kalbini kırmadın umarım? Senden intikam almak isteyebilir.”

Anna gözlerini devirdi. “Burada bekle, sevgili yazarım. Hepiniz bekleyin. Sen benimle gel Papatya.”

Koltuğun kolundan kalkıp odanın karşısındaki birkaç basamağı çıktı ve ahşap bir kapının ardında kayboldu. Cordelia elbisesinin eteğini düzeltti, Lucie’ye kaş göz etti ve Anna Lightwood’un kötü şöhretli yatak odasına doğru yürüdü.

Oda şaşılacak kadar sıradandı. Cordelia duvarlarda açık seçik resimler ya da gözyaşlarıyla ıslanmış aşk mektupları görmeyi bekleseydi hayal kırıklığına uğrardı. Eski, ceviz çalışma masasının üzerinde purolar ve parfüm şişeleri vardı. Köşedeki Japon paravanının üzerine koyu mavi bir yelek fırlatılmıştı. Yatak dağınıktı. İpek çarşaf dertop halde bir köşede duruyordu.

Cordelia kapıyı arkasından usulca örterken Anna gülümseyerek ona renkli bir kumaş yığını fırlattı. Cordelia gayriihtiyari onu yakaladı. Kobalt mavisi, ipekli bir kumaştı.

“Nedir bu?” diye sordu Cordelia.

Anna ellerini ceplerine sokarak karyolanın direğine yaslandı. “Üzerine tut da, gözüm gönlüm açılsın.”

Cordelia uysalca bu isteği yerine getirdi. Anna belki de sevgilisine bir elbise diktirecekti ve onu model olarak kullanıyordu.

“Güzel,” dedi Anna. “Bu renk tenine gitti. Sana bordo da yakışır. Ya da safran sarısı. O yavan pasteller sana göre değil.”

Cordelia kumaşı düzeltti. “Elbiseleri sevmediğini sanıyordum.”

Anna omzunu silkti. “Ben asla giymem. Kat kat eteklerin arasında ruhum daralır. Ama kendine yakışan bir elbise giyen güzel bir kadın daima gözümü okşar. Sevgililerimden birini, iki

haftamı birlikte geçirdiğim bir ölümlüyü moda dergilerinden tanırsın belki. Her giydiğini yakıştırmasını iyi bilirdi.”

“Yoksa bu onun için mi?” diye sordu Cordelia.

Anna güldü. “Asla söylemem. Şimdi bırak onu ve peşimden gel. Burada işim bitti.”

Siyah ciltli, küçük bir anı defterini gösterdi. Cordelia onu aldığı bile görmemişti. Odadan çıktıklarında Anna defteri zaferle salladı. “Bütün sorularınızın cevabı burada.”

Lucie, Christopher ve Matthew kek kavgasına tutuşmuştu. Ama Cordelia dilimlerden birini Thomas’a verdiklerini gördü. James gözlerini yanmayan şömineye dikmişti.

Matthew başını kaldırdı. Gözleri ateşi varmış gibi parlıyordu. “Âşıklarının listesini mi tutuyorsun?”

“Tabii ki, hayır,” dedi Anna. “Bu bir anı defteri. Özel ilişkilerimi kaydettiğim bir hatırat.”

Cordelia sünger kekten bir parça kapmayı başaran Lucie’nin yanına ilişti. Matthew yere oturup divana yaslandı. James şimdi Anna’ya bakıyordu ve gün ışığında gözleri güz yapraklarının rengini almıştı.

Anna defteri karıştırdı. Sayfalar hafifçe yatık ve keskin el yazısıyla doluydu.

“Bakalım burada kimler varmış? Katherine, Alicia, Virginia... James, bak bu kız geleceği parlak bir yazar. Bir ara mutlaka yazılarına göz at. Mariane, Virna, Eugenia...”

Thomas az kalsın tabağını deviriyordu. “Ablam Eugenia değil herhalde?”

“Muhtemelen, hayır,” dedi Anna. “Laura, Lily... Ve Hypatia. İlişkimiz kısa sürmüş ve o beni baştan çıkarmış.”

“Aşk bilmecelerini çözen bir Sherlock Holmes gibisin,” dedi James. “Yerinde olsam düelloya davet edilmiş gibi gerilirdim.”

Matthew kıkırdadı. Anna ona ters bir bakış fırlattı. “Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum,” dedi.

“İşe yarıyor mu?” diye sordu James.

“Belki,” dedi Anna. Cordelia o defterde Ariadne’nin adının da olup olmadığını merak etti. Yoksa Anna onu diğerlerinden ayrı mı tutuyordu?

“Konuyu bilimsel bir titizlikle ele alışıını takdir ediyorum Anna,” dedi Christopher. Koluna reçel bulaştığının farkında bile değildi. “Gerçi ben hem bilimsel çalışmalar yapıp hem de bu kadar isim biriktiremezdim doğrusu. İnsan hangi birine vakit ayıracağını şaşırır.”

Anna güldü. “Sen kaç isim biriktirmek niyetindesin, Christopher?”

Christopher başını yana eğdi. Bir an kaşlarını çattı, ama cevap vermedi.

“Ben bir kişi olsun isterdim,” dedi Thomas.

Cordelia kolundaki pusula dövmesini düşündü. Acaba aklında özel biri var mıydı?

“Ben biri çoktan geçtim,” dedi Matthew her zamanki hoppalığıyla. “En azından özenle ve hevesle seçilmiş birkaç ismin olduğu bir liste hayal edebilirim.”

“Beni kimse baştan çıkarmaya çalışmadı,” dedi Lucie. Üzgün görünüyordu. “Öyle bakma James. Tabii ki kabul etmezdim, ama romanım için iyi bir deneyim olabilirdi.”

“Çok kısa bir hikâye olurdu,” dedi James. “O alçağı bulup öldürürdük.”

Gülüşmeler ve itirazlar yükseldi. Akşam güneşi alçalmıştı. Anna’nın değerli taşlarla süslü hançerleri kızıl ışığı yakalayarak parlıyordu. Altın sarısı ve yeşil duvarlarda gölgeler oynasıyordu. Anna’nın sefil, ama neşeli dairesine dolan ışık Cordelia’nın yüreğini sızlattı. Burada Kensington’daki o kocaman, soğuk evde olmayan bir yuva hissi vardı.

“Ya sen Cordelia?” diye sordu Lucie.

“Özel birini isterdim,” dedi. “Herkes bunu hayal etmez mi? Parçalarla idare etmektense sana her şeyini veren birini.”

Anna güldü. “Dünyanın bütün kederlerine o bir kişiyi

aramak neden oluyor. Asıl eğlence birçok kişinin peşinden gitmekte.”

Cordelia kazara James’le göz göze geldi. James’in gözlerinde endişe vardı ve Anna’nın kahkahası tuhaf bir şekilde buruktu. “O zaman, Hypatia’yı ayartmayı da bir eğlence gibi görebilirsin,” dedi Cordelia. “Hem kurallar çiğnenmek içindir.”

“Mükemmel bir noktaya parmak bastın,” dedi Matthew ve Lucie’nin tabağındaki kekin kremasına parmağını daldırdı. Lucie atılıp eline vurdu.

“Şu kutuyu almakla birçok kişiye iyiliğin dokunacak,” diye ekledi Cordelia. “Barbara için geç kaldık. Ama Ariadne için hâlâ umut var.”

Anna’nın mavi gözleri bulutlandı. “Tamam, deneyelim bakalım. Dediğin gibi, bana da gırgır olur. Ama...”

“Ama ne?” diye atıldı Christopher. “Uygun kıyafetim yok diyorsan sana yeni yeleğimi ödünç verebilirim. Turuncu.”

Anna titredi. “Turuncu tutkunun rengi değil, Christopher. Umutsuzluğun rengi. Bir de balkabağının. Ayrıca yeterince kıyafetim var, teşekkürler. Ama...” Parmağını kaldırdı. Tırnağını kısacık kesmişti. “Hell Ruelle bu akşam kapalı.”

“O zaman yarın gideriz,” dedi James.

“Hep birlikte gidemeyiz,” dedi Anna. “Hypatia bundan hoşlanmaz ve işin suyu çıkar.”

“En doğrusu, benim gitmem,” diye ilan etti Matthew. “Ne de olsa orada tanınan bir şahsiyetim.”

“Ben de geliyorum,” dedi James. “Gölge gücüm işe yarayabilir. Onu belirli konularda eğittim.”

Herkes şaşkınlıkla ona baktı. Ama James daha fazla açıklama yapmadı.

Anna’nın dudakları usulca kıvrıldı. “Cordelia da geliyor tabii,” dedi. “Güzel bir kız dikkat dağıtır. Bizim de buna ihtiyacımız olacak.”

James’le Matthew Cordelia’ya baktı. *Kızarmayacağım*, dedi

Cordelia içinden. *Sakin ol. Renk verme.* Ama nefesini tutmaktan boğulacak gibi oldu.

“Anladım,” dedi Lucie. “Ben yine dışarıda bırakıldım.”

Anna ona döndü. “Lucie sana Enstitü’de ihtiyaç var. Yarın gece Anklav toplanıyor. Ben de katılacaktım. Önemli gelişmeler olduğunu duydum.”

Lucie şaşırıldı. Toplantılara on sekiz yaşın altındakiler katılamıyordu. İşlerinde yalnızca Anna ve Thomas bu kıstasa uyuyordu.

“O kahrolası toplantıya ben katılırım,” dedi Thomas isteksizce. “Acıyan bakışlara katlanmak zor olacak, ama madem bu kadar gerekli...”

Hepsi ona şaşkınlıkla baktı. Thomas nadiren bu kadar sert bir üslupla konuşurdu.

“Benim başka bir fikrim var,” dedi Anna. “Orada olursan rahat konuşamazlar. Onları gizlice dinlemek daha çok işimize yarayabilir.”

“Casusluk yapacağız!” dedi Lucie. “Yaşasın! Kütüphanede toplanacaklar. Üzerinde hangi oda olduğunu biliyorum. Onları tepeden izleriz. Christopher konuşulanların bilimsel boyutuyla ilgilenir. Thomas da güçlü hafızasıyla bütün söylenenleri hatırlar.”

Lucie gülümsediğinde Cordelia da sırtıttığını fark etti. Lucie’nin pratik zekâsının arkasında büyük bir iyi niyet gizli olduğunu biliyordu. Thomas ablasını kaybetmişti ve bir şeyler yapmak için çırpınıyordu. Lucie de ona bir hareket planı sunuyordu.

Thomas da bunu anlamış gibiydi. Lucie’ye gülümsedi. Barbara öldüğünden beri yüzü ilk kez gülüyordu. “Casuslar iş başına,” dedi. “En azından, dört gözle bekleyeceğimiz bir görevimiz var.”

14

ASLANLARIN ARASINDA

Aşkını kanıtlaması için eldivenini düşürdü ve
ona bakıp gülümsedi;
Genç adam eğilerek selamladı onu ve
birden vahşi aslanların arasına daldı:
Göz açıp kapayıncaya kadar yerine döndü,
Ve eldiveni hanımefendinin suratına fırlattı sevgisizce.
“Tanrı biliyor ya, en doğrusunu yaptınız!”
dedi Francis ve ayağa kalktı:
“Aşka böyle bir görevi âşıklar değil, kibirliler verir ancak.”
-Leigh Hunt, “Eldiven ve Aslanlar”

KENSINGTON PERCY SOKAĞI'NA UZAK OLMASINA RAĞ-men James Cordelia'yı eve bırakmak için ısrar etti. Anna Matthew'la bir işler çeviriyordu. Thomas, Christopher ve Lucie Pyxis kutularının nasıl çalıştığını araştırmak üzere Şeytan'a dönmüştü. Cordelia onlarla kalmayı isterdi, ama annesinin sabrının sınırlarını biliyordu. Sona nerede kaldığını merak edecekti.

Alacakaranlık çökmüştü. Cromwell Yolu'nun ağaçları koyu gölgelere gömülmüştü. Ara sıra yanlarından at arabaları geçiyor-

du. Şehir onlara kalmış gibiydi. Görünmez olmamalarına rağmen pek onlara aldırın yoktu. Yine de Doğal Tarih Müzesi'nin önünde birkaç meraklı bakışla karşılaştılar. Cordelia muhtemelen James'e baktıklarını düşündü. O da babası gibi, farkında olmadan bütün bakışları üzerinde topluyordu. Alacakaranlıkta gözleri Cordelia'ya Racastan'da gördüğü kaplanların altın sarısı, vahşi bakışlarını hatırlatıyordu.

"Anna'yı iyi akıl ettin," dedi James. Cordelia ona şaşkınlıkla baktı, eğitimlerinden söz ediyorlardı. Cordelia'yı Sona ve durmadan değişen öğretmenleri eğitmişti. James Gölge Avcısı Akademisi'ne yalnızca birkaç ay devam etmişti. Thomas, Matthew ve Christopher'la orada tanışmış ve çok geçmeden okulun bir kanadını havaya uçurmuşlardı. Thomas dışında hepsi okuldan atılmıştı. Thomas da arkadaşları olmadan Akademi'de kalmak istememiş ve dönem sonunda kendi arzusuyla Londra'ya dönmüştü. Son üç yıldır, Neşeli Haydutlar'a Henry Fairchild ve Sophie Lightwood öğretmenlik yapıyordu. "Bugün iyi ki yanımızdaydın."

"Bir kadının sakinleştirici varlığına mı muhtaçtınız?" diye alay etti. "Lucie de sizi avutabilirdi."

James güldü. Yürüyüşünde Cordelia'nın Londra'ya geldiğinden beri ilk kez fark ettiği zarif bir hafiflik vardı. İçinde bulunduğu tatsız duruma rağmen taşıdığı ağır yükten kurtulmuş gibiydi. "Lucie bizim için uğraşmaz. Bizimle o kadar içli dışlı ki, beni budala abisi, diğerlerini de budala arkadaşlarım olarak görüyor. Bazen endişeleniyorum..."

Birden sustu. Siyah ceketinin önü rüzgârda iki kanat gibi açıldı.

"Lucie için mi?" diye sordu Cordelia şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi James. "Hepimiz rollerimizi fazla benimsedik. Bilgin Christopher, iyi kalpli Thomas, hovarda Matthew. Ben de... Aslında ne olduğumdan emin değilim."

"Sen liderlerisin."

Bunu duymak James'in hoşuna gitmiş gibiydi. "Öyle miyim?"

"Dördünüz ayrılmaz bir bütünsünüz," dedi Cordelia. "Bunu herkes görebilir. Ve hiçbiriniz anlattığınız kadar basit karakterler değilsiniz. Thomas sadece iyi yürekli değil. Christopher da test tüplerinden ve deney şişelerinden çok daha fazlası. Matthew sivri dilinden ve yeleklerinden ibaret değil. Her biriniz kendi yıldızınızın izindesiniz. Ama sen dördünüzü bağlayan ipsin. Herkesin neye ihtiyacı olduğunu gören sensin. Biri yalnız mı kalmak istiyor, yoksa fazladan ilgi mi istiyor, bunları sadece sen anlıyorsun. Bazı arkadaş grupları zamanla dağılır, ama sen buna asla izin vermeyeceksin."

O konuştukça James'in yüz ifadesi ciddileşmişti. "Bize en çok değer veren benim. Bunu mu demek istiyorsun?" Sesinde belli belirsiz bir hoyratlık vardı.

"Sen şefkatlisin," dedi Cordelia. "Tabii ki sevdiklerine değer vereceksin." Onun hakkındaki düşüncelerini açıkça dile getirdiği için öyle rahatlamıştı ki. Onun Grace'i sevmesini izleyip acı çekerken bile böyle sevgi dolu biri tarafından sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmişti. "Bu senin güçlü tarafın," diye ekledi.

James başını çevirdi.

"Ters bir şey mi söyledim?"

"O gece, Battersea Köprüsü'nde..." dedi James. Bu arada, Cordelia'nın evine gelmişlerdi. Kaldırımında, bir kayın ağacının altında durdular. "... Grace birlikte kaçmamızı teklif etti. Ailemle bağlarımı koparmamı ve İskoçya'da onunla evlenip bir ölümlü gibi yaşamamı istedi."

"Ama annenle baban... Lucie..." Cordelia hemen arkadaşını düşündü. Lucie abisini bu şekilde kaybederse üzüntüden çılgına dönerdi. James sanki ölmüş gibi hayatlarından çıkacaktı. Daha da kötüsü, onları isteyerek terk ettiğini bileceklerdi.

"Evet," dedi James. "*Parabatai*'m, arkadaşlarım." Kaplan gözleri karanlıkta parladı. "Grace'i reddettim. Onu yarı yolda

bıraktım. Onu gerektiği kadar sevemedim. Dolayısıyla sevdiklerime yeterince değer verdiğimden emin değilim.”

“O senden aşkını istememiş ki,” dedi Cordelia birden öfkelenerek. “Bu aşk değil. Yalnızca bir sınav. Aşk bu şekilde sınanmamalı.” Duraksadı. “Özür dilerim. Ben Grace’i anlayamam. Onu yargılamaya hakkım yok. Ama ilişkiniz bu yüzden bitmedi herhalde?”

“Gerçek sebebi bildiğimden emin değilim,” dedi James ellerini arkasında kavuşturarak. “Ama bitti. Bileziğini geri aldı ve Charles’la evleniyor.”

Cordelia donup kaldı. Bir an yanlışı duyduğunu sandı. “Charles mı?”

“Matthew’un abisi,” diye açıkladı James. Cordelia’nın onu unutmasına şaşırması gibiydi.

“Olamaz,” diye inledi Cordelia. “Grace Charles’la evlenemez.”

James, Charles’ın Ariadne’yle ayrıldığını ve nişanın bozulduğunu anlatıyordu. Ama Cordelia’nın aklında bir tek isim vardı: Alastair. Charles’la abisini kütüphanede görmüştü. Alastair, Charles nişanlandığı için acı çekiyordu. Ama Charles’ın evleneceği kişinin Ariadne olması yüreğine su serpiyordu. Grace meselesinden haberi yoktu.

Ah, Alastair.

“Sen iyi misin?” James endişeyle ona yaklaştı. “Rengin soldu.”

Eve dönmeliyim, diyecekti. James ona biraz daha yaklaşıpı. Kokusunu duyabiliyordu. Sandal ağacı sabunu, biraz deri ve biraz da mürekkep kokuyordu. Eli yanağına değdi. Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde usulca gezdirdi.

“Cordelia!” İkisi de şaşırarak döndü. Sona eşikte duruyordu. Holde yanan mumların ışığı siyah saçlarını örttüğü ipek eşarba vuruyordu. “Cordelia *joon*, içeri gir, yoksa üşüteceksin. Bay Herondale, Cordelia’yı eve kadar getirdiğiniz için teşekkürler. Siz gerçek bir beyefendisiniz.”

Cordelia annesine şaşkınlıkla baktı, onu bu kadar neşeli bulmayı beklemiyordu.

James bir karganın kanadı kadar siyah kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. "Papatya'ya eşlik etmek benim için zevkti."

"Papatya," diye yineledi Sona. "Ne hoş bir lakap. Çocukluğunuz birlikte geçti tabii ve şimdi ne şanslısınız ki, birbirinize yeniden kavuştunuz."

Ah. Cordelia annesinin niyetini yeni anlamıştı. James uygun bir damat adayıydı. Hatta biraz fazla uygundu. Londra Enstitüsü Başkanı'nın oğlu olarak, onu parlak bir gelecek bekliyordu. İleride Enstitü Başkanı bile olabilirdi. Konsey onlara sıradan Gölge Avcılarından daha dolgun bir maaş bağlıyordu.

Ayrıca James Maske'yi takmadığı zamanlarda pek çekici bir genç adama dönüşüyordu. Annelerin hoşlanabileceği türden kibar ve cana yakın bir delikanlıydı. Sona'nın ısrarıyla evin önündeki basamakları birlikte çıktılar. Holden yayılan yumuşak ışığa Risa'nın pişirdiği yemeklerin kokusu eklendi.

Sona hâlâ James'le meşguldü. "Sana bir şeyler ikram etseydik? Çay içer misin?"

Cordelia oradan kaçmak istedi, ama annesini James'le yalnız bırakmak istemiyordu. Hem hiçbir yere gidemezdi. Alastair bu haberi bir yabancından değil, ondan duymalıydı.

James İngiltere'deki bütün genç kızların iç geçirmesine neden olabilecek bir sevimlilikle gülümsedi. "Cirenworth'te yaptığınız çayları hatırlıyorum. Tadı çiçek gibiydi."

Sona'nın yüzünde güller açtı. "İşin sırrı bir kaşık gülsuyunda."

"Güzel bir semaveriniz olduğunu hatırlıyorum," dedi James. "Pirinç ve altından."

Sona sırtıttı. "Annemindi. Daha yerleşemedik ki. Bir kutudan çıkacak elbet. Ama annemin çay takımı..."

"James'in gitmesi gerek," dedi Cordelia sertçe ve James'i kolundan tutup hafifçe basamaklara doğru itti. "Hoşça kal James."

Neye uğradığını şaşırان James Sona'ya alelacele veda etti. Cordelia onun annesinin bakışlarındaki hayal kırıklığını fark etmediğini umdu. Sona içeri girdiğinde Cordelia James'in kolunu bıraktı.

"Annenin bana bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum," dedi James. "Şımartılmaya ihtiyaç duyduğum bugünlerde size daha sık uğramalıyım."

Cordelia bıkkınlıkla homurdandı. "Annem senin gibi seçkin ve çay sever bir bekârı hoş tutmak için fazla telaşlanır diye çekiniyorum. İşte bunun için senden uygun bir aday bakınmanı istemiştım, hatırlıyor musun?"

Bunu rahat ve biraz da alaycı bir tavırla söylemeye çalışmıştı. Ama James birden ciddileşti. "Haklısın," dedi. "Şu iş bittiğinde..."

"Tabii," diye atıldı Cordelia. "Sonra konuşuruz."

"Ama çayı sevdiğim doğrudu," diye seslendi James merdivenin dibinden. "Aslında ÇAYA BAYILIRIM!"

"Aferin sana," diye bağırdı sokaktan geçen bir faytonun sürücüsü.

Cordelia gülmeye başladı. Sonra içeri girip kapıyı kapadı ve arkasını döndüğünde annesiyle burun buruna geldi. "Çok yakışıklı değil mi?" diye şakıdı Sona. "Büyüdüğünde böyle bir genç olacağı aklıma gelmezdi. O kadar tuhaf bir çocuktı ki."

"*Mâmân*," diye isyan etti Cordelia. "James yalnızca arkadaşım."

"Onun gibi birini harcamak yazık olmaz mı? Ayrıca ben onun seni arkadaş gibi gördüğünü sanmıyorum. Bakışlarından anladım. Bence..."

Cordelia ellerini kaldırdı. "Alastair'la konuşmalıyım," dedi. "Geçen gün yaptığımız talimle ilgili." Annesinin bir anlık duraksamasını fırsat bilerek tabanları yağladı.

*

Alastair'ın odasının kapısı açıldı. Cordelia koridorda durak-

sayarak abisine baktı. Hint ağacı tahtasından yazı masasında ölümlülerin gazetelerini okuyordu. Gözlerini ovuşturup arkasına yaslandı. Yorgun görünüyordu.

“İlginç bir haber var mı?” diye sordu Cordelia kapının çerçevesine yaslanarak. Davet edilmeden içeri girmemesi gerektiğini biliyordu. Alastair’ın odası daima düzenliydi. Ceviz ağacı gardırobunun cilasını bile aksatmazdı. Pencerenin önündeki açık mavi koltuklar ilk günkü kadar temizdi.

“Charles iblis saldırıları sırasında şehirdeki suç oranlarının artabileceğini söyledi,” dedi Alastair. Parmaklarına matbaa boyası bulaşmıştı. “Ama bir tek cinayet haberi bile yok.”

“Ben de seninle Charles hakkında konuşacaktım,” dedi Cordelia.

Alastair ona baktı. Herkes abisiyle gözlerinin çok benzediğini söylerdi. Gözbebeklerinin etrafındaki renkli halka siyaha çalan, kopkoyu bir kahverengiydi. Ela gözlü Sona ve mavi gözlü Elias’ın çocuklarının kapkara gözleri olmasını çoğu kişi yadırgardı. “Charles hakkında mı?” diye sordu Alastair.

Cordelia başını salladı.

“Girsene,” dedi Alastair sandalyesine yaslanırken. “Kapıyı kapa.”

Cordelia söyleneni yaptı. Alastair’ın odası onunkinden büyüktü ve koyu renkleriyle bir erkeğin odası olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Duvarlar yeşildi ve yerde soluk bir İran halısı vardı. Alastair hançer koleksiyonu yapıyordu. Bir kısmını Cirenworth’ten Londra’ya getirmişti. Cordelia abisinin onları okşarcasına parlattığına defalarca tanık olmuştu. Birinin kılıfı mavi ve beyaz mineliydi. Bir diğerine altın ejderler, mitolojik canavarlar ve kuşlar işlenmişti. El yüz yıkama leğeninin üzerinde fildişinden oyulmuş bir *pishqabz* asılıydı. Yanındaki, hançerin bıçağında Farsça bir yazı vardı: *Pırıl pırıl bir hançerim olmasını o kadar çok istedim ki, kaburga kemiklerimin her biri bir hançer oldu.*

Cordelia mavi koltuklardan birine oturdu. Alastair parmaklarıyla gazetenin üzerinde tempo tutarak ona döndü. “Ne olmuş Charles’a?”

“Yeniden nişanlandığını duydum. Grace Blackthorn’la.”

Alastair’ın huzursuz eli duraksadı. “Evet,” dedi. “Arkadaşın James adına üzuldüm.”

Biliyor, diye düşündü Cordelia. Herhalde Charles söylemişti. “Sen iyi misin?”

Alastair’ın kara gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirdi. “Ne demek istiyorsun?”

Cordelia daha fazla dayanamadı. “Charles’la seni kütüphanede konuşurken duydum. Onu sevdiğini söylüyordun. Söz, kimseye söylemem. Biliyorsun ağzım sıkıdır. Benim için kimi sevdiğinin bir önemi yok, Alastair.”

Abisi cevap vermedi.

“Aslında bu konuyu hiç açmayacaktım. Ama Charles Ariadne’yle ilgili üzüntünü bilmesine rağmen yeniden nişanlandı. Alastair, ben kimsenin sana zalimlik etmesine dayanamam. Seni mutlu eden biriyle olmanı istiyorum.”

Alastair’ın gözleri parladı. “Charles zalim değil. Onu tanı-mıyorsun. O ve Grace bir anlaşma yaptı. Bana her şeyi anlattı. Charles bizim birlikte olabilmemiz için uğraşıyor.” Söyleyecekleri önceden prova etmiş gibi, nefes bile almadan konuşuyordu.

“Neden birinin sırrı olmakla yetiniyorsun?” diye üsteledi Cordelia. “Sen dedin ki...”

“Ne dediğimi nereden biliyorsun? Bütün konuştuklarımızı nasıl duydun? Sen üst kattaydın.” Alastair gözlerini kıstı. “Beni takip mi ettin? Neden?”

“Korktum,” diye fısıldadı Cordelia. “Sırrımızı Charles’a söylersen diye endişelendim.”

“Köprüdeki iblisi mi?” diye sordu Alastair hayretle. “Senin aptal arkadaşlarından ve aptal planlarınızdan bana ne? Söz verdim ya?”

“Biliyorum,” dedi Cordelia ağlamaklı bir sesle. “Sana güvenmeliydim. Özür dilerim. Özel hayatına burnunu sokmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece seni her halükârda seveceğimi bilmeni istedim.”

Abisinin yumuşayacağını umdu, ama Alastair’ın çehresi birden haşin bir ifadeye büründü.

“Gerçekten mi?” dedi buz gibi bir sesle. “Ama ben casus gibi peşimde dolanan bir kız kardeş ister miyim acaba? Odana git Cordelia. Beni yalnız bırak.”

“Jesse?” diye fısıldadı Lucie. “Jesse, neredesin?”

Enstitü’deki oturma odasında, ferforje şöminenin önünde oturuyordu. Karanlık basmadan önce Şeytan’dan eve dönmüştü. Thomas’la Christopher kendi işlerine dalmıştı. Lucie de Pyxis kutularıyla ilgili araştırmalarında bir sonuca varamamıştı. Christopher bir ara aniden gelen ilhamla geçici laboratuvarına çekilmişti. Panzehirle ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

Gelgelelim Lucie’nin hevesle eve koşmasının altında başka bir neden yatıyordu. Geceler bir süredir önem kazanmıştı, çünkü Jesse’yle yalnızca o zaman konuşabiliyordu.

“Jesse Blackthorn,” dedi kendini biraz aptal gibi hissederek. “Lütfen, gelir misin? Seninle konuşmalıyım.”

Jesse’yi kanepenin altında saklanırken görmeyi bekler gibi, etrafına bakındı. Herondale’ler akşamları burada toplanırdı. Tessa odanın bazı yerlerine dokunmamıştı. Şöminenin üzerindeki yaldızlı ayna duruyordu. Ateşin önündeki çiçekli koltuklardan, üzeri çiziklerle kaplı, büyük ve eski yazı masasına dek bütün mobilyalar tanıdık bir rahatlık hissi veriyordu. Duvarlar açık renkli, damasko desenli bir kâğıtla kaplıydı ve kitaplık onlarca eski kitapla doluydu.

Tessa onlara kitap okurken hepsi ateşin başında toplanırdı. Bazen dedikodu yaparlar, bazen de Tessa’yla Will onlara anılarını anlatırdı. Lucie Enstitü’de en çok bu odada rahat ederdi.

Çoğu akşamüzerini çalışma masasında yazı yazarak geçirirdi. Jesse beyaz gömleği, siyah saçları ve solgun yüzüyle gölgelerin arasından çıktığında Lucie belki de onu bu odayla bağdaştıramadığı için irkildi.

“Geldin!” dedi hayretini gizlemeyerek. “İşe yaramayacağını sanmıştım.”

“Jesse müsait mi acaba diye hiç düşünmüyor musun? Her aklına estiğinde beni çağırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Başka ne işin olacak ki?” diye sordu Lucie.

Jesse bir insan gibi homurdanıp eski yazı masasına oturdu. Canlı birinin ağırlığıyla dengesi bozulabilirdi, ama Jesse tüy kadar hafif olmalıydı. “Benimle konuşmak istedin. Dinliyorum?”

Lucie ona Emmanuel Gast’ı anlattı. Hayaleti nasıl bulduğunu söyledi ve Gast’ın ona anlattıklarını tekrarladı. Jesse onu dinlerken altın madalyonuyla oynadı.

“Üzgünüm, ama bu büyücünün adını hiç duymadım,” dedi bitirdiğinde. “Yine de karanlık işler çevirdiği belli. Neden kendini tehlikeye atıyorsun? Bırak, bu esrarı annenle baban çözsun.”

“Barbara kuzenimdi. Elim kolum bağlı oturamam.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Uzun süredir ölü olduğun için hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu unutmuşsun,” dedi Lucie. “James, Cordelia ya da ben, bu esrarı çözmeyi biz istemedik. O bizi seçti. Annemle babamın yapabileceği bir şey yok. Onları boşuna tehlikeye atamam.”

“Kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Jesse. “Bu şeytanın işi. Biri Gölge Avcılarını yok etmek istiyor. Hemen çözülebilecek bir mesele değil.”

Lucie nefesini tuttu.

“Luce?” Kapı açıldı ve James içeri girdi. Jesse birdenbire ortadan kayboldu. Jessamine’in bazen yaptığı gibi ardında bir duman bulutu ya da başka bir iz bırakmadı. Bir an oradaydı ve sonraki an yoktu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Oturuyorum,” dedi Lucie. “Neden, yasak mı?” Ama abisine diklendiğine anında pişman oldu. James bir hayaleti sorguya çektiği bilse ne derdi acaba?

James ceketini çiçekli koltuğa fırlattı. Şöminenin yanındaki kovadan bir ocak demiri aldı.

“Grace için üzgünüm,” dedi Lucie. “Matthew, Thomas’la Christopher’a söylerken duydum.”

James iç çekip ateşi karıştırdı. “Matthew iyi yapmış. Herkese aynı şeyleri anlatmaktan yoruluyorum.”

“Grace seni istemiyorsa aptalın teki demektir. Hele Charles’la evlenmekte kararlıysa, çifte aptal demektir.”

James duraksadı. Ateşten kıvılcımlar sıçradı. “Aslına bakarsan kendime şaşıyorum. Üzüntüden çılgına döneceğimi sanırdım. Ama ne hissettiğimden bile emin değilim. Birden gözüm açıldı sanki. Her şeyi daha net görüyorum. Renkler daha canlı, dokular daha değişik. Belki de aşk acısını bu şekilde çekiyorum.”

“Charles onunla evlendiğine pişman olacak,” dedi Lucie kendinden emin bir tavırla. “Grace ölene kadar ona işkence edecek.” Suratını buruşturdu. “Dur, bir dakika. Grace Matthew’un abisinin eşi olacak. Birlikte yiyecekleri akşam yemeklerini düşünsene.”

“Matthew’dan söz açılmışken,” dedi James. Demiri kovaya bıraktı. “Luce. Biliyorsun, Matthew’un sana karşı hisleri var ve sen ona karşılık vermiyorsun.”

Lucie gözlerini kırptırdı. Lafın buraya geleceğini tahmin etmemişti. Gerçi bunu ilk kez konuşmuyorlardı. “Ona o gözle bakmıyorum. Hissetmediğim bir şey için kendimi zorlayamam.”

“Ben de bunu istemiyorum zaten. Kimseye borçlu değilsin.”

“Hem Matthew’un ki gelgeç bir heves. Bana gerçekten âşık değil. Aslında...”

Devamını getirmedi, çünkü bu yalnızca bir tahmindir. Son birkaç gündür, Matthew’un belirli birine bakışlarını yakalamıştı. Ama bunu abisiyle paylaşmaya hazır değildi.

“Sana katılmamak elde değil,” dedi James usulca. “Ama

Matthew benim bile bilmediğim bir sebepten ötürü acı çekiyor.”

Lucie duraksadı. Matthew’un acısını dindirmek için seçtiği yolu iyi bilse de, bunu abisine söylemeye dili varmadı. Az sonra, koridordan ayak sesleri geldi. Dışarıda esen sert rüzgâr Will’le Tessa’nın gözlerini yaşartmıştı. Tessa eldivenlerini kapının yanındaki küçük, Fas işi sehpaaya bıraktı. Will, Lucie’yi öpüp James’in saçlarını karıştırdı.

“Hayrola?” diye sordu James gülerek. “Bu ilginin özel bir nedeni var mı?”

“Cecily halanız ve Gabriel’la birlikteydik,” dedi Tessa ve Lucie annesinin gözlerindeki yaşların tek sebebinin rüzgâr olmadığı fark etti. Tessa kanepeye oturdu. “Sophie’yle Gideon için çok üzülüyoruz.”

Will iç çekti. “Gideon’la Gabriel eskiden birbirlerine hiç katlanamazdı. Şimdi Gabriel abisi için çırpınıyor. James’le bir-birinizin kıymetini bilin kızım.”

“İyi haber şu ki, bugün hiç saldırı olmadı,” dedi Tessa. “Bu korkunç günleri de atlatacağız.”

Will karısının yanına oturup onu kucağına çekti. “Şimdi annenizi öpeceğim,” diye haber verdi. “İsterseniz kaçabilirsiniz. Kalmaya karar vererseniz, romantik anlarımız sona erdiğinde kızmabirader oynayabiliriz.”

“Sizin romantizminiz hiç bitmez,” dedi James somurtarak.

Tessa gülerek dudaklarını kocasına uzattı. James gözlerini devirdi, ama Lucie oralı olmadı. Aklı Jesse’de kalmıştı.

Bu şeytanın işi, demişti hayalet. Biri Gölge Avcılarını yok etmek istiyor. Hemen çözülebilecek bir mesele değil.

Lucie hafifçe titredi.

Sabah, Cornwall Bahçeleri, 102 numaraya kurdelelerle süslü, kocaman bir paket geldi. Kartta Cordelia’nın adı yazıyordu. Risa onu Cordelia’nın odasına götürürken Sona da peşinden gitti.

Risa kutuyu Cordelia'nın yatağına bıraktı. "Sana hediye gelmiş!" diye bağırdı Sona nefes nefese. Cordelia annesini endişeyle süzdü. Birkaç basamak Sona kadar enerjik bir kadını bu hale getirmemeliydi. "Belki genç bir beyefendi yollamıştır."

Tuvalet masasında saçını fırçalayan Cordelia iç çekti. Abisini utandırdığını fark etmiş ve gecenin yarısını ağlayarak geçirmişti. Bir armağanı hak ettiğini düşünmüyordu. Aynı şekilde, akşam Hell Ruelle'e gitmeyi de öyle. "Lucie'dir," dedi.

Ama annesi çoktan paket kâğıdını yırtıp kutuyu açmaya koyulmuştu. Sona'nın heyecanından ürken Risa biraz geride duruyordu. Sona kutunun kapağını kaldırdığında hayretle inledi. "Ah, Leyla!"

Cordelia daha fazla dayanamayıp annesinin yanına gitti. Kutudan bir düzine kadar elbise çıkmıştı. Günlük elbiseler, çay kıyafetleri ve olağanüstü güzellikte balo elbiseleri. Hepsi de canlı renklerdeydi. Cordelia gece mavisini dantellere, tarçın ve şarap rengi ketenlere, nefti yeşil, şarap kırmızı, altın sarısı ve koyu bordo ipeklere bakakaldı.

Sona korsajı ve etekleri uçuş uçuş şifonlarla süslü, bakır rengi ipek elbiseyi kaldırdı. "Çok güzel," dedi biraz isteksizce. "Herhalde James yolladı?"

Cordelia elbiseleri kimin yolladığını gayet iyi biliyordu. Aralarından çıkan ve üzerinde sadece A. yazan notu görmüştü. Ama annesi onları giymesine izin verdiği sürece dilediğini düşünebilirdi.

"Ne kadar nazik değil mi?" dedi. "Bunu bu gece giyebilirim. Enstitü'deki toplantıya."

Sona sevinçle gülümsedi. Elbiseler o kadar sık ve pahalı görünüşlüydü ki, şimdi annesi James'in ona karşı ciddi niyetler beslediğini düşünecekti. İşin en acı tarafı, Cordelia'yla annesinin aslında aynı şeyi istemesiydi. Ama dilekleri asla gerçek olmayacaktı.

Anna, Cordelia'yı gece saat tam dokuzda, siyah bir arabayla

almaya geldi. Cordelia ılık bir akşam olmasına rağmen manto-suna sarınmış halde kapıdan çıktı. Eldivenlerini unuttuğu için arkasından seslenen annesine aldırmadı. Sona'ya kalsa son anda manşonunu bile eline tutuşturdu.

Arabanın içi bakır şamdanlarla aydınlatılmıştı ve döşemeler kırmızı kadifeydi. Anna uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Üzerinde siyah, şık bir smokin vardı. Kolalı gömleği bembeyaz parlıyordu. Kardeşinin gözlerinin renginde, ametist bir kravat iğnesi takmıştı. Uzun, siyah paltosu narin omuzlarına tam oturuyordu. Cordelia onun kendinden emin hallerine özeniyordu doğrusu.

"Teşekkür ederim," dedi araba hareket ettiğinde. "Gönderdiğin elbiselere bayıldım. Ama hiç gerek yoktu."

Anna eliyle *mühim değil* dercesine bir jest yaptı. "Neredeyse bedavaya geldiler," dedi. "Kurtadam bir terzinin bana borcu vardı. Matthew da kumaşları seçmeme yardım etti." Tek kaşını kaldırdı. "Hangisini giydin?"

Cordelia mantosunu çıkarıp bakır rengi, pırıltılı elbiseyi gösterdi. İpek kumaş tenini su gibi okşuyordu ve eteğinin şifon ucu ayaklarına dolanan dalgaları sanki. Elbise güzel olduğu kadar da kullanışlıydı üstelik. Annesi Cortana'nın kılıfını kumaşın kıvrımları arasına kolayca gizlemişti.

Anna takdirle kıkırdadı. "Koyu tonlar senin renklerin Cordelia. Şarap kızılı, gece mavisi ve zümrüt yeşili. Tazın şık ve sade olmalı. Herkes gibi fırırlara gömülmek sana yakışmıyor."

Araba West End'e doğru ilerledi. Kensington'ın yeşil bahçelerinden şehrin kalbine doğru yol almak insanı heyecanlandırıyor-du. Piccadilly Meydanı'ndan gözlerini alamayan Cordelia "Bir planımız var mı?" diye sordu. "Oraya gittiğimizde ne yapacağız?"

"Ben Hypatia'yı ayartacağım," dedi Anna. "Siz de dikkat dağıtacaksınız. Ya da en azından ayak atında dolaşmayacaksınız."

Cordelia gülmüseddi. Anna şehrin simgelerini işaret ederken cama yaslandı. Kavşaktaki Eros heykelini ve Arthur Conan Doyle'un, Holmes ve Watson'ın ilk buluşmasını kurguladığı

Criterion Restoran'ı merakla inceledi. Çok geçmeden Soho'nun dar sokaklarına girdiler. Binaların arasında örümcek ağlarını andıran sis bulutları vardı. Araba vitrini kahve tenekeleriyle dolu, Cezayirli bir kahveci önünden sarsılarak geçti. Hemen yanında, siyah ve altın sarısı vitrininde W. SITCH & CO. yazan lambacı vardı. İleride pazar tezgâhları sıralanmıştı. Gaz lambaları siyah gecede uyarı ateşleri gibi parlıyor ve önlerine astıkları perdeler rüzgârda dalgalanıyordu.

Araba nihayet Tyler's Court'ta durdu. Puro dumanından göz gözü görmüyordu ve herkes farklı bir dil konuşuyordu. James'le Matthew taş duvara yaslanmıştı. İkisi de siyah, şık paltolar giymişti. Matthew kıyafetini ördekbaşı yeşili bir boyunbağı ve aynı tonda kadife bir pantolonla renklendirmişti. James rüzgârdan korunmak için yakalarını kaldırmıştı. Siyah saçlarının çevrelediği yüzü solgundu.

Anna kapıyı açık bırakarak aşağı atladı. Cordelia peşinden gitmeye kalkıştığında yeni elbisesiyle rahat hareket edemediğini fark etti. Ayağa kalkmadan koltuğun ucuna doğru hopladı ve kendini aşağı bıraktığında tökezledi.

Bir el bileğini yakalamasaydı, kaldırırma yapışacaktı. Cordelia James'in tıraş losyonunun kokusu aldı. Sedir ağacı kokuyordu. Lübnan ormanları gibi.

James onu sıkıca tutarak dengesini bulmasına yardım etti. Cordelia Herondale yüzüğünün baskısını hissedebiliyordu. Hafifçe ürperince mantosunu arabada unuttuğunu fark etti. Üzerinde başka hiçbir şey olmadan Matthew'la James'in karşısında yeni elbisesiyle dikiliyordu.

Elbisenin vücudunu ne kadar güzel sardığını düşünmeden edemedi. Kumaş kalçalarına yapıştığı için altına iç etekliği giyememişti. Altında sadece hafif bir korse vardı. Beli ve göğüsleri olduğu gibi meydana çıkmıştı. Drapelerin altından karnının yuvarlaklığı bile belli oluyordu. Dar kollar omuzlarına düşüyor ve dekoltesini tamamen açıkta bırakıyordu. Kumaş tenini bir

kuştüyü gibi okşuyordu. Cordelia kendini ilk kez bu kadar şık ve biraz da asi hissediyordu.

“Cordelia,” dedi Matthew. Hafifçe sersemlemiş gibiydi. “Ne kadar farklı görünüyorsun.”

“Farklı mı?” diye azarladı Anna. “Cazibeli, alımlı, çarpıcı ya da tutkulu demek istedin herhalde? Kelime seçimlerinde daha yaratıcı olalım, lütfen.”

James donup kalmıştı. Cordelia’ya bakarken kaplan gözleri koyu kehribar rengine dönmüştü. Cortana’nın pırıltısını andırıyordu. Sonra nefesini üfleyip onu bıraktı ve bir adım geri çekildi. Cordelia’nın kalbi boğazında atıyordu. Annesinin koyu çayından bardaklarca içmişti sanki.

“İçeri girelim mi?” dedi James. Cordelia Anna’nın bir kedi gibi gülümsediğini gördü ve hep birlikte dar sokağın kalabalığına karıştılar.

Kapıdaki peri Anna’yla Matthew’u tanıdı ve onları içeri alırken leylak rengi kaşlarını kaldırmakla yetindi. Az sonra, kendilerini Ruelle’in birbirine bağlı odalarında buldular. Kararlı adımlarla yolu gösteren Anna’yı takip ettiklerinde Cordelia odaların bir denizyıldızının kolları gibi, ortadaki büyük, ana odaya bağlı olduğunu fark etti. Koridorların tavanları alçaktı, ama girdikleri bütün odalar aydınlık ve ferahtı. Elektrikli lambalar cadı ışıklarından daha kuvvetli bir ışık yayıyordu.

Hypatia Vex’i ana odada buldular. Sekizgen odanın dekoru değişmişti. Duvarlardaki tablolar da Baküs şenliklerinden sahneler vardı. Çıplak dansçılar renkli kurdeleler çeviriyor, çiçeklerden yapılmış taçlar takan, kırmızı gözlü iblisler aralarında geziniyordu. Vücutları James’in gözlerinin rengine boyanmıştı. Hypatia Vex’in arkasındaki üç parçalı, kocaman tabloda, elinde altın sarısı gözlü, siyah bir baykuş tutan, siyah saçlı bir kadın vardı.

Odanın ortasındaki sahne boştu. Ama etrafına kanepeler ve koltuklar dizilmişti. Hepsinde Aşağıdünyalılar oturuyordu. Cordelia, Lily adındaki vampir kızı gördü. Siyah saçlarına

mücevherli taraklar takmıştı ve kristal bir kadehten kan içiyordu. Anna'ya göz kırptı. Ama Anna kırmızı ve yeşil, jakar döşemeli, oymalı kakmalı, meşe bir sedirde oturan Hypatia'ya bakıyordu. Bu gece ince vücudundan mürekkep gibi akan, siyah, pırıltılı bir elbise giymişti.

Hypatia yalnız değildi. Yanında yeşil ve altın sarısı gözlü, yakışıklı kurtadam vardı. Cordelia'nın geçen gelişinde bir orkestrada keman çalıyordu. Ama bu kez müzik yoktu ve yakışıklı kemancı yalnızca Hypatia'yla ilgileniyordu. Hafifçe ona dönerek oturmuştu ve uzun parmaklarıyla siyah elbisenin ince askılarıyla oynuyordu.

Anna mavi gözlerini kısıtı.

"Anna," diye fısıldadı James. "Bu gece işin zor görünüyor."

"Adamın adı Claude Kellington," diye bilgi verdi Matthew. "Buranın eğlence müdürü. Sahneden sorumlu."

Anna ılık saçan gözlerini ona dikti. "Matthew," dedi. "Oyala onu."

Matthew göz kıpır sedire yaklaştı. Bu arada Lily onu potansiyel bir atıştırma olarak tepeden tırnağa süzdü. Matthew gerçekten çok yakışıklıydı. Ama Cordelia'yı James gibi heyecanlandırmıyordu. Gerçi başka hiç kimse onu James kadar etkilemiyordu ya neyse.

Kellington tek kaşını kaldırarak Matthew'un peşinden kalabalığın arasına karıştı. Matthew'un kurtadamla birlikte onlara yöneldiğini gören James ve Cordelia şaşkınlıkla bakıştı.

"Sakin bir şov hazırladığını söyleme," dedi Kellington yanlarına geldiğinde ve Cordelia, Anna'nın bir kedi gibi sessizce oradan ayrıldığını fark etti. "Kimse dans edip şarkı söyleyen Gölge Avcılarını izlemek istemez."

Matthew istifini bozmadı. "Ben *parabatai*'mle kardeş sevgisi üzerine bir şiir okuruz diye düşündüm."

Kellington ona alayla baktı. Dalgalı saçları kestane rengiydi ve vahşi bir çekiciliği vardı. Parmağındaki altın yüzüğe *Beati*

Bellicosi sözleri kazınmıştı. “Bir keresinde bana bir şiir okumuştun, ama pek kardeşçe değildi. Her neyse. Bu gece yeni yeteneklere yer vereceğiz.” James’e baktı. “Hey sen. Yakışıklı olmak ve sopa gibi dikilmek dışında bir becerin var mı?”

“Bıçak fırlatırım,” dedi James sakince. “Ve attığımı vururum.” Hafifçe yana kaydığına Kellington gözleriyle onu takip etti. Bu arada Anna, Hypatia’nın yanına oturup büyücünün elini dudaklarına götürdü. Hypatia ona şaşkınlıkla karışık bir merakla baktı.

“Bir Gölge Avcısı sahneye çıkıp bıçak fırlatmaya başlarsa, ortalık karışır,” dedi Kellington. “Hypatia konuklarını eğlendirmek istiyor, öldürtmek değil.” Bakışları Cordelia’ya kaydı. Cordelia bir an kurtadamın onu gözleriyle soyduğu hissine kapıldı. Buna bayıldığını söyleyemezdi, ama kesinlikle enteresan bir tecrübeydi. Kellington onu baştan aşağı uzun uzun süzdü ve gördükleri hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Ya sen?”

Matthew’la James Cordelia’ya baktı.

“İsterseniz sahneye çıkabilirim,” dedi Cordelia bir solukta.

Konuşurken kendi sesi ona uzaktan geliyordu. Aklını mı kaçırmıştı? Orada ne yapacaktı? Kellington’ın başını salladığını gördü. Sonra James’in yara izleriyle kaplı, uzun parmakları kolunu mengene gibi sıktı. “Cordelia, buna mecbur değilsin,” diye başladı.

“Yapabilirim.”

James onun gözlerinin içine baktı ve Cordelia onun bakışlarında sarsılmaz bir güven gördü. Matthew’a, Lucie’ye ya da Thomas’a da böyle bakıyordu. Cordelia’nın gerekeni yapacağına inanıyordu.

Cordelia yeniden nefes alabildiğini hissetti. Derin bir iç çekip James’e başını salladı ve Kellington’a döndü.

“Hazırım,” dedi.

Kurtadam kibarca reverans yaptı ve onu sahneye götürdü.

İKİNCİ KISIM

Buraya geldiğim ilk günden beri okuduğum her satırda sen varsın. Hem de vaktiyle o kaba saba çocuğun zavallı kalbini çok kırmana rağmen. Gördüğüm her şeyde, nehirde, gemilerin yelkenlerinde, bataklıklarda, bulutlarda, ışıktaki, karanlıkta, rüzgârda, ağaçlarda, denizde ve sokaklarda sen varsın. Bütün güzel hayallerimde sen varsın. En sağlam Londra binalarının taşları bile benim üzerimdeki tesirinden daha gerçek ya da kuvvetli değil. Bu daima böyle oldu ve bundan sonra da değişmeyecek. Estella, sen istesen de istemesen de hayatımın sonuna dek karakterimin değişmez bir parçası olacak kalacaksın. İçimdeki iyilik kırıntısında da, kötü yarımlarımda da sen olacaksın.

—Charles Dickens, Büyük Umutlar

15

FISILDAYAN ODA

*Güzelliğin solmadığı, hiçbir şeyin eskiyip çürümediği,
Neşenin bilgelik ve zamanın sonsuz bir şarkı olduğu yerde
Seni öpüyorum ve dünya yitip gidiyor.
-William Butler Yeats, Kalbin Arzusunun Ülkesi*

LUCIE ODASINDA ENSTİTÜ'NÜN KEMERLİ KAPISINDAN geçen arabaları izliyordu. Kaşlarını çatarak pencereden uzaklaştı. Thomas'la Christopher nerede kalmıştı? Önceki gün, akılları dağınık olduğu için onlara anlayış göstermişti. Barbara'nın ölümü hepsini derinden sarsmıştı. O dalgınlıkla, bu akşam saat kaçta ve nerede buluşacaklarını konuşmayı unutmuşlardı.

Lucie mecbur kalırsa Anklav toplantısını tek başına dinleyecekti. Şifonyerin üzerinden stelinu almaya giderken camdan bir tıktırtı geldi. Thomas'la Christopher'ın, dikkatini çekmek için cama taş attığını sandı. Bu, sıklıkla kullandıkları bir yöntemdi. Koşup pencereyi açtı.

Kafasının üzerinden yanan bir kelebeği andıran bir şey geçti ve Lucie çığlığı bastı. Sonra havada süzülerek yazı masasına konan ve kırmızı-turuncu alevler saçan o şeye doğru koştu.

Elinin ayasından daha büyük değildi. Kalemine bulaşan fazla mürekkebi silmek için kullandığı bezle onu söndürmeye çalıştı.

“Kusura bakma Luce!” Christopher pencereden yere yuvarlandı. Onu gömleğinin yakasında kenarları siyah bir delik açılan Thomas izledi. “Deneyin batsın!” diye homurdandı öfkeyle. “Ateş rünleriyle mesaj yollamak bizim neyimize?”

Lucie üzüntüyle yazı masasına baktı. *Güzel Cordelia*’nın birkaç sayfası mahvolmuştu. “Beni deneylerinize karıştırmayın!” diye çıkıştı. “Sizin yüzünüzden Cordelia’yla korsanlar kralının en romantik aşk sahnesi yandı.”

“Korsanlık suçtur,” dedi Thomas bilmiş bir tavırla.

“Benim kitabımda değil! Korsanlar kralı aslında bir kontun oğlu ve...”

Christopher’la Thomas birbirlerine baktı. “Gitmeliyiz,” dedi Christopher, Lucie’nin stelini alıp ona uzatırken. “Toplantı başlamak üzere.”

Lucie’nin odasından usulca çıkıp ikinci kattaki sandık odalarından birine süzıldüler. Burası kütüphanenin tam üzerindeydi. Lucie’ye bugün ihtiyaç duyacakları rünü çizmeyi babası öğretmişti. Hepsini yere çömeldi ve Lucie işe koyuldu. Rün geniş bir alan kapladığı için, Lucie bir süre parkelerde emekledi. Sonra geri çekilip eserini memnuniyetle süzdü.

Az sonra, zemin parlamaya başladı ve giderek saydamlaştı. Üçü şimdi kütüphaneye bir teleskobun merceğinden bakıyordu sanki. Odada toplananları göz renklerinden kıyafetlerinin en ince ayrıntılara dek görebiliyorlardı.

Kütüphaneye sıra sıra masalar dizilmişti. İçerisi Gölge Avcıları ile doluydu. Lucie’nin annesiyle babası ev sahipleri olarak tabii ki oradaydı. Gabriel kendine önlerde yer bulmuştu. Will, Sorgucu Bridgestock ve oldukça gergin görünen Charles Fairchild’la konuşuyordu. Ariadne’yle nişanı bozduktan sonra Charles’ın Sorgucuyla arası nasıldı acaba?

Charles birden elini bir masaya vurdu ve Lilian Highsmith boş bulunarak irkildi. “Sessizlik rica ediyorum. Bugün burada toplanan bütün Anklav üyeleri, öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Bu bilgi herkesle paylaşılmadı, ama ne yazık ki, Londra’da, Nefilimlere karşı altı büyük saldırı gerçekleştirildi. Hepimizin bildiği üzere, yeni bir iblis türüyle karşı karşıyayız ve Baybrook’ların evine yapılan saldırı dışında, bu olayların hepsi gün ışığında meydana geldi.”

Lucie, Thomas’la Christopher’a baktı. “Altı saldırı mı?” diye fısıldadı. “Ben sadece üçünü biliyordum. Sizin diğerlerinden haberiniz var mıydı?”

Thomas başını iki yana salladı. “Ben bile bilmiyordum. Anklav herkesi telaşlandırmak istemedi herhalde. Buna takılma, birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu bence.”

Lucie yine aşağı baktı. Anklav üyeleri telaşa fısıldaşıyordu. Will kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Lucie babasının yüz ifadesinden onun da diğer saldırıları yeni öğrendiğini anladı.

“Sessiz Şehir’deki hasta sayımız maalesef yirmi beşe yükseldi,” diye devam etti Charles. “Hepsinin durumu ağır. Londra’ya giriş çıkışlar Meclis kararıyla yasaklandı.”

Lucie, Christopher ve Thomas hayretle bakiştı. Bu ne zaman olmuştu? Kalabalıktan yükselen mırıltılara bakılırsa, büyüklerin çoğu bunu yeni duyuyordu.

“Seyahat yasağı ne kadar sürecek?” diye seslendi George Penhallow.

Charles ellerini arkasında kavuşturdu. “Şimdilik belirsiz.”

Odadaki gürültü arttı. “İdris’tekiler ne olacak?” diye sordu Ida Rosewain. “Onlar dönebilecek mi? Ailelerimiz orada.”

Bridgestock başını iki yana salladı. “Kapı yolculukları askıya alındı.”

“Güzel,” diye mırıldandı Lilian Highsmith. “O yeni icatlara hiç ısınmadım zaten. Boyut Kapısı’ndan geçen iki genç *parabatai*’nin bacakları birbirine yapışmış diye duydum.”

Bridgestock ona aldırmadı. “Londra’dan kimse ayrılmayacak ve şehre dışarıdan biri giremeyecek. Şehir sınırlarında koruma büyüleri var. Bunların bozulmasını istemiyoruz.”

Lucie’yle Christopher üzüntüyle Thomas’a baktı ama Thomas gözlerini kısmakla yetindi. “En azından ailem Idris’te güvende olacak,” diye mırıldandı.

“Henry bize panzehirle ilgili yardım edecekti,” diye hayıflan-
dı Christopher.

Lucie bunu ilk kez duyuyordu. Christopher’ın elini sıvazladı. “Merak etme,” diye fısıldadı. “Sessiz Kardeşler de bir tedavi bulmaya çalışıyor. Hem ben tek başına gayet iyi idare edeceğinden eminim.”

“Ben de yardım ederim,” dedi Thomas, ama Christopher ikna olmuşa benzemiyordu. Üzgün gözlerini aşağı dikti.

“Bunun anlamı ne?” diye bağırdı Martin Wentworth. “Bizi neden Londra’ya hapsediyorsunuz?” Öfkeyle ayağa kalktı. “Meclis’in yardımına en çok ihtiyaç duyduğumuz sırada bizi neden kaderimize terk ediyorlar?”

“Karantinadayız, Martin,” dedi Will sakince. “İzin ver, Sorgucu açıklasın.”

Ama Bridgestock’un yerine Charles atıldı. “Sayın üyeler,” diye bağırdı. “Hepiniz benim... Barbara Lightwood’un bir iblis saldırısıyla ağır yaralandığını biliyorsunuz. Zehir bütün vücuduna yayıldı ve ne yazık ki, birkaç gün içinde yaşam mücadelesini kaybetti.”

Thomas suratını buruşturdu ve Martin Wentworth’ün öfkeyle kızaran yüzü bembeyaz kesildi. Belli ki oğlu Piers’ı düşünüyordu.

Charles sözlerine devam etti. “Oliver Hayward, Barbara ölürken yanındaydı. Hastalığın son evresinde can acısından dostlarını ve sevdiklerini tanımamış. Oliver’a vurmuş. Her yerini tırmalamış.”

Lucie, Oliver’ın yaralı ellerini ve gömleğinin kolundaki kan lekelerini hatırladı. Kütüphane sessizleşmişti. Lucie Thomas’a bakamıyordu.

“Bildığınız gibi, Hayward’lar York Enstitüsü’nü yönetiyor. Oliver kıymetlisini kaybettikten sonra doğal olarak ailesinin yanına dönmek istedi.”

“Erdemli bir genç adamdan da bu beklenirdi,” diye mırıldandı Bridgestock.

Charles ona aldırmadı. “Dün Oliver’ın hastalandığı haberi geldi. Yaraları iltihaplanmış ve Londra’da iblis saldırısına uğrayanlarla aynı belirtileri göstermeye başlamış.” Duraksadı. “Oliver bu sabah öldü.”

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. Lucie’nin başı dönme-ye başladı.

Laurence Ashdown ayağa fırladı. “Ama Hayward iblis saldırısına uğramadı! İblislerin zehri bulaşıcı değildir!”

“Zehir bir hastalığa neden oluyor,” diye açıkladı Will. “Sessiz Kardeşler bu hastalığın bir ısırik ya da tırnaklamayla yayılabileceğini düşünüyor. Bulaşıcılığı yüksek değil, ama yine de bulaşıcı. Dolayısıyla karantina şart.”

“Bütün hastalar bunun için mi Sessiz Şehir’e taşındı?” diye sordu Wentworth. “Ziyaretçilere izin verilmiyor. Sebebi bu mu?”

Lucie bir kez daha şaşırdı. Hastaları ziyaretin yasak olduğunu bilmiyordu. Thomas onun gerildiğini fark ederek açıkladı. “Yasak kararı bugün alındı. Gabriel bundan bahsediyordu.”

“Sessiz Şehir hastalar için en uygun yer,” dedi Charles. “Kardeşler onlara iyi bakar ve iblisler oraya giremiyor.”

“Meclis’in planı ne?” diye seslendi Ida Rosewain. “Tedavisini bilmediğimiz zehirli bir hastalık taşıyan iblislerle bizi buraya hapsedmek mi? Hepimizin ölmesini mi izleyecekler?”

Bridgestock bile afalladı. Will söz aldı.

“Biz Gölge Avcılarıyız,” dedi. “Başkaları tarafından kurtarılmayı beklemeyiz. Kendi kendimize kurtuluruz. Londra’da, Meclis’in herhangi bir üyesi kadar imkânımız var. Bu meseleyi kendimiz halledeceğiz.”

Lucie babasıyla gurur duydu. Will iyi bir liderdi. Onun en sevdiği yönlerinden biri de buydu. İnsanlara cesaret aşılamayı da, onları sakinleştirmeyi de iyi biliyordu. Bir lider olmak için çırpınan Charles'sa yalnızca yüreklere korku salmayı biliyordu.

"Will haklı," dedi Charles temkinli bir sesle. "Sessiz Kardeşler bizi destekliyor ve ben annemin yokluğunda onun sorumluluklarını devralacağım."

Charles bakışlarını kalabalığın arasında dolaştırdı ve bir an gözlerini Alastair Carstairs'e dikti. Lucie, Sona yerine onu görmeyi beklemiyordu doğrusu. Alastair konuşulanları ailesine aktarabilirdi tabii.

Alastair Charles'ın bakışlarına karşılık verdi ve sonra başını çevirdi. Lucie yanındaki Thomas'ın gerildiğini hissetti.

"Üç gruba ayrılacağız," dedi Bridgestock. "Bir grup araştırma yapacak. Kütüphanelerimizdeki bütün kaynakları didik didik ederek iblis hastalıkları ve gün ışığında dolaşan iblislerle ilgili bilgi toplayacaklar. İkinci grup geceleri devriye gezecek. Üçüncü grup da gündüzleri devriye görevini devralacak. On sekiz yaş üzeri ve elli beş yaş altı bütün Gölge Avcıları kendi bölgelerinde devriyeye çıkacak."

"Bu iblislerin neden şehir sınırları arasında kalacağı düşünüyor?" diye sordu Lilian Highsmith kasvetli bir sesle. "Biz karantinadayız, ama onlar değiller."

"Lütfen, kaderimize terk edildiğimizi düşünmeyin," dedi Will. "Orada başka bir vaka olmamasına rağmen York da karantinada. Cornwall Enstitüsü'nden Gölge Avcıları ve Idris'ten gelen bir grup Londra'nın dışında devriye gezecek. Bütün Britanya adalarında nöbetçi sayısı artırılacak. İblisler Londra'dan kaçarsa onlara yakalanır."

"İblisler birdenbire ortaya çıkmadı," dedi Bridgestock. "Biri onları çağırdı. Londra'daki bütün büyücüler sorguya çekilecek."

"İblisler diyor," diye fısıldadı Lucie. "Ya bu gerçekten bir Mandikhor'sa? Belki de onlara söylemeliyiz."

“Şimdi olmaz,” dedi Thomas. “Tavandan tepelerine düşüp de onlara yavrulayan bir iblisten söz edemeyiz.”

“Hem teorimizi henüz kanıtlamadık,” diye atıldı Christopher. “Bunu denemedik bile. Ayrıca ha yavrulayan bir iblis, ha bir sürü iblis. Akıllıca bir mücadele planıyla hepsinin üstesinden gelinir.”

Will kaşlarını çatı. “Maurice, bunu hallettiğimizi sanıyordum. Londra’daki bütün Aşağıdünyalılarla büyücüleri panikletmenin ne âlemi var? Bu iblisleri çağıran kişinin hâlâ şehirde olduğunu bile bilmiyoruz. İnsan gücümüzü boşa harcamamalıyız.”

“Ama suçlu cezasını çekmeli!” diye tısladı Bridgestock.

“O da olacak,” dedi Will yumuşak bir sesle. “Ama önce bu iblisleri...”

Sorgucu birden odadaki herkesi sıçratacak kadar yüksek bir sesle bağırdı. “Kızım ölüyor! Ariadne ölüyor ve ben buna kimin sebep olduğunu öğrenmek istiyorum!”

“Benim yeğenim öldü.” Gabriel ayağa kalkmıştı. Öfkeli görünüyordu. Yeşil gözleri koyu gölgelerle bulutlanmıştı. Lucie, Cecily halanın orada olmadığına üzüldü. O kocasını sakinleştirmenin bir yolunu bulurdu. “Ama enerjimi intikam almaya harcamak yerine Londra sokaklarında devriye gezerek başka masumların zarar görmesini engellemeye çalışacağım.”

“Tebrik ederim, Lightwood,” dedi Bridgestock öfke saçan bakışlarıyla. “Ama ben Sorgucu’yum ve sen değilsin. Bu kötülüğün kaynağını bulmak benim görevim.”

Birden görüntü karardı ve kütüphane gözden kayboldu. Lucie, Thomas’ın rününe bir çizgi çekerek kütüphaneye açtığı pencereyi kapadığını gördü. En az Gabriel kadar öfkeli görünüyordu.

Christopher elini onun omzuna koydu. “Üzgünüm Tom. Oliver için ve...”

“Üzülme,” dedi Tom sert bir sesle. “İyi ki, durumdan habirimiz oldu. Pyxis’i ele geçirdiğimizde, işe koyulacağız. Anklav’ın uzlaşmaya varmasını beklersek, korkarım, daha çok insan canından olacak.”

*

James, Cordelia'nın odanın ortasındaki, kiraz ağacından sahnenin basamaklarını çıkmasını izledi. Yanında dikilen Matthew'un usulca küfrettiğini duydu. James onu suçlamıyordu. *Parabatai*'sinin ne düşündüğünü biliyordu. Cordelia'yı Hell Ruelle'deki kurtların önüne atmışlardı.

Cordelia'nın yanındaki Kellington el çırparak herkesi sessizliğe davet etti. Ama sesler kesilmedi. Bunun üzerine James gürültüyle alkışlamaya başladı ve Matthew da ona uydu. Sedirde, Hypatia'ya biraz daha sokulan Anna da el çırpıttı. Kellington ona bakıp kaşlarını çattı. Hypatia yıldızlı gözlerini kocaman açıp omuz silkti.

Kellington boğazını temizledi. "Saygıdeğer misafirler," dedi. "Bu gece sıra dışı bir şey oldu ve bir *Gölge Avcısı* bizi eğlendirmeyi teklif etti."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. James'le Matthew alkışlamaya devam etti. Saçlarına parlak taraklar takan vampir kız da onlara katıldı. Anna Hypatia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Sizi güzeller güzeli Cordelia Carstairs'in gösterisiyle baş başa bırakıyorum." Kellington sahneden inmek için arkasını döndü.

Ama Cordelia kolunu yakaladı. "Kemanınla bana eşlik eder misin?"

Matthew dayanamayıp kıkırdadı. "Bu kızın kafası çalışıyor." Kellington sıkıntısını belli etmemeye çalışarak kemanını almak için kalabalığın arasına karıştı. Cordelia şimdi daha sakın görünüyordu. Başındaki tokaları çıkarmaya başladı.

Saçları koyu kıvılcıllı güllerin taçyaprakları gibi sırtına döküldüğünde James nefesini tuttu. Uzun bukleleri esmer cildini ipek gibi okşuyordu. Cordelia elini sırtına atıp Cortana'yı çekerken bronz rengi elbisesi vücudunu sarmaladı. Kadim kılıç Hell Ruelle'in ışıkları altında adeta alev aldı.

"Masalları çocukluğumdan beri severim," dedi Cordelia odanın en arkasına dek ulaşan, gür ve berrak bir sesle. "Teveddüd

adlı bir hizmetçi kızın hikâyesi de en sevdiklerimden biridir. Varlıklı bir tüccarın ölümünden sonra oğlu bütün mirasını çarçur etmiş. Geriye yalnızca zekâsı ve güzelliğiyle tanınan bir cariye kalmış. Bu kızın adı Teveddüd'müş. Tüccarın oğluna 'Beni Halife Harun Reşid'in sarayına sat,' diye yalvarıp yakarmış. Tüccarın oğlu bir cariye için alacağı paraya tenezzül etmemiş. Ama Teveddüd ısrar etmiş. Halifeyi ülkede ondan daha akıllı, daha bilge bir kadın olmadığına ikna edeceğini söylüyormuş. Tüccarın oğlu sonunda razı olmuş. Onu saraya götürüp halifenin huzuruna çıkarmış. Teveddüd halifeye demiş ki..."

Cordelia sahnenin kıyısında duran Kellington'a işaret etti. â kemaniyla etkileyici bir parça çalmaya başladığında Cordelia birkaç adım yürüdü.

Sonra bir dansa başladı. Aslında dans da denemezdi. Cortana'yla akışkan bir şekilde hareket ediyordu. Cortana'nın altın ışıltısını kendi ateşiyle takip ediyordu. Dansı ve kemanın titreşimleriyle uyumlu, boğuk bir sesle anlatmaya devam etti:

"Hükümdarım, ben tümce bilimde, şiir sanatında, hukuk biliminde, felsefede ve kutsal kitap yorumlamada ustayım. Müziğe istidadım var. Kutsal emirleri ezbere bilirim. Aritmetik, coğrafya ve geometri benden sorulur. Kadim masalları sular seller gibi bilirim."

Cordelia kelimeleriyle adeta raks ediyor ve her birinin altını çelikle çiziyordu. Kılıcıyla birlikte dönüyor, vücudu kah su ve ateş gibi çağlayıp şahlanıyor, kah yıldızlar altında bir göl gibi duruluyordu. İnsanı büyüleyen, içini kaynatan, yaşayan ve nefes alan, capcanlı bir güzelliği vardı. James'in nefesini kesiyordu.

"Müspet ilimler, geometri, felsefe, tıp, mantık ilmi, hitabet sanatı ve dilbilim üzerine eğitim aldım."

Cordelia dizlerinin üzerine düştü. Kılıcını savurdu ve o anda bir ateş çemberiyle sarmalandı sanki. Keman inliyor, Cordelia kıvranıyor ve James halifenin sarayını gözünde canlandırabiliyordu. Cesur cariye ona kendini beğendirmeye çalışıyordu.

“Sonra lavta çalarım. Nota bilirim. Kreşendo ve diminuendo nedir bilirim.”

James’in yanındaki Matthew nefesini tuttu. James *parabatai*’sine göz attı. Matthew kimsenin onu izlemediğini düşündüğü anlarda tuhaf bir ifade takınırdı. Gözlerinde yine o kasvetli yalnızlık vardı. Kendisinin bile anlamadığı bir şeye karşı duyduğu özlemin ıstırabı.

Gözlerini Cordelia’ya dikmişti. Ama odadaki herkes nefesini tutmuş, onu izliyordu zaten. Cordelia’nın vücudu geriye doğru büküldü ve alev rengi saçları savruldu. Esmer cildi incecik bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. James’in kanı yıkılan bir su bendinden akan bir nehir gibi çağlıyordu.

“Şarkı söyleyip dans ettiğimde herkesi büyülerim.” Cordelia hızla doğruldu. Kalabalığı meydan okurcasına süzdü. *“Ve güzel elbiseler giyip kokular süründüğümde, nice canlar yakarım.”*

Cortana’yı kılıfına soktu. Kellington çalmayı bırakmış, âşık koyun gibi Cordelia’ya bakıyordu. James onu tekmelemek istedi.

Cordelia ayağa kalktı. Nefes nefese kalmıştı. “Ülkenin dört bir köşesinden Teveddüd’ü sınamak için bilgiler getirildi. Ama Teveddüd aklıyla hepsini gölgede bıraktı. O kadar güzel ve o kadar zekiydi ki, halife sonunda ona ‘Dile benden ne dilersen,’ dedi. Teveddüd de böylece kalbinin tüm arzularına kavuştu.”

Cordelia eğilerek selam verdi.

“Masal burada sona eriyor,” dedi sahneden inmeden önce.

Cordelia böyle bir kalabalığın karşısına ilk kez çıkmıştı. Sahneden kaçarcasına inip insanların arasına karıştı. Ama şimdi herkes ona gülümseyip göz kırpmıyor ya da başını uzatıp onu görmeye çalışıyordu. “Nefisti,” dedi yanından geçtiği birkaç Aşağıdünyalı.

Cordelia onlara teşekkür etti ve James’le Matthew’un yanına vardığında rahat bir nefes aldı. James her zamanki gibi, kontrol-lüydü. Ama Matthew onu hayretle süzdü. “Sende ne cevherler varmış!” dedi. Sonra birden ciddileşti. “Neydi o anlattığın?”

“Bir peri masalı,” dedi James. “Tebrikler Cordelia.” Sediri işaret etti. “Anna, Hypatia’yla ortadan kayboldu. İnsanların dikkatini dağıtma görevini başarıyla tamamladın.”

Cordelia. Ona Papatya dememişti. Cordelia bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Elini göğsüne koydu. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Baştan çıkarma faslı ne kadar sürer?”

Matthew çapkınca sırıttı. “Layığıyla yapıp yapmadığına bağlı.”

“Hypatia’nın iyiliği için, Anna’nın işini layığıyla yaptığını umuyorum,” dedi James. “Ama bizim iyiliğimiz için, bir an önce dönse iyi olur.”

Matthew birden kulak kesildi. “Dinleyin.”

Cordelia onun dediğini yaptığında önce yalnızca kalabalığın gürültüsünü duydu. Ama sonra kulağına telaşlı fısıltılar çalındı.

Bir Gölge Avcısı. Bir Gölge Avcısı geldi.

“Bizden mi bahsediyorlar?” Cordelia şaşkınlıkla etrafına bakındığında, Kellington’ın gözlerini kapıya diktiğini gördü. Dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Parlak kıvılcı saçlı, kalın tüvit paltolu birine bakıyordu.

“Charles.” Matthew yeşil gözlerini kıstı. “Melek aşkına. Burada ne işi var?”

James usulca küfretti. Charles boğazına kadar iliklediği paltosu ve huzursuz bakışlarıyla kalabalığa karıştı. Bulunduğu ortamla o kadar uyumsuzdu ki, odanın her yerinden kolayca seçiliyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi James. “Ama Anna’yı yalnız bırakamayız.”

“Siz bir yolunu bulup sıvışın,” dedi Matthew. “Charles sizi burada görürse çılgına döner.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Cordelia.

Matthew’un yüz hatları gerildi. Gözleri iki buz parçasına dönüştü. “Abim benden her şeyi bekler. Onun için şaşıracağını sanmıyorum.”

James uzun bir an boyunca ona baktı. Cordelia aralarında

geçen sessiz konuşmayı ancak hayal edebilirdi. *Parabatai*'ler konuşmadan da anlaşırdı. Belki bir gün Lucie'yle o da bunu yapabiliirdi. Ama o an için bu neredeyse sihir gibi görünüyordu.

James Matthew'a başını sallayıp Cordelia'nın elini tuttu. "Bu taraftan," dedi ve kalabalığın arasına daldılar. Cordelia Matthew'un abartılı bir şaşkınlıkla abisinin adını seslendiğini duydu. Aşağıdünyalılar Charles'tan tiksintiyle uzaklaşırken kalabalık durmadan dalgalanıyordu. James'le Cordelia Kellington'ın yanından geçip kırmızı panolarla kaplı bir koridora girdi.

Koridorun ortasında açık bir kapıya rastladılar. Üzerindeki piriç levhada FISILDAYAN ODA yazıyordu. James Cordelia'yı peşi sıra sürükleyerek içeri daldı. James kapıyı kapadığında Cordelia duvara sırtını dayayıp loş ışıktaki etrafına bakındı.

Bir oturma odasıındaydılar. Ya da bir ofiste. Gümüş rengi duvar kâğıdında altın teraziler ve kuştüyleri vardı. Büyük, ceviz çalışma masasında kâğıt desteleri ve üzerlerinde şeftali dolu, bakır bir kâse duruyordu. Belki de Hypatia'nın yazı masasıydı. Şöminedeki mavi ve gümüş alevlerin sihirli olduğuna şüphe yoktu. Ateşten yayılan dumanlar havada kenger yaprakları şeklini alıyordu. Duman gülyağı gibi tatlı bir koku yayıyordu.

"Sence Charles neden geldi?" diye sordu Cordelia.

James bütün Herondale'ler gibi, önce kitaplıktaki kitapları incelemeye koyulmuştu. "Öyle dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu pat diye.

Cordelia şaşkınlıkla ona döndü. James sırtını kitaplığa yaslamıştı. "Paris'te bir dans öğretmenim vardı," dedi. "Annem dans becerisinin savaş alanında işe yaradığını düşünüyor. Sahnede yaptığım dansın evli olmayan hanımlara öğretilmesi yasak. Ama öğretmenim buna aldırmadı."

"İyi ki geldin," dedi James. "Matthew'la ikimizi o sahnede hayal edemiyorum."

Cordelia ruhsuzca gülümsedi. Dans ederken James'in onu izlediğini ve beğendiğini hayal etmiş, sırf bunu düşünmek bile

kanını ateşlemeye yetmişti. Başını çevirip elini masanın üzerinde gezdirdi. Kâğıt destelerine ve bakır kâseye dokundu.

“Dikkat et,” diye atıldı James. “Peri meyveleri büyücülerini etkilemez. Fakat insanları...”

Cordelia şeftalilere uzattığı elini geri çekti. “Yemediğim sürece bir şey olmaz.”

“Doğru. Ama peri meyvelerini tadanlardan duydum. Yedikçe yiyesin geliyormuş. Patlayacak kadar yediğinde de daha fazlasını yemek için acı çekiyormuşsun. Ama hep ne düşünürüm biliyor musun? Tadını bilmemek de bir nevi işkence bence. Hani meraktan kıvranmak derler ya?”

Rahat bir tavırla, gülümseyerek konuşuyordu. Ama bakışlarında bir tuhaflık vardı. Alışılmadık bir derinlik. Dudakları hafifçe aralıktı ve gözleri her zamankinden de koyu bir altın rengiydi.

Güzellik insanın yüreğini paramparça edebilirdi. Ama Cordelia, James’i güzel olduğu için sevmiyordu. Onu sevdiği için James gözüne güzel görünüyordu. Bu düşünceyle yanakları yanmaya başladı. Yüzünü saklamaya çalışırken kapı çerçevesinden ayrılacakmış gibi sarsıldı.

Biri içeri girmeye çalışıyordu. James telaşla döndü. Cordelia elini Cortana’nın kabzasına attı. “Buraya hiç gelmemeliydik,” diye fısıldadı.

Daha fazla konuşamadı. James onu hızla kendine çekip kollarına aldı. Vücutları birbirine sertçe çarptığında bile Cordelia onun dudaklarının yumuşaklığını hissetti. James’in ne yapmaya çalıştığını fark ettiği anda kapı açıldı. Eşikten gelen sesleri duydu. Usulca inledi ve James’in kalp atışlarının hızlandığını hissetti. James sağ elini saçlarına kaydırды. Cordelia onun rün izleriyle kaplı avcunun yanağını okşadığını hayal meyal fark etti.

James onu öpüyordu.

Cordelia bunun gerçek bir öpüşme olmadığını biliyordu. Aşağıdünyalıların, Fısıldayan Oda’da bir kaçamak yaptıkları-

nı düşünmesini istiyordu. Ama önemi yoktu. Önemli olan, James'in onu neredeyse samimiyetine inanacağı türden bir tutkuyla öpmesiydi.

Cordelia kollarını boynuna dolayıp ona biraz daha sokuldu. James'in hafifçe iç çektiğini duydu. Vücut diliyle bile şehveti başarıyla taklit ediyordu.

Gelgelelim, bunun sahte bir kucaklaşma olduğunu hatırlatan o sinir bozucu tutukluğu üzerlerinden atamıyorlardı. James fazlasıyla özenliydi. Oysa Cordelia onun özenli olmasını istemiyordu. Çarpıcı, harap edici bir tutku istiyordu. Çaresizce birbirlerinde erimelerini ya da yanıp kül olmalarını istiyordu.

Dudaklarını araladı. James'in tadı şekerli bir baharatı andırıyordu. Dudakları yumuşacıktı. Biri sinirli bir kahkaha attığında James'in beline koyduğu eli taş kesildi. Diğer elini yanağından ensesine kaydırdı ve daha da ateşli bir şekilde öpüşmeye başladılar. James tuhaf bir şekilde kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Cordelia'yı biraz daha kendine çekerek dilini dudaklarında gezdirdi. Cordelia hafifçe titredi.

"Ah," diye inledi ve kapının kapandığını duydu. Yine yalnız kalmışlardı. Kollarını James'in boynundan indirmedi. James bunun sona ermesini istiyorsa, kendisi geri çekilmeliydi.

James artık onu öpmüyordu, ama eli belindeydi. Cordelia parmaklarını boynundan aşağı kaydırdı. Köprücük kemiğinin hemen üzerinde, yıldız şeklinde, belli belirsiz bir yara izi vardı.

James'in nefesi sıklaştı. "Papatya... Papatyam..."

"Başkaları geliyor," diye fısıldadı Cordelia.

Bunun doğru olmadığını ikisi de biliyordu. James gözlerinin içine baktı ve onu öyle bir hızla kendine çekti ki Cordelia tökezledi. Topuğu halıya takıldı ve pabucu ayağından fırladı. Cordelia çabucak diğerini de çıkardı. Parmaklarının ucuna yükselerek James'in dudaklarına yapıştı. Aralarındaki gerginlik kaybolmuştu. James şimdi dudaklarının kenarlarını, yanaklarını ve çenesini öpüyordu. Cordelia onun bir eliyle Cortana'yı sırtına

bağlayan kayışları çözerken diğer eliyle korsesinin bağcıklarına uzandığını hissetti. Başı dönmeye başlamıştı. Vücudunun verdiği tepkilere inanamıyordu. Her yeri yanıyor, şehvetten gözleri kararıyor, karanlık gecede gökyüzünde süzülüyordu sanki.

James boynunu öpmeye başladığında başını arkaya attı. James Cortana'yı duvara dayamak için eğildi. Doğrulduğunda Cordelia'yı daha da sıkı sarmaladı. Onu öpmeye devam ederken yarı kucaklayıp yarı sürükleyerek kitaplıktan uzaklaştırdı. Halıda birkaç adım attılar ve Cordelia yazı masasının kenarına tutundu. Hafifçe arkaya doğru kaykıldığında James'in boğuk bir sesle iç geçirdiğini duydu.

James'in elleri her yerdeydi. Kalçalarını ve belini okşuyor, göğüslerini avuçluyordu. Cordelia içinde uyanan yepyeni hislerle inledi. James'in onu okşamaya devam etmesini ve bu ânın hiç geçmemesini istiyordu. James parmaklarını elbisesinin yakasından içeri sokup çıplak tenine dokundu. Cordelia zevkten titrerken onun gözlerine baktı. James'in altın sarısı bakışları şehvetle parlıyordu. Siyah frakının ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Tekrar üzerine kapandığında, Cordelia onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti.

Dans ederken, hatta talim yaparken bile, bedeninin her bir hareketine bu kadar duyarlı değildi. James onu kucakladığı gibi, yazı masasına oturttu. Cordelia bacaklarını ona dolayıp yüzünü avuçları arasına aldı. Alev saçları perde gibi üzerlerine döküldü.

Cordelia sonunda onu üzerine çekti. James ona doğru eğilirken bir eliyle başının arkasını tuttu. Cordelia sert yüzeye uzandı. James üzerine kapandığında bütün vücudu bir meşale gibi yanmaya başladı. Şairlerin neden aşkı yanmaya benzettiğini şimdi anlıyordu. Tüm bedeni tutuşmuşken daha da fazlasını istiyordu. Daha çok öpülmeyi, daha çok dokunulmayı ve vahşi ateşle yanan bir orman gibi kül olmayı.

Hele yüzü! Cordelia onu hiç böyle görmemişti. James'in altın sarısı bakışları şehvetle yanıyor. Gözbebekleri irileşmişti.

Cordelia ona dokunduğunda, ellerini göğsünde gezdirdiğinde inliyor ve onu daha da sıkı sarmalıyordu. James elbisesinden taşan göğüslerini öpmek için eğilince, parmaklarını siyah saçlarının arasına daldırdı. Sıcak nefesi çıplak tenine vuruyordu.

Odanın kapısı yeniden açıldı. James donup kaldı. Sonra çabucak masadan indi ve ceketine uzandı. Onu telaşla doğrulan Cordelia'ya verdi.

Matthew eşikten onlara hayretle bakıyordu. Cordelia tamamen giyinik olmasına rağmen cekete sarınma ihtiyacı duydu.

"James." Matthew'un sesi az önce tanık olduklarına inanmaz gibiydi. Sert bakışları bir an Cordelia'nın yerdeki pabuçlarına kilitlendi.

"Burada olmamalıydık," diye geveledi Cordelia. "James de düşündü ki... Yani biri içeri girerse..."

"Anladım," dedi Matthew. Cordelia'ya bakmıyordu, gözlerini James'e dikmişti. İşin tuhafı, James şaşılacak kadar sakin görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Saçları biraz bozulmuş ve boyunbağı hafifçe yana kaymıştı o kadar. Yüzünde sakin ve biraz da meraklı bir ifade vardı.

"Charles hâlâ burada mı?" diye sordu.

Matthew tembelce kapıya yaslandı. Konuşurken parmağıyla havada daireler çizmeye başladı. "Gitti. Tabii önce beni bir güzel payladı. Vaktimi bu sefil yerde geçirdiğim için benden utanıyormuş. Hiç olmazsa yanıma seni ya da Anna'yı alsaymışım. Siz bana göz kulak olurmuşsunuz."

"Üzgünüm, dostum. Seni ateşe attık." James elini uzatarak Cordelia'nın masadan inmesine yardım etti. Altın gözlerindeki ateş sönmüştü. Sakin bakışlarında anlaşılmas bir ifade vardı. Cordelia ona ceketini geri verdi. "Charles neden gelmiş?"

"Anklav Aşağıdünyalıların neler bildiğini öğrenmek istiyor," diye yanıtladı Matthew. "Ancak akıllarına geldi."

"Gitmeliyiz," dedi James. "Burası artık güvenli değil. Başka Meclis üyeleri de gelebilir."

Cordelia boğazını temizledi. “Anna’yı uyarmalıyız.” Bütün olanlara rağmen sakın bir sesle konuşabildiği için, içinden kendini tebrik etti.

Matthew alayla gülümsedi. “Hypatia bundan hoşlanmayacak.”

“Yine de,” dedi Cordelia pabuçlarını ayağına geçirirken “Anna’yı uyarmak zorundayız.”

Cortana’yı duvarın dibinden alıp James’le Matthew’un peşinden koridora çıktı. Damasko duvar kâğıtlı koridorun aşağısına koştururlarken Cordelia dudağını ısırdı. Fısıldayan Oda’daki dumanın tatlı kokusu saçlarına ve kıyafetlerine sinmişti.

“Geldik,” dedi Matthew altın yaldızlı ve oymalı bir kapının önünde. Tokmağı dans eden bir peri şeklindeydi. Hypatia ana odanın duvarları gibi, bu odanın girişini de değiştirmişti. “Hypatia Vex’in yatak odası. Cordelia önce kapıyı çalmamızı tercih eder herhalde? Hı, Cordelia?”

Cordelia ters bir bakış fırlatmamak için kendini zor tuttu. Matthew’la çok yakındı. Neredeyse omuzları değecekti. Cordelia ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyordu. Konyak ya da rom gibi sert bir içkinin keskin kokusuydu. Hareketlerinde tuhaf bir ağırlık vardı. Onu tanımayan biri ihtiyatlı davrandığını düşünebilirdi. Ama demin kapıdan onları izlerken gözlerini kırpması bile, gözlerini açık tutmaya mecali yokmuş gibi yavaştı. Cordelia onun Fısıldayan Oda’ya gelmeden önce içkiyi fazla kaçırdığını fark etti. Her zamankinden daha sarhoştu.

Üçü kapının önünde kararsızca dikilirken perili kapı tokmağı çevrildi. Anna sırtına vuran bronz ışık ve baygın bir yasemin kokusu eşliğinde karşılarında belirdi. Saçları dağılmıştı ve gömleğinin açık yakasından boynunda kan damlası gibi parlayan yakut bir kolye görünüyordu. Elinde *ouroboruos* oymalı, tahta kutu vardı.

“Şşş,” diye tısladı öfkeyle. “Hypatia uyuyor. Ama birazdan uyanır. Al şunu!”

Pyxis kutusunu James'in eline tutuşturdu.

"Burada şimiz bitti," dedi Matthew. "Gidelim."

"Ben gelemem." Anna mavi gözlerini devirdi. "Hypatia kuşkulanır. Hem görevimi yaptım. Bundan sonrası sizi ilgilendirmez."

"Anna?" Bronz ışıklı odadan Hypatia'nın sesi geldi. "Anna, aşkım, neredesin?"

"Arabamı alın," diye fısıldadı Anna. Sonra gülümsedi. "İyi iş başardın Cordelia. Dansın günlerce konuşulacak."

Göz kırıp kapıyı suratlarına kapadı.

Cordelia o gece uyuyamadı. James ve Matthew onu Kensington'daki evine bırakalı saatler olmuştu. Cordelia usulca odasına çıkıp yeni elbisesini yere fırlatmış ve yatağına uzanmıştı. Ama gözleri beyaz tavana takılıp kalmıştı. James'in dudaklarını hâlâ üzerinde hissediyordu. Ellерinin dokunuşunu, onu sarmalayışını aklından çıkaramıyordu.

James onu çılgınca bir tutkuyla öpmüştü. Onun için ölüyormuş gibi. Adını söylemişti. *Papatya, Papatya'm*. Ama Kensington'daki evin önünde durduklarında, arabadan inmesine yardım etmiş ve ona arkadaşça veda etmişti. Cordelia onunla öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama bu tatlı hatıra tıpkı Fısıldayan Oda'nın dumanları gibi dağılıp hiçliğı karıştırdı.

16

LEJYON

*Deniz içindeki ölüleri geri verdi,
Ölüm ve ölümler diyarı da onlardaki ölüleri teslim etti.
-Vahiy 20:13*

CORDELIA ÖĞLEDEN SONRA ENSTİTÜ'YE GİTTİĞİNDE Lucie'yle Neşeli Haydutlar'ı balo salonunda buldu. Will'le Tessa'nın gündüz devriyeye çıkmasını fırsat bilerek toplanmışlardı. Mobilyalarla piyanonun üzeri beyaz çarşaflarla örtülüydü. Kemerli pencerelerin ağır, kadife perdeleri kapalı olduğu için, içeri pek az gün ışığı giriyordu. Balonun üzerinden henüz kısa bir süre geçmesine rağmen parkeler ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Lucie, Christopher, James, Matthew ve Thomas odanın ortasına koydukları bir cismin etrafında halka olmuştu. Cordelia onlara yaklaştığında bunun önceki gece Anna'nın James'e verdiği Pyxis kutusu olduğunu gördü.

Cordelia onu ilk kez dikkatle inceledi. Koyu renk ahşaptan yapılmıştı ve dört yüzü de kendi kuyruğunu yiyen yılan, *ouroboros* sembolüyle süslüydü. Tepesinde kulpu vardı.

“Cordelia!” diye bağırdı Lucie. “Küçük bir toplantı yapıyoruz. Dünkü Anklav buluşmasında önemli şeyler konuşuldu. Duyduğuma göre, sizin Hell Ruelle geceniz de maceralı geçmiş. Bizimki kadar olamaz tabii. Casusluk bambaşka bir heyecan.”

“Sabah abim Anklav toplantısını anlattı,” dedi Cordelia onlara katılarak. Hepsi Gölge Avcısı kıyafetleri içindeydi. James üzerine beli kuşaklı bir asker ceketi giymişti. Yüzüne düşen siyah saçları elmacık kemiklerini okşuyordu. Cordelia onunla göz göze gelmemek için başını çevirdi. “Karantınayı ve diğer kötü haberleri duydum.”

Alastair ona hâlâ kızgındı. Yine de Oliver Hayward’ın ölüm haberini yumuşak bir sesle vermişti. Cordelia Oliver’ı yalnızca Barbara’nın yanında görmüştü. Ama diğerleri onu tanıyordu. Özellikle Thomas’ın ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bulaşıcı hastalığı yayan iblisi bir an önce yakalamalıyız,” diye devam etti. “Başkalarına da zarar vermeden önce onu bulmalıyız.”

Christopher enerjik bir tavırla elindeki kocaman, eski cildi salladı. Gözlüğü yine burnunun ucuna düşmüştü. Kitabın kapağında altın yaldızlı harflerle *Pyxis Kutuları ve Diğer Tılsımların Kullanımı* yazıyordu. “Elimizdeki, Pyxis’lerin en basit örneklerinden biri,” diye açıkladı. “Yakalamak istediğin iblisi önce yaralıyor ya da bir şekilde güçten düşürüyorsun. Sonra Pyxis kutusunu yakınına koyup *Thaam Tholach Thechembaor* diyorsun ve kutu iblisi içine çekiyor.”

Kutu birden sarsılmaya başladı. Herkes bağırsarak geri çekildi.

“Bu şey canlı,” dedi Thomas. “Pyxis’i kastetmiyorum tabii.”

“Hay aksi,” diye homurdandı James. “Planımızın bir kusuru var, dostlarım.”

Matthew başını salladı. “Elimizdeki Pyxis’in bir sakini olabileceğini hiç hesaba katmadık. Hypatia’nın kutusu neden boş olsun ki? Belki de yıllardır içinde bir iblis gizli.”

Hepsi birbirine baktı.

“Oraya bir iblis daha koyabilir miyiz?” diye sordu Cordelia sonunda. “İkisi birden kutuya sığar mı?”

Christopher hemen kitaba danıştı. “Bu iyi bir fikir değil. Kutuda nasıl bir iblis olduğunu bilmiyoruz. Pyxis’ler göründüklerinden daha büyük, ama kapasiteleri sınırlı.”

“O zaman kutuyu boşaltmamız gerekecek,” dedi Lucie. “Ama içinde her şey olabilir. Belki de bir Büyük İblis’tir.”

“Ağzından yel alsın!” diye atıldı Christopher.

“Bence değil,” dedi James. “Yine de sığınağa gidelim. En azından yardım gelene kadar onu orada tutabiliriz.”

Matthew alayla homurdandı. “Ya tutamazsak?”

James tek kaşını kaldırdı. “Başka bir fikrin varsa söyle.”

“Bence cesur olalım,” dedi Thomas. “İşi buraya kadar getirip vazgeçmeyelim.”

Lucie burnunu çekti. “Umarım başarabiliriz. Bunu özellikle senin için istiyorum James. Annemle babam sığınakta bir iblisi serbest bıraktığını öğrenirse seni ona yem ederler.”

James’in Lucie’ye yönelttiği abi bakışları o kadar komikti ki Cordelia az kalsın gülecekti. Lucie ve James’in yakınlığına özeniyordu. O da Alastair’la böyle bir abi kardeş ilişkisinin olmasını isterdi.

Hep birlikte sığınanın yolunu tuttular. James Pyxis’i her an patlayabilecek bir cehennem makinesi gibi dikkatle tutuyordu. Cordelia James’le Lucie’nin yanında yürüyordu. Uygun bir zamanda, James’le Fısıldayan Oda’da yaşadıklarını konuşacaklardı mıydı? Yoksa Cordelia hep böyle meraktan kıvrınacak mıydı?

“Endişe etme,” dedi Lucie abisine. “Babamın başına gelenler büyük bir şanssızlıktı.”

“Neden? Babanıza ne oldu ki?” diye sordu Cordelia.

Bunu James yanıtladı. “Babam çocukken bir Pyxis kutusunu açmış ve başlarına büyük bir felaket gelmiş. Ablası, yani Ella halam ölmüş.”

Cordelia dehşete kapıldı. “Belki de böyle bir işe kalkışmamalıyız.”

“O başka, bu başka,” dedi Lucie, Cordelia’dan ziyade kendini ikna etmeye çalışırcasına. “Biz neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Babam bilmiyordu.”

Bu arada sığınağa gelmişlerdi. Enstitü’de, Aşağıdünyalıların bir Gölge Avcısı tarafından davet edilmeden girebildiği tek oda buydu. Duvarlarındaki koruma büyüleri yüzünden Enstitü’nün diğer yerlerine geçemiyorlardı. Nefilimlerin yakından tanıdığı Aşağıdünyalılar burada ağırlanıyor, ayrıca Anlaşma gereğince Aşağıdünyalılar buraya sığınabiliyordu.

Londra Enstitüsü’nün eskiden büyük bir katedral olduğu hemen anlaşılıyordu. Kubbeli tavanı dev gibi, taş sütunlar destekliyordu. Thomas cebinden bir kutu kibrit çıkarıp duvarlardaki şamdanları yakmaya koyuldu. Goblinlerden sütunlara ve yer karolarına dek her yerde rün sembolleri vardı. Cordelia bir iblisi serbest bırakmak için daha uygun bir yer düşünemiyordu.

Odanın ortasında, bir melek heykelinin süslediği, boş bir süs havuzu vardı. Kanatlarını katlamış, mahzunca başını önüne eğen meleğin taş yüzü, gözyaşlarını andıran siyah izlerle lekelenmişti.

James kutuyu yere, bir melek gücü rününün tam üzerine koydu. Çömeli Pyxis’e yakından baktı. Sonra ceketinin cebinden yanmayan bir melek bıçağı çıkardı.

“Hepiniz savaşılmaya hazırlanın,” dedi.

Cordelia Cortana’yı, Lucie, Matthew ve Christopher melek bıçaklarını çektiler. Thomas bolasını çıkardı. James Pyxis’in kulpunu kavradı.

Cordelia kılıcına daha sıkı sarıldı.

James kulpu şişe mantarı çevirir gibi yana döndürdü. Pyxis açılırken bir *tık* sesi geldi. Duvarlarda yanan beyaz mumlar titreşti. James bıçağını kaldırarak geri çekildi.

Tren düdüğünü andıran bir sesle birlikte açık kutudan dumanlar yükseldi. Havayı pis bir yanık kokusu sardı. Cordelia

öksürerek Cortana'yı kaldırdı. James'in "*Barachiel!*" diye bağırdığını duydu ve melek bıçağının ışığı dumanların arasında parladı. Onu Matthew, Christopher ve Lucie'nin bıçakları izledi.

Dumanların arasından devasa bir tırtılı andıran bir yaratık yükseliyordu. Yeşil, boğumlu vücudu loş ışıktaki dalgalandı. Dudaksız ağzını açtığı anda siyah dişleri görüldü. Sonra Cordelia'yı şaşırtarak konuştu.

"*Nihayet özgürüm,*" diye tısladı. "*Ben, Agaliarept, kurnaz bir iblis tarafından efendimden çalındım. Şimdi onun kayıp dünyasını ele geçirecek ve bu dünyayı kana bulayacağım.*" Kör başını Gölge Avcılarına doğru uzattı. "*Beni kurtaranlar, istediğiniz nedir söyleyin. Bütün dileklerinizi gerçekleştirmek için emir aldım.*"

"Hepsini mi?" diye sordu Matthew merakla.

James'in melek bıçağı havada bir yay çizerek yaratığın karnına saplandı. İblis tiz bir çılgılık koparıırken etrafa siyah irinler fışkırdı. James bıçağını iblisin karnından çekip aldığı anda odadaki bütün mumlar söndü.

İblis uluyarak gözden kayboldu ve ardında yalnızca dumanlar ve pis bir koku kaldı. Lucie tiksintiyle suratını buruşturdu. Geri çekilirken bir öksürük nöbetine yakalandı.

"Ne yaptın!" diye çıkıştı Matthew. "Bize hizmet edecekti!"

James koluyla yüzüne sıçrayan irini sildi. "Güvenilmez bir tipe benziyordu." Melek bıçağı simsiyah olmuştu.

"Bir iblise göre fena değildi bence," dedi Christopher.

"*Neler oluyor burada?*" diye gürledi bir ses.

Hep birlikte döndüler. Cordelia gayriihtiyari Cortana'yı kaldırdı. Eliyle önündeki dumanları dağıttı.

Sokağa açılan kapıdan içeri biri girmişti. Upuzun boylu ve simsiyah saçlı bir adamdı. Teni Cordelia'ninkinden bir ton daha koyuydu. Gözleri altın sarısı ve yeşildi, gözbebekleri bir kedininki gibi çizgi şeklindeydi. Bir yaz düğününe gider gibi, gri, şık bir frak giymişti. Ellerinde gri, süet eldivenler ve ayağında gri botlar vardı. Kıyafetini gri ve koyu patlıcan moru, brokar bir yelek, bir

baston ve botlarının üzerine geçirdiği, yine koyu patlıcan moru tozluklarla tamamlamıştı.

“Magnus Bane?” dedi Matthew dehşetle karışık bir hayranlıkla.

Magnus Bane karşısındaki sahneyi onaylamayan bakışlarla süzerek birkaç adım yaklaştı. “Burada ne yaptığınızı hem merak ediyorum hem de öğreneceklerimden korkuyorum doğrusu. Lütfen, bana bir iblis çağırarak için toplanmadığınızı söyleyin.”

“Bu biraz karışık bir mesele,” dedi James. “Merhaba Magnus. Hoş geldin.”

“Seni son gördüğümde Serpentine’de yüzüstü yatıyordun,” diye şakıdı Magnus. “Şimdi de bir Pyxis’i kurcalıyorsun. Yanlış kararlar almak Herondale’lerin aile geleneğidir zaten.”

“Ben de Herondale’im,” diye atıldı dışarıda bırakılmayı kendine yediremeyen Lucie.

“Will ve Tessa’yla zehirli gündüz iblisleri konusunu konuşmak için ta Cakarta’dan geldim,” dedi Magnus. “Ön kapıyı çaldım, ama açan olmadı. İçeri sığınaktan girmeye mecbur kaldım.”

“Sizi bu saatte çağırma tuhaf,” dedi Thomas. “On sekiz yaşın üstündeki herkes saldırılardan sorumlu iblisleri aramaya çıktı.”

Magnus alnını kırıştırdı. Sonra bileğindeki pahalı görünüşlü saate bakıp homurdandı. “Saatimi geri almayı unutmuşum. Dolayısıyla altı saat erken geldim. İşe bak!”

Matthew onu huşuyla izliyordu. “Hep birlikte çay içebiliriz. Sizin büyük bir hayranınızım Bay Bane. Hele giyim zevkiniz! Sadece yelekleriniz bile...”

“Kapa çeneni Matthew,” dedi Thomas. “Bay Bane yeleklerden bahsetmek istemez, eminim.”

“Yanlış,” dedi Magnus. “Yeleklerden konuşmaya bayılırım. Ama Pyxis konusunu daha çok merak ettiğimi itiraf ediyorum.” Yaklaşıp Malacca ahşabı bastonuyla kutuyu dürttü. “Bu kutuyu

bilerek açtınız ve bir Palpis iblisini serbest bıraktınız? Doğru mu?”

“Evet,” dedi James.

“Neden?”

“Pyxis bize lazım,” diye patladı Matthew. “Başka bir iblisi yakalayacağız ve kutunun boş olması gerekiyordu.”

James iç çekti. “Matthew, sen casusluğu hiç beceremezdin. Sana işkence etmelerine bile gerek kalmazdı. Şık bir pantolon için bütün bildiklerini öterdin.”

“Ben açıklayayım,” diye atıldı Cordelia sabırsızca. Magnus’a döndü. “Bu iblis belasından kurtulmak istemiyor musunuz? Gölge Avcıları artık ölmesin, başka kimse zehirlenmesin istemiyor musunuz?”

Magnus onun cesareti karşısında hafifçe afallamış görünüyordu. “Katil iblislerin tarafını tuttuğum pek görülmemiştir,” diye mırıldandı.

“O zaman, belki bize yardım edebilirsin,” dedi James. Ragnor’a verdikleri sözü unutmadan, planı ana hatlarıyla hızla anlattı. Bir Pyxis’e hapsedebilecekleri türden bir iblis aradıklarına inandıklarını söyledi. Gölge diyarında gördüklerini ve iblisin Kule Köprüsü’nde olabileceğini düşündüklerini anlattı. O konuşurken Magnus’un yüzü şekilden şekle girdi. Hikâyenin sonunda, süs havuzunun kenarına oturup uzun bacaklarını öne uzattı.

“Anladığım kadarıyla, yalnızca varsayımlar üzerinden ilerliyorsunuz,” dedi. “Ama şunu sormak zorundayım. Özellikle sana ve Lucie’ye, James. Neden ailenizin desteğini almıyorsunuz? Bu gizliliğin sebebi ne?”

“Çünkü bir söz verdik,” dedi Matthew. “Bu bilgilere ulaşmamızı sağlayan kişiye. Ve yeminimizi bozamayız.”

Magnus belli belirsiz bir alayla gülümsedi. “Ragnor sizinle konuştuğunu söyledi. Güvenini boşa çıkarmadığınızı görmek ne hoş. Gölge Avcılarının çoğu bir Aşağıdünyalıya verdikleri söze

sadık kalmaz. Ragnor'un en yakın arkadaşı ve onu uzun süredir hoş görebilen tek kişi olduğum için sırrınızı saklayacağım." Gözleri James'ten Lucie'ye kaydı. "Bir zamanlar, annenizle babanız da böyle bir plana önyak olurdu." Ayağa kalktı. "Ama artık çocuk değiller. Kendi çocukları var ve sizi canlarından daha çok seviyorlar. Onun için, belki de onlara söylememek konusunda haklısınız."

Buna Matthew bile yorum yapmadı.

Magnus Bane bastonunu aldı. "Size iyi şanslar. Ben birkaç saatliğine Hatchards'a gideceğim. Şu dünyada insanı oyalayabilecek kitaplardan daha güzel hiçbir şey yok."

Cordelia ellerini öne uzatarak ona yaklaştı. "Bay Bane," dedi. "Umarım fazla ileri gittiğimi düşünmezsiniz. Aslında sırrımızı tutacağınızı söylemeniz bile büyük incelikti. Ama bize yardım ederseniz, gerçekten çok mutlu oluruz."

Magnus eldivenli parmağını bastonun başına vurdu. "Sen bir Carstairs'sin, öyle değil mi? Cordelia Carstairs?"

"Evet, Jem'in kuzeniyim," diye yanıtladı Cordelia. "Bakın, bunun çılgınca bir plan olduğunu biliyorum, ama onlarca hayatı kurtarabiliriz. Bize doğrudan yardım etmenize ya da dövüşmenize gerek yok. Kendinizi ailelerimize karşı sorumlu hissetmenizi anlayabiliyorum. Ama en azından ölümlüleri Kule Köprüsü'nden uzak tutsanız? Biz de orayı rahat rahat arasak? Hem onların da güvenliği söz konusu."

Magnus duraksadı. Sığınakta çıt çıkmıyordu. Magnus teklifini düşünürken Cordelia yüreği ağzında bekledi.

Büyücü sonunda ipekli ceketinin sardığı omzunu silkti. "Pekâlâ," dedi. "Ragnor denen yeşil piç Capri'ye kaçtığı için fikrini soramıyorum. Ama sırf ona söz verdiniz diye hayatınızı tehlikeye atmanızı istemeyeceğinden eminim. Size göz kulak olacağım. Ama unutmayın, Will'le Tessa'nın bilmesi gereken bir şey görürsem, kimse benden çenemi tutmamı beklemesin."

Cephanelikten gerekenleri aldıktan ve James Christopher'ın özel tasarımı fırlatma bıçaklarından en az bir düzinesini kuşandıktan sonra yola çıktılar. Ludgate Tepesi'nden inip Cannon Sokağı'na girdiklerinde, güneş batmak üzereydi. James ara sıra Cordelia'ya kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Cordelia Lucie'yle koyu bir soh-bete dalmıştı. Başları önde, fısıldaşarak yürüyorlardı. Cordelia koyu kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Açıkta kalan, buğday tenli ensesindeki minik bebek saçları ışığı yakaladıkça parlıyordu.

James onunla öpüşürken ensesini nazıkçe kavramanın neler hissettirdiğini biliyor ve bunu düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü eğer düşünürse çıldıracak ve kimseye bir faydası olmayacaktı.

Cordelia'yla Fısıldayan Oda'da geçirdiği dakikalar hayatındaki başka hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önce kimseyle buna benzer bir deneyim yaşamamıştı. Hele Grace'le asla. Ama bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Grace'i sevmemiş miydi? Birini arzulamak ve ona âşık olmak aynı şeyler değil miydi? Aşk ve tutku birbirlerinden doğmuyor muydu? Ama Cordelia'ya âşık olması mümkün değildi. Daha birkaç gün önce Grace'e delicesine âşıkken bir başkasına karşı nasıl böyle hisler besleyebilirdi?

Cordelia'yla konuşmak için çıldırıyordu, ama ona ne söyleyecekti ki? Onu sevdiğini söyleyemezdi. Yaşadıklarından pişman olduğunu da söyleyemezdi. Mutlu ve huzurlu bir hayat sürmekle, Cordelia'yla Fısıldayan Oda'da geçirdikleri o beş dakika arasında bir seçim yapması gerekse, hangisini seçeceğini tahmin etmeye bile cesareti yoktu.

"Sen iyi misin?" St. Margaret Pattens Kilisesi'ni daha yeni geçmişlerdi ve James başını kaldırdığında Magnus'un ona yetiştiğini görünce şaşırıldı. "Aslında bu akşam seninle konuşmayı umuyordum," dedi Magnus. "Dolayısıyla belki de olayların böyle gelişmesi iyi oldu."

"Ne konuşacağız?" James ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Dövüşürken rahat etmek için düğmelerini boğazına kadar iliklemişti. “Kariyerimi avizelere ateş ederek sürdürdüğümünden endişeleniyorsan, belki Meclis’in bana yeni bir yol haritası çıkardığını duymak hoşuna gider. Artık Gölge Avcıları arasında limonluk zorbası olarak biliniyorum.”

Magnus tek kaşını kaldırmakla yetindi. “Henry,” dedi. “İdris’e gitmeden önce bana içi toz toprak dolu bir şişe verdi. Onu incelemiş, ama ne olduğunu bulamamış. Şişeyi ona senin verdiğini de söyledi.”

James Magnus’la Henry’nin yakın arkadaş olduğunu ve boyut kapılarını güçlendiren sihri birlikte icat ettiklerini az kalsın unutuyordu. “Eee?” dedi temkinli bir tavırla.

“Şişedeki garip bir madde,” dedi Magnus. “Bu dünyaya ait olmadığı kesin.”

Büyük Kule Sokağı’nın dibine varmışlardı. Londra Kulesi’ne yaklaşıyorlardı. Beyaz Kule’nin burçlarında ak sancaklar dalgalanıyordu. Fotoğraf çekmek için duraksayan bir turist kafilesinin yanından geçtiler ve Kule Tepesi’nden inerken Magnus elini James’in omzuna koydu.

Diğerleriyle aralarında mesafe olmasına rağmen James sesini alçalttı. Pyxis’i taşıyan Matthew Cordelia’ya Kule’deki bir şeyi göstermek için duraksamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Başka diyarlar da olduğunu biliyorsun,” dedi Magnus. “Bundan başka dünyalar.”

Evreni bir bal peteği gibi düşün. Odacıklarını da farklı dünyalar olarak. Bu odacıkların bazıları birbirlerine komşu. “Evet, iblisler onlardan geliyor. Bizim dünyamıza ve başkalarına ulaşmak için boyutlar arasında seyahat ediyorlar.”

Magnus başını salladı. “Bazı dünyaları iblisler yönetiyor. Genellikle Büyük İblisler. Ve o yaratıkların özü yönettikleri dünyanın dokusuna sızabiliyor. Henry’nin bana verdiği toprak işte böyle bir yerden geliyor. İblis Belphegor’un egemenliğindeki bir boyuttan.”

“Belphegor mu?” James bu ismi hemen tanımıştı. “Bir Cehennem Prensi değil mi?”

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Magnus bastonunu kaldırım taşlarına vurarak. “Jem de seninle ilgili benimle temas kurdu. Bugünlerde bütün yollar James Herondale’e çıkıyor.”

James üşüyen ellerini birbirine sürttü. Nehirden sert bir rüzgâr esiyordu. “Jem seninle mi konuştu?”

“Büyükbaban hakkında. Bana onun bir Cehennem Prensi olduğunu söyledi.” Kararan gökyüzüne baktı. “Ziyaret ettiğin diyar ona ait olduğu için şimdi dedenin Belphegor olduğunu düşünüyorsun.”

“Sana da mantıklı gelmiyor mu?”

“Belki,” dedi Magnus. “Ama bunun hiçbir anlamı olmaya-bilir de. Belphegor’u yüzyılı aşkın bir süredir gören olmadı.” Duraksadı. “Jem dedenin kimliğini mutlaka öğrenmek istediğini söyledi. Benim babam bir Cehennem Prensi. Onlar karanlık melekler James. Zeki, kurnaz ve çıkarıcılar. Binlerce yıllık hayatın engin tecrübesine sahipler. Tıpkı melekler gibi, onlar da Tanrı’nın yüzünü gördüler ve ona sırt çevirdiler. Onlar karanlığı seçti ve bu seçimin yankısı ebediyen sürecek. Onlar öldürülemez. Sadece yaralanabilirler ve bir Cehennem Prensi’ni tanıyıp da bundan fayda gören kimseyle karşılaşmadım. Sana ancak mutsuzluk ve büyük acılar getirirler.”

“Yine de gerçeği öğrenmem daha iyi...”

“Babamı sadece bir kere çağırdım,” diye sözünü kesti Magnus. “Hayatımın en korkunç hatasıydı. Damarlarında dolaşan kan senin kim olduğunu değiştirmez James. Dedenin kimliğine dair hiçbir ipucu bulamadım. Jem’e de bunu araştırmaktan vazgeçmesini önerdim. Çünkü hiçbir önemi yok. Sen sensin. Kim olduğunu seçimlerin ve eylemlerin belirler. Bir çay kaşığı iblis kanı değil.”

“O halde, dedemin Belphegor olduğunu düşünmüyorsun. Ya Sammael?”

Magnus alayla homurdandı. “Ne kadar inatçısın. Bir kere-sinde baban için bir iblisi arıyordum. O da tıpkı senin gibiydi.” Bastonuyla işaret etti. “Geldik.”

Köprünün önündeydiler. Hava karardığı için gaz lambaları yanıyordu ve trafik hâlâ yoğundu. Ara sıra yoldan otomobiller geçiyordu.

Diğerleri yaklaşıncı James büyükbabasıyla ilgili konuyu mec-buren kapadı. “İnsanların dikkatini başka bir yöne çekebilecek misin?” diye sordu Magnus’a. “Yoksa el ayak çekilmesini mi bekleyelim?”

Magnus’un gözleri parladı. “Gerek yok.” Nehrin kıyısındaki demirlere doğru yürüdü. Yüksek bir duvardan taşlı kumsala iniliyordu. Magnus duvara çıkıp abartılı bir tavırla eldivenlerini çıkardı ve yeleğinin cebine koydu. Ellerini öne uzattı. Parmak uçlarında mavi kıvılcımlar çaktı.

Thames’in üzerinde gökkuşağını andıran bir ışık kemeri belirdi. Binlerce gaz lambasından daha parlaktı. Nehrin bir yakasından diğerine doğru uzanan bir köprü oluşturunuyordu. Işık yükselip bir sicim gibi büküldüğünde ve gökyüzünde Kule Köprüsü’nün pırıltılı bir yansımasını oluşturduğunda James Cordelia’nın hayretle inlediğini duydu. Şimdi havada örümcek ağı tel kabloları ve zincirlerine dek, köprüye tıpatıp benzeyen hayalet bir figür dalgalanıyordu.

Magnus kesik kesik soluyarak ellerini indirdi.

“Olağanüstü,” dedi Thomas. James onun gözlerindeki hay-ranlığı görünce sevindi. “Ama...” diye ekledi Thomas.

“Ölümlüler gerçek köprü yerine bunu görecek,” diye açıkladı Magnus. “Bakın.”

Onlara yaklaşan bir faytonu işaret etti. Gölge Avcıları onun Kule Köprüsü’nün pırıltılı hayaletine yönelişini hayretle izledi. Arabanın tekerlekleri şimdi hayali asfaltta dönüyordu.

Faytonu başka arabalar da izledi. Lucie derin bir oh çekti. “İyi bari. Bir an yıkılacağını sandım.”

Magnus gerçek köprünün girişini sihirle örtmüştü. Dolayısıyla araç ve yaya trafiği Magnus'un hayali yapısına doğru ilerliyordu.

"Magnus asla yıkılacak bir köprü yaratmaz," dedi Matthew. Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. James birden ona karşı derin bir sevgi duydu. Matthew oldum olası sihirlere bayılırdı. Hell Ruelle ve onun gibi yerlerde, alev ve yıldız gözlü büyücülerin arasında kendini yuvasında gibi hissetmesine şaşmamak gerekti.

"Teşekkürler," dedi Magnus kuru bir sesle. "İblisi yakalamak istiyorsanız acele edin. Hayali köprümün ömrü uzun olmayacak."

James başını yana eğdi. "Teşekkür ederiz."

"İyi şanslar," dedi Magnus. "Kendinizi öldürtmeyin."

James köprünün basamaklarına açılan kemerli girişe doğru yürümeye başlamıştı bile. Diğerleri de peşinden gitti. Cortana'sını çeken Cordelia dışında, hepsinin elinde melek bıçakları vardı.

James köprünün üzerine bir gölge düştüğünü hayal etmişti. Magnus'un yaptığı sihirden kaynaklanan bir karaltı görmeyi bekliyordu. Ama melek bıçaklarıyla merdiveni çıktıklarında James'in gözlerinin önünde bütün dünya siyaha boyanmaya başladı. Gaz lambaları titreşip söndü.

Taş kuleler kırılmaya, altlarındaki kaldırımda derin çatlaklar oluşmaya başladı. Rüzgâr şiddetlendi. Köprünün ağır, çelik zincirleri sallanıyor, kurşuni gökyüzünde kara bulutlar toplanıyordu. Havada fırtınanın habercisi, keskin bir asit kokusu vardı.

"Jamie." Matthew hâlâ yanındaydı. James *parabatai*'sine baktığında Matthew'un saçlarının yaşlı bir adaminkiler gibi bembeyaz görüldüğünü fark etti. Bütün renkler soluyor ve dünya bir fotoğraf karesine dönüşüyordu. Derin bir nefes aldı. "İyi misin?" diye sordu Matthew.

"Gölgeler diyarını görebiliyorum." Kendi sesinin uzaklardan gelen, içi boş bir tınısı vardı. "Her yerde, Math. Dört bir yanıma sardı. Köprü çatlıyor..."

Matthew kolunu tuttu. Buz ve külden yapılmış bir dünyada

parmakları sıcaklık yayan tek şeydi sanki. “Köprüde hiçbir şey olduğu yok Jamie. Her şey yolunda.”

James buna bir türlü inanamıyordu. Köprü yıkılmak üzereydi. Granitin arasındaki çatlaklardan kırmızımsı bir ışık sızıyordu. Görüş alanındaki her şey kan kırmızısına boyanıyordu.

Diğerleri ayrılmıştı. Köprünün her yerini arıyorlardı. Bulutlar telaşlı haberciler gibi sağa sola sürükleniyordu.

James başını arkaya attı. Tepesinde bulutlar kümelenmişti. Ağır ve kırmızımsıydılar. İçleri kanla doluymuş gibi, ıslak görünüyorlardı. James gözlerini kısıtı. Bulutların arasından yıldızları görebildiğini sandı. Ama sonra onların yıldızlar olmadığını fark etti. Belindeki kılıftan bir fırlatma bıçağı çıkardı. Yıldızların gözbebekleri ya da kırmızı irisleri olmazdı. Yıldızlar göz kırpmazdı.

James kolunu kaldırdı ve ilk bıçağını fırlattı.

İblis avına doğru dalışa geçen bir kartal gibi, vahşi bir çığlık kopartarak üzerine geldi. Aşağı yukarı bir omnibüs büyüklüğündeydi ve sarımsı tüyleri kurumuş kanlarla kaplıydı. Siyah dişleri ve kırmızı pençeleriyle James’e saldırdı. James yarattığın omzunda kendi bıçağının altın pırıltısını gördü.

Kolunu arkaya atıp ikinci bıçağını fırlattı. İblis hızla yön değiştirip bıçaktan kurtuldu ve köprüye indiğinde pençe ayaklarıyla asfaltı kavradı. Nefilimlere doğru yürümeye başladı.

Cordelia Cortana’yı kaldırdı. Etrafında birer birer melek bıçakları yanarken arkadaşlarının haykırışlarını duydu: “*Eleleth!*” “*Adamiel!*” “*Jophiel!*”

İblis dişlerini göstererek köprüdeki melek ışıklarına baktı. Cordelia şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu. Gövdesi uyuz bir aslaninkini andırıyordu. Uzun bacaklarının ucunda dev pençeler vardı. Yılan başı pullarla kaplıydı. Gözleri parlak kırmızıydı ve sivri dişleri üç sıraydı. James’e yönelirken akrep kuyruğu öfkeyle yeri dövüyordu. Boğazından boğuk bir hırıltı yükseldi.

Melek aşkına, diye düşündü Cordelia. Doğru tahmin etmişiz. Bu bir Mandikhor.

James melek bıçağını çekti. “*Raguel!*”

İblis tıslayarak üzerine saldırırken bıçak keskin bir ışıkla parladı. James yaratığın öldürücü pençelerinden kaçmak için kendini yana attı. Matthew Pyxis’i yere atıp James’e doğru koştu. Melek bıçağı iblisin omzunu sıyırdı. Yaratık uluyarak geri çekildi. Cordelia Lucie’nin bağırıldığını duydu ve iblise baktığında titremeye başladığını gördü. İblisin böğründe yamuk yumuk bir şişlik belirmişti. Şişlik büyüdü, büyüdü ve parladı. Yere siyah, yapışkan bir şey düştü. Cordelia öğürmemek için kendini zor tutarak asfalttaki o tuhaf yaratığın ayağa kalkışını izledi. Regent’s Park’ta onlara saldıran Khora iblislerine benziyordu.

İblis doğruca Matthew’un üzerine atıldı. Matthew küfrü basıp melek bıçağını savurdu. Cordelia ona yardıma koşarken başka Khora iblisleri yolunu kesti. Mandikhor yeni iblisler yavrulamaya devam ediyordu. İki Khora siyah örümcekler gibi havaya sıçrayıp Christopher’la Thomas’ı hedef aldı. Lucie koşup onlara yetişti ve bir iblise arkadan saldırdı. İblis kül ve irin saçarak kayboldu. Christopher’la Thomas da diğerinin işini bitirdi.

Cordelia Cortana’yı bir kamçı gibi savurdu. Altın kılıç tam önündeki iblisi biçip onunla birlikte köprünün granit parmaklığına saplandı. Cordelia kılıcı çekip alırken iblis uluyarak kayboldu. Cortana’nın bıçağı siyaha boyanmıştı, ama hâlâ sapa sağlamdı. Cordelia yeniden kavganın ortasına atılmadan önce Cortana’yı hayranlıkla süzdü. *Sanırım her şeyi kesebiliyor.*

James gölge iblislerden birini bir fırlatma bıçağıyla köprünün askılarından birine mıhlamıştı. Khora çirkin bir kelebek gibi çırpınıyor ve tıslıyordu. Matthew’la James parmaklıkların üzerine çıkmış, üzerlerine gelen gölgeleri birer birer indiriyordu.

Gelgelelim Cordelia kaç tane Khora’yı hakladıklarının önemi olmadığını biliyordu. Mandikhor’u hapsetmedikleri sürece

yavrulamaya devam edecekti. Ana kaynağı bir an önce yok etmeliydiler.

Thomas'ın "Christopher!" diye bağırdığını duydu. Cordelia hızla döndü ve bir grup Khora'nın Christopher'ın etrafını sardığını gördü. Christopher onlardan kurtulmak için çabaladıkça çember daralıyordu. Lucie'yle Thomas ona yardıma koştu. James'le Matthew parmaklıkların üzerinden aşağı atladı. Ama Cordelia kılıcını kaldırarak diğer yöne Mandikhor'a doğru koştu.

Mandikhor dudaklarını yalayarak yavrularının Christopher'ı köşeye kısıtmasını izliyordu. Cordelia'nın yaklaştığını görünce geri çekilmeye çalıştı ama geç kaldı. Cordelia bir sıçrayışta Cortana'yı iblisin gövdesine daldırdı. Eline sıcak irin sıçradı ve dünya dönmeye başladı. Bir yaradan fışkıran kanlar gibi, içinde bulunduğu manzaranın bütün renkleri akıp gitti. Cordelia köprüde siyah ve beyaz gölgelerin arasında kaldı. Çelik askılar çürüyen sarmaşık dalları gibi eğilip büküldü. Gece havası karardıkça karardı. Cordelia Cortana'yı yaratığın vücudundan çıkardı ve dizlerinin üzerine yığıldı. Birden biri kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırdı. Cordelia şaşkınlıkla Matthew'a baktı. Matthew'un yüzü bembeyazdı. "Cordelia..."

"Merak etme! Yok bir şeyi!" Bunu söyleyen Lucie'ydi. Kan ve irine bulanık Pyxis kutusuna sıkıca yapışmıştı. Diğerleri Cordelia'nın etrafını sardı. James elinde bıçağıyla, kükreyip kanayan Mandikhor'u izliyordu.

Köprüde hiç Khora kalmamıştı. Cordelia Mandikhor'un dikkatini dağıtınca ötekiler gölge yaratıkların hepsini haklamıştı. Ama Mandikhor şimdi yeri göğü inleterek kükrüyordu ve sırtında bir şişkinlik belirmişti. "Tam zamanı!" diye haykırdı Lucie. "Onu Pyxis'e hapsedmeliyiz!"

"Kutuyu yere koy!" Thomas *bolas*'ıyla parmaklıklara tırmandı. "Christopher, sihirli kelimeleri söyle!"

Christopher kutuya yaklaştı. Mandikhor başına gelecekleri anlayarak ona doğru atıldı.

Christopher avazı çıktığı kadar bağırdı: “*Thaam Tholach Thechembaor!*”

Pyxis’in üzerindeki simya sembolleri kutunun içinde bir ateş yanmış gibi parladı. Her an tahtadan ayrılacak gibi duruyorlardı.

Pyxis’ten bir ışık huzmesi fişkırdı. Onu bir başkası takip etti. Işıklar ok gibi yağarak Mandikhor’u parlak bir kafesin içine hapsetti. Yaratık uludu ve ışık kafesi son kez parlayıp Pyxis’in içine emildi. Mandikhor da onunla birlikte kayboldu.

Uzun bir sessizlik oldu. James yüzüne sıçrayan kanları silerken altın gözleri savaşın ateşiyle parlıyordu. Matthew Cordelia’nın kolunu hâlâ bırakmamıştı.

“Moralinizi bozmak istemem,” diye mırıldandı Thomas “ama planımız işe yaradı mı dersiniz? Çünkü bana şey gibi geldi...”

Pyxis birden patladı. Tahta kırıklar şarapnel parçaları gibi yağarken Gölge Avcıları dört bir yana kaçıştı. Köprüyü kasıp kavuran şiddetli rüzgâr Cordelia’yı dizlerinin üzerine mıhlamıştı. Havada yanık kokusu vardı.

Sonunda fırtınanın uğultusu dindi. Köprü sessizliğe gömüldü. Tahta kırıkları hafif rüzgârda sürüklenirken hafifçe tıkırdadı o kadar. Cordelia ayağa kalkıp Lucie’ye elini uzattı. İleride, Magnus’un köprüsüne doğru akan yaya trafiğini görebiliyordu.

“... biraz fazla kolay oldu gibi geldi,” diye bitirdi Thomas sözlerini. Yüzü ise bulanmıştı.

“Kahretsin,” dedi James melek bıçağına davranırken ve birden bütün dünya havaya uçtu.

Mandikhor rüzgârı ve havayı dağıtarak yeniden belirdi. Eskisinin iki katı büyüklüğündeydi ve paçavra gibi bir karanlığa sarınmıştı. Kanla çizilmiş bir gölge gibi yükseldi. Başını arkaya attı ve pençeleri hançer gibi parladı.

Mandikhor ona doğru atıldığında James bıçağını fırlattı. İblisten dökülen gölgeler köprüye dağıldı. Dünya yine siyah ve

gri bir yere dönuştü. James nehrin iki yakasını görebiliyordu. Londra harap olmuştu. Kule çatlayıp kırılmıştı. Rıhtımda ateşler yanıyordu. Kiliselerin isten kararan kuleleri dumanlı gökyüzüne uzanan iskelet kollarını andırıyordu. Gölgelerle savaşı arkadaşlarının haykırıslarını duyuyor, ama artık onları göremiyordu. Kendi kâbuslar ülkesinde yapayalnızdı.

Mandikhor bir sıçrayışta onu yakaladı. James kendini bu saldırıya hazırlamıştı. Ama daha ilk anda bambaşka bir şeyle karşı karşıya olduğunu anladı. İblis pençelerini Gölge Avcısı kıyafetinin ceketine geçirmişti. Dudakları kıvrıldı ve dişleri göründü. “Benimle gel,” diye tısladı iblis. “Benimle saygı göreceğin yere gel, iblislerin çocuğu. Sen de bu dünyayı benim gözümünden görüyorsun. Dünyanın gerçeğini görüyorsun. Annenin kim olduğunu biliyorum. Dedenin kim olduğunu da biliyorum. Benimle gel.”

James buz kesti.

Annenin kim olduğunu biliyorum. Dedenin kim olduğunu da biliyorum. Parktaki iblisi düşündü: *Kendi türünü neden yok ediyorsun?*

“Ben bir Gölge Avcısı’yım,” dedi. “Yalanlarını dinlemeyeceğim.”

“Doğruyu söylediğimi biliyorsun,” dedi Mandikhor. Sıcak nefesi James’in tenini yakıyordu. “*Asmodeus, Belial, Belphegor ve Sammael adına yemin ederim ki, benimle gelersen bu savaş bitecek. Başka kimse ölmeyecek.*”

James donup kaldı. Bu iblis Cehennem Prenslерinin adlarıyla yemin ediyordu. İçinden bir ses *Git onunla!* diye haykırıyordu. *Bütün bu acılara ve ölümlere son ver!* Ama mantığının sesi bambaşka bir şey söylüyordu: *İblisler yalan söyler. Onlara asla inanma. Ettikleri yeminlere güvenme.*

“Hayır,” derken sesi titriyordu.

“Nankör,” diye tısladı Mandikhor. “*Bu dünyayla karanlık ülke arasında yalnızca sen yürüyebilirsin.*”

James iblisin kan kırmızısı gözlerine baktı. “Belphegor’un krallığını mı kastediyorsun?”

Mandikhor berbat bir ses çıkardı. James az sonra onun kıkırdadığını fark etti. “*Tıpkı insanlar gibisin,*” dedi. “*Pek az şey bilirken, çok şey bildiğini sanıyorsun.*”

James konuşmak için ağzını açtığı sırada, altın bir ışık havada bir kavis çizdi. “Onu rahat bırak!” diye haykırdı Cordelia ve Cortana karanlığı yarıdı.

Cordelia iblisin üzerine atılırken James serbest kalarak yerde yuvarlandı. Kılıcın altın sarısı, siyah-beyaz dünyadaki tek renkti. Altın sarısı ve Cordelia’nın saçlarının kıvrımı. Cortana iblisin göğsünde büyük, siyah bir yara açtı. İblis acıyla uluyarak dev pençesini savurdu ve Cordelia’yı havaya uçurdu. Cortana elinden fırladı. Cordelia asfalta düştü ve parmaklıklara doğru kayarken bağırıyordu.

James Lucie’nin de bağırıldığını duydu. “Papatya!” Cortana’yı almak için eğildiğinde, dünyadaki bütün sesler sustu. James kanı kaynatarak Mandikhor’a doğru yürüdü.

İblis olduğu yerde büzüldü. Cordelia’nın açtığı yaradan irin fışkırıyordu. “*Beni öldüremezsin,*” diye tısladı yanına gelen James’e. “*Köklerim başka bir diyarda. Oradan beslendikçe güçleniyorum. Ben kimsenin el süremeyeceği, koskoca bir lejyonum.*” Son kez tısladı ve gözden kayboldu.

Dünya yeniden renklendi. James elinde Cortana’yla döndü. Köprü ay ışığında beyaz ve altın sarısı parlıyordu. Arkadaşları ona doğru koşuyordu. Lucie’yi göremedi. Kardeşinin Cordelia’nın adını haykırışını hatırladı. Sonra suyun sesi kulaklarında çınladı. *Cordelia. Cordelia.*

“Nerede o?” diye inledi Matthew. “Cordelia nerede?”

“Nehre düştü,” dedi James ve koşmaya başladı.

Lucie çıldırmış vaziyette nehre baktı. Köprünün yanında basamaklar vardı. Dibindeki tünel uzaktan bir binaya bağlanıyormuş

gibi duruyordu. Lucie merdiveni koşarak indi ve kendini loş ve dar bir sokakta buldu. İki yanında yüksek ve pis depolar vardı. Tünel en yakındaki binanın karanlık girişine çıkıyordu. Lucie biraz ilerlediğinde, yandan nehre inen basamakları gördü. Eski, kaldırım taşlı rampadan suya doğru koştu. Kıyıdaki iskeleye bir mavna bağlıydı. Nehir bulutlu gökyüzünün altında sessizce akıyordu. Üzerine kalın bir sis tabakası çökmüştü.

Cordelia görünürde yoktu. Lucie gözlerini kapkara sulara gezdirirken giderek panikledi. Cordelia yüzme biliyor muydu? Ama tecrübeli yüzücüler bile Thames'in akıntılarında boğulabilirdi. Cordelia yüksekten düşmüştü. Belki baygındı. Başını çarpıp yaralanmış bile olabilirdi.

Lucie boğazına kadar yükselen kederle hıçkırdı. Melek bıçağını çamurlu çakıl taşlarının arasına fırlatıp ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Su çok derin görünmüyordu. İyi bir yüzücü olmamasına rağmen şansını deneyecekti.

Lucie uzakta hayal meyal bir karaltı gördü. Bir mavna nehrin ortasından o tarafa doğru geliyordu. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Suya biri üştü!" Kollarını savurarak kıyı boyunca koştu. "İmdat! Lütfen, yardım edin!"

Ama mavna sisin arasında gözden kayboldu. Lucie köprüde melek bıçaklarının gizemli ışıklarını görebiliyordu. Erkekler hâlâ savaşıyordu. Magnus'a asla zamanında ulaşamazdı. Hem Magnus sahte köprüyü yerinde tutmaya odaklanmıştı. Lucie'nin boğulmayı göze alıp nehre atlamaktan başka çaresi yoktu.

Bir adım attı ve botu sığ suya girdi. Buz gibi sular derinin içine sızdığında titredi. Bir adım daha attı ve donup kaldı.

Nehir tuhaf bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Sular kabarıp üç metreye kadar yükseldi. Karanlık yüzeyde sarımsı gri köpükler belirdi. Lucie'nin burnuna leş gibi bir koku çarptı. Çürük balık, eski kan ve nehir yatağındaki çamurların kokusu.

Gevşek bir çakıl taşına basınca ayağı kaydı. Lucie dizlerinin üzerine düşerken Thames'in suları Kızıl Deniz gibi kabarıp ikiye

ayrıldı. Suyun siyah yüzeyi beyaz bir pırıltıyla kaplandı. Lucie neye baktığını ancak birkaç saniye sonra idrak edebildi. Nehrin yıkadığı kemiklerin üzerine ay ışığı vuruyordu.

Sudan kül rengi figürler yükseldi. Saçları uzun sazlar gibi omuzlarına yapışan, şiş yüzlü bir kadın. Kabarık elbiseli, donuk bakışlı, boğazı kesik bir kadın. Boynunda bir ip izi olan ve ok damgalı bir mahkûm üniforması giyen, iri kıyım bir adam.

Adam Cordelia'yı kucağına almıştı. Yanında nehirde boğulanların ya da başka bir yerde ölüp buraya atılanların hayaletleri vardı. Şaşılacak kadar kalabalıklardı. Ortadaki hayalet mahkûmun kollarında taşıdığı Cordelia'nın kızıl saçlarından sular süzülüyordu. Hayaletler onu kıyıya getirip yere yatırdı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Lucie.

Hayalet mahkûm doğruldu. Bir an bütün hayaletler donuk bakışlarını Lucie'ye dikti. Sonra hepsi yok oldu.

"Cordelia?" Lucie kalkıp arkadaşının yanına gitmeye çalıştı. Ama ıslak dizlerini kıpırdatamıyordu. Köprüdeki savaşın sona erdiğini fark etti. James'le ötekiler az sonra yanına gelecekti. Ama dakikalar uzadıkça uzuyordu. Nefes alıp vermek bile bütün enerjisini tüketiyordu.

"Cordelia," diye fısıldadı yine ve bu kez Cordelia hafifçe kıpırdandı. Lucie neredeyse canını acıtacak kadar yoğun bir rahatlama hissiyle, arkadaşının kirpiklerinin titrediğini gördü. Cordelia yan dönüp öksürmeye başladı. Yuttuğu nehir suyunu çıkarmaya çalışırken vücudu spazmlarla kasılıyordu.

Lucie topuklarının üzerine oturdu, çıldırmış gibiydi. Oğlanlar onlara seslenerek merdivenden iniyordu. Fazlasıyla bitkin görünen Magnus birkaç metre arkalarında acele etmeye çalışıyordu. Yaklaştığında yavaşladı ve Lucie'ye tuhaf bir bakış fırlattı. Ya da Lucie'ye öyle geldi. Sonra biri onu kollarından tutup ayağa kaldırdı.

Lucie birden tuhaf bir hisse kapıldı. Başını kaldırdığında, kireç beyazı bir yüz ve yeşim taşı gözler gördü. Siyah saçlarının

ardındaki gökyüzünü fııldak gibi dönüyordu. Boynundaki altın madalyon bir yıldız kadar parlaktı. Lucie onu iki parmağının arasında tuttuğunu ve dudaklarını birbirine bastırıldığını gördü.

“Jesse Blackthorn,” diye fısıldadı dünya yüzerken ve ışıklar solarken. Bunu o yapmıştı. Hayaletleri o çağırılmış ve Cordelia’yı kurtarmıştı. “Neden?” diye sordu.

Ama Jesse’nin cevabını duyamadı. Karanlık, kalın bir yorgan gibi usulca örttü üzerini.

ESKİ GÜNLER: CIRENWORTH MALİKÂNESİ, 1900

“BENİM O!”

“Değil!” Öfkeli Alastair bir kez daha kılıcı almak için atıldı. Cordelia Cortana’yı başının üzerinde tutarak bir adım geri sıçradı. Ama Alastair ondan daha uzun boyluydu. Ayağına basıp kılıcı elinden alırken siyah saçları alnına düştü.

“Söyle şuna, baba,” dedi. “Onun olmadığını söyle!”

“*Kerm nariz*, Alastair. Yeter.” Elias Carstairs uzun boylu ve yorgun görünümlü bir adamdı. Sarı saçlarının arasındaki gümüşü teller artık iyice belirginleşmişti. Ağır hareketleriyle uyumlu, tembel bir sesi vardı. Bugünlerde sağlığı yerindeydi. Cordelia buna pek seviniyordu doğrusu. Babasının, karanlık odasında, gözlerine nemli bir bez örterek yattığı günlerin sayısı azımsanmayacak kadar fazlaydı zira. Bir ara talim odasının kapısından bile geçmiyordu.

Elias sırtını yasladığı sütundan ayrıldı ve çocuklarını düşünceli bir hoşgörülle süzdü. Kızı da, oğlu da küçüklüklerinden beri Gölge Avcısı dövüş tekniklerini ondan öğreniyordu.

Cirenworth’ün balo salonunu bir talim alanına dönüştüren

Elias'tı. Bu kocaman evi ölümlülerden satın almıştı ve onların izlerini yavaş yavaş silmekten memnun görünüyordu. Önce parkeleri söktürüp zemini Idris ağaçlarının daha yumuşak tahtalarıyla kaplatmıştı. Böylece talim yaparken düştüklerinde canları daha az acıyacaktı. Avizeleri çıkarttırıp yerlerine silahları asmak için kancalar taktırmıştı. Duvarlar zaferin rengi safran sarısına boyanmıştı.

Elias yıllarca Pekin'de yaşamıştı. Oradaki Nefilimlerin silahlarına ve dövüş tekniklerine hayrandı. *Zhan ma dao*, çift kenarlı, *jian* ve uzun saplı, *qiang* la yapılan hamleleri fazlasıyla estetik buluyordu. Çocuklarına aynı anda iki kılıç kullanma sanatı *shu-angdao*'yu öğretmişti. Odanın batı ucuna bir *lei tai*, yüksek bir dövüş platformu kurdurmuştu. Kirişlere halatlı oklar ve zincir kırbaçlar asmıştı. Alastair'la Cordelia şimdi *lei tai*'nin üzerinde birbirlerine ateş püsküren gözlerle bakıyordu.

"Cordelia," dedi Elias ellerini arkasında birleştirerek. "Söyle bakalım, Cortana'yı neden istiyorsun?"

Cordelia duraksadı. On üç yaşındaydı ve Alastair'la istekleri arasına nadiren girerdi. Şu dünyada abisi kadar inatçı ya da hırsız biri daha olduğunu sanmıyordu zira. Ama Cortana başkaydı. Küçüklüğünden beri onu kuşanmayı hayal ediyordu. Altın sapını kavrayıp onunla havada bir yay çecek ve düşmanının gözlerinin içine cesurca bakacaktı.

Öte yandan, Alastair'ın böyle hayalleri olmadığını da biliyordu. Abisi iyi bir savaşçıydı, ama Gölge Avcısı siyaseti ve savaş taktikleriyle daha ilgiliydi.

"Cortana'yı Demirci Wayland dövdü," dedi Cordelia. "Bütün büyük kahramanların kılıçlarını o yaptı. Arthur'un Excalibur'unu. Roland'ın Durendal'ını ve Hektor'u. Ejder Fafnir'i öldüren Sigurd'un Wayland'in elinden çıkma, Balmung adlı bir kılıcı vardı ve..."

"Biliyoruz Cordelia," dedi Alastair öfkeyle. "Senden tarih dersi alacak değiliz."

Cordelia kaşlarını çatı.

“Demek bir kahraman olmak istiyorsun?” diye sordu Elias ilgiyle.

Cordelia şöyle bir düşündü. “Cortana’nın sadece bir yüzü keskin,” dedi sonra. “Onun için, ona merhamet kılıcı denir. Ben de merhametli bir kahraman olmak istiyorum.”

Elias başını sallayıp oğluna döndü. “Ya sen?”

Alastair’ın yanakları kızardı. “Cortana Carstairs’lerin kılıcı,” dedi. “Ben de, Alastair Carstairs’im ve her zaman soyadımızı taşıyacağım. Ama Cordelia evlendiğinde Cortana veletlerinden birine kalacak. Başka bir ailenin malı olacak.”

Cordelia öfkeyle homurdanınca, Elias elini kaldırdı. “Abin haklı,” dedi. “Kılıç Alastair’da kalacak.”

Alastair pis pis sırttı ve kılıcı döndürerek platformun ucuna doğru yürüdü. Cordelia arkasından öfkeyle baktı. Talim odasına gelip kristal kutusundaki Cortana’yı hayranlıkla seyrettiği bütün o zamanları düşündü. Onun bıçağındaki yazı okumayı öğrendiği ilk cümleydi: *Ben, Cortana; Joyeuse ve Durendal’ın çeliğinden dövüldüm ve onlar kadar ölümcülüm.* İçindeki kılıcın bir gün oradan çıkarılıp yeniden kullanılacağını hayal ederek okşardı kutuyu. Elias nihayet kutuyu açıp da o gün Cortana’nın sahibini seçeceğini söylediğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Onu kaybetmeye dayanamazdı. “Cortana benim!” diye bağırdı. “O benim!”

Alastair ters bir cevap vermek için ağzını açtı, ama kılıç birden elinden fırladı ve Cordelia’ya doğru süzüldü. Şaşkına dönen Cordelia elini kaldırdı. Kılıç avcuna çarptığında gayriihiyari parmaklarını kapadı ve kolundan yukarı doğru tuhaf bir ürperti yayıldı.

Cortana.

Alastair’ın gözleri şokla irileşmişti. Ama kendini çabuk topladı. “Baba, nedir bu? Bir tür sihirbazlık numarası mı?”

Elias olacakları biliyormuş gibi gülümsemekle yetindi. “Bazen

kılıç sahibini seçer,” dedi. “Cortana Cordelia’nın olacak. Ve sen, Alastair...”

Ama Alastair çoktan odadan çıkmıştı.

Elias kızına döndü. “Cordelia,” dedi. “Demirci Wayland’in kılıcı büyük bir armağan. Ama aynı zamanda büyük bir sorumluluk. Bir gün seni kedere de boğabilir.”

Cordelia başını salladı. Babasının haklı olduğundan emindi. Büyükler böyle şeyleri bilirdi. Yine de, Cortana’nın altın bıçağına baktığında, onu elinde tuttuğu sürece, mutluluktan başka bir şey hissedebileceğini hayal edemedi.

17

BOŞ DENİZ

*“Dizinden aşağı dökülen altın saçların,
Ve çayırdaki kar taneleri kadar beyaz yüzünle,
Deniz tabanında açılan oyuklar misali içi boş ve ruhsuz sesinle,
Sen bana nerelerden geldin, ah, sevgili dostum?”*

*“Öbür dünyadan geldim sana ben:
Buklelerim çiy damlalarıyla ıslanıp karıştı.
Sen eskiyi bilirken, ben biliyorum yeniyi:
Ama yarın sen de bileceksin hepsini.”*
–Christina Rossetti, “Zavallı Hayalet”

“ANLADIM,” DEDİ WILL HERONDALE SERT BİR SESLE.
“Belirsiz bir sebepten ötürü, bir Mandikhor iblisini kendi başınıza haklamaya karar verdiniz.”

Lucie gözlerini kırıştırdı. Önce babasının onunla konuştuğunu sanarak oradan kaçmayı düşündü. Sonra bu fikirden hemen vazgeçti. Kalın bir yorganın altında yatıyordu. Üzerine birkaç tane de battaniye örtmüşlerdi. Biri onu eve getirip yatağına yatırmıştı. Oda çay ve babasının tıraş losyonu kokuyordu.

Will yatağın yanında oturuyordu. Annesi elini babasının omzuna koymuştu ve James duvara yaslanmıştı. Köprüdeki savaştan beri kıyafetini değiştirmemişti. Ama elleri ve yüzündeki kan ve iblis irinini temizlemişti. Boğazında yeni bir şifa rünü parlıyordu.

Biri Cortana'yı tuvalet masasına koymuştu. Nehirden sonra onu Cordelia'ya geri verme fırsatı bulamamışlardı anlaşılan.

"Christopher yeni icatlarından birini deniyordu," diye yalan söyledi James. "Bize kara büyü izlerini bulabildiğini söyledi. Açıkçası böyle bir durumla karşılaşabileceğimizi düşünmedik. Onun için size haber vermeye gerek duymadık."

Will kaşlarını kaldırdı. "Savaş kıyafetlerinizle altınız birden Kule Köprüsü'ne gittiniz ve böyle bir durumla karşılaşmayı ummuyordunuz demek?"

Lucie gözlerini yumdu. Uyuduğunu sanmaları daha iyi olacaktı. James bu sorunla başa çıkabilirdi. Abi olduğunu her fırsatta dile getirmiyor muydu zaten?

"Hazırlıklı olmak istedik," dedi James. "Hem siz bizim yaşı-mızdayken daha riskli işlere kalkışmışsınız."

"Başın sıkıştığında bunu yüzüme vurmandan hiç hoşlanmıyorum bilesin," diye homurdandı Will.

"Bence iyi iş başarmışlar," dedi Tessa. "Bir Mandikhor iblisi-ni yenmek kolay değil."

"Biz de yenemedik zaten," dedi James üzüntüyle. "Saldırı-lar devam edecek. Nefilimler hâlâ tehlikede."

"Hayatım, kimse size böyle bir sorumluluk yüklemiyor," dedi Tessa yumuşak bir sesle. "Düşmanımızın bir Mandikhor olduğunu öğrenmemiz bile çok işimize yarayacak."

"Christopher'a söyle, Meclis yeni icadıyla yakından ilgileniyor," dedi Will.

"Tüh," diye mırıldandı James. "İblis onu yemeseydi iyiydi."

Lucie dayanamayıp kıkırdadı.

"Lucie uyanmış!" Tessa yatağa koşup Lucie'ye sımsıkı sarıldı. "Çok şükür, iyisin!"

Will de kalkıp kızını kucakladı. Lucie annesiyle babasının yakın ilgisinin tadını çıkardı. Will tek başına nehir kıyısına indiği için onu azarlamayı da ihmal etmedi.

“Ama Cordelia suya düştü!” diye bağırdı Lucie. Tessa yatağa oturup onun elini tuttu. “Baba, sen de Jem’i kurtarmaya çalışmaz mıydın? Yani siz *parabatai*’yken?”

Will karyolanın direğine yaslandı. “Siz daha *parabatai* olmanız.”

“Erkekler birbirleri için canlarını tehlikeye atabiliyor, ama sıra bize gelince bir sürü laf işitiyoruz!” dedi Lucie öfkeyle. “Ona yardım etmek zorundaydım.”

“Neyse ki, bir kayıkçı Cordelia’yı görüp kıyıya getirmiş,” dedi Tessa. “Sen dikkatini çekmeseydin, belki de geçip gidecekti.”

Lucie, James’e baktı. Abisinin Cordelia’yı sudan çıkaran hayatleri görmediğini biliyordu. Magnus bile onları fark edemeyecek kadar uzaktaydı. Ama James nedense düşünceli görünüyordu.

“Cordelia yuttuğu suyu çıkardığında kendine geldi,” dedi. “Matthew, Christopher ve Thomas araba tutup onu eve götürdüler.”

“Ama Cortana burada.” Lucie altın kılıcı işaret etti. “Papatya onsuz yapamaz. Cortana onun için yalnızca bir kılıç değil.” Doğrulmaya çalıştı. “Onu Cordelia’ya götürmeliyim.”

“Lucie, hayır,” dedi Tessa kesin bir dille. “Dinlenmen gerek.”

“Ben Cortana’yı Kensington’a götürürüm,” diye mırıldandı James dalgınca. “Zaten Cordelia’ya uğramak istiyordum.”

Tessa hâlâ endişeli görünüyordu. “Arabayı al James. Daha güvenli olur.”

Nefilim arabaları iblisleri geri püskürten altın ve gümüş alaşımının yanı sıra ahşaba incelikle işlenen rünlerle korunuyordu. James iç çekip başını salladı.

“Bridget’ı ve dev mızrağını da yanına al,” dedi Will gülmemek için dudaklarını ısırarak. “Ama belki önce üzerini değiştirmek istersin. Bu kılıkta kimsenin evine gidilmez.”

*

Cordelia kıyafetleri kurutmaya yarayan bir rün olmasını isterdi. Kendini çamurda yuvarlanmış gibi hissediyordu. Faytonda Matthew'la yan yana oturuyorlardı. Thomas'la Christopher karşı koltuktaydı. Matthew incelik gösterip kendi kuru ceketini omuzlarına koymuştu. Şimdi Matthew'un üzerinde yalnızca gömleği vardı ve Cordelia'ya destek olmak için kolunu omzuna atmıştı. Cordelia biraz garip hissetse de, bu durumdan rahatsız değildi.

Olanları hayal meyal hatırlıyordu. İblis dev pençesiyle ona vurduğunda yere yuvarlanıp kaymış ve birden kendini boşlukta bulmuştu. Ay tersine dönmüş ve suya sertçe çarptığında canı yanmıştı. Nehir kapkaranlıktı ve leş gibi kokuyordu. Cordelia tekmeler savurarak ayaklarına dolanan yosunlardan kurtulmaya çalışmıştı. Sonraki en net hatırası James'in bir elinde steli, diğer elinde Cortana'yla üzerine eğilmesiydi. Cordelia çılgınca öksürürken bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. Ciğerlerine dolan suyu çıkardığında biraz rahatlamıştı. Neşeli Haydutlar onları endişeyle izlerken James kolunun her yerine *iratzé*'ler çizmişti.

Bir ara James nehir kıyısında bayılan kardeşinin yanına koştuğunda Matthew onun yerini almıştı. Magnus da oradaydı. Lucie'nin iyi olduğunu, yalnızca geçirdiği şok yüzünden bayıldığını söylemişti. Magnus'un yarattığı ısıltılı köprü kaybolmuş ve ölümlüler yeniden gerçek Kule Köprüsü'nü kullanmaya başlamıştı. İki fayton çevirip ayrılmışlardı. Lucie'yle James Enstitü'ye giderken Cordelia, Neşeli Haydutlar'la birlikte Kensington'a doğru yola çıkmıştı.

Magnus onlardan ayrılmadan önce James'i sertçe uyarmıştı. Saldırılarından sorumlu iblisin bir Mandikhor olduğunu Will'le Tessa'ya söylemek zorundaydı. Aksi takdirde, bunu o yapacaktı.

James kardeşini oradan götürmeden önce Cordelia, Lucie'nin elini bir anlığına tutabilmişti. Cordelia şimdi nehir suyuyla sırlıklam vaziyette titriyordu.

“İyi misin?” diye sordu Thomas belki onuncu kez. Cordelia’nın tam karşısında oturuyordu ve araba hoplayıp zıpladıkça dizleri çarpıyordu. Faytonlar Thomas’ın boyunda insanlar için yapılmamıştı.

“Evet,” dedi Cordelia. “Gayet iyiyim.”

“İblise saldırman büyük cesaretti,” dedi Christopher. “Müthiştin. Hatta onu hakladığını sandım. Sonra nehre yuvarlandığını gördüm.”

Cordelia Matthew’un omzunun sessiz bir gülüşle sarsıldığını hissetti.

“Ben de aynı yanılgıya düştüm,” diye mırıldandı.

“Lucie seni sudan nasıl çıkardı anlatsana,” dedi Thomas.

Cordelia şaşırarak kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Lucie’nin bana seslendiğini duydum. Sonra kıyıda gözlerimi açtım.”

“Akıntı seni kıyıya sürüklemiştir,” diye tahmin yürüttü Christopher. “Thames’in akıntıları bazen çok kuvvetli olabilir.”

Matthew Cordelia’ya merakla baktı. “Siz köprüdeyken ve James Mandikhor’la dövüşürken iblis ona bir şeyler söyledi sanki. Sen de duydun mu?”

Cordelia duraksadı. *Benimle saygı göreceğin yere gel, iblislerin çocuğu. Sen de bu dünyayı benim gözümünden görüyorsun. Dünyanın gerçeğini görüyorsun. Annenin kim olduğunu biliyorum. Dedenin kim olduğunu da biliyorum.*

Benimle gel.

“Evet, ama sadece homurdandı,” dedi. “Anlaşılr bir şey söylemedi.”

Fayton durdu. Kensington’daki ev ay ışığında bembeyaz parlıyordu. Sokak sessiz ve ıssızdı. Çınarların yaprakları hafif rüzgârda hışırdıyordu.

Cordelia birden kendini Matthew’la kaldırımında buldu. Bahçelerin siyah ve altın sarısı parmaklıklarının önünden geçtiler.

“Annen sana kızar mı?” diye sordu Matthew.

“Çin işkencesi tabirini duydun mu?”

“Hâlâ kaçabiliriz,” dedi Matthew.

Cordelia güldü. Siyah sokak kapısının önüne gelmişlerdi. Cordelia ceketini geri vermeye kalkıştığında Matthew bütün Gölge Avcılarınıninki gibi yara izleriyle kaplı, zarif elini kaldırdı. Cordelia bileğinin iç kısmındaki *parabatai* rününü gördü. “Kalsın,” dedi Matthew. “Bende en az on yedi tane daha var. Bu aralarında en sadesi.”

On yedi ceket. Şu Matthew gerçekten tuhaf biriydi. Aynı zamanda da zengindi. Tabii öyleydi. Annesi Meclis Başkanı olduğunda daha onlar doğmamıştı bile. Matthew’un ezber bozan bir giyim tarzı vardı, ama her giydiği kaliteli ve pahalı görünüşlüydü. Gömleğinin düğme iligine yeşil, ipek bir çiçek takmıştı. Cordelia parmağının ucuyla ona hafifçe dokundu.

“Bunun anlamı ne?”

“Yeşil karanfil sanat sevgimi simgeliyor. Çünkü doğada bu renk bir karanfil yok. Ona sahip olmak için önce onu yaratman gerekiyor.” Matthew duraksadı. “Ayrıca kadın ya da erkek, dileğim kişiyi sevebileceğime dair inancımın sembolü.”

Kadın ya da erkek. Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. O da Alastair gibi miydi? Ama hayır. Alastair duygusal bakımdan yalnızca erkekleri tercih ediyordu. Sahte aşkıyla hiçbir kadını kandıramayacağını söylemişti. Matthew açıkça hem kadınlardan hem de erkeklerden hoşlandığını söylüyordu.

Gözlerinde merakla karışık bir endişe vardı. Cordelia’nın tepkisini tahmin edemiyor gibiydi. Cordelia abisinin kurgın bakışlarını hatırladı. Sırları insanların derilerinin altında sakladıkları yaralara ya da yara izlerine benzetiyordu. Her zaman göz önünde değillerdi, ama yanlış bir dokunuş fazlasıyla can yakabiliyordu.

“Ne güzel,” dedi. “Kadın ya da erkek, kimi seçersen seç, harka biri olacağından ve onu çok seveceğimden eminim.”

“Ben kendi seçimlerimin doğruluğundan bu kadar emin olamazdım.”

“Matthew,” dedi. “Bu kadar kötü ne yapmış olabilirsin?”

Matthew elini kapının çerçevesine dayadı ve gözlerinin içine baktı. Sokak lambalarının solgun ışığında elmacık kemikleri daha belirgin, yüzüne düşen saçları daha parlak görünüyordu. “Söylesem inanmazsın.”

“Kötü biri olsaydın James seni *parabatai* seçmezdi.”

Matthew bir yerine bir ağırlık saplanmış gibi gözlerini sıkıca yumdu. Tekrar ona baktığında gülümsüyordu. Ama bakışlarındaki hüznün geçmemişti. “Hayatımıza girdiğinden beri beni her gün şaşırtıyorsun,” dedi ve Cordelia beşini, Neşeli Haydutlar’la Lucie’yi kastettiğini biliyordu. “Senden önce bizim küçük grubun eksik bir yanı olduğunu fark etmemiştim. Ama şimdi sensiz kaldığımızı düşünemiyorum.”

Cordelia cevap veremeden kapı açıldı ve Risa göründü. Cordelia’ya hayretle baktıktan sonra Sona’ya seslendi. Cordelia’nın annesi ipek robdöşambriyle kapıya çıktı. Matthew’u görünce gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ama sonra Cordelia’nın üzerinden damlayan suları fark etti. “Ah,” diye inledi anaç bir hoşnutsuzluk ve öfkeyle. “Leyla, ne oldu sana?”

Cordelia annesinin kızacağına düşünmüştü. Neyse ki, işler umduğundan daha yolunda gitti. Matthew bir yalancılar kralı edasıyla, Sona’ya entrikalar, türlü tehlikeler ve gizli bir romantizmle süslü bir kahramanlık hikâyesi anlattı. Cordelia bütün sadakatiyle James’in yanında olmak için Enstitü’ye gelmişti. Barbara’nın yasını tutan James’i teselli etmek istiyordu. Öte yandan, eve geç kalırsa annesinin endişeleneceğini de biliyordu. Matthew ona eşlik etmeyi teklif etmişti, ama nehir kıyısında iblislere rastlamışlardı. Cordelia cesurca savaşmasına rağmen Thames’a yuvarlanmaktan kurtulamamıştı.

Sona Matthew gitmeden önce, boynuna zorla kalın bir atkı bağlayıp eline bir Fry’s Chocolate Cream tutuşturdu. Risa’ya Cordelia için sıcak banyo hazırlamasını söyledi. Cordelia ıslak kıyafetlerinden kurtulup yıkandıktan sonra geceliğini ve terlikle-

rini giydi. Kütüphanede güröl güröl yanan şöminenin önündeki kanepeye uzandı. Risa onaylamaz bakışlarla omuzlarına kalın bir sabahlık koyup ona taze demlediği çaydan bir fincan verdi.

Cordelia hayatında bu kadar ısındığını hatırlamıyordu.

Sona kanepenin koluna tünedi. Cordelia fincanın üzerinden annesini süzdü. Ona uzun uzun nasihat edeceğinden emindi. Ama annesi ona endişeyle baktı. “Cordelia? Cortana nerede?”

Cordelia şaşırды. Cortana’yı nehir kıyısında, James’in elinde gördüğünden emindi. Ama Magnus’un çağırdığı arabaya binerken onu geri istemeyi unutmuştu.

“Şey...”

“Üzülme, Cordelia *joon delam*,” dedi Sona. “Babanın o kılıcın üzerine ne kadar düştüğünü biliyorum. Carstairs’lerin kaderi ona bağlıymış gibi davrandı hep. Sana onun senin hayatından bile daha önemli olduğunu hissettirdi.” Cordelia annesine şaşkınlıkla baktı. Sona üstü kapalı bir şekilde de olsa, Elias’ı ilk kez eleştiriyordu. “Savaşlarda silahlar kaybedilebilir. Savaşçıyı kaybetmektensense silahı kaybetmek daha iyidir.”

“*Mâdar*,” diye başladı Cordelia. Yastıklara dayanarak doğrulmaya çalıştı. “Sandığın gibi değil.”

O sırada sokak kapısı çalındı ve Risa az sonra James’i kütüphaneye aldı.

Köprüde pislener kıyafetini çıkarmıştı. Üzerinde koyu kahverengi, kruvaze bir palto vardı. Rüzgâr sert esmeye başlamış olacaktı ki kadife yakasını kaldırmıştı. Cortana’yı elinde özenle taşıyordu. Kılıcın altın ışıltısı koyu renk, yünlü kumaşın üzerinde daha da parlak duruyordu.

Risa ellerini silkeleyip mutfığa döndü. Sona’nın yüzünde güller açıyordu. “Cordelia! Görüyor musun? James sana Cortana’yı getirmiş.”

Cordelia’nın dili tutulmuştu. Cortana’yı geri alacağını biliyordu, ama James’in gece yarısından sonra Cornwall Bahçeleri’ne gelmesini beklemiyordu doğrusu.

“Sizi yalnız bırakayım da konuşun,” dedi Sona. Odadan çıkarken kapıyı arkasından usulca kapadı.

Cordelia bir kez daha hayretler içerisinde kaldı. Sona’nın kızını üzerinde yatak kıyafetleriyle James’le yalnız bırakması bir tek anlama gelebilirdi: Annesi James’in onunla evlenmek isteyeceğine kesin gözüyle bakıyordu. *Eyvahlar olsun!*

Cordelia fincanı sehpayı bırakıp başını kaldırdı. James’in koyu altın sarısı bakışları bunca yıl sonra bile onu şaşırtabiliyordu. Yüzünde ve ellerinde çürükler vardı. Banyodan çıkıp gelmiş olmalıydı ki saçları hâlâ nemliydi.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Belki de bir daha hiç konuşmayacaklardı.

Cordelia sonunda dayanamadı. “Mandikhor’u annenle babana söyledin mi?” diye sordu. “Köprüde olanları anlattın mı?”

“Çoğunu,” dedi James. “Pyxis’i ya da Agaliarept’i değil tabii. Aslına bakarsan, son günlerde yaptıklarımızın çoğundan haberleri yok. Saldırılarından Mandikhor’un sorumlu olduğunu bilmeleri yeterli bence.”

Mandikhor’un ona söylediklerini Will’le Tessa’ya anlatmış mıydı acaba? *İblislerin çocuğu*. İkinci kez, bir iblis James’in soyundan bahsetmişti. Büyük İblisler insanları zayıf noktasından vurmaya bayılırdı. James’in onlara kulak asmayacağını umdu. Hem Lucie’den, Tessa’dan ya da Magnus Bane’den ne farkı vardı ki? Onlar da iblislerin çocuklarıydı.

“Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi James, Cordelia’yı şaşırtarak. “Köprüde yaptığın kahramanlık için.”

“Hangisini diyorsun?”

James güldü. “Haklısın. Başından sonuna kadar çok cesur davrandın.”

“Ben...” Cordelia gerisini getirmedi. James’in uzattığı kılıcı aldı. Onu yeniden kollarında tutmak harika bir histi. “Cortana, *moosh moosh-am*,” dedi. “Geri döndüğüne sevindim.”

“Kılıcına sevgi sözcükleri mi fısıldıyorsun?” diye sordu James.

İlk geldiğindeki kadar yorgun görünmüyordu. Gözleri neşeyle parlamaya başlamıştı.

“Evet, ona *fare* dedim. Bir sevgi sözcüğü olduğu doğru. Cortana bütün zor zamanlarımda yanımdaydı. Ona şükran borçluyum.” Kılıcı şöminede yanan ateşe doğru tuttu. Kararmayacağını biliyordu. Cortana ısıya ve daha birçok etkene karşı dayanıklıydı.

“Keşke biraz Farsça bilseydim,” dedi James bir koltuğa otururken. “Benim için canını tehlikeye attın. Sana kendi dilinde teşekkür etmek isterdim. Hastaları tanımamana rağmen en başından beri yardım etmek için çırpındın. İlk saldırıdan sonra Paris’e ya da Cirenworth’e gidebilirdin ama kalmayı seçtin.”

Cordelia James’e Farsça öğrettiğini sık sık hayal ederdi. Kendi dillerindeki sevgi sözcüklerini daha sınırlı ve yavan buluyordu. İranlılar sevdiklerine *fadat besham*, senin için ölürüm, demeyi normal sayardı. Ya da o kişi için *noore cheshmam*, gözümün nuru ya da *delbaram*, kalbimin hırsız demeyi. Birden aklına Fısıldayan Oda’daki kıvılcımlar ve gül kokusu geldi. Alt dudağını ısırırdı.

“Bana teşekkür etmene gerek yok,” dedi. “Bütün bunları yalnızca cömertliğimden yapmıyorum.”

James siyah, biçimli kaşlarını kaldırdı. “O ne demek?”

“Hastalığın tedavisini aramak için kendime göre sebeplerim var. Tabii ki, hastalara yardım etmek istiyorum. Ama Meclis’e böyle büyük bir hizmette bulunursam, babama mahkemede hoşgörüyüyle yaklaşacaklarına inanmak istiyorum.”

“Babana ve ailene faydalı olmaya çalışıyorsun. Ben bunun yanlış bir tarafını göremiyorum.”

Cordelia hafifçe gülümsedi. “Koca bulmama yardım ederken bütün erdemlerimi göz önünde bulundurmayı unutma.”

Ama James gülmedi. “Papatya,” dedi. “Be-ben...” Boğazını temizlemek için duraksadı. “Fısıldayan Oda’da olanlardan sonra, sana bir eş bulmak için uygun kişi olduğumu düşün-

müyorum. Bu konuda bana güvenmemek için o kadar haklı nedenlerin var ki.”

“Ben sana güveniyorum,” dedi Cordelia. Konuşurken dudakları uyuşuyordu. “Orada olanlarla ilgili de... Seni anlıyorum. Benden faydalanmaya çalışmadığını biliyorum. Yalnızca rol yapıyordun ve...”

“Rol mü?”

Cordelia odanın sıcaklığına rağmen James ayağa kalktığı anda titredi. Şöminenin ışığı siyah bukleleri kızıla boyuyordu. Başına alevlerden bir taç takmıştı sanki.

“Seni istediğim için öptüm,” dedi. “Başka hiçbir şeyi bu kadar istemediğim için.”

Cordelia’nın yanakları yanmaya başladı.

“Artık Grace’le bir bağım kalmadı. Ama yıllarca onu sevdim. Onu sevdiğimi biliyorum. Neler hissettiğimi hatırlıyorum. O aşk bütün hayatıma hükmediyordu.”

Cordelia parmaklarını sabahlığına geçirdi.

“Bazen acaba bir hayale mi kapıldım diye sorguluyorum. Sanırım onu gözümde büyüttüm. Çocukça bir şeydi. Çocuk aklımla aşkın öyle bir şey olması gerektiğini düşündüm. Aşkın acı çekmek olduğunu sandım. Yüreğim kanadı Cordelia. Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum.”

“Aşk her zaman ıstıraplı olmak zorunda değil,” diye fısıldadı Cordelia. “Ama Grace’i hâlâ seviyorsan...”

“Bilmiyorum.” James ateşe arkasını döndü. Fısıldayan Oda’daki gibi, gözlerinde yine koyu gölgeler vardı. Çaresiz görünüyordu. “Onu bu kadar sevdiğimi sanırken şimdi nasıl böyle hissedebiliyorum?” Duraksadı. “Belki de sandığım gibi biri değilim.”

“James...” Sesindeki ıstırap dayanılacak gibi değildi. Cordelia ayağa kalkmaya çalıştı.

“Hayır,” dedi James sertçe. “Lütfen. Bana yaklaşma Papatya. Yoksa...”

Kütüphanenin kapısı açıldı. Cordelia annesini görmeyi bekleyerek o tarafa baktı.

Ama Alastair gelmişti. Üzerinde yünlü pelerini, ayağında botları vardı. Kapiyı arkasından kapayıp onlara dik dik baktı.

“Annem burada olduğunuzu söyledi,” dedi. Konuşurken aksanının belirginleşmesine bakılırsa, öfkeliydi. Cordelia korkuya kapıldı. Alastair’la son görüşmeleri iyi geçmemişti. Şimdi de, abisinin gözleri çıkmak çıkmaktı. “Önce şaka yapıyor sandım. Meğer doğruymuş.” James’e baktı. “Annem kız kardeşimle yalnız kalmana aldırıyor olabilir. Ama ben bunu kesinlikle onaylamıyorum. Onu gecenin bir vakti sıçan gibi ıslanmış halde eve getiriyorsun. Şimdi yine buradasın. Neler oluyor?”

James kollarını göğsünde kavuşturdu. Altın gözlerini kıstı. “Aslında onu eve Matthew getirdi. Ben biraz önce geldim.”

Alastair pelerinini çıkarıp öfkeyle koltuğa fırlattı. “Seni daha akıllı sanırdım, Herondale. Kız kardeşimle aranızda bir söz olmadan, bu eve dilediğinçe girip çıkamazsın.”

“James Cortana’yı getirdi,” diye araya girdi Cordelia.

“Beni buraya annen buyur etti,” dedi James buz gibi bir tavırla. “Bu evin reisi o, sen değilsin.”

“Annemin dünyadan haberi yok.” Titreyen ellerindeki eldivenleri çıkarmak için duraksadı. Cordelia onun sandığından da kızgın olduğunu fark etti. “Sana okulda kötü davrandığımı biliyorum,” diye devam etti abisi. “Belki de haklı olarak benden nefret ediyorsun. Ama kozlarını benimle paylaş. Kız kardeşimi bu işe karıştıрма.”

James’in gözleri hayretle irileşti. “Alastair, Akademi’deki hayatımı cehenneme çevirdiğin doğru. Ama Cordelia’yı bir intikam malzemesi yapmam mümkün değil. Bu daha çok senin tenezzül edeceğin türden bir şey.”

“Ben anlayacağımı anladım. Okulda patron bendim. Ama Londra’nın yabancısıyım. Burada senin borun ötüyor. Nasıl bir oyun oynuyorsun söyle! Kız kardeşimden ne istiyorsun?”

“Kardeşine dua et,” dedi James sakın, ama tehditkâr bir sesle. “O olmasaydı, suratının ortasına bir tane patlatmıştım. Cordelia, Melek bilir neden, ama seni seviyor. Ona minnet duymasan bile hiç olmazsa saygı göster.”

“Kardeşim için yaptıklarım hakkında hiçbir fikrin yok!” diye bağırdı Alastair öfkeden çatallanan sesiyle. “Sen bu aileyi tanımıyorsun. Neler yaşadığımızı bilmiyorsun.”

Birden sustu. Nefes nefese kalmıştı

Cordelia irkildi. Alastair ne demek istiyordu? Durmadan seyahat etmeleri dışında, onlar tamamen sıradan bir aileydi. En azından o hep buna inanmıştı. “James,” dedi. İki erkek arasındaki gerginlik giderek tırmanıyordu. Araya girmezse dövüşmeye başlamaları an meselesiydi. “James, lütfen. Gitsen iyi olur.”

James ona döndü. “Emin misin?” diye sordu usulca. “Seni yalnız bırakmak içime sinmiyor Cordelia.”

“Merak etme,” diye fısıldadı. “Alastair havlar, ama ısırmaz.”

James yanağını okşayacakmış gibi elini kaldırdı. Cordelia birkaç adım ileride öfkeden köpüren abisine rağmen aralarındaki elektriği hissedebiliyordu.

James elini indirdi. Alastair’a sert bir bakış fırlatıp odadan çıktı. Cordelia kapıyı kapatıp kilitleti ve abisine döndü.

“*Kardeşim için yaptıklarım* ne demek?”

“Hiç,” dedi Alastair eldivenlerini alarak. “Lafın gelişi söyledim.”

“İnanmam,” dedi Cordelia. “Bana söylemediğin bir şey var. Babamla ilgili. Bunca zamandır onu kurtarmak için çırpınmamı çocukça ve aptalca buluyorsun. Onu bir kez bile savunmadın. Benden ne saklıyorsun?”

Alastair gözlerini kapadı. “Lütfen, bırak. Kurcalama artık.”

“Hayır,” dedi Cordelia. “Babamın bir kabahat işlediğini mi düşünüyorsun?”

Eldivenler Alastair’ın parmakları arasından kayarak yere düştü. “Benim ne düşündüğümün önemi yok Cordelia.”

“Var! Annem de, sen de benden bir şeyler saklıyorsunuz! Meclis Başkanı’ndan bir mektup aldım. Babamı Ölümçül Kılıç’la sorguya çekemiyorlarmış, çünkü keşif gezisiyle ilgili hiç-bir şey hatırlamıyormuş. Neden? Konuş, Alastair!”

“Sarhoştı da ondan! O gece o kadar sarhoştı ki, o zavallıları bir vampir yuvasına gönderdi. Ve o kadar sarhoştı ki, yaptıklarını hatırlamıyor. Babam hiç ayık gezmıyor ki. İçimizde bunu bir tek sen bilmiyorsun.”

Cordelia kanepeye çöktü. Dizleri titriyordu. “Neden söyle-medin?” diye fısıldadı.

“Öğrenmeni istemedim! Bir çocukluğun olsun istedim. Benim asla sahip olamadığım şeye sahip ol istedim. Benim hiçbir zaman yapamadığımı yap ve babamı sev istedim. Ona saygı duyabilmeni istedim. Kendinde olmadığı bütün o zamanlarda, arkasını kim topladı sanıyorsun? Sana babamın hasta olduğunu ya da uyuduğunu kim söyledi? Bir meyhanede sızdığında kim gidip onu eve getirdi? Kimse evdeki içkilerin bittiğini anlamasın diye kim on yaşında konyak şişelerini suyla doldurmayı öğrendi?”

Nefesi kesildiği için duraksadı.

“Alastair,” diye fısıldadı Cordelia. Anlattıklarının her kelimesinin doğru olduğunu biliyordu. Babasının günlerce karanlık odasına kapandığını hatırladı. Annesine her sorduğunda hasta olduğunu söylüyordu. Elias’ın elleri titriyordu. Akşam yemeği sofrasında artık şarap servis edilmiyordu. Elias kuş kadar yiyordu. Cordelia olmadık yerlerde konyak şişeleri buluyordu. Portmantoda, çeyiz sandığında. Alastair hemen konuyu değiş-tiriyordu. O şüphelenmesin ve daha fazla soru sormasın diye.

“Babam asla aklanmayacak,” dedi Alastair. Titriyordu. “Ölümçül Kılıç işe yaramasa da bakışlarıyla ve konuşmasıyla kendini ele verecek. Meclis’tekiler onun ayyaşın biri olduğunu anlayacak. Annem bu yüzden seni bir an önce evlendirmek istiyor. Babamın şerefine leke sürüldüğünde sen bunlardan etkilene diye.”

“Ya sen?” diye sordu Cordelia. “Sana ne olacak? Ama kimse babamın zayıflığı için seni hor görmemeli.”

Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Alastair’ın gözleri karanlıkta ışık saçıyordu. “Bildğin gibi, benim de zayıf taraflarım var.”

“Aşk zayıflık sayılamaz, Alastair *dâdâsh*,” dedi Cordelia ve abisinin bu kelimeyle duraksadığını gördü.

Sonra ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Cordelia onun bu saate kadar nerede olduğunu merak etti.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi odadan çıkmak için arkasını dönerken. “James Herondale’e gönlünü kaptırma Cordelia. O Grace Blackthorn’a âşık ve her zaman onu sevecek.”

“Saçlarını tara.” Jessamine tuvalet masasındaki gümüş sırtlı saç fırçasını Lucie’ye doğru itti. “Dolaşırlarsa zor açarsın.”

“Senin kadar dırdırcı hayalet zor bulunur.” Lucie doğrulup sırtını yastıklara dayadı. Yataktan çıkmaması tembihlenmişti. Ona kalsa çoktan yazı masasının başına geçirdi. Onlarla ilgili bir hikâye yazamadıktan sonra, insanın heyecanlı maceralara atılması neye yarardı?

“Ben küçük bir kızken saçlarımı günde tam yüz kere fırçalardım,” dedi Jessamine. Ama artık bir hayalet olduğu için saçları tüy gibi hafif ve ipek kadar yumuşak bir görünüme kavuşmuştu. “Onun için...”

Birden çılgılığı basıp yukarı sıçradı. Lucie’nin sırtında buzdan eller dolaştı. Yorgana sarınıp telaşla etrafına bakındı. “Jesse?”

Jesse her zamanki beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla ayakucunda belirdi. Yeşil gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Buradayım.”

Lucie, Jessamine’e baktı. “Bize biraz izin verir misin?”

“Yalnız mı kalacaksınız?” Jessamine dehşete kapılmıştı. “Ama o bir erkek ve burası senin yatak odan.”

“Ben hayaletim,” dedi Jesse. “Tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?”

“Jessamine, lütfen,” dedi Lucie.

Jessamine burnunu çekti. “Ne günlere kaldık!” Kabarık eteğini savurdu ve gözden kayboldu.

“Neden geldin?” diye sordu Lucie yorganı boynuna kadar çekerek. Jesse bir hayalet olsa da karşısına geceliğiyle çıkmak istemezdi. “Köprüde seni gördüm, ama sonrasını hatırlamıyorum.”

“Abinle arkadaşları durumu gayet iyi idare ettiler,” dedi. Altın madalyonu solgun boynunda parlıyordu. “Orada daha fazla oylanmak istemedim. Abin hayaletleri görebiliyor. Beni şimdiye kadar göremedi, ama...”

“Senin yüzünden aileme dürüst davranmadığının farkındasın umarım?” diye homurdandı Lucie. “Onlara ölüleri çağırıp Cordelia’yı kurtardığını söyleyemedim.”

“Ne?”

“Nankörlük ettiğimi sanma. Arkadaşımı boğulmaktan kurtardığın için minnettarım. Yine de...”

“Ölüleri nehirden benim çağırdığımı mı sanıyorsun?” diye sordu Jesse. “Ben sadece bir çağrıya kulak verdim.”

Lucie yorgana rağmen buz kesti. “Ne demek istiyorsun?”

“Ölüleri çağırdın. Onları sen çağırdın Lucie. Ölüler de çağrıya kulak verdi. Sen yardım istediğinde şehrin ta öbür ucundaydım. Seni duyup geldim.”

“Anlamadım. Ben ölüleri nasıl çağırabilirim? Onları görebiliyorum, ama onlara hükmedemem...”

Birden Emmanuel Gast’ın yatak odasındaki o korkunç anları hatırladı. Hayalet onlarla konuşmayacağını söylemesine rağmen Lucie’nin tek bir lafıyla bütün bildiklerini sayıp dökmüştü. Onları rahat bırakmasını söylediğinde de çekip gitmişti.

“Balo salonunda beni yalnızca sen gördün,” dedi Jesse. “Ailem dışında beni senden başka kimse göremiyor. Senin sıra dışı bir yeteneğin var Lucie.”

Lucie ona bakakaldı. Jesse'ye bir emir verse yerine getirecek miydi? Nehir kıyısındaki gibi, her çağrısına cevap verecek miydi?

Yutkundu. "Nehir kıyısında madalyonunu tutuyordun..."

"Sana bunu neden yaptığımı söylememi mi istiyorsun?" diye sordu Jesse düşüncelerini okumuş gibi. Lucie rahatsızca kıpırdandı. Ona ya da Jessamine'e emir vermek istemiyordu. Belki de yeteneği panikleyince ortaya çıkıyordu. Gast'ın evinde de, nehir kıyısında da tanışlıyordu. Korkuyordu.

"Eğer sen de istersen, evet," dedi.

"Bu madalyonu boynuma annem taktı. İçinde son nefesim var."

"Son nefesin mi?"

"Şimdi sana nasıl öldüğümü de anlatmak zorunda kalacağım." Pervaza tünedi. Orayı sevmiş gibiydi. "Hastalıklı bir çocuktum," diye anlatmaya başladı. "Annem Sessiz Kardeşlere bünyemin rünleri kaldırmayacağını söyledi, ama ben ısrar ettim. Ona defalarca yalvardım. On yedime girdiğimde, annem hâlâ bana direniyordu. Diğer Gölge Avcıları gibi olmak istiyordum. Anneme rünlere izin vermezse, evden kaçıp Alicante'ye gideceğimi ve onları kendi başıma yaptıracağımı söyledim."

"Kaçtın mı peki?"

Başını iki yana salladı. "Annem pes etti ve Sessiz Kardeşler bizim eve geldi. Rün seremonisi sorunsuz geçince başardığımı düşündüm." Sağ elini kaldırdı. Lucie oradaki belli belirsiz yara izinin aslında Kehanet rünü olduğunu fark etti. "İlk ve son rünüm."

"Neden? Sonra ne oldu?"

"Odama döndüğümde yatağa yığılıp kaldım. Gece ateşler içinde uyandım. Bağırığımı ve Grace'in yanıma koştüğünü hatırlıyorum. Çıldırılmış gibiydi. Her yerimden kanlar fışkırıyordu. Çarşaf lar kırmızıya boyanmıştı. Acıyla kıvranıp bağıyordu ve çarşaf ı tırmalıyordum. Ama hiç gücüm kalmamıştı. Şifa rünlerine bile dayanacak halde değildim. Öleceğimi anladım.

Titriyordum ve Grace bana sarılıyordu. Ayakları çıplaktı. Geceliğini kan içinde bırakmıştım. Annem içeri girdi ve madalyonu dudaklarıma doğru tuttu. Onu öpmemi istiyor gibiydi.”

“Öptün mü?” diye fısıldadı Lucie.

“Hayır,” dedi. “Öldüm.”

Lucie ilk kez Grace’e acıdı. Abisinin kollarında ölmesi ne büyük bir acıydı.

“Sonra bir hayalet olduğumu anlamaya başladım,” dedi Jesse. “Annemle Grace’in beni duyabilmesi, benimle konuşabilmeleri için aylarca uğraştım. Her sabah, güneş doğarken ortadan kayboluyor ve akşamları uyanıyordum. Geceleri tek başıma Brocelind’de yürüyordum. Beni yalnızca ölümler görebiliyordu. Bir de sen gördün. Bir peri tuzağına düşen küçük kız.”

Lucie’nin yanakları kızardı.

“Beni görmene çok şaşırdım,” dedi Jesse. “Hele elini tutup seni o çukurdan çıkarabilmem benim için büyük sürpriz oldu. Önce bunları daha çocuk olduğun için yapabildiğimi sandım. Ama hayır. Senin özel bir yeteneğin var. Seni ölümlere bağlayan bir güç.”

Lucie iç çekti. “Keşke beni tereyağlı ekmek pudingine bağlayan bir gücüm olsaydı.”

“O zaman dün gece, Cordelia’ya yardım edemezdin.” Başını arkaya atıp cama yasladı. Ama karanlık cama aksi yansımada. “Annem bir büyücünün ihtiyaç duyacağı bütün malzemeleri topladığında, madalyondaki son nefesimle beni diriltebileceğine inanıyor. Ama nehir kıyısında onu tutmamın nedeni...”

Lucie kaşlarını kaldırdı.

“Önce suya düşenin sen olduğunu sandım. Boğulduğunu sandım. Madalyondaki yaşam gücü ciğerlerini boşaltıp yeniden nefes almanı sağlayabilirdi.” Duraksadı. “Eğer ölüyorsan seni geri getirebileceğimi umdum.”

Lucie nefesini tuttu. “Benim için bunu yapar mıydın?”

Gözleri dipsiz kuyular gibi kopkoyu bir yeşildi. Lucie okya-

nusun derinliklerini hep bu renk hayal ederdi. Jesse ona cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada, şafağın ilk ışıkları pencereye vurdu. Jesse bir okla vurulmuş gibi kaskatı kesildi. Bakışları Lucie'nin yüzüne kilitlendi.

"Jesse," diye fısıldadı Lucie, ama çoktan gitmişti.

ESKİ GÜNLER: LONDRA, GROSVENOR MEYDANI, 1901

KRALİÇE VICTORIA’NIN ÖLDÜĞÜ GECE, LONDRA’NIN çanları sağır edici bir gürültüyle çaldı.

Herkes gibi Matthew Fairchild da yastaydı. Ama onun derin kederinin kraliçenin ölümüyle ilgisi yoktu. Hiç tanımadığı birinin kaybına ağlıyordu. Biten bir hayatın ardından acı çekiyordu. Yaptıklarının gölgesiyle sonsuza dek lekelenen geleceğine yanıyordu.

Aile evinin salonundaki, Gölge Avcısı Jonathan heykelinin önünde diz çöktü. Elleri küle bulanmıştı. “Bağışla beni,” diye yalvardı. “Büyük bir günah işledim. Ben...” Gerisini getirmeye dili varmadığı için duraksadı. “Bu gece benim yüzümden biri öldü. Benim davranışlarım yüzünden. Sevdığım biri. Tanımadığım biri. Yine de seviyordum onu. İkisini de.

İtirafıyla teselli bulacağını sandı, ama işe yaramadı. Sırrını Gölge Avcısı Jonathan’la paylaşmıştı, ama başka kimseye söylemeyecekti. Ne *parabatai*’sine ne annesiyle babasına, ne bir arkadaşına ne de bir yabancıya. O geceden sonra Matthew’la dünyanın geri kalanı arasında kapanması mümkün olmayan

bir uçurum açıldı. Hiçbiri bilmiyordu, ama Matthew onlardan mümkün olan her bakımdan sonsuza dek kopmuştu.

Olması gereken de bu diye düşündü Matthew. Ne de olsa bir cinayet işlemişti.

18

KARANLIĞIN KIPİRTİSİ

*Ölüler uyuyor mezarlarında:
Ve çürüyorlar uyurken, nefes kesici bir ses,
Yarı his, yarı düşünce, kıpırdayan karanlığın arasında,
Etraftaki bütün canlıların kurtlu yataklarından üflenene bir nefes,
Durgun geceye ve dilsiz gökyüzüne karışan,
Korkunç sessizliği işitilmeyen, ama hissedilen.
-Percy Bysshe Shelley, "Bir Yaz Akşamı Kilise Bahçesi,
Lechlade, Gloucestershire"*

JAMES ENSTİTÜ'DEN ANCAK AKŞAMA DOĞRU ÇIKABİLDİ. Rastladığı bütün Anklav üyeleri onu Mandikhor iblisleriyle ilgili sorguya çekiyordu. James nihayet kendini onlardan kurtarıp Neşeli Haydutlar'la buluşmak üzere Grosvenor Meydanı'nın yolunu tuttu.

James anahtarıyla Matthew'un evine girdiğinde bodruma inen merdivenin önünde duraksadı. Arkadaşlarının laboratuvarında olduğunu biliyordu. Sesleri ta buraya kadar geliyordu. Christopher yine gevezelik ediyordu. Matthew tembel ve melodik sesiyle onu ara sıra bölüyordu. James, Matthew'un varlığını

bütün hücrelerinde hissediyordu. *Parabatai*'sine bu kadar yakinken bir mıknaş gibi birbirlerine doğru çekiliyorlardı.

Arkadaşlarını mermer tablalı, yüksek laboratuvar masasının başında buldu. Her yerde acayip aletler vardı: elektrik akımlarını ölçen bir galvanometre, bir burulum tartısı ve Charlotte'ın Henry'ye birkaç yıl önce hediye ettiği, altın, bronz ve gümüş güneş sistemi modeli. Bir düzine farklı boyutlarda mikroskop, usturlaplar, imbikler ve ölçme aletleri neredeyse her yere saçılmıştı. Christopher'la Henry'nin bütün bunlar olmadan önce, üzerinde çalıştığı Colt Tek Eylem Ordu modeli tabanca bir kaidenin üzerinde duruyordu. Nikel kaplamasına rünler ve LUKE 12:49 yazısı kazınmıştı.

Christopher pirinç çerçeveli gözlüğünü başına takmıştı. Üzerinde dışarıda giymesi yasaklanan, lekeler ve yanık izleriyle kaplı gömleğiyle pantolonu vardı. Onun aksine, mavi ve altın sarısı yeleği ve aynı renk tozluklarıyla iki dirhem bir çekirdek vaziyetteki Matthew, Bunsen yakıcısıyla arasına hatırı sayılır bir mesafe koymuştu. Oda tropikal bir ada kadar sıcaktı. Oscar, Matthew'un ayaklarının dibinde uyukluyordu.

"Hayrola Kit?" diye sordu James. "Gölge Avcılarının kaç derecede eridiğini mi test ediyorsun?"

"Saçlarım bozuldu," diye homurdandı Matthew. Terden ıslanıp koyulaşan saçlarını parmaklarıyla taramaya çalıştı. "Christopher panzehir üzerinde çalışıyor. Ben de zekice gözlemlerim ve hain eleştirimlerimle ona destek oluyorum."

"Beher kabını uzatsan daha çok yardımcı olursun," dedi Christopher parmağıyla işaret ederek. Matthew başını iki yana salladı. James kabı Christopher'a verdi. Christopher içindeki köpüklü sıvıdan önündeki imbiğe birkaç damla koydu. Kaşlarını çattı. "Korkarım, yine olmadı. Bir malzeme eksik."

"Hangisi?" diye sordu James.

"Malos kökü. Nadir bulunur. Anlaşma'ya göre, Gölge Avcılarının onu yetiştirmesi yasak. Anna'dan bana

Aşağıdünya'dan biraz getirmesini rica etmiştim, ama o da bulamadı."

"Aptal bir bitkiyi yetiştirmek neden yasaklansın?" diye sordu Matthew.

"Bu bitki sadece öldürülen ölümlülerin kanıyla ıslanan toprakta yetişir de ondan," dedi Christopher.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Matthew. "İğrenç."

"Bir kara büyü bitkisi; hım?" James gözlerini kıstı. "Christopher, bana onun bir resmini çizebilir misin?"

"Elbette," dedi Christopher bu isteği hiç yadırgamadan. Ceketinin iç cebinden çıkardığı not defterine bir şeyler karalamaya başladı. Bu arada imbikteki sıvı siyaha döndü. James onu kuşkuyla süzdü.

"Tatiana'nın limonluğunda bazı yasaklı bitkiler vardı," diye açıkladı. "Charles'a söyledim, ama aldırmadı."

Christopher çizdiği resmi gösterdi. Malos tıpkı bir laleye benziyordu. Keskin kenarlı, beyaz yaprakları ve siyah kökleri vardı.

"Ah, evet, Chiswick'te bunlardan gördüm," dedi James heyecanla. "Yapraklarını bıçağa benzettiğim için dikkatimi çektiler. Hemen gidelim. Hazırda araba var mı?"

"Evet." Matthew da James kadar heyecanlı görünüyordu. "Charles'ın bir toplantısı var, ama yedek arabayı ahırda bıraktı. Gözlüğünü tak Christopher. Sahaya çıkıyoruz."

Christopher isteksizce homurdandı. "Of, tamam. Ama önce üzerimi değiştirmeliyim. Bu kıyafetle dışarı çıkmam yasak."

"Önce burayı hallet de evi yakmayalım," dedi Matthew. James'in koluna yapıştı. "Biz çıkıyoruz. Ön bahçede buluşuruz."

James'le Matthew peşlerinde heyecanla havlayan Oscar'la evden çıktı. Basamaklarda soluklanıp serin havayı içlerine çektiler. Gökyüzü bulutlarla ağırlaşmıştı. Ara sıra yüzünü gösteren cılız gün ışığı Fairchild'ların ön bahçesini ve sokağa açılan demir parmaklıklı bahçe kapısını aydınlatıyordu. Önceden yağmur yağdığı için kaldırımlar hâlâ ıslaktı.

“Thomas nerede?” diye sordu James. Matthew yüzünü bulutlara dönmüştü. Havada yağmur kokusu yoktu. Ama yaklaşan fırtınanın huzursuzluğu hissediliyordu. James *parabatai*’sinin de huzursuz görüldüğünü fark etti.

“Anna’yla devriyede,” dedi Matthew. “Thomas bizim grubun en yaşlısı, unuttun mu? Gündüz devriye görevi var.”

“On sekizlik biri pek yaşlı sayılmaz. Bunamak için daha birkaç yılı vardır.”

“Bazen onun Alastair Carstairs’i sevmeye başladığını düşünüyorum. Eğer haklıysam, çoktan bunadı demektir.”

“Sevmek değil de, bence ikinci bir şansı hak ettiğini düşünüyor. Okuldaki davranışları yüzünden ondan hayatımız boyunca nefret edemeyiz.” James, Alastair’ın evinin kütüphanesindeki halini hatırladı. Panikle irileşen gözlerini ve yüzündeki gergin ifadeyi. “Belki de Thomas haklı. Herkes bir şansı daha hak eder.”

“Bazıları hak etmez.” Matthew’un sesi şaşılacak kadar sertti. “Bak eğer seni Alastair’la arkadaşlık etmeyi gözden geçirirken bile yakalarsam...”

James tek kaşını kaldırdı. “Ne yaparsın?”

“Alastair’ın Akademi’den ayrıldığımız gün bana ne söylediğini sana anlatmak zorunda kalırım. Ve inan bana, bunu yapmasam daha iyi. Cordelia onun nasıl biri olduğunu asla öğrenmemeli. Abisini seviyor. Kızcağzın hayallerini yıkmak istemem.”

Cordelia. Matthew bu ismi tuhaf bir tınıyla telaffuz etmişti. James şaşırarak ona baktı. Alastair Cordelia’yı bile ondan soğutacak kadar korkunç bir şey söylediye, belki de Matthew bunu bütün dünyayla paylaşmalıydı. Ama daha fazla konuşamadılar. Christopher eldivenlerini eline geçirerek dışarı fırladı. Şapkasını hafifçe yana yatırmıştı ve boynunda kıyafetiyle uyuşmayan, yeşil bir fular vardı.

“Araba nerede?” diye sordu basamakları inerken.

“Seni bekliyorduk Christopher, araba peşinde koşmuyor-

duk,” dedi James. Ön bahçeden çayırlara çıktılar ve Meclis Başkanı’nın atlarıyla arabalarının durduğu büyük ahıra doğru yürüdüler. “Ayrıca eminim Darwin bilim insanlarına sağlıkları için bol bol yürümelerini tavsiye etmiştir.”

Christopher ona kırgın gözlerle baktı. “Dalga geçme! Darwin...”

Gerisini getiremedi., çünkü bahçe kapısı büyük bir gürültüyle sarsıldı. James üzerlerine gölgeler tünediğini gördü. Hayır, bunlar gölge değildi. Siyah, paçavra gibi iblislerdi. Sessizce yere atlayıp Gölge Avcılarına yöneldiler.

“Khora iblisleri,” diye fısıldadı James. Matthew’la Christopher çoktan silahlarını çekmişti. Christopher’ın melek bıçağı adının söylenmesiyle bozuk bir radyometre gibi çatırdayarak parladı.

James belinden bir fırlatma bıçağı çıkardı. Arkasını döndüğünde iblislerin eve dönüş yolunu kestiğini gördü. Tıpkı köprüde Christopher’a yaptıkları gibi, etraflarını sarıyorlardı.

“Bu iş hoşuma gitmedi,” diye tısladı Matthew. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu. “Hem de hiç!”

Christopher’ın şapkası nemli taşlara düşmüştü. Christopher onu öfkeyle tekmeledi. “James? Ne yapıyoruz?”

Cordelia’nın sakın, ama kararlı sesi James’in kulaklarında çınladı. *Sen liderlerisin.* “Çemberi şuradan kırıp ahıra koşalım,” dedi eliyle işaret ederek. “İçeri girer gizmez kapıları kapatıp rünler çiziyoruz. Anlaştık mı?”

“At çalındıktan sonra ahırın kapısını kapatmayın diyorsun,” diye mırıldandı Matthew. “Pekâlâ, gidelim.”

James’in gösterdiği yere doğru ilerlediler. James bıçaklarını arka arkaya fırlattı. Hepsi de hedeflerini vurarak iblislerin etlerine gömüldü. Khora iblisleri uluyarak dağıldığında, üçü halkada açılan aralığa doğru koştu. Bu arada, gök gürlemeye başladı.

Beyaz sis dumanlarının arasından geçtiler. James ahırın kapısını tekmeleyerek açtı ve birden acıyla iki büklüm oldu.

Bir Khora Matthew’u yakalayıp yere fırlatmıştı. Christopher

başka bir gölge yaratıkla çarpışıyordu. Melek bıçağı pusun arasında ışıklı yaylar çiziyordu. James nefes alamıyordu. Matthew'un ciğerlerindeki bütün hava boşalmış olmalıydı. James *parabatai*'sine doğru koşmaya başladığında bir Khora Matthew'un üzerine atıldı.

O sırada, sarı bir şey ok gibi fırlayarak Matthew'la iblisin arasına girdi. Khora geri çekilmek zorunda kaldı.

Matthew'un kurtarıcısı Oscar'dan başkası değildi. Golden retriever cinsi köpek uçararak iblisin yanından geçti ve yaratığın sivri pençelerinin hedefi olmaktan kıl payı kurtuldu.

Khora yeniden Matthew'la Oscar'a doğru hamle yaptı. Matthew James'in uzun yıllar önce sokaklardan kurtarıp ona verdiği sevgili köpeğini korumak için üzerine kapandı. James ellerindeki bıçakları fırlattı.

Bıçaklar iblisin kafatasına saplandı. İblis irin saçarak patlarken başka biri tiz bir çılgılık kopardı. Matthew ayağa fırlayıp elinden düşürdüğü kılıcını aldı. James *parabatai*'sinin Oscar'a eve dönmesi için bağırdığını duydu. Ama zafer sarhoşluğuna kapılan Oscar onu dinlemedi. Meranın kapısından diğerlerine bağırان Christopher'a hırladı.

James köpeğin homurtusuyla döndü. "*Christopher...*"

Christopher'ın arkasında kocaman bir gölge yükseliyordu. Oscar aslında Christopher'a değil, ona hırıliyordu. James'in şimdiye kadar gördüğü en büyük Khora'ydı. Christopher melek bıçağını kaldırarak arkasını döndü, ama geç kalmıştı. Khora sanki onu kucaklamak ister gibi, kolunu uzatıp Christopher'ı kendine çekti. Christopher'ın kılıcı elinden uçtu.

Matthew ıslak zeminde kayarak arkadaşına doğru koştu. James'in başka bıçağı kalmamıştı. Kuşağındaki melek bıçağının sapını kavradı. Ama iblis dev pençesiyle Christopher'ın göğsünü tırmaladı.

Christopher bağırdı ve Khora onu sertçe itti. Christopher yere yığıldı.

“Hayır!” James zikzaklar çizerek yerde yatan Christopher’a doğru koştu. O sırada, göz ucuyla bir karaltı gördü. Matthew’un bağırıldığını duydu ve bir *chalikar* üzerine atılmaya hazırlanan Khora’yı bıçtı. James melek bıçağını çekerek Kit’i yaralayan iblise yöneldi.

İblis ona dönmüştü. Gözlerinde bilmiş bir ifade vardı. Hatta eğleniyor gibiydi. Dişlerini gösterdi ve tıpkı parktaki Khora iblisleri gibi aniden kayboldu.

“Jamie, gittiler!” diye seslendi Matthew. “Hepsi gitti...”

O sırada, bahçeye bir araba girdi. Kapıları açıldı ve Charles Fairchild aşağı atladı. James, Alastair Carstairs’in de arabadan indiğini hayal meyal gördü. Charles her zamanki gibi, hesap sormaktan başka iş yapmıyordu. James, Christopher’ın yanına diz çöktü.

Matthew abisine “Kör müsün?” diye bağırды. “Christopher yaralandı. Derhal Sessiz Şehir’e götürmeliyiz.” Charles hâlâ iblislere ne olduğunu ve nereye kaybolduklarını öğrenmenin peşindeydi. Kapıdan girerken bir tanesini görmüştü. Onu sorup duruyordu.

Ben onu götürürüm, diyordu Alastair. *Onu Sessiz Şehir’e götürürüm*. Ama James sesleri yine boğuk bir yankı gibi duymaya başlamıştı. Alastair ıslak sisin ötesinde, Christopher’ın göğsünde bir pençe iziyle hareketsiz yatmadığı bir yerde konuşuyordu. James’in arkadaşına gözlerini açması için yalvarmadığı ve Christopher’ın kanının kaldırım taşlarının arasına biriken yağmur suyuna karışmadığı bir yerde. Bundan daha güzel bir yerde.

Cordelia abisiyle bir kez daha konuşmayı ummuştu. Ama sabah geç kalktı ve Risa’nın yardımıyla giyinip aşağı indiğinde Alastair çıkmıştı.

Camlardan giren öğle güneşine rağmen ev sessiz ve loştu. Cordelia yemek odasında yulaf lapasını yerken saatin sesi bile kulağını tırmaladı. Lapanın tadı da tuhaftı. Testere tozu yiyor

gibiydi. Alastair'ın sözleri kafasının içinde yankılanıyordu: *Bir çocukluğun olsun istedim. Benim asla sahip olamadığım şeye sahip ol istedim. Benim hiçbir zaman yapamadığımı yap ve babamı sev istedim. Ona saygı duyabilmeni istedim.*

Annesiyle abisini bu kadar yanlış anladığı için kendinden utanıyordu. Toplum baskısı ve korkaklıkları yüzünden Elias'ı savunmadıklarını sanmıştı. Ama şimdi babasının hatalı olabileceğini anlıyordu. Sarhoşken belki de yanlış bir karar vermiş ve yanındakileri tehlikeye atmıştı.

Cordelia annesinin onu bir an önce evlendirmeye çalışmasını bambaşka bir nedene bağlamıştı. Onu Idris'te yargılanan adamın kızı olma utancından kurtarmak istediğini sanmıştı. Halbuki durum bundan daha karışıktı.

Cordelia babasını kurtarmak için çırpınırken Sona'yla Alastair'ın neden bu kadar ihtiyatlı davrandığını şimdi anlıyordu. Cordelia'nın gerçeği öğrenmesinden çekiniyorlardı. Birden derin bir korkuya kapıldı. Gerçekten de, her şeylerini kaybedebilirlerdi. Buna daha önce asla yürekten inanmamıştı. Adaletin er geç yerini bulacağını düşünmüştü. Ama ya babası yüzünden zarar görenler için adaleti kim sağlayacaktı?

Sona odaya girdiğinde irkildi. Annesi onu şöyle bir süzdükten sonra başını çevirdi. "Bu da James'in yolladığı elbiselerden mi?"

Cordelia başını salladı. Bugün Anna'nın armağan ettiği bordo rengi günlük elbiseyi giymişti.

Sona ona bir kez daha ve bu sefer hülyalı gözlerle baktı. "Harikulade bir renk," dedi. "İtiraf etmeliyim ki James sana neyin yakışacağını benden daha iyi biliyor."

"Hayır!" Cordelia ayağa fırladı. "*Khak bar saram!*" Öleyim daha iyi, anlamına gelen bir özür cümlesiydi. "Sen harika bir annesin ve ben nankör bir evladım! Her zaman benim iyiliğimi düşündün."

Ah, Mâmân. Yalnızca beni korumaya çalışıyordun.

Sona doğal olarak şaşırmıştı. "Melek aşkına. Üç beş çaputu

bu kadar büyütme Leyla.” Gülümsedi. “Hem madem iyi bir evlat olmaya çalışıyorsun, bugün evde bana yardım et.”

Yine oyuna geldim, diye düşündü Cordelia. Ama oyalanabileceği bir iş çıktığı için seviniyordu doğrusu. Sofra toplandıktan sonra sandıklar açıldı ve İsfahan çanak çömlekleriyle Tebriz halılarının nereye yerleştirileceği tartışıldı. Cordelia annesinin koşturmasını izlerken kelimeler dilinin ucuna kadar geliyordu: Onunla evlendiğinde biliyor muydun Mâmân? Sonra birden mi öğrendin, yoksa yavaş yavaş mı anladın? Babama Basiliâs’a gitmesi için yalvarırken, onu iyileştirebileceklerine gerçekten inanıyor muydun? Babam oraya gitmeyi reddettiğinde ağlıyor muydun? Onu hâlâ seviyor musun?

Sona merdivenin oraya astıkları minyatürleri beğeniyle süzdü. “Bence buraya çok yakıştılar? Sen ne diyorsun? Yoksa diğer odada daha mı iyi dururlar?”

“Burası mükemmel,” dedi Cordelia. Diğer odanın hangisi olduğunu bile bilmiyordu.

Sona elini beline koyarak döndü. “Emin misin? Sonra...” Birden suratını buruşturdu ve duvara yaslandı. Cordelia telaşla yanına koştu.

“Anne, iyi misin? Yorgun görünüyorsun.”

Sona iç çekti. “Çok iyiyim, kızım.” Sırtını dikleştirdiğinde bir an ellerini nereye koyacağını bilemez gibi duraksadı. Bunu yalnızca gerginken yapardı. “Ben bir bebek bekliyorum.”

“Ne?”

Sona hafifçe gülümsedi. “Birkaç ay sonra bir kız ya da erkek kardeşiniz olacak Leyla.”

Cordelia annesine sarılmak istedi, ama ona zarar vermekten korktu. Sona kırk iki yaşındaydı. Hamile kalmak için geç bir yaşıydı ve Cordelia her zaman çok güçlü gördüğü annesini ilk kez böyle sakınıyordu. “Ne zaman öğrendin?”

“Üç ay önce,” dedi Sona. “Alastair da biliyor. Tabii baban da.”

Cordelia yutkundu. “Ama benden sakladınız.”

“Leyla *joon*.” Annesi ona yaklaştı. “Zaten ailemiz için yeterince endişeleniyordun. Sana haberi vermek için biraz daha beklemek istedim.” Uzanıp kızının yüzüne düşen saçları arkaya attı. “Biliyorsun, hayatım,” diye fısıldadı. “İstemiyorsan evlenmek zorunda değilsin. Bir şekilde idare ederiz. Her zaman öyle yapmadık mı?”

Cordelia annesinin narin elini öptü. Sona’nın avcu iblislerle savaştığı zamandan kalma yara izleriyle doluydu. “*Cheshmet roshan, mâdar joon*,” diye fısıldadı.

Annesinin gözleri doldu. “Teşekkür ederim, canım.”

Sokak kapısı yumruklanınca anne kız şaşkınlıkla baktı. Risa kapıyı açtı. Matthew’un Gast’ın evinin önünde Cordelia’nın heybesini verdiği gazeteci çocuk eşikte duruyordu. Şeytan Tavernası’nın dışarıdaki işlerine bakan ve James’le diğerleri için çalışan Aşağıdünyalılardan biriydi. Bir Kurlsız.

“Bayan Cordelia Carstairs’e mesajım var,” dedi elindeki kâğıdı göstererek.

“Benim,” dedi Cordelia. “Şey... Borcum ne kadar?”

Çocuk sıırttı. “Borcunuz yok. Bay Matthew Fairchild bana ücretimi ödedi. Buyurun!”

Kâğıdı Cordelia’nın eline tutuşturup ıslık çalarak merdiveni indi. Risa kapıyı kapadığında Cordelia’ya merakla baktı. Cordelia da şaşkıındı. Matthew ona neden bir not yollamıştı ki? Bu kadar acil olan neydi?

Kâğıdı açtı. Ortasına siyah mürekkeple birkaç satır karalanmıştı.

Hemen Şeytan’a gel. Saldırıya uğradık. Christopher ağır yaralı.

James

“Cordelia?” diye seslendi Sona. “Kim geldi?”

Cordelia titreyen elleriyle notu annesine gösterdi. Sona ona göz attıktan sonra “Git, kızım,” dedi. “Arkadaşlarının yanında ol.”

Cordelia rahat bir nefes aldı. Hazırlanmak için yukarı çıkar-ken duraksadı. “Gölge Avcısı kıyafetimi giymeliyim. Ama hâlâ nemli.”

Sona ona gülümsedi. Nesiller boyunca, meleklerin kutsadığı silahlarıyla savaşa giden çocuklarını, belki de eve hiç dönmeyeceklerini bile bile uğurlayan bütün anne ve babalar kadar kederli ve gururlu görünüyordu. “Benimkini giyebilirsin Leyla, canım kızım.”

Cordelia tavernanın kapısından girdiği gibi merdivenlere yöneldi. Neşeli Haydutlar’ın işgal ettiği katın doğu penceresinden akşam güneşinin altın pırıltılı ışığı giriyordu. Matthew kanepeye yayılmıştı. Lucie eski koltukta oturuyordu. Cordelia’yı görünce gülümsedi, ama gözleri ağlamaktan kızarmıştı. James pencerenin kenarındaki duvara yaslanmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Üçü de savaş kıyafetlerini giymişti.

“Neler oldu?” diye sordu Cordelia soluk soluğa. “Söyleyin, nasıl yardımcı olabilirim?”

Matthew ona baktı. “Bizim evdeydik,” dedi boğuk bir sesle. “Babamın laboratuvarında. Dışarı çıktığımızda Khora iblislerinin saldırısına uğradık.”

“Hazırlıklı olmalıydık,” dedi James. Sağ yumruğunu öfkeyle sıkıp açıyordu. “Ama tehlikeyi unuttuk. Arabayı alacaktık. Bize evin önünde saldırdılar. Biri Christopher’ın göğsüne pençesini daldırdı.”

Christopher. Sevimli gülümsemesi ve yamuk çerçeveli gözlüğüyle şimdi Cordelia’nın karşısında duruyordu sanki. Son bilimsel haberleri verirken heyecanla titreyen sesi kulaklarında çınılıyordu. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Hastalandı mı? Ne yapabiliriz?”

“Onu Sessiz Şehir’e götürdüler,” dedi Matthew. “Daha o zaman bile ateşi vardı. Buraya gelir gelmez sana ve Lucie’ye haber yolladık.”

Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Kapı açıldı ve Thomas odaya daldı. Uzun pelerininin içine savaş kıyafeti giymişti.

“Özür dilerim, geç kaldım,” dedi bir solukta. “Anna’yla devriye geziyorduk. Gabriel amcalara döndüğümde mesajınızı aldım. Tabii hepsi Sessiz Şehir’e gitmek istedi ama Enoch Kardeş uğradı ve bunun mümkün olmadığını söyledi.” Thomas bir iskemleyle oturup yüzünü avuçlarına gömdü. “Herkes deliye döndü. Anna evin etrafını koruma büyülerıyla çevirmesi için Magnus’tan yardım istemeye gitti. Cecily teyze önce onu bırakmak istemedi, ama sonunda pes etti. Will amcayla Tessa teyze de geldi. Kendimi fazlalık gibi hissettim. Herkes endişeli. İnsan böyle zamanlarda yalnızca ailesiyle olmak ister.”

“Sen fazlalık değilsin,” dedi Matthew. “Aileden birisin.”

Kapı açıldı ve elinde bir şişe ve kırık dökük bardaklarla Polly içeri girdi. Onları masaya bırakıp Thomas’a üzüntüyle baktıktan sonra gitti.

Matthew yerinden kalktı ve ustaca içki servisi yaptı. Cordelia hayatında ilk kez Thomas’ın içkisini bir dikişte içtiğine tanık oldu.

James iskemlelerden birini çevirip oturdu. Kollarını arkasına dayadı ve uzun bacaklarını öne uzattı. “Tom,” dedi. “Mandikhör zehrinin panzehrini bulmak zorundayız. Sana güvenim tam.”

Thomas öksürmeye başladı. Matthew elinden bardağı alıp masaya koydu. “Ben Christopher olmadan ne yapabilirim?” diye inledi Thomas.

“Kendine güven,” dedi James. “Barbara’nın ölümünden beri laboratuvarıda birlikte çalışıyorsunuz. Christopher’ın neler yaptığını bir tek sen *biliyorsun*.”

Thomas uzun süre konuşmadı. James gözlerini arkadaşına dikmişti. Cordelia onun bakışlarındaki sonsuz güveni görebili-

liyordu. James'in arkadaşlarına inancı hepsine güç aşıliyordu. Aralarında paylaştıkları bir güç.

"Belki başarırım," dedi Thomas sonunda. "Ama hâlâ bir malzememiz eksik. Onsuz panzehir etkisini göstermeyecek. Kit de şey demişti..."

"Malos kökü," dedi Matthew. "Bize de söyledi. Ve güzel haber şu ki, onu nerede bulacağımızı biliyoruz. James, Chiswick'in limonluğunda o bitkiyi görmüş."

"Büyükbabamın evinde mi?" diye sordu Thomas hayretle. Parmaklarını açık kumral saçlarının arasından geçirdi.

"Nihayet Benedict Lightwood'un bir faydası dokunacak," dedi Matthew. "Şimdi çıkarsak, yarım saate orada oluruz."

"Durun." Thomas iskemleden doğruldu. "Az daha unuttuyordum. James, bunu Neddy verdi."

James'e üzerinde adı yazan incecik bir kâğıt uzattı. James notu açtığında ayağa fırladı. Az kalsın, sandalyeyi deviriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Cordelia. "James?"

James notu uzattığında Cordelia Matthew'un onları dikkatle süzdüğünü fark etti. Hemen başını eğip kâğıtta yazanları okudu.

*Sessiz Şehir'e gel. Revirde buluşuruz. Diğer Kardeşler seni görmesin. Buluştuğumuzda her şeyi anlatacağım.
Lütfen, acele et.*

Jem

Cordelia tek kelime etmeden notu Lucie'ye uzattı. James ellerini ceplerine sokmuş, odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Jem çağırıyorsa gitmeliyim," dedi, Matthew'la Thomas da notu okuduğunda. "Siz Chiswick'e..."

"Hayır," dedi Matthew. Sırf alışkanlıktan cep şişesine uzandı, ama sonra elini indirdi. Parmakları hafifçe titremesine karşın sesi sakindi. "Anca beraber, kanca beraber. Seninle Highgate denen berbat yere bile gelirim."

Jem, diye düşündü Cordelia. Onunla babası hakkında konuşmalıydı. Alastair'dan duyduklarını Jem'den başka kimseyle tartışamazdı. Babasıyla ilgili fikrini değiştirdiğini yalnızca onunla paylaşabilirdi. Söyleyeceklerini aklından şöyle bir geçirdi:

Kuzen Jem, sana babamla ilgili anlatmam gerekenler var. Bence Basilius'ta tedavi görmesi gerek. Idris'ten eve dönmesi büyük hata olur. Yardımın lazım.

Derin bir nefes aldı. "Ben de geliyorum. Jem'i görmeliyim. Ama..." Lucie'ye baktı. "Seninle Chiswick'e gelmemi istersen..."

"Yok canım," dedi Lucie anlayışla. "Evi ve araziye biliyorum. Biraz bitki toplayıp geleceğiz." James'in ona ters ters baktığını görünce çabucak ekledi. "Yani o kadar da iyi bilmiyorum aslında. Ama limonluğun yerini bulabilirim."

"Thomas'la benim arabamı alın," dedi Matthew. "Aşağıda."

"Biz de bir fayton turalım," diye önerdi Cordelia. "Sessiz Şehir'in en yakın girişi nerede?"

"Highgate Mezarlığı'nda," dedi James silah kemerine uzanırken. "Epey yolumuz var. Acele edelim. Boşa harcayacak bir dakikamız bile yok."

Cordelia ve diğerleri Highgate'e kadar sorunsuz geldi. Ama mahallenin dar sokaklarına girdiklerinde yoğun akşam trafiğiyle karşılaştılar. Faytoncu ileriden döneceğini söyleyerek onları Salisbury Yolu'ndaki bir barın önünde bıraktı.

James, Matthew'la Cordelia'ya beklemelerini söyledi. Sessiz Şehir'in girişini bulmaya gitti. Arabada Cordelia'ya girişin mezarlıkta durmadan hareket ettiğini ve gününe göre farklı köşelerde bulunabileceğini anlatmıştı.

Matthew bara özlemle baktı, ama çok geçmeden, Highgate Tepesi'yle Salisbury Yolu'nun kesiştiği noktadaki büyük taş tablet dikkatini çekti. Etrafı siyah, demir parmaklıklarla çevriliydi ve üzerine ÜÇ KEZ LONDRA BELEDİYE BAŞKANI yazısı kazınmıştı.

“*Geri dön Whittington, Londra’nın Belediye Başkanı,*” diye mırıldandı Matthew dramatik bir tavırla. “Bow çanlarını burada duyduğunu söylerler.”

Cordelia başını salladı. Çocukken bu hikâyeyi pek çok kez dinlemişti. Richard Whittington bir servet edinme umuduyla, kedisiyle birlikte Londra’dan yola çıkan bir ölümlüydü. Sonra St. Mary-le-Bow’un çanlarının onu hayatta büyük bir başarıya ulaşma vaadiyle geri çağırdığını duymuştu. Whittington geri dönmüş ve tam üç kez Londra’nın belediye başkanı olmuştu.

Cordelia kediye ne olduğundan emin değildi. Ama kendi kaderiyle ilgili de böyle işaretler gelse ne hoş olurdu.

Matthew cep şişesini çıkardı. Cordelia mavi tozluklarını saha görevine feda ettiğini fark etti. Yine de her zamankinden daha sade bir kılıktaydı. Başını arkaya atıp içkiden bir yudum aldı. “Cesaret verir,” dedi göz kırparak.

“Neden? İhtiyacın mı var?” diye sordu Cordelia. Sesi planladığından daha sert çıkmıştı.

“Belki.” Matthew’un tavrında bir değişiklik olmadı, ama şişeyi tekrar cebine koydu. “Bazıları Dick Whittington’ın bir kedisi olmadığını düşünüyor. Tamamen uydurma bir karakter olduğunu savunuyorlar.”

“Önemli mi?”

“Gerçek daima önemlidir,” dedi Matthew.

“Hikâyelerde değil ama. Asıl önemlisi hikâyelerin ruhunun gerçeklerden daha doğru olması. Kurguyla alay edenler hakikatten korkuyor bence.”

Matthew’un bakışlarını üzerinde hissetti. “James benim *para-batai*’m,” dedi. “Onu seviyorum. James’le ilgili anlamadığım tek şey Grace Blackthorn’a karşı hissettikleri. Uzun zamandır, bir başkasını sevmesini istiyordum. Yine de onu Fısıldayan Oda’da seninle gördüğümde mutlu olmadım.”

Cordelia bu kadar açık konuşmasını beklemiyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım James’in hislerinden emin olamıyorum. Seni kırmamasından endişe ediyorum.”

“O senin *parabatai*’n,” dedi Cordelia. “Beni kırmamasını neden umursuyasın?”

Matthew başını arkaya atıp alacakaranlık gökyüzüne baktı. Kirpikleri sarı saçlarından birkaç ton koyuydu. “Bilmiyorum,” dedi. “Ama umursuyorum işte.”

Cordelia bu sohbetin gidişatından hoşlanmamıştı. “Merak etme. Dün Alastair da beni James konusunda uyardı. Anlayacağımı anladım.”

Matthew çenesini sıktı. “Hep söylerim, Alastair Carstairs’le aynı fikirde olduğum gün cehennemde yanacağım gündür.”

“Okulda abimle James arasında neler geçti? O kadar mı korkunçtu?”

Matthew ona döndü ve Cordelia gözlerindeki nefretle irkildi. “Daha da kötüsü...”

O sırada James gölgelerin arasında belirdi. “Girişi buldum. Gidelim.”

Mezarlığın yüksek, demir kapılarından girdiler. Selvi ağaçlarının sık yaprakları günün son ışıklarını kesiyordu. Ağaçların gölgesinde, heykellerle süslü anıt mezarlar yükseliyordu. Kırık granit sütunların yanında hayatın kısalığını hatırlatan, kocaman mozoleler ve Mısır obeliskleri vardı. Mezar taşlarına kanatlı kum saatleri, Antik Yunan vazoları ve uzun saçlı, güzel kadınlar oyulmuştu. Nur yüzlü, tombul yanaklı çocuklar olarak tasvir edilen, taş melekler her yerdeydi. Cordelia James’in arkasından çalı çırpılarıyla kaplı patikada ilerlerken ölümlülerin melekler hakkında ne kadar az şey bildiğini düşündü. O muazzam güçlerinin korkutucu yanını göremiyorlardı.

James mezar taşlarının arasında başka bir patikaya saptı. Birden kendilerini bir açıklıkta buldular. Tepelerindeki yapraklar o kadar sıktı ki, günün solgun ışığı bir tutam yeşille renklenmişti. Açıklığın ortasında mermer bir melek heykeli vardı.

Ama bu diğerleri gibi çocuk değildi. Uzun boylu ve yakışıklı bir erkekti. Gövdesi pullu bir zırhla kaplıydı ve elindeki kılıca QUIS UT DEUS sözü kazınmıştı. Göklere haykırırcasına başını arkaya atmıştı.

James yaklaşıp kuş desenli Herondale yüzüğünü taktığı elini kaldırdı. “*Quis ut Deus?*” dedi. “‘Kim Tanrı gibidir?’ diye soruyor Melek. Cevabı, ‘Hiç kimse. Hiç kimse Tanrı gibi olamaz.’”

Taş meleğin gözleri açıldı. Büyük ve sessiz bir karanlığa açılan iki pencere gibiydiler. Sonra bir gıcırtyla melek yana kaydı ve toprakta kocaman bir çukur ve aşağı inen basamaklar göründü.

James cadı ışığını yaktı ve aşağı inmeye başladılar. Sessiz Kardeşler iplerle dikilen gözleriyle etrafı sıradan Gölge Avcıları gibi görmez ve ışığa ihtiyaç duymazdı.

James’in parmakları arasında beyaz pırıltılar saçan cadı ışığı duvarları aydınlatıyordu. Merdivenin dibinde James Cordelia’nın kolunu yakaladı ve onu kemerli bir tünele soktu. Matthew da onları izledi. James cadı ışığının üzerini eliyle kapadı ve üçü bir grup Sessiz Kardeş’in cüppelerini hışırdatarak önlerinden geçişini ve başka bir tünelde kayboluşunu sessizce izledi.

“Jem kimseye görünme demiş,” diye fısıldadı James. “Revir Konuşan Yıldızlar’ın ucunda. Hızlı ve sessiz olmalıyız.”

Diğer ikisi başlarını salladı. Az sonra, çepeçevre anahtar deliği şeklinde, kemerli geçitlerle çevrili, devasa büyüklükte bir odaya girdiler. Burada mermer yerine kaplan gözü, yeşim taşı ve malakit gibi yarı değerli taşlar kullanılmıştı. Kemerlerin altında mozoleler ve birçok ailenin isimleri vardı: RAVENSCAR, CROSSKILL, LOVELACE.

Biraz daha ilerlediklerinde yıldızlı karolarla kaplı büyük bir meydana geldiler. Duvarlardan birinin tepesinde, ortası melek kanatları şeklinde oyulmuş, büyük, gümüş bir kılıç asılıydı.

Ölümçül Kılıç. Cordelia nefesini tuttu. Babası bu kılıcı elinde tutmuş, ama o bile Elias’a hatırladığı gerçeği söyletememişti.

Meydandan geçtiler ve kendilerini kaba kaldırım taşlarıyla

çevrili geniş bir alanda buldular. Bir ucunda tahta kanatlı kapılar, diğerinde büyük, kare şeklinde bir kemer vardı. Kapılar ölüm, barış ve sessizlik rünlerini taşıyordu.

“Saklanın!” diye tısladı Matthew. Kolunu savurup James’le Cordelia’yı gölgelere doğru itti. Bir Sessiz Kardeş önlerinden geçip ilerideki merdivene yöneldi. James başını salladı ve yine yola koyuldular. Kare şeklindeki kemerin ardında, kubbe tavanlı, tahta ve taş kirişli, büyük bir oda vardı. Duvarları çıplaktı ve sıra sıra yataklarda otuz kadar hasta yatıyordu. Genç, yaşlı, kadın, erkek fark etmeksizin çoktan ölmüş gibi hareketsizdiler.

Odada çıt çıkmıyordu. Sessiz ve boştu. Cordelia dudağını ısırıldı. “Jem nerede?”

Ama Matthew’un dikkati başka bir yerdeydi. Tanıdık birini görmüştü. “Christopher,” dedi ve onun yanına koştu. James de onu izledi. Cordelia üç yakın arkadaşın hasret gidermesi için birkaç adım geride kaldı. Matthew dar, demir bir karyolanın yanına çömelmişti. James, Christopher’ın başucunda duruyordu.

Christopher’ın üstü çıplaktı ve zayıf gövdesi beyaz sargılarla kaplıydı. Bazıları kanla ıslanarak tam kalbinin üzerinde büyük, kırmızı bir leke oluşturmuştu. Gözlüğünü çıkarmışlardı. Gözleri kafatasına gömülmüş gibiydi. Gözaltıları mosmordu. Derisinin altındaki siyah damarlar denizin dibini saran mercanlar gibi yayılmıştı. “Matthew,” diye inledi. “Jamie.”

James arkadaşının omzuna dokunmak için uzandığında Christopher bileğine yapıştı. Parmakları seğiriyordu. James’in ceketini telaşla çekiştirdi. “Thomas’a söyle,” diye fısıldadı. “Panzehri bensiz bitirebilir. Sadece o köke ihtiyacı var. Söyle ona.”

Matthew konuşmadı. Acı çeker gibi yüzünü buruşturmakla yetindi. “Thomas Lucie’yle kökü almaya gitti,” dedi James. “Merak etme, Kit. Yakında kurtulacaksın.”

Cordelia hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Sesi yine de bir fısıltı gibi boğuk çıktı. “Jem,” dedi. “Jem burada mıydı, Christopher?”

Christopher ona tatlı tatlı gülümsedi. “James Carstairs,” dedi. “Jem.”

Cordelia’nın gözleri James’e kaydı. James ona cesaret vermesine başını salladı. “Evet,” dedi Cordelia. “James Carstairs. Kuzenim.”

“*James*,” diye fısıldadı Christopher. Sonra yan yatakta yatan hasta da bu ismi söyledi.

“*James*,” diye fısıldadı Piers Wentworth. “*James*.”

Ve yan yatağındaki hasta da aynı ismi tekrarladı.

Matthew hayretle doğruldu. “Neler oluyor?”

Christopher’ın leylak rengi gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açıldı. James’i sertçe kendine doğru çekti. Şimdi yüzleri arasında yalnızca birkaç santim vardı. “Git buradan. Bir an önce gidin. James, anlamıyorsunuz. Bu iş tamamen sizinle ilgili. *Başından beri öyleydi.*”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Matthew. Revirdeki hastaların hepsi aynı monoton sesle tempo tutmaya başlamıştı:

“*James. James. James.*”

Matthew James’i kolundan tutup çektiğinde Christopher onu isteksizce bıraktı. Cordelia Cortana’nın kabzasını kavradı. “Nedir bu?” diye inledi. “Christopher...”

Hastalar birer birer yataklarında doğrulmaya başladı. Ama belli ki bunu kendi istekleriyle yapmıyorlardı. İplere bağlı kuklalar gibi, başları gevşekçe yana sarkmıştı ve kolları istemsizce hareket ediyordu. Yalnızca akları görünen gözleri odanın loş ışığında tuhaf bir pırıltı saçıyordu. Cordelia hastaların gözlerinin aklarını siyah damarların kapladığını görünce dehşetle inledi.

“James Herondale.” Bunu söyleyen Ariadne Bridgestock’tu. Yatağının kenarında, kamburunu çıkarmış oturuyordu. Bir gıcırtıyı andıran sesinde en ufak bir insani duygu yoktu. “James Herondale, sen buraya çağırıldın.”

“Kim tarafından?” diye bağırdı Matthew. “Onu çağıran kim?”

“Prens,” dedi Ariadne. “Hırsızların Efendisi. Bu ölümleri ancak o durdurabilir. Zehir taşıyıcısını, Mandikhor’u yalnızca o geri çağırabilir. Artık lekeyi sen taşıyorsun, Herondale. Kanın geçidi açabilir.” Derin ve titrek bir nefes aldı. “*Başka şansın yok.*”

James Matthew’un yanından ayrılarak ona yaklaştı. “Hangi geçit? Ariadne...”

Cordelia kolunu yakalayarak onu durdurdu. “Bu Ariadne değil.”

Neler oluyor?

Hep birlikte döndüler. Jem parşömen rengi cübbesinin eteklerini savurarak odaya girdi. Meşe sopası elindeydi. Yüzünün ifadesizliğine rağmen Cordelia onun ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Kafasının içinde patlayan kelimeler hiddet doluydu: *Neden geldiniz? Ne işler karıştırıyorsunuz?*

“Mesajını aldım,” dedi James. “Beni buraya sen çağırdın.”

Ben mesaj falan yollamadım.

“Yolladın!” diye araya girdi Cordelia. “Onu hepimiz gördük.”

“Mesajı efendimiz yolladı,” dedi Ariadne. “Gölgelerin arasında bekliyor. Yine de bütün kontrol onda.”

Jem başını iki yana salladı. Kukuletası arkaya düştüğü için, Cordelia siyah saçlarının arasındaki beyaz tutamı görebiliyordu.

Burada kirli bir iş dönüyor, dedi. Sopasını kaldırdı ve Cordelia sapındaki WH harflerini gördü.

Şimdi hastaların hepsi James’in ismini söylüyordu. Mırıltıları giderek yükseldi ve sesleri birbirine karıştı.

Jem sopasını indirdi ve taş zemine çarpan tahtanın sesi kulaklarında yankılandı. Hastalar yeniden sessizliğe gömüldü.

Jem Cordelia’yla oğlanlara baktı. *Sizi buraya kötücül bir güç getirdi,* dedi. *Gidin. Korkarım tehlikedesiniz.*

Koşmaya başladılar.

*

Sessiz Şehir’den kaçış Cordelia için bir hayalden farksızdı. James elinde yollarını aydınlatan cadı ışığıyla önden koşuyordu. Ara

sıra Sessiz Kardeşlere rastlıyorlardı. Dakikalar içinde, ucunda gökyüzü görünen son merdivene gelmişlerdi.

Matthew birden inledi. Biri onu sertçe itmiş gibi sendeledi ve taş duvara çarptı. Cordelia son anda kolunu yakaladı. "Matthew! Ne oldu?"

Yüzü sapsarıydı. "James," diye fısıldadı. "James'e bir şey oldu."

Cordelia başını kaldırdı. James merdivenin tepesinde gözden kaybolmuştu. Peşinden gelmediklerini fark etmemişti bile. "Matthew, James iyi," dedi. "Şehir'den çıktı ve..."

"Çabuk," dedi Matthew ve tekrar koşmaya başladı.

Merdiveni çıkıp etraflarına bakındılar. James görünürde yoktu.

Matthew Cordelia'nın elini tuttu. "Bu taraftan," dedi. Ağaçların arasındaki dar bir patıkaya daldılar. Sık yapraklı dallar yüzünden etraf zifiri karanlıktı. Ama Matthew nereye gittiğini biliyor gibiydi.

Az sonra etrafı mezar taşlarıyla çevrili, küçük bir koruya çıktılar. Gökyüzü geç alacakaranlığın koyu mavisine bürünmüştü. James oradaydı ve bir heykel gibi kıpırtısız duruyordu. Bir kuzgunun tüyleri kadar siyah saçları ve simsiyah kıyafetiyle karanlık bir prensi andırıyordu. Akşam serinliği çökmesine rağmen birden ceketini çıkardı.

Matthew'la Cordelia'ya bakmıyordu. Gözlerini uzaklara dikmişti. Yüzünde sert bir ifade vardı. Gözlerinin altındaki gölgeler koyulaşmıştı. Cordelia onun hasta göründüğünü fark etti. Matthew haklıydı. Bir terslik vardı.

Matthew ellerini dudaklarının kenarına koyup bağırırdı. "James!"

James ceketini yere atarak yavaşça döndü. Bir otomat gibi mekanik hareket ediyordu.

Cordelia giderek panikliyordu. James'e ormanda gördüğü ürkek bir geyikmiş gibi usulca yaklaştı. James altın rengi gözle-

riyle onu huzursuzca izliyordu. Yanakları ateşi varmış gibi kızarmıştı. Cordelia Matthew'un usulca küfrettiğini duydu.

"James," dedi Cordelia. "Neyin var?"

James gömleğinin sol kolunu kıvrırdı. Bileğinin dışında, tam da gömleğinin kolunun bittiği yerde hilal şeklinde, dört minik iz vardı. Etrafları siyah damarlarla çevriliydi.

Tırnak izleri.

"Christopher," dedi James ve Cordelia Christopher'ın dehşetle onun bileğine yapışmasını hatırladı. "Bilerek yapmadı." Dudaklarının kenarı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimse ona bir şey söylemesin. Çok üzülür."

Ah, James. Hayır. Cordelia Oliver Hayward'ı hatırladı. Barbara can çekişirken onu tırmıkladığı için ölmüştü. *James ölemez. Hayır!*

"Sessiz Şehir'e dönmeliyiz," dedi Matthew titrek bir sesle. "Seni Jem'e götürmeliyiz."

"Hayır," diye fısıldadı Cordelia. "Orası James için güvenli değil. Enstitü'ye gidelim. Jem'i oraya çağırırız."

"Kesinlikle olmaz," dedi James sakince. "Hiçbir yere gitmiyorum. En azından, Londra'daki bir yere."

Matthew "Kahretsin," diye homurdandı. "Hayal görüyor."

Ama Cordelia öyle düşünmüyordu. "James," diye fısıldadı. "Ne görüyorsun?"

James elini kaldırıp işaret etti. "Şurada. Şu iki ağacın arasında."

Haklıydı. Cordelia'yla Matthew birden onun neye baktığını görebildi. İki sedir ağacının arasında büyük bir geçidin girişi vardı. Karanlık bir ışıktan yapılmış gibiydi. Mezarlığın bir parçası gibi, Gotik mimarinin izlerini taşıyordu, ama Cordelia aslında öyle olmadığını biliyordu. Ardında siyah bir girdap vardı. Bir Boyut Kapısı'ndan karanlık uzay boşluğuna bakıyordu sanki.

"Bir geçit," dedi Matthew usulca.

"Ariadne'nin söylediği gibi," diye mırıldandı Cordelia.

“James, hayır. Damarlarında dolaşan kan...” Başını iki yana salladı. “Lütfen, yapma. Bir terslik var.”

Ama James geçide yönelmişti bile. Christopher’ın yaraladığı kolunu öne uzatıp yumruk yaptı.

Kol kasları belirginleşti ve bileğindeki yaralar kanamaya başladı. Christopher’ın tırnaklarının bıraktığı izler minicikti, ama üzerlerinde toplanan şişman kan damlaları pıtır pıtır yere damlıyordu. Geçidin ardındaki manzara netleşmişti. Cordelia köprüde gördüğü dünyayı hemen tanıdı. Yeryüzü ve gökyüzü kül rengiydi ve ağaçlar bir iskeletin uzuvlarını andırıyordu.

“James,” dedi Matthew. Koşup arkadaşına yetiştii. “Dur, lütfen.”

“Bunu yapmak zorundayım.” James kanayan kolunu indirdi. Gözleri ateşten ya da damarlarında dolaşan zehir yüzünden tuhaf bir şekilde parlıyordu. “Math, bana dokunma. Çok tehlikeli.”

Ona uzanan Matthew’un eli havada asılı kaldı. Sonra kollarını iki yana açtı. “James...”

“Öleceğine inandığın için mi gidiyorsun?” diye sordu Cordelia. Boğazına bir yumru oturmuştu. Cortana’yı çekip mezar taşlarına saldırmak, bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. “Thomas’la Lucie malos kökünü almaya gitti. Bugün, hatta belki de *saatler* içinde panzehir hazır olacak.”

James başını iki yana salladı. “Hayır. Hastalık bana bulaşmasaydı da gitmek zorundaydım. Ne olur, bana engel olmaya kalkışmayın.”

“Neden?” diye sordu Matthew. “En azından, sebebini söyle.”

“Çünkü Christopher haklıydı. Ariadne de öyle. Bunları yalnızca benim o geçitten geçmem durdurabilir. Tüm bu mesele benimle ilgili. *Başka şansım yok.*”

19

HER YER CEHENNEM

*Bütün dünya dağıldığında,
Her bir yaratık arınacak,
Ve cehennem olacak cennet olmayan her yer.
-Christopher Marlowe, Doktor Faust*

LUCIE VE THOMAS CHISWICK EVİ'NE VARDIĞINDA, HAVA kararmak üzereydi. Güneş batmış ve ev akşamın solgun ışığında mat bir griye boyanmıştı. Arabayı kaldırımın kenarında bırakıp ağaçların arasından sessizce eve doğru yürüdüler. Lucie'nin Cordelia'yla buraya gelişinden beri, bahçe her nasılsa daha da bakımsız bir görünüme kavuşmuştu.

Uzakta limonluğun gölgesi görünüyordu ve diğer tarafta İtalyan bahçeleri vardı. Gün ışığının son demleri evin ve arazinin tüm çirkinliğini gözler önüne seriyordu. Lucie böyle bir yerde yaşadığını hayal dahi edemiyordu.

"Zavallı Grace," dedi. "Burası bir fare deliğinden farksız. Aslına bakarsan Chiswick'i bir fareye bile layık görmem."

"Fareleri sevdiğin için böyle söylüyorsun," dedi Thomas. "Marie'yi hatırlıyor musun?"

Marie Curie, Christopher'ın Şeytan'daki odalarında, ekmek ve tavuk kemikleriyle beslediği küçük, beyaz bir fareydi. Lucie'nin omzunda gezip burnunu saçlarının arasına sokacak kadar sokulgan bir hayvandı. Sonunda doğal sebeplerden ötürü öldüğünde, onu bir cenaze töreniyle Matthew'un arka bahçesine gömmüşlerdi.

"Aslında Grace'e acımalı mıyız bilmiyorum," dedi Lucie. "Ne de olsa James'in kalbini kırdı."

"Kalbi kırık birine göre gayet iyi görünüyor. Hatta eskiye kıyasla daha bile neşeli."

Lucie bunu inkâr edemedi. "Yine de James'e ihanet etti."

Cam ve ahşap limonluk binasına varmışlardı. Uzun yıllar önce Lightwood'lar burada kışın ananas ve üzüm yetiştiriyordu. Şimdi cam duvarlar delik deşikti ve pislikten neredeyse görünmüyorlardı.

Kapıda kocaman bir asma kilit vardı. Lucie stelinı çıkarcaktı ki Thomas ona engel oldu. "Arkadan girebilirim," dedi. "Limonluğun arka kapısında yeraltı ısıtma tertibatının durduğu bir kulübe olmalı."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Lucie. "Fakat Christopher'ın laboratuvarının gediklisi olduğun için sana güvenmek zorundayım. Haydi, bulalım şu kulübeyi. Örümcek ağlarıyla dolu olduğundan eminim, ama sızlanmayacağım."

"Benim asıl endişem örümcekler değil," dedi Thomas. "Hem sen gelmeyeceksin. Burada nöbet tutman gerek. Bir tehlike sezersen beni uyarmalısın."

"Mecbur muyum? Nöbet tutmaktan nefret ederim."

"Evet," dedi Thomas. "Böylece birimiz iblis ağacı köklerine takılırsa, diğeri yardım getirebilir. Ya da en azından malos kökünü alıp kaçır."

Lucie onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "İyi. Git."

Thomas limonluğun arkasına doğru yürüdü. Lucie beş daki-

ka boyunca yerinden ayrılmadı. Ama sonra kapının önünde aşağı yukarı dolanırken kendini kavanozun içinde yüzen bir süs balığı gibi hissetti. Gözünün ucuna bir şey takıldığında neredeyse sevinecekti.

İtalyan bahçelerinin orada bir ışık yanmıştı. Lucie gözlerini kısarak o tarafa doğru yürüdü. Soluk bir ışıktı ve alacakaranlıkta titreşiyordu. Belki de bir meşaleydi.

Lucie gölgelerin arasında kalmaya özen göstererek yaklaştı. Bahçeler arazinin diğer her yeri gibi bakımsız kalmıştı. Çalılıklardan oluşan çit uzun süredir budanmadığı için arsızca dört bir yöne doğru yayılmıştı. Virgil, Sofokles ve Ovid heykelleri kırık kaidelerinin üzerinde paramparça olmuştu. Bütün bu kargaşanın ortasında, kare şeklinde tuğla bir yapı vardı. Belki de eskiden alet edevat kulübesi olarak kullanılıyordu.

Lucie ona doğru yürürken ışığı yine gördü. Bu kez daha parlaktı. Küçük yapının duvarlarını yalıyordu. Kulübenin çatısı yoktu. Ama eski binaların evvela çatısı çökerdi zaten. Pencereleri de olmamasına rağmen içerideki ışık dışarı sızmanın yolunu bulmuştu.

Lucie merakla yaklaştı. Kulübe büyük ve sağlam taşlarla inşa edilmişti. Kapısı kapalıydı ve altından kuvvetli bir ışık yayılıyordu.

Lucie'nin gözü önünde ışık hareket etti. İçeride biri ya da bir şey olduğu kesindi.

Lucie tedbiri elden bırakmadan duvara tırmanmaya başladı.

Kulübenin tepesine bir çırpıda ulaştı. Dört, kalın duvarına rağmen doğanın bütün elementlerine açıktı. Lucie tırmandığı duvarın üzerine yatıp aşağı baktı.

Küçük oda, bir duvarında asılı kılıç dışında tamamen çıplak sayılırdı. Kılıcın ortasında, Blackthorn'ların sembolü diken desenleri vardı. Odanın ortasındaki masaya bir tabut yerleştirilmişti. Grace sağ elindeki cadı ışığıyla onun başında duruyordu. Sol elinin narin parmaklarını tabutun cam kapağına yaymıştı.

Tabut Pamuk Prenses'inki gibi camdan yapılmıştı. İçinde yatan abanoz saçlı, kar beyazı yüzlü genç adam, Jesse Blackthorn'dan başkası değildi. Ama dudakları masal prenseslerinin gibi kırmızı değil, ölü beyazıydı ve gözleri kapalıydı. Üzerinde beyaz bir cenaze kostümü vardı. Onu ilk kez başka bir kılıkta görmek Lucie için epey sarsıcı oldu. Ellerini göğsünde kavuşturmuşlardı.

Lucie duvara sıkıca tutundu. Jesse'nin ölüsü. Muhtemelen kısa bir süredir buradaydı. Tatiana Londra'ya gelmeden önce, oğlunun cesedini Idris'te muhafaza ediyordu şüphesiz. Ama onu neden ev yerine bu tuhaf, küçük kulübeye koymuştu? Jesse'nin üzerinde bir çatı bile yoktu.

Buz gibi yağmurun tabutu ıslattığı düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Jesse hiç de ölüye benzemiyordu. Bahçenin bir köşesinde uyuyordu sanki. Her an kalkıp cam hapishanesinden çıkacak gibiydi.

"Jesse," dedi Grace. "Jesse, korkuyorum."

Lucie donup kaldı. Grace'i ilk kez böyle konuşurken duyuyordu. Sesi gerçekten de korku doluydu. Ama bunun ötesinde, Jesse'yle yumuşacık ve sevgi dolu bir sesle konuşuyordu.

"Jesse, özür dilerim. Soğuğu hissedemeyeceğini bilsem de seni burada bırakmaktan nefret ediyorum." Grace gözyaşlarını güçlkle tutuyor gibi belli belirsiz hıçkırıyordu. "Ama Charles evde dolanıp duruyor. Sanırım annem öldüğünde ona neyin miras kalacağını görmek istiyor." Sesini alçaltınca Lucie onu duymak için eğildi. "Ah, Jesse. Geceleri beni buraya yollamazlar diye korkuyorum. Charles bu eski kulübede yalnız kalmamam gerektiğini söylüyor. Burada yalnız olmadığımı, senin gelip benimle konuştuğunu bilmiyor tabii." Dantelli eldiveninin sarı maladığı elini tabuttan çekti. "Bana Charles'la evlenmeyi neden kabul ettiğimi sordun. Annemin James'e yapabilecekleri yüzünden mi diye sordun."

Lucie donup kaldı. Yarı karanlıkta, Grace'in yüzündeki

ifadeyi görmesi imkânsızdı. Ama cadı ışığı titreştikçe değişiyor gibiydi. Çehresi bir an yumuşacık bir ifadeye bürünürken sonraki an haşin bir kararlılıkla gölgeleniyordu.

“Ama ben sandığından daha bencilim,” diye inledi Grace. “Charles’la evleneceğim, çünkü ancak o zaman Tatiana anneden kurtulabilirim. Onun iyileşmesini tabii ki istiyorum. Ama artık Meclis Başkanı’nın ailesinden olduğumu ve bana dokunamayacağına anlamalı. James’e gelince...”

Aşağıdaki küçük odada gölgeler koyulaştı. Şimdi Grace’in ardında yalnızca karanlık vardı. Lucie limonluğa dönmesi gerektiğini biliyordu ama onun söyleyeceklerini de merak ediyordu.

“James’e karşı neler hissettiğimi bana defalarca sordun. Ben de sana hiç söylemedim. Senden çok şey sakladım. Hep en iyi taraflarımı gör istedim. Ah, Jesse. Anneme karşı beni yalnızca sen savundun. Keşke...”

Grace’in arkasındaki gölgeler hareket etmeye başlamıştı.

Lucie hayretle inledi. Grace bu sesle başını kaldırırken karanlıkta çömelen biri hızla doğruldu.

Yarı sürüngen, yarı insan bir iblisti. Siyah ve tüysüz yarasa kanatları, bir bıçağın ucu gibi sipsivri bir çenesi vardı. Yaratık pullu gövdesiyle ona tepeden baktığında, Grace bir çığlık kopardı. Cadı ışığı elinden düştü. Geri çekilmeye çalıştı, ama iblis çok hızlıydı. Deri pençesini uzatıp Grace’i boynundan yakaladı ve havaya kaldırdı. Grace topuklu botlar giymişti. Küçük ayaklarıyla tekmeler savuruyordu.

İblisin sesi tuğla duvarlarda yankılandı. “*Grace Blackthorn. Seni sersem.*” Lucie meşalenin ışığında, yüzünün yılan gibi yassı olduğunu ve oval şeklindeki gözlerinin iki siyah taş gibi parladığını gördü. İki tane ağzı vardı, ama konuşurken yalnızca alttaki hareket ediyordu. Siyah ve pullu başının iki tarafından kocaman, kıvrık boynuzlar çıkıyordu. “*Annenin kendisinden çok daha güçlü olanlara ettiği yeminlere asla ihanet etmemeliydin. Senin olmayan tılsımları bozamazsın. Anlıyor musun?*”

“Etkisi geçmeye başlamıştı,” diye inledi Grace. “İşe yaramıyordu...”

Herhalde Jesse’ye yapılan tıslımlardan söz ediyor, diye düşündü Lucie. Tatiana zehirlenince belki de onlara bir şeyler olmuştu.

“Sana söyleneni yapacaksın. Tılsımı tekrar yerine koy. Ben, Namtar onu güçlendireceğim.” Sesi birbirine sürtünen çakıl taşları gibiydi. *“Efendimiz onun yerinden oynatıldığını öğrenirse, gazabından kurtulamazsın. Unutma, tek lafıyla değer verdiğin her şey mahvolabilir. Parmağını şaklatması bile yeter.”*

İblis diğer elini Jesse’nin tabutuna uzattığında, Grace bağırdı. Lucie duvardan iblisin sırtına atladı ve kollarını boynuna doladı.

İblis hayretle bağırarak geriye doğru sendelerken Grace’i elinden düşürdü. Grace sertçe yere çarptı. Yüzüne dökülen saçları ve korkudan çılgına dönen gözleriyle onlara baktı. İblis tıslayarak Lucie’nin ellerini ısırmak için bir hamle yaptı. Lucie onu bırakıp yere düştü ve Grace’in bileğini yakaladı.

Grace şoktan donup kalmıştı. “*Sen burada ne yapıyorsun?*”

Lucie’nin ona açıklama yapmaktan daha ciddi sorunları vardı. Grace’i kapıya doğru çekti. “Grace, *koş!*” diye tısladı.

Grace adını duyduğunda birden harekete geçti. Lucie’yi peşi sıra sürükleyerek koşmaya başladı. Kapıdan bahçeye çıktılar. Grace Lucie’yi bırakıp kapıyı kapamak için döndü. Ama iblis diğer taraftan kapıyı menteşelerinden söktü ve bir kenara fırlattı.

Yaratık kızların üzerine yürüdü. Lucie Grace’in eve doğru koşmasını bekledi. Ama Grace yerinden kıpırdamadı. Lucie kemerinden melek bıçağını çıkarırken Grace eğilip bir taş aldı ve iblise fırlattı. Lucie en azından çabasını takdir etti.

Taş iblisin tüysüz göğsünden sekti. Yaratık iki ağızyla birden sırtarak Lucie’yi gövdesinden yakaladı. Lucie’nin melek bıçağı elinden fırladı. İblis onu havaya kaldırıp siyah gözlerini yüzüne dikti. “Seni tanıyorum,” diye tısladı. “İki numarasın.”

Lucie iblisin gövdesini tekmeledi. İblis acıyla homurdandı ve Lucie'yi biraz daha sıktı. Lucie bağırdı. İblis alttaki ağzını açtığında sivri dişlerini gördü. Sonraki an ağzından iblis irini fişkırmaya başladı. Sendelerken Lucie'yi bıraktı. Lucie yere düştü ve yana doğru yuvarlandı. İblisin vücudu bir yay gibi geriye doğru savruldu. Göğsünde siyah ve yeşil irine bulanmış bir kılıç vardı. Yaratık etine gömülen silaha hayretle baktı ve bir kez tısladıktan sonra ortadan kayboldu.

Lucie onun arkasında dikilen Jesse'yi gördü.

Küçük tabut odasının duvarında asılı kılıcı tutuyordu. Kılıcın ucundan damlayan irin ayaklarının dibinde birikmesine rağmen kıyafeti ve çıplak elleri tertemizdi. Gökyüzü kararmıştı. Kılıcı usulca indirdi ve yeşil gözlerini Lucie'ye dikti.

"Jesse," diye inledi Lucie. "Ben..."

Grace'in sendeleyerek onlara doğru yürüdüğünü görünce gerisini getiremedi. Grace hayretle bir Lucie'ye, bir Jesse'ye bakıyordu. Ellerini önünde kavuşturdu. "Nasıl olur?" diye fısıldadı. "Jesse'yi görebiliyor musun?"

James, Matthew'la Cordelia'nın her halükârda ona engel olmak isteyebileceğini düşünmüştü. Ama onlara durumu açıkladıktan ve parçaları nasıl birleştirdiğini anlattıktan sonra, bunu yapmayacaklarını anladı. İkisi de solgun yüzleriyle ona baktı, ama geçitle arasına girmeye kalkışmadılar.

Mavi tozlukları da dahil olmak üzere, tepeden tırnağa toza bulanmış Matthew çenesini havaya dikti. "Madem gitmek zorundasın, ben de geliyorum," dedi.

James'in yüreği sızladı. Bunu Matthew'a nasıl yapabilirdi? Matthew'un asla peşinden gelemeyeceği bir yerde ölmeyi nasıl düşünebilirdi?

Yine de.

"Olmaz," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle gelemeyeceğini biliyorsun, Math. Gölgerin arasına sen bile gelemezsin."

Matthew, James'in arkasından telaşla seslenmesine aldırmadan geçide doğru yürüdü. Onun ardındaki gri dünyaya dokunmak için elini uzattı.

Ama eli cama çarpmış gibi sekti. Arkadaşlarına döndüğünde, Cordelia onun titrediğini gördü.

"Cordelia, yanında ip var mı?" diye sordu.

Gast'ın penceresine tırmanırken kullandıkları ip hâlâ Cordelia'daydı. Matthew onu aldı. James'le Cordelia'nın şaşkın bakışları arasında ipin bir ucunu James'in beline bağladı.

Elleri titremesine rağmen sağlam bir düğüm atmayı becerdi.

İpin diğer ucunu da kendi beline bağladı. İşini bitirdiğinde James'e baktı. "Bir şey olursa, seni geri çekmemizi istersen, ipe üç kez asıl."

"Anlaştık," dedi James. Cordelia'ya döndü. Cordelia geçide o kadar yakın duruyordu ki, sol yanı diğer tarafın griliğine karışıyor ve hızla silinen bir resim gibi yok oluyordu. "Cordelia..."

Cordelia uzanıp onu yanağından öptü. James'in hayretle gözlerini kırıştırdığını ve parmaklarının ucuyla öptüğü yere dokunduğunu gördü. "Geri dön," dedi Cordelia.

James başını salladı. Söylenecek bütün sözler tükenmişti. James son kez arkasına baktı ve geçitten geçip gözden kayboldu.

Geçidin ardındaki dünya siyah ve griydi. James önce amorf şekillerin arasından geçti. Sonra kendini kum tepelerinin arasında kıvrılarak ilerleyen bir yolda buldu. Hava yoğun ve keskin kokuluydu. Ağzına duman tadı doluyordu. Yüzüne savrulan tozlar yüzünden elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Tepesinde, gri-siyah bulutların ve örümcek gözü gibi parlayan takımyıldızların arasında bir delik vardı. İleride bulutlar toplanmıştı ve siyah bir yağmur yağıyordu.

James'in tek tesellisi belindeki ipti. Gölge Avcılarının bütün ipleri gibi, görüldüğünden çok daha uzundu. Onu sağ eliyle

sımsıkı tutuyor ve diğer ucunda Matthew'la Cordelia'nın olduğunu bilmek ona güven veriyordu.

Bir süre sonra manzara değişti. James ilk kez eski bir medeniyetin kalıntılarını gördü. Kırık sütunlarla çökmüş taş duvarlar kuru zemine saçılmıştı. Uzakta bir nöbetçi kulesi görür gibi oldu.

Patika bir kum tepesinin yanından kıvrılıyordu. James diğer tarafta, kuleyi daha net gördü. Bir mızrak gibi gökyüzünü parçalamıştı sanki. Önünde duvar kalıntılarıyla çevrili, kare şeklinde bir alan vardı ve ortasında bir adam dikiliyordu.

Yas tutan bir Gölge Avcısı gibi beyazlar içindeydi. Uzun saçları soluk bir griydi, ama yaşlı görünmüyordu. Grinin bu tonu James'e bir güvercinin kanatlarını hatırlattı. Gözleri çelik grisiydi. James okuduğu kitaptaki resimleri hatırladı. Cehennem Prensleri korkunç yaratıklar olarak tasvir edilmişti. Ama bu prens bir insan formunda karşısına çıkmıştı. İlahi bir elle yontulmuş bir heykeli andırıyordu. Biçimli hatlarıyla yaşını belli etmeyen, yakışıklı bir yüzü vardı. İnsan bu yüzde düşmüş meleklerin uğursuz güzelliğini görebiliyordu. Elleri bile kutsal vazifeler için şekillendirilmiş gibiydi. Dua etmek ve kutsal bir savaşta savaşmak için.

"Merhaba, büyükbaba," dedi James.

İblis gülümseyerek ona doğru yürüdü. Keskin kokulu rüzgâr soluk renkli saçlarını karıştırdı. "Kim olduğumu biliyorsun demek?"

"Belial'sın."

"Ne zeki bir delikanlı," dedi Belial. "Oysa ardımda hiçbir iz bırakmamaya özen göstermiştim." Parmağıyla havaya bir parabol çizdi. "Ama ne bekliyordum ki? Sen benim torunumsun."

"Ama burası senin krallığın değil," dedi James. "Eskiden Belphegor'undu. Sonra sen onu elinden aldın."

Belial tüyler ürpertici bir sesle kıkırdadı. "Zavallı Belphegor. Onu hiç beklemediği bir anda kötü yaraladım. Hâlâ dünyalar arasındaki boşlukta yüzerek eve dönüş yolunu aradığından eminim. Boşuna acıma. Pisliğin tekidir."

“Acıdığımından değil,” dedi James. “Önce dedemi o sandım. Ama kafamda oturtamadığım bazı şeyler vardı. Sonra Agaliarept, efendisinin krallığının elinden alındığını söyledi.”

“Demek Agaliarept’le tanıştın?” Belial gülümsedi. “Şu hayata rastlayabileceğin en enteresan tiplerden biridir. O kutuya hapsolmadan önce birlikte iyi günlerimiz oldu. Bana ulaşmak için ilginç bir rota izlemiştin James.”

James ona aldırmadı. “Koca bir dünyayı kim çalar diye düşündüm. Ve neden diye.” Belial’ı dikkatle süzüyordu. Ama Cehennem Prensi’nin yüzünde tek bir kas bile oynamadı. “Sonra bir kitapta seninle ilgili okuduklarım aklıma geldi.”

“Birçok kitapta benden bahsedilir,” dedi Belial.

“Bu kitapta senin için krallıkların, dünyaların hırsız diyor-du. O sırada kitapta yanlış bir ifade kullanıldığını sandım. Dünyanın ya da herhangi bir dünyanın en büyük hırsız demek istediklerini düşündüm. Aslında yazılanlar doğruydu. Sen krallıkları çalıyorsun. Bunu da Belphegor’dan çaldın.” James’in başı dönmeye başlamıştı. Christopher’ın tırnaklarını geçirdiği bileği ağrıyor ve zonkluyordu. “İblis saldırılarının arkasında senin olduğunu kimse tahmin edemez sandın. Ardında bazı izler bıraktığında herkes Belphegor’dan kuşkulananacaktı. Ama anlamadığım bir şey var. Bana hayatım boyunca burayı, bu krallığı gösterdin.” Sesini kontrol etmek için duraksadı. “Beni bu dünyayı görmeye mecbur bıraktın. Neden kendi krallığını değil de burayı gösterdin?”

Belial suratını buruşturdu. “Sen bir ölümlüsün. Yaşam süreni günler ve yıllarla ölçüyorsun. Biz iblisler hayatlarımızı yüzyıllar ve binyıllarla ölçeriz. Burayı kardeşimin elinden aldığım da Gölge Avcıları yoktu. Henüz Razi’el’in o aptal, küçük kafasında bir düşünce bile değildiniz. Yüzyıllar içinde bu krallıktaki her şeyi dilediğimce değiştirdim. Şimdi her bir ağaç, her bir kaya parçası, hatta her bir kum zerreciği bile benim emrimde. Sen de öylesin, oğlum. Seni onun için buraya getirdim.”

“Ben buraya kendi isteğimle geldim,” dedi James. “Seninle yüz yüze görüşmek için.”

“Belphegor olmadığımı ne zaman anladın?”

James birden kendini çok yorgun hissetti. “Ne önemi var? Köprüdeki Mandikhor benimle konuştuğunda kafamın içinde bir şimşek çaktı. Onun kanından gelmediğim sürece, bir Cehennem Prensi’nin benimle görüşmek istemesi için hiçbir sebep yoktu. Ve bir oyun oynamadığı sürece, o prensin kimliği konusunda bu kadar ketum davranması da anlamsızdı. Agaliarept kurnaz bir iblisin onu ve efendisinin krallığını çaldığını söyledi. Dedemin cehennemin en kurnaz prensi olduğunu duymuştum. Ariadne *hırsızların efendisi* diye birinden söz ettiğinde parçaları birleştirdim. Mandikhor’un efendisi, hırsız, kurnaz prens ve dedem, hepsi aynı kişiydi.”

“Ariadne ve diğerleri aracılığıyla seninle konuşan kimdi sanıyorsun?” diye sordu Belial. Elini tembelce kaldırdı ve James bir anlığına Sessiz Şehir’deki reviri gördü. Hastalar yataklarında yatıyor ve Jem elinde sopasıyla kapıda nöbet tutuyordu. James dayanamayıp Christopher’a baktı. “İşi ağırdan almandan sıkıldım,” dedi Belial. Elini indirdi. “Bana gelmediğin sürece, ölüm-lerin durmayacağını anlamanı istedim.”

James Matthew’la Cordelia’yı düşündü. Geçitten neden geçmesi gerektiğini, neden başka bir şansı olmadığını onlara açıkladığında hayretle yüzüne bakmışlardı. *Bu bir tuzak da olsa, dedemle krallığında buluşmalıyım. İnsan bazen tuzaka düşme riskini göze almak zorunda kalır. Onunla buluşup uzlaşmazsam Gölge Avcıları ölmeye devam edecek.*

“İblislerin bunca yıldır Londra’ya uğramamasının nedeni sensin,” dedi James. *Suratlarını göstermeye ödleri kopuyor, demişti Polly.* “Senden korktukları için uzak duruyorlardı. Ama neden?”

“Sizi hazırlıksız yakalamak istedim,” diye yanıtladı Belial. “Mandikhor sizi darmadağın etti, çünkü gevşemiştiniz. Savaşçı olmanın anlamını unutmuşunuz.”

“Sonra iblisleri ufak ufak üzerimize salmaya başladın,” dedi James usulca. “Huzurumuzu kaçırp dikkatimizi dağıtmak için.”

Belial koluna yapışan kumları silkeledi. “Sen ve arkadaşlarının dikkati yeterince dağınıktı zaten.”

“Biz insanlar sandığın kadar aptal değiliz,” dedi James buz gibi bir sesle.

Belial’ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “İnsanları aptal sandığımı düşünüyorsan, beni hiç anlamamışsın, evladım. Onlar ilahi kudretin en sevgili yaratıkları. *İnsan ne yaman bir varlık,*” diye alıntı yaptı. “*Eylemleri melekler, idrak kabiliyeti tanrılar gibi. Dünyanın gözbebeği ve tüm hayvanların en mükemmeli.*”

“Shakespeare kinaye yapıyordu.”

“Gerçi sen tam manasıyla insan sayılmazsın,” dedi Belial. “Nefilimler birçok bakımdan insanlarla eş tutulamaz. İnsanların arasında dolaşır ve onlara benzersiniz. Ama en zayıfınız bile insanların en güçlüsünden kat be kat üstündür.”

James Belial’dan ne beklemesi gerektiğini kestiremiyordu. Ama insanlardan böyle bahsetmesini yadırgamıştı doğrusu. Gelgelelim, iblisler de tıpkı periler gibi aldatıcı yaratıklardı. Gerçekleri kendi çıkarları için çarpıtıyorlardı ve perilerin aksine iblisler yalan söyleyebilirdi.

“Benimle buluşmak için neden ısrar ettin?” diye sordu James. Tarafsız bir tavır takınmaya çalıştı. “Sen neden bana gelmedin? Beni neden ayağına çağırdın?”

Belial gülecekmiş gibi başını arkaya attı. Ama hiç ses çıkarmadı. “Beni şaşırtıyorsun,” dedi.

“Neden? Senden korkmamı mı bekliyordun? O zaman babamı tanımıyorsun. Annemi de tanımıyorsun. Ne ailemi ne de beni tanıyorsun.”

“Daha ziyade öfkeli olmanı bekliyordum,” dedi Belial. “Ama belki de bunu çoktan aştın. Hakkımda çok şey biliyor gibisin. Sizi gidi kitap kurdu Nefilimler! Söyle bakalım, deden hakkında neler öğrendin?”

“Sen Belial’ı çukur için yarattın, kin ve nefret meleği; karanlıktır onun mülkü, günaha teşvik eder ancak. Bütün kötülükler beklenir ondan. Yardakçıları yıkım melekleridir, karanlığın kanunlarıyla yaşarlar ve ona yürümekten başka yoktur bir arzuları,” diye alıntı yaptı James.

Bu sözler Belial’ı eğlendirmiş gibiydi. “Adımın anlamını da öğrendin mi? Eski Aramca *Beli ya’al* ne demek biliyor musun? Yoksa İbranice miydi? Asla doğmayacak, gün yüzüne çıkamayacak olan demek. Cehennem Prensleri arasında yalnızca ben gerçek biçimimle dünyada dolaşamam. Krallığınızda var olabilmem için bir bedeni ele geçirmek zorundayım.”

“Revirde Ariadne’yi ele geçirdin,” dedi James.

“Sadece birkaç dakikalığına,” dedi Belial acı bir sesle. “Ruhum bir insan bedenine sahip olduğunda, kâğıttan kabı içinde yanan şenlik ateşinden farksız olur. O bedeni saatler içinde yok ederim. Lilith, Sammael ve diğerleri kendi bedenleriyle dünyada dolaşabilir. Bir tek ben bunu yapamam. İlahi kudret hepimizi farklı biçimlerde cezalandırdı zira. Bütün prensler arasında insanları en çok ben sevdim. Dolayısıyla yalnızca ben onlardan sonsuza dek ayrı düştüm.” Konuşurken ellerini sıkça kullanıyordu. Ve onlar da yüzü kadar güzel ve yaşsızdı. Parmakları uzun ve ince, tırnakları mat siyahtı. “Ama şimdi senin gibi bir şansım var.”

James’in damarlarındaki yanma arttı. Kürekkemiklerinin arasından süzülen ter damlacıklarını hissetti. Yüzü bile terliyordu. Koluna bakmaya cesaret edemiyordu.

“Kullanabileceğim tek vücut seninki, çünkü sen benim kanımdansın. Önce anneninkini denedim. Ama giydiği o mekanik melek ona yaklaşmamı engelledi. Gittiğinde bile Ithuriel onu korumaya devam etti. Annen melek kanıyla öylesine zehirlenmişti ki bedeninde benim varlığıma yer yoktu.” Dudakları kıvrıldı. “Ama *sen*. Senin bedenini paylaşabiliriz James. Varlığım damarlarında akan Mandikhor zehrini etkisiz kılar. Yaşamına devam edebilir ve olağanüstü bir güce kavuşabilirsin. Zaten

benim veliahdım değil misin? Benim canımdan, benim kanımdan değil misin?”

James başını iki yana salladı. “Bütün o iblis saldırıları ve hastalık. Sırf beni kendine mecbur etmek için yaptın.” Yapbozun son parçası da yerine oturmuştu. James’in vücudu acıyla zonk-luyordu. “Yapmaya çalıştığın şey yüzünden Belphegor’un suçlanmasını onun için istedin. Tüm bunlar için. Gün yüzüne çıkmamama yaşağını delmeye çalışıyordun. Asıl amacın dedemin kimliğiyle ilgili biz Gölge Avcılarını kandırmak değildi. Senin gibileri aldatmaya çalışıyordun.”

“Yukarıdaki melekleri ve çukurdaki iblisleri,” dedi Belial siyah tırnaklarını inceleyerek. “Haklısın. Bunu inkâr edemem.”

“Vücudumu ele geçirmen için benim onayıma ihtiyacın var. Bu iş için gönüllü olmamı istiyorsun. Böylece ben olabileceksin.”

“Kesinlikle,” dedi Belial. Bu konuşmadan sıkılmış gibiydi.

“Büyükannemin mutluluğunu çaldın. Kuzenim Barbara’nın canını aldın. Bir de kalkmış benden...”

“Evet, yeniden doğuşum için vücudunu istiyorum,” dedi Belial sabırsızca. “Çünkü bütün bunları sadece ben durdurabilirim. Köprüdeki yaratığım sana bunu söyledi zaten.”

“Mandikhor,” dedi James. “Birilerini ele geçirip Emmanuel Gast’a yolladın. İblisi çağırmasını sağladın.”

“Gast koca bir budalaydı, ama işime yaradı. İblisi çağırdıktan sonra nedense yaşamasına izin vereceğimi sandı. Halbuki ipuçlarını takip eden biri er geç ona ulaşacaktı. Gast’ın işkenceye dayanamayıp hemen öteceğini biliyordum.” Esnedi. “Yazık. Gast boyut büyülerinde yetenekliydi. Mandikhor’un kısmen sizi dünyanızda ve kısmen güç aldığı bu dünyada var olmasını sağladı.”

“Bizim dünyamızdaki güneş ışığına bu sayede dayanabiliyor,” dedi James.

“Evet. Dünyalar birbirlerinin üzerine binerek katmanlar oluşturur. Bu dünya Mandikhor’la yavrularını sizin dünyanız-

dan koruyor. Ve Mandikhor yalnızca bana hizmet ediyor. Artık Nefilimlere saldırmamasını söylediğimde, bir daha size ilişmeyecek. Ölümler bitecek. Ama beni reddedersen saldırılar devam edecek. Sen de öleceksin, sevgili oğlum.”

“Önce iblisi durdur,” diye inledi James. “Onu buraya çağır ve yok et. Sonra beni ele geçirebilirsin. Sana izin vereceğim.”

“Hayır,” diye mırıldandı Belial. “Ne yazık ki, işler böyle yürümüyor James Herondale. Burası benim krallığım ve beni kandıramazsın. Önce beni vücuduna davet et. Sonra...”

James başını iki yana salladı. “Olmaz. Önce iblis. Ona durmasını söylemen de yetmez. Onu gözümün önünde yok etmelisin.”

Belial’ın bakışları buz kesti. *Gözleri annemin gözlerine benziyor*, diye düşündü James. Bu tanıdık bakışlarda böylesi bir nefret görmek tuhaf geliyordu.

“Sen bana emir veremezsin,” dedi Belial. “Gel buraya.”

James yerinden kıpırdamadı. Belial gözlerini kısarak yüzüne, kılığına ve kanayan bileğine baktı.

“Beni reddettin,” dedi buna inanamaz gibi. James neredeyse bir Cehennem Prensi’nin hayretten donakaldığını düşünecekti.

“Dediğim gibi,” diye mırıldandı “buraya özgür irademle geldim.”

“Görüyorum ki, sandığım kadar uysal değilsin,” dedi Belial. “Ama yakında planlarımı ne kadar büyük bir titizlikle yaptığımı anlayacaksın. Aslında yetişkin bir erkeğin vücudunu tercih ederdim. Öylesi daha çok işime gelirdi. Anlarsın ya?” Sırıttı. “Ama unutma, ikinci bir seçeneğim daha var.”

Siyah tırnaklı elini salladığında, karanlık havada rengarenk bir kesit belirdi. Sonra usulca Lucie’nin şeklini aldı. Gölge Avcısı kıyafeti giyip saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Ellerindeki mürekkep lekelerine dek tıpkı kendisi gibi görünüyordu. James’in karnına bir sancı saplandı.

“Aklından bile geçirme,” diye tısladı. “Hem Lucie teklifini asla kabul etmez.”

Belial güldü. “O kadar emin olma. Aklını çalıştır James. Kanının gücüne rağmen kapladığın beden kırılğan. Baksana, kolundaki dört küçücük tırnak izi yüzünden ölmek üzeresin. Bu kabuk o kadar dayanıksız ki, yaşılanıyor, ölüyor ve korkunç acılar çekebiliyor. Ama bana katılsaydın, ölümsüz olacaktın. Böyle bir gücü kız kardeşin ya da kendin için istemez misin?”

“Hayır,” dedi James. “Buna değmez.”

“Nefilimler ve budalaca özgüvenleri.” Belial gözlerini kıstı. “Belki de sana ne kadar zayıf olduğunu hatırlatma zamanım gelmiştir, çocuk.”

Kimse konuşmuyordu. Jesse elinde kılıcıyla dikiliyordu. Belki yerinde bir başkası olsa, kesik kesik solurdu, ama bir ölü olduğu için nefes almıyordu. Lucie hâlâ yerdeydi. Jesse ona bakıp belli belirsiz başını salladı.

Lucie, Grace’e döndü.

“Evet,” dedi. “Jesse’yi görebiliyorum.”

Grace elini ağzına götürdü. “Nasıl?” diye fısıldadı. “James de bir Herondale, ama onu göremiyor.”

“Lucie’nin sıra dışı bir yeteneği var,” dedi Jesse. “Yalnızca sıradan hayaletleri görmüyor.”

Kılıcını kulübenin duvarına dayayıp kız kardeşinin yanına gitti. “Grace,” dedi onu kollarına alarak. Grace başını Jesse’nin omzuna koydu. “Şu iblis. Dedemizin beslediklerinden biri miydi?”

Grace usulca geri çekildi. “Hayır,” dedi. “Şey...” Başını iki yana salladı. “Onun yanında konuşamayız. O Will Herondale’in kızı Jesse. Ve Meclis Başkanı’nın yeğeni.”

Lucie yavaşça doğrulup üstüne yapışan otları silkeledi. Kendini tuhaf hissediyordu. İblisin sözlerini hatırladı: *Annenin kendisinden çok daha güçlü olanlara ettiği yeminlere asla ihanet etmemeliydin.* İblisin orada olmasının nedeni Tatiana’ydı ve Jesse’nin gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunu o da biliyordu.

“Ben Lucie’yi tanıyorum ve ona güveniyorum,” dedi Jesse.

Grace'in sarı saçlı başının üzerinden Lucie'ye baktı. "Tıpkı senin James'e güvendiğin gibi."

Grace kaşlarını çattı. "Ben James'e senden hiç bahsetmedim."

"Lucie!" Lucie başını kaldırdığında Thomas'ın onlara doğru koştuğunu gördü. Alçak çalılıkların üzerinden kolayca atlayıp yanlarına geldi. *Bolas'*ı elindeydi.

Grace çabucak Jesse'den ayrıldı ve gözyaşlarını sildi. Thomas'a ateş püsküren gözlerle baktı. "Evimde ne işiniz var?" diye sordu sertçe. "Neler oluyor?"

"Senin evde olacağını düşünmemiştik," dedi Thomas bütün dürüstlüğüyle.

"Grace'in bunu geçerli bir mazeret olarak kabul edeceğini sanmıyorum," dedi Lucie. "Ona panzehri anlat."

Thomas Grace'i huzursuzca süzdü. "Christopher'la iblis zehrini tedavi edecek bir panzehir üzerinde çalışıyorduk."

"Eee?" dedi Grace. Göz ucuyla birkaç adım ötede duran Jesse'ye baktı. Thomas belli ki onu göremiyordu.

"Sizin limonlukta yetişen bir bitkiye ihtiyacımız vardı," diye devam etti Thomas. "Bu dağınıklık arasında onun eksildiğini fark etmeyeceğinizi düşündük."

Jesse kaşlarını kaldırdı.

"Hem evimize izinsiz giriyorsunuz, hem de bahçemizi aşagılıyorsunuz!" dedi Grace öfkeyle. "Pes doğrusu! Ya Bayan Herondale İtalyan bahçelerinde ne arıyordu?"

"Ben..." diye başladı Lucie.

Birden dünya bembeyaz oldu. Sonra her şey griye boyandı. Lucie'nin içinde bulunduğu bahçe kayboldu ve kendini gece gökyüzünde yabancı yıldızların parladığı, uçsuz bucaksız bir çölde buldu. James de oradaydı ve üstü başı kan içindeydi. Gözleri ateşi varmış gibi parlıyordu ve çok hasta görünüyordu. Lucie ona şaşkınlıkla bakarken James elindeki bıçakla ileri atıldı.

Görüntü kayboldu ve Lucie, Chiswick'in bahçesinde iki büküm oldu. Gördüğü şeyin gerçek olduğunu biliyordu.

“James,” diye inledi. *James’in başı deritte. Ona yardım etmeliyiz.* Ama Thomas bunu öğrenmemeliydi. Bütün dikkatini panzehre vermeliydi. Hem gördüklerini anlatsa belki de delirdiğini düşünecekti. “Abimin yanına gitmeliyim.”

Thomas şaşırmıştı. Grace de öyle. Yalnızca Jesse onu anlayışla süzüyordu.

“James nerede?” diye sordu Jesse. “Ona senden çok daha hızlı ulaşırım.”

Lucie’yle Grace göz göze geldi. “Sahi nerede o?” diye sordu Grace yüksek sesle. “Sizinle değil mi?”

“Highgate Mezarlığı’nda,” dedi Lucie. “Sessiz Şehir’e gitti.”

Jesse başını sallayıp gözden kayboldu.

“Lucie neler oluyor?” diye sordu Thomas. “James iyi mi?”

“Evet, evet,” dedi Lucie çabucak. “Burada işimiz bittiğine göre, ben de yanlarına gideyim. Sen hemen laboratuvara dönüp panzehir çalışmalarına başla.”

“Boş ver şimdi onları,” dedi Thomas. “Benimle gel.”

“Laboratuvarda dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramayacağım. James’in yanında olmak istiyorum. Cordelia’nın da tabii.”

“Lucie bizim küçük faytonu alabilir,” diye önerdi Grace.

Lucie ona hayret ve minnetle baktı. Ama Thomas’ın bu işe canı sıkılmış gibiydi. “Planımız böyle değildi. Seni yalnız bırakmam.”

“Tom, lütfen,” dedi Lucie. “Sen Meclis Başkanı’nın evine gidip bir an önce çalışmaya başla. Benim yüzümden gecikersen kendimi asla affetmem.”

Ki bu doğru, diye düşündü. Thomas nihayet uzun dönüş yoluna tek başına düşmeye razı oldu.

Grace onun yeterince uzaklaştığından emin olduğunda sert bakışlarını Lucie’ye çevirdi. “Ne dolaplar çeviriyorsun? Onu bilerek gönderdin. Maksadın ne?”

“Thomas’ı Jesse yüzünden gönderdim,” dedi Lucie. “Ve o

iblisle konuştuklarını duydum, Grace. Bir tılsımla ilgili seni tehdit ediyordu. Meclis...”

Grace’in beti benzi attı. Kitaplarda insanların renginin solması dramatik bir şey gibi aktarılırdı. Ama karşısındaki manzara Lucie’nin hafifçe midesini bulandırdı. “Sus!” dedi Grace. “Düşüncesi bile korkunç! Annem Jesse’yi geri getirmek için kara büyülere başvurmak zorunda kaldı. Kara büyüler de iblisleri çekti. Tatiana anne onlarla pazarlık etti. İblisler de ondan bazı isteklerde bulundu. Melek aşkına, keşke hiçbirini yapmasaydı. İşin en korkunç kısmını Jesse’den gizlemeye çalıştım. O benim her şeyim. Jesse’yi kaybedemem. Meclis Tatiana annenin yaptıklarını duyarsa...”

“Biliyorum,” dedi Lucie. Anlayışlı ve yatıştırıcı bir tavır takınmaya çalıştı. “Jesse’den kimsenin haberi olmamalı. Nefilimler onun ölüsünü anında yok eder. Dolayısıyla onu herkesten saklamalısınız. Anklav burayı aradığında onu nasıl bulamadı?”

“Annem Jesse’nin tabutunu yatak odasına sakladı,” diye fısıldadı Grace. “Anklav üyeleri oraya girmedi. Annem hastalandıktan sonra tabutu buraya taşıdım. Annemin odasına girmeye dayanamazdım. Jesse’nin de her günbatımında orada uyanmasını istemedim.”

“Ever, kötü olurdu,” diye başladı Lucie ve Jesse’nin aniden belirmesiyle ufak bir çılgılık attı. Hayalet Jesse’nin bu tür sürprizlerine daha alışık görünen Grace istifini bozmadı.

“Onu buldun mu?” diye sordu Lucie hemen. “James’i gördün mü?”

Jesse duraksadı. “Hayır. Ama Matthew’la Cordelia’yı gördüm. James kayıp.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Lucie hayretle. “Ne demek kayıp? Matthew’la Cordelia onu bırakmaz.”

“Bence onlardan ayrılmayı James istedi,” dedi Jesse yavaşça. “Kara büyü kalıntıları gördüm.”

Lucie’nin kalbi korkuyla doldu. “Hemen gidelim,” dedi. “Neler olduğunu öğrenmeliyim.”

“Söylediğim gibi, bizim arabayı alabilirsin,” dedi Grace. Ama onunla gelmeyi teklif etmedi.

“Hayır. Teşekkürler, ama...” Lucie Jesse’ye baktı. “Beni yanında götüremez misin? Arabayla gitmek uzun sürer.”

Jesse şaşırdı. “Ama sen bir hayalet değilsin. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Daha önce hiç denemedim bile.”

Lucie elini uzattı. Jesse yakınında durduğu için, avcunu göğsüne koyabildi. Onu hissedebiliyordu. Parmaklarının değdiği teni yumuşacıktı. Ama kalbi atmıyordu.

Gözlerinin içine baktı. Jesse bu yüzden onu asla affetmeyebilirdi, ama başka şansı yoktu.

“Jesse Blackthorn,” dedi. “Beni abime götürmeni emrediyorum. Beni Highgate Mezarlığı’na götür.”

Jesse’nin gerildiğini hissetti. “Lucie, hayır.”

Grace şaşkınlıkla onlara doğru bir adım attı ve Jesse’ye elini uzattı.

“*Sana emrediyorum,*” dedi Lucie sertçe. Jesse’nin gözleri öfkeyle parladı. Onu kollarına aldı ve Lucie’nin ayakları yerden kesildi.

20

TANRILARDAN DAHA ÖNEMSİZLER

*Bakışları kınıyordu umutsuzca intikamı
Ve tanrılardan daha önemsizlerle savaşı.
Diğer yanda, Belial kalktı ayağa,
Daha nazik ve insancıl gibiydi davranışları.
Cennette kaybolmamış,
Erdemli ve başarılı birine benziyordu.
-John Milton, Kayıp Cennet*

“İP HÂLÂ GEVŞEK,” DEDİ MATTHEW, MEZARLIKTA YILLARCA sürmüş gibi gelen bir bekleyişin ardından. Yüzü bembeyazdı. Cordelia onun için endişelenmeye başlamıştı. James’in öteki dünyaya geçişi bütün gücünü tüketmiş gibiydi.

Cordelia geçide mümkün olduğunca yaklaşmıştı. James’i görmeyi umut ediyordu, ama yegâne manzarası kırık ağaç dalları, ölü bir toprak ve gökte yükselen kırmızı bir aydı.

“Ya başına kötü bir şey geldiyse?” diye sordu Matthew.

“İpe asılmadığına göre bir şey olmamıştır,” dedi Cordelia. “James ne yapması gerektiğini biliyor.” Başını eğip James’in ayak izlerine baktı. Geçidin dibinde son buluyorlardı. Zayıf bir

nokta bulma ümidiyle kemerli girişi yokladı. Öteki dünyaya açılan tünelin ağzı taş bir duvar kadar sağlamdı. Halbuki Cordelia diğer tarafta savrulan kumları bile görebiliyordu.

Birden ip gerildi. Cordelia Matthew'un haykırışıyla ona döndü. İpin savrulmasıyla Matthew'un ayakları yerden kesildi. Sırtını sertçe yere çarptı ve geçide doğru sürüklendi.

Matthew topuklarını yere bastırarak yavaşlamaya çalıştı. Yerdeki köklere takıldı ve kıyafeti yırtıldı. Geçide çarpmasıyla ipin gevşemesi bir oldu. Matthew homurdanarak yuvarlanırken Cordelia Cortana'yı çekerek ona doğru koştu.

Matthew'un yanında dizlerinin üzerine yığıldı. Sarı saçları toz toprağa ve kana bulanmıştı. Cordelia ipin ucunu yakalayıp kılıcını kaldırdı.

"Yapma," diye inledi Matthew. "James..."

Matthew onun James'le bağını kesmesini istemiyordu. Ama bu dünyayla öteki arasındaki engele çarpa çarpa ölebilirdi. Cordelia Matthew'un cesaret edemediğini yapmak zorundaydı.

Cortana'yı indirdi ve Matthew'un belindeki ipi kesti. Matthew karnının üzerine yuvarlanarak dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Bu sırada Cordelia ipin ucunu sıkıca beline dolayıp eliyle tuttu.

"*Cordelia...*" Matthew ona doğru atıldı.

İp yine gerildi. Cordelia müthiş bir kuvvetle yana doğru savrulduğunda, az kalsın kendi kılıcının üzerine düşecekti. Geçide doğru sürüklenirken bağırdı. Kemerin altındaki boşluk pırıldı. Cordelia büyük bir çabayla döndü ve Cortana'yı kaldırdı.

Kılıcın Kule Köprüsü'nün granit taşına saplanışını hatırladı. Babasının sesi kulaklarında çınladı. Cortana'nın kesemeyeceği hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Altın kılıcın kabzasının avcunda zonkladığını hissetti. Matthew ona bağırdı. Cordelia geçidi ortasından keseceği bir kâğıt olarak hayal etti ve Cortana'yı öne doğru uzattı.

Bir şangırtı koptu ve Cortana iki dünya arasındaki engeli

yıkıp geçti. Cordelia cam kırıkları gibi parçaların uçtuğunu gördü. Her birinde bir görüntü gizliydi. Bir kumsal ve kanayan bir ay gördü. Bir yeraltı mağarası, bir tepenin üzerine kurulu bir kale ve bir nöbetçi kulesinin önünde bir iblis.

Kırıklar yanından geçip kayboldu. İp Cordelia'nın avcunu keserek gevşedi. Cordelia boğulurcasına öksürmeye başladı.

Gölgeler diyarındaydı. Gökyüzü kaya parçalarını andıran gri bulutlarla kaplıydı. Her yerde kumlar ve kül yığınları vardı. Topraktan uzun zaman önce ölen, tuhaf hayvanların beyaz kemikleri fıskırmıştı.

"Papatya?" dedi tanıdık bir ses.

Cordelia doğrulup oturmaya çalışırken ip elinden kaydı. James yanına diz çökmüştü. Yüzü bembeyazdı ve gözlerinin altında mor gölgeler vardı. "Nasıl geldin buraya?" diye fısıldadı.

"Cortana. Engeli kırdı."

"Papatya." James ona sıkıca sarıldı.

Cordelia bunu beklemiyordu. Şaşkınlıktan Cortana'nın kabzasını bıraktı. Hatta o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, kazara kendini ya da James'i yaralamadığına şükretmeliydi. James yanğını onunkine dayadı. Cordelia kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordu. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım," diye mırıldandı James. "Papatya, meleğim..."

Cordelia onun boynuna sarıldı. "James."

Yalnızca birkaç dakikadır James'in kollarındaydı, ama sanki ezelden beri buradaymış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Dudaklarını James'in yumuşacık saçlarına bastırdı. O sırada, gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. James ayağa fırlarken Cordelia'yı da çekti.

"Papatya, geri dön," dedi. "Cortana'yı kullan. Git buradan."

Yine gök gürledi, ama bu kez ses daha yakından geldi. "James, hayır. Seni bırakmam."

James ona doladığı kollarını indirdi. Cortana'yı alıp Cordelia'nın eline tutuşturdu. Cordelia parmaklarının kılıcın

sapını otomatikman kavradığını hissetti. “Belial’ın ne istediğini biliyorum. Gerçekten yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Cordelia Cortana’nın sapını sıktı. “Ancak benimle gelersen giderim,” dedi inatla. Ses tekrar duyuldu. Ama gök gürlemiyordu. Yeraltında bir homurtu yankılanıyor gibiydi.

“Olmaz,” dedi James. Çöl rüzgârı siyah, ipek saçlarını yüzüne savuruyordu. “Onu yok etmeliyim. Saldırıları durdurmanın tek yolu bu.” Cordelia’nın yanağına dokundu. “Geri dön Papatya’m. Matthew’a de ki...”

Bir kükreme geceyi yırttı. Yer gök titredi. Etraflarındaki kum tepelikleri bir anda patlarken Cordelia hayretle bağırdı. Yeraltından püsküren kumlar yıldızların ışığını gölgeledi. Toprak çatladı ve bir şey kulakları sağır eden bir sesle bağırarak yeryüzüne çıktı.

Cordelia yüzünü korumak için elini kaldırdı. Az sonra, elini indirdiğinde, saçlarına ve yüzüne kumlar yapışmıştı. Gözlerini kırıştırdı. Daha önce, ıssız bir çöl manzarasının olduğu yerde, şimdi köprüdekinin üç katı daha büyük görünen Mandikhor duruyordu.

Meclis Başkanı’nın Grosvenor Meydanı’ndaki evi Kral George döneminden kalma, kocaman ve görkemli bir yapıydı. Sütunların süslediği ön cephesi Antik Roma dönemi mimarisine gönderme yapıyordu. Ev o kadar büyüktü ki, ağaçların tepeleri ancak dördüncü katın pencerelerine kadar geliyordu. Thomas için burası çocukluğunda arkadaşlarıyla güzel vakit geçirdiği bir oyun eviydi. Dolayısıyla devasa yapının görkeminin ne farkındaydı ne de ondan ürküyordu.

En azından, şimdiye dek böyle hissetmişti. Ama arabadan inip sokak kapısının önündeki geniş basamakları çıkarken içine bir huzursuzluk çörekledi. O ve Lucie Gölge Avcılarının bütün kurallarını çiğnemişti ve şimdi de doğruca Meclis Başkanı’nın evine koşmuştu. Aklını kaçırmış olmalıydı.

James, Lucie ve Matthew'u düşündü. Cordelia'yı. Hiçbiri şu kapıdan içeri girmekte tereddüt etmezdi. Christopher Sessiz Şehir'de can çekiyordu. Karanlık revirde yapayalnızdı ve damarlarında dolaşan zehir onu yavaşça öldürüyordu. Christopher kuzeni ve can kardeşiydi.

Thomas birden fırlayıp sokak kapısını yumrukladı. "Charles!" diye seslendi. "Charles, benim Thomas Lightwood! Aç kapıyı!"

Charles holde bekliyormuş gibi, kapı anında açıldı.

Jilet gibi bir takım elbise giymiş ve kızıl saçlarını arkaya yapıştırmıştı. Thomas bugünlerde onu her görüşünde aynı öfkeyi ve kırılgınlığı hissediyordu. Charles eskiden onlar için sadece Matthew'un sinir abisiydi. Ama şimdi Thomas, Alastair'ın ona nasıl baktığını görüyor ve nedense kalbi ağrıyordu.

"Christopher için geldiysen, ben de senin kadar çaresizim," dedi Charles. Onu başından atmak ister gibi bir hali vardı. "Sessiz Şehir'de en iyi şekilde bakıldığından emin olabilirsin. Matthew herhalde James'i görmeye Enstitü'ye gitti. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

Kapıyı kapatmaya yeltendi. Thomas hiç düşünmeden geniş omzuyla araya girdi. "Christopher'ın nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Aşağıdaki laboratuvarı kullanmam gerek. Christopher'ın yerine halletmem gereken işler var."

"Saçmalama," dedi Charles. "Oyun oynayacak zaman mı? İnsanlar ölüyor."

"Charles." Alastair kapıda belirdi. Ceketini çıkarmıştı. İnce gömleğinin altından kol kasları belli oluyordu. Yüzünde kimse-
nin ona bakmadığı anlarda bile bozmadığı kibirli ifade vardı. "Bırak, girsin."

Charles gözlerini devirerek kapıdan çekildi. Thomas kendini içeri attı.

"Planın ne?" diye sordu Alastair kaşları çatarak.

Thomas, Christopher'ın panzehir fikrini çabucak açıkladı. Chiswick'in limonluğuna yaptıkları izinsiz ziyaretten tabii ki

bahsetmedi. “İşe yarayıp yaramayacağını ancak laboratuvarda anlayabilirim,” dedi. “Alastair...”

“Thomas, iyi niyetli olduğunu biliyorum,” dedi Charles. “Ama aptal deneylerle kaybedecek zamanımız yok. Anklav üyeleriyle bir araya geleceğiz. Burada kalıp sana göz kulak olamam.”

Thomas zeki ve çekingen Christopher’ı düşündü. Yıllarca sessiz bir kararlılıkla, ilgi duyduğu alanda uzmanlaşıp Henry’nin bile saygısını kazanmıştı.

Thomas malos kökünü koyduğu kutuyu göğsüne bastırdı.

“Ablam ve kuzenim iblis zehriyle hastalandı,” dedi. “Ablamı kaybettik. Christopher da ölüm döşeginde. Ciddi olmadığımı nasıl düşünürsün? Bir panzehir bulmazsak revirde yatanların hepsi ölecek.”

“Anklav...” diye başladı Charles ceketini iliklerken.

“Anklav Mandikhor iblisini bulup öldürse bile, bunun hastalara faydası olmayacak,” dedi Thomas. “Ariadne’yi düşün.”

Charles bu ismin geçmesinden rahatsız olmuşçasına çenesini sıktı. Thomas bir an onun Ariadne’yi umursamadığını söyleyeceği hissine kapıldı. Alastair da aynısını düşünmüş gibi, Charles’a ters bir bakış fırlattı.

Thomas boğazını temizledi. “Bir zamanlar, biri bana geri çekilip insanların iyi yaptıkları işi yapmasına fırsat tanımamız gerektiğini söylemişti. Christopher yetenekli bir çocuk. Ona güveniyorum ve panzehrin işe yaracağını düşünüyorum.”

Charles bu sözlerden pek etkilenmemişti. Ama Thomas onları Alastair’a söylemişti zaten. Eldivenlerini takan Alastair Thomas’a hiç bakmadan ve son derece rahat bir tavırla “Charles, bırak laboratuvarı kullansın,” dedi. “Ben burada kalıp evi yakmasına engel olurum.”

Charles ilk kez bir duygu belirtisi göstererek şaşırdı. “Sahimi?”

“Şimdilik daha iyi bir hareket planımız yok. Hem bir Anklav toplantısını daha çekemeyeceğim.”

“Anladım,” dedi Charles biraz gönülsüzce de olsa. “Pekâlâ. İşin bittiğinde gelirsın.” Hiç düşünmeden elini Alastair’a uzattı. Sonra hızla indirdi. Thomas onların birbirlerine ne yapacaklarını bilemez halde baktıklarını görünce başını eğdi. Nedense yüreği sızlıyordu.

Charles basamakların yarısında duraksadı. “Dikkat et,” dedi Thomas’a. “Evi başımıza yıkma.” Köşeyi dönüp gözden kayboldu.

“Biz de laboratuvara...” diye başladı Thomas.

“Dur,” dedi Alastair. Thomas şaşırarak ona döndü. Alastair’ın gözleri iki siyah buz parçasını andırıyordu. “Laboratuvarda ne yapacağın umurumda değil. Kız kardeşimin yerini bilmek istiyorum. Cordelia nerede?”

“Highgate Mezarlığı’na gittiler,” dedi Thomas. “Sessiz Şehir’e.”

“Kahretsin,” dedi Alastair. “Neden? Dur, söyleme. Boşuna sinirleneceğim.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Thomas. “Cordelia için değil. Her halükârda başının çaresine bakabileceğinden eminim. Ama bu olanlar... Hiçbiri bizim suçumuz değil. Yine de, düşündükçe kahroluyorum.”

Alastair’ın bakışları yumuşadı. Thomas bir anlığına Paris’e geri döndü. Elleri ceplerinde Alastair’la konuşuyor ve dünyada yalnızca ikisi kalmış gibi hissediyordu. “Ben de üzgünüm,” dedi Alastair. “Ablanı kaybettin. Sana başsağlığı bile dileyemedim.”

Thomas nefesini tuttu. “Teşekkür ederim.”

“Panzehrin işe yaracağına gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette.”

Alastair onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı. “İşin ne kadar sürer?”

“Her şey yolunda giderse yirmi dakika.”

Alastair iç çekti. “Tamam. Yirmi dakika bekleyeceğim. Sonra Cordelia’yı bulmaya gideceğim.” Thomas’ın ona kararsızca

baktığını görünce merdiveni işaret etti. “Haydi, işe koyulalım.”

Mandikhor dev gibiydi. Bir şenlik ateşinden tüten dumanlar gibi, onlara tepeden bakıyordu. Üç kat büyümesine rağmen pullu, aslan vücudu ve üç sıra sivri dişyle köprüdeki iblis olduğu hemen anlaşıyordu. Ama gölgeler diyarında, bedeni binlerce hastalığın izlerini taşıyordu. Pençelerini kumlara geçirerek onlara doğru yürüdüğünde Cordelia öğürmemek için kendini zor tuttu. İblislerin hepsi iğrenç yaratıklardı, ama insan kendini her türlü dehşetle başa çıkmaq için eğitebilirdi. Gelgelelim, bu yaratığın taşıdığı ölüm izlerinin onlara bakan herkesin direncini kıran bir yanı vardı. Kolları vebanın neden olduğu çirkin şişlikler ve gövdesi çiçek hastalığına bağlı döküntülerle kaplıydı. Göğsü cüzzamla çatlayıp yarılmıştı. Derisi yer yer çürümüş ve bazı yerleri isilik basmış gibi kızarmıştı. Kulaklarından ve ağzından siyah irin damlıyordu.

James Cordelia’yı çekiştirerek birkaç adım geriledi. Ama etrafları kum ve toz yığınlarının oluşturduğu duvarlarla çevrilmişti. Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Durgun havada bir kahkaha çınladı. Kum tepelerinden birinin üzerinde açık gri saçlı ve gri gözlü bir adam duruyordu. Genç ve şaşılacak kadar güzeldi. Ama karda parlayan kan damlaları ya da beyaz kemiklerin gölgelerin arasındaki ışıltısı gibi, güzelliğinin karanlık bir yanı vardı.

James’e benziyordu. Aslında onu andırdığını söylemek daha doğrudu. Gözlerinin şekli, yüzünün kemik yapısı ve belki dudaklarının kıvrımı. Cordelia onun Belial olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. *O bir Cehennem Prensi. Sana James’i hatırlatıyorsa, muhtemelen bunu kasıtlı yapıyordur. Gerçek biçimi buna hiç benzemiyor olabilir.*

Tozlar dağılırken Belial elini Mandikhor iblisine uzattı. Mandikhor donup kalırken Cehennem Prensi buz gibi bakışlarını Cordelia’ya çevirdi. “Çok ayıp James,” dedi. “Destek

kuvveti çağırarak hile yaptın. Bu oyunu adil oynayacağımızı sanıyordum.”

James kemerinden bir kılıç çekti. Kesik kesik soluyor ve çok solgun görünüyordu. Toz toprağa bulanık yüzüyle artık genç bir Edward dönemi beyefendisinden ziyade ilkel bir barbara benziyordu. “İzin ver, bizim dünyamıza geri dönsün,” dedi. “Zaten senin işine yarayacak olan benim.”

“Hayır!” dedi Cordelia sertçe. “Seni bırakmam!”

Belial bileğini tembelce büktü. Yerden fıskıran siyah sarmaşıklar Cordelia’nın ayaklarıyla bacaklarına dolanarak onu olduğu yere mıhladı. James ona doğru bir adım attı. Cordelia Cortana’yı kaldırdı ve sarmaşıkları kesmek için hızla indirdi.

Kılıç birden elinden kayboldu. Cordelia dengesini kaybederek dizleri üzerine düştü. Sarmaşıklar bacaklarını biraz daha sıkarken boğuk bir çığlık attı. Dayanılmaz bir acı çekiyordu. James’in bağırdığını duydu ve kızıla boyanan görüş alanında Belial’ın ona gülümsediğini hayal meyal gördü. Cortana Cehennem Prensi’nin elindeydi.

“Bu krallıkta her şey bana itaat eder,” diye kıkırdadı Belial. “Demirci Wayland’in kılıcı bile.” Parmaklarını şaklattı ve bu ses bir silah gibi patladı.

Mandikhor iblisi canlanıp James’in üzerine atıldı.

Mandikhor’un sıçradığını gören James kendini yere atıp yana yuvarlandı. İblisin yanında yere çarptığını duydu. Kumlara şok dalgaları yayıldı. James sırtüstü döndü ve kılıcını ayağa kalkın iblise sapladı. Bir inilti duydu ve koluna sıcak iblis irini sıçradı.

Mandikhor ona ayağa kalkacağı alanı tanıyarak geri çekildi. James Cordelia’nın sarmaşıklarla umutsuzca cebelleştiğini gördü. Bir takla atıp ayağa fırladı ve hızla döndü. Mandikhor arkasındaydı ve pençesini ona doğru savuruyordu. James son anda çömeldi ve yaratığın pençesi ılık çalarak başının üzerinden geçti.

James'in başı ağrıyor ve zonkluyordu. Teni ateşi varmış gibi yanıyordu ve bileğinin acısına güçlkle dayanıyordu. Mandikhor'u görüş alanının ortasına almak için geri çekildi. Yaratık gözlerini yakacak kadar keskin bir ışıktta hareket eden bir gölge gibiydi. Belial, Mandikhor'u dikkatle izliyordu.

Cordelia James'i uyarmak için haykırdı. Mandikhor havaya sıçradı. Yaralanmasına rağmen şaşılacak kadar atıktı. James koluna inen pençeyle yan döndü ve kılıcını savurdu. İblisin gövdesini boydan boya yardığında, üzerine sıçrayan iblis irini kendi kanına karıştı. Ağzında metalik bir tatla çömelip sıçramaya hazırlandı. Mandikhor pençesini savurdu ve kılıcın keskin yüzünü yakaladığında acıyla uludu. Yine de kılıcı bırakmadı ve onu var gücüyle James'e doğru itti.

James yere o kadar sert çarptı ki, ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Kılıcı elinden kaydı. Ona uzanmak için atıldığında, iblis kılıcı ayaklarıyla ezdi. James bir öksürük nöbetiyle kendini yana attı. Dizlerinin üzerine kalktı ve ağzına dolan kanı tükürdü. Belial'ın güldüğünü duyabiliyordu.

Dudaklarına bulaşan kanı silerken iblisin gölgesi üzerine düştü. Çizgi gibi, kırmızı gözleriyle ona baktı.

"Yenilgiyi kabul et James," dedi Belial. "Yoksa Mandikhor'a öldürücü vuruşunu yapması için emir veririm."

James dizlerinin üzerinde güçlkle doğruldu. Dikenli sarmaşıklar Cordelia'nın ellerini kan içinde bırakmıştı. James ondan özür dilemek istiyordu. Onu kurtulma umudu olmayan bu yere sürüklediği için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

Cordelia ona baktı. Gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi. Hâlâ sarmaşıkları çekiştiriyordu. Parmakları parçalansa da, vazgeçmiyordu. Cordelia asla pek edecek bir kız değildi.

Savaş, dedi James içinden. Ama ayağa kalkamıyordu. Vücudu kendini kapatmaya başlamıştı. Görüş alanının kenarına gölgeler sızıyordu. Mandikhor hâlâ tepesinde dikilerek Belial'ın emrini bekliyordu. Bu krallık tamamen Belial'ın emrindeydi.

James sağ kolunu uzattı. Mandikhor'un pençesini geçirdiği yerden oluk oluk kan akıyordu. Kumlar kanını içti ve James onların fısıltısını duyar gibi oldu. Ya da belki vücuduna yayılan zehir yüzünden hayal görüyordu.

Gölgeler, diye fısıldadı kumlar ve James Jem'den öğrendiklerini düşündü. Odaklan. Zihnini boşalt. Nefes al. *İradenle etrafına bir kale inşa etmelisin. Önce bu gücü tanımalısın ki, sonra onda ustalaşabilesin.*

Belial bu dünyayı avcunun içi gibi biliyordu. Buradaki her şeyi dilediğince değiştirmişti. *Her bir ağaç, her bir kaya parçası, hatta her bir kum zerreciği bile benim emrimde.* Bu krallığın her bir parçası Belial'ı yaratan unsurlara tepki veriyordu.

Sen benim veliahdım değil misin? Benim canımdan, benim kanımdan değil misin?

James odaklandı. Bir ışık huzmesinin büyütecini içinden geçmesi gibi, bütün dikkatini bir yerde topladı. Hayalinde, damarlarında dolaşan kanı irade gücü ve azmiyle birleştirdi. Yeryüzündeki değişimi hissetti. Bu krallığın hamuruna dokunmak için uzandı. İskelet ağaçların tahtasına, kemik yığınlarına, kum tepelerine ve Mandikhor'un gölgesine.

Belial haykırdı ve Mandikhor ileri atıldı. James ayağa fırladı. Gücünü içinde bulunduğu krallığa yönlendirdi ve gölgeler diyarı ona cevap verdi. Ayaklarını bastığı toprak kükreyerek şahlandı. Parmaklarının dokunduğu hava siyah kıvılcımlar gibi çaktı. Mandikhor James'e doğru sendeledi, ama rüzgâr kumları havalandırarak karanlık bir hortum yarattı.

Belial hâlâ bağırıyordu, ama Mandikhor artık onu duyamıyordu. Sesi fırtınaya karışıyordu. James bir çöl fırtınasına karşı durur gibi kollarını yana açtı. Mandikhor hiç durmadan uluyordu. Krallığın bütün unsurları şimdi ona karşıydı. Ağaçlardan kopan dallar bıçak gibi uçtu. Kemikler oklara dönüştü. İblis son kez uludu ve tozu dumana katan rüzgâr etrafını sararak onu ezip parçaladı.

Mandikhor'un gözden kaybolmasıyla James kontrolünü gevşetti. Rüzgâr sustu ve ayağının altındaki toprak duruldu. Uçuşan çalı çırpılar usulca yere kondu. James yüzüne bulaşan kumları ve kanı silip etrafına bakındı. Manzara tamamen değişmişti. Kum tepeleri dağılmış ve kumlar düzleşmişti. Sonra Cordelia'yı gördü. Yerde yatıyordu. Kızıl saçları kumlara süzülen kanları andırıyordu.

"*Papatya*," diye inledi James ve yanına koşmak için atıldı.

Ama bir adım bile atmadan Belial önünde bitti. Daha bir an önce orada değildi. Kumlarda ayak izleri bile yoktu. Cortana'yı hâlâ elinde tutuyordu. Altın kılıç gri Cehennem Prensi'yle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu.

"Bak sen," dedi Belial belli belirsiz gülümseyerek. "Zekânı ayakta alkışlıyorum."

James cevap vermedi. Çok yorgundu. Kanındaki zehir onu ele geçirmek için pusuda bekliyordu. Yere yığılmadan önce Cordelia'nın yanına gitmeliydi. "Çekil yolumdan," diye tısladı. Sesi kuruyan boğazını tırmalıyordu.

Belial kıkırdadı. "*Şeytana direnirsen, senden kaçar.*" Ne güzel bir düşünce değil mi? Hem de Kral James'in İncili'nden alıntı." James'e doğru eğildi. James ondan yayılan yanık kireçtaşı kokusunu alabiliyordu. "Soyunu inkâr etmek yerine kucakladığında nasıl bir güce sahip olacağını hissettin mi?" diye fısıldadı. "Hem bu daha ne ki? Benimle paylaştığın kan Razel'le paylaştığından çok daha güçlü. Şimdi olduğun halinle kalmayı seçersen bu hayatta ne elde edebileceğini sanıyorsun?"

"Beni rahat bırak," dedi James boğuk bir sesle. "Seni kabul etmeyeceğim..."

"*Yeter!*" diye kükredi Belial. Yüzünün kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Gözleri ve ağzı tuhaf bir açıyla yamulmuş ve çenesi uzamıştı. "Bu bedeni öldürmene izin vereceğimi nasıl düşünürsün? Başka şansın yok."

Belial'ın sol kolu birden arkaya doğru savruldu. Cortana elinden fırladığında James'in gözleri hayretle irileşti. Belial

bağırdı ve neler olduğunu görmek için döndü. Cordelia arkalarında duruyordu. Gölge Avcısı pantolonunun dizden aşağısı paramparça olmuştu. Cortana bir kuş gibi ona doğru süzüldü. Cordelia elini uzattı ve altın kılıcın sapı, kanlı avcuna oturdu.

“Birin kılıcını izinsiz almak kabalıktır,” dedi.

Belial gözlerini kısıtı. Elini kaldırdı ve Cordelia’nın altındaki yeryüzü çatlamaya başladı. James onu düşmeden yakalamak için körce ileri atıldı. Ama Cordelia dengesini kaybetmedi. Belial’a doğru koştu ve Cortana’yı tek hamlede iblisin göğsüne daldırdı.

Belial başını arkaya atıp acıyla gürlledi.

“Papatya!” Cordelia Cortana’yı hâlâ bağırarak Belial’ın göğsünden çekip alırken James ona doğru koştu. Yaradan koyu yakut kırmızısı kanlar döküldü. James soluk soluğa kalan ve titreyen, gözlerini Belial’a sabitlemiş Cordelia’ya sarıldı.

“Aptallar!” diye tısladı Belial. “Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.”

Onlara vurmak ister gibi elini kaldırdı, ama parmakları kumlar gibi savruldu. Vücudu bir çocuğun havaya attığı yapboz parçaları gibi etrafa saçılırken Belial inledi. Ağzını açtı, ama yüzü içeri doğru çöktü. James’in dehşet dolu bakışları arasında tamamen dağıldı.

Cordelia bağırdı. Yer ayaklarının altından kaydı. Gökyüzünde çatlaklar oluştu ve aralarından Belial’ın kanı gibi kızıl ve siyah pırıltılar saçan ışık huzmeleri fışkırdı. Bu krallık çöküyordu. Yeryüzü dağılırken James Cordelia’ya sarıldı.

Lucie bunun bir ışık ve ses girdabını andıran Boyut Kapıları’ndan geçmeye hiç benzemediğini düşündü. Ölülerin yolu sessiz ve karanlıktı. Hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordu. Jesse’nin kolları onu sarmasaydı ve onun vücudunu hissedemeseydi, canlıların dünyasından tamamen kopmuşundan endişe edebilirdi. Öldüğünü ya da bir boşluğa yuvarlandığını sanabilirdi.

Yeniden dünyaya dönmek fevkalade bir histi. Lucie ayaklarının altında toprağı hissettiğinde sendeledi. Ama onu saran kollar

sayesinde dengesini buldu. Gözlerini kırıştıtırıp etrafına bakındı.

Önce Jesse'yi gördü. Onu sımsıkı tutuyordu, ama yeşil gözleri öfke saçıyordu.

"Melek seni bildiği gibi yapsın Lucie Herondale!" diye homurdandı ve onu serbest bıraktı.

"Jesse," diye başladı Lucie, ama nerede olduğunu bilmediğini fark etti. Etrafına baktı. Highgate Mezarlığı'nda sedir ağaçlarının altındaydılar. Sık yaprakların arasından yıldızların pırlıltısı görünüyordu.

Lucie titreyen eliyle cebinden cadı ışığını çıkardı. Şimdi etraflarının mezar taşlarıyla çevrili olduğunu görebiliyordu. Toprak yakın zamanda burada bir çarpışma yaşanmış gibi karışmıştı. İleride, çimenlerin üzerinde biri yatıyordu.

Lucie "*Matthew!*" diye inledi.

Koşup kendini abisinin *parabatai*'sinin yanına attı. Yüzünde çürükler vardı. Ceketi ve gömleği yırtılıp kana bulanmıştı. Lucie kemerinden stelinı çıkarıp eline uzandı.

Bileğinin iç kısmındaki *parabatai* rününü görünce gözleri doldu.

"Lucie." Jesse tepesine dikildi. Yaprakları hışırdatan rüzgâr ona hiç etki etmiyordu. "Matthew iyi. Sadece baygın."

Lucie stelin ucunu Matthew'un avcuna bastırıp çabucak bir *irate* çizdi. "Nereden biliyorsun?"

"Ölüme yakın olsaydı anlardım," dedi Jesse usulca. "Ve beni görebilirdi."

Lucie şifa rününün Matthew'un teninde hayat bulduğunu gördü. Matthew inleyerek gözlerini kırıştırdı. "Matthew," dedi Lucie üzerine eğilerek. Steli kemerine koyup elini yanağına koydu. Çürükler ve çizikler şimdiden kaybolmaya başlamıştı. Matthew gözlerini açtığı anda, bakışlarını hemen odaklayamadı.

"Cordelia?" diye fısıldadı.

Lucie gözlerini kırıştırdı. "Math, benim Lucie." Elini avcuna aldı. "Cordelia nerede? Ya James? Matthew, neredeler söyle."

Matthew doğrulmaya çalıştı. “Geçitten geçtiler,” dedi Lucie’nin şaşkın bakışları arasında. “Önce James gitti. Sonra Cordelia. Cortana’yla engeli deldi.” Koyu yeşil bakışlarını etrafta gezdirdi. “Geçit,” dedi yine ve bu kez sesi endişeliydi. “Nerede o?”

Lucie Jesse’ye baktı. Jesse hâlâ kızgın görünüyordu, ama en azından çekip gitmemişti. Omzunu silkti. Belli ki o da bilmiyordu.

“Matthew, hatırlamaya çalış,” dedi Lucie. Birden gökyüzü tam ortasından sessizce yırtıldı. Lucie başka bir dünyanın takım-yıldızlarını gördü. Diğer tarafta, yıldız ateşi kuleleri gibi yüksek gölgeler vardı. Ve bir an bir çift gümüş göz ona baktı.

Sonra James ve Cordelia gökyüzünden yuvarlandı.

İlk Cordelia düştü. Kayan bir yıldız gibi hızla süzüldü ve yere çarptığında, Cortana elinden fırladı. James az sonra baygın halde onu izledi. Cordelia’nın yanına düştü ve hareketsiz kaldı.

“Kalkmama yardım et,” dedi Matthew, Lucie’nin eline asılarak. Lucie onu çekti. Birlikte James’le Cordelia’nın yanına koştular.

Cordelia ayağa kalkmaya çalışıyordu. Üstü başı toza toprağa ve kuma bulanmıştı. Saçları tokalarından fırlayıp ateş gibi omuzlarına dökülmüştü. “James,” diye inledi korkuyla. “Beni bırakın. Ona bakın. İblis zehri...”

İblis zehri mi? Lucie’nin eli ayağı buz kesti. Abisinin yanına koştu. James’in ellerine iblis irini bulaşmış ve siyah saçları kanla matlaşmıştı. Hiç kıpırdamıyordu.

Cordelia nihayet doğrulduğunda acıyla bağırarak yere kapaklandı. Lucie telaşla ona baktı. “Papatya...”

“Yok bir şey,” dedi Cordelia. “James için bir şeyler yapmalıyız.” Titrek bir nefes aldı. “Mandikhor’u öldürdü. Onu yok etti. James ölemez. Haksızlık bu.”

Matthew stiliyle James’in yanına çöktü. *Parabatai*’lerin birbirine verdiği rünler her zaman diğerlerinden daha güçlüydü.

Matthew James'in ellerine, bileklerine ve boğazına şifa rünleri çizdi.

Hepsi nefeslerini tutarak bekledi. Cordelia yarı emekleyip yarı sürünerek onlara yaklaştı. Kızıl saçları yeşil yaprakları okşuyordu. Gözlerini James'e dikmişti.

James'in derisindeki *iratze*'ler önce parladı, ama sonra kayboldu.

"İşe yaramayacaklar," dedi Jesse. Cordelia'nın yanında duruyordu, fakat onu Lucie'den başka kimse göremiyordu. Bakışlarında müthiş bir hüznün vardı. "Ölüme çok yakın."

Matthew inleyerek elini göğsüne götürdü. Biri yüreğine bir bıçak saplamıştı ve o da kanamasını durdurmaya çalışıyordu sanki. Yüzü bembeyazdı. "Ölüyor," dedi kederle boğuklaşan sesiyle. "Hissedebiliyorum."

Lucie abisinin ellerini yakaladı. James'in parmakları buz gibiydi. Gözlerinden süzülen yaşlar onun kirli yüzüne damladı. "Jamie, lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, ölme. Lütfen, bir nefes daha al. Annem ve babam için. Benim için."

"Ona benimkini ver," dedi Jesse.

Lucie başını kaldırdı. Jesse'nin yüzünde tuhaf bir vazgeçiş, bir teslimiyet vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Cordelia ona bakakaldı. "Lucie, kiminle konuşuyorsun?"

Jesse biraz daha yaklaştı. Diz çöktüğünde çimenler ağırlığıyla ezilmedi. Altın zinciri boynundan çıkarıp Lucie'ye uzattı.

Lucie onun Kule Köprüsü'ndeki çarpışmadan sonra neler söylediğini hatırladı. Jesse onun boğulduğunu sanmış ve ona son nefesini vermek için yanma koşmuştu. Şimdi James de zehirle boğuluyordu.

"Ya sen?" diye fısıldadı. "Sana ne olacak?" Cordelia'nın onu izlediğinin farkındaydı. Matthew iki büküm olmuş, kesik kesik soluyordu.

"Ne önemi var?" dedi Jesse. "Abinin hayatı söz konusu. O benim gibi gölge bir can değil. Yıllardır karanlıkta beklemiyor."

Lucie elini uzattı ve madalyonu avcuna hapsetti. Yalnızca bir an duraksadı.

Sonra abisine baktı. Dudakları mosmordu. Avurtları çökmüş ve nefesi iyice sığlaşmıştı. Lucie dünyada kalan son damla suyu dökmemeye çalışırcasına büyük bir özenle madalyonu açtı ve James'in dudaklarına bastırdı.

Aradan bir iç çekiş kadar kısa bir an geçti.

James'in göğsü Jesse Blackthorn'un son nefesiyle şişti. Altın sarısı gözleri açıldı ve bileğindeki dört minik yaradan siyah bir sıvı fışkırdı. Vücudu Mandikhor'un zehrini atıyordu.

Lucie madalyonu öyle bir sıktı ki, kenarı avcunu kesti. Cordelia haykırdı. Matthew başını kaldırdı. Yüzüne renk gelmişti. James'in yanına emekleyip başını kucığına aldı.

James yüzünü Matthew'un göğsüne gömerek kendine gelmeye çabaladı. Sonra başını çevirdi ve odağını yitiren gözlerini boşluğa dikti. Lucie onun ne gördüğünü biliyordu. Üzerine eğilen, saçları onunkiler kadar kara ve gözleri böğürtlen çalılarının yaprakları kadar yeşil delikanlıyı görüyordu. Hayali, rüzgâr yön değiştirdiğinde dağılan bir bulut gibi usulca titreşip yiten kurtarıcısını görüyordu.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı James.

Ama Jesse çoktan gitmişti.

"Tanımadın mı, şapşal?" dedi Matthew. "Benim, *parabatai*'n."

Bir yandan da James'in her yerine şifa rünleri çiziyordu. Cordelia Lucie'nin abisini nasıl kurtardığını bilmiyordu, ama şimdi bunun bir önemi yoktu.

"Tabii ki, seni kastetmedim," dedi James. Gözleri kapalıydı. Gür kirpikleri elmacık kemiklerini okşuyordu.

Matthew yüzüklerle süslü parmaklarıyla James'in karışan saçlarını düzeltti. "Neler olduğunu anlatmayacak mısın? Bir iblis krallığına gidip de gökten düşmek herkesin harcı değil. Belki bu deneyimini arkadaşlarınla paylaşmak istersin."

James derin bir iç çekti. “Uzun hikâye derler ya? Gerçekten öyle. Ama tehlike geçti.”

“Mandikhor’u öldürdün mü sahiden?” diye sordu Lucie.

“Evet,” dedi James. “Cordelia da onu çağırının icabına baktı.” Yara izleriyle dolu elini uzattı. “Papatya, yanıma gelir misin?” Hafifçe gülümsedi. “Kalkabilsem ben gelirdim, ama hiç gücüm yok.”

Cordelia doğrulmaya çalıştığı anda bacağına dayanılmaz bir acı saplandı. İnlememek için kendini zor tuttu. “Galiba bacağım kırıldı,” dedi. “Can sıkıcı bir durum, ama iyiyim.”

“Ah, *Papatya!* Bacağın!” Lucie ayağa fırlayıp onun yanına koştu ve Cordelia’nın koluna bir *iratze* çizmeye başladı. “Ne düşüncesizim,” diye inledi. “Berbat bir *parabatai* adayıyım. Ne olur, affet Papatya!”

Şifa rünü etkisini göstermeye başladığında Cordelia bacak kemiklerinin kaynamaya başladığını hissetti. Pek hoş bir his olduğu söylenemezdi. “Üzülme,” dedi Lucie’ye. “Kendim de yapardım, ama stelimi düşürdüm. Şu diğer dünyada.”

Lucie arkadaşının saçlarını yüzünden çekip ona gülümsedi. “Hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Biz ortağız. Hem *parabatai* rünleri en şifalıları.”

“Rezalet,” dedi Matthew. “Şunlara bak. Ebedi arkadaşlık bağlarını uluorta sergiliyorlar.”

“Uluorta derken...” James gülümseyerek etrafına bakındı. “İssiz bir mezarlıkta olduğumuzu unutmuş gibisin.” Lucie’yle Cordelia da kıkırdadı. James’in Matthew’a takılmaya başlaması iyiye işaretti.

“Nasıl unutulabilirim ki?” dedi Matthew şaşılacak kadar ciddi bir sesle. Gözlerini kısıp ayağa kalktı ve James’in sırtını bir ağaca dayamasına yardım etti. Sonra açıklığın kıyısına doğru yürüdü.

“Luce,” dedi James. “Cordelia’yla bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

Lucie Cordelia’yla göz göze geldi. Cordelia başını sallayıp

ayağa kalktı. Bacağına ağırlık verdiğinde hâlâ ağrıyordu, ama Lucie'nin *iratze*'leri görevlerini yapmıştı. Lucie Matthew'un yanına giderken Cordelia topallayarak James'e doğru yürüdü. Servi ağacının gölgesinde, yanına oturdu.

James'in soluk alıp veriş yavaşladığında Cordelia önünde iki yol olduğunu düşünmüştü. Birinde, James ölüyor ve hayat anlamını yitiriyordu. Lucie ve Matthew'un dünyaları başlarına yıkılıyor, Thomas ve Christopher kedere boğuluyor ve Herondale ailesinin hiçbir üyesinin yüzü bir daha gülmüyordu. İkincisinde, hayat şimdiki gibi devam ediyordu. Yine kusurlu ve kafa karıştırıcı, ama umut doluydu.

Şimdi ikinci yoldaydılar. James nefes alıyordu. Dudakları artık mor değildi ve altın sarısı gözleriyle onu izliyordu. Cordelia ağrılarına rağmen kendini gülümserken buldu.

"Hayatımı kurtardın," dedi James. "Tıpkı yıllar önce, kız kardeşiminkini kurtardığın gibi. Sana bir kahramanın adını takmalıydık. Papatya değil de, Artemis ya da Boadicea demeliydik."

Cordelia güldü. "Ben Papatya'yı seviyorum."

"Ben de," dedi James. Uzanıp usulca saçlarını okşadı. Cordelia kalbinin duracağını sandı. "*O güzelim, kapkara gözleri her bakanı büyüliyordu. Ve ay yüzüyle nice kalpleri fethediyordu. Sultanlar bile boy ölçüşemezdi böyle bir güçle. Leyla'ydı adı.*"

"Leyla ile Mecnun," diye fısıldadı Cordelia. "Demek unutmadın?"

"Hastayken bana okumuştun. Şimdilik bütün dertlerimiz sona erdiğine göre, belki yine okuruz. Birlikte."

Birlikte kitap okumak. Cordelia'nın hayatında duyduğu en romantik şeydi. Başını sallıyordu ki Matthew onlara seslendi.

"Biri geliyor! Bir cadı ışığı gördüm."

Cordelia başını çevirdi. Ağaçların arasında ışıklar belirmişti. Yaklaştıklarında meşalelerin titrek alevlerini gördü. Kalkmaya çalıştı, ama *iratze*'ler solmaya başlamıştı. Bacağının acısından yerinden kıpırdayamadı.

“Eyvah,” diye inledi Lucie. “Sessiz Kardeşlerle Anklav’dan aferin almayacağımız kesin. Başımız dertte.”

“Bence tabanları yağlayalım,” diye önerdi Matthew.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi James. “Burada kalıp cezama razı olacağım. Germe aleti, demir bakire, zehirli örümcekler. Elllerinden geleni artlarına koymasınlar.”

“Ben bunlara dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedi Cordelia özür dilercesine.

“*Hapishanenin gölgeleri büyüyen çocuğun üzerine kapanmakta,*” diye alıntı yaptı Matthew. “Coleridge.”

“Wordsworth,” diye düzeltti James.

Işıklar yaklaştı. Sert bir ses yankılandı. *Tanıdık* bir ses. “Neler oluyor burada?”

Cordelia bacağını oynatmamaya çalışarak döndü. Alastair hızla onlara doğru yürüyordu. Babasının eski tüvit paltosuyla gezintiye çıkmış gibi bir hali vardı. Beyaza çalan saçları yıldızların ışığında parlıyordu. Yanındaki Thomas’ın saçları karışmıştı ve elinde bir eczacı çantası vardı.

“Neden hepiniz yerdesiniz?” diye sordu Thomas. Sonra çantayı kaldırıp salladı. “Panzehir hazır. Christopher’a en çabuk nasıl ulaşırız?”

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Matthew ayağa fırlayıp çantaya çarpmamaya çalışarak Thomas’a sarıldı. “Gidip Kardeşler’e haber verelim,” dedi arkadaşını Sessiz Şehir’in girişine doğru çekistirerek.

“Senin gelmene gerek yok,” diye karşı çıktı Thomas.

“Yine o tüyler ürpertici tekerlemeyi söylerlerse, yanında olayım. Sanmıyorum, ama tedbirli olmakta fayda var.”

Alastair Thomas’la Matthew’un ağaçların arasında gözden kaybolmasını bekledi. Sonra başını iki yana sallayarak Cordelia’ya döndü. “*Biya,*” dedi onu kucaklamak için eğilerek. “Seni eve götüreyim.” Cordelia şaşkınlıkla kolunu abisinin boynuna doladı. “Alastair, arkadaşlarımı bırakamam...”

“Leyla,” dedi Alastair ondan duymaya alışık olmadığı kadar yumuşak bir sesle. “Yalnız kalmayacaklar ki. Thomas’la Enstitü’ye haber yolladık. Bak.”

Cordelia ilerideki mezar taşlarının arasında cadı ışığı meşalelerin alevlerini gördü. Kalabalık bir Gölge Avcısı grubu onlara doğru ilerliyordu. Aralarında tanıdık yüzler de vardı. Will Herondale’in siyah ve gümüş rengi saçları meşalelerin ışığında parlıyordu. Kumral saçlarını açık bırakan Tessa’nın elinde bir kılıç vardı. Gabriel, Cecily ve Anna Lightwood da onlarlaydı. Anna saçları kadar siyah kıyafeti içinde gülümsüyordu.

Lucie’nin “Baba!” diye bağırıldığını duydu.

Will koşmaya başladı. Kızını kollarına aldı. Tessa James’in yanına çömeldi. Gabriel’la Cecily de onlara katıldı. Çok geçmeden Lucie ve James kendilerini ailelerinin ve dostlarının arasında buldu. Sevgiyle kucaklandıkları kadar, azar da işittiler. Ama ikisi de hallerinden memnun görünüyordu.

Cordelia rahatlayarak gözlerini kapadı. James ve Lucie iyiydi. Gabriel’la Cecily, Thomas’ı merak ediyordu. Lucie, Matthew’la Sessiz Şehir’e gittiklerini söyledi. Bir başkası, Rosewain’lerden biri hâlâ tehlikede olduklarını hatırlattı. Panzehir bulunsa da iblis saldırıları devam edebilirdi.

“Mandikhor bozguna uğradı ve geri dönmeyecek,” dedi Cordelia.

“Siz nereden biliyorsunuz küçük hanım?” diye sordu George Penhallow.

“ÇÜNKÜ JAMES ONU ÖLDÜRDÜ,” dedi Cordelia yüksek sesle. “James, Mandikhor iblisini öldürdü. Gözlerimle gördüm.”

Bunun üzerine, herkes olanları öğrenmek için Cordelia’ya yöneldi. Ama Will araya girdi. Cordelia’nın yaralı olduğunu ve yorulmaması gerektiğini hatırlattı. Alastair bunu fırsat bildi ve kucağında Cordelia’yla oradan uzaklaştı.

“Sana yalvarıyorum, bu işe daha fazla karışma, *khahare azi-*

zam,” dedi Alastair. “Yakında her şey anlaşılacak. Ama önce her kafadan bir ses çıkacak. Senin dinlenmen gerek.”

“James’in neler başardığını öğrenmeleri lazımdı,” dedi Cordelia. Kucakta taşınmak rahat gelmişti. Başını abisinin omzuna yaslamıştı. Babası da küçükken onu böyle taşırdı. “Bunu onun yaptığını bilmeleri gerekiyordu.”

Çünkü Belial James’in dedesi. Anklav bunu öğrendiğinde kim bilir neler düşünecekler? İnsanlar bazen o kadar aptal ve zalim olabiliyor ki.

“Gerçekler er geç ortaya çıkar,” dedi Alastair kendinden emin bir sesle.

Cordelia ona baktı. “Panzehrin işe yarayacağını nereden biliyorsun?”

Alastair karanlıkta sırıttı. “Thomas’a güvenim tam.”

“Öyle mi? Onu iyi tanıdığını bile bilmiyordum.”

Alastair duraksadı. “Panzehri yaparken yanındaydım,” dedi sonra. Carstairs’lerin, kapısında şato kuleleri sembolü olan arabası nihayet görünmüştü. Kaldırımın kenarında başka arabalar da duruyordu. “Christopher’a o kadar güveniyor ki, onun formülünü büyük bir inançla uyguladı. Dostluğu hiç böyle düşünmemiştim. İnsana güç katan bir şey olarak.”

“Ama Alastair...”

“Daha fazla soru sorma,” dedi Alastair. Cordelia’yı arabaya bindirdi ve yüzüne o nadir gülümsemelerinden biri yayıldı. “Çok cesur davrandın, Leyla. Ama senin de iyileşmen gerek. Eve dönme vakti geldi.”

ESKİ GÜNLER: CIRENWORTH MALİKÂNESİ, 1898

CORDELIA SADECE ANNESİYLE BABASININ YANINDAY-ken kendini yalnız hissederdi. Ama Alastair Akademi'deyken hayatının en yalnız günlerini geçirdi. Alastair yokken, ailenin diğer üyeleri Hindistan'a, Paris'e, Cape Town'a ve Kanada'ya gitti. Alastair nihayet eve döneceği zaman Carstairs'ler de tatili birlikte geçirmek için Cirenworth'teydi.

Cordelia aylardır abisini bekliyordu. Ama arabadan inen delikanlı daha uzun boylu, daha yapılı ve her zamankinden de daha katıydı. Alastair bambaşka biri olup çıkmıştı. Eskiden de çabuk sinirlenen, huysuz bir çocuktü, fakat şimdi Cordelia'yla nadiren konuşuyordu. Her iki lafından biri de, Cordelia'nın onu rahat bırakmasına yönelik uyarılardı.

Annesiyle babası bu değişimi görmezden geldi. Cordelia babasına Alastair'ın neden yüzüne bakmadığını sorduğunda Elias güldü. Erkeklerin gelişme çağında böyle dönemlerden geçtiğini ve büyüdüğünde anlayacağını söyledi. "Sene boyunca akranlarıyla eğlendikten sonra kırlarda bizimle vakit geçirmek sıkıcı gelmiştir," dedi kıkırdayarak. "Yakında atlatır."

Cordelia bu yanıtla tatmin olmayarak her fırsatta abisinin yoluna çıktı. Zorla da olsa, Alastair'ın ilgisini çekeceğine inanıyordu. Gerçi ona pek sık rastlayamıyordu. Alastair saatlerce kendini odasına kapatıyordu. Cordelia kapıyı tıklattığında çoğunlukla cevap bile vermiyordu. Odasından yalnızca yemek saatlerinde ya da kırlarda tek başına yürüyüş yapmak için çıkıyordu.

Bu durum haftalarca sürdü. Cordelia'nın hayal kırıklığı üzüntüye, kendini suçlamaya ve en sonunda öfkeye dönüştü. Bir akşam yemekte abisine kaşığı fırlattı ve "Benimle neden konuşmuyorsun?" diye hesap sordu. Alastair kaşığı havada yakalayıp masaya koydu ve ona ters ters bakmakla yetindi.

"Kızım, ne yapıyorsun?" dedi Sona. "Ne ayıp!"

"Ama *Mâmân!*" diye inledi Cordelia. Babası hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti. Risa hemen Cordelia'ya yeni bir kaşık verdi. İyice çileden çıkan Cordelia yemeğin sonunu zor getirdi.

Alastair onu görmezden gelerek aralarına mesafe koyacağını sanıyorsa yanılıyordu. Cordelia çabasını iki katına çıkardı. Es kaza onunla aynı odadaysa "Ben böğürtlen toplamaya gidiyorum," diyordu avaz avaz. Alastair böğürtlene bayılırdı. Ya da "Öğleden sonra, talim odasında takla çalışacağım," diye duyuruyordu. Yere düşmenin en güvenli yollarını denerken bir eşe ihtiyacı vardı. Eskiden Alastair'la bu tür çalışmaları birlikte yaparlardı.

Bir gün Alastair uzun yürüyüşlerinden birine çıktığında Cordelia bir dakika bekledi ve peşine düştü. Hareket ederken aynı zamanda etrafı gözlemek onun için iyi bir egzersiz olacaktı. Bunu bir oyuna dönüştürdü. Abisi onu fark etmeden önce kaç dakika ya da saat dayanabilecekti? Alastair'ın nereye gittiğini çaktırmadan öğrenebilir miydi?

Sonunda Alastair'ın belli bir yere gitmediği ortaya çıktı. Koruyu yolunu kaybetmeyecek kadar iyi biliyor ve karmaşık patikalarda amaçsızca dolanıyordu. Birkaç saat sonra Cordelia yoruldu ve karnı acıktı.

Ayaklarını sürüyerek yürümeye başladığı için bir ağaç köküne takıldı ve yere kapaklandı. Biraz ilerideki Alastair sese döndüğünde onu gördü. Cordelia hemen kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini havaya dikti. Kendini abisinin vereceği bütün kötü tepkilere karşı hazırladı.

Ama Alastair iç çekmekle yetinerek ona doğru yürüdü. “İyi misin?” diye sordu sertçe. “Bir yerine bir şey oldu mu?”

Cordelia ayağını kaldırıp bileğini çevirdi. “İyiyim. Ama dizim moraracak.”

“Haydi, eve dönelim.”

Sessizce yürümeye başladılar. Alastair birkaç adım önden gidiyordu. Cordelia sonunda dayanamayıp patladı. “Seni neden izlediğimi sormayacak mısın?”

Alastair dönüp onu düşünceli gözlerle süzdü. “Herhalde burada heyecanlı bir şeyler yaptığımı sandın.”

“Özür dilerim.” Alastair’ın sakinliği Cordelia’yı daha da huzursuz etmişti. “Akademi’de çok büyümüşsün. Koca adam olmuşsun. Artık yeni arkadaşların var tabii. Aptal kardeşini ne yapacaksın?”

Alastair ona dik dik baktıktan sonra birden güldü. Ama kahkahası neşeli değil, tuhaf bir şekilde buruktu. “Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Bizi beğenmiyorsun işte! Yalan mı? Benimle talim bile yapmıyorsun!”

Başını iki yana salladı. “Saçmalama Cordelia.”

“İki çift laf etsek bile yeter. Neden somurtuyorsun? Sen şanslısın. Idris’te gününü gün ediyorsun. Ben koca seneyi yapayalnız geçirdim.”

Alastair duraksadı. Aklı karışmış gibiydi. Cordelia uzun zamandır ilk kez onun bakışlarında bir duygu belirtisi görüyordu. Sonra Alastair’ın yüzü demir bir kapı gibi kapandı. “Eninde sonunda hepimiz yalnızız,” dedi.

“Ne demek o?” Ama Alastair arkasını dönüp yürümeye

devam etti. Cordelia yaşlarla dolan gözlerini silip peşinden gitti.

Eve döndüklerinde Cordelia holde abisinden ayrıldı. Cephanelikteki vitrinli dolaptan fırlatma bıçaklarını aldı. Talim odasına giderken yine abisinin yanından geçti. Kucağında bıçaklarla ona ters bir bakış fırlattı. Alastair onu sessizce izliyordu.

Talim odasında Cordelia bıçakları hedef tahtasına fırlatmaya başladı. *Tak. Tak. Tak.* En güçlü olduğu silah bu değildi. Ama öfkesini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Egzersiz daima işe yarardı. Az sonra, bu ritmik hareket onu biraz rahatlatmıştı. Nefesi düzene girdi. Beş bıçağı arka arkaya fırlatıyor, sonra gidip onları tahtadan topluyor ve yeniden atmaya başlıyordu. Bu bir süre böyle devam etti.

Yirmi dakika kadar sonra Alastair'ın kapıda dikildiğini fark etti. Cordelia onu görmezden geldi.

Başka biri ona kendini geliştirdiğini söyleyebilir ya da ona katılıp bir atış yapmak isteyebilirdi. Ama Alastair sonunda hafifçe öksürdü ve "Sol ayağını sağlam basmıyorsun," dedi. "Onun için atışların tutarlı değil."

Cordelia ona öfkeyle baktı ve bıçakları fırlatmaya devam etti. Ama ayaklarını nasıl bastığına daha çok dikkat etti.

"Ben şanslı değilim," dedi Alastair bir süre sonra. "Sen öyle sanıyorsun ya? Çok yanılıyorsun."

"Benim gibi buraya tıkılıp kalmadın."

"Öyle mi?" diye tısladı abisi. "Söyle, kaç kişi seninle alay etti? Özel öğretmenin olmadığı için kaç kişi sende bir tuhafılık olduğunu düşündü? Ya da sürekli seyahat ettiğin için kaç kişi annenle babanı aylaklık etmekle suçladı?"

Cordelia başını çevirdiğinde, onu üzgün görmeyi bekliyordu. Ama Alastair'ın gözlerinde buz gibi bir nefret vardı. "Sana körü mü davrandılar?"

Alastair neşesiz bir kakhaha daha attı. "Önceleri, evet. Sonra bir seçeneğim olduğunu fark ettim. Akademi'de iki çeşit insan var. Kabadayılar ve ezikler."

“Sen hangisisin?”

“Sen hangisi olmayı seçerdin?” diye sordu Alastair.

“Başka bir seçeneğim yoksa okuldan ayrılıp eve dönerdim.”

“Ben el âlemin maskarası olmamayı seçtim.”

Cordelia hemen cevap vermedi. Alastair’ın yüzü şimdi tamamen ifadesizdi.

“Nasıl, hoşuna gitti mi bari?” diye sordu Cordelia sonunda.

“Hayır,” dedi Alastair. “Hiç.”

Cordelia ne diyeceğini bilemedi. Gidip ona sarılmak ve onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ama Alastair baston yutmuş gibi dikildiği için cesaret edemiyordu. Sonunda elindeki bıçağı uzattı. “Al, sen de at,” dedi. “Benden daha iyisin.”

Alastair onu kuşkuyla süzünce ekledi. “Ben de seni izler, öğrenirim. Kendin söyledin. Ayaklarımı doğru basmıyorum.”

Alastair gelip bıçağı aldı. “Dikkat etmiyorsun,” dedi. “Kılıçta doğuştan yeteneklisin. Ama bazı şeyleri çalışmak gerekir. Öncelikle acele etmemelisin. Dikkatini ayaklarına ver. Şimdi ne yaptığıma iyi bak. İşte bu, Leyla. Benimle kal.”

Ve Cordelia onunla kaldı.

21

MUM GİBİ

Güzelliğin büyüsyyle bağıly yüreğim.

Kimse el süremez aşkıma.

Ben ki mum gibi eririm,

Ve neredeyse döndüm bir gölgeye,

Yine de kıskanmam özgür bir kalbi:

Aşk benim için ruhumu sarmalayan zincirler misali.

–Nizâmî-i Gencevî, Leyla ile Mecnun

JAMES ENSTİTÜ'DEKİ YATAĞINDAYDI. BAŞINI KOLUYLA desteklemiş, tavandaki çatlağı izliyordu. Biraz ördeğe mi benziyordu? *Aman babam duymasın*, diye düşündü.

Matthew kadife ceketi ve pantolonuyla yanında oturuyordu. James, Belial'ın krallığına yaptığı ziyaretten sonraki iki günü kolay geçirmemişti. Bazen iblis dünyasını rüyasında görüp bağırarak uyanıyor ve orada olmayan silahını arıyordu. Fırlatma bıçakları yanında değildi, ama Matthew hep yanı başındaydı.

Şu dünyada *parabatai*'lik bağıını en iyi anlayan insanlar James'in ebeveynleri olabilirdi. Highgate'ten döndükleri gece, Matthew boş yataklardan birini James'in odasına çekmiş ve ora-

da uyumuştı. Kimse ondan gitmesini istememişti. Hatta Tessa James'e çay ve çorba getirdiğinde onun da karnını doyurmayı unutmamıştı. Will vakit geçirmek için kâğıt oynamayı teklif ettiğinde Matthew da oyuna katılmış ve çoğunlukla kaybetmişti.

Diğerleri de anlayışlı davranmıştı. Anna James'le Matthew'a son modaya uygun birer boyunbağı hediye etmişti. Lucie geceleri mutfaktan ikisi için fazladan turta kaçırmıştı. Bu gidişle Matthew sonsuza dek buraya yerleşmeye karar verebilirdi. Haksız da sayılmazdı. Charles son günlerde iyice can sıkıcı birine dönüşmüştü. Mandikhor panzehri işe yarayınca Christopher kahraman ilan edilmişti. Christopher'ın da hastalanıp kendi ilacıyla iyileşmesi hikâyenin romantizm dozunu artırmıştı. Charles'ın Thomas'ı, laboratuvarı kullanmak için neredeyse yalvarttığını pek az kişi biliyordu. "Alastair Carstairs olmasaydı bütün emeklerimiz boşa gidebilirdi," cümlesi Thomas'ın ağzından gerçekten de çıkmış ve James bir an iblis krallığına geri döndüğünü sanmıştı.

Thomas'la Christopher her gün ziyarete geliyor ve son havadisleri getiriyordu. Hastaların hiçbiri James'in adını söylediklerini hatırlamıyordu. Neyse ki Ariadne'nin de kısa süren ele geçirilişine dair tek bir anısı bile yoktu. Karantina bitmişti. Charlotte'la Henry yakında dönüyordu. Christopher ve James kahraman olmuştu. James ısrarla Cordelia'nın da iblis krallığında onunla olduğunu ve hayatını kurtardığını söylüyordu. Lucie ve Matthew'un da katkısı büyüktü tabii. Thomas malos kökünü Chiswick'ten alıp panzehri kendi elleriyle hazırlamıştı. Anna onları Hell Ruelle'e götürmüştü. James'e göre hepsi kahramandı.

Matthew yalnız kaldıkları bir ara Cordelia'dan söz açmış, hatta James'e açık açık onu özlüyor musun diye sormuştu. Cordelia'nın bacağı kötü bir yerden kırıldığı için birkaç gün evinde dinlenmesi gerekecekti. Lucie onu görmeye gitmiş ve moralinin iyi olduğunu söylemişti. "Ona *Güzel Cordelia*'nın yeni bölümlerini okuduğumda hemen uyudu," demişti neşeyle. "Herhalde çok yorgundu."

Thomas'la Christopher da bir kutu çikolatayla onu ziyarete gitmişti. James'e ona bir mesajı var mı diye sormuşlardı. Ama James başını iki yana sallamakla yetinmişti. Ağızını aarsa syleceklerinden korkuyordu. Cordelia'yı kimseyle konuşmak istemiyordu. Sadece onu görmek istiyordu. Onu gördüğünde duygularını daha iyi anlayacaktı.

"Meclis'in yeni kahramanı olduğuna göre," dedi Matthew ellerini ensesinde kavuşturarak "onlardan bir isteğin olacak mı?" Tavandaki atlağa baktı. "Ben zel bir uşak ve Oscar Wilde'la sohbet etmek isterdim."

"O lmedi mi?"

"Zombilerle bir alıp veremediğim yok," diye kıkırdadı Matthew. "Bir sonraki Hell Ruelle ziyaretimizi bekle."

James bir an sessiz kaldı. İşin doğrusu, Meclis'le fazla haşır neşir olmak istemiyordu. Bilmedikleri çok şey vardı. Lucie, Matthew ve Cordelia onlara James'in Mandikhor'u Highgate Mezarlığı'nda bulup onların yardımıyla öldürdüğünü anlatmıştı. Daha fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Gelgelelim, annesi ve babası her şeyi biliyordu. James kendini yeterince iyi hissettiğinde Lucie ve onlarla konuşmuştu. Belial'la karşılaştığını, Belial'ın Cortana'yla yaralandığını ve bedeninin toz olup dağıldığını anlatmıştı. Son olarak da Herondale'lerle Cehennem Prensi arasındaki kan bağından bahsetmişti.

Hepsi kendilerinden beklenecek tepkiler vermişti. Tessa yine iyimserdi. Yıllardır babasının kim olduğunu öğrenmeye çalıştığını ve şimdi en azından bunu bildiklerini söylemişti. Lucie sarsılmış, ama sonra bu hikâyeyi bir romana dönüştürmeye karar vermişti. Will dünyaya ateş püskürmüş ve Jem'i görmeye gitmişti.

Tessa'nın babasıyla ilgili bilgiyi sır olarak saklamaya söz veren Jem, Will'in içini rahatlatmıştı. Bir Cehennem Prensi ldrlemezdi. Ama Belial ciddi şekilde yaralandığı için en az bir asır dünyayı rahat bırakacaktı.

James gerėėi Christopher'la Thomas'a da anlatmıştı ve

hepsi şimdilik Belial'la ilgili ayrıntıları gizlemenin daha akıllıca olacağına karar vermişti. Cehennem Prensi şimdilik onlar için bir tehdit oluşturmuyacaktı nasıl olsa. Jem krallığının yerle bir olmasının, Hırsızların Efendisi için ciddi bir kayıp olduğunu açıklamıştı. James bir daha bir kuvvetin onu o krallığa doğru çektiğini hissetmeyecekti. Hatta büyük bir olasılıkla bir daha orayı hiç görmeyecekti.

"James?" Kapı aralandı ve annesi başını içeri uzattı. Matthew'la ona gülümsedi, ama kaşlarının arasında derin bir endişe çizgisi vardı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir misafirin var," dedi. "Genç bir hanım."

James heyecanla doğruldu. "Cordelia mı?"

Matthew'un ona yan yan baktığını fark etti. Ama Tessa başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Grace Blackthorn."

Oturduğu yerde dikilme sırası Matthew'a gelmişti. "Gönderin gitsin," dedi telaşla. "Enstitü'yü fare bastığını söyleyin ya da burada sinsilere yer yok deyin."

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Önemli bir konu olduğunu söyledi."

Matthew, James'e döndü. "Jamie, sakın. Sana yaptıklarını unutma."

James *parabata*'sine dik dik baktı. Will'le Tessa, Grace'le aralarında geçenlerin pek azını biliyordu ve James bunun böyle kalmasını istiyordu.

"Acaba annesiyle mi ilgili?" diye sordu. "Tatiana iyileşmedi mi?"

"Gayet iyi," dedi Tessa. Panzehir son derece etkili olmuştu. James'in bildiği kadarıyla zehirlenen Gölge Avcılarının hepsi ayağa kalkmıştı. "James, eğer istemiyorsan..."

James ayağa kalktı. "Hayır. Onu göreceğim."

Tessa, Grace'i çağırmaya gittiğinde Matthew yataktan yuvarlanarak kalkıp pabuçlarını giydi. Kapıdan çıkarken James'e baktı. "Dikkatli ol," dedi ve kapıyı açık bırakarak gitti.

Grace hemen onun arkasından içeri girdi.

Her zamanki gibi güzel görünüyordu. Açık sarı saçlarını toplayınca, oval yüzü ortaya çıkmıştı. Yanakları bir deniz kabuğunun içi gibi uçuk pembeydi. Yeşil elbisesinin eteği ıslanıp çamurlanmıştı. Akşam karanlığı çökmek üzereydi ve sabahtan beri yağmur hiç durmamıştı.

Bir zamanlar, bu güzellik James'i fırtınaya tutulmuş gibi allak bullak ederdi. Şimdi Grace'i gördüğünde tek hissettiği, önceki akşam içkiyi fazla kaçırmış gibi, berbat bir bitkinlikti. Burada olmamasını yeğlerdi. Ona bakmak canını acıttığı için değil, acıtmadığı için.

James duygularını daha derin yaşayan biri olduğunu sanırdı. "Benimle yalnız görüşmek istemişsin. Annen kızmasın."

"Burada olduğumu bilse küplere biner. Ama seninle konuşmak zorundaydım."

"O zaman kapıyı kapat." Hayatında ilk kez Grace'i başından atmak istiyordu. Tuhaf bir histi doğrusu. Ama onun burada olması daha da tuhaftı.

Grace titreyen eliyle kapıyı örttü. Sonra James'in şaşkın bakışları arasında önünde diz çöktü.

James bir adım geri çekildi. "Grace, yapma."

"Yapmak zorundayım," dedi yumruklarını sıkarak. "Beni dinlemek istememeni anlıyorum. Bunun için haklı nedenlerin var, ama sana yalvarıyorum." Titrek bir nefes verdi. "Charles'la nişanlandım, çünkü annem iyileştiğinde bana zarar veremeyecekti. Meclis Başkanı'nın ailesinin kanatları altında olacaktım."

"Biliyorum," dedi James. "Fairchild'lar iyi insanlar. Onların yanında güvende olacaksın." İç çekti. "Grace, rica ederim, kalk."

Grace onun dediğini yaptı ve çenesini gururla havaya dikti. "Dün Charles'la eşyalarımı almak için Chiswick'e gittim. Evlenene kadar başka bir yerde kalacağım. Annemi gördüm ve önce başardığımı sandım. Güçlü biriyle evleneceğime memnun

görünüyordu. Sonra artık benim yaptıklarımla ilgilenmediğini fark ettim. Çünkü daha büyük planları vardı.”

James kaşlarını çatı. Grace’in yüzüne dikkatle bakınca ağladığını fark etti. Gözlerinin altında yol yol gözyaşı izleri vardı. İçine bir kurt düştü. “Ne tür planlar?”

“Biliyorsun, senden ve babandan nefret ediyor,” dedi Grace bir solukta. “Kendi erkek kardeşlerinden de öyle. Bir gün, Chiswick’i geri almak için onu öldüreceklerini sanıyor.”

“Birileri evi bu haliyle isterse şanslı sayılır,” dedi James. Ama Grace onu duymamış gibiydi.

“Hastalıktan kalktığında, senin ölümden döndüğünü bir yerlerden öğrenmiş ve...” Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekercesine duraksadı. “Tatiana anne Jesse öldüğünden beri onu kara büyüyle diriltebileceğine inanıyor. Bunu saplantı haline getirdi ve yıllarca büyücülerin kapısını aşındırdı. İblislere ona yardım etmeleri yalvardı.”

James kulaklarına inanamıyordu. “Çılgınlık bu! Kara büyüyle uğraşmanın cezası belli. İdam edilmek mi istiyor?”

“Tatiana anne kara büyülerle amatörce uğraşmıyor James. Kendini tamamen buna adadı. Nekromansiyle ilgili kitaplar biriktiriyor. Asılarak idam edilenlerin kurutulan ellerinden bulmak için Gölge Pazarlarının altını üstüne getiriyor...”

“Zafer Eli,” diye mırıldandı James dehşetle. “Ama Anklav Chiswick’i aradı. Kara büyü izine rastlamadılar.”

“Hepsini Idris’teki malikânede saklıyor.”

“Neden daha önce anlatmadın?”

“Seni bu işe bulaştırmak istemedim. Zaten adını duymaya bile tahammülü yok. Zehirli uykusundan uyandığından beri öfkeden köpürüyor. Jesse’nin geri dönmesiyle ilgili bütün umutlarının tükendiğini söylüyor. Onun son nefesini sen çalmışsın. Mandikhor zehrinden kurtulmak için.”

“Ne?” James’in başı dönüyordu. “Nasıl olur?”

“Bilseydim söylerdim. James, o tehlikeli biri. Kendine hayal-

ler ve yalanlardan bir sırça saray inşa etti. O yalanlar tehdit edildiğinde iyice saldırganlaştı. Idris'teki malikânenin koridorundaki otomatı hatırlıyor musun?"

"Evet, ama bunlarla ne ilgisi var?"

"Yıllar önce, bir büyücü ona büyü yaptı," dedi Grace. "Tatiana anne öldüğünde canlanıp Gölge Avcılarını öldürecek. Annem şimdi Jesse'yi diriltme şansı kalmadığını düşünüyor ve yaşama amacını kaybetti. Dolayısıyla bu gece hayatına son vermeyi planlıyor. İşte o zaman, kızılca kıyamet kopacak. Otomat Alicante'ye gidecek..."

James'in kalp atışları hızlandı. "Ne yapacağını anladım," dedi. "Grace, annemleri uyarmalıyız."

"Hayır! Kimse öğrenmemeli James. Meclis annemi tutuklayıp Blackthorn Malikânesini ararsa mahvoluruz. Annem gibi ben de ölü çağırma ve kara büyüyle uğraşma suçundan hapse atılırım. Daha kötüsünü düşünmek bile istemiyorum. O zaman, Jesse..." Seçiren elleri telaşlı pervanelere benziyordu. "Annem onu ele verdiğimi öğrenirse, hüküm giymem için elinden geleni yapar. Beni Sessiz Şehir'e kapatırlar James."

"Kimse Tatiana'nın günahları için seni suçlayamaz. Hem belli ki aklını kaçırmış. Delilere merhamet gösterebilirler..."

Grace başını kaldırıp ona baktı. Kararlılıktan mı, umutsuzluktan mı bilinmez, ama gözleri parlıyordu. "James," dedi. "Affet beni."

"Neden? Senin bir suçun yok ki."

"Sana bunu yapmayı hiç istemezdim. Ama ısrar etti. İkisi de beni zorladı. Senden başkası olmazdı. Annem beni oyunlarına alet etti. Kendi hırslarının kölesi yaptı. Ama senin kanın, onun kanı benim bile aşamayacağım bir engel. Seni onun zincirleri olmadan kendime bağlayamazdım."

Elinde gümüş rengi bir şey parladı. James'in kolunu yakaladı. James ona karşı koymaya çalıştı, ama Grace hızlı davrandı. James bileğinde bir soğukluk hissetti ve *tık* diye bir ses duydu.

Metal halka kilitlendiğinde, kolunun yukarısına doğru elektrik akımına benzeyen bir acı yayıldı.

James geri çekilmeye çalıştı. Gözlerinin önünde gölgeler belirdi. Her şey değişmeden önce Cordelia'yı gördü. Enstitü'nün çatısının kıyısında duruyordu. James bütün vücuduyla ona dönmeye çalıştığında, elleriyle yüzünü örtüp ondan kaçtı. James Cordelia'nın arkasındaki ayı gördü. Ya da belki ay değildi. Ama gümüş rengiydi ve bir tekerlek gibi dönüyordu. Işığı o kadar keskindi ki yıldızlar yanında sönük kalıyordu.

Londra'da yağmur yağıyordu, ama Idris güneş batarken bile ılıktı. Lucie'yle Jem Boyut Kapısı'ndan geçtiklerinde, kendilerini Alicante'nin hemen dışında bulmuştu. Kimse etrafı duvarlarla çevrili şehrin içine bir Kapı açamazdı. Alicante bu tür sihirlerle karşı korunuyordu. Ama Lucie'nin gideceği yer kent sınırları içinde değildi zaten.

Ebediyet Kırkları'nın kıyısından dolaşırken Jem sessizce onun yanında yürüyordu. Lucie onu asla Zachariah Kardeş olarak düşünemiyordu. Jem kukuletasını indirmişti. Rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyordu. Yüzündeki yara izlerine rağmen Lucie ilk kez onun ne kadar genç göründüğünü fark etti. Babasının yarı yaşında gibi duruyordu. Will kendi yaşlanırken Jem'in bir delikanlı gibi görünmesini yadırgıyor muydu acaba? Ama belki de insan birini sevdiğinde bu tür farkları umursamıyordu. Tıpkı annesiyle babası gibi.

Geldik. Jem ileriye işaret etti. Beyaz evleriyle minyatür bir kenti andırıyordu. Burası Alicante'nin kabristanıydı. Idrisli aileler buraya gömülürdü. Beyaz taş mozolelerin arasında dar yollar vardı. Lucie kapıları ve üçgen çatılarıyla tıpkı minik evlere benzeyen bu mezarları eskiden beri severdi. Ölümlülerin aksine Gölge Avcıları mezarlarını melek heykelleriyle süslemezdi. Ailelerin isimleri kapılara ya da metal plakalara yazılırdı: BELLEFLEUR, CARTWRIGHT, CROSSKILL, LOVELACE

ve BRIDGESTOCK. Ölüm bazen insana hiç ummadığı komşular kazandırıyor. Lucie bir ağacın gölgesindeki son büyük mezara baktı: BLACKTHORN.

Kaidesinin etrafını saran diken desenleri dışında diğer mezarlardan farkı yoktu. Sol duvarında ölenlerin isimleri alt alta yazıyordu. Lucie en yenisini kolayca buldu. JESSE BLACKTHORN, 1879-1896.

Lucie onunla koruda 1897’de karşılaşmıştı. Demek ki, Jesse o zamanlar çaylak bir hayaletti. Ama Lucie’nin gözüne çok daha büyük görüldüğü için onun da kendisi kadar korkabileceğini hiç düşünmemişti.

Herkes Jesse’nin uzun yıllar önce öldüğünü sanıyordu. Sonrasında yaptığı büyük fedakârlıktan kimsenin haberi yoktu.

Lucie boynundaki madalyona dokunarak Jem’e baktı. “Biraz yalnız kalabilir miyim?”

Jem bir an onu süzdü. Hislerini yüz ifadesinden anlamak imkânsızdı. Ama Lucie onun endişelendiğini tahmin edebiliyordu. Ona Idris’teki mezarlığa gitmek istediğini, ama annesiyle babasının bundan haberi olmadığını söylediğinde Jem tereddüt etmişti. Lucie onun yerine bir büyücüden de yardım alabileceğini ima edince nihayet onu buraya getirmeyi kabul etmişti.

Usulca Lucie’nin saçlarına dokundu. *Ölüm üzerine fazla düşünme. Lucie ışık demek. Geceye değil, güne bak.*

“Biliyorum Jem amca,” dedi. “Sadece birkaç dakika sürecek.”

Jem başını sallayıp bütün Sessiz Kardeşler gibi usulca gölgelerin arasına karıştı.

Lucie mezara döndü. Jesse’nin burada yatmadığını bilse de, içine tuhaf bir huzur doldu. “Chiswick Evi’nde gördüklerimi kimseye söylemedim ve söylemeyeceğim,” dedi yüksek sesle. “Grace’i ya da anneni korumak için susmuyorum. Sadece seni düşünüyorum. Hiç ummadığım şekilde, bana büyük dostluk gösterdin Jesse. Abim için hayatından vazgeçtin. Öncesinde bana kızmıştın. Senden özür bile dileyemedim. Gücümü o şekil-

de kullanmamalıydım. Biliyor musun, öyle bir gücüm olması fikrine hâlâ alışamadım. Zaten neler yapıp yapabileceğimi bile bilmiyorum.” Mermere kazınan isme dokundu. “Sen olmadan gücümü nasıl tanırım onu da bilmiyorum.”

“Ben hâlâ yanındayım.”

Lucie hayretle başını kaldırdı. Jesse kendi mezarına yaslanmıştı. Çiftliğin çitine dayanıp etrafı kayıtsız gözlerle izleyen bir köy delikanlısı kadar rahat görünüyordu. Siyah, düz saçları alnına dökülmüştü ve Lucie’yi yine o küçük, gizemli gülümsemesiyle süzüyordu. Lucie ona getirdiği çiçekleri yere atıp hiç düşünmeden elini tuttu.

Parmakları havanın içinden geçti. Hafif bir soğukluk hissetti o kadar. Jesse’nin artık bir cismi yoktu.

Elini çekip kendi göğsüne götürdü. “Jesse.”

“Tam anlamıyla bir hayaletken daha güçlü olduğumu fark ettim,” dedi. “Şu son nefes meselesi galiba sandığımdan daha karmaşıktı.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Lucie. “Hepsi benim suçum.”

“Lucie, hayır.” Jesse ona yaklaştığında, vücudundan yayılan soğuğu hissetti. Artık bir insana benzemiyordu ve ne tuhaftır ki daha güzeldi. Cildi cam gibi pürüzsüz, kirpikleri simsiyah ve şaşılacak kadar gürdü. “Sen yaşarken bile hiç olmadığım bir şey olmamı sağladın. Sayende bir Gölge Avcısı oldum. Beni planlarınıza dahil ettin. Bir daha kimseye faydam olmaz sanıyordum.”

“Sensiz asla başaramazdık. Diğerleri bilmese de önemli değil. James’in hayatını kurtardın. Sana her zaman borçlu kalacağım.”

Gözleri bu ışıktaki kapkara duruyordu. “Bir ölüye hiçbir borcun olamaz Lucie.”

“Ama sana var,” diye fısıldadı. “Bedenin hâlâ Chiswick’te mi? Grace sana göz kulak oluyor mu?”

“Evet. Her fırsatta evi kontrol etme bahanesiyle gelecek. Şimdi sadece ikimiz kaldık. *Ona* güvenemeyiz...” Duraksadı. “Sen bakış açımı değiştirmemi sağladın Lucie,” dedi az sonra.

“Annemin deliliğinin zararsız olduğunu sanıyordum. Grace’e saldıran yaratığı görene dek, onun iblislerle pazarlık ettiğini bilmiyordum.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Lucie. “Her şey için.”

Bakışları yumuşadı. “Senin bir kabahatin yok. Annemin yardıma ihtiyacı var. Grace onunla ilgilenecek. Üzülme Lucie. Sen karanlık dünyanın ışığı oldun. Bunun için ne kadar teşekkür etsem az.”

“Asıl ben sana minnettarım. Bir yolunu bulup sana mutlaka yardım edeceğim Jesse. Söz veriyorum, becerebilirim seni geri getireceğim ya da huzurla uyumanı sağlayacağım.”

Başını iki yana salladı. “Yapma. Kendine bu kadar ağır bir sorumluluk yükleme.”

“Söz, Jesse. Ben bir Herondale’im ve biz sözümüzü tutarız.”

“Lucie...” Birden kaşlarını çattı. “Bir ses duydum. Yanında biri mi var?”

“Je-Zachariah Kardeş,” dedi Lucie. Hayaletlerin Sessiz Kardeşleri duyabilmesine şaşırılmamalıydı belki de.

Alacakaranlık çökmüştü. İblis kuleleri batan güneşin ışıklarıyla güz yapraklarının kızılına ve safran sarısına boyanmıştı.

“Gitmeliyim,” dedi Jesse. “James Carstairs bir Sessiz Kardeş. Beni görebilir. Başını derde sokmak istemiyorum.” Ona son kez, uzun uzun baktı. “Söz ver, bana yardım etmeye çalışmayacaksın.”

“Jesse,” diye fısıldadı Lucie ve elini uzattı. Parmaklarında belli belirsiz bir baskı hissetti ve sonra kayboldu. Jesse yağmurda dağılan sis gibi hiçliğe karıştı.

Grace pencerenin yanındaydı. Güneş batmıştı. Sokak lambalarının pırıltısı cama vuruyordu. Grace’in saçları, elmacık kemiğinin kavis ve şakağının çukuru o ışığı yakalayıp belli belirsiz parlıyordu. Deminden beri orada mıydı? Öyle olmalıydı. James kolunu koltuğun arkasına atmıştı. Başı dönüyordu. Belki de sandığı kadar çabuk toparlanamamıştı.

“James?” Grace ona doğru yürüdüğünde, yeşil elbisesinin hışırtısı sessiz odada yankılandı. “Bana yardım edecek misin? Otomatı yok edecek misin?”

James ona hayretle baktı. Grace, büyük aşkı. Hayatı boyunca sevdiği tek kadın. “Sadakat beni bağlar,” diye fısıldadı. “Öyle olmasa bile, ben seninim, sen de benimsin. Senin için yapmayacağım yok.”

Grace’in bakışları hüznle gölgelendi ve başını çevirdi. “Biliyorsun, Charles’la evlenmeye mecburum.”

James’in ağzı kurudu. Bunu unutmuştu. Grace Charles’la evleniyordu. Odaya girdiğinde bundan bahsetmiş miydi? Artık hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Seninle evlenseydim...” Grace başını iki yana salladı. “Annem hiç usanmadan seninle ve ailenle uğraşacaktı. Size eziyet etmek için her yolu deneyecekti. Size bu kötülüğü yapamazdım.”

“Charles’ı sevmiyorsun.”

“Ah, James. Elbette sevmiyorum.”

Babası hep söylerdi, aşktan daha yüce bir duygu yoktu. Bütün şüphe ve güvensizliği silip süpürürdü.

Grace’i seviyordu.

Bundan emindi.

Grace elini tuttu. “Hiç vaktimiz kalmadı,” diye mırıldandı. “Öp beni James. Gitmeden önce son kez öp.”

Kuş gibi ufacık ve narindi. Onu öpmek için kucakladı. Grace kollarını boynuna doladı. Dudakları buluştuğunda James birden irkildi. Onu tutkuyla öpen yumuşacık dudakları, altında kıvranan vücudu ve kızıl bir nehir gibi çağlayan saçları hatırladı. Cordelia’yı kollarına almanın, ondan yayılan sıcaklıkla sarmalanmanın o ezici, yıkıcı, paramparça edici şehvetini iliklerine dek hissetti.

Grace geri çekildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Bir kelebeğin kanatlarının dokunuşu gibiydi. James onu yere indirmediğinde saçının bir teli bile bozulmamıştı. Oysa Cordelia’nın

ayakları çıplaktı. Korsesi yana kaymış, saçları tokalardan kurulup dağılmıştı. Ama onlarınki yalnızca göstermelik bir şeydi. James şimdi bunu daha iyi anlıyordu. Cordelia odaya girebilecek yabancılara bir oyun oynuyordu. Hem o sırada şehvete kapılması doğaldı. Fiziksel arzular aşkla karıştırılmamalıydı. Cordelia ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onlar arkadaştı. Cordelia koca bulmasına yardım etmesini bile istemişti.

“Meclis’e söylemeliyiz,” dedi. “Annen dilediği gibi kara büyüyle uğraşamaz. Bu otomat yok edilse bile, Tatiana Gölge Avcılarının başına çorap örmeye devam edecek.”

Grace’in gülümsemesi soldu. “Ama James...” Bir an gözlerini yüzünde dolaştırdı. Sonra başını salladı. “Charles’la nişanım resmi olarak ilan edilene kadar bekle. Annemin elinden kurtulduğumda, Meclis haberdar edilebilir.”

James belli belirsiz bir rahatlama hissetti. Onu yeniden öpecekti ki kapı tıklatıldı. Grace elini James’in avcundan çekti. “Bir dakika.”

Ama geç kalmıştı. Kapı ardına kadar açıldı ve Matthew görüldü. Yanında, kobalt mavisi elbisesiyle takım ceketiyle pek güzel görünen Cordelia vardı. James’le Grace’i görünce gözleri hayretle irileşti.

“Gitmeliyim,” dedi Grace. Tozpeembeye boyanan yanakları dışında gayet derli toplu görünüyordu. Cordelia gözlerini ondan ayıramıyordu. Lucie’nin Chiswick’in bahçesinde ona yakalandığını biliyordu. Lucie Grace’in onu ve Thomas’ı başından atmaya çalıştığını söylemekle yetinip ayrıntıları kendine saklamıştı.

Cordelia, Battersea Köprüsü’ndeki çarpışmadan beri, Grace’le James’i birlikte görmemişti. Bunun bu kadar acı verebileceğini tahmin etmezdi doğrusu.

İple çektiği bu ziyaret için özenle hazırlanmıştı. Yeni kıyafetlerinden pek sevdiği bu parlak mavi elbiseyi seçip en güzel altın küpelerini takmıştı. Yanında *Leyla ile Mecnun*’un bir tercüme-

sini de getirmişti. Orijinal Farsça versiyonu kadar güzel değildi, ama onu James'le birlikte okumak harika olacaktı.

Şimdi James'le Grace'e bakarken kitabı ceketinin içine sakladığına seviniyordu.

"Bayan Blackthorn," dedi başını kibarca eğerek. Matthew Grace'in mırıldanarak ettiği vedaya karşılık vermedi. Grace ardında iç bayıltıcı bir sümbül kokusu bırakarak odadan çıktı.

Cordelia duygularını kontrol etmeye çalıştı. Herkes James'i ziyaret etmişti. Grace neden gelmeyecekti ki?

"James, iyi misin?" diye sordu Matthew, Grace'in arkasından.

James onları gördüğüne biraz sarsılmış gibiydi. Üzerinde beyaz, bol bir gömlekle çizgili bir pantolon vardı. Cordelia yüzüyle kollarındaki çürüklerin soluklaştığını gördü. Gömleğin açık yakasından iyileşmeye yüz tutan derin bir yaranın ucu görünüyordu. Saçları yine karmakarışık. Cordelia uzanıp yüzüne düşen tutamları arkaya atmamak için kendini zor tuttu.

"Evet," dedi James. "Çok iyiyim." Gömleğinin kıvrıdığı kollarını indirip düğmelerini ilikledi. Cordelia bileğinde parlayan gümüşü ıslıttı bir an için gördü.

Grace'in bileziği. Yüreğine bir ateş düştü sanki.

Matthew dik dik baktı. "Grace abimden ayrılmış mı?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi. "Yakında evlenecekler."

"Charles'ı öldürmeyi mi planlıyor?" diye sordu Matthew.

"Boşuna umutlanma." Dolabını açıp savaş kıyafetinin ceketini üzerine geçirdi. "Ama Charles'ı sevmiyor. Onunla yalnızca annesinden kurtulmak için evleniyor. Charles gibi güçlü birinin kanatları altında kendini güvende hissedecek."

Cordelia dayanamadı, "*Sen* de onu koruyabilirdin," dedi.

James tepki vermedi. Yine Maske'yi takmıştı. "Tatiana, Grace'in iyi bir evlilik yapmasını istiyor. Grace benimle evlenseydi, savaş çıkacaktı. Buna izin veremezdi." Ceketini ilikledi. "Bütün yaptıklarını beni sevdiği için yaptığını anlamamı sağladı. Şimdi ben de onun için bir şey yapmalıyım."

Cordelia, Alastair'ın sesini duyar gibi oldu. *Charles bizim birlikte olabilmemiz için uğraşıyor.*

Highgate'ten eve döndüklerinden beri Alastair ne Charles'tan söz etmişti ne de onunla ilgili herhangi bir konudan. Vaktinin çoğunu Cordelia'nın odasında geçirmişti. Her gün ona gazeteleri okuyor ve geceleri dışarı çıkmıyordu. Cordelia abisiyle iyi bir ekip olduklarını düşünmeden edemedi. İkisi de aşk acısı çekiyordu.

"James," dedi Matthew gergin bir sesle. "Grace'in sana yaptıklarından sonra ona hiçbir borcun yok."

"Borçlu hissettiğim için değil, onu sevdiğim için yapacağım."

Biri Cordelia'nın kalbine küçük, ama keskin bir hançer sapladı sanki. Onu parçalara böldü ve kanıyla James'in adını yazdı. Nefes alamıyordu. James'in sesi kafasının içinde yankılanıyordu.

Papatya, meleğim.

James başını iki yana sallayarak odadan çıktı. Cordelia'yla Matthew bir anlığına göz göze gelip peşine düştüler. Koridordaki mobilyalara çarpmamak için zikzaklar çizen James'i takip etmeye başladılar.

Matthew dekorasyon amaçlı kullanılan bir zırha teğet geçti. "James, Grace senden ne istedi?" diye seslendi.

"Blackthorn Malikânesinde yok edilmesi gereken bir şey var." James biraz yavaşlayıp ona yetişmelerini bekledi ve Tatiana'nın delirdiğini anlatmaya başladı. Mekanik otomata yapılan büyücü büyüsünden ve onu derhal yok etmesi gerektiğinden söz etti. Grace annesini oylarken bu işi bitirecekti.

Yalnızca yüz ifadesinde değil, konuşma tarzında da bir yabancılık vardı. Charles'la evleneceğini duyduğundan beri Grace'in ismini farklı bir biçimde tonluyordu. Ama şimdi bu ad yine eskisi gibi büyük bir aşkla dökülüyordu dudaklarından. Cordelia tırnaklarını avcuna geçirdi. Bağırıp çağırmak, bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Ama bunların hiçbirini yapamazdı. Hayal kırıklığını ve öfkesini James'in suratına haykıramazdı.

“Tatiana Blackthorn’un nekromansiyle uğraşmasına hiç şaşırmadım,” dedi Matthew. “Ama Meclis’e söylemeliyiz.”

Merdiveni koşar adım inen James başını iki yana salladı. “Şimdi değil. Önce şu işi halledeyim. Sonra gereken yerlere gerekli açıklamaları yaparız. Ama Grace’in hayatını mahvedemem.”

Biraz daha yürüdüler ve karanlığa doğru inen taş basamakların tepesine ulaştılar. Cordelia Matthew’un da onun kadar şaşkın ve stresli olduğunu fark edince biraz rahatladı.

“Yani Idris’e mi gidiyorsun?” diye sordu Cordelia. “Nasıl?”

“Mahzendeki Kapı’yı kullanacak,” dedi Matthew. Basamakların dibinde kocaman, taş bir oda vardı. Cordelia’nın hayal ettiği kadar karanlık değildi. Pürüzsüz taş duvarlar ve zemin pirinç lambalarla aydınlanıyordu. “Babam annemle birlikte Enstitü’yü yönetirken deneylerini burada yapıyordu. Sonra laboratuvarın çoğunu şimdiki eve taşıdı.”

Karşı duvarın önünde parlayan, bir boy aynası büyüklüğündeki ve kare şeklindeki Kapı’yı gösterdi. Yüzeyi su gibi hareliydi ve göz alıcı pırıltılar saçıyordu. “Karantina sırasında Kapı kapalıydı, ama şimdi açıldı,” dedi James.

“Meclis’ten izin almadan Idris’e gitmek hâlâ yasak,” diye mırıldandı Matthew.

James gülümsedi. “Ne o? Birden kanunlara saygılı bir Gölge Avcısı mı oldun? Hem merak etme, o kuralı *ben* çiğneyeceğim. Gidip otomatı yok edeceğim ve geri geleceğim. Siz gittiğimi bile anlamadan dönerim.”

“Seni yalnız bırakacağımızı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir,” dedi Matthew.

James başını iki yana salladı. “Burada kalıp Kapı’yı açmalısınız. Bana yirmi dakika verin. Evi ve o şeyin nerede durduğunu biliyorum. Bu iş benim için çocuk oyuncağı.”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Cordelia. “Gözümüzün önünde bir Kapı’dan geçtin ve bak neler oldu!”

“Kurtulduk,” dedi James. “Mandikhor’u öldürdük ve Belial’ı yaraladık. Bir sürü insan bunu büyük bir zafer olarak görüyor.” Gidip Kapi’nın önünde durdu. Bir an yalnızca ardındaki gümüşü yüzeye gölgesi vuran bir siluetti. “Beni bekleyin,” dedi ve Cordelia bir hafta içinde ikinci kez James Herondale’in bir Kapi’nın ardında gözden kayboluşunu izledi.

Matthew’a baktı. Bronz rengi kadife ceketi ve pantolonuyla duvardaki pirinç bir aplik gibi parlıyordu. Mahzende nöbet tutmaktan ziyade Hell Ruelle’de sahneye çıkmaya hazırlanır gibiydi.

“Ona engel olmaya çalışmadın,” dedi Cordelia.

“Bu sefer, hayır. İşe yaramazdı zaten.” Cordelia’ya baktı. “Gerçekten bittiğini sanıyordum. Grace bugün geldiğinde bile, onu çabucak göndereceğini sandım. Senin James’i bu illetten kurtardığını umuyordum.”

Her bir kelimesi bir ok misali saplandı Cordelia’nın kalbine. *Senin James’i bu illetten kurtardığını umuyordum.* Nedense o da aynısına inanmıştı. James’in ona birlikte kitap okumayı teklif etmesini arkadaşlıktan daha fazlası olarak görmüştü. Bakışlarını ve sözlerini yanlış anlamıştı. Bu yanılgıya nasıl düşmüştü? James’in ona arkadaşlıktan öte duygular besleyebileceğini nereden çıkarmıştı?

“Fısıldayan Oda’da gördüklerin yüzünden mi? Yalnızca rol yapıyorduk.” Sesi kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmedi. Zaten gerçek bu değildi. En azından, onun için. Ama Matthew’un ya da bir başkasının ona acımasını istemiyordu. “Aramızda özel bir şey yok.”

“Sevindim,” dedi Matthew. Gözleri bu ışıktaki kopkoyu görünüyordu. Bir tek gözbebeklerinin etrafındaki halkalar yeşildi. “Kırılmanı istemem. Bir de...”

“Kırılmadım. Sadece anlayamıyorum.” Sesi duvarlarda yankılanıyordu. “James kendi gibi davranmıyor.”

Matthew’un dudakları acı bir gülümsemeyle çarpıldı. “Yıllardır öyle. Bir bakıyorum, canım arkadaşım James oluyor.

Sonra aramıza bir duvar örüyor. Ne yaparsam yapayım onu aşamıyorum.”

Maske, diye düşündü Cordelia. Matthew da onu görüyordu demek?

“Saçmaladığımı düşünüyorsun,” dedi Matthew. “Belki de haklısın. Ama *parabatai*’lerin yakın olması gerekir. James’in olmadığı bir dünyada yaşamayı hayal dahi edemem. Yine de bana daha sık açılmasını isterdim.”

“Saçmaladığını düşünmüyorum ve keşke böyle laflar etmesen,” dedi Cordelia. “Kendini istediğin kadar yerebilirsin Matthew. Ama bu çaban sözlerini doğru kılmıyor. İnsan kendi hakikatine sadece kendisi karar verir. Başka kimse bu seçimi onun adına yapamaz. Ve nasıl bir insan olmak istediğinle ilgili seçimin yalnızca seni ilgilendirir.”

Matthew ona bakakaldı.

Cordelia onun sessizliğini fırsat bilerek Kapı’ya yaklaştı. “Blackthorn Malikânesinin neye benzediğini biliyor musun?”

Matthew bir rüyadan uyanır gibi silkindi. “Elbette,” dedi. “Ama daha on dakika oldu.”

“James’in her dediğini yapmak zorunda değiliz,” dedi Cordelia. “Kapı’yı aç Matthew.”

Matthew onu uzun uzun süzdükten sonra muzipçe gülümsedi. “Takma adı Papatya olan bir kıza göre fazla buyurgansın.” Avcunu Kapı’nın yüzeyine koyduğunda, su gibi dalgalandı. Derken, tam ortasında bir görüntü belirdi. Geniş, yeşil bir bahçenin kıyısındaki, eski, taş malikâneyi gördüler. Bahçede yabancı otlar bitmişti ve siyah demirli kapıyı yabangüllerinin kalın dalları sarmıştı. Bahçe kapısı aralıktı ve Cordelia oradan evin gözlerini andıran bir düzine kadar pencereyi görebiliyordu.

Gözleri önünde, pencerelerden biri turuncu alevlerle aydınlandı. Onu bir başkası takip etti. Malikânenin üzerindeki gökyüzü koyu kırmızı bir renk aldı.

Matthew küfretti.

“James evi mi yakıyor?” diye inledi Cordelia.

“Kahrolası Herondale’ler,” dedi Matthew çaresizce. “Ben gidiyorum.”

“Ben de geliyorum.” Cordelia mavi elbisesinin eteklerini topladı ve açık Kapı’ya doğru atıldı.

Tatiana ve Grace Londra’ya gideli çok olmamasına rağmen Blackthorn Malikânesi uzun zaman önce terk edilmiş gibiydi. Yan kapılardan biri kilitli değildi. James büyük pencerelerden sızan ay ışığının aydınlattığı hole girdi. Zemin kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Tepedeki avize üzerini saran örümcek ağlarıyla gri bir yün yumağını andırıyordu.

Holden geçip sarmal merdivenden çıktı. İkinci katta, kendini yağlı bir karanlığın içinde buldu. Pencerelerin kalın perdeleri örtülmüştü ve kenarlarından bile ışık sızmıyordu.

Rün taşından cadı ışığını yaktı. Şimdi önünde uzun ve tozlu bir koridor vardı. James yürürken botlarının tabanı çirkin bir gıcırtı çıkarıyordu. Bir an kendini kurumuş hayvan kemiklerinin üzerinde yürüyormuş gibi hissetti.

Koridorun sonunda, pencerelerle kaplı, kavisli bir duvarın önünde, metal yaratık duruyordu. Çelik ve bakırdan yapılmış, dev gibi bir canavardı. Yanındaki duvarda, tıpkı James’in hatırladığı gibi, ortası topuzlu, paslı bir şövalye kılıcı asılıydı.

James kılıcı indirdi ve hiç düşünmeden savurdu.

Mekanik canavarın gövdesi ikiye ayrıldı. Üst parça bir şangırtıyla yere düştü. James kılıcı bir kez daha savurdu ve bu kez başını kopardı. Kendini kocaman teneke bir kutuya savaş açan budala bir şövalye gibi hissediyordu. Ama bir yandan da kızgındı. Tatiana Blackthorn’u yiyip bitiren anlamsız kine karşı büyük bir öfke uyuyordu. O kin yüzünden Tatiana ailesine ve dünyaya sırt çevirmiş ve bu ev Grace için bir hapishaneye dönüşmüştü.

Az sonra nefes nefese kalmıştı. Mekanik yaratık ayaklarının dibinde bir metal yığını halinde duruyordu.

Yeter, dedi kendine ve ne tuhaftır ki Cordelia gözünün önünde canlandı. Elini koluna koymuş, ona artık vazgeçmesini söylüyordu.

James kılıcı yere fırlattı. Tam arkasını dönecekken hafif bir patlama sesi duydu.

Metal parçalar alev almıştı. James bir adım geriledi ve alevler duvarlardaki örümcek ağlarına sıçradı. Yanan danteller gibi tutuştular. James cadı ışığını cebine attı. Koridor altın sarısı ve kızıl alevlerle aydınlanmıştı. Duvar diplerinde tuhaf gölgeler titreyordu. Perdelerden yükselen dumanlar genzini yakıyordu.

Bir perdeden diğerine sıçrayan alevler yere saçılan çiçekler gibi insanın gözünü alıyordu. James orada biraz daha kalırsa Tatiana Blackthorn'un nefretinin külleriyle boğularak dizlerinin üzerinde can verecekti. Dönüp merdivene yöneldi.

Matthew bir Açma rünüyle uğraşmak yerine kapıyı tekmeleyip içeri daldı. Cordelia da peşindeydi. Holde dumandan göz gözü görmüyordu.

Cordelia dehşetle etrafına bakındı. Kocaman bir şöminenin bulunduğu salon belli ki bir zamanlar evin en görkemli odasıydı. Ama şimdi her yeri toz ve küfle kaplanmıştı. Örümcek ağlarının sardığı bir masada hâlâ tabaklar duruyordu. İçlerindeki yiyecekler çürümüşü ve farelerle hamamböcekleri etrafta cirit atıyordu.

Parkeler tozdan griye dönmüştü. Merdivene doğru ilerleyen ayak izleri gördüler. Cordelia, Matthew'un omzunun üzerinden elini uzattı. "Bu taraftan."

Sarmal merdivene doğru koştular. Üst kat kükreyen cehennem alevlerine teslim olmuştu. James birden alevlerin arasından fırladığında Cordelia inledi. Merdivenin üst basamakları tutuşunca James tırabzandan aşağı kaydı ve holün ortasına yuvarlandı. Cordelia'yla Matthew'a hayretle baktı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye bağırdı yangının gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak.

“Senin için geldik, sersem!” diye bağırdı Matthew.

“Nasıl geri döneceğiz?”

“Serada Chiswick’in limonluğuna açılan bir Kapı var,” dedi Cordelia. Grace bunu ona söyleyeli milyonlarca yıl olmuş gibi geliyordu.

Birden malikânenin derinliklerinden boğuk bir gıcırta yükseldi. Bir devin kemikleri un ufak oluyordu sanki. Matthew’un gözleri hayretle irileşti. “Ev...”

“Yanıyor! *Biliyorum!*” diye bağırdı James. “Koşun!”

Neyse ki kapıya yakınlardı. Tozları kaldırarak koştular. Matthew adımını tam eşikten geçirmişti ki, yanlarındaki duvar içeri çöktü.

Cordelia yüzüne vuran sıcak hava dalgasıyla geriye doğru sendeledi. Alçıyla kaplı, tahta bir kirişin duvardan ayrılıp üzerine doğru geldiğini gördü. Matthew adını haykırdı ve bir şey yan tarafından ona çarptı. Cordelia tozların içine yuvarlanırken James onu sertçe itti. Kiriş müthiş bir güçle yere çarparak parçaları kırıdı.

Cordelia boğulacak gibi öksürürken başını kaldırdı. James son anda üzerine atılıp onu kirişin yolundan çekmişti. Şimdi de yerde üzerine kapanmıştı. Gözleri etrafındaki alevlerle aynı renkti. Birbirlerine adeta görmeyen gözlerle bakarken Cordelia onun kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu.

“*James!*” diye bağırdı Matthew. James gözlerini kırıpıştırarak ayağa kalktı ve Cordelia’nın elini tuttu. Cordelia doğrulurken elbisesinin mavisi göz alıcı bir şekilde parladı. Kıvılcımların konduğu yerlerde minicik ateşler yanıyordu.

Yalnızca elbisesi değil, her yer yanıyordu. Körce Matthew’un onları beklediği, sokak kapısına doğru koştular. Matthew kadife ceketini çıkarmış, eşiği saran alevleri söndürmeye çalışıyordu. James dönüp Cordelia’yı kucakladı. Tutkulu bir bale sahnesinin iki dansçısı gibi patlayan alevlerin içinden geçtiler.

Ayrık otlarını çiğneyerek koştular ve yeterince uzaklaştıklarında malikâneye baktılar. Sokak kapısı ve binanın geri kalan her yeri alevlere teslim olmuştu. Kan kırmızısı bir renk alan gökyüzüne kara dumanlar süzülüyordu.

“Cordelia’yı indirebilirsin,” dedi Matthew aksi bir tavırla. Nefes nefese kalmış ve saçları isten kararmıştı. Kadife ceketini çoktan bir kenara fırlatmıştı.

James Cordelia’yı dikkatle yere bıraktı. “Bacağı nasıl?”

Cordelia saçlarını arkaya atmaya çalıştı, ama küle bulanmışlardı. “İyiym,” dedi. “Zaten toparlanmıştım. Bu yangın... Sen bilerek mi...”

“Hayır, evi kasten yakmadım,” dedi James. Siyah kirpikleri isle ağırlaşmıştı. Yüzünde yol yol kapkara izler vardı.

“Sen içindeyken tesadüfen mi yandı?” diye homurdandı Matthew.

“Müsaade ederseniz, açıklayacağım.”

“İstemem.” Matthew etrafa küller saçarak başını iki yana salladı. “Bıktım usandım artık. Sabrım taşı! Dolayısıyla seni bile hoş göremeyeceğim. Şimdi hep birlikte eve dönüyoruz. Sonra da elimden çekeceğin var.”

James belli belirsiz gülümsedi. “Tahmin ediyorum. Burada oyalanmayalım. Yürüyün, seraya gidiyoruz.”

Cordelia’yla Matthew başlarını salladı. Sera kurumuş üzüm asmaları, birkaç şişe ve bir ayna gibi parlayarak yangının kızılını yansıtan Kapı dışında boştu.

James elini yüzeyine koydu. Kapı ışıldadı ve Cordelia Blackthorn’ların Chiswick’teki evini gördü. Ardında Londra’nın pırıltılı silueti görünüyordu.

Cordelia hiç düşünmeden diğer tarafa geçti.

Şeytan Tavernası’ndaki daire her zamanki sıcak atmosferiyle onları karşıladı. Ocağa cılız bir ateş yanıyordu. Cordelia bir daha asla ateş görmek istemeyeceğini sanmıştı, ama şimdi içi ısındığı

için mutluydu. Neşeli Haydutlar eski mobilyalara yayılmıştı. Christopher'la Thomas, Chesterfield kanepede, James koltukta, Matthew yuvarlak masanın iskemlelerinden birinde oturuyordu.

James yer yer yanan ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Tavernaya geldiklerinde, üçü de ellerinden geldiğince temizlenmeye çalışmıştı. Ama James'in yakasında hâlâ is lekeleri vardı. Matthew'la Cordelia'nın saçları da ise bulanmıştı. Cordelia tamiri mümkün olmayacak şekilde yanıp yırtılmış mavi elbisesine üzüntüyle baktı.

Matthew bardağını çevirerek içindeki soluk amber rengi sıvıyı düşünceli gözlerle süzdü.

"Matthew, su iç," dedi Christopher. "O kadar dumanı soluduktan sonra, alkol susuzluğunu gidermez."

Matthew tek kaşını kaldırdı. Christopher istifini bozmadı. Cordelia Christopher'ın her zamankinden biraz farklı davrandığını düşünmeden edemedi. Çekingenliğinin yerini gözle görülür bir özgüven almıştı.

"Su şeytanın mayası," dedi Matthew.

Cordelia James'e baktı. "Durmadan hazımsızlık çekiyorsun ya?" dedi James. "İşte bu saçma düşüncelerin yüzünden, Math." Yüzü ifadesizdi. Cordelia, Blackthorn Malikânesinde James'in onu kurtardığı sırada Maske'nin hafifçe kaydığını görmüştü. Ama şimdi yine yerli yerindeydi.

James Grace'i mi düşünüyordu? Cordelia'nın o dayanılmaz sancısı geçmişti. Şimdi kalbi her atışında ağrıyordu.

Merdivende ayak sesleri duyuldu ve Lucie kucağındaki kıyafetlerin ağırlığıyla tökezleyerek içeri daldı. James'le Matthew'a iki takım, Cordelia'ya da pamuklu sade bir elbise getirmişti.

Odadakiler onu neşeyle karşıladı. Cordelia, James ve Matthew Chiswick'in limonluğuna yuvarlandıklarında, o halde eve döne-meyeceklerini fark etmişti. Aksi halde Will'i bile öfkeden deliye döndürebilirlerdi. "Böyle durumlar için Şeytan'da yedek kıyafetler bulunduralım," diye önermişti James.

“Bence bir daha böyle bir durumda kalmayalım,” diye homurdandı Matthew.

Chiswick’ten bir fayton tutarak Fleet Sokağı’na geldiklerinde Şeytan’ın müdavimlerinin meraklı bakışlarına maruz kalmışlardı. Matthew’la Cordelia yukarıdaki odaya sığınırken James birkaç Kurlsız’la Thomas ve Christopher’a haber yollayıp yeni kıyafetler istemişti. Thomas’la Christopher çok geçmeden soluğu Şeytan’da almış, ama onlara giyecek bir şeyler getirmeyi unutmuşlardı. Bunun üzerine bir Kurlsız da Lucie’ye gönderilmişti. Cordelia daha en başından bunu yapmaları gerektiğini söylemişti. Lucie’nin bu krizi Thomas ve Christopher’dan daha iyi yöneteceğine şüphe yoktu.

Lucie getirdiklerini abisinin kucağına yığıp ona ateş püsküren gözlerle baktı. “Blackthorn Malikânesini bensiz yaktığına inanamıyorum!” dedi.

“Ne yapayım? Sen ortada yoktun. Jem amca’yı görmeye gitmiştin.”

“Doğru,” dedi Lucie. “Keşke yanınızda olsaydım. Çocukken bile o evden hoşlanmazdım. Ayrıca hep bir evi yakmak istemişimdir.”

“Seni temin ederim,” dedi James “sanıldığı gibi eğlenceli değildi.”

Lucie James’in kucağından elbiseyi alıp Cordelia’ya onu takip etmesini işaret etti. İki kız yatak odasının yolunu tuttu. Lucie Cordelia’nın mavi elbisesinin kopçalarını açmasına yardım etti. “Şu canım elbiseye yazık oldu,” dedi yerdeki yığını üzüntüyle izleyerek. “Sana çok yakışıyordu.”

İç etekliğiyle kalan Cordelia derin bir iç çekti. “Yanmış ekmek gibi mi kokuyorum?”

“Evet, biraz,” dedi Lucie pamuklu elbiseyi arkadaşına uzatırken. “Annemin gardırobundan çaldım. Sana da olur diye düşündüm.” Cordelia’yı düşünceli bakışlarla süzdü. “Neler oldu anlatsana. James, Blackthorn Malikânesini nasıl yaktı?”

Cordelia başlarından geçenleri anlatırken Lucie arkadaşının saçlarına yapışan kurumları silkeledi. Bazı yerlerini tokalarla tutturarak daha düzgün görünmelerini sağladı. Hikâye bittiğinde iç çekti.

“O halde bunu Grace istedi,” dedi. “Ben de sanmıştım ki, yani en azından ummuştum ki... Her neyse. Unut gitsin.” Saç fırçasını masaya bıraktı. “Grace Charles’la evlenmekten vazgeçemediğine göre James er geç onu unuttur.”

“Olabilir,” dedi Cordelia. O da öyle sanıp ümit etmişti. Ama James Grace’i hâlâ seviyordu. Kalbinin ağrısı arttı. Hayati bir organını kaybetmiş gibiydi. *Leyla ile Mecnun* hâlâ ceketinin cebindeydi. Belki de onu malikânede alevlerin arasına atmalıydı.

Salona döndüklerinde Neşeli Haydutlar’ı hararetle bir tartışmanın ortasında buldular. Thomas da Matthew gibi konyak içiyordu.

“Bir evi yaktığına hâlâ inanamıyorum,” dedi Thomas içkisini James’in şerefine kaldırarak.

“Çoğunuz o evin içini görmediniz,” dedi Lucie. Abisinin koltuğunun koluna ilişti. “Küçükken bütün pencerelerden içeri bakmıştım. Odalar toz içindeydi. Bütün mobilyalar çürümüştü. Her yerde kara böcekler geziyordu. Ve bütün saatler dokuza yirmi kalada durmuştu. Herkes evin ihmalkârlıktan yandığını sanacak.”

“Bunu mu iddia edeceğiz?” diye sordu Christopher. “Anklav’a karşı ağız birliği etmeliyiz. Yarın toplanacaklar.”

James çenesini eline dayadı. Bileziği işığı yakalayarak parladı. “Aslında her şeyi itiraf etmek istiyorum. Matthew’la Cordelia’yı bu işin tamamen dışında tutarak tabii. Ama oraya neden gittiğimi söyleyemem. Grace’e söz verdim.”

Christopher kaşlarını çatı. “Bir sebep mi uyduracağız?”

“Herondale Malikânesinin manzarasını kapatıyordu diyebilirsin,” diye önerdi Matthew. “Bizim evin değerini artırmak istedim dersin.”

“Ya da iflah olmaz bir piroman olduğunu iddia et,” dedi Lucie neşeyle.

Thomas boğazını temizledi. “Bence bu gece olanları anlatman bir sürü insanı kötü etkileyecek. Halbuki hikâyeyi kendimize sakladığımızda kara büyü artıklarıyla dolu, uğursuz bir ev içindeki şeytani otomatla birlikte yok olduğuyla kalacak. Ben hiçbir şey söylememe taraftarıyım.”

Matthew kaşlarını kaldırdı. “Sahi mi? Dürüstlüğün ateşli savunucusu Doğrucu Thomas’a ne oldu?”

Thomas omzunu silkti. “Bazı durumlarda ketum olmak daha faydalı. Meclis bir noktada Tatiana’nın tehlikeli eğilimlerinden haberdar olmalı. Ama Blackthorn Malikânesini kaybetmenin onu bir süreliğine durduracağını düşünüyorum.”

“Grace’le Charles nişanlarını ilan ettiğinde,” dedi James usulca. “O zaman bildiklerimizi anlatırız.”

“Şimdilik sessiz kalacağımız için seviniyorum,” dedi Cordelia. “Sonuçta bunları Grace istedi ve onu korumalıyız.”

James ona minnetle baktı. Cordelia gözlerini kaçırıp eteğini silkeledi.

“James, Cordelia ve Matthew’un kahramanlığından kimse-nin haberi olmayacak,” diye hayıflandı Lucie. “İdris’e düzenlenecek şeytani bir saldırıyı bertaraf ettiklerini bilmeyecekler.”

“Ama biz bunu biliyoruz.” Thomas bardağını kaldırdı. “Gizli kahramanlarımıza.”

Matthew da bardağını kaldırdı. “Ne olursa olsun, birbirimizin arkasını kollamaya.” Hep birlikte bağrışıp içkilerini tokuşturdular. Cordelia kalbindeki demir mengenenin biraz gevşediğini hissetti.

22

ŞARTLI NİŞAN

“Ah, Melia, canım, bu ne saadet!

Sana kasabada rastlayacağım, kimin aklına gelirdi?

Nereden buldun bu güzelim giysileri? Nasıl böyle zengin oldun?”

“Duymadın mı, mahvoldum ben. Kirlendim,” dedi...

*-“Keşke kuş tüylerim, yerlere kadar, şık bir elbisem olsaydı,
Kasabada çalımla gezinip narin yüzümü etrafa gösterseydim!”-*

*“Ah, canım benim, senin gibi kaba saba bir köylü kızı,
Böyle bir hayatın düşünüyü kuramaz. Ne de olsa, sen lekelenme-
din, benim gibi,” dedi.*

-Thomas Hardy, Lekelenmiş Kız

CORDELIA İLK KEZ BİR ANKLAV TOPLANTISINDA HAZIR bulunuyordu. Ailesi bu yaza kadar sık sık yer değiştirmişti ve toplantılara katılmak için hâlâ yaşı tutmuyordu. Gelgelelim son olaylara birçok genç Gölge Avcısı karıştığı için yaş sınırı şimdilik kaldırılmıştı. Bir Anklav toplantısına katılma ihtimali hepsinde büyük heyecan yaratmıştı. Lucie belki ilham gelir diye yazı takımını bile yanında getirmişti.

Sığınak, kürsünün karşısına sıra sıra yerleştirilen iskemlelerle bir toplantı salonuna dönüştürülmüştü. Bütün nişlerde Raziel'in altın heykelleri vardı. Tessa duvarlara Londralı Gölge Avcısı ailelerin armalarıyla süslü goblenler asmıştı. James'le Christopher ön sıralarda oturuyordu. Bütün sandalyeler doluydu, hatta ayakta kalanlar da olmuştu. İğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı. Cordelia, Enstitü'ye ailesiyle gelmiş ama Lucie ve Matthew'la oturmak için Alastair ve Sona'dan ayrılmıştı.

Will Herondale kürsüde ayakta duruyordu. Gri, uzun ceke-tiyle takım yelege ve ince çizgili pantolonuyla pek yakışıklı görünüyordu. Tessa etrafı izlerken Will'le Gabriel Lightwood dostça bir tartışmaya dalmıştı. Biraz ötedeki Sorgucu Bridgestock'un suratı asıktı.

Lucie, Cordelia'ya zehirlenip iyileşen herkesin orada olduğunu fısıldadı. Ariadne Bridgestock ona çok yakışan, koyu parlıcan moru elbisesiyle etrafı sakın gözlerle izliyordu. Koyu renk saçlarına elbisesiyle aynı renk bir kurdele takmıştı. Cordelia Anna'yla revire gittikleri günü hatırladı. Anna baygın yatan Ariadne'nin elini tutmuştu.

Lütfen, ölme.

Rosamund Wentworth de oradaydı. Anna ve Cecily Lightwood suyu akmayan çeşmenin başında küçük Alexander'la oyun oynuyordu. Alexander parlak ve galiba kırılacak bir şeyi havaya fırlattı.

Idris'ten yeni dönen Sophie ve Gideon Lightwood küçük Alex'i sevgiyle izliyordu. Ama Sophie'nin bakışları hüznölüydü. Thomas'la ablası Eugenia birlikte oturuyordu. Eugenia Barbara'ya çok benziyordu, ama yüzü ondan daha sert hatlıydı. Ufak tefek ve kemikli bir vücut yapısı vardı. Koyu kumral saçlarını bir Gibson kızı edasıyla tepeden toplamıştı.

Tatiana bir grup Gölge Avcısı'nın ilerisinde, Bayan Bridgestock'un yanında dimdik oturuyordu. Şapkasını çıkarmamıştı. Üzerindeki içi doldurulmuş kuş boncuk gözleriyle etrafı

izliyordu. Tatiana daha da zayıflamıştı. Parmaklarını kucağında sıkıca kenetlemişti ve yüz hatları öfkeyle gerilmişti.

Grace biraz ötede, Charles'ın yanındaydı. Charles kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Grace'le Tatiana göz göze gelmekten bile kaçınır gibiydi. James'ten, Grace'in önceki gece annesini durdurmaya gideceğini öğrenmişti Cordelia. Şimdi ikisi de burada olduklarına göre Grace planında başarılı olmuştu. Ama Cordelia aralarında neler geçtiğini bilmiyordu. Blackthorn Malikânesinin başına gelenlerden haberleri olup olmadığı bile meçhuldü.

Toplantının şüphesiz en ilgi çekici misafiri Magnus Bane'di. Odanın karşısında, kibarca bacak bacak üzerine atmıştı. Cordelia'nın bakışlarını hissederek ona göz kırptı. "Bu adam benim idolüm," dedi Matthew melodrama kaçan bir tavırla.

Lucie elini sıvazladı. "Biliyorum."

Matthew sırtıttı. Cordelia ikisinin birbirlerine davranışlarında bir farklılık seziyordu. Tam olarak adlandıramıyordu ama aralarındaki gerginlik kaybolmuştu sanki.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Will. Sesinin bütün odaya ulaşması için kürsüye rünler kazanmıştı. "Meclis Başkanı biraz gecikecek. Dolayısıyla sizden biraz daha sabretmenizi ve Sığınak'taki kıymetli eşyalara gerektiği şekilde özen göstermenizi rica ediyorum."

Cecily'e imalı bir bakış fırlattı. Cecily suratını buruşturdu.

"Bu arada..."

Charles yanma gelince şaşırarak sustu. Charles son derece şık bir frak giymiş ve kızıl saçlarını arkaya yapıştırmıştı. "Beni Meclis Başkanı'nın vekili olarak tayin ettiğiniz için hepinize şükranlarımı sunuyorum," dedi duvarlarda yankılanan sesiyle. "Hepinizin bildiği üzere, bu korkunç hastalığın panzehri babamın Grosvenor Meydanı'ndaki laboratuvarında geliştirildi."

Cordelia Alastair'a baktı. Alastair gözlerini devirince hem şaşırdı hem de sevindi. Charles bunları alkış almak için söylediye se hüsrana uğramış olmalıydı. Odada çıt çıkmadı.

Charles boğazını temizledi. “Ama benden başka, takdiri hak eden pek çok cesur Gölge Avcısı var. Christopher Lightwood ve tabii Cordelia Carstairs’le James Herondale.”

Tatiana ayağa fırladı. Şapkasındaki kuş titredi. Ama bu kez gülünç değil, ürkütücü görünüyordu. “James Herondale bir sahtekâr!” diye bağırdı boğuk bir sesle. “İblislerle bağlantısı var! Bu saldırılarda da parmağı olduğundan eminim!”

Lucie boğulur gibi bir ses çıkardı. Odadan hayret dolu mırıltılar yükseldi. Sorgucu Bridgestock şaşkına dönmüştü. Cordelia, James’e baktı. Bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu. Christopher elini omzuna koymuştu.

Matthew yumruklarını sıktı. “Bu ne cüret!”

Tatiana kalabalığa tepeden baktı. “O zaman, inkâr et, çocuk!” diye bağırdı James’e. “Dedenin bir iblis olmadığını söyle!”

Cordelia Neşeli Haydutlar’a ve Lucie’ye bakmamaya çalıştı. Tatiana’nın Belial’ı öğrenmesi imkânsızdı. Bütün Meclis’in bildiğini tekrar ediyordu. Tessa bir büyücüydü. Dolayısıyla James de iblis kanı taşıyordu.

James sandalyesini arkaya itip kalktı ve kalabalığa yüzünü döndü. Arkasındaki Will ve Tessa hayretle donup kaldı. Tessa Will’i durdurmak ister gibi, parmaklarını omzuna geçirmişti. “Bunu inkâr etmeyeceğim,” dedi James, Tatiana’yı küçümseyen bakışlarla süzerek. “Zaten herkesin bildiği bir şey. Kimseden saklamadım ki.”

“Görmüyor musunuz?” diye köpürdü Tatiana. “Düşmanla işbirliği içinde! Bir süredir çevirdiği dolaplara dair kanıtlar arıyordum...”

“Öyleyse bunları bizimle de paylaş,” dedi Will öfkeyle. “Kahretsin, Tatiana...”

“Hepsi evimdeydi,” diye tısladı Tatiana. “İdris’teki malikâne-de. Ama sonra bu oğlan, bu iblis dölü evimi yaktı! Kanıtları yok etmekten başka ne gibi bir amacı olabilirdi?”

Cordelia kalbinin duracağını sandı. Arkadaşlarına bakamı-

yordu. Lucie'ye, Matthew'a ya da Thomas'a. James'e bile bakamıyordu.

"Tatiana." Gabriel Lightwood ayağa kalktı. *Ne de olsa kardeşler*, diye düşündü Cordelia. "Tatiana, söylediklerin o kadar anlamsız ki. Biz bu yangını neden duymadık? Daha doğrusu, sen bunu nereden haber aldın?"

Tatiana'nın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Sen bana hiçbir zaman inanmadın Gabriel. Çocukken bile söylediğim hiçbir şeye inanmazdın. Blackthorn Malikânesiyle Chiswick Evi arasında bir Kapı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu sabah bazı evrakları almak için oraya gittim. Ev kül olmuş!"

Bunun üzerine Gideon ayağa kalktı. Son günlerde çektiği acılar yüzüne derin çizgiler kazınmış gibiydi. Tatiana'yı sert bakışlarla süzdü. "O kahrolası ev çok bile dayandı. Bakımsızlıktan üç beş aya yıkılacaktı zaten. James'i bu şekilde suçlaman çok çirkin!"

"Yeter! Hepiniz susun!" diye bağırды Bridgestock. Kürsüye çıkmıştı ve gür sesi bütün odada yankılanıyordu. "James Herondale, Bayan Blackthorn'un sözlerinde gerçeklik payı var mı?"

"Elbette yok," diye başladı Will.

Tatiana ciyak ciyak bağırmaya başladı. "Grace'e ben yaptım demiş! James'in neler anlattığını ona sorun!"

"Tanrım," diye fısıldadı Matthew. İskemlenin kollarına yapışan ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Lucie defteriyle kalemini düşürdü. Elleri titriyordu.

Grace yavaşça doğruldu. Gözlerini yerden kaldırmadı. Biri bu işi ancak Ölümçül Kılıç'la yapılacak bir yargılamanın çözeceğini haykırdı. Tessa hâlâ Will'i sıkıca tutuyordu. Yüzü bembeyazdı.

Cordelia cesaretini toplayıp James'e göz attı. Kül rengine dönen suratında gözleri her zamankinden de daha çok parlıyordu. Başını hafifçe arkaya atmıştı. *Kendini savunmayacak*, diye düşündü Cordelia. *Asla açıklamaya çalışmayacak*.

Ya Grace ne yapacaktı? Gerçeği söyleyecek miydi? Charles Ariadne gibi, onu da bir kenara fırlatırdı. Zaten ona sadık değildi. O zaman Grace annesi için kolay av olacaktı. Kaybedecek çok şeyi vardı.

“Doğrusunu isterseniz,” diye başladı Grace güçlükle duyulan bir sesle. “James...”

Cordelia ayağa fırladı. “Ben size işin doğrusunu anlatayım. James Herondale dün gece Blackthorn Malikânesini yakamadı,” dedi, ta Fleet Sokağı’ndan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. “Çünkü Idris’te değildi. Benimleydi. Yatak odamda. *Bütün gece.*”

Başka şartlar altında, odaya yayılan şok dalgasından zevk alabilirdi. Sona, Alastair’ın üzerine yığılıp başını göğsüne gömdü. Herkes Cordelia’yı görmeye çalışıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Anna şokla irileşen gözlerle ona baktı. Will’le Tessa’nın ağızları açık kalmıştı.

Matthew elleriyle yüzünü örttü.

Bridgestock hayretle Cordelia’yı izliyordu. “Bundan kesinlikle emin misiniz Bayan Carstairs?”

Cordelia çenesini havaya dikti. Bütün Anklav’ın gözleri önünde kendini büyük bir sorumluluğun altına soktuğunu biliyordu. Dahası şerefi lekelenenecekti. Asla evlenemeyecekti. Davetlere çağırılırsa kendini şanslı saymalıydı. Gölge Avcıları bu tür konularda ölümlüler kadar katı değildi. Ama bir erkeği yatak odasına kabul eden ve dahası bütün geceyi onunla geçirdiğini söyleyen bir genç kız kimse istemezdi.

“Elbette,” dedi. “Bunun neyinden emin olmayacağım?”

Bridgestock kıpkırmızı kesildi. Rosamund Wentworth bugün doğum günüymüş gibi sevinçli görünüyordu. Cordelia, James’e bakmaya cesaret edemedi.

Tatiana öfkeyle kekeledi. “Grace, anlat onlara!”

“Cordelia mutlaka doğru söylüyordur,” dedi Grace berrak bir sesle. “Bence de James masum.”

Tatiana bıçaklanmış gibi korkunç bir feryat kopardı. “Hayır!” diye inledi. “James yapmadıysa bile sizden biri olmalı.” Parmağıyla Neşeli Haydutlar’ı işaret etti. “Matthew Fairchild, Thomas Lightwood ya da Christopher Lightwood! Suçlu onlardan biri!”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Bridgestock herkesi sessizliğe davet etti. Odadaki gerginlik tırmanırken kapılar açıldı ve Meclis başkanı Charlotte Fairchild içeri girdi.

Ufak tefek bir kadındı. Koyu kumral saçlarını basit bir topuz yapmıştı. Şakaklarına hafifçe aklar düşmüştü. Yüksek yakalı, beyaz bir bluzla siyah bir etek giymişti. Cilalı botlarından, altın çerçeveli gözlüğüne dek her şeyi sade ve derli topluydu. “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi. Kalabalığa hitap etmeye alışkın olduğu sesinin tonlamasından belliydi. “Daha erken gelecektim, ama dün gece Blackthorn Malikânesinde çıkan yangını soruşturmak için Idris’te biraz daha kalmam gerekti.”

“Size söyledim!” diye bağırdı Tatiana. “Bunu onlar yaptı!”

Charlotte dudaklarını birbirine bastırdı. “Bayan Blackthorn, evinizin enkazını araştıran bir grup Alicanteli muhafızla görüştüm. Yıkıntılar arasında nekromansi, yani ölü çağırma ve iblis büyülerinde kullanılan birçok malzeme bulundu. Biliyorsunuz, Gölge Avcılarının ikisiyle de uğraşması kesinlikle yasaklanmıştır.”

Tatiana’nın suratı eski bir kâğıt gibi buruştu. “Mecburdum!” diye inledi üzgün bir çocuk gibi. “Onlar Jesse içindi! Oğlum öldü ve hiçbiriniz bana yardım etmediniz! Evladımı geri getirmeme yardım etmediniz!” Nefret saçan, nemli bakışlarını odada gezdirdi. “Grace, bana neden arka çıkmıyorsun?” diye bağırdı ve yere yığıldı.

Grace fırlayıp onun yanma koştı. Elini üvey annesinin omzuna koydu. Ama yüzü taş gibiydi. Bakışlarında annesine karşı en ufak bir merhamet yoktu.

“Charlotte’ın sözlerini doğrulayabilirim.” Magnus Bane zarifçe ayağa kalktı. “Ocak ayında, Bayan Blackthorn ölen

oğlunu diriltmem için benimle anlaşmaya çalıştı. Kendisini reddettim, ama nekromansi sanatının inceliklerini öğrenmeye ne kadar hevesli olduğu gözümden kaçmadı. Birçoğunuz buna *kara büyü* diyorsunuz. O zaman da konuşabilirdim, ama Bayan Blackthorn'a acıdım. Çoğumuz sevdiklerimize yeniden kavuşmak isteriz, ama pek azımız bu kadar ileri gider." İç çekti. "Bu tür malzemeler eğitimsiz ellere düştüğünde büyük tehlikeler yaratabilir. Ben Bayan Blackthorn'un malikânesindeki yangının kazara çıktığını düşünüyorum. Bunda bir kasıt aramak yanlış olur."

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. "Biraz abartmıyor mu?" diye fısıldadı Lucie.

"Meclis inandığı sürece sorun yok," dedi Matthew.

Will Magnus'la göz göze geldiğinde hafifçe başını eğdi. Cordelia dostluklarının uzun yıllara dayandığını tahmin ediyordu. Charlotte salondaki gürültünün arasında Sorgucu Bridgestock'a Tatiana'yı gözaltına almasını işaret etti.

Cordelia omzunda bir el hissetti. Başını kaldırdığında James'i gördü. Kalbi sıkıştı, bir an nefes bile alamadı. James'in yanakları kızarmıştı, ama yüzü bembeyazdı.

"Cordelia," dedi. "Derhal konuşmalıyız."

James oturma odasının kapısını sertçe kapadı ve Cordelia'ya döndü. Kafasında bir patlama olmuş gibi, saç tutamlarının hepsi başka bir yöne dağılmıştı.

"Kendine bunu yapamazsın Papatya," dedi. Tavrı mesafeliydi, ama sesi çaresizlikle titriyordu. "Sözlerini geri al."

"Mümkün değil," dedi Cordelia. Bu arada James şömineye doğru yürüdü. Odada bir ateş yanmıyordu, ama pencerelerden dolan güneş içeriye ısıtıyordu. Bu güneşli Londra gününde sokaklar kalabalıktı.

"Cordelia, adın lekelenir."

"Biliyorum." Nedense Cordelia'nın üzerine bir dinginlik

gelmişti. “Onun için öyle söyledim. Kimse böyle bir yalan söyleyebileceğime inanmayacağı için.”

James gezinmeyi bıraktı. Binlerce hançer yarasıyla acı çeker gibi, ona baktı. “Bunu hayatını kurtardığım için mi yapıyorsun?”

“Dün geceyi mi söylüyorsun? Malikâneyi?”

Başını salladı.

“Ah, James.” Cordelia birden kendini çok yorgun hissetti. “Hayır. İlgisi yok. Ben kahraman ilan edilirken seni suçlamalarına göz yumamazdım. Namusum ve şerefim onları ilgilendirmez. Seni iyi tanıyorum. Arkadaşlarını da öyle. Birbiriniz için yaptığınız fedakârlıkları biliyorum. Ben de kendimi sizin dostunuz olarak görüyorum. Lütfen, seni kurtarmama izin ver.”

“Papatya,” dedi ve Cordelia Maske’nin düştüğünü görünce irkildi. James’in yüzünde kırılğan bir ifade vardı. “Buna dayanmam. Benim yüzümden hayatın mahvolacak. Onlara evi yaktığımı söyleyeceğim. Ve senin beni korumak için yalan söylediğini.”

Cordelia açık mavi döşemeli koltuğun çapraz kılıç oymalarıyla süslü arkasına tutundu.

“Sana kimse inanmaz,” dedi, her bir kelimesini göle taş atar gibi, aralarındaki sessizliğe bırakarak. James’in irkildiğini gördü. “Bir kadının namusu sorgulanmaya başladı mı, bir daha söylenilerin ardı arkası kesilmez. Dünyanın düzeni bu. Sen bu saatten sonra ne söylersen söyle, insanların hakkımdaki görüşleri değişmeyecek. Olan oldu James ve inan, umurumda değil. Londra’da kalmam gerekmez. Kızlara dönebilirim.”

Konuşurken gerçekler yüzüne tokat gibi çarpmaya başlamıştı. O Anna gibi, ailesinin desteğiyle Londra’da çılgın ve bohem bir hayat yaşayabilecek bir kız değildi. İnsansızlıktan aynalarla konuştuğu Cirenworth’e geri dönmesi gerekecekti. Yavaşça yalnızlığa sürüklenecekti. Lucie’yle omuz omuza iblislerle savaşamayacak, Şeytan’da arkadaşlarıyla gülüp eğlenemeyecekti. Neşeli Haydutlar’la gece gezmelerine de çıkamayacaktı.

James'in gözleri yangın yerine dönmüştü. "Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye inledi. "Lucie'yi hiç düşünmüyor musun? *Parabatai*'sini kaybedecek. Gözden düşüp inzivaya çekilmene izin veremem."

"Ben seçimimi yaptım ve pişman değilim," dedi Cordelia usulca. "Aynısını yine yaparım. Daha fazla üsteleme James."

James dünyayı adil bir yere dönüştüremezdi. Tıpkı Cordelia'nın da bunu yapamayacağı gibi. Kahramanlar yalnızca hikâyelerde ödüllendirilirdi. Gerçek hayatta kahramanlıklar ya takdir görmez ya da cezalandırılırdı. Dünya böyle bir yerdi.

James şimdi kızgın olabilirdi. Ama en azından güvendeydi. Dolayısıyla Cordelia seçiminden ötürü üzgün değildi.

"Senden bir isteğim var," dedi James. "Benim için son bir fedakârlık yapar mısın?"

Belki de onu son kez göreceği için Cordelia gözlerini yüzünde dolaştırdı. Dudaklarının kıvrımlarında. Çıkık elmacık kemiklerinde. Solgun altın rengi gözlerini gölgeleyen sık kirpiklerinde. Siyah saçlarının neredeyse yakasına değdiği yerdeki beyaz yara izinde. "Söyle," dedi. "Elimden ne gelirse yaparım."

James ona doğru bir adım attı. Elleri hafifçe titriyordu. Halıda, Cordelia'nın önünde diz çöktü. Başını kaldırıp gözlerini yüzüne dikti. Cordelia onun ne yapmaya çalıştığını anladığında itiraz etmek için ellerini kaldırdı, ama geç kalmıştı.

"Papatya," dedi. "Benimle evlenir misin?"

O an dünya durdu. Cordelia, Blackthorn Malikânesinin dokuza yirmi kala duran saatlerini düşündü. James'ten bu soruyu duymayı defalarca hayal etmişti. Ama bu şartlar altında ve bu şekilde olacağı aklının ucundan geçmezdi.

"James, beni sevmiyorsun."

James ayağa kalktı, Cordelia biraz rahatladı. Yine de çok yakın duruyorlardı. Cordelia elini uzatsa göğsüne koyabilirdi.

"Doğru," dedi. "Sana âşık değilim."

Cordelia bunu bilmesine rağmen ondan duymak bambaş-

kaydı. Yüreği önce buz kesti, sonra içinde kor alevler yanmaya başladı. Canının bu kadar acıyabileceğini bile bilmezdi.

James hâlâ konuşuyordu, ama sesi bir uğultudan farksızdı.

“Sen de beni o şekilde sevmiyorsun,” diyordu.

Ah, James. Onun kadar zeki biri nasıl bu kadar kör olabilirdi?

“Ama biz arkadaşız. Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin. Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Grace’i seviyorsun,” diye fısıldadı Cordelia. “Sen ona âşık-sın.”

James’in irkildiğini fark etti. Can acıtma sırası Cordelia’ya gelmişti. Yalnızca konuşuyorlardı, ama kelimeleri bıçak gibi kesiyordu.

“Grace bir başkasıyla evlenecek,” dedi James. “Ben de seninle evlenmekte özgürüm.” Uzanıp elini tuttu ve Cordelia bu kez ona karşı koymadı. Fırtınada denize açılmış gibi, başı dönüyor, dizleri tutmuyordu.

“Kocasından aldatılan bir kadın olmak istemiyorum,” dedi Cordelia. “Seninle evlenip dışarıda yaptıklarına göz yumamam. Bunu yaşamaktansa ayıplanıp sonsuza dek yalnız kalırım. Sen de dilediğinle görüşürsün.”

“Papatya. Asla bu şekilde gururunu kırmam. Ben bir söz verdim mi, tutarım.”

Cordelia başını iki yana salladı. “Bana ne teklif ettiğini anlamadım...”

“Bir yıl,” dedi James. “Bana işleri yoluna koymak için bir yıl ver. Evlenelim ve arkadaşça yaşayalım. Biz iyi anlaşıyoruz Papatya. Bakarsın, çok eğleniriz. Alastair’dan daha iyi bir sofrada arkadaş olacağımın sözünü verebilirim.”

Cordelia gözlerini kırıştırdı. “Sahte bir evlilik,” dedi usulca. Fransızlar buna *mariage blanc*, yani *beyaz evlilik* derdi. Genellikle eşlerden birinin bir miras üzerinde hak iddia etmesi için evlenmesi şart koşulduğunda ya da bir kadının evdeki bir tehlikeden korunması gerektiğinde bu yola başvurulurdu. Başka

nedenler de vardı tabii. Charles da Grace'le tam da böyle bir sebepten ötürü evleniyordu. Cordelia içine düştüğü durumun ironik yanını gözden kaçırmadı.

"Gölge Avcıları boşanmaya ölümlülerden daha hoşgörölü yaklaşıyor," dedi James. "Bir yıl sonra, şu veya bu sebeple ben-den boşanırsın. Sana çocuk veremediğimi iddia edersin. Ya da geçinemediğimizi söylersin. Ne dersen de, seni yalanlamayacağım. Sonrasında gözde bir dul olacaksın. İstediginde yeniden evlenirsin."

Gözlerindeki rahatlamayı ve umudu görmek işkenceden beterdi. Yine de...

Cordelia bunu istemediğini söyleyemezdi. Evlenirlerse birlikte yaşayacaklardı. Kendi evleri olacaktı. Baş başa kalacaklardı. Aynı yerde uyuyup uyanacaklardı. Sahte de olsa, hayalindeki hayatı yaşayacaktı.

"Ya arkadaşlarımız?" diye fısıldadı. "Gerçeği onlardan bir yıl saklayamayız. Hem yalan söylediğimi, evi senin yaktığını biliyorlar."

"Onlara işin doğrusunu anlatırız. Sırrımızı saklarlar. Hatta Meclis'i kandırmak hoşlarına gider. Diledikleri gibi girip çıkabilecekleri bir evleri olacak. Porselenlerimizi iyi korumalıyız."

"Lucie'ye de söyleyeceğim," dedi Cordelia. "*Parabatai*'mi kandıramam."

James'in yüzü gülmeye başlamıştı. "Elbette! Arkadaşlarımız bizi seviyor ve sırrımızı saklayacaklar. Anlaştık mı? Yoksa yine diz çökeyim mi?"

"Hayır!" dedi Cordelia sertçe. "Sakin, James. Seninle evleneceğim. Diz çökmene gerek yok."

"Haklısın." Anlayışlı bakışları Cordelia'nın kalbinden geriye kalanları da paramparça etti. "Bunları gerçek evliliğinde yaşamak istiyorsun. Aşk seni bulacak Papatya. Bir yıl sabret."

"Evet," dedi. "Sadece bir yıl."

James üzerinde uçan kuş desenleri olan, Herondale yüzüğü-

nü çıkardı. Cordelia elini uzattı ve James hiç tereddüt etmeden yüzüğü parmağına geçirdi. Cordelia bu sırada yanağını okşayan uzun kirpiklerini seyretti. Titreştikçe beyaz bir sayfada mürekkebin bıraktığı izleri andırıyordu.

Aşk seni bulacak.

Aşk onu yıllar önce bulmuştu ve şimdi James'i Londra'da ilk kez gördüğünden beri, onu eskisinden bile daha çok seviyordu. *Sen de beni sevmiyorsun*, demişti. Gerçeği bilmiyordu. Hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

Kapı açıldı. Cordelia şaşkınlıkla döndü ve Will yüzü allak bullak bir halde içeri daldı. Tessa da peşinden geldi. Kocasından daha sakın görünüyordu. Onları Sona izledi. Will'le Sona öfkeden köpürüyordu. Tessa daha ziyade endişeli gibiydi.

"Bridgestock, Tatiana'yı gözaltına aldı," dedi Will. Mavi gözleri iki buz parçasını andırıyordu. "Seni haksız yere suçladığı göz önünde bulundurulursa, sanırım hepimiz rahat bir nefes alabiliriz."

James elini kaldırdı. "Baba, kızgınsın biliyorum, ama..."

"James." Will'in sesi kamçı gibi şakladı. Gelgelelim, gözleminde öylesine derin bir kırgınlık gizliydi ki Cordelia bir yere sinmek, bu bakışlardan kaçmak istedi. James'in hissettiklerini ancak tahmin edebilirdi. "Beni ve anneni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bilemezsin. Biz evlatlarımızı böyle yetiştirmedik. Sana kadınlara nasıl davranman ve hatalarının sorumluluğunu alman gerektiğini öğrettiğimizi sanıyordum."

"Ah, Leyla," dedi Sona üzüntüyle. "*Che kar kardi?*"

Ne yaptın sen?

"Yeter!" James korumacı bir tavırla Cordelia'nın önüne geçti. Ama Cordelia gelip onun yanında durdu. Anlaşmalarına göre en azından bunun üstesinden birlikte gelmeliydiler.

"Baba," dedi James. "Anne. Bayan Carstairs. Bütün söyleceklerinizi duymaya ve sizden defalarca özür dilemeye hazırım. Ama önce izin verirseniz, size müstakbel eşimi takdim edeyim."

Büyükler şaşkınlıkla bakıştı. “Yani...” diye başladı Tessa.

James gülümsedi. Cordelia onun pek mutlu göründüğünü düşündü. Ama Maske’nin yeniden yerli yerine oturduğunu hissedebiliyordu. Tessa’nın James’e bakışlarında belli belirsiz bir şüphe vardı. Acaba o da hissetmiş miydi? “Cordelia benimle evlenmeyi kabul etti.”

Cordelia, Herondale yüzüğünün parladığı elini uzattı. “İkimiz de çok mutluyuz,” dedi. “Umarım siz de bizim adımıza mutlu olursunuz.”

Annesine baktığında şaşırды. Sona onu endişeyle süzüyordu. *İstediğin olmadı mı Mâmân?* diye bağırdı içinden. *Kendime iyi bir koca buldum işte. Neden hâlâ surat asıyorsun?*

Will’le Tessa da onun tepkisini bekler gibi, gözlerini Sona’ya dikmişti.

Cordelia’nın annesi usulca iç çekti. Omuzlarını arkaya yuvarlayıp sırtını dikleştirdi. Kara gözleri James’i buldu. “*Cheshmet roshan*,” dedi ve başını Will’le Tessa’ya doğru eğdi. “Ben rızamı verdim.”

Will’in suratına mutlu bir gülümseme yayıldı. “Biz de razıyız,” dedi. “Carstairs’lerle Herondale’ler her zaman dost olmuştur. Şimdi de akraba olacağız. Şu koca dünyada oğluma senden daha iyi bir gelin bulamazdım Cordelia Carstairs.”

Tessa güldü. “Will! Kızımızın onca güzel özelliğini öveceğine yine soyadı üzerinden iltifat ettin.” Will çocuk gibi güldü. “Jem’e söylemek için sabırsızlanıyorum.”

O sırada Lucie içeri daldı. “Kapıyı dinliyordum!” dedi dürüstçe. “Papatya! Gerçekten kardeş olacağız!”

Koşup Cordelia’nın boynuna atıldı. Alastair da odaya girdi. O hiçbir şey söylemedi, ama Cordelia’yla göz göze geldiğinde gülümsedi. Cordelia’nın daima hayalini kurduğu mutluluk tablosuna oldukça yakın bir sahneydi. Will’in onu her halükârda aileye kabul edeceğini, ama James’in özgür iradesiyle bir başkasını seçeceğini unutmaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

*

Cordelia Tatiana'nın başına gelenleri o gecenin ilerleyen saatlerinde abisinden öğrendi. Alastair'ın da bu hikâyeyi Charles'dan dinlediğini tahmin etti.

Tatiana'ya mümkün olduğunca müsamaha gösterilmişti. Anklav'daki yaygın görüş Tatiana'nın oğlunun ölümüyle ağır bir buhrana sürüklendiği yönündeydi. Kara büyüyle uğraşması tabii ki ayıplanacak bir davranıştı. Ama Jesse'nin ölümüyle nasıl yıkıldığını birçok kişi hatırlıyordu. Dolayısıyla Sessiz Şehir'e kapatılıp rünleri kazınmayacak ve bunun yerine Demir Kız Kardeşler'in yanına Adamant Kalesi'ne gönderilecekti.

Aslında bu da bir nevi mahkûmiyet demekti.

Grace, Bridgestock'ların yanına taşınacaktı. Hatta Ariadne bunun için ısrarcı olmuştu. Alastair'a bakılırsa, Bridgestock'lar Charles'la Ariadne'nin aralarında anlaşarak ayrıldığı havasını yaratmaya çalışıyordu.

"Ne tuhaf," dedi Cordelia. Ariadne neden böyle bir işe kalkışmıştı acaba? Charles'ı umursamasa bile neden Grace'le yaşamak istiyordu? Cordelia güzeller güzeli Ariadne Bridgestock'un bambaşka hesapları olabileceğini düşünmeden edemedi.

"Dahası var," dedi Alastair. Kız kardeşinin yatağının ucunda oturuyordu. Cordelia sırtını yastıklara dayamış, uzun saçlarını fırçalıyordu. "Babamız serbest bırakıldı."

"Ne?" Cordelia heyecanla doğruldu. "Nasıl?"

"Hakkındaki suçlamalar düştü," dedi Alastair. "Olayın kaza olduğuna karar verildi. İki haftaya Londra'ya dönecek."

"Alastair, inanamıyorum. Onu nasıl bıraktılar?"

Alastair'ın gülümsemesi bakışlarına kadar ulaşmadı. "Bunu sen başardın Cordelia. Artık bir kahramansın. Bu birçok şeyi değiştirir. Babanı çoktan unuttuğu bir ihmalkârlık yüzünden tekrar mahkemeye çıkarmak istemediler. Bunca dehşetten sonra, insanlar işlerin yoluna girdiğini görmek ister. Ailelerin yeniden kavuşmasını isterler. Hele şimdi bir de bebek söz konusuyken."

“Bebeği nereden biliyorlar?”

Alastair gözlerini kaçırdı. Çocukluğundan beri her yalan söylediğinde bunu yapardı. “Bilmiyorum. Birinden duymuşlardır.”

Cordelia’nın dili tutulmuştu. Uzun zamandır babasını kur-tarmanın hayalini kuruyordu. Geceleri uyumadan önce, kendine defalarca bir gün bunu başaracağını söylüyordu. Ama ne tuhaftır ki şimdi duyguları karmakarışık.

“Alastair,” diye fısıldadı. “Matthew ve James’le Sessiz Şehir’e Kuzen Jem’le konuşmak için gittim. *Mâmân* babamın Basili-as’ta tedavi olmasını istiyor. Meclis’e hastalığından bahsedersek ki, ben bunun bir hastalık olduğuna inanıyorum, onu tutuklamak-tansa oraya yatırırılar diye düşündüm.”

“Melek aşkına Cordelia!” Alastair elleriyle yüzünü örttü. Tekrar Cordelia’ya baktığında, kara gözlerinde dertli bir ifade vardı. “Babamın içtiğini herkesin öğrenmesinden endişe etmiyor musun?”

“Daha önce de söylemiştim. Bu babamın ayıbı. Bizim değil.”

Alastair iç çekti. “Bilemiyorum. Babam Basili-as’a gitmeyi her zaman reddetti. Sessiz Kardeşlerden hoşlanmadığını söyleyip durdu. Ama bence gerçek yüzünü görmelerinden korktu. Onun için Kuzen Jem’i ailemizden uzak tuttu.” Derin bir nefes aldı. “Basili-as’a gitmesini istiyorsan ona yaz ve bunu açıkça söyle. Ailede onun sırrını bilmeyen bir sen kalmıştın. Belki bir fark yaratırsın.”

Cordelia saç fırçasını elinden bıraktı. “İyi fikir,” dedi. “Alastair...”

“Mutlu musun Leyla?” Elindeki Herondale yüzüğünü işaret etti. “Onunla evlenmek istediğini biliyorum.”

“Aslında bana kızacağını sanıyordum. James’in bana kur yap-masını bile istemiyordun.”

“Niyetinin evlilik olduğunu düşünmedim,” dedi Alastair özür dilercesine. “Ama James cesurca seni istediğini herkese ilan etti. Doğrusu bu davranışı beni etkiledi. Kimsenin seni

üzmesine izin verme Leyla. İnsanların ne konuştuğuna boş ver.”

Cordelia neredeyse ona gerçeği söyleyecekti. James’in sandığından da daha büyük bir fedakârlık yaptığını. Ama bunu ne annesiyle paylaşabilirdi ne de Alastair’la. Abisi öfkelenir, Sona da yıkılırdı. “Ben istediğimi aldım,” demekle yetindi. Mutlu olduğunu söylemeye dili varmadı. “Ya sen, Alastair? Senin mutluluğun ne olacak?”

Alastair ellerine baktı. Başını kaldırdığında, yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. “Aşk bazen çok karmaşık. Sence de öyle değil mi?”

“Alastair, seni çok seviyorum. Charles’la konuştuklarınızı dinlememeliydim. Keşke bana sen açılseydin. Bunları senden duysaydım.”

Alastair’ın yanakları hafifçe kızardı. Gözlerini kaçırarak doğruldu. “Uzun bir gündü. Haydi uyu Leyla. Benim önemli bir işim var.”

Cordelia onun arkasından başını uzattı. “Ne işi?” diye sordu.

Alastair odadan çıkarken dönüp ona sırıttı. “Saçlarımla ilgili,” dedi ve Cordelia’nın daha fazlasını sormasına fırsat vermeden gözden kayboldu.

23

SEVENLER VE KAVUŞAMAYANLAR

Seven hiç kimseyi hepten mutsuz saymayın.

Karşılıksız aşklar bile içinde bir gökkuşağı barındırır.

—J. M. Barrie, *Küçük Rahip*

LUCIE'YE GÖRE İNSANIN ANNESİYLE BABASINA HAYRAN kalması pek saçmaydı, ama bu kez elinde değildi. Annesi James'le Cordelia'nın şerefine verdiği geleneksel nişan partisini o kadar kısa bir sürede hazırlamıştı ki gören Tessa'nın bunu haftalarca planladığını sanırdı. Balo salonu cadı ışıkları ve mumlarla aydınlatılmış, duvarlar yaldızlı düğün kurdeleleriyle süslenmişti. Dantel örtülü masalarda sarı ve altın rengi temasına uygun, çeşit çeşit tatlılar sunuluyordu. Krema dolgulu, limonlu pastalar, ayaklı, kristal tabaklarda meyveli şekerlemeler ve altın yaldızlı kâselerde kayısı ve sarı erikli minik tartlar. Sütunların üzerindeki kulplu testilere şakayıklar, kamelyalar, glayöller, mimozalar, açık sarı güller ve nergislerle yapılan muhteşem buketler yerleştirilmişti. Oda mutlu insanlarla doluydu. Karantina sona ermişti. Herkes bir araya gelmek, son dedikoduları paylaşmak ve Will'le Tessa'yı tebrik etmek istiyordu.

Gelgelelim Tessa kolunu kocasının beline dolamış, partiye düğün pastasından hallice bir şapkayla katılan Ida Rosewain'e gülümserken bile kaygılı görünüyordu. Lucie birçok insanın bunu anlamayacağını biliyordu. Ama o annesinin ruh hallerini gözlemlemekte çoktan usta olmuştu. Ayrıca kendisi de endişeliydi.

Lucie aslında sevinçten havalara uçmalıydı. En yakın arkadaşı abisiyle evleniyordu. Ama gerçeği biliyordu. James de, Cordelia da ona bunun düzmece bir evlilik olduğunu söylemişti. Cordelia'nın onurunu kurtarmak için formalite icabı evleneceklerdi. Tessa'yla Will'in bundan haberi yoktu. Kimse bilmelerini istemiyordu zaten. James'in Cordelia'yla mutlu olduğunu sanmaları daha iyiydi. En azından, şimdi Lucie gibi kıvranmıyorlardı. Keşke derdini paylaşabileceği biri olsaydı. Neşeli Haydutlar bu evliliği gırgıra almayı uygun görmüştü, James'e takılıyorlardı. Lucie Cordelia'yla da konuşmak istemiyordu. Endişelerini dile getirip arkadaşını daha da mutsuz etmenin kimseye faydası olmazdı.

Hayat belki de kitaplardaki gibi değildi. Gerçek hayat hiçbir zaman onlara benzemeyecekti. Siyah beyaz kostümüyle son derece şık ve kibar görünen abisi Will ve Tessa'yla konukları karşılıyordu. Gabriel ve Cecily, Anna, Alexander ve Christopher'la birlikte gelmişti. Herkes kucaklaşıp birbirini tebrik ediyordu. Thomas ailesiyle daha erken gelmişti. Fairchild'lar da ilk gelenlerdendi. Matthew daha kapıda ailesinden ayrılıp oyun odasının yolunu tutmuştu. Bu arada Charles kalabalığın arasında dolaşarak insanlarla tokalaşüyor ve son olaylardaki katkılarından ötürü tebrikleri kabul ediyordu. Avluya giren arabaların gürültüsü hâlâ kesilmemişti. Bridgestock'lar az sonra salona girdi. Ariadne gözle görülür şekilde zayıflamasına rağmen gözleri pırıl pırıldı. Grace Blackthorn da onlarlaydı.

Lucie boynundaki madalyonu yokladı. Grace çağla yeşili elbisesi ve maşayla kıvırdığı uzun, gümüşü sarı saçlarıyla ilkba-

har kadar güzeldi. Lucie, Chiswick Evi'ni yakından gördükten sonra Grace'in her zaman nasıl böyle hoş görünebildiğine hayret ediyordu.

Gerçi Grace artık o çöp yuvasında yaşamıyordu. Bridgestock'ların yanında kalıyordu ve yakında Charles'ın karısı olacaktı. James'in nişanında bulunmak onun için kim bilir ne kadar zordu? Grace solgun yüzüyle ev sahiplerini kibarca selamladı. James'i tebrik ederken ikisi de renk vermedi. Lucie kaşlarını çattı. Belki de Grace sandığı kadar zorlanmıyordu. Ne de olsa James'i bırakıp Charles'la nişanlanmıştı. Lucie abisinin kalbini kırdığı için onu affedemiyordu.

Yine de... Grace'in izin isteyip odanın karşısındaki Charles'a doğru yürüdüğünü gördü. Nişanlılar birbirlerini iki yabancı ya da iş ortağı gibi selamladı. Lucie Jesse'yle konuşmayı isterdi. Belki o kız kardeşinin gerçekten ne hissettiğini söyleyebilirdi. Ve belki bundan daha fazlasını da anlatabilirdi...

"Onur konuğu da geldi," diye fısıldadı bir ses kulağına.

"Cordelia mı?" Lucie arkasını döndüğünde Jessamine taş balkona açılan kanatlı kapıların önünde duruyordu. Sokak lambasının ışığı cama vuruyordu. Ama Jessamine'in silueti camlı kapılara yansımıyordu.

"Ne kadar güzel." Jessamine esrarengiz bir gülümsemeyle tatlı masasına doğru süzüldü. Hayaletler yemek yiyemezdi. Ama Jessamine yine de tatlılara bakmayı seviyordu.

Cordelia gerçekten de çok güzel olmuştu. Sona yeşil elbisesi ve siyah, kadife başörtüsüyle kraliçeler gibiydi. Lucie, Alastair'ın saçlarını kendi rengine boyadığını ancak şapkasını çıkartıp hizmetçiye verdiğinde gördü. Esmer cildiyle siyah saçları çarpıcı bir uyum yakalamıştı.

Cordelia bambaşka bir âlemde. Koyu mavi ipek ve altın sarısı tüllerden oluşan elbisesinin omuzları drapeliydi. Göğüslerinin arasına taktığı yanardöner renkli broşla ipekli kumaşla tülleri bir araya toplamıştı. Risa onun koyu kırmızı saçlarını fileyle topuz

yapıp aralarına ışığı yakaladıkça göz kırpan, incili tokalar takmıştı.

James nişanlısının ellerini tutup yanağına bir öpücük konurdu. İkisi de, bütün bakışları üzerlerine topladıklarının farkındaydı. Cordelia'nın Anklav toplantısındaki açıklaması bir evliliğin yolunu açsa da hâlâ dönemin en büyük skandalıydı.

Onlar adına bu durumdan rahatsız olan Lucie ailesine doğru yürüdü. Thomas kucığında küçük kuzeni Alexander'la yolunu kesti. Cecily ve Gabriel belli ki Alexander'ı oyalama görevini ona yıkıp parti hazırlıklarına dalmıştı. Uzun boylu ve yapılı Thomas'ı kucığında bir çocukla görmenin insanın içini ısıtan bir yanı vardı. Ama Thomas havaya girmesin diye Lucie bunu ona söylemedi.

"Luce," dedi Thomas. "Cordelia'yla Alastair'a merhaba demek istiyorum. Şu yumurcakla biraz da sen ilgilenebilir misin?"

"Ben yumurcak değilim," diye homurdandı bir parça meyankökö şekerlemesini kemiren Alexander.

"İlgilenebilirdim," dedi Lucie üzerine basa basa. "Ama tercih etmiyorum."

"Matthew," diye buyurdu Alexander. Matthew en sevdiği oyun arkadaşıydı. "Oscar."

"Üzgünüm, ahbap," dedi Thomas. "Oscar bir köpek olduğu için bugün davetli değil."

Alexander'ın suratının asıldığını gören Lucie "Siz en iyisi Matthew'u bulun," dedi. Thomas ona bıkkın gözlerle bakıp gitti. Lucie tekrar kalabalığa karıştığında Magnus Bane'i gördü. Yakut düğmeli yeleği ve yakut küpeleriyle korsanlara benzemişti. Renkli kişiliğiyle partiye hareket katıyordu.

Sarhoş gibi yalpalayan Charles alçak bir banka çıktığında Lucie odanın ortasına doğru ilerlemişti. Aile yüzüğünü kadehine vurdu. "Bayanlar, baylar!" diye seslendi gürültü yavaşça kesilirken. "İzin verirsiniz, birkaç şey söylemek istiyorum."

*

Herondale'ler Cordelia'yı memnuniyetle aileye kabul etmişti. Cordelia her şeyin koca bir yalan olduğunu bilerek onların yüzüne nasıl bakacağını kara kara düşünüyordu. Will'le Tessa ona *kızımız* diyordu. Halbuki o ve James bir yıl sonra boşanacaktı.

James'in de annesiyle babasından aşağı kalır yanı yoktu. Cordelia evleneceklerini ilan ettiklerinden beri, onu istemediği bir duruma zorladığını düşünüyordu. Onu korumak için adının kirlenmesine göz yummasaydı James şimdi Sessiz Şehir'de hapis-te olacaktı. Dolayısıyla kendini bu evliliğe mecbur hissetmişti.

James ona her baktığında tatlı tatlı gülümsüyordu. Ama Cordelia'nın kalbini eriten bu gülümseme ne yazık ki içini rahatlatmıyordu. James iyi bir insandı hepsi bu. Ona âşık değildi ve bu değişmeyecekti.

Şaşırtıcı biçimde Cordelia son günlerde abisinin varlığına şükrediyordu. Alastair'dan hiç beklemediği kadar büyük bir destek görüyordu zira. Ona çay getiriyor, onunla şakalaşıp satranç oynuyor ve Cordelia'nın aklını kötü düşüncelerden uzak tutuyordu. Elias'ın dönüşü hakkında fazla konuşmamışlardı. Alastair bir süredir Charles'ı görmeye bile gitmiyordu. Vaktinin çoğunu evde geçiriyordu.

Charles'dan konu açılmışken kendisi şu anda bir bankın üzerinde bir açıklama yapmak için bekliyordu. Herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Tessa'yla Will bile şaşkındı. Sona kaşlarını çatmıştı. Belli ki, Charles'ın kabalık ettiğini düşünüyordu. *Dünyadan haberi yok*, diye düşündü Cordelia sıkıntıyla.

"Öncelikle mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Charles. "James Herondale ve Cordelia Carstairs. Şunu da belirtmek isterim ki James kardeşimin *parabatai*'si ve benim için her zaman bir kardeşten farksız olmuştur."

"Vandallıkla suçladığı bir kardeş," diye homurdandı Will.

"Cordelia Carstairs'e gelince... Onu nasıl anlatayım bilmiyorum."

“Tanımaya çaba bile göstermediğin birini anlatmak zor tabii,” diye mırıldandı James.

“Cordelia hem çok güzel hem de adaletli bir genç kız,” dedi Charles. Cordelia kaşlarını kaldırdı. “Ayrıca pek de cesur. James’i tatlı Grace’imin beni mutlu ettiği kadar mutlu edeceğinden eminim.” Ruhsuz bir yüzle biraz ileride dikilen Grace’e gülümsedi. “Sizlerin önünde Grace Blackthorn’la nişanlandığımı resmen ilan ediyorum. Hepiniz düğünümüze davetlisiniz.”

Cordelia Alastair’a baktı. Yüzünde kas oynamıyordu, ama ceplerine koyduğu ellerini yumruk yapmıştı. James gözlerini kısmıştı.

Charles neşeyle sözlerine devam etti. “Son olarak, yaşadığımız tatsız olaylarda Meclis Başkanı adına hareket etmemi destekleyen Anklav halkına teşekkürü borç bilirim. Henüz gencim ve bu fazlasıyla ağır bir sorumluluktur. Ama iş başa düştüğünde başka şansınız kalmıyor. Annemin güveni, müstakbel eşimin sevgisi ve halkımın bana inancıyla ileride daha büyük işler...”

“Teşekkürler Charles!” James, Charles’ın yanında bitmişti ve her nasılsa, onun tökezleyerek banktan inmesini sağladı. Charles yere kapaklanacağı sırada, onu omzundan yakalayıp dostça sırtına vurdu. Cordelia misafirlerin çoğunun durumdan şüphelenmediğini görebiliyordu. “Harika bir konuşmaydı!”

Magnus Bane’in gözleri muzipçe parladı. Parmaklarını şaklattığında, avizelerden sarkan altın sarısı kurdeleler gökyüzünde süzülen balıkçılların şeklini aldı. Piiano kendi kendine *For He’s a Jolly Good Fellow*’u çalmaya başladı. James, Charles’ı banktan uzaklaştırıp kalabalığın soktuğunda herkes rahat bir nefes aldı.

“Hayırlı bir evlat yetiştirdik karıcığım,” dedi Will Tessa’ya yanağından öperken. Cordelia’ya bakıp gülümsedi. “Ve kendine daha tatlı bir kız bulamazdı.”

Alastair oradan bir an önce uzaklaşmaya can atar gibiydi. Cordelia ona hak veriyordu doğrusu. “Teşekkür ederim, Bay Herondale,” dedi. “Umarım yüzünüzü kara çıkarmam.”

Tessa şaşırdı. “Bundan şüpheli mi var, hayatım?”

“Cordelia babam hakkında ileri geri konuşan ahmakları dert ediyor,” diye araya girdi Alastair. “Onlara aldırmamasını söylüyorum, ama dinlemiyor.”

Tessa elini Cordelia’nın omzuna koydu. “Zalimler her zaman konuşacak,” dedi. “Zalimlikten keyif alanlar da bu söylentilere inanmaya ve onları yaymaya devam edecek. Ama ben sonunda gerçeğin galip geleceğine inanıyorum. Hem,” diye ekledi gülümseyerek “en ilginç kadınlar her zaman haklarında en çok konuşulanlardır.”

“Çok doğru!” dedi Charles birden yanlarında biterek. Alastair gözle görülür bir şekilde irkildi. “Alastair, biraz konuşabilir miyiz? Sana danışmak istediğim özel bir mesele var.”

Alastair’ı dirseğinden tutup odanın kuytu köşelerinden birine doğru çekistirmeye çalıştı. Alastair son anda Cordelia’nın bileğini yakaladı. Cordelia şaşkınlıkla ikisini izledi.

Charles nihayet durup Alastair’a döndü ve Cordelia’yla burun buruna gelince şaşaladı. “Ah, Cordelia. Abinle özel konuşacağım.”

“Kardeşimden gizlim saklım yok,” dedi Alastair.

“*Che kar mikoni?*” diye tısladı Cordelia. “Alastair, ne yapıyorsun? Bırak, gideyim.”

“Charles’la yalnız kalmak istemiyorum,” dedi Alastair. “Mektubumu almadın mı?”

Charles kıpkırmızı kesildi. “Ciddi olduğunu düşünmemiştim.”

“Gayet ciddiydim,” dedi Alastair. “Söyleyeceğin başka bir şey varsa, kardeşimin yanında söyle. Cordelia’ya güvenebilirsin.”

Charles pes etmiş gibiydi. “Pekâlâ,” dedi gergin bir tavırla. “Toplantıdan beri görüşemedik. Evine uğradım, ama Risa orada olmadığını söyledi.”

“Bir daha evde oturup seni beklemeyi düşünmüyorum.”

Cordelia kaçmak için bir hamle daha yaptı, ama Alastair

bileğini sıkıca tutuyordu. “Ariadne’yle nişanlandığında senden ayrılmalıydım,” dedi Alastair. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Ama yapamadım. Sonra onu alçakça terk edip bir başkasıyla nişanlandın. Ne bana, ne de başka birine kariyerinin yarısı kadar değer vermeyeceksin. Bunu nihayet anladım.”

Cordelia’nın bileğini sıkın parmakları gevşedi. Cordelia gidebilirdi. Ama Alastair’ın ona ihtiyacı vardı. Charles’ın yüzü kül rengine dönüştüğünde bile yerinden kıpırdamadı.

“Alastair,” dedi Charles. “Bu doğru değil. Başka çarem olmadığını biliyorsun.”

“Her zaman başka bir çare bulunur. Anna’ya bak. Magnus Bane’e bak.”

“Ben toplum hayatından dışlanmayı göze alabilecek bir bohem değilim. Meclis Başkanı olmak istiyorum. Anklav’ın bir parçası olmak istiyorum. Saygı görmek istiyorum.”

Alastair’ın sesi üzüntülü ve bıkkındı. “Bütün istediklerin senin olsun, Charles. Ama beni unut. Ben hayatımı doya doya yaşamak istiyorum. Sen gerçek kimliğini saklayıp kadınlarla nişanlanırken ben gölgelerin arasında saklanamam. Kendi hayatınla ilgili yaptığın seçimlere saygı duyarım. Ama benim hayatımı yönetemezsin.”

“Bunca yıl sonra, bana söyleyeceklerin bunlar mı? Yapma, Alastair.” Charles biraz önce, kendi şerefine kadeh kaldırdığı sıradaki gibi gülünç görünmüyordu. Gözlerinde gerçek bir hüzn vardı. Cordelia onun kendince Alastair’ı sevdiğini düşündü.

Ama bu yeterli değildi. Bazı sevgiler bir ilişkiyi sürdürmeye yetmiyordu ne yazık ki.

“İyi şanslar Charles,” dedi Alastair. Kara gözleri parlıyordu. “Büyük işler başaracağından eminim.”

Ve çekip gitti. Birden Charles’la yalnız kalan Cordelia abisinin peşinden gitmeye hazırlandı.

“Bu konuşmaya hiçbir anlam yükleme,” dedi Charles gergin bir sesle.

Cordelia duraksadı, ama ona bakmak için arkasını dönmedi. “Abimin kalbini kırdığını biliyorum,” dedi. “Ama bir daha ona ilişemeyeceksin.”

“Doğru,” diye mırıldandı Charles. Cordelia uzaklaşınca başka bir şey söylemedi.

James balo salonunun balkonundaydı. Bu uzun, taş çıkıntının göğüs hizasındaki korkuluğu Enstitü yeniden dekore edildiğinde eklenmişti. Will de Tessa da balkonlara bayılırdı.

Burası da çatı gibi, herkesten ve her şeyden uzak olmak için kaçılabilir bir yerdi. Ama açık hava bu kez James’i rahatlatmaya yetmedi. Havanın tadı yine Londra gibiydi ve ileride, Thames’in kıyısında yükselen evler görünüyordu. James nehrin koyu kahverengi ve siyah sularını düşündü. Belial’ın krallığındaki dumanlar da aynı renkti. Göğsündeki baskıyı hafifletme umuduyla öne eğildiğinde, beyaz, kolalı gömleğinin önü korkuluğa sürtündü.

Cordelia’yla evlenmekten korkmuyordu. Biraz bile olsa korkması gerekmez miydi? Onunla evliliğini düşündüğünde, aklına sııcak bir oda geliyordu. Ocakta ateş yanıyordu. Bir köşede bir satranç tahtası duruyordu. Ya da belki masanın üzerinde iskambil kâğıtları. Şehrin sisi camları zorlarken odanın içindeki ışık kitaplarla dolu kitaplığı aydınlatıyordu. Cordelia kadife sesiyle ona henüz öğrenmediği bir lisanda bir kitap okurken onun gözleri kapanıyordu.

Aptal, dedi içinden. Bir yıl boyunca, ikisinin de kendini tuhaf ve rahatsız hissedeceği bir evlilik oyunu oynayacaklardı. Yine de, gözlerini kapadığında...

“James.”

Ona kimin seslendiğini anlaması için arkasını dönmesine gerek yoktu. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Kanatlı kapılar arkasından usulca kapandı ve Grace yarı gölgede kaldı. İçeriden müzik sesi geliyordu.

“Magnus Bane piyanoyu çalıştırdı,” dedi Grace usulca. “Herkes dans ediyor.”

James taş korkuluğa tutunup şehre doğru baktı. Grace’i Anklav toplantısından beri görmemişti. Ona bir haber de yollamamıştı. Kendini Cordelia’ya karşı sorumlu hissediyordu. “Yalnız kalmasak daha iyi olur,” dedi.

“Ama bu son şansımız olabilir,” dedi Grace. James cevap vermeyince, gergin bir sesle devam etti. “Görünüşe bakılırsa, Melek birlikte olmamızı istemiyor. Önce ben annem yüzünden Charles’tan ayrılamadım. Tam annemden kurtuldum derken sen Cordelia’yla nişanlandın.”

“Onun adını ağzına alma,” dedi James kendisini bile şaşırtan bir öfkeyle. Ağzında yağmur ve metal tadıyla başını eğdi. “O hayatımda tanıdığım en iyi insan...”

“Senin için ne yaptığını biliyorum James. O gece onunla değildin. Idris’te, Blackthorn Malikânesini yakıyordun. Seni korumak için yalan söyledi. Bu kadar kurnaz olabileceği aklıma gelmezdi.”

“Bunun kurnazlıkla ilgisi yok,” dedi James. “Bu yüceğönüllülük. Sırf ben hüküm giymeyeyim diye bir yılını sevmeyen bir adamla heba edecek.”

“Bir yıl mı?” dedi Grace. “Aranızda anlaşma mı yaptınız?”

“Bunu seninle tartışmayacağım,” dedi James. Göğsü sıkışıyor, nefes alamıyordu.

“Korkarım, benden nefret ediyorsun. Ne de olsa, seni buna ben zorladım. Benim arzumı yerine getirdin ve şimdi sonuçlarına katlanıyorsun.”

“Seni suçlamıyorum, Grace. Ama arkadaş olamayız. Bu ikimizin de hayatını zorlaştırmaktan başka işe yaramaz.”

Bir duraksama oldu. Grace şimdi gölgedeydi. Ama James onu balo salonunda yeşil elbisesi ve zümrüt küpeleriyle görmüştü. Küpeleri hemen tanımıştı. Eskiden Charlotte’a aitlerdi. Charles Grace’e annesinin küpelerini hediye etmişti.

“En azından Cordelia yanında olacak,” dedi Grace. “Senin adına seviniyorum.”

“Keşke ben de aynısını Charles için söyleyebilseydim. Cordelia bundan daha iyisini hak ediyor. Birlikte geçireceğimiz bir yılda onu mutlu etmeye çalışacağım. Umarım, Charles da senin kıymetini bilir.”

“Bir yıl sonra kavuşabiliriz,” diye fısıldadı Grace. “Charles’la nişanı uzatırım. Sen de Cordelia’yı boşarsın.”

James hiçbir şey söylemedi. Göğsündeki sıkışma acıya dönüşmüştü. Vücudu zalimce ikiye ayrılıyordu sanki.

“James?” dedi Grace.

Evet, bekle beni, demek istedi. Ben de seni bekleyeceğim, Grace. Orman, gölgeler, fildişi rengi elbisen. Bunları nasıl unuturum?

Grace.

Ağzında kan tadı vardı. Korkuluğu parmaklarını kıracak kadar sıkı tutuyordu.

Az sonra, kanatlı kapıların açıldığını ve *tık* diye kapandığını duydu. James kendini zorlayarak birkaç dakika daha bekledi. Arkasını döndüğünde balkonda yalnızdı. Grace gitmişti.

Camın ardında Cordelia’yı gördü. Matthew’la dans ediyordu. Saç fileleri azgın dalgalar gibi çağlayan buklelerini zapt edemiyordu. Matthew da, o da gülüyordu.

Dans pistindeki çiftlerin arasında ustaca ilerleyen Anna iç çekti. Partiden daha çok zevk almayı istiyordu doğrusu. Romantizme inancını çoktan yitirse de bir nişan partisinde eğlenebilirdi. Özellikle de, nişanlananlar sevdiği insanlarsa ki, bu nadiren oluyordu.

Bu gece başkaydı. Anklav’ın en sevdiği üyeleri oradaydı. Neşeli Haydutlar bir sürü teyze, amca, dayı, yeğen ve diğer akrabalar. Ve tabii, nefis bir pastanın üzerindeki cafcıflı bonbon şekerini andıran Magnus Bane. Christopher’ın saldırıya uğradığı gün, evlerinin etrafını koruma kalkanlarıyla donatarak onlara

yardımcı olmuştu. Dolayısıyla Magnus'a bir iyilik borçluydu. Ama Anna bunu dert etmiyordu. Magnus iyiliğinin karşılığını almaya geldiğinde çok eğleneceğinden emindi. Gelgelelim içine tam iki tane kurt düşmüştü. James en sevdiği kuzenlerinden biriydi ve Cordelia'ya görür görmez içi ısınmıştı. Ama apar topar gerçekleşen bu nişana dair kuşkuları vardı.

Anna, Carstairs'lerin Londra'ya gelişi şerefine verilen balodan beri, Cordelia'nın James'e umutsuzca âşık olduğunu ve James'in de umutsuzca Grace Blackthorn'a âşık olduğunu biliyordu. Anna onları dikkatle gözlemleyip gördüklerini aklının bir köşesine yazmış ve Cordelia'yı çaya davet etmeye karar vermişti. Umutsuz aşk insanı yavaş yavaş tüketirdi. Belki konuşup kızcağızı James'ten vazgeçirebilirdi.

Anna Cordelia'yı daha yakından tanıdığında, sandığı kadar zayıf biri olmadığını anlamış ve onu daha da çok sevmişti. James aptalı gözlerini açıp nasıl bir cevheri kaçırdığını görmeliydi. Kıyafetlerin yardımcı olabileceğini düşünmüş ve Hell Ruelle'de, James'in Cordelia'nın dansını nasıl izlediğini görünce kıs kıs gülmüştü. Hatta neredeyse James'in Cordelia'nın onun için doğru kız olduğunu anlayacağına inanmıştı. Grace zaten Charles'la nişanlanarak kendi ipini çekmişti. Ama sonra Cordelia Anklav toplantısında o beklenmedik açıklamayı yapmıştı.

Anna'nın en önemli iki özelliğinden biri, insan sarrafı olmasıydı. Baştan çıkarıcı bir kostüme bakarken bile yüzü kızaran Cordelia Carstairs geceyi evli olmadığı bir adamla geçirmezdi. Bu kişi hayatının aşkı olsa bile. James de genç bir kızın onurunu tehlikeye atacak bir erkek değildi. Anna o ikisinin aynı yatağa girmediklerinden Percy Sokağı'ndaki dairesi üzerine bahse girecek kadar emindi.

Balo salonunun ucundaki kapıdan çıkarken arkasına baktı. Matthew'la Cordelia dans ediyordu. Cordelia'nın kıkırdamasına şaşmadı. Matthew herkesi güldürürdü. Öte yandan, Matthew'un yüzünü göremese de Cordelia'ya doğru eğilişinde,

Anna'yı rahatsız eden, ama adını koyamadığı bir şeyler vardı.

Will dans pistine çıkmıştı. Cordelia'yla dans etmeye başlaması herkesin yüzünü güldürdü. *Zavallı Cordelia*, diye düşündü Anna. İyi şans getirmesi için gelin adayıyla dans etmek bir Gölge Avcısı geleneği idi. Cordelia bir an durup soluklanamıyordu bile. Gerçi müstakbel kayınpederiyle dans ederken mutlu görünüyordu. Bu arada Matthew, Thomas'ın yanına gitmişti.

Anna oyun odasına yönelirken Matthew'un da pistte neşeli görüldüğünü düşündü. Belki de yıllar süren bunalımını atlatmak üzereydi. Anna onun için endişeleniyordu doğrusu. Neşeli Haydutlar'ın hepsi kardeşleri gibiydi ve Matthew daima onun türlü maceralara atıldığı oyun arkadaşıydı.

Oyun odası karanlık gölgelerle doluydu. Anna her tür süs püsten uzak bu odayı severdi. Babasının Will'e armağanı satranç tahtası pencereden sızan ay ışığında parlıyordu. Cilalı parkeler solgun bir ışıqla aydınlanmıştı ve odanın tam ortasında, genç bir kadın dikiliyordu.

Ariadne Bridgestock.

Ariadne, Anna'nın bütün gecedir kafasını kurcalayan ikinci konuydu. Ona defalarca iyi olup olmadığını sormak istemiş, ama her seferinde kendini tutmuştu. Güzellik bir sağlık ölçütü olsaydı, Ariadne partinin en sağlıklı kişi olurdu. Siyah saçları ışıltılı, esmer ve pürüzsüz cildi kadife gibi parlıyordu. Dolgun dudakları olgun kirazların rengineydi. Anna'nın öptüğü ilk dudaklardı bunlar. Ve ilk âşık olduğu.

Anna onu resmi bir tavırla selamladı. "Özür dilerim. Burada olduğumu bilmiyordum."

Gitmek için döndü. Ama Ariadne ona yetişip elini yakaladı. "Anna, lütfen. Seninle konuşmak istiyorum."

Anna duraksayarak gözlerini kapıya dikti. Kendi kalp atışlarını duyuyordu. İçinden küfretti. Bu tür heyecanları çoktan aşmamış mıydı? O artık toy ve aptal bir kız değildi ki. *Ben Anna Lightwood'um*, diye düşündü. *Hiçbir şey bana zarar veremez.*

“Seni duydum,” dedi Ariadne usulca.

Anna ona döndü. “Efendim?”

“Revire geldiğinde seni duydum. Bana ‘Lütfen, ölme,’ dedin.”

Anna’nın ağzı açık kaldı. “Charles’ın ihanetini de ilk benden mi duydun?”

Ariadne kayıtsızca elini salladığında, ince altın bilezikleri şingirdadı. “Charles umurumda değil. Kalbinde bana hâlâ yer olduğunu anladım. Benim için yalnızca bu önemli.”

Anna’nın eli boynundaki kolyeye gitti. Ariadne’yi kaybetmenin acısını çekerken bunu ona annesi armağan etmişti. Anna ilk ve son kez birinin kalbini kırmasına izin vermişti.

“Yanıldığımı anladım,” dedi Ariadne.

“Charles’la nişanlanman konusunda mı?” İki yıl önce, elinde Ariadne’ye getirdiği çiçeklerle Bridgestock’ların evine geldiğinde Charles da oradaydı. Anna peşinde uşakla kapıdan çıkarken Charles Ariadne’nin elini öpüyor ve Bridgestock’lar gevrekçe gülüyordu. “Evlenmekte ısrarcıysan, daha iyi erkekler var.”

“Hayır,” dedi Ariadne. “Bizim hakkımızda yanılmışım. Ne istediğim konusunda.” Parmaklarını kenetledi. “Yıllar önce söylediklerimin bazıları hâlâ geçerli. Annemle babamı üzmem istemiyorum. Çocuklarım olsun istiyorum. Ama hayatımda aşk yoksa bunların hiçbir önemi yok.” Özlemle gülümsedi. “Sen aşka inanmayan biri olarak nam saldın Anna.”

“Doğru,” dedi Anna buz gibi bir sesle. “Bu dünyadaki bütün acıların sebebi aşk.”

Ariadne ipek elbisesini hışırdatarak ona sokuldu. Parmaklarının ucuna yükseldi ve dudaklarını Anna’nın yanağına değdirdi. Geri çekildiğinde kara gözleri parlıyordu. “Güçlü bir iraden olduğunu biliyorum Anna Lightwood. Ama ben de bir o kadar kararlıyım. Fikrini değiştireceğim. Seni geri kazanacağım.”

Eteğini toplayıp odadan çıktı ve ardında portakal çiçekli parfümünün kokusu kaldı.

*

Will Cordelia'yı pistte ustaca döndürdü. "Benim gibi bir ihtiyarla dans etmekten sıkılmadın umarım?"

Cordelia gülümsedi. Will hiç de yaşlı durmuyordu. Hatta gülümsemesinde çocuksu bir muziplik vardı. Mekanik Savaş'tan beri ne Jem ne de Tessa yaşlanmıştı. Ama ne tuhaftır ki, ikisi de Will Herondale'den daha olgun ve ciddi görünüyordu. "Hayır, asla," dedi. "Alastair'la çocukluğumuzdan beri konuşuruz. Keşke sizinle ve Bayan Herondale'le daha çok vakit geçirebilseydik. Siz bizim için aileden birileri gibisiniz."

"Artık akraba olacağımıza göre, sık sık görüşeceğiz," dedi Will. "Babanın eve dönüşünü bir partiyle kutlayalım. Ne dersin?"

Cordelia'nın rengi uçtu. Babasının böyle bir kutlama isteyeceğinden emindi. Evden uzakta geçirdiği günleri ve bunun sebebini unutmak isteyecekti muhtemelen.

Will başını eğip onu dikkatle süzdü. "İstemezseniz yapmayız canım. En güzeli hiçbir şey planlamamak. Boşuna yorulmuyorsun."

Cordelia hafifçe gülümsedi.

Will iç çekti. "Bakma sen bana. Hayat yeterince ciddi diye sık sık işi şakaya vuruyorum. Ama babanın eve dönmesi konusunda bazı çekincelerin olduğunu hissediyorum. Doğru mu?"

"Evet, biraz aklım karışık." Pistteki birkaç kişiyle göz göze geldi. Hararetli konuşmaları insanların dikkatini çekmişti.

"Çocukken babamı severdim," dedi Will. "Onu dünyanın en iyi insanı sanırdım. Sonra bütün paramızı kumar masalarında yediğini öğrendim ve hayatımda tanıdığım en aşağılık adam olduğuna karar verdim. Şimdi ben de bir babayım. Ve biliyorum ki, babam yalnızca bir insandı."

Cordelia ona baktı. "Teşekkür ederim," dedi. Dürüstlüğü için minnettar olduğunu da söylemek istedi, ama yapamadı. Babasıyla ilgili neler biliyor ya da ne kadarını tahmin ediyordu

acaba? Kulağına bazı söylentiler çalınmıştı muhakkak. James'le evliliği konusunda keşke o da Will Herondale'e karşı bu kadar dürüst olabilseydi. Will, James'in bu gece nişanlısıyla ne kadar az bir araya geldiğini fark etmemiş olamazdı. Üstelik kendi nişan partilerinde.

"Papaty?"

Will'le Cordelia dans etmeyi bıraktı. Cordelia, James'in yanlarına geldiğini görünce şaşırды. Siyah ve fildişi beyazı kostümü ona çok yakışmıştı. Siyah beyaz ve altın sarısı zıtların uyumunu mükemmel bir şekilde gözler önüne seriyordu.

"Papaty?" dedi yine ve bu kez sesi daha mahcuptu. Cordelia Will'in onu bıraktığını bile fark etmedi. Yalnızca James'in ona uzattığı eli gördü. "Dans edelim mi?"

Lucie birlikte son derece mutlu göründüklerini düşündü. Gerçeği bilmeseydi, bunu doğal karşılardı zaten. Gerçi James'le Cordelia iki yakın arkadaştı. O onları izlerken Cordelia James'in söylediği bir şeye güldü. James uzanıp asi bir saç tutamını filesinin içine sokuşturdu. Neşeli Haydutlar haklıydı belki de. Abisi ve en yakın arkadaşı gerçekten de bu durumu bir eğlenceye dönüştürmenin yolunu bulabilirdi.

"Ne düşünüyorsun Luce?" dedi Thomas. Boyunbağını gevşetip duvara yaslandı. Esmé Hardcastle'la birkaç dans ettikten sonra, içki masasının yakınındaki bu kuytu köşeye sığınmıştı. Çok geçmeden Matthew'la Lucie de ona katılmıştı. "Gözlerini James ve Cordelia'dan ayırmıyorsun."

"Cordelia'nın Jamie'yi daha iyi bir dansçı yaptığını düşünüyorum," dedi Lucie.

Matthew başını yana eğdi. "Melek aşkına. Şu ikisinin yakında evleneceğine inanamıyorum. James *suggenes*'i olmamı istedi."

Gölge Avcılarının evlilik törenlerinde, gelinle damada altara kadar eşlik eden kişiye böyle deniyordu. Anne, baba, kardeş ya da en yakın arkadaş, bu seçim tamamen kişinin tercihi-

bırakılıyordu. “Şaşırmadım,” dedi Lucie. “*Parabatai*’ler genelde birbirini seçer.”

“Kendimi gereğinden fazla olgunlaşmış gibi hissediyorum,” dedi Matthew. Cep şişesini ikide bir ağzına götürmesi pek de hayra alamet değildi. Matthew bu tür davetlerde genellikle şarap kadehini elinden düşürmezdi. Yok eğer, cep şişesindeki sert içkiyi yudumluyorsa, sarhoş olmayı aklına koymuş demektir. Gözleri de bir tuhaf parlamaya başlamıştı. Belki de Charles’a kızmıştı. Ya da abisinin Grace’le evliliğini çabucak onayladıkları için ailesine içerlemişti. İyi de, nereden bileceklerdi ki? Lucie ilerideki bir masada oturan Henry’le Charlotte’a göz attı. Henry tekerlekli sandalyesini duvarın dibine bırakmıştı. Meclis Başkanı ve kocası kafa kafaya vermiş, sohbet ediyordu. “Gerçi hâlâ *buna* katlanabilecek kadar büyümeydim,” diye ekledi Matthew gözlerini kısarak.

Lucie kafasını kaldırdığında Alastair Carstairs’in onlara doğru yürüdüğünü gördü. Hafifçe kamburunu çıkarmıştı ve kendi rengine boyadığı saçları yüzünden bambaşka biri gibi görünüyordu.

Thomas duvardan ayrıldı. “Ona kibar davran,” dedi. “Panzehir konusunda bana çok yardım etti.”

“Limonlu pastaları tattınız mı?” diye sordu Alastair arkadaşça bir tavırla. “Müthiş bir aşçınız var Lucie.”

Lucie gözlerini kırptırdı. Matthew çenesini sıkı. “Mümkünse sen havadan sudan konuşma, Alastair,” dedi. “Başımı ağrıyorsun.”

“Matthew,” diye uyardı Thomas sertçe. “Sen git biraz otur bence.”

Matthew şişesini cebine koyup ellerini salladı. “Böyle iyiyim. Carstairs bizi rahat bırakırsa daha da iyi olacağım. Zaten benim için yeterince zor bir gece...”

Lucie bunun nedenini sormadı, çünkü Alastair araya girdi. “Artık okul günlerimizi geride bıraksak?” dedi sakın, ama gergin bir sesle. “Kabalık ettiğimi kabul ediyorum. Başka nasıl özür dileyebilirim?”

“Dileyemezsin,” dedi Matthew. Sesi o kadar tuhaftı ki, hepsi ona baktı. Lucie bir an kendini bıçağın keskin tarafında denge-
de duran birini izliyormuş gibi hissetti. Matthew’un derisinin
altında yüzlerce hançer vardı sanki. “Seni hiçbir zaman aramıza
kabul etmeyeceğiz. Bize bir iyiliğin dokundu diye bütün geçmiş-i
silemeyiz.”

Thomas kaşlarını çatı. “Matthew,” dedi. Sakin sesinde bu
kez gizli bir kınama vardı. “Kocaman adamlar olduk. Çocukça
kavgaları bir kenara bırakmamız gerekmez mi?”

“Sen iyi bir insansın Thomas,” dedi Matthew. “O kadar
iyisin ki unutmak istiyorsun. Ama ben iyi kalpli olmadığım için
unutamıyorum.”

Alastair’ın gözlerinin fer-i sönmüştü. Yine de öfkeli görün-
müyordu. Hatta pes etmiş gibiydi. “Bırak, istediğini söylesin
Thomas,” dedi.

“Sen Thomas’la arkadaşınmış gibi konuşamazsın, tamam
mı?” diye tısladı Matthew. “Şimdiye kadar bunu sana söylemeye
dilim varmadı Thomas. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.
Bakalım, hâlâ bu yılanla arkadaş olmak isteyecek misin?”

“Matthew...” diye sabırla başladı Thomas.

“Okulda ne dediğini biliyor musun? Annemle baban sev-
giliymiş. Ben babanın piçiymişim. Bana Henry’nin yarım bir
erkek olduğunu ve çocuğu olamayacağını söyledi. Sözüm ona
bu açığı Gideon doldurmuş. Dur daha bitmedi. Ayrıca annen
suratındaki yara izi yüzünden o kadar çirkinmiş ki, babanın
mutluluğu başka bir kadında aramasına şaşmamak lazımmış.
Senin cılız ve hastalıklı bir çocuk olmanın nedeni de annenin
bir ölümlü olmasıymış. Sadece bir ölümlü de değil, bir hizmetçi
ve bir fahişe olması.”

Matthew kendi ağzından çıkanlara inanamaz gibi duraksadı.
Thomas taş kesilmişti. Yüzü sapsarıydı. Alastair da kıpırdamı-
yordu. Lucie kendini tutamadı. “O iğrenç dedikoduyu Alastair
mı uydurdu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Alastair boğuk bir sesle. “Ayrıca Matthew’a da bunları ben söylemedim...”

“Ama başkalarına söyledin,” diye üsteledi Matthew. Bakışları buz gibiydi. “Seneler içinde defalarca kulağıma geldiler.”

“Evet, hikâyeyi yaydım,” diye itiraf etti Alastair. “Bunu inkâr edemem.” Thomas’a döndü. “Ben...”

“Sakin üzgün olduğunu söyleme.” Thomas’ın dudakları kül rengine dönmüştü. “Benim kulağıma gelmediğini mi sanıyorsun? Matthew beni korumaya çalıştı. Ama annem az mı ağladı? Babam kaç kere öfkeden köpürdü! Ablalarım bu yalanların yüküyle ezildi!” Soluk soluğa duraksadı. “Doğruluğundan emin olmadığın çirkin bir söylentiye herkese anlattın. Bunu nasıl yaparsın?”

“Sadece boşboğazlık ettim. Sonuçlarını düşünmedim.”

“Sen sandığım gibi biri değilsin,” dedi Thomas. Her bir kelimesi bıçak gibi soğuk ve keskindi. “Matthew haklı. Bu senin kız kardeşinin nişan partisi. Cordelia’nın hatırı için tatsızlık çıkarmayacağız Carstairs. Ama bundan sonra bir daha yanıma yaklaşırsan bir yumrukta Thames’i boylarsın.”

Lucie, Thomas’ı ilk kez böyle konuşurken duyuyordu. Alastair afallayarak bir adım geriledi. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kalabalığın arasına daldı.

Lucie Matthew’un Thomas’a bir şeyler fısıldadığını duydu. Ama onlarla kalmak yerine Alastair’ın peşinden gitti. Alastair ayaklarına kanat takmış gibi koşuyordu. Lucie onun arkasından balo salonundan çıkıp taş basamakları indi ve nihayet holde ona yetişti. “Alastair, dur!” diye bağırdı.

Alastair ona döndüğünde ağladığını gören Lucie şaşırıldı. Lucie nedense ilk kez bir erkeği ağlarken gördüğü günü hatırladı: Babasının, annesiyle babasının ölüm haberini aldığı gündü.

Alastair öfkeyle gözyaşlarını sildi. “Ne istiyorsun?”

Onun hâlâ kendisi gibi davranabilmesi Lucie’yi biraz rahatlatı. “Gidemezsin.”

“Neden? Sen de benden nefret etmiyor musun?”

“Benim ne düşündüğümün önemi yok. Cordelia nişanını kutluyor. Sen onun abisisin. Ortadan kaybolman onu üzer.”

Alastair zar zor yutkundu. “Leyla’ya söyle... Ona de ki, Alastair’ın başı tuttu ve arabada dinleniyor. Böylece gecesi mahvolmaz.”

“Alastair...”

Ama Alastair binadan çıkıp geceye karıştı. Lucie süklüm püklüm merdivene yöneldi. Alastair en azından Enstitü’den ayrılmayacaktı. Yine de...

Birden irkildi. Grace iki sütunun arasındaki gölgelerde duruyordu. Açık yeşil elbisesi loş ışıktaki şeffaf gibi görünüyordu. Lucie’ye bakıp yüzünü buruşturdu. “Sizi dinlediğimi sanma,” dedi. “Yemin ederim, konuştuklarınızı duymak istemezdim.”

Lucie yumruklarını beline koydu. “Öyleyse burada ne yapıyorsun?”

“Ben merdivendeydim. Paldır küldür aşağı indiğinizi duydum. Sizinle karşılaşmamak için buraya saklandım.”

“Gidiyor muydun?”

Grace hiçbir şey söylemedi. Sırtını duvara yaslamamıştı. Dimdik duruyordu. Lucie, James’in söylediği bir şeyi hatırladı. Tatiana Grace’in duruşunu düzetmek için onu malikânede başının üzerinde bir kitapla dolaşmaya zorluyordu.

“Biliyorsun,” diye mırıldandı “Charles’la evlenmeye mecbur değilsin.”

Grace gözlerini devirdi. “Kendini üzme. Duygularım incindi diye evlenmekte acele edecek değilim. James’in aslında Cordelia’yla evlenmek istemediğini söylemeye de zahmet etme. Onu da biliyorum.”

Lucie donup kaldı. “Bunu asla söylemezdim.”

“Haklısın,” dedi Grace. “Söylemezdin.”

Lucie sıkıntıyla iç çekti. “Hiçbir ortak yönümüz olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama abini bir tek ben biliyorum. Saklamaya çalıştığın sırrı.”

Grace bir heykel gibi kıpırdamadan onu süzdü. “Jesse’yle Idris’te görüştün. Onunla konuştum. Senden yardım istemediğini biliyorum. Siz, Herondale’ler *onurlu* insanlarsınız.” Bu kelimeyi hakaret eder gibi söylemişti. “Senden yardım istemediği sürece kılını bile kıpırdatmayacaksın. Aileme hiçbir faydası olmayacak bir insana dert anlatmakla neden vakit kaybedeyim?”

Lucie çenesini havaya dikti. “Beni ne kadar tanıdığınızı anlaşıyor Bayan Blackthorn. Jesse istese de istemese de, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak niyetindeyim.”

Grace gölgelerin arasından çıktı. Işıktaki zümrüt küpeleri kedilerin mücevher gözlerini andırıyordu. “O halde,” dedi “aklınızdan geçenleri benimle de paylaşın, lütfen.”

Magnus, Matthew Fairchild’ı fazla aramadı. Onu kapının yanında, duvara dayanmış vaziyette buldu. Boyunbağını çözmüştü.

Magnus bir an karşısında dikilip ona baktı. Matthew tam da Magnus’un yardım etmek isteyeceği ve sonra boşuna çabaladığı için kendine kızacağı türden bir insandı. Magnus’un hayatından yüzlerce Matthew Fairchild geçmişti. Güzel oldukları kadar kendi kendilerine zarar veren, onlara bahşedilen tüm nimetlere rağmen hayatlarını mahvetmekten başka hiçbir şeyi umursamayan gencecik erkek ve kadınlar. Magnus bu dünyanın Matthew Fairchild’larını kurtarmanın imkânsız olduğunu biliyor yine de bunu denemekten kendini alamıyordu.

Magnus da duvara yaslandı. Matthew neden burada dikilmeyi tercih ediyordu acaba? Yanındaki sütun onu odanın yarısından gizliyordu. Donuk bakışlarını dans pistine dikmişti.

“Davetlerde erkeklerin dans etmemesi kabalık sayılmaz mı?” diye laf attı Magnus. “Ben öyle duydum.”

“O zaman, benim kaba herifin teki olduğumu da duymuşsundur,” dedi Matthew. Sağ elinde bir cep şişesi vardı. Yüzüğü Fairchild’ların armasını taşıyordu.

Magnus’un gözlemlerine göre, içki servis edilen bir partiye

kendi içkisiyle gelen erkeklerin genellikle ciddi sorunları oluyordu. Ama asıl sorun şuydu ki Matthew'un sadece duvardan destek alarak ayakta durabildiğini nasıl ondan başka kimse fark edemiyordu?

Magnus aslında bunu tuhaf bulmayabilirdi. On yedi yaşında bir delikanlının bir partide çakırkeyif olması gayet sıradan bir durumdu. Ama Matthew Kule Köprüsü'nde de sarhoştı. Gerçi o gün bunu Magnus kadar dikkatli biri dışında kimse anlamazdı. Ama bu akşam Matthew'a bakan herkesin onu perişanlığını fark etmesi gerekirdi. Tek sorun içmesi değildi. Matthew belli ki, durmadan içtiği halde bunu insanlardan saklamak konusunda çoktan ustalaşmıştı.

"Yeleklerime bayıldığını söylemiştin," dedi. "Bana karşı daha nazik davranırsın diye düşünmüştüm."

Matthew cevap vermedi. Hâlâ dans pistine bakıyordu. Daha doğrusu, orada dans eden iki kişiye. Cordelia Carstairs ve James Herondale'e.

Bir Carstairs daha bir Herondale'e bağlanıyordu. Magnus nişan haberini duyunca kendi kendine gülmüştü. James'le ilk karşılaşmalarında başka bir kızın adını sayıklıyordu. Ama Romeo da bir zamanlar Rosalind denen kızı sevdiğini sanmamış mıydı? James'le Cordelia'nın birbirlerine bakışlarından bunun bir aşk evliliği olacağı anlaşılıyordu. Matthew'un neden burada dikildiği de şimdi anlaşılmıştı. James ve Cordelia en iyi bu noktadan görünüyordu. James kara saçlı başını Cordelia'nın kızıl saçlarına doğru eğmişti. Arada göz göze geliyorlardı.

Magnus boğazını temizledi. "Bu gece yeleklerimle neden ilgilenmediğini anladım Fairchild. Bu yollardan ben de geçtim. Sahip olamayacağını arzulamak kalbini paramparça eder."

"James onu sevseydi," diye fısıldadı Matthew "Jem gibi aradan çekilir ve bir daha ondan hiç bahsetmezdim. Ama James onu sevmiyor."

"Ne?" Magnus hem şaşırmış hem de rahatsız olmuştu.

“Bu sahte bir evlilik,” dedi Matthew. “Sadece bir yıl sürecektir.”

Magnus bu bilgiyi çözülmesi gereken bir esrar misali şimdilik rafa kaldırdı. Baba-oğul Herondale’ler hakkında bildikleriyle hiç uyuşmuyordu. “Yine de,” dedi Magnus “o bir yıl içinde karı koca olacaklar.”

Matthew’un yeşil gözlerinde şimşekler çaktı. “Ben de o bir yıl içinde hiçbir şey yapmayacağım. Sen beni nasıl biri sanıyorsun?”

“Nedenini bilmiyorum, ama bence sen çok mutsuz birisin,” dedi Magnus usulca. “Ve bir ölümsüz olarak, sana bir yılda çok şeyin değişebileceğini söyleyebilirim.”

Matthew cevap vermedi. Cordelia’yla James’i izliyordu. Odadaki diğer herkes gibi. Nişanlı çift dans ederken birbirlerine iyice sokulmuştu. Magnus birbirlerine sıırsıklam âşık olduklarına dair bin pounduna bahse girebilirdi.

Ve bahsi kaybederdi. Yine de...

Vay canına, diye düşündü Magnus. *Londra’da biraz daha uzun kalmam gerekebilir.*

Belki de kedimi buraya getirtmeliyim.

Cordelia’nın Londra’da katıldığı ilk balo daha dün gibiydi ve her şey nasıl da değişmişti.

Londra’ya bir çevre edinmek için gelen ve kimseyi tanımayan o mahcup kız yıllar öncesinde kalmış gibiydi. Şimdi arkadaşları vardı. Hem de bir sürü. Anna balo salonunun kapısında neşeyle Christopher’la konuşuyordu. Thomas ablasıyla oturuyordu. Matthew Magnus Bane’leydi. Bir de sevgili Lucie vardı tabii. Günü geldiğinde, onunla *parabatai* seremonisinin yanan halkalarında duracaktı.

“Papatya,” dedi James gülümseyerek. Cordelia onun hislerini anlayamasa da bu gerçek bir gülümseme idi. “Ne düşünüyorsun?”

Bir şey hiç değişmemişti. James’le dans ettiğinde hâlâ kalbi çok hızlı atıyordu.

“Belial’ın krallığının yok olması sana tuhaf geliyordu,” dedi. “Onu düşünüyordum.”

James tek kaşını kaldırdı. Biri bir sayfaya mürekkeple bir çizgi çekti sanki. “Ne demek istiyorsun?”

“Orayı sadece sen görebiliyordun. Sadece sen gidebiliyordun. Şimdi tamamen yok oldu. Uzun zamandır tanıdığın bir düşman gibi. Oradan nefret etsen de bir daha hiç göremeyecek olmak garip geliyordu.”

“Bunu senden başka kimse anlayamazdı.” James ona kafa karıştıran bir şefkatle bakıyordu. Maske kaybolmuştu. Cordelia’yı kendine çekti. “Bunu bir macera olarak düşünelim Papatya.”

Cordelia onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. “Neyi?”

“Evli olmayı,” dedi James. “Benim için büyük bir fedakârlık yaptın. Bundan pişman olmanı istemiyorum. İki yakın arkadaş gibi birlikte yaşayacağız. *Parabatai* seremonin için hazırlanmana yardım edeceğim. Seni daima savunacak ve destekleyeceğim. Hiç yalnız kalmayacaksın. Ben hep yanında olacağım.”

Dudakları Cordelia’nın yanağına değdi.

“Fısıldayan Oda’da ne kadar uyumluyduk hatırlıyor musun?” diye fısıldadı ve Cordelia tenine vuran sıcak nefesiyle ürperdi. “Herkesi kandırdık.”

Herkesi kandırdık. James’in o sırada söylediklerine ya da belki inandıklarına rağmen gerçek buydu demek? Yaşadıkları onun için gerçektir, ama James için değildir. Hepsi tuhaf, buruk bir zevkten ibaretti.

“Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum,” dedi James. “Yani öyle sanıyorum. Ama umarım en azından, birazcık mutlu olabilirsin Papatya.”

Saçları alnına düşmüştü. Cordelia kim bilir kaç kez onlara dokunmak istemişti. Bu sefer elini uzattı ve James’in saçlarını gözünün önünden çekti.

Suratına sahte, ama ılımlı bir gülümseme oturttu. “Birazcık mutluymum.”

James'in yanağında o tatlı gamze belirdi. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi bir sonraki dans adımı için onu kendine çekerken.

Cordelia onu dans pistinin ortasında bırakıp Grace'i karşılamaya gidişini hatırladı. James şimdi asla böyle bir şey yapmazdı. O onurlu bir erkekti. Bu yıl James onundu. Buruk bir hazla geçecek bir yıl. Babası eve dönmüştü. Cordelia Londra'da kalacak ve Lucie'yle *parabatai* olacaktı. İsteddiği her şeye sahipti, ama hiçbirini hayal ettiği gibi değildi.

James'in peri meyveleri hakkında söylediklerini hatırladı: *Yedikçe yiyesin geliyormuş. Patlayacak kadar yediğinde de daha fazlasını yemek için acı çekiyormuşsun. Ama hep ne düşünürüm biliyor musun? Tadını bilmemek de bir nevi işkence bence. Hani meraktan kıvranmak derler ya?*

James'i seviyordu. Hep sevecekti. Birçok insan umutsuz aşkın pençesindeydi. Sevdiklerinden gelecek bir dokunuşun, bir bakışın hayalini bile kuramayanlar vardı. Ölümlülerin peri meyvesine duyduğu açlık gibi, sessiz bir acıyla kıvranarak sararıp soluyorlardı.

Ama kaderin şu cilvesine bakın ki, o yasak meyve bir yıl boyunca masasında kalacaktı. James'le yaşayıp onu uzaktan sevmek belki de kalbini diğer bütün aşklara kapatacaktı. Ama en azından bir yıl boyunca çıra gibi yanacaktı. Onunla hayatı paylaşacaktı. Birlikte yürüyüş yapacaklar, kitap okuyacaklar ve yemek yiyeceklerdi. Birlikte güleceklerdi. Cordelia bir yıl boyunca ateşin yakınında duracak ve yanmanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

SONSÖZ CHISWICK EVİ, LONDRA

LONDRA’NIN IŞIKLARINDAN BİRAZ UZAKTA, NEFİLİM muhafızlar Tatiana’ya Chiswick’e dek eşlik etmişti. Evin bahçe kapılarıyla patikalarını sık dikenler bürümüştü. Gün ışığına doğru tırmanan yabangülleri pencereleri de sardığı için, ne muhafızlar ne de abileri, Gabriel’la Gideon Tatiana’nın içeride neler yaptığını görebilmişti. Az sonra, küçük, kahverengi valiziy-le yeniden kapıda belirdi.

Basamakların tepesinden onlara baktı. “Son kez bahçeyi görmek istiyorum,” dedi. Onlara duyduğu nefretin yüzünden okunduğunu sanmıyordu. Onlar da bunu bilmiyor gibiydi zaten. Onun öfkesini ne kadar hak ettiklerini asla anlayamamış-lardı. “Kocamın ve babamın anılarıyla vedalaşacağım.”

Gabriel’in yüz hatları hafifçe gerildi. Gideon elini erkek kardeşinin omzuna koydu. Babalarına hiç saygıları yoktu. Will Herondale’le Jem Carstairs’in onu öldürmelerine göz yumduk-tan sonra yasını bile tutmamışlardı.

Gideon başını salladı. “Gidebilirsin,” dedi. “Biz burada bek-liyoruz.”

Herondale'ler, diye düşündü Tatiana, İtalyan bahçelerine doğru ilerlerken. Bu ailenin kanı daha baştan kokuşmuştu. Tarih kitaplarında onlardan bu kadar bahsedilmesi haksızlıktı. Lightwood'lara daha çok değinilmeliydi. Tatiana, Will Herondale'in büyücü karısının bir ilk olduğunu hiç sanmıyordu. Kim bilir daha kaç kez soylarını Aşağıdünyalı kanıyla kirletmişlerdi?

Bahçenin ortasındaki, dört duvardan oluşan, küçük kulübeye varmıştı. Kapının kilitli olmadığını anlayınca Grace'e usulca sövdü. *Aptal, tembel kız!* Hasar tespiti yapmak için içeri koştu. Jesse'nin tabutu neyse ki sapasağlam duruyordu. Ahşabı yeni cilalanmış gibi parlıyordu ve camında bir tek toz zerresi yoktu. Bir gün oğlunun olacak kadim Blackthorn kılıcı duvarda asılıydı.

Tatiana elini cam yüzeye koydu. Evladı uyuyan prensler gibiydi. Onu rahmetli kocasına benzetiyordu. Rupert'ın zarif ve biçimli yüz hatları gözünün önüne geldi. Tatiana Jesse'nin bu dünyadan koparıldığı günü acıyla andı. Kırıldaki malikânenin bütün saatlerini onun ölüsünü oradan götürdükleri saatte durdurmuştu. Tatiana için hayat o an sona ermişti zira.

Şimdi yalnızca Jesse için yaşıyordu. İntikam için.

"Endişe etme," dedi kadife bir ses.

Tatiana kimin konuştuğunu görmek için başını kaldırmadı.

Başta bir toz girdabıydı. Bir avuç pırıltılı kum zerresi griler içinde, güzel bir adama dönüştü. Gözleri ayna kırıklarını andırıyordu.

"Grace onunla ilgilenecek," dedi Tatiana. "Abisine senin hiç kimseye vermediğin kadar çok değer veriyor."

"Jesse'ye zarar gelmesine izin vermem," dedi Cehennem Prensi. "Taşıdığı şey çok kıymetli."

Tatiana onun aslında burada olmadığını biliyordu. Belial dünyada ancak kendisinin bir yansıması olarak dolaşabilirdi. Yine de kırık cam kadar, yanan şehirler kadar parlaktı. Cennetten

kovulan melekler arasında Lucifer'in en güzelleri olduğunu söylerlerdi. Ama Tatiana buna inanmıyordu. Belial'dan daha güzel bir melek olamazdı, çünkü sürekli değişiyordu. Bin tane sureti vardı.

"Buna neden inanayım?" diye sordu. "O zehirden hastalanmama göz yumdun. Ölebilirdim. Söz vermiştin. Yalnızca düşmanlarım acı çekecekti. Bak!" Gideon'la Gabriel'in onu beklediği avluyu işaret etti. "*Hâlâ yaşıyorlar!*"

"Ölmene izin vermezdim," dedi Belial. "Senden şüphelenmemeleri için buna mecburdum. Ne yaptıysa seni kurtarmak için yaptım."

"Şimdi ben kurtulmuş mu oldum?" Tatiana'nın sesi kederle çatallandı. "Düşmanlarım günlerini gün ederken ben hapiste çürüyeceğim."

Belial ellerini Jesse'nin tabutunun üzerine koydu. Parmakları örümcek bacakları gibi uzundu. "Bunu daha önce konuştuk, Tatiana. Barbara'nın ölümü sana armağanımdı, ama o yalnızca bir başlangıçtı. Herondale'ler, Lightwood'lar ve Carstairs'ler çabuk bir ölümden fazlasını hak ediyor."

"James Herondale'i karanlıktan yeniden var etme planın başarısız oldu. Onu senin için hazırlamama rağmen amacına ulaşamadın."

Belial'ın yüzü yalnızca bir anlığına allak bullak oldu. Tatiana gözlerinin ardındaki boşlukta çukurun karanlığını gördü. "Onu *hazırladın* mı?" dedi alayla. "Krallığıma geldiğinde bileziği takmamıştı! *Korunuyordu.*"

Tatiana'nın rengi soldu. "Ama mümkün değil. Bugünkü toplantıda bileğindeydi. Gözlerimle gördüm!"

Belial'ın yüzüne şimşek çakmasını andıran bir gülüş yayıldı ve hemen kayboldu. "Hepsi bu da değil. Bana Carstairs'lerin kızının Demirci Wayland'in kılıçlarından birini taşıdığını söylemedin."

Ceketinin önünü açtı. Göğsünden yaralanmıştı. Gömleğindeki

kanlı yırtıktan koyu kızıl kanlar damlıyordu. Yara henüz tazeydi. Tatiana karşısındakinin onun asıl varlığı olmadığını ve aslında kan kaybetmediğini bilmesine rağmen bu manzaradan rahatsız oldu. Kimse bir Cehennem Prensi'ni yaralayamamalıydı.

Bir adım geriledi. "Önemli olduğunu düşünmedim. O süm-sük kızın..."

"O zaman, Cortana'nın gücünden haberin yok. Carstairs kızı o kılıcı taşıdığı ve James'i koruduğu sürece ona ilişmem." Öfkeyle ceketinin önünü kapadı. "O aptallar kılıçla yaralandığım için yüzyıl boyunca bir daha dünyalarına adım atamayacağımı sanıyor. Buraya demir attığımı bilmiyorlar. Gazabımın gücünden haberleri yok." Sivri dişlerini gösterdi. "Sandıklarından daha çabuk döneceğim."

Tatiana bir Cehennem Prensi'nin öfkesinden korkması gerektiğini biliyordu. Ama hayatta değer verdiği her şeyi kaybeden bir insanın içinde korku filan kalmıyordu. Dudaklarını büzdü. "Ben Adamant Kalesi'nde hapsedileceğim için bundan sonra tek başınsın." Jesse'nin tabutuna dokunduğunda boğazının derinliklerinden bir hıçkırık yükseldi. "Güzel oğlum bensiz çürüyecek."

"Ah, Tatiana. Benim siyah kuğum." Belial şimdi gülüm-süyordu. "Planımın doruk noktasına ulaştığımızı görmüyor musun? Herondale'ler, Lightwood'lar ve bütün Anklav seni sürgüne yolladı. Ama Nefilimlerin kalbi nerede atıyor? Melek'in armağanı, *adamalar*'da. Gölge Avcıları rünlerini çizdikleri steller ve onları koruyan melek bıçakları olmadan yaşayabilir mi?

Tatiana yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Yani..."

"Kimse Adamant Kalesi'ne zorla giremez," dedi Belial. "Ama sen oraya buyur edileceksin, hayatım. Sonra da Meclis'i kalbinden vuracaksın. Bunu birlikte yapacağız."

Tatiana elini oğlunun tabutundan çekmeden usulca gülüm-sedi.

METİN ÜZERİNE NOTLAR

ALTIN ZİNCİR'DE ADI GEÇEN LONDRA MEKÂNLARININ çoğu gerçek. Fleet Sokağı ve Chancery'de bir Şeytan Tavernası (*Devil Tavern*) vardı. Samuel Pepys ve Dr. Samuel Johnson orada içki içerdi. 1787'de yıkılmasına rağmen ben Aşağıdünyalılar için hâlâ var olup artık ölümlüler için görünmez olduğunu düşünmek istiyorum. Cordelia'nın Hell Ruelle'de dans ederken okuduğu şiir Sör Richard Francis Burton'ın, 1885'te yayımlanan *The Book of the Thousand Nights and a Night* adlı eserinde yer alır. Dick Whittington taşı gerçek ve Highgate Tepesi'nin dibinde. *Leyla ile Mecnun* 1188'de şair Nizâmî-i Gencevî'nin Farsça yazdığı destansı bir şiir. Cordelia'yla ailesinin konuştuğu lisan için Farsça egzonimini kullandım. Cordelia ve Alastair İran'da büyümemişti ve 1903 yılında İngilizce konuşan, düşünen biri dili bu şekilde adlandırabilir diye düşündüm. Kitaptaki Farsça konuşmalar için yeri gelmişken Tomedes Tercüme ve Fariba Kooklan'a teşekkür ederim. *Leyla ile Mecnun*'dan alıntılar James Atkinson'ın 1836'daki çevirisinden alındı ki Cordelia'daki kopya da muhtemelen buydu.

* Türkçeye de romanda kullanılan Atkinson çevirisinden aktarıldı. -ç.n.

Will ve Tessa'nın
BİR LONDRA MASALI
adlı sürpriz hikâyesini okumak için sayfayı çevirin.

LONDRA, 3 MART 1880

WILL HERONDALE YENİ YATAK ODASININ PENCERESİN-den soğuk kış göğünün altında donmuş Londra'yı seyreliyordu. Thames'in kara sularına dek uzanan evlerin karla örtülen çatıları tadına doyum olmayan bir kış masalı manzarası oluşturuyordu.

Gerçi Will o sırada masallara karşı pek de dostça hisler beslemiyordu.

Mutlu olması gerektiğini biliyordu. Bu onun düğün günüydü. Ve mutluydu da. Sabah Henry, Gideon ve Gabriel odasına baskın yapıp Will hazırlanırken türlü şakalar ve tavsiyelerle başını şişirmişlerdi. Törenin sonuna dek işler yolunda gitmişti. Ama sonra olanlar olmuştu. Will işte bu yüzden aşağıdaki şöminenin başında yeni karısıyla öpüşmek yerine şimdi burada karlar altındaki kenti izliyordu.

Tessa.

Her şey rüya gibi başlamıştı. Tessa tam anlamıyla bir Gölge Avcısı sayılamayacağı için düğün töreninde de Gölge Avcılarının kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalınmamıştı. Will yine de geleneksel düğün kılığını giymeye karar vermişti. Ne de olsa o Londra

Enstitüsü'nün başkanı, çocukları da Gölge Avcıları olacaktı. Tessa ona Enstitü'nün idaresinde yardım edecek ve Will'in Gölge Avcısı hayatının bir parçası olacaktı. *Nasıl başlarsak, öyle gider*, diye düşünüyordu Will.

Tekerlekli sandalyesinden stelinin alan Henry, Will'in elleriyle kollarını Şans ve Aşk rünleriyle süsledi. Will gömleğiyle ceketini giyerken Gideon'la Gabriel, Will'le evlendiği için Tessa'nın bahatsız olduğundan dem vurarak onunla dalga geçti. Tessa harika bir kızdı ve hepsi de seve seve Will'in yerini alabileceklerini söylüyordu. Bu da şakaydı tabii. Lightwood kardeşler nişanlıydı. Henry de mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Gerçi bu aralar, küçük, yaygaracı oğulları Charles Buford bütün vakitlerini alıyordu.

Will sırtıp aynada kendini süzerken Jem'i düşündü ve yüreği sızladı.

Gölge Avcılarının geleneksel evlilik törenlerinde gelinle damada altara kadar *suggenes* denilen kişi eşlik ederdi. Bu kişi genellikle kardeşler ya da yakın arkadaşlar arasından seçilirdi. Bir *parabatai*'niz varsa *suggenes* seçimi sizin adınıza çoktan yapılmış demekti. Ama Will'in *parabatai*'si artık bir Sessiz Kardeş'ti ve Sessiz Kardeşler *suggenes* olamazdı. Dolayısıyla Will katedralde tek başına yürüyecekti.

Daha doğrusu, herkes onun altara yalnız yürüdüğünü sanacaktı ama Will orada Jem'i hayal edecekti. Onun gülümseyerek elini koluna koyduğunu. Ve Jem'in o sonsuz sadakatini hatırlayarak belki acıyla gülümseyecekti.

Aynada altın sarısı astarlı, koyu mavi kıyafeti içinde, on dokuz yaşında bir Will Herondale görüyordu. Bu rengi Tessa'nın büyücü mirasına bir selam çakmak için seçmişti. Bir frak andıran kıyafetin ceketinin manşetleriyle eteklerinde altın rün desenleri vardı. Bileklerinde altın bileklikler parlıyordu. Siyah, asi saçlarını şimdilik evcilleştirmeyi başarmış görünüyordu. Dışarıdan derli toplu ve sakindi. Ama ruhu aşk ve ıstırapla kıvranıyordu. Bu son yıla dek, kalbinin böylesi bir mutluluğu ve

kederi bir arada barındırabileceğini bilmezdi. Ama Jem'in yasını tutup Tessa'yı severken bu iki duyguyu da tüm benliğiyle hissediyordu. Tessa'nın da böyle hissettiğini biliyordu ve birbirlerini anlamaları ikisi açısından da bir şanstı aslında. Will içinden mutluluk taşıyan bir insanın aynı zamanda iliklerine dek acıyla sarsılabileceğini öğrenmişti artık.

"Bastonunu unutma Will," dedi Henry ve ona Jem'in ejder başlı bastonunu uzattı. Will Henry'yi selamladı ve aşağı inip kilisenin kalbine doğru ilerledi.

Oda Aşk, Evlilik ve Sadakat'in altın rünlerini taşıyan flamlarla süslenmişti. Dışarıda parlayan güneş tahta sıraların arasından altara giden yolu aydınlatıyordu. Yere Idris'ten getirilen beyaz çiçekler serpiştirilmişti. Odayı saran koku Will'e Idris kırlarındaki Herondale Malikânesini hatırlatıyordu. Bu altın taşlı, kocaman yapı on sekizine bastığı gün onun olmuştu. Bu düşünce içini coşkuyla doldurdu. Tessa'yla geçen yaz, evi ziyaret etmişlerdi. Brocelind Ormanı'nın ağaçları bahçenin kıyısından ufka dek dalga dalga yayılıyordu. Dalları çiçek basmıştı ve kırlarda baharın renkleri henüz solmamıştı. Burası ona Galler'deki çocukluğunu hatırlatıyor ve Tessa'yla bundan sonra bütün yazları malikânede geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Altarda Jem'in bastonuna yaslanıp yüzünü odaya döndüğünde yüreği hafifleyiverdi. Önyargılı ve dar kafalı Londra Anklav'ının düğünü aforoz etmesinden korkuyordu. Tessa'nın yarı büyücü olmasını bazılarının hiç umursamadığını, ama bu durumu açıkça onaylamayanların da olduğunu biliyordu. Neyse ki tahta sıralar doluydu ve Will kalabalığın arasında ona gülümseyen yüzler gördü. Henry ve Charlotte bebek Charles'ı Bridget'a emanet edip düğüne baş başa gelmişti. Charlotte'in şapkasındaki çiçek yığınları kafasının en ufak hareketinde titreşiyordu. Yeni evli Baybrook'lar da oradaydı. Townsend'ler, Wentworth'ler ve Bridgestock'lar da öyle. Will başka tanıdık yüzler de gördü: Enstitü'nün geçici başkanlığını üstlenen George Penhallow,

müzik odasından getirtilen büyük altın harpın önünde oturan kız kardeşi Cecily, Gideon ve Gabriel Lightwood, hatra kucağında bir battaniyeye sardığı bebek yaştaki oğlu Jesse'yle Tatiana Blackthorn. Will'in gözünün nedense bir yerlerden ısırdığı, pembe bir elbise giymişti.

Will annesiyle babasının da orada olmasını isterdi. Charlotte mahzendeki Kapı'yı kullanmasına izin verdiğinden beri ailesini birkaç kez gizlice ziyaret etmişti. Ama Gölge Avcılarının dünyasına artık çok uzaklardı ve geri dönmeye hiç niyetleri yoktu. O ve Tessa düğünden birkaç gün sonra onları görmeye gidip tebriklerini ve dualarını alacaktı.

Charlotte ayağa kalktı. Şapkasını çıkarmıştı ve üzerinde gümüş ve altın rünlü Meclis Başkanı cüppesi, elinde Meclis Başkanı asası vardı. O da Will gibi sıraların arasında yavaşça ilerleyerek altara doğru yürüdü. Yerini aldığı anda Will'e gülümsedi. Will yalnız ve korkmuş bir halde Londra Enstitüsü'ne geldiğinde Charlotte ona kucak açmıştı ve Will'in gözünde hep o ilk günkü müşfik kadın olarak kalacaktı.

Odaya hafif bir müzik sesi yayıldı. Cecily Galler'de harp dersleri almıştı. Annesi de bu enstrümanı çalmayı biliyordu. Keşke... diye aklından geçirdi Will.

Sonra kilisenin arkasındaki kapılar açıldı ve Will'in aklındaki bütün düşünceler uçup gitti.

Tessa tam anlamıyla bir Gölge Avcısı olmadığı için onların rengini giyemeyeceğini söyleyenlere inat altın sarısı, ipek bir elbise tercih etmişti. Korsesi kalçalarına kadar iniyordu ve kabarık eteğinin üzerinde bir kat fildişi beyazı tül vardı. Elllerine ipek eldivenler takmıştı ve boncuklarla süslü pabuçları her adımında eteğinin altından görünüyordu. Saçlarına ipek ibrişimden yapılmış, minik, altın sarısı çiçekler takmıştı.

Will hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin ondan daha güzel olabileceğine inanmazdı.

Tessa gözlerini Will'den ayırmadan dimdik yürüyordu.

Ah, şu gri gözler. Will onlara ilk kez baktığında kalbini çelik gibi delip geçmişlerdi. Tessa'nın yanakları hafifçe kızarmıştı. Onunla altara yürüyen Sophie'nin kolunu sımsıkı tutuyordu. Will, Tessa'nın *suggenes*'i olarak onu seçmesine şaşırırmamıştı. Sophie'yi o da severdi, fakat şu anda gözü Tessa'dan başka kimseyi görmüyordu.

Tessa altarda ona katılırken Sophie usulca Tessa'nın arkasına geçti. Will'in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Tessa yere bakıyordu. Will yalnızca başının tepesini ve buklelerinin arasındaki ipek çiçekleri görüyordu.

Will bu hayalin gerçek olabileceğini hiç düşünmemişti. Kalbinin en karanlık korkularını gizlediği derinliklerinde tamamen umutsuzdu. Tessa'yı daima seveceğini, ama ona asla kavuşamayacağını çoktan kabullenmişti. Bunu bir sarmaşığın yavaşça onu boğarak tüm sevincini elinden almasına benzetiyordu. Tessa'yı rüyalarında yaşatmaya mahkûmdu. Onu öpüşüne dair anılarıyla yetinmek zorundaydı.

Herondale'ler bir kere severdi. Will de gönlünü Tessa'ya vermişti. Ama Tessa onu kabul edemezdi.

Her şey değiştiğinde mutluluk şafağı pek yavaş sökmüştü. Keder bulutları arasından parlayan ışık *parabatai*'sinin ismini taşıyordu. Will Jem'e adını haykırarak uyanıyordu ve Tessa bazen odasına gelip o yeniden uykuya dalana dek elini tutuyordu. Bazen Tessa acıyla kıvrandığında Will onu avutuyordu.

Will ıstırapla çoraklaşan bu toprakta aşkın filizlenmeyeceğinden endişe ediyordu. Ama yanılmıştı. O toprakta aşk büyüdü ve bu kez daha da sağlandı. Tessa'ya evlenme teklif ettiğinde o ikisi artık ateşte dövülen altın misali ışıldıyordu. Düğünden önceki günler bir mutluluk çılgınlığında, planlar ve kahkahalarla geçmişti.

Ama şimdi Tessa ona bakmıyordu ve Will yine eski kuşku-
ların pençesine yuvarlandı. Charlotte ya da Sophie'nin duyma-
yacağını umduğu kadar alçak bir sesle "Tess, *cariad*?" dedi. *Tess,*
aşkım?

Tessa nihayet başını kaldırdı. Gözlerinin içi gülüyordu. Şimdiye dek neden çelik rengi olduklarını düşünmüştü ki? Tıpkı Cadair Idris'in üzerinde toplanan bulutların rengiydiler. Tessa gülmemek için kendini tutmaya çalışır gibi eliyle ağzını kapadı. "Will, öyle mutluyum ki," dedi.

Will onun ellerini tuttu ve Charlotte boğazını temizledi. Tessa'yla Will'e bakarken gözleri sevgiyle parlıyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu.

Enstitü sessizleşti. Cecily harp çalmayı bıraktı. Will hayatını ellerine teslim edercesine Tessa'nın önünde dikiliyordu.

"Burada iki görevle bulunuyorum," dedi Charlotte. "Meclis Başkanı olarak, bu iki Nefilimi birleştirmek için." Tessa'yı bir Gölge Avcısı olarak kabul etmeyenlere meydan okurcasına gözlerini kalabalığın arasında gezdirdi. "Ve dostları olarak, onların mutluluğunu evlilik akdiyle mühürlemek için."

Will birinin güldüğünü duyar gibi oldu. Tahta sıralara doğru baktığında yalnızca dost yüzleri gördü. Gabriel Lightwood onunla göz göze geldiğinde suratını komik bir şekle soktu.

"Theresa Gray," dedi Charlotte. "Ruhunun sevdiğini buldun mu?"

Şimdi kalkacağım ve şehrin sokaklarında dolaşacağım, geniş yollarda ruhumun sevdiğini arayacağım: Onu aradım, ama bulamadım. Will bu sözü ezbere biliyordu, bütün Gölge Avcıları gibi.

Tessa'nın yüzü ışıldadı. "Buldum," dedi "ve onu asla bırakmayacağım."

"William Owen Herondale." Charlotte Will'e döndü. "Dünyanın bekçileri arasına karışıp tüm şehirleri gezdin mi? Ruhunun sevdiğini buldun mu?"

Will Londra sokaklarını amaçsızca arşınladığı geceleri düşündü. Belki de o gecelerin hepsinde aslında bilmeden Tessa'yı arıyordu.

"Buldum," dedi "ve onu asla bırakmayacağım."

Charlotte gülümsedi. "Şimdi birbirinize yüzüklerinizi verebilirsiniz."

Odadan mırıltılar yükseldi. Annesi bir Gölge Avcısı olmasına rağmen Tessa Melek'in rünlerini taşıyamıyordu. Konuklar şüphesiz düğünlerde geleneksel olarak değiş tokuş edilen rünlerin yerine ne kullanacaklarını merak etmişti. Gelin ve damat stelleriyle, rünlerden biri kola, diğeri kalbin üzerine gelecek şekilde birbirlerini İşaretlerdi. Will konukları hayal kırıklığına uğratacaklarını düşündü, çünkü Tessa'yla rün seremonisini törenden sonra gerçekleştirmeye karar vermişlerdi. Kalp rünü zaten çoğunlukla gelin ve damat yalnızken yapılırdı.

Sophie içinde Herondale tarzında yapılmış iki yüzüğün durduğu kadife kutuyu uzattı. Yüzüklerin içine Tessa'nın Starkweather mirasından esinlenen bir şimşek deseni ve üç kelime kazınmıştı: *ruhumun son rüyası*.

Bu söz belki başkaları için bir şey ifade etmiyordu, ama Will umarsamadı; o ve Tessa için her şey demekti.

Tessa yüzüklerden büyük olanını Will'in parmağına geçirdi. Will ailesinin yüzüğünü parmağından hiç çıkarmazdı, ama şimdi farklı bir ağırlığı vardı. Tessa eldivenini çıkardı ve Will onun sol eline Herondale yüzüğünü takarken parmak ucunda sabırsızlıkla yaylandı.

Tessa önce sevinçle eline, sonra Will'e baktı.

"Theresa Gray Herondale ve William Owen Herondale," dedi Charlotte. "Artık evlisiniz. Kutlamalar başlasın."

Tahta sıralarda şamata koptu. Cecily ortamla uyumsuz coşkuyla bir kahramanlık şarkısı çalmaya başladı. Will Tessa'yı kollarına aldı. Yumuşacık bir ipek bohçası ve kaygan tüller kucağına yığıldı. Bal gibi tatlı dudaklar bir öpücük için onunkileri buldu. Will onun lavanta kokusunu içine çekti ve Tessa'yla tüm bunlardan uzakta baş başa olmak istedi. Onlar için dekore edilen ve evli bir çift olarak hayatlarının geri kalanında kullanacakları odada.

Ama önlerinde bir ziyafet yemeği vardı. Will Tessa'yı koluna taktı ve birlikte altardan indiler.

Charlotte balo salonunun dekorasyonunda kendini aşmıştı. Pencerelelerde, kapılarda ve şöminelerde altın sarısı ipekten flamalar asılıydı. Odanın ortasına kocaman bir ziyafet sofrası kurulmuştu. Damasko masa örtüsünün üzerindeki şamdanlar ve sofra takımları altındı.

Tessa'nın gözleri hayretle irileşti. "Charlotte, bu kadar masraf yapmamalıydı," diye fısıldadı. Will'le altın sarısı, krem rengi ve pembenin tonlarındaki her bir yüzeyi süsleyen ve sera çiçekleriyle yapılan muhteşem buketleri hayranlıkla süzdüler.

"Meclis'in hazinesini boşaltmıştır umarım," dedi Will tabağına bir dilim limonlu pasta alırken. Tessa güldü ve yüksek arkalıklarıyla tahta benzeyen, tahtadan oyulmuş iskemleleri işaret etti. Will'le aralarında fısıldaşıp bir kral ve kraliçe edasıyla onlara oturdular. Tam o sırada, balo salonunun kapıları açıldı ve konuklar içeri akın etti.

Herkes en şık kıyafetlerini giymişti. Odayı hayret ve hayranlık nidaları doldurdu. Gözleriyle aynı renk, mavi bir elbise giyen Cecily koşup ikisini de tebrik etti. Peşinden gelen Gabriel tam bir aptal âşık gibi, ondan gözlerini alamıyordu. Nişanlı çift Gideon ve Sophie bir köşede kıkırdıyordu. Charlotte'la Henry önlerine gelene bebek Charles'ın kolitinden çektiklerini anlatıyordu.

Cecily el çırpıp ve Charlotte'ın düğün için tuttuğu hizmetkârlardan ikisi iki katlı düğün pastasını getirdi.

"Neden *iki* katlı?" diye fısıldadı Tessa Will'in kulağına.

"Biri konuklar, diğeri gelin için," dedi Will. "Konuklarınkı kesilecek ve iyi şans getirmesi için hepsine birer dilim ikram edilecek. Diğer kadın hepsi senin. Ama bir dilimi yirmi beşinci yılımız için saklayacağız."

"Benimle alay ediyorsun Will Herondale," dedi Tessa. "Kimse yirmi beş yıllık bir pastayı yemek istemez."

"İkimiz de yaşlanıp çirkinleştigimizde fikrini değiştirirsin belki." Will sonra Tessa'nın asla yaşlanıp çirkinleşmeyeceğini hatırladı. Yalnızca o yaşlanıp ölecekti. Ama şimdi bunları

düşünmek istemiyordu. Başını çevirdiğinde masanın ucunda oturan Tatiana Blackthorn'la göz göze geldi. Jesse'yi göğsüne bastırmış, yeşil gözleriyle etrafı kuşkuyla izliyordu. Will onun en fazla on dokuzunda olduğunu biliyordu, ama çok daha yaşlı duruyordu.

Tatiana Will'e meydan okurcasına baktıktan sonra başını çevirdi.

Will hafifçe ürpererek Tessa'nın elini tuttu. Bu arada Henry test tüpüne benzeyen bir şeyle kadehine vurdu. Will gözlerini kısıp bir daha baktı. Gerçekten de bir test tüpüydü. Henry Meclis Başkanı'nın Grosvenor Meydanı'ndaki konutunun bodrum katını bir laboratuvara çevirmişti bile. "Hepinizi mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmaya davet ediyorum."

Tessa'yla parmaklarını kenetlemelerine rağmen Will hâlâ üşüyordu. Tatiana bakışlarıyla damarlarını buzlu suyla doldurmuştu sanki. Cecily, Gabriel'in yanına dönmüştü ve gözlerinin muzipçe parlamasına bakılırsa bir şeyler planlıyordu.

Sonradan bütün arkadaşlarının plana dahil olduğu anlaşıldı. Henry'den sonra sırayla Charlotte, Gideon ve Sophie ve Cecily'le Gabriel da yeni evlilerin şerefine kadeh kaldırdı. Tessa'yı övüp Will'i şakasına kötilediler. Will arkadaşlarının ona sevgiyle takıldığını bildiği için herkesten çok güldü. Gerçi sarı saçları hissedilmeyen rüzgârda dalgalanan hayalet Jessamine'in de en az onun kadar eğlendiğini görebiliyordu.

Akşamın sonuna doğru, Will'le Tessa giderek sessizleşti. Bunlar rahatsız edici suskunluklar değildi. Aksine, aralarında hayali şimşekler çakıyordu. Tessa Will'e her bakışında kızarıyor ve dudaklarını kemiriyordu. Will bir ara masanın üzerine çıkıp karısıyla özel konuşması gerektiğini söyleyerek herkesi Enstitü'den kışkırtlamayı bile aklından geçirdi.

Ama böyle bir saygısızlık yapamazdı. Cilalı pabuçlarını sabırsızca yere vurarak Tessa'yla yalnız kalacakları ânı beklemekten başka çaresi yoktu.

“Ne hoş,” dedi Will, Lilian Highsmith’e. *Bir an önce giderse-
niz daha da hoş olacak.*

“Sokaklar buzlanmadan yola çıkmak istemenizi anlıyorum,” dedi Tessa, Martin Wentworth’e.

“Ah, elbette,” dedi Will arkasını dönerek. “Geldiğiniz için teşekkür ederiz.”

Tatiana Blackthorn birdenbire karşısında bitince irkildi. Yüzü iyice ovulan bir tencere gibi, bütün duygulardan arınmıştı. Cılız ellerini nereye koyacağını bilemez gibi durmadan hareket ettiriyordu. “Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi.

Will, Cecily’nin onları kaygıyla süzdüğünü fark etti. Bebek Jesse kucağındaydı. Tatiana Will’le konuşmaya gelirken oğlunu onun eline tutuşturmuş olmalıydı. Will’in huzursuzluğu arttı. “Evet?” dedi.

Tatiana ona doğru eğildi. Boynunda Blackthorn’ların dikenli aile armasını taşıyan altın bir madalyon vardı. Will birden elbisesini nereden hatırladığını buldu ve kulakları uğuldamaya başladı. Babasıyla kocasının öldüğü gün de bunu giymişti. Üzerindeki izler eski kan lekeleri olmalıydı.

“Bugün, Will Herondale,” dedi alçak, ama berrak bir sesle “hayatının en mutlu günü olacak.”

Nedendir bilinmez ama Will’in içine bir ürperti yayıldı. Tatiana’ya cevap vermedi. Onun da cevap bekler gibi bir hali yoktu zaten. Cecily’nin yanına gitti ve suratında memnun bir ifadeyle oğlunu aldı.

Tatiana giderken Cecily, Will’in yanına koştu. Charlotte’la sohbete dalan Tessa neyse ki olanların farkında değildi.

“Tatiana cadısı sana ne söyledi?” diye sordu Cecily. “O kadın tüylerimi ürpertiyor Will. Gabriel’la evlendiğimde bir de onunla akraba olacağım.”

“Bugünün hayatımın en mutlu günü olacağını söyledi,” dedi Will. Midesine kaskatı bir taş oturmuştu sanki.

“Hım.” Cecily kaşlarını çatı. “O kadar da kötü bir şey dememiş. Bir temennide bulunmuş.”

“Cecy.” Gabriel, Will’in kız kardeşinin yanına geldi. “Kar başladı. Bak.”

Hepsi de pencereye baktı. Martta kar yağması nadir görülen bir durumdu. Yağdığına da genelde buz gibi sulusepken yağardı. Ama camdan görünen şişman kar tanecikleri şehrin pisliğini gümüşü bir battaniyeyle örtmeye hazırlanıyordu.

Yolların kapanmasından endişe eden konuklar partiden bir an önce ayrılma telaşına düştü. Cecily Tessa’yı kucaklayıp mutluluklar diledi. Charlotte’in gülümseyerek ona doğru yürüdüğünü gören Will ayağa kalktı.

“Tessa’ya bizim odadaki ocakları yaktırmaya gittiğimi söyler misin?” dedi ruhsuz bir sesle. Şu anda, kendi vücudu bile ona uzak geliyordu. “Düğün gecemizde üşümesin.”

Charlotte kaşlarını kaldırdı, ama telaşla odadan çıkan Will’i durdurmaya çalışmadı.

Bugün hayatının en mutlu günü olacak.

Tatiana ona bunu söylemeseydi, şimdi yine de pencereden dışarıda lapa lapa yağan karı izler miydi? Şehir gözlerinin önünde beyaza bürünüyordu. St. Paul kurşuni gökyüzüne süzülen bir hayaleti andırıyordu.

Tatiana’nın sözleri Will’in içindeki kapalı bir kutuyu açan anahtardı ve şimdi tüm korkuları dışarı fıskırmıştı. Düğünde Tessa’nın ailesi yoktu. Will Meclis’in onu hiçbir zaman tam anlamıyla kabul etmeyeceğinden endişe ediyordu. Yarı büyücü olması onu bir Gölge Avcısı olarak görmelerine engel olacaktı. O yokken, birileri her zaman Tessa’nın canını yakmak isteyebilirdi. *Ya hayatını cehenneme çevirirlerse?* diye düşündü. *Ya onu Londra Anklav’ına mahkûm ettiğim için benden nefret ederse? Ya Jem’i üzüntülerimizi unutamayacak kadar çok özlersek?*

Ya Tessa’yı mutlu edemezsem?

Düşünceleri kafasının içinde kar taneleri gibi dönüp duruyordu. Ocağı yakmıştı. Oda ılıktı. Ortada dört direkli, kocaman

bir karyola vardı. Biri, muhtemelen Charlotte, başuçlarına büyük vazolarda fildişi rengi çiçekler koymuştu. Parfümleri odaya yayılıyordu. Kapı açılırken kar tanecikleri usulca camlara çarpıyordu. Tessa başını içeri uzattı. Yüzü bir mum gibi, ışık saçıyordu.

Ya bugün onun hayatının en mutlu günüyse? Ya bundan sonra hep acı çekerse?

Will titrek bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. "Tess."

"Oh, rahatladım," dedi. "Beni şaşırtmak için Sydney Carton gibi giyinirsin diye korktum. Sophie girebilir mi? Elbiseme yardım etmesi gerek."

Will başını salladı. Tessa gözlerini kısıtı. Onu herkesten iyi tanıyordu tabii. Korkularını ve şüphelerini görebilirdi.

Ya neşesizliğimin onunla ilgili olduğunu düşünürse?

Tessa Sophie'ye işaret etti. İkisi odadan geçip giyinme odasına girdi. Bu arada, Will uyuşmuş gibi ellerine bakıyordu. Şimdiye dek, bu evlilikle ilgili hiç şüphe duymamıştı. Her sabah mutlu ve umutlu uyanıyordu.

Sonra sevincini Jem'le paylaşmak istiyor ve onun artık yanında olmadığını hatırlıyordu. Aşk ve ıstırap ruhunda iç içe geçmiş iki sarmaşık dalı gibiydi. Ama Tessa'ya duyduğu aşktan asla şüphe etmemişti.

Giyinme odasından kıkırdamalar geldi ve Sophie Will'e göz kırpıp giderken kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Az sonra Tessa göründü. Uzun, mavi kadife bir sabahlık giymişti. Saçları açık kumral dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Çıplak ayaklarıyla yürüdü ve pencerenin önündeki oturma yerinde Will'in yanına ilişti. "Şimdi bana neyi dert ettiğini anlat bakalım," dedi.

Will onu kollarına almak için çıldırıyordu. Onu öptüğünde her şeyi unutacağını biliyordu. Tatiana'nın sözlerini, kendi ruhundaki karanlığı ve kafasını kurcalayan bütün korkuları. Kendini ilk kez Tessa'nın kollarında kaybetmişti. Bu daha önce hiç tanımadığı bir histi. Cadair Idris'te birlikte geçirdikleri gece-

yi hatırladı. Tessa'nın üzerine kapandığında hissettiklerini ve teninin inanılmaz yumuşaklığını. O anda tüm acıları ve pişmanlıkları yok olup gitmişti. Geriye yalnızca varlığını bile bilmediği bir mutluluk kalmıştı.

Ama anılar sabah geri gelmişti. Şimdi de aynısının olmasından korkuyordu. Tessa bundan daha iyisini hak ediyordu. Ona dudaklarında teselli bulmaktan fazlasını borçluydu.

"Benim aptallığım," dedi. "Ama aklımdan çıkmıyor. Tatiana gitmeden önce 'Bugün hayatının en mutlu günü olacak,' dedi."

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Bundan sonraki günlerin mutsuzlukla geçecek öyle mi? Bunu mu ima etti? Hiç şaşırmam. Senden nefret ediyor Will. Benden de öyle. Bugünümüzü mahvedebilseydi, bunu seve seve yapardı. Ama Uyuyan Güzel'in vaftiz törenindeki kötü peri gibi güçleri olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum," dedi Will. "Ama bunca zamandır seni mutlu edememekten korkuyorum Tessa. Seni Jem kadar mutlu edemem diye içim içimi yiyor."

Tessa şaşırdı. "Will."

"Onu sevdiğin için seni asla suçlamadım," dedi Will onu dikkatle izleyerek. "O hayatta her şeyi onuru, sağlığı ve gücüyle yapan biri. Kim böyle sevilme istemez ki? Ama ben seni umutsuzca seviyorum." Kendi kelime seçimiyle şaşalayıp duraksadı. "Sanırım seni nasıl sevdiğimi anlayamazsın. Belki de bunu sandığımdan bile daha iyi gizledim. Bu şey, bu aşk beni paramparça ediyor Tessa. Beni değiştiriyor ve ben değişmekten öyle korkuyorum ki." Başını çevirdi. Siyah camda kendi yansımasını gördü. Saçları kapkara, yüzü bembeyazdı. Belki de onu korkuttuğunu düşündü.

"Will," dedi usulca. "Will, yüzüme bak."

Will ona döndü. Kalın sabahlığı içinde bile başını döndürecek kadar cazibeliydi. Cadair Idris'teki geceden beri, nadiren öpüşmek dışında yakınlaşmamışlardı. Kendilerini tutup bu geceyi beklemişlerdi.

Tessa Will'in eline katlı bir kâğıt tutuşturdu. "Jem bu gece buradaymış," dedi. "Ben de göremedim. Bu mektubu Sophie'ye vermiş. O da bana iletti. Bence okumalısın."

Will kâğıdı nazikçe açtı. *Parabatai*'sinin tanıdık el yazısını görmeyeli ne kadar olmuştu?

Will,

Bugün mutlu olduğumu biliyorum. Nasıl olmazsın? Yine de mutluluğundan utanacağından, onu kabullenmeyeceğinden endişe edip Sessiz Şehir'in koridorlarını az arşınladım. Sen bütün varlığınla sevdiğin kişinin aşkına kendini asla layık görmedin Will. Bu tür şüphelerin sonuçları ağır olur diye korkuyorum, çünkü Tessa seni seviyor. Ben nasıl size inanıyorsam, siz de birbirinize inanmalısınız.

Bugün saygılarımı sunmak için Enstitü'nün önünde durdum. Pencereden Tessa'yla seni gördüm. Birlikte oturdunuz. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bundan sonraki yaşamınızın her günü mutluluğunuzun katlanarak artacağından eminim.

Wo men shi sheng si ji jiao.

Jem

Will titrek bir nefes alıp mektubu Tessa'ya verdi. Jem karanlık ve dondurucu gecenin içinden ona sıcaklık elini uzatmıştı sanki. Kalbinin üzerinde, *parabatai* rününün olduğu yerde kıvılcımlar çakıyordu. Birden Jem'le Enstitü'deki son günlerini hatırladı. Will, Tessa'nın onunla evlenmek istemeyebileceğini söylemişti. Jem gülümsemiş ve "Bundan sonrası sana bağlı," demişti.

Şimdi mutlulukları yine ona bağlıydı. Tessa'yla evlenmeyi şu hayattaki her şeyden daha çok istemişti. Kendi korkularının bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

Tessa mektubu elinden bırakmış, Will'i gri gözlerinde ciddi

bir ifadeyle izliyordu. “Şimdi kimi dinleyeceğine karar ver Will,” dedi. “Tatiana’yı mı yoksa Jem’i mi?”

Will onun gözlerinin içine baktı. “Kalbimin sesini dinleyeceğim. Beni sana o getirdi.”

Tessa’nın yüzü o sihirli gülümsemesiyle aydınlandı. Will onu aniden kucağına çektiğinde hayretle inleyip güldü. “Dur,” dedi ayağa kalkarak. Will bu işten hiç hoşlanmamıştı doğrusu. Şimdi uzaklaşmalarının sırası mıydı?

Tessa sabahlığın kuşağını çözdü. Will sırtını soğuk cama yaslayarak heyecanla dikildi. Mavi kadife kumaş Tessa’nın omuzlarından kaydı. İçinde mavi, saten kurdelelerle bağlanan, beyaz, dantel bir sabahlık daha vardı.

Yarı saydam, dantel kumaş vücudunun bütün kıvrımlarını sarıyordu ve Tessa bunun dışında tamamen çıplaktı. Will Sophie’nin ona neden göz kırptığını şimdi anlıyordu.

“Tessa,” diye inledi arzuyla ve kollarını uzattı. Tessa usulca kıkırdarak ona sokuldu.

“Hoşuna gitti mi?” dedi burnunu kulağına hafifçe sürterek. “Charlotte beni Bond Sokağı’nın en kepaze mağazasına götürdü.”

“Bayıldım,” dedi Will. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum. Ama Charlotte’ı gecelikle düşünmek istemiyorum.” Başını cama dayadı. “Gömleğimi çıkar Tess.”

Tessa’nın yanakları pembeleşti ve sedef düğmeleri açmak için uzandı. Cadair Idris’te her şey çok çabuk olmuştu. O anın ateşiyle birbirlerinin kollarına yuvarlanmışlardı. Ama bu kez yavaş ilerliyorlardı. Tessa düğmeleri birer birer açıp göğsüne öpücükler konduruyordu. Gömlek nihayet yere düştüğünde Will onu kucaklayıp yatağa götürmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama daha hazır değillerdi. Will cebinden stelini çıkardı ve ona şaşkınlıkla bakan Tessa’ya verdi.

“Son evlilik rünleri,” dedi Will. “Bana onları çizmelisin.”

“Ama...”

Will avcunu onun elinin üzerine kapadı ve stelin ucunu koluna dayayıp ilk düğün rününün dış çizgilerini çizdi. Stelin tenini yakışından acıyla karışık bir zevk duydu. Steli kalbinin üzerine doğru kaydırıldıklarında Tessa'nın yüzü biraz daha kızardı. Will'in *parabatai* rününün yerinde solgun bir yara izi vardı. "*Beni kalbine mühürle ve bir damga gibi taşı kolunda,*" diye fısıldadı Tessa'yla İşaret'i birlikte çizerlerken. *Aşk ölüm kadar güçlüdür; ondandır ki, kömürleri ateş kömürüdür, en güçlü alevleri yakan.*"

Tessa arkasına yaslandı. Will'in göğsünde kopkoyu parlayan rüne baktı. Elini üzerine koydu ve Will kalbinin atışlarını hissedip hissetmediğini merak etti. "*Ne söndürebilir sular aşkın ateşini ne de seller boğabilir onu. Seni hep seveceğim Will.*"

Will'in steli haliya yuvarlandı. Tessa hâlâ kucağında oturuyordu. Onu kalçalarından tutup öpmek için eğildi. Dudakları buluştuğunda Will kendini tamamen kaybetti. Tessa'da kayboldu, onu daha sert öpmek, daha sıkı tutmak için duyduğu arzuda yitip gitti. Elleri ipek ve dantel sabahlığın üzerinde kayıyor, bazen parmaklarını kumaşa geçiriyordu.

Giderek daha ateşli öpüşmeye başladıklarında Will sabahlığın ipek kurdelelerini çözdü. Kumaş Tessa'nın omuzlarından kaydı ve göğüslerinin üst kısmı çıplak kaldı. Teni yumuşacık ve krema gibi bembeyazdı. Will boynunu ve omuzlarının kavislerini öpmeye doyamıyordu. Tessa usulca inleyerek kucağında kıvrıyor, tırnaklarını omuzlarına geçiriyordu.

Will derhal bir şeyler yapmazsa haliya yuvarlanacaklarını ve bir daha oradan kalkamayacaklarını fark etti. Boğazından bir inilti yükseldi ve Tessa'yı kucakladığı gibi yatağa götürdü. Yumuşak yastıklarla kuştüyü yorganın içine gömüldüler. Uzun bekleyişleri nihayet son bulmuştu.

Will ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Tessa üzerine uzandığında sabahlığın diğer kurdelelerini açtı ve aralarındaki son engeli kaldırdı. Tessa'nın uzun saçları bir perde gibi üzerlerine döküldü. Will karanlıkta bu fevkalade güzelliğe hayranlıkla baktı.

Tessa parmaklarını onun yüzünde dolaştırdı. Elini aşağı kaydırıp sert göğsüne ve kalbinin üzerindeki rüne dokundu. “Benim güzel Will'im,” diye mırıldandı şehvetle boğuklaşan sesiyle.

Will Tessa'yı altına çekti ve yatakta yuvarlandılar. Vücudunun her yerini öptü. Tessa dokunuşuyla titrerken dünyayı unutacağını biliyordu. Öyle de oldu. Yalnızca bu an vardı. Bu gece. İkisi. Birlikte yeni bir hayata başlayan Tessa ve Will Herondale.

Saatler sonra, Will Tessa'nın omzuna nazikçe dokunuşuyla uyandı. Kolunu ona dolamıştı ve Tessa'nın saçları göğsüne yayılmıştı. Karısına baktı. Tessa ona gülümsedi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı, uzun bir bukleyi gözünün önünden çekerek.

“Çanları duyuyor musun?”

Will başını salladı. Uzakta St. Paul'ün çanları sabahın birini vuruyordu.

“Bugün düğümüzün ertesi günü,” dedi Tessa. “Dünden bile daha mutlu değil misin? Ben öyleyim. Bence hayatımızın her günü daha da mutlu olacağım.”

Will'in yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. “Benim utanmaz karım. Gece gece beni sırf bunu söylemek için uyandırdığına inanayım mı?”

Tessa yorganın altında ona sokuldu. Will onun hafif dokunuşlarını hissetti. “Belki aklımdan başka şeyler de geçiyordur aşkım.”

Will güldü ve onu kollarına aldı.